

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

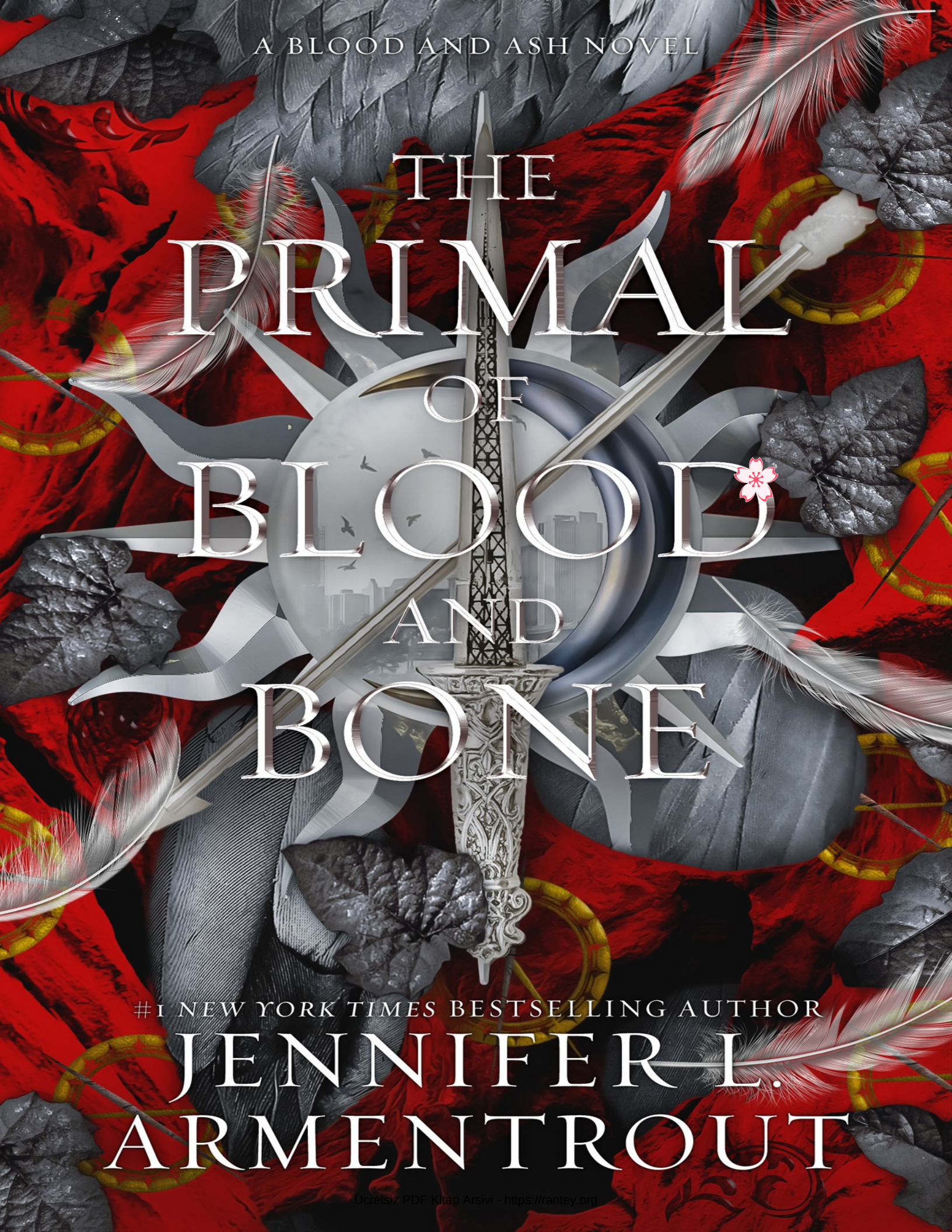
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLOOD AND ASH NOVEL

THE PRIMAL OF BLOOD AND BONE

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
PRIMAL
OF
BLOOD
AND
BONE

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER L.
ARMENTROUT

Kan ve Kemiklerin İlkel Gücü
Bir Kan ve Küller Romanı
Yazar: Jennifer L. Armentrout

Telif Hakkı 2025 Jennifer L. Armentrout
ISBN: 9781963135480

Evil Eye Concepts, Incorporated'ın bir imtiyazı olan Blue Box Press tarafından yayınlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

KİTAP TANIMI

Kan ve Kemiklerin İlkeleri Kan
ve Küller Romanı, Kitap 6 Jennifer
L. Armentrout

**Gölgeler ve alevler içinde, İlkeler düşecek... Ve kan
ve küllerden yeni tanrılar yükselecek. Rüya görülen
şey.**

Poppy'nin uyanması asla planlanmamıştı ve sonuçları yıkıcı ve geniş kapsamlıdır, uyku halindeki kadim güçleri harekete geçirir ve Casteel ve Kieran'ı kaderlerin bile öngöremeyeceği şekillerde dönüştürür. Ama bunun anlamı, şimdilik onların en az endişe ettikleri şeydir.

Öngörülen şey.

Kan Tacı düştü, ancak ortaya çıkan şey, şimdiye kadar karşılaştıkları en büyük tehlikeden çok daha büyük. Et ve ateşten oluşan Büyük Komplocu, ölümlülerin dünyasına geri döndü ve tek bir şey istiyor. Gerçek Ölümün İlkeli'sini, gücünü geri kazanmadan durdurmaları gerekiyor, ancak bu kolay olmayacak. Zayıflamış olsa da, etkisi yadsınamaz. Gücü, akıl almaz.

Gerçekleşti.

Alemin geleceği onların omuzlarında olsa da, yalnız değiller. Tanrılar uyanmış ve her biri kendi kanlı sırlarını saklıyor. Ancak, geçmişte ve günümüzde yaptıkları her seçimin, uğruna savaştıkları her şeyi mahvetme potansiyeli olduğu kadar, onları bir araya getiren bağları da yok etme potansiyeli olan dengesiz bir alemde yol almaları gerekiyor.

Çünkü Ölüm ve Yıkımın Habercisi ve Getiricisi ortaya çıktı.

JENNIFER L. ARMENTROUT HAKKINDA

New York Times ve Uluslararası En Çok Satanlar Listesi'nde 1 numara olan yazar Jennifer L. Armentrout, Batı Virginia'nın Shepherdstown kasabasında yaşıyor. Onun yaşadığı eyalet hakkında duyduğunuz tüm söylentiler doğru değildir. Yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, okumak, gerçekten kötü zombi filmleri izlemek, yazıyormuş gibi yapmak, kocası, Border Jack cinsi köpeği Apollo, Border Collie cinsi köpeği Artemis, altı yargılayıcı alpaka, iki kaba keçi ve beş tüylü koyunla vakit geçirmekle meşgul olur.

2015'in başlarında Jennifer'a, retinadaki hücrelerin bozulması ve ölümüyle sonuçlanan ve sonunda görme kaybı ve diğer komplikasyonlara yol açan nadir bir genetik bozukluk grubu olan retinitis pigmentosa teşhisi kondu. Bu teşhis nedeniyle, insanları çeşitli derecelerde körlük hakkında bilgilendirmek, yazmakla birlikte onun için bir başka tutku haline geldi ve yazmayı elinden geldiğince sürdürmeyi planlıyor.

Yazar olma hayali, çoğu zamanını kısa hikayeler yazarak geçirdiği cebir dersinde başladı... Bu da matematik notlarının kötü olmasını açıklıyor. Jennifer, genç yetişkinler, paranormal, bilim kurgu, fantastik ve çağdaş romantizm türlerinde yazmaktadır. Tor, HarperCollins Avon ve William Morrow, Entangled Teen ve Brazen, Disney/Hyperion, Harlequin Teen ve Blue Box Press tarafından yayınlanmaktadır. PassionFlix, kısa süre önce Wicked serisini bir sinema filmine uyarladı. Jennifer, yetişkinlere yönelik fantastik romanı *From Blood and Ash* ile 2020 Goodreads Choice Award'ın Romantik Kategori ödülünü de dahil olmak üzere birçok ödül kazandı. Ayrıca J. Lynn adıyla yetişkinlere ve yeni yetişkinlere yönelik çağdaş ve paranormal aşk romanları da yazdı.

JENNIFER L. ARMENTROUT'UN DİĞER ESERLERİ

Fall With Me
Senin Hayalim (1001 Karanlık Gece Romanı)
Sonsuza Kadar Seninle
Senin İçindeki Ateş

J. Lynn
tarafından
Seni Beklemek
Bana Güven
Benimle Ol
Benimle Kal

Kan ve Küller Serisi
Kan ve Külden
Et ve Ateş Krallığı Yıldızlı
Kemiklerin Tacı İki Kraliçenin
Savaşı
Kül ve Kanın Ruhu
Et ve Kanın Hayalleri: Kan ve Küller/Et ve Ateş Özeti
Kan ve Kemiklerin İlkel Gücü

Et ve Ateş Serisi
Közdeki Gölge Alevdeki
Işık Etteki Ateş
Kan ve Külden Doğmak

Yıkım ve Gazap Serisi
Yıkım ve Gazap'ın Düşüşü

Covenant Serisi
Yarı Kan Saf

Tanrı
İksiri
Apollyon
Nöbetçisi

Lüks Serisi

Gölgeler
Obsidiyen
Oniks
Opal
Köken
Muhalefet
Unutulma

Köken Serisi En
Karanlık Yıldız
Yanan Gölge En
Parlak Gece

Karanlık Elementler

Acı Tatlı Aşk Beyaz
Sıcak Öpücük Taş
Gibi Soğuk Dokunuş
Son Nefes

Haberci Serisi Fırtına
ve Öfke Öfke ve
Yıkım Zarafet ve
Zafer

Titan Serisi

Dönüş Güç
Mücadele
Kehanet

Kötü Serisi

Kötü

[Yırtık](#)
[Cesur](#)
[Prens \(1001 Karanlık Gece Novella\) Kral](#)
[\(1001 Karanlık Gece Novella\) Kraliçe \(1001](#)
[Karanlık Gece Novella\)](#)

Gamble Kardeşler Serisi
[Sağdıcın Baştan Çıkarılması](#)
[Oyuncunun Baştan Çıkarılması](#)
[Korumanın Baştan Çıkarılması](#)

A de Vincent Roman Serisi
[Ay Işığı Günahları Ay](#)
[Işığı Baştan Çıkarma](#)
[Ay Işığı Skandalları](#)

Bağımsız Romanlar
[Takıntı](#)
[Soğukluk](#)
[Yanık Lanet](#)
[Arkana Bakma](#)
[Ölümler Listesi](#)
[Ölümüne](#)
[Sonsuzluğun Sorunu Yarın](#)
[Yoksa](#)

Antolojiler
[Sevimli Tanışma](#)
[Zihnimdeki Hayat Elli](#)
[İlk Kez](#)

İÇİNDEKİLER

<u>Kitap Tanımı Jennifer L.</u>
<u>Armentrout Hakkında</u>
<u>Jennifer L. Armentrout'un Diğer</u>
<u>Eserleri Yazarın Teşekkürleri İthaf</u>
<u>Yazarın Notu</u>
<u>Harita</u>
<u>Telaffuz Kılavuzu</u>
<u>İlkel Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm İlkel</u>
<u>İlkel İlkel</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Dördüncü</u>
<u>Bölüm İlkel</u>
<u>Beşinci Bölüm</u>
<u>Altıncı Bölüm</u>
<u>Yedinci Bölüm</u>
<u>Sekizinci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Onuncu</u>
<u>Bölüm</u>
<u>On Birinci Bölüm</u>
<u>On İkinci Bölüm</u>
<u>On Üçüncü Bölüm</u>
<u>On Dördüncü</u>
<u>Bölüm On Beşinci</u>
<u>Bölüm On Altıncı</u>
<u>Bölüm On Yedinci</u>
<u>Bölüm On</u>
<u>Sekizinci Bölüm</u>
<u>On Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Yirminci</u>
<u>Bölüm</u>

Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm Otuz
Beşinci Bölüm Otuz
Altıncı Bölüm Otuz
Yedinci Bölüm -Yedi
Otuz -Sekiz Otuz -
Dokuz Kırk Kırk -Bir
Kırk -İki Kırk -Üç Kırk
-Dört Kırk -Beş Kırk -
Altı Kırk -Yedi Kırk -
Sekiz Kırk -Dokuz Elli
Bölüm Elli Bir Bölüm
Elli İki Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Dört Bölüm
Elli Beş Bölüm Elli
Altı

-

Elli Yedinci Bölüm
Elli Sekizinci Bölüm
Elli Dokuzuncu
Bölüm Altmışıncı
Bölüm
Kemik ve Kül Tahtı
Resmi Kan ve Kül Boyama Kitabı Et ve Ateş
Serisini Keşfedin Et ve Kan Vizyonları
Özel Teşekkür

TEŞEKKÜRLER

Bu, teşekkür bölümünde bir ismin eksik olacağı ilk kitap. MJ Rose. Melisse. O olmasaydı, Blood and Ash ve Flesh and Fire dünyaları var olamazdı. Umarım ona ne kadar minnettar olduğumu biliyordu ve umarım bunu okuyan herkes onun yayınladığı dünyalar için ne kadar önemli olduğunu ve olmaya devam ettiğini bilir.

Blue Box Press ekibine (Liz Berry, Jillian Stein, Chelle Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders, Tanaka Kangara, Hang Le ve muhteşem editör ve düzeltmen ekibine) ve Simon & Schuster'a bu kitabı yazarken bana katlandıkları için, ayrıca Brilliance Audio ekibine de özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Eminim ki bu süreç boyunca hepsi bir veya birkaç kez boynumu sıkmak istemişlerdir. Üzgünüm? *garip bir kahkaha*

Ayrıca menajerlerim Kevan Lyon ve Taryn Fagerness'a, asistanım Malissa Coy'a, mağaza müdürüm Jen Fisher'a ve ApollyCon'un arkasındaki çalışan ekibe ve daha fazlasına teşekkür etmek istiyorum: Steph Brown, Vicky, Nita, Vonetta (ve JLanders'ı yöneten Mona Awad) ve Matt. Ayrıca, uzun zamandır beklenen hikaye zamanı için Steve Berry'ye, bu seriyi yazmam için beni ikna eden JR Ward'a ve birçok arkadaşşıma ve aileme teşekkür ederim. Ve tabii ki, siz okuyuculara da çok teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Bazı kitaplar yazması kolaydır. Diğerleri ise daha zordur. Bazen bu zorluk kitabın kendisiyle değil, okuduğunuz sayfaların ötesinde dünyada olup bitenlerle ilgilidir. En azından, TPOBAB'ın size, benim için olduğu gibi, çok ihtiyaç duyduğunuz bir kaçış yolu sağlamış olmasını umuyorum.

ADANMA

Melisse'e.

*Senin desteğın olmasaydı, Poppy ve Cas'ın dünyası var
olamazdı.*

*Senin bilgeliğın olmasaydı, onların dünyasını keşfedenlerin
sayısı daha az olurdu.*

YAZARIN NOTU

The Primal of Blood and Bone, pasif intihar düşüncesi ve/veya intihar düşüncesi olarak algılanabilecek içerik ve bazı okuyucular için tetikleyici veya rahatsız edici olabilecek saldırıdan bahsedilen bölümler içermektedir. Okurken lütfen kendinize dikkat edin.

Zorluk yaşıyorsanız, yalnız değilsiniz ve yardım alabilirsiniz:

Amerika Birleşik Devletleri'nde, **988 numaralı telefonu** arayarak veya mesaj göndererek Suicide & Crisis Lifeline ile bağlantı kurabilir ve 7/24 ücretsiz, gizli destek alabilirsiniz.

Amerika Birleşik Devletleri dışındaysanız, lütfen <https://findahelpline.com> adresini ziyaret edin. Burada, bölgenizdeki uluslararası yardım hatlarını ve kaynakları bulabilirsiniz.

Tacize uğradıysanız veya desteğe ihtiyacınız varsa, **RAINN Ulusal Cinsel Taciz Yardım Hattını 1-800-656-4673** (ABD) numaralı telefondan arayabilir veya <https://rainn.org> adresinden çevrimiçi sohbet hizmetini kullanabilirsiniz.

HARİTA

Haritanın tam boyutlu versiyonunu görmek için <https://theblueboxpress.com/books/blood-and-ash-map/> adresini ziyaret edin.

TELAFUZ KILAVUZU

Karakterler

Aios – AYY-ohs
Alaric – AL-uh-rik
Alastir Davenwell – AL-as-tir DAV-en-well
Andreia – ahn-DRAY-ah
Antonis – an-TOE-nis
Arden – AHR-den
Attes – AT-tayz
Aurelia – au-REL-ee-ah
Aydun – AY-dun Baines
– baynz
Baron Torian – BAIR-uhn TOR-ee-uhn Basilia
– bah-SILL-ee-ah
Beckett – BECK-et
Bele – bell Blaz
– blayz
Bram – BRAHM
Brandole Mazeen – bran-dohl mah-ZEEN
Braylon Holland – BRAY-lon HAA-luhnd
Britta – brit-tah
Callum – KAL-um
Casteel Da'Neer – ka-STEEL DA-neer Clariza
– klar-itza
Komutan Centren – kuh-MAN-der SEN-trun Coralena –
kore-a-LEE-nuh
Corvin – KOR-vin
Coulton – KOHL-ton
Crolee – KROH-lee
Da'Silva – duh-SIL-vuh
Dafina – dah-FEE-nuh
Dain – DAYNE
Daneal La'Zeer – duh-NEE-uhl lah-ZEER
Daniil – da-NEEL

Davina – dah-VEE-nuh
Delano Amicu – dee-LAY-no AM-ik-kyoo Diaval
– dee-AH-vuhl
Dominik Na’Lier – DOH-mih-nik nah-LEER
Dorcan – dohr-kan
Dorian Teerman – DOHR-ee-uhn TEER-man Düşes ve
Dük Ravarel – duch-ess ve dook RAV-ah-rell
Dyses – DEYE-seez
Ector – EHK-tohr
Edmund Hawley – ED-mund HAW-lee Effie
– EH-fee
Ehthawn – EE-thawn Elashya
– eh-LASH-yuh
Eldric Ashwood – EL-drik ASH-wood Elian
Da’Neer – EL-ee-awn DA-near Elias – el-
IGH-us
Elijah Payne – ee-LIE-jah payn Eloana
Da’Neer – EEL-oh-nah DA-neer
Embris – EM-bris
Emil Da’Lahr – EE-mil DA-lar
Erlina – Er-LEE-nah
Ernald – ER-nald
Eryx – EH-riks
Evander – eh-VAN-der
Everett – EH-vuh-rit
Eythos – EE-thos
Ezmeria – ez-MARE-ee-ah
Gemma – jeh-muh
General Aylard – gen-ER-al AYY-lard Gianna
Davenwell – jee-AA-nuh DA-ven-well Goffry
Beric – GAWF-ree BER-ik
Griffith Jansen – grif-ITH JAN-sen
Halayna – hah-LAY-nah
Hanan – HAY-nan Harland
– HAR-luhnd Hawke Flynn
– hawk flin

Heath Purcell – HEE-th PUR-sell
Helenea – heh-LEH-nee-uh
Hisa Fa'Mar – hee-SAA FAH-mar
Holland – HAA-luhnd
Ian Balfour – EE-uhn BAL-fohr Iason
– IGH-son
Ione – IGH-ohn
Ires – EE-rehs
Isbeth – is-BITH
Ivan – EYE-van
Jacinda Teerman – juh-SIN-dah TEER-man Jadis –
JAY-dis
Jaeden Va'Leir – JAY-den vah-LEER
Jasper Contou – JAS-per KON-too
Jathen – JAY-thun
Jericho – JERR-i-koh
Joshalynn – joshalynn
Kastor Vasilis – KAS-ter vuh-SIL-iss Kayleigh
Balfour – KAY-lee BAL-fohr Keella – KEE-
lah
Kieran Contou – KEE-ren KON-too
Kral Jalara – kral jah-LAH-ruh Kral
Saegar – kral SAY-gar
Kirha Contou – k-AH-ruh KON-too
Kolis – KOH-lis
Kyn – kighn
Lady Cambria – lay-dee KAM-bree-uh Lailah –
LAY-lah
Lathan – LEY-THahN Latural
Hawley – LAWR-ul HAW-lee
Leopold – LEE-ah-pohld Lev
Barron – lehv BAIR-uhn Lirian
– LEER-ee-un
Lizeth Damron – lih-ZEHTH DAM-ron Loimus –
loy-moos
Lord Ambrose – lohrd AM-brohz

Lord Chaney – lohrd chay-NEE Lord
Gregori – lohrd GREHG-ohr-ree Lord
Haverton – lohrd HAY-ver-ton
Loren – LOH-ren
Luddie – LUHD-dee
Lyra – lee-RAH Mac
– mack
Madis – mad-is Magda
– mahg-dah Mahiil –
ma-HEEL Maia – MY-
ah
Malec O’Meer – ma-LEEK O-meer Malessa
Axton – MAHL-les-sah ax-TON Malik
Da’Neer – MA-lick DA-neer Marisol Faber –
MARE-i-sohl FAY-berr Millicent – mil-uh-
SUHNT
Mira – MEE-rah
Mycella – MY-sell-AH
Naberius – nah-BEHR-ee-us
Naill – NYill
Nektas – NEK-tas
Nerina Ma’lin – neh-REE-nuh muh-LIN Nithe –
NIGHth
Noah – noh-AH
Nova – NOH-vah
Nyktos – NIK-toes
Odell Cyr – OH-dell seer
Odetta – oh-DET-ah
Orphine – OR-feen Peinea
– pain-ee-yah
Penellaphe – pen-NELL-uh-fee Penellaphe
Balfour – pen-NELL-uh-fee BAL-fohr
Perry – PER-ree Perus –
paehr-UHS Phanos –
FAN-ohs Polemus –
pol-he-mus

Preela – PREE-lah
Rahibe Analia – priest-ess an-NAH-lee-ah Pulus –
POO-loos
Kraliçe Calliphe – kraliçe KAL-ih-fee
Kraliçe Ileana – kraliçe uh-lee-AH-nuh
Raina – RAY-nah
Reaver – REE-ver Regis
– REE-jis Renara – rih-
NAH-rah Rhahar –
RUH-har Rhain – rain
Rolf – rollf
Rune – roon
Rylan Keal – RYE-lan keel Sage
– sayj
Saion – SIGH-on
Sera – SEE-rah
Seraphena Mierel – SEE-rah-fee-nah MEER-ehl Setta –
SET-uh
Setti – SET-ee
Shae Davenwell – shay DAV-en-well Sotoria
– soh-TOR-ee-ah
Sven – svehn Talia –
TAH-lee-uh Tamsin
– TAM-zin Taric –
tay-rik
Tavius – TAY-vee-us Tawny
Lyon – TAW-nee LYE-uhn
Thad – thad
Theon – thEE-awn
Thorne – THOHRN
Tulis [Aile] – TOO-lees Uros–
OO-rohs
Valyn Da'Neer – VAH-lynn DA-neer
Varus – VAY-rus
Veses – VES-eez

Vikter Wardwell – VIK-ter WARD-well Viktoria
– vik-TOHR-ee-uh
Vonetta Contou – vah-NET-tah KON-too
Wesley – WES-lee
Wilhelmina Colyns – wil-hel-MEE-nuh KOHL-lynz

Yerler

Aegea – ayy-JEE-uh Atheneum
– ath-uh-NEE-uhm Atlantia – at-
LAN-tee-ah
Barren Plains – bar-uhn pleynz Bay
of Bones – BAY uhv BONEZ
Berkton – BERK-ton
Callasta Adaları – cah-LAS-tuh eyelz
Carcers [The] – KAR-serz Carsodonia
– kar-so-DON-uh Cauldra Malikanesi
– kall-drah [manor]
Nykto Odaları – cheym-berz of nik-TOES Keder
Kayalıkları – KLIFZ uhv SOHR-oh
Cor Sarayı – kohr pal-is Croft'un
Haçı - KRAWFTS KRAWS
Dalos – day-lohs
Elysium Peaks – ihl-LEES-ee-uhm peeks
Evaemon – EHV-eh-mahn
Bahçe Bölgesi – GAHR-den DIS-trikt
Harrowfeld – HAHR-oh-feld
Thronos'un Yüksek Tepeleri – hie hilz of THROH-nohs
Haides Evi – howz of HAY-deez
Hygeia – high-JEE-uh Iliseeum –
AH-lee-see-um Ironspire – EYE-
urn-spire Bele Adaları – IGHelz
of BELL Kithreia – kith-REE-ah
Lasania – lah-SAHN-ee-uh
Laurasia Kıtası – law-RAY-zhuh KON-tih-nent Lotho –
LOH-thoh

Lowertown – LOH-er-town
Luxe – LUHKS
Masadonia – mah-sah-DOHN-uh
Massene – mah-SEE-nuh
Nyktos Dağları – MOWNT-ehnz of nik-TOES New
Haven – noo HAY-ven
Niel Vadisi – nile valley Oak
Ambler – ohk AM-bler
Padonia – pa-DOH-nee-ah
Pensdurth – PENZ-durth
Asphodel Sütunları – [sütunları] AS-foe-del
Pinelands – PINE-lands
Pompay – pom-PAY Saion'un
Koyu – SI-onz kohv
Seas of Saion – SEEZ of SIGH-on
Sirta – SIR-ta
Skotos Dağları – SKOH-tohs MOWNT-ehnz Solis –
sou-LIS
Spessa'nın Sonu – SPESSAHZ ehnd
Stygian Körfezi – stih-JEE-uhn bey
Tadous – TAHD-oos
Perses Tapınağı – TEM-puhl of PUR-seez Perus
Tapınağı – TEM-puhl uhv PEH-roos Üç Çakal
– thuh three JAK-uhlz Üç Nehir – three RIH-
verz
Thyia Ovaları – THIGH-ah playnz
Triton Adaları – TRY-ton IGH-elz
Ölümsüz Tepeler – UN-dy-ing hillz
Vathi – VAY-thee
Vita – VEE-tah
Vodina Adaları – voh-DEE-nuh IGH-elz Batı
Geçidi – WEST-tern pass Beyaz Köprü –
WIGHT-brij
Willow Ovaları – WIHL-oh pleynz

Terimler

Arae – air-ree
aru'lis - uh-ROO-liss
aru'sòl - uh-ROO-sohl
bazalt - buh-SAWLT
benada – ben-NAH-dah kan
atı - BLUD-steed ceeren –
SEE-rehn changeling -
CHAYNJ-ling *chora* – KOH-
rah
Cimmerian – sim-MARE-ee-in
dakkai – DAY-kigh
Deminyen – deh-MIN-yun
demis – dem-EEZ
eather – ee-thohr
graeca – grey-kah
grul - greul Gyrm
– germ
imprimen – IM-prim-ehn
kardia – KAR-dee-ah
kiyou kurt/kurtlar – kee-yoo [kurt/kurtlar]
lamaea – lahm-ee-ah
laruea – lah-ROO-ee-ah
Liessar – LEE-sahr
liminite – LIM-ih-nite
lyrue – LIR-oo
meyaah *Liessa* – MEE-yah LEE-sah
nota – NOH-tah
notam – NOH-tam
oneirou – oh-NYE-roo
sekya – sek-yah
Senturion – sen-TOOR-ee-un
signam – SIG-nam sirtian
– SUR-tee-un
so'lis – SOH-lis
sparanea – SPARE-ah-nay-ah

syhkik – SIGH-kik
thanion – THAY-nee-uhn
tulpa – tool-PAH
vadentia – vuh-DEN-chee-uh
vellá – veh-LAH
vellám – veh-LAHM
wivern – WY-vehrn

Eskilerin Dili

Kha thren loru – KAH THREN LOR-oo
Rha lali mi – RAH luh-LEE mee
Unia eta eram – YOO-nee-uh ET-uh ER-um

İLK

Karanlıkla çevrili, hiçliğin içinde süzülüyordum.

Sesler duyduğuma dair belirgin bir hisse kapıldım. *Onun* sesi. Benimle konuşuyordu. Bana hikayeler anlatıyordu. Karanlıkta bir ışık parıltısı belirdiğinde bana yalvarıyordu. Ama sonra acı geldi. Bunu hatırladım. Yoğun, yakıcı bir acı ve ışığı söndüren boğucu bir korku.

Ben...

Bunu durdurmak için *bir şey* yaptım.

Ama seslerin bana ne söylediğini, acının nedenini veya ne yaptığımı hatırlayamıyordum.

Şimdi, sürükleniyordum.

Nerede olursam olayım, ne zevk ne de acı hissediyordum. Ne korku ne heyecan, ne nefret ne de sevgi hissediyordum. Sanki tüm duygularım ve amaçlarım boşaltılmıştı. Kimliğim bir zamanlar ne olursa olsun, artık hiçbir önemi kalmamıştı.

Beni çevreleyen hiçliğin bir parçasıydım ve bir ışık parlayıp karanlığı delen gümüş çizgiler yayana kadar öyle kaldım. Işık sönükleşirken safir mavisi bir nokta belirdi ve giderek parlaklaştı. Merkezinden çarpıcı zümrüt yeşili ışıklar yayıldı ve mavinin etrafında kıvrıldı. Sıcak, zengin kahverengi onu takip etti ve mavi ile yeşilin etrafında kıvrıldı. Ve tüm bunların merkezinde *her şeyin* başlangıcı vardı.

Her şey, saf enerjinin küçük, titreşen ışıklarını geride bırakan bir patlamayla başladı — saf öz.

Bu enerji dışı doğru yayıldı, daha önce hiçbir şeyin olmadığı çorak toprakları ve dağları şekillendirdi ve gökyüzünde parıldayan tüm o küçük, titreşen ışıklar yıldızlardı. Parlak, ışıltılı yıldızlar düşmeye başladı, artık çorak olmayan topraklara iniyorlardı. Büyük kanatlı yaratıkların hüküm sürdüğü topraklara ve batı ve doğuda geniş su kütleleriyle ayrılmış diğer topraklara çarptılar. Bu yıldızlar, yerin derinliklerine gömüldü ve üzerlerindeki topraklardan ağaçlar filizlendi, altlarındaki yıldızların özüyle beslenip büyüdü. Ağaçlar güçlendikçe, altlarında gizlenen yıldızlar da güçlendi ve her biri birbirini besleyerek yerden yükseldi.

Onları, başlangıçlarını ve özelliklerini yansıtan gözlerle ve bir anda değişen derileriyle gördüğümde, tüm alemlerde, tüm zamanlarda fısıldanan isimlerini duydum. Tanrılar. İyiliksever koruyucular. Öfkeli savcılar. İnsanların gözetmenleri. Elementaller. Adil Halk. Kaderler. İlk tanrılar. Büyük Yaratıcılar.

Kadim Olanlar.

Ve onların savaşlarını gördüm, önce toprakları yöneten büyük kanatlı canavarlarla, sonra da kendi yarattıklarıyla.

Çünkü gelecekte olacakları hayal etmeye başlamışlardı. On Kadim.

Hayalperestler.

Koruyucular.

İlk İlkeler'i yaratmak için özlerini yakarken bedenlerinin ateşe dönüştüğünü gördüm ve nedenini anladım. Güç dengesinin bozulmamasını sağlamak için çaresizdiler, çünkü rüyaları onlara bunun bozulması halinde neler olacağını uyarmıştı. İçimde hafif bir sıcaklık kıvılcımlandı ve yaratılış *değişirken* yayıldı. Tanrılar, İlkeli birleşmelerinden doğdular — bir gün İlkeliğe Yüksелеcek tanrılar.

Ve o on Kadim rüya gördü. Gelecek olanı gördüler.
Sonun başlangıcı.

Ve sonun, kendi başlangıcıyla başladığını gördüm. İki
İlkel'den doğan ve İlkelliğe Yükselen genç bir tanrının doğuşu.
Gerçek Yaşam İlkel Varlığı.

Onun doyumsuz yaşam arzusu ve merakı, ilk ikilik
varlığını ortaya çıkardı ve yeryüzünde yürüyenler ile
gökyüzüne hakim kanatlı canavarlar arasındaki ateşkesi
güçlendirdi.

Ama ben, İlkel'in göremediği şeyi gördüm. Onları
Kadimlerin yöntemleriyle yaratmamıştı. Canavarlara bir seçim
hakkı vermişti. Ve bu tekil eylemden, beklenmedik bir şey
oldu. Çünkü vahşi canavarlar fiziksel olanın ötesini
hissediyorlardı ve bu özellik, ilk ikilik varlığına da geçti.

Özgür irade.

Ve özgür irade, seçime yol açtı. Ve seçimden, duygu doğdu.

İlk draken'in kanı ile kendi kanının karışımıyla ıslanan
toprağı kazarken, yaşamın ilkel kaynağının sıcaklığı ısıya
dönüştü. Ve onun, nefesiyle ve iradesiyle yetiştirdiği kırılğan
yaşamı yüzyıllar boyunca koruduğunu biliyordum. Onun
topraktan bir bebeği kaldırdığını gördüm, gözleri parlak
kırmızıydı, sonra parlak maviye dönüştü, ardından var olan tüm
renklerin bir mozaigine dönüştü ve Primal'a bakarken yumuşak
bir kahverengiye dönüştü. Ve Primal'ın bilmediği şeyi
biliyordum. Kanatlı canavarlardan drakenlere geçen özgür
irade, daha sonra ölümlülere bahşedilmişti.

Ama hayal kuran on kişi biliyordu.

Onlar, onun tuttuğu minik canlının güzelliğine hayranlık
duyarken bile. Onlar, hayranlık ve gururla sevinirken bile,
bunun sonun başlangıcı olduğunu biliyorlardı.

Ve göğsümde sıcaklık dalgalandığında ve gözlerimin arkasında kırmızı ve altın rengi gümüş ışık parladığında *anladım*. Çünkü onlar için, *hayatın* yaratılmasından daha mucizevi bir şey yoktu. En kabus gibi yaratıklarını bile sevgiyle kucakladılar. Tasarladıkları güzel, elemental varlıkları sevdikleri kadar onları da derinden sevdiler.

Ta ki sevmez olana kadar.

Ta ki onların iyilikseverliği ilgisizliğe dönüşene kadar. Primallerin ölümlülere yakınlaşmasını izlediler ve ilk Primal aşık oldu - tıpkı on kişinin hayal ettiği gibi. Yaratılışın güzelliğini görmeyi bıraktılar ve ölümlülerin sayısı artıp yayıldıkça, yeni yaratılış adına toprağı ele geçirip yok ederken, sınırsız büyümenin ağır bedelini görmeye başladılar.

Ve ben, Kadimlerin anlayamadığını *anladım*. Primallerin duygularla dengesizleştiğini gördüklerinde ve yarattıkları her şeyi geri almaya karar verdiklerinde, onların *da* hissettiklerini anladım.

İlkler yükselirken ve Kadimler ya huzurlu yerlere çekilirken ya da toprağı mahkum edilirken, hayal kuran on kişinin ancak çok geç olduktan sonra farkına vardığı şeyi *anladım*.

Gelecek olanı önlemek için yapılan her şeyin, sadece onun gerçekleşmesini sağladığını.

Sevme ve nefret etme, sevinme ve yas tutma, kazanma ve kaybetme yeteneğı olmadan denge olamazdı. Her zorluğun yanında refah da olmalıydı. Nefret, sevgi olmadan var olamazdı. Keder bilmeden sevinç olamazdı.

Öz içimden akarken, her zaman bir denge olması gerektiğini *anladım*. Hayat devam etmeli ve ölüm her zaman gelmelidir. Çünkü on Kadim'in hayalini gördüm — denge geri dönülmez bir şekilde bozulduğunda gördüklerini.

Yere gömülen Kadimlerin ve henüz Uyanmamış olanların, alemleri sarsarak kendilerini kurtarmak için çabaladıklarını gördüm. Ve ben

Artık hayatın büyük vericileri ve alemlerin özünü istikrarlı tutan dayanaklar olmadıklarını biliyorlardı. Onlar, dağları patlatan, günleri sonsuz gecelere dönüştüren, çelik şehirleri yıkan ve okyanusları kurutan sonlardı. Onların yıkım ve öfkeyle yükseldiğini gördüm.

Ama daha fazlasını da gördüm.

Çünkü o dönen renklerin ortasında, on Kadim'in hayal ettiği altın defne tacı takan çaresiz Kral'ı gördüm — gerçek Yaşam'ın İlk'i'nin ellerinde tuttuğu o minik bebekten gelen adamı. Her şeyi gördüm: toprakların ve göklerin varisi olarak yükselen büyük gücü; ilk Seçilmiş olan, gerçek Yaşamın İlk Varlığı olan ve başarısız olan *kadını*; ve yaşamın getiricisi ile kemiğin getiricisi arasındaki birliğin ortaya çıkaracağı şeyi.

İki kız. İki Kral.

Ve Büyük Komplocu. Bu kaçınılmazdı.

Sonun geleceği belliydi.

Ama o rüyaların içinden geçen ve kıpkırmızı çizgilerle kaplı karanlığa dönüşen dönen renklerin içinde var olan şeyi *anladım*.

Her başlangıcın bir sonu vardır. Ama her sonun ardından yeni bir başlangıç gelmelidir.

Onlar da bunu hayal ediyorlardı. Yıkım ve gazabın düşüşünü.

Ve kan ve kemiklerin yükselişi.

CASTEEL

Uzaklarda gök gürültüsü çınlarken, yanımdaki kurt adam sert bir şekilde durdu, ellerini yumruk yaparken, Revenant hakkında söylediklerim kafasına dank etti. O, Poppy'yi - karım, kraliçem, her şeyim - çocukluğundan beri rahatsız eden aynı rahatsız edici şarkıyı söylemişti. Ama bu sadece berbat bir şey olduğu ve ikimizde şiddetli bir duygu fırtınası tetiklediği için değildi.

Aynı zamanda, şimdi kanlı parçaları yere dağılmış olan Rev'in ima ettiği şeydi: Uzun zamandır kendisine ait olanı bekliyordu.

Rev'in Kolis'i kastettiğini anlamak için mantık yürütmeye gerek yoktu.

Ve istediği şey Poppy'ydi.

Kieran'ın çenesi sıkıldı. "Kesinlikle lanet olası..."

Düşük bir gürültü zemini ve duvarları salladı, banyo odasındaki nesnelerin devrilmesine neden oldu.

Kieran bana baktı. "Bu başka bir tanrının uyanması olamaz."

Ben de aynı fikirdeydim.

Aniden bir enerji dalgası havayı doldurdu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Altımızda taşlar çatladı. Kieran'ın yanında ince bir çatlak belirdi ve hızla etrafımızda ve yatağın çevresinde daire şeklinde yayıldı. Yatağın ayak ucunda başka bir çatlak oluştu, ardından başucunda ve yanlarda da çatlaklar belirdi.

Kieran, yatağın altındaki zeminde bir başka sığ çatlak oluşunca geri adım attı. "Ne oluyor...?"

Gümüş ışık parladı ve taştaki çatlaklar boyunca yayıldı. Titreyerek durdu ve içinde üst üste binen sivri uçlu bir haç bulunan bir daire ortaya çıktı.

Eski bir Atlantis sembolüne bakıyorduk, aslında iki sembole. İçinden çizgi geçen daire hayatı, üstteki ise ölümü simgeliyordu.

Birlikte, yaşam ve ölümü temsil ediyorlardı.

Kan ve Kemik.

Yoğun parlaklık kaybolup gürültü kesildiğinde, ikimiz de Poppy'ye baktık. Derisinin altından yayılan ışık, vücudunu saran karmaşık damar ağını aydınlatıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Kieran.

Bunca zamandır kontrol altında tuttuğum umut ve korku bir anda çarpıştı ve beni sarsmaya başladı.

Kendini tanıyacak. Bizi tanıyacak.

O sözler, artık uyanmış tanrılara bir dua gibiydi ve ben onları tekrar tekrar söyledim.

"*Lütfen.*" Sesim çatladı.

Yazın fırtına bulutları gibi, gümüş çizgili gölgeler onun derisinin altında toplanırken, damarlarından parlaklık kayboldu. Göğsünden aşağıya doğru akıp kollarını ve bacaklarını kapladılar.

Poppy'nin parmakları seğirdi.

Bacaklarımın gücü kesildi. Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve Kieran'ın öne doğru eğilip avuçlarıyla yatağa tutunmasını izledim.

Kendini tanıyacak. Bizi tanıyacak.

Kolunda bir spazm geçti ve dizi hafifçe büküldü. Elini tutup, değişimi hissettiğimde titredim. "Cildi sıcak. Gördün mü?"

Kieran elini onun elinin üzerine koydu ve sertçe nefes verdi.

"Öyle

Öyle."

Onun sol kolu seğirdiğinde ve göğsü yükseldiğinde, rahatlama beni lanet olasıca zayıf bıraktı. göğsü yükseldiğinde beni çok zayıf bıraktı. Bizimkilerin de aynı şeyi yaptığını yemin edebilirim. "Poppy," diye fısıldadım, ona doğru eğildim.

Bir kalp atışı geçti ve sonra parmakları benimkini sıktı. Kieran, birbirine kenetlenmiş ellerimizi kavradı ve yanaklarım nemlendi.

Kendini tanıyacak. Tanıyacak...

Tek duyabildiğim, Kieran'ın kirpikleri titreyip gözleri açıldığında çıkan sığ ve hızlı nefesleriydi.

Göz bebekleri yoktu. Belirgin irisleri yoktu. Kalın kirpiklerle çerçevelenmiş, saf erimiş gümüşten yapılmış kürelerdi, İlkel tanrıların özüyle, eather'iyle doluydu.

Artık dizlerimin altındaki taşı hissetmiyordum. Ne Kieran ne de ben kıpırdamadık.

Kendini tanıyacak.

Hatırlayacak...

Odadaki hava durgunlaştı ve zamanın düzgün işlevini yitirdiğine dair belirgin bir hisse kapıldım.

Kalbim çarparken nefes aldım ve aniden taze, narin tatlı bir koku aldım... bahar kokusu. Yenilenme. Yaşam.

Leylaklar.

Kieran kaskatı kesildi ve eli hala bizim ellerimizi tuttuğu için, ön kolunda küçük kabarcıklar oluştuğunu gördüm.

Odayı yeni, hafif küflü bir koku doldurdu. Sanki... bayat leylak kokusu gibiydi. Ya da sonbaharda düşen yapraklar.

"Ölüm," diye mırıldandı Kieran, eli titriyordu.

O, her zaman onda o hafif kokuyu almıştı, ama nedenini hiç anlamamıştık.

Şimdi ise mantıklı geliyordu.

Onun parmaklarının benimkilerdeki tutuşu gevşediğinde nefesim kesildi ve eli gevşedi.

Boğazım kurumuştu ve konuştuğumda sesim kaba bir fısıltı gibiydi. "Poppy?"

Boynumun arkası bir anlık karıncalandı, sonra sınırsız bir güç odayı bir kez daha doldurdu.

Ama bu sefer farklıydı. Daha güçlüydü. Üzerimde baskı hissettim ve Kieran'ın sendeleyip bir dizinin üzerine çökmesini izledim. Poppy'nin elinden benimkine, oradan da Kieran'inkine yayılan bir enerji dalgası hissettim. Sıcak ve yoğun bir şekilde kollarımıza yayıldı, altın rengi ve... damarları aydınlatan gölgeli kırmızı tonlu gümüş bir parıltı.

"Siktir," diye homurdandı Kieran, kolunda geyik rengi tüyler çıkmaya başladıktan sonra bir ışık dalgasıyla kayboldu.

Poppy'nin damarları bir kez daha eather ile aydınlandığında vücudumdaki her kas gerildi. Nedense biliyordum. Ne olacağını *biliyordum*. "Oh, lanet olsun."

Essence ondan fışkırdı, elini bizimkinden kopardı ve onu tavana doğru kaldırdı. Yataktayken olduğu pozisyondaydı, saçları şimdi koyu kırmızı şarap gibi bir şelale gibi akıyordu. Essence'ın çıtırdayan dalları ondan yayılıp bize çarptığında, geceliği etrafında dalgalandı.

Ben geriye doğru uçmadan önce, alem bir anlığına gümüş rengine dönüştü ve bu güç Kieran'ı odanın karşı tarafına fırlattı. Ben duvara çarpmadım. O da çarpmadı. Nabız gibi atan eter ipliklerinin arasından, onun havada asılı kaldığını gördüm.

Kafatasımda basınç oluştu ve sonra yayıldı, ciğerlerimi sıkıştırdı. Ne olduğunu anlamadım. Ve lanet olsun, sırtımdan omuzlarıma doğru akan sıcak özle düşünemiyordum.

Sonra hissettim.

Göğsümün ortasında, tüm Atlantislilerin içinde taşıdığı zayıf özün bulunduğu yerde bir sarsıntı başladı, eather karnıma akıyordu. Enerji arttı, içimde genişleyip büyüdü, ta ki görüş alanımın köşeleri altın ve kırmızı gölgelerle kaplı gümüş rengine dönene kadar. Eather bedenimi ıslatıp her damarı sırlıslıkla ederken ve kemiklerimin derinliklerine yerleşirken, ham, yakıcı bir acı kalbimi sardı.

İçimden akan güç sonsuz ve kaçınılmazdı. Eski. Kaçınılmaz. Ve onun varlığımın her parçasını değiştirdiğini hissedebiliyordum. Beyaz sıcaklığın kaynağı buydu: öz, bir nefeste kemikleri parçalayıp, bir sonraki nefeste onları yeniden inşa edip güçlendiriyordu. Lanet olası vücudumdaki her damar çöküp sonra

genişleyip glenirken, öz her organı sardı. Ayaklarımdan başlayıp yukarı doğru yayılan, bedenimin alev alıp sertleşmesinin acısını çektim. Kafatasımın tabanına ulaştığında, başımda bir ağrı patladı ve tüm duyularımı kısa devre yaptı. İşitme duyum. Koku duyum. Sonra da hislerim gitti — lanet olası tanrılara şkrlers olsun. Görme duyum da gitmeden hemen önce, Kieran'ın uzattığı kollarından altın ve gümüş rengi kıvrılan Primal sisi sızdığını gördüm.

Sonra sisin, baş döndürücü bir gölge ve kırmızı dalgalanma içinde kollarımın etrafında dönüp durduğunu gördüm.

BÖLÜM 1

CASTEEL

Banyo odasında duruyordum, gözlerim kapalı ve ellerim lavabonun soğuk mermer yüzeyine yayılmıştı.

Orada ne kadar süre durduğumu bilmiyordum, ama saçlarımdan artık su damlamıyordu.

İki gün önce uyanıp kendimi ve Kieran'ı Poppy'nin yanında yatakta bulmadan önce hatırladığım son şey, Primal özünün etrafımızda dönüp durmasıydı.

Ağzım kurumuş, başımı çevirip yatağın yanındaki koltukta oturan Emil Da'Lahr'ı gördüm, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Uyanık olduğumu fark ettiğinde, ağlamaya başlayacağını sandım. Hiç bu kadar rahatlamış bir adam görmemiştim.

Kieran da birkaç dakika sonra uyandı, benim kadar şaşkıındı. Emil o zaman bize yatakta nasıl uyandığımızı anlattı. Anlaşılan bizi baygın halde, karşılıklı duvarlara yaslanmış, Revenant'ın parçaları hala yere dağılmış halde bulmuştu. Ama *bunu yapmadan önce* beni altın benekli siyah bir mağara kedisi gibi bir şeyin içinde görmüştü.

Siktir.

Emil muhtemelen halüsinasyon gördüğünü düşünmüştü. Tıpkı gençken Aegea ormanlarında bulduğumuz yabani mantarları yediğimizde olduğu gibi.

Ama tanrılar adına. Neler olup bittiğini hiç anlamamasına rağmen, durumu idare etti. Kraliçesini komada gördükten sonra Kralını ve

Emil'e borçluydum. Üçüne de borçluydum.

Emil'e borçluydum. Üçüne de borçluydum.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, odadan gelen sesleri dinledim. Kieran bir süre önce durumu kontrol etmek için ayrılmıştı. Ve Poppy...

O hala uyuyordu.

Çaresizlik ve öfkenin beslediği bir enerji dalgası damarlarımı doldurdu ve etrafımdaki havayı vurarak banyo odasını soğuttu. Bu gücün ne olduğunu biliyordum.

İlkel öz.

Bir şekilde her zaman hissetmiştim. Tüm Atlantisliler, özellikle Elemental Atlantisliler ve kurtadamlar hissederd. Ama hiçbirisi böyle değildi.

Eather'ın kemiklerimin derinliklerine yerleşip kaslarımla birleştiğini hissedebiliyordum. Damarlarımdan akıp kanımda sürekli bir uğultu yarattığını hissedebiliyordum. Gözlerimi açıp başımı kaldırdım.

Yansımamda gördüm.

Göz bebeklerimin arkasındaki aura her zaman soluk gümüş rengindeyken, şimdi parlak bir ışıltıydı. Yeterince yakından bakarsam, eather kürelerinden yayılan ince ipliklerin gözlerimin altın rengini deldiğini görebiliyordum. Aynı şeyi Kieran'da da görmüştüm, ancak onun zaten canlı, gök mavisi bakışlarında bu kadar belirgin değildi. Yine de, şu anda baktığım şey ve Kieran'a baktığımda gördüğüm şey imkansızdı.

En azından öyle olması gerekirdi.

Kieran ve ben bunun nasıl mümkün olduğunu gayet iyi biliyorduk. Muhtemelen beni öldürecek olan bir bıçakla kalbimden bıçaklanmamın ardından iyileşmemi ve bir mağara kedisine dönüşmemi sağlayan şey. Aynı

neden, uyandığımda Emil'in ne kadar endişeli olduğunu tam olarak biliyordum, boğazımın arkasında yoğun bir duygu hissediyordum, yoğun krema gibi.

Birleşme.

Bu, aklımıza gelen tek açıklamaydı. Mantıklıydı, ama ikimiz de Birleşmenin hayatlarımızı Poppy'ye bağlamaktan daha fazlasını yapmasını beklemiyorduk.

Artık sadece bir Elemental Atlantisli olmadığımı iliklerime kadar hissediyordum. Ve Kieran da sadece bir kurt adam değildi. Biz... başka bir şey olmuştuk.

Rev bana ne demişti? Sahte Primal mı? Demis'in daha büyük, daha kötü versiyonu mu? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Ama yine de, görünüşe göre, duymadığım çok şey vardı.

Ama bizim öyle olduğumuzu düşünmüyordum. Neden böyle hissettiğimi tam olarak söyleyemezdim, ama muhtemelen içimde hareket ettiğini hissettiğim özle bir ilgisi vardı. Sahte bir tanrının ya da sahte bir Primal'ınki kadar güçlüydü. Soğuk ve sonsuzdu.

Eski.

Tıpkı Primal sis gibi — şekil alan öz — Kieran ve ben güç uykusuna dalmadan önce etrafımızda dönüp durduğunu görmüştüm.

Eather'ın uğultusuna konsantre olarak, onu ileriye doğru yönlendirdim. Göz bebeklerimin arkasında nabız gibi atmaya başladı ve irislerimden geçene kadar genişledi, artık sadece gümüş rengi değildi. Cildim soğudu ve sertleşti, sonra inceldi, ta ki özün altında kaymasını görene kadar. Parmaklarım, eather'ın kıvrımlarını takip ederken tezgahın üzerinde kaydı. Kieran'ı çevreleyen Primal sisine benzemiyordu. Onunki altın ve gümüştü. Benimki gümüş ve kırmızıydı.

Kırmızı çizgili gölgelerin çıplak omuzlarımın üzerinden akmasını izledim ve eather'ın yerleşmesini istedim. Hemen yanıt verdi. Gölgeler yavaşlayıp sonra kaybolurken cildim ısındı. Soğukluk havadan kayboldu ve

gözlerimdeki ışıltı azaldı. Gördüklerimi ve hissettiklerimi inkar edemezdin.

Poppy'den bize geçen öz aynı değildi. Bir şekilde, onun içindeki ikisi aramızda bölünmüştü.

Yaşam.

Ölüm.

Ve bunun bizi neye dönüştürdüğünü bilmiyordum. Ya da bunun gelecek için ne anlama geldiğini.

Poppy'yi yıkayıp giydirdikten sonra Kieran'ın yaklaştığını fark ettim. Parmaklarım, yüzüğümü tutan kolyenin narin tokasının üzerinde durdu.

Elemental Atlantisli ve kurt olarak aramızdaki bağ sayesinde, her zaman birbirimizin yakınlığını hissedebiliyorduk. Poppy Yükselişine başladığında ve Primal *notam* devreye girdiğinde, bu durmuştu.

Ama yine değişti.

Kieran'ın nerede olduğunu hissetmek, uyandıktan hemen sonra gerçekleşmedi. Son iki gün içinde onun nerede olduğunu tekrar hissetmeye *ne zaman* başladığımı tam olarak söyleyemem, ama başlamıştım. Ve bu tek yeni şey değildi.

İkinci bir ayak sesi ve pençelerin taş zemine vurma sesini duyunca, eğildim ve kolyeyi komodinin üzerine koydum. Kieran yalnız değildi, bu da sessiz vuruşları açıklıyordu.

"Girin," diye seslendim, başparmağımla Poppy'nin soğuk parmak eklemlerini okşayarak.

Kapı açıldı ve Kieran içeri girdi, bakışları hemen yatağa yöneldi. Değişiklik olmadığını biliyordu

ama umutsuzca beslediği umudu silkelemek zordu.

Bakışlarım diğerlerine kaydı. Koyu saçlı Elemental Taç Muhafızları komutanı kapıda duruyordu —benim onu durdurmaya çalıştığım bir şeydi—arkasında kar beyazı bir kurt dolaşıyordu.

Delano yatağa atladı, başını omzuma sürtüp uzandı ve Poppy'ye olabildiğince yaklaşmak için kıvrıldı.

Bakışlarım komutanda takıldı. Hisa Fa'Mar gereksiz sohbetler yapan biri değildi; genellikle doğrudan ve odaklanmıştı. Ancak, Kraliyet Muhafızları'nın beyaz pelerinine sarılmış duruşunda aşırı bir katılık vardı. Onu daha yakından inceledim, duyularımı açtım. Açık kahverengi teninin normalde sahip olduğu altın rengi alt tonlar yoktu ve belindeki kılıcın kabzasına sıkıca tutunduğu için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Ağzımın arkasında keskin, ekşi bir narenciye tadı hissettim. Tedirginlik.

Bir şeyler dönüyordu.

Gözlerini Poppy'den uzak tutuyordu, ama karımın şu anki durumu Hisa'nın tedirginliğinin kaynağı değildi. Poppy'nin mahremiyetine saygı duyduğu için ona bakmıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şu anda tam olarak emin değiliz," dedi Kieran, Poppy'ye bakarak ona doğru yaklaştı. "Ama durum iyi değil."

Burnumdan nefes aldım, sonra yavaşça nefes verdim. "Ayrıntılar."

"Görünüşe göre Luxe bölgesinde bir... olay olmuş," diye cevapladı Hisa, Garden District'teki en zengin ölümlüler ve Yükselmişlerin yaşadığı mahalleden bahsederek. Bu mahalle sakinleri, nedense Wayfair'in iç Rise bölgesinin hemen ötesindeki geniş malikanelerde ikamet etme hakkını kazanamamışlardı. "Birden fazla ölüm var."

Kaşlarımı çattım ve parmağım Poppy'nin elinde dururken Kieran'a baktım. "Ölümlüler mi?" diye sordum, ama bu mantıklı gelmedi.

. Yükselmişler koruma altındaydı. Hiçbir ölümlü onların yanına yaklaşamazdı.

"Hayır." Kieran, Poppy'nin yanağına parmak eklemlerinin arkasını sürttü. "Yükselmişler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl?"

Kieran iç çekerek doğruldu ve birinin bir ara getirdiği küçük yemek masasına baktı. Yemek tabakları neredeyse hiç dokunulmamıştı. Bakışlarını bana çevirirken çenesi gerildi.

Çok yakın bir gelecekte bana büyük, sinir bozucu bir nutuk atılacağını öngörerek, ona uyarıcı bir bakış attım.

Göz bebeklerinin arkasındaki parıltı titredi ve sonra başka yere baktı. "Neler olduğunu kendi gözlerinle görmelisin."

Gerginlik kaslarımı sardı. "Ya da bana anlatabilirsin."

"Bu yeterli olmaz." Kieran, banyo odasının kapılarının yanındaki bir sandığa doğru yürüdü. "Bu, Descenters'ın Ascended'leri evlerinde yakmak istemesi gibi bir durum değil," diye devam etti Kieran.

Kahretsin. Bu, Yükselmişleri gün ışığına çıkarmak istemekten daha da ileri gitmişti. Yoksa bu bir gerileme olarak mı değerlendirilirdi? Sanırım bu kişiye göre değişirdi.

"Görünüşe göre talep etmekten vazgeçip bunu gerçekten yapmışlar." Bu da muhafızların emirlerime uymayıp ölümlülerin içeri girmesine izin verdikleri anlamına geliyordu. Öfkelenmeye çalıştım ama gerçekten kızamıyordum. İki Kral Savaşı'nda ya da sonrasında yakınlarını kaybetmemiş bir Atlantisli bulmak zor olurdu.

"Bunu ölümlüler yapmadı." Eğilip kılıcını kınından çıkardı. "Dediğim gibi, bunu görmen gerek."

Tahriş, sönmek üzere olan bir ateş gibi kaynıyordu ve cehennemi yeniden alevlendirecek bir kıvılcım bekliyordu, bu da göğsümün ortasındaki özü uğultuya neden oluyordu.

"O doğruyu söylüyor." Hisa boğazını temizledi. "Aksi takdirde bize inanmayacaksın."

"Beni ikna edebileceğinize eminim," dedim, elimle battaniyeyi sıkıca kavrayarak. "Eğer denerseniz."

Çenemi o kadar sıkımdım ki dişlerim kırılabilir diye endişelendim. Kieran'ın izi, topraksı, orman kokulu bir esinti gibi zihnime dokundu.

Poppy haklıydı.

Kieran *gerçekten* bir ağaç gibi hissettiriyordu.

Cas.

Bu, Birleşme'nin bir başka yan etkisiydi ve ilk kez yaşadığında ikimizi de hazırlıksız yakalamıştı. Bunun, Poppy'nin *notam* aracılığıyla iletişim kurma yeteneğini paylaşmamızdan kaynaklandığını düşündük. Ancak onun, her kurtun kendine özgü izini bulmanın birkaç dakika sürdüğünü söylediği halde, bizim için durum böyle değildi. Ne yazık ki, bazen hiç çaba gerektirmiyordu.

Bunu görmelisin.

Şu anda, yeni yetenek oldukça can sıkıcıydı.

Kieran kılıcını sandığın üzerine koydu, benimkinin yanına. "Bize biraz zaman verir misiniz?"

Hisa tereddüt etmedi. Komutan başını sallayarak odadan çıktı. Ancak Delano olduğu yerde kaldı. Kieran sırtına bağlı kısa kılıçları kınından çıkardı ve kurt adamlara keskin bir bakış attı.

Delano homurdandıktan sonra ayağa kalkıp yataktan atladı. Odayı dolaşırken Kieran'a dişlerini gösterdi ve düşük bir hırıltı çıkardı.

"Delano'nun gitmesini istememizden pek memnun olduğunu sanmıyorum," dedim.

Son kılıcı sandığa koyan Kieran kapıyı kapattı. "Benim söyleyeceklerimden hoşnut olmayacaksın."

"O zaman söyleme."

Kieran bana döndü. "Eğer söylemezsem, bu beni sadece berbat bir Kraliyet Danışmanı yapmakla kalmaz, aynı zamanda berbat bir arkadaş da yapar."

Onun bakışlarını karşıladım. "Neden az önce söylediğin şeye katılmayacağım hissine kapılıyorum?"

"Çünkü istediğinde inatçı bir ahmak olduğun için mi?"

Sırıttım.

O masaya doğru baktı. "Bu arada, Kan Tacı'na bağlılık yemini eden ölümlü askerler sorguya çekildi."

Konunun değişmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Ee?"

"Gözaltına alınan yaklaşık on beş bin kişi Kan
"İki katı kadar kişi reddetti. Ve yaklaşık yedi bin kadar kişi...
Atlantia'ya bağlılık yemini etmeyi agresif bir şekilde reddetti."

Çenemi sıktım. "Tartıştığımız seçenekler sunulduktan sonra mı?"

"Evet."

"Yedi bin kişinin naklini ayarla. Umarım fikirlerini değiştirirler. Şiddetle reddedenlere, reddetmeleri halinde bizim onlar için karar vereceğimizi anlayarak, bir kez daha seçim şansı verilmeli." Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve sonra yavaşça nefes verdim.

Bu iki şey de söylenmesi gerekenleri daha kolay hale getirmiyordu. "Kalanlar için infazlara başlayın."

Emirlerim, hiç istemediğim bir ağırlıkla odaya yerleşti.

Kieran birkaç saniye sonra başını salladı. "Bugün hiç uyudun mu?"

"Biraz," dedim. Ve bu doğrudu. Poppy'ye rüyalarında ulaşabilir miyim diye görmek için kendimi uyutmuştum. Ulaşamamıştım.

"Cas." Diye iç geçirdi. "Birkaç saatten fazla uyumamışsın. Fazla yemek yememişsin..."

"Benimle özel olarak konuşmak istediğin şey bu muydu?" diye sözünü kestim. "Öyleyse, bunu atlayabilir miyiz? İkinci bir anneye ihtiyacım yok."

"Evet, ama burada durup sana kendini korumanın temel gereklilik

"Evet, burada durup sana kendini korumanın temel gereklilikleri hakkında nutuk atmak istemiyorum. Ama buradayım," diye karşılık verdi. "Peki *neden* buradayım ve bu saçmalıkları söylemek zorundayım? Çünkü sen berbat durumdasın, Cas."

Öfkenin yükselmesine karşı koyarken, Poppy'nin soğuk elini sıkıca tuttum. "Benim berbat olduğum zamanları gördün. O durumdan çok uzak olduğumu bilmelisin."

"Sen farklı bir tür berbat durumdasın," diye tartıştı. "Kardeşin için suçluluk duymak yerine..."

"Kieran," diye uyardım.

Beni görmezden geldi. "Poppy yüzünden suçluluk duyuyorsun." "Hadi oradan," diye tükürdüm.

Çenesi gerildi. "Onun durumu senin suçun değil." "Bu konuda aynı fikirde değiliz."

"Olabiliriz, ama bu senin düşündüğünün doğru olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verdi. "Sen nasıl... biz nasıl bir Revenant'ın mutlu kığını lanet olası kale duvarına tırmanıp Poppy'yi öldürmeye çalışacağını nereden bilebilirdik?"

Rev'in Poppy'yi öldürmeyi mi yoksa sadece onu uykuya mı sokmayı planladığını bilmiyordum. İkincisiyse, başarılı olmuştu ve hatta fazlasıyla. "Böyle bir şeyin olmasına daha iyi hazırlanmalıydım."

"Nasıl? Uyumayarak mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Senin düşünce tarzına göre, burada olmadığım için suçlu muyum?"

"Sen oradaydın ve işleri hallediyordun. Yani, hayır."

Kafasını salladı. "Durum tersine olsaydı, sen baygınken ve Poppy uyurken bu olsaydı, onun suçu olduğunu düşünür müydün?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır."

Bana sert ve kararlı bir bakış attı.

"Siktir git," diye mırıldandım. "Ölmüş bir Yükselmiş için onun yanından ayrılmamı istediğine inanamıyorum."

Kieran kapıya yaslanarak derin bir nefes aldı ve omuzlarını kaldırdı. Bir an geçti. "Sence *ben* onun yanından ayrılmak mı istiyorum? Ya da senin yanından ayrılmak mı?"

Cevap vermedim çünkü benim olduğum yerde olmak istediğini biliyordum.

Sessiz kaldığımda, "Bunu yapabilmem tek nedeni, onun yanında olmazsan aklını kaçıracağını bilmem," dedi. "Ona bir şey olacağından ya da sen yokken uyanacağından korkacağından."

Bu doğrudu.

"Bu yüzden ben devreye girdim. Çoğunlukla, bu Carsodonia'nın veya krallığın işleyişini etkilemedi. Ancak bu, sorunlar veya endişeler olmadığı anlamına gelmez. İnsanlar olan biten her şeyden dolayı endişeli ve kafası karışık. Yükselenlerin gerçekte kim ve ne olduklarını ve hala Kan Tacı'nı destekleyenlerle savaş halinde olduğumuzu öğrenmek. Bir de sokaklarda devriye gezen kurtadamlar var," diye devam etti, ben kaşlarımı çatmaya başladığımda. "Ayrıca Atheneum şehrinin altında uyanan lanet olası bir tanrı da vardı. Bir de halkın Atlantislilere karşı genel güvensizliği var. Vampirlerin hak iddia eden lanet taleplerinden bahsetmeye bile başlamayayım."

"Her saat başı şehrin üzerinde uçan drakenleri unuttun," diye ekledim.

"Evet, o da var," dedi kuru bir kahkaha atarak.

"Kurtadamlar *neden* o şekilde sokaklarda devriye geziyorlar?" diye sordum.

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Doğamızı gizlemek zorunda mıyız?"

Ona düz, göz kırpmadan baktım. "Hayır."

"Ama?"

"Ama buradaki ölümlülerin büyük çoğunluğu kurtların neslinin tükendiğine inanıyor," diye mantıklı bir şekilde açıkladım. "Pony büyüklüğünde bir kurt görmek *anlaşılır bir şekilde* korkutucu olurdu."

O sırtıttı. "Alışırılar." Ona başımı salladım.

"Ayrıca, yeni kraliçelerinin gerçekte ne olduğu haberi de yayıldı," diye devam etti. "Poppy'ye saygılarını sunmak için kaç kişinin geldiğini tahmin bile edemezsin. Naill ve Perry onları kovup duruyorlar."

Tanrım. Bunu duymak Poppy'yi çok rahatsız ederdi. Ama tabii ki ona saygı göstermeleri gerekir.

"Bir de diğerleri var." Kieran kollarını gevşekçe kavuşturdu. "Hâlâ Kan Tacı'nı destekleyenler, zengin toprak ve iş sahipleri. Onların güvenliği için, en azından tüm Yükselmişlerin sayıldığını kesin olarak bilene kadar sokağa çıkma yasağı koyduk, ama insanları evlerinde tutamadık."

"Biliyorum." Bakışlarım tekrar Poppy'ye döndü. "İnsanlar çalışmak zorunda. Eve ekmek getirmeleri gerekiyor. Bakmaları gereken aileleri var."

"Ve bunu yaparken, insanlar konuşuyor. Kral ve Kraliçe'nin, Kanlı Taç'ı devirdikten sonra neden hiç kamuoyuna görünmediklerini soruyorlar," diye devam etti. "Bir kez daha aldatıldıklarından korkuyorlar. Ve Kanlı Taç'a sadık kalanlar bu korkuyu körüklüyorlar."

Kafam Kieran'a döndü. "Onlara hitap etmemi mi istiyorsun? Kraliçem yanımda olmadan mı?"

"Ben öyle demiyorum. Şu anda bir konuşmanın bir anlamı olmadığını biliyorsun."

"İyi." Bakışlarım tekrar ona döndü. "Çünkü şu anda kimse ne olup bittiğini bilmiyor. Başkentte olduğumuzdan bile emin değiller. Oraya çıkarsam," dedim, başımı pencereye doğru çevirerek, "insanlar şüphesiz bir şeyler döndüğünü anlayacaklar. Ve onun yaralandığını veya hüküm süremeyecek durumda olduğunu düşünmeleri için mantık yürütmelerine gerek kalmaz. Bu

Bu, Kan Tacı'na sadık olanlar, hâlâ ortalıkta dolaşan Revenantlar ve Kolis dahil olmak üzere diğerlerine fikir verebilir."

Ölümün gerçek İlkeli'nden bahsettiğimde Kieran'ın hissettiği tedirginlik benimkine eşitti.

"O orospu çocuğu görünüşe göre bedensiz falan olduğu için, her yerde olabilir," dedim, ona hatırlatmaya gerek olmasa da. "Poppy'nin zayıfladığını düşünmesini istediğimiz son kişi odur. Yani..." Sözümü bitiremedim, göğsüme yaslanmış yüzüğü başparmağımla okşarken düşüncemi tamamlayamadım.

Kolis zaten biliyor olabilir. Siktir.

Ölümün gerçek Primal'ı hakkında çok az şey biliyorduk. Ne yapabileceğini veya hala güç kazanıp fiziksel formuna kavuşup kavuşamayacağını bilmiyorduk. Nihai hedefinin ne olduğunu bile bilmiyorduk.

Poppy o kaltak Kraliçe'yi öldürdükten sonra olaylar çok hızlı gelişti, Kolis hakkında gerçek, derinlemesine bir konuşma yapamadık. Poppy kısa bir süre bayılmıştı ve uyandığında, babasını ve kayıp draken'i bulmak en önemli önceliği haline gelmişti.

Poppy, Yükselişini tamamlamak için staz durumuna girmeden önce, bu hedeflerden sadece birini gerçekleştirebilmiştik.

Reaver, Kolis'i hepimizden daha iyi tanıyordu, ancak gerçek Ölümün İlkeli'nin hüküm sürdüğü dönemde o henüz bir çocuktü. Bize daha fazla bilgi verebilecek tek kişi Nektas'tı, ancak Poppy staz durumuna girdiğinden beri hiçbirimiz onu görmemiştik.

"Katılıyorum," dedi Kieran. Birkaç saniye geçti. "Biliyor musun, sen esir alındığında, Poppy doğrudan başkente gelip krallığı yakıp yıkarak sana ulaşmak istedi."

Onu izlerken dudaklarım kıvrıldı. *İşte benim kızım.*

"Kraliçe olmak ya da bir orduya liderlik etmek umurunda değildi

Tek düşüncesi sana ulaşmaktı," dedi.

"Ama görevlerini ihmal edemeyeceğini biliyordu. Olan her şeyin senden, ikinizden daha önemli olduğunu biliyordu. Doğrudan sana gitmesi halinde sadece senin hayatını tehlikeye atmakla kalmayıp, sayısız insanın hayatını da tehlikeye atacağını anladı. Kendini topladı çünkü kalbi *senin ve* halk için yeterince büyüktü, hala da öyle. Sen de ondan çok farklı değilsin. Sen de Solis halkını önemsiyorsun."

Ağzımı açtım.

"Seni tanıyorum. Görevlerinden kaçmak sana zarar verecek," diye devam etti. "Belki şu anda değil, ama verecek."

Ağzımı kapattım.

"Sen bir kralın, buna hazır olsan da olmasan da, taç istesen de istemesen de. Bu senin kanında var," dedi, ben yatak ayaklarının üzerine düşen ay ışığını izlerken. "Bu Yükselmişlere ne olduğunu görmen gerek."

Elimi alınma sürterek derin bir nefes verdim. "Poppy'yi ve beni hizada tutmaktan gerçekten yorulmuş olmalısın."

Kieran yaklaşırken kıkırdadı. "Birisi bunu yapmak zorunda ."

"Ben..." Dudaklarımı dişlerimin arasına çekerek başımı salladım . "Onun yanından ayrılma fikri..."

"Biliyorum." Eli omzumun üzerine kondu. "Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Delano da öyle." Bir süre durdu. "Ve sen yokken uyanırsa, senin burada olmadığını fark etmeden onu bayılabilirim."

"Asla yapmazsın."

Hafif bir gülümseme belirdi. "Uyandığında bir sürü soru sorup sormayacağına bağlı."

Güldüm. "Öyle olursa gerçekten çok şanslı oluruz..." Derin bir nefes aldım, öyle bir şey olursa şanslı olmayabileceğimizi fark ettim. Poppy,

meraklı doğasından değil, kim olduğunu bilmediği için sorularla uyanabilirdi.

Dikkatimiz Poppy'ye yöneldiğinde ikimiz de sessizleştik. Söylenmemiş düşünceler, kalın, boğucu bir sis gibi havada asılı kaldı.

"Git," dedi Kieran sessizce. "O güvende olacak. Ve eğer bir şey olursa, hemen sana haber vereceğim."

Başparmağımla onun eklemlerini ovuşturdum ve gözlerimi kısa bir süre kapattım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Krallığa karşı görevlerimi ihmal etmek sonunda başıma bela açacaktı. Sorumluluklarım vardı, hem de milyonlarca. Bunun doğru olduğuna kendimi ikna etmek için bunu birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldım, ya da en azından harekete geçmek için. Poppy'den önce bu kadar ikna edilmeye ihtiyacım olmayabilirdi. Ama şimdi, yerine getirmek zorunda olduğumu hissettiğim tek görev oydu.

Kalkıp eğildim ve hafifçe aralanmış dudaklarına nazikçe öptüm. Sonra, yapmak *istemediğim* ama yapmak zorunda *olduğum* şeyi yaptım.

Çünkü Kieran haklıydı.

Ben bir kraldım.

İstesem de istemesem de.

Yanımda at süren kızıl saçlı Atlantisli Elemental şaşırtıcı derecede sessizdi — oysa o *asla* sessiz biri değildi.

Emil, Wayfair'den ayrılırken Hisa ve bana katılmıştı ve ona baktığımda boğazımda ekşi ve limonlu bir tat hissettim. Rahatsızlık. Yükselmiş Olan'a ne olabileceğini, onu veya Hisa'yı rahatsız edecek ne olabileceğini anlayamıyordum.

Altın Köprü görünür hale geldiğinde bakışlarım şehre kaydı, köprünün yaldızlı kenarları parçalanmış ay ışığında parılıyordu. Jacaranda ağaçları yolun iki yanını süslüyordu, normalde

pembe-mor çiçekleri ay ışığında daha soluk, gümüşü bir renk alıyordu ve sıra sıra görkemli evler ortaya çıkıyordu.

Havada bir değişiklik oldu, jakarandaların yerini daha ince, ok gibi düz ağaçlar aldı ve Luxe'ye yaklaştık. Hava... ağırlaşmıştı. Nemden değil, sanki Setti bezelye çorbası içinde yürür gibi.

"Hissediyor musun?" diye sordu Hisa, daha önce hiç duymadığım yumuşak bir ses tonuyla.

"Kesinlikle bir terslik var," dedim, kimliğimi gizleyen kapüşonumu düzelterek. "Henüz ne olduğunu tam olarak anlayamadım." Emil'e baktım, kalın bulutlar yaklaşarak ayı engelliyordu. "Sen hissediyor musun?"

Hisa avluların taş duvarlarına yapışan gölgeleri incelerken, o başını salladı. "Evet." Başını hafifçe kaldırdı. "Sanki onlar da bunu hissedebiliyorlarmış gibi."

Bakışlarım onun bakışlarını takip etti ve verandada küçük gruplar halinde duran, ev kıyafetlerine sarılmış bir düzine kadar ölümlü gördüğümde Setti'nin üzerinde kaskatı kesildiğimi hissettim. Bizi bakışlarıyla takip ederken birbirleriyle fısıltıyla konuşuyorlardı, bazıları endişeli bakışlarla, bazıları ise açıkça düşmanca bakışlarla.

Poppy'nin kalabalıkta nasıl hissettiğini biliyordum.

Onlara bir bakış attığımda endişe beni sardı ve ağzımda acı bir öfke birikti. Onlardan gözlerimi ayırarak, zihnimde hızla kalın bir duvar ördüm ve sadece kendi duygularım kalana kadar onları dışarıda bıraktım.

Poppy'nin bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Zihinsel engeller koymayı bilmesem, onların yansıttığı duygular beni boğardı. Ve deneme yanılma yoluyla kendini kapatmayı öğrenmek zorunda kalmıştı, ona bunu öğretecek kimse yoktu. Karımın güçlü olduğunu biliyordum, ama tanrılar, bu hatırlatma bir bakıma bir lütuftu. Şimdiye kadar başkalarının duygularını engellemek için mücadele ederek hayatı atlatmışsa, eskisi gibi bize dönebilirdi.

Eather, ani bir farkındalık duygusu yükselirken göğsümde zonkladı. İçgüdüsel olarak gece gökyüzüne baktım.

Sadece kara bulutlar görüyorum.

Ama bir şey *hissettim*.

Boynumu uzatarak yukarıdaki şekli gördüm. Gözlerimi kısarak baktım...

Büyük kanatlar, dumanı kesen bir bıçak gibi kalın bulutları yararak gece gökyüzüne gölgeler saçıyordu. Draken, serbest bırakılmış bir ok gibi doğrudan bize doğru geldi, morumsu siyah pullarından gümüş ay ışığı yansıtıyordu.

Panik dalgası beni bastırırken, Setti'nin dizginlerini daha sıkı tuttum. Bir saniye bile geçmeden, Reaver alçaldığında çılgınlıklar yükseldi.

Bir rüzgâr esintisi yol boyunca uğuldadı, draken'in kanatları her iki yanımızdaki çatıları sıyırırken pelerinin kenarlarını kaldırdı.

Emil başını kaldırdı. "Ne oluyor...?" Reaver'ın sivri kuyruğu başımızın birkaç santim üzerinde havayı kırbaçlayarak Hisa'nın attan düşmesine neden olunca küfretti.

"Adi herif," diye mırıldandım. Setti sinirlenerek homurdandı ve yelesini salladı.

Draken aniden yukarı doğru yöneldiğinde, kahkaha gibi yüksek ve kaba bir ses çıkardı ve ölümlüler evlerine kaçışmaya başladı.

Emil yavaşça başını bana çevirdi, kaşlarını kaldırdı. "Sanırım az önce hayatım gözlerimin önünden geçti."

Lanet olası draken.

Setti'yi sakinleştirmek için boynunu okşarken, Reaver'ın kanatlarını açıp bulutların arasına kaybolmasını izledim.

"Bu... eğlenceliydi." Hisa, yüzü solgun bir şekilde eyerinde dikleşti. Boğazını temizledi. "Ben önden gidip diğerlerine yakında orada olacağını haber vereceğim."

Emil'in bakışları onu takip etti. "İtiraf etmeliyim ki," dedi, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılırken, "eğer ben bir draken olsaydım, ben de sürekli o saçmalığı yapardım."

"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım," dedim kuru bir şekilde, geçtiğimiz evlere bakarak.

Gece çoktan çökmüştü, ama o kadar da geç değildi. Yine de, açık pencerelerden, kapalı verandalarından veya özenle düzenlenmiş bahçelerinden müzik veya konuşma sesleri gelmiyordu. Hava bu kadar güzelken, Carsodonia'nın bu bölgesi, sokağa çıkma yasağı nedeniyle tüm işyerleri ve kuruluşlar kapalı olsa bile, hareketli olmalıydı. Verandalarına çıkanlar dışında kimseyi görmedim.

Son günlerde yaşanan her şeyin bunda etkisi vardı, ama ölümlülerin gece dışarı çıkması yasak değildi. Kendi mülklerinde kaldıkları sürece istediklerini yapabilirlerdi.

Şehir sessizdi.

Ama bu durum çok uzun süre böyle kalmayacaktı, kalamazdı.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Poppy yakında uyanmazsa bir şeyler yapmaya başlamamız gerekiyordu. Kolis'i bulmalıydık. Sokağa çıkma yasağını kaldırmalıydık. Evlerine kilitlenmiş Yükselmişlerle ilgilenmeliydik. Ve bunlar, almam gereken kararların sadece birkaçıydı — Poppy olmadan almayı doğru bulmadığım kararlar.

Setti'nin dizginlerini daha sıkı tuttum. Yakında uyanacaktı.

Uyanmak zorundaydı.

BÖLÜM 2

CASTEEL

"Bana nereye gittiğimi söylemek ister misin?" diye sordum Emil'e.

"Çok tuhaf bir şey."

Ses tonu dikkatimi çekti. Bir tuhaflık vardı. "Kaç kişi öldü?"

"Şu anda mı?" Sokak daraldıkça atını benimkine yaklaştırarak derin bir nefes aldı. "Yaklaşık bir düzine. Altısı bir evde. Üçü başka bir evde." Bir süre durdu. "Dördü üçüncü bir evde. Ama daha fazlası da olabilir. Onlar son bilinen Yükselmişlerin evlerini kontrol ederken ben Hisa ile birlikte ayrıldım."

Bu bilgiyi sindirdim. Yükselmişlerden sayılabilecek bir şey kalmış olması, bunu yapan kişinin kan taşı kullanmadığı anlamına geliyordu.

Yükselmiş bir varlık bununla ortadan kaldırıldığında, geride hiçbir şey bırakmazdı. Ama Yükselmiş bir varlığı öldürmenin tek yolu bu değildi. Kalbini yok etmek, kafasını kesmek ve cesedini güneşe atmak da işini görürdü. Ama bu yöntemler geride bir şeyler bırakırdı, sadece yanmış bir toprak parçası ve kömürleşmiş kemikler olsa bile.

Emil'e baktım. Fazla sessizdi. "Biliyor musun," dedim, çenemdeki sakalları kaşıyarak, "Sanırım bu, sana tehdit etmeden geçirdiğim en uzun süre."

Emil başını eğdi ve gece gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. "Öyle mi?"

Öyleydi. Bu, Emil'in beni nereye götürdüğü konusunda ne kadar tedirgin olduğunu gösteren iyi bir göstergeydi.

"Cas?"

Ona baktım, kaşlarımı kaldırdım.

"Sana bunu daha önce söylemedim galiba," diye başladı, kehribar rengi gözleri benimkilere kayarken, "ama Poppy zırh içinde de geceliğinde olduğu kadar büyüleyici görünüyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Sen gerçekten kendini koruma içgüdüsünden yoksun, değil mi?"

O güldü. "Netta'ya göre, hayır."

Kieran'ın kız kardeşi geçince kaşlarımı kaldırdım. "Kieran seni kısırlaştıracak."

"Yok." Dişlerini gösterdi. "Bu Netta'yı üzecektir."

Dudaklarım seğirerek başımı salladım ve elimi Setti'nin siyah yelesine sürdüm. Lanet olası at burun deliklerinden homurdandı ve başını salladı. Açıkçası, son bir haftadır ona yeterince ilgi göstermediğim için hala kızgındı.

Luxe'nin ihtişamı içeri girdiğimiz anda ortaya çıktı. Yollar daha genişti — arabaların birbirini geçebileceği kadar geniş — ve temiz, pürüzsüz taş kaldırımlara parlak sarı bir ışık saçan lambalarla aydınlatılmıştı. Kaldırımlar, çiçeklerle dolu büyük saksılarla çevriliydi. İki ve üç katlı evlerin önündeki çimler ve araba yolları birbirinin neredeyse aynısıydı, hepsi krem ve fildişi tonlarında boyanmış ve içlerinden parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Arkalarında da geniş, duvarlarla çevrili avlular vardı.

Zengin ölümlüler ve Yükselmişler, açık alanlar, elektrik ve temiz akan su gibi lükslerin söz konusu bile olmadığı, pahalı olmasının yanı sıra ulaşılamaz olduğu başkentin geri kalanına kıyasla krallar gibi yaşıyorlardı. Stonehill bile bunun yanında sönük kalıyordu. Ancak Carsodonia'da yaşayanların çoğunun, hastalık ve umutsuzlukla dolu harap evlerde ve aşırı kalabalık apartmanlarda yaşadığı Croft's Cross ve Lowertown bölgeleri, lüks Garden District ve en seçkin mahallelerine kıyasla tamamen farklı bir dünyada var olduklarını hissettiriyordu.

lüks Garden District ve en seçkin mahallelerine kıyasla tamamen farklı bir alemde var olduklarını hissediyorlardı.

Yükselmişlerden başka bir şey beklemiyordum. Ama diğerleri bu kadar az şeye sahipken, ölümlüler nasıl böyle yaşayabilirdi?

Belki de kendilerini farklı, daha iyi, *kutsanmış* ve diğerlerinden daha haklı gördükleri içindi. Gerçekte, lüks evleri ve şişkin cüzdanları olsa da, Yükselmişler için sığırdan başka bir şey değillerdi.

Bir hareket dikkatimi çekti ve düşüncelerimden kopardı. Önümde, tatlı kokulu gölgelere karışan siyahımsı gri bir kurt gördüm. Sonra ay ışığında parıltıyan zırh ve kılıcı gördüm.

Altın Atlantis armalarıyla süslenmiş beyaz pelerinler giymiş muhafızlar, çoğunlukla Yükselmişlerin yaşadığı evlerin önünde, yol boyunca nöbet tutuyorlardı. Girişlerde duran muhafızlar, biz geçerken başlarını eğdiler. Sage bize katıldı.

Havada bir değişiklik hissettim.

Hava daha ağırdı, taşlardan yapılmış bir battaniyenin ağırlığıyla bastırıyordu ve bir dakika önce orada olmayan bir soğukluk vardı. Ancak farklılıklar sadece bunlarla sınırlı değildi.

Sokak lambalarına elektrik gelmiyormuş gibi sokak karanlıktı, ama birkaç evin - neredeyse *hepsinin* içeriden aydınlatılmıştı.

"Geldik," dedi Emil. "Yani, ilk eve geldik."

Sağımızda, Naill La'Crox'un uzun boylu silüetini gördüm. Tanrılar, onu en son ne zaman görmüştüm? Kemik Tapınağı'ndaki savaşta mı? Elemental Atlantian gruptan ayrılıp yaklaşırken Setti'yi yavaşlattım.

"Hisa senin hemen arkasında olduğunu söylediğinde çok şaşırdım," dedi Naill, Emil'e bakarak. "İkiniz onu Kraliçemizden mi aldınız?"

Setti'yi durdururken dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. Naill'in düşüncelerini onayladım.

"Kieran ve Hisa, onun bunu görmesi gerektiğini düşündüler," diye cevapladı Emil, atını durdurarak. "Ben de aynı fikirdeydim."

"O yalnız değil," dedim Naill'e, eyerin üzerinden bacağımı atarak, içinde toprak dışında hiçbir şey olmayan büyük bir çömleğin yanına indim. "Kieran ve Delano onunla birlikte."

Atlantalya dönünce, o da birden durdu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Beni gören herkesin tepkisi aynı olduğu için, gözlerimdeki parlaklığı fark ettiğini anladım. Emil'e baktı, Emil de omzunu kaldırdı.

Öne adım atarak, elimi omzuna koydum ve sıktım. "Bana burada ne olduğunu göster."

Naill bizi çimlerin ve dairesel araba yolunun üzerinden geçirirken, çimler ayaklarımızın altında çıtırdadı. Kahverengi yüz hatlarında endişe belirgindi. "Şu ana kadar ne öğrendin?"

"Elimizde ölü Ascended'lar var," diye cevapladım, soluk krem rengi boyalı iki katlı büyük sıvalı evi seyrederek. Çok fazla pencere yoktu; sadece birinci katta girişi çevreleyen iki pencere ve aynı şekilde üst katta balkona açılan kapının yanında bir pencere vardı. Mum ya da gaz lambasından gelen yumuşak, yağlı bir ışık pencereleri dolduruyordu. "Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyoruz."

"Nasıl öldükleri açıkça belli *olacak*," dedi Naill, Sage omuzları neredeyse onun kalçalarına degecek kadar uzanarak yanından geçerken. Ona altın rengi gözlerine ulaşmayan kısa bir gülümseme attı, sonra eve döndü. "Hisa bu evin içine girdi."

Verandaya çıktığımızda, çift kapının iki yanındaki ferforje apliklerin içindeki ampullerin patladığını hemen fark ettim.

Sokağa bir kez daha baktığımda, giriş ışıklarının yumuşak ışığıyla aydınlatılmış verandalar gördüm. Hemen yanımızdaki ve caddenin karşısındaki hariç.

Naill önümde yürüyordu ve geniş bir fuayeye açılan kapının bir tarafını açtı. Gözlerim etrafta dolaştı. Bir gaz lambası

kanepenin yanındaki masaya yerleştirilmişti. Solumuzdaki yuvarlak bir kapı, oturma odasına açılıyordu. İki mermer merdivenin her iki yanında koridorlar vardı.

"Dikkatli ol, Sage," dedi Naill, merdiven duvarının ortasındaki başka bir kapıya doğru ilerlerken. "Cam var."

Pelerinimin başlığını indirip yukarı baktım. Eğimli tavandan altın bir avize sarkıyordu, her kolunda sadece kırık cam kürelerin kenarları vardı.

"Aşağıdalar," dedi Naill. "Bütün evde sadece dört pencere varken, yeraltına inmeyeceklerini düşünürsün."

"Ölümlülere bu kadar yakın yaşamak onları paranoyak hale *getirmiş* olmalı," dedi Emil. "Onları yeraltı odalarından çıkarıp güneşin altına çıkarmak çok daha zor."

Naill kapıyı açarken burnunu çekti. Tatlı ama bayat bir koku hemen burnuma çarptı.

Sage giriş holünde durdu, tüyleri diken diken oldu ve üst dudağı geri çekildi.

"İyi misin?" diye sordum, onun tedirginliğini hissederek.

Kurt kız başını salladı ama Naill'in peşinden gitmedi. Karanlık merdiven boşluğuna girerken arkama baktım ve onun ön kapının önünde kulakları düz bir şekilde dolaştığını gördüm.

Bu, bir kurt için oldukça garip bir davranıştı. "Ee," dedi Naill önümden, "gözler."

"Evet?" Merdivenlerden inerken botlarımın altında camlar çıtırdadı.

"Kieran'ın gözlerinin de farklı olduğunu fark ettim."

"Bunun Joining yüzünden olduğunu düşünüyoruz. Ama ne anlama geldiğini bilmiyoruz." Gözlerimi kaldırdım ve karanlıkta başka bir patlamış aplik gördüm. "Evdeki tüm ışıklar böyle mi?"

"Evet," dedi Emil arkamdan. "Diğer iki evde de durum aynı."

"Hepsi patlamış gibi görünüyor," diye ekledi Naill, merdivenlerin altına ulaşarak. "Bu, göreceğiniz *birçok* tuhaf şeyden sadece biri."

Merdiven sahanlığında Naill sola döndü. Koridor kısaydı ve ağır, güçlendirilmiş kapılar, sonunda mum ışığıyla aydınlatılmış bir odaya açılıyordu. Hisa kapıda belirdi, uzun, koyu renkli örgüsü zırhlı göğüs zırhının bir tarafına uzanıyordu.

"*Her şeyi* bulduğumuz gibi bıraktık," diye bilgilendirdi beni.

Loş odaya girdiğimde bayat koku daha da kötüleşti. Gözlerim hızla odaya alıştı ve birkaç kalın minderli sandalye ve iki uzun, derin koltuk bulunan ortak bir alan olduğunu fark ettim.

Sandalyelerden biri doluydu. Başsırtlıya yaslanmış, kısa, dalgalı kahverengi saçları tavandaki vantilatörlerin esintisiyle dağınıktı.

"Akşam devriyelerimiz sırasında burada iki tane bulduk," diye açıkladı Hisa, ben ilerlerken. Her Yükselmiş'in evi, sabah ve akşam kontrol edilerek, olması gereken yerde olduklarından emin olunurdu. "Burada, yatak odalarından birinde iki tane daha var, diğerinde de bir tane."

Sandalyeyi dolaşarak aşağıya baktım. Bir adam oturmuş, bacaklarını üst üste atmış, soluk elleri pantolonunun kucağında dinleniyordu. Yanında, bir kadın yan yatmış, uzun, altın sarısı saçları kalın, gri halının üzerine yayılmıştı. Dikkatim tekrar adama döndü. Kıyafetleri kırıksık değildi, mücadele izleri de yoktu. Bakışlarım yüzüne kaydı.

Donakaldım.

Yirmili yaşlarında gibi görünüyordu, ama aslında onlarca, hatta yüzlerce yaş daha büyük olabilirdi. Ancak cildi yaşlı bir insaninki gibiydi: kağıt gibi

ince, kemiklerin üzerine gerilmiş ve korkunç bir beyazlıkta
—Yükselmişler için bile fazla soluktu.

Beyaz gömleğinin yüksek yakasında birkaç damla kan göze çarpıyordu. Ölümlü gözler bunları göremezdi, ama ben gördüm. Elimi uzattım ve sert yakayı dikkatlice yana doğru ittim.

Boğazında iki küçük delik vardı, yırtık derinin kenarları morarmıştı.

Yaka kısmını bırakıp diz çöktüm ve yerde yatan kadına döndüm. Diğerleri sessizce beklerken, parmaklarımla kadının boynundaki saçları çekip, buz gibi soğuk tenine dokundum.

Boğazında da aynı yaraları buldum.

Bu yaraların herhangi bir silahla yapılmadığını biliyordum. Bunları dişler yapmıştı.

Yükselmişlerin kanı emilmişti. Ne oluyor lan?

Kafam karışık olmasaydı, Yükselmiş'in
—bir vampir—kurbanlarının çoğunun öldüğü şekilde ölmesinin son derece ironik olduğunu düşünürdüm.

"Diğerleri de aynı mı?" Ayağa kalktım.

Hisa başını salladı. "Isırık izleri bulabildiğimiz tek yaralar."

"Kanları emilmiş." Söylenmesi gerektiği için bariz olanı söyledim. "Bu mantıklı değil."

"Aynen öyle." Naill giriş kapısında kollarını kavuşturmuş duruyordu.

Bir vampiry'nin kanı hiçbir değeri yoktu. Yükselmişler zevk için birbirlerinin kanını içerlerdi, ama bir Yükselmiş'in başka birinin kanını ölümüne kadar emdiğini hiç duymamıştım.

Odaya göz gezdirdim. Sandalyenin yanında, bir şarap kadehinin yanında kül tablası ve yarısı içilmiş bir puro bulunan yaldızlı bir masa vardı. "Bu evde kaç tane Yükselmiş olması gerekiyordu?"

"Onları kilitlediğimizde dört kişi vardı," diye cevapladı, elini kılıcının kabzasına koyarak.

Kaşlarımı çattım ve Hisa'ya döndüm. "Birisi bizim gözetimimiz altında içeri girip çıkmış mı?"

"Ma'lin ve Vasilis bu evi koruyorlardı," dedi. "Kimsenin girip çıkmadığını söylediler."

Kastor Vasilis'i tanıyordum. Jasper'la yaklaşık aynı yaşta bir kurt adamdı. Ma'lin mi? İsmiyle yüzünü eşleştirmem biraz zaman aldı. Nerina. Uzun yıllardır Kraliyet Muhafızları'ndaydı.

"Ayrıca bu akşam ölü bulduğumuz dört kişinin bu sabah hayatta olduğunu da doğruladılar." Hisa durakladı. "Onlara inanıyorum. Diğer evlerde görevli olanlara da inanıyorum, orada da aynı şeyi göreceksin."

Dalgin dalgin başımı salladım ve döndüm. Odayı geçerek yatak odalarındaki Yükselmişleri kontrol ettim ve Hisa'nın söylediği şeyi buldum. "Hiçbiri mücadele izi göstermiyor mu?"

"Hayır." Naill ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Bir çizik bile yok."

Yatak odasından çıktım ve aniden durdum. Bakışlarım ortak alanda bulunan ikisine kaydı. Hareket etmeye başladım, sonra önümdeki ikisine geri döndüm. Gözlerimi kısarak baktım. "Yani, son on ila on iki saat içinde bir yerde ölmüşler."

"Bir sonraki açıklanamayan olayı ne zaman fark edeceksin diye merak ediyordum," dedi Emil. "Onlar dönüşmemişler. Craven değiller."

Yükselmişler ölümlü olarak doğmuşlardı, bu yüzden başka bir Yükselmiş kanlarını emip kalplerini veya kafalarını yok etmezse, diğer ölümlülerin maruz kalacağı etkilere karşı bağışık değillerdi. Atlantisliler bile, hatta tanrılar bile, benzer kaderlere maruz kalırlardı; kanları emilip beslenemeyecek şekilde hayatta bırakılırlarsa kan içme arzusuna kapılırlardı.

"Hiçbiri," diye onayladı Naill. "Ve Hisa'nın dediği gibi, başka yaralanma bulamadık, kırık boyun gibi."

Ağzım açıldı, ama konuşamadım. Boyun kırılması, omurga tamamen kopmadıkça Yükselmişleri öldürmez, bu da onların Craven'a dönüşmesini engeller.

Bunların hiçbirisi mümkün değildi.

Diğer iki evde de aynı şeyi gördüm: Tüm ışık kaynakları patlamış, Yükselmiş olanların kanları akıtılmıştı ve mücadele izi ya da eve giren ya da çıkan birinin varlığına dair hiçbir kanıt bulunamadı. Hatta kokuları bile aynıydı — o tatlı ama bayat koku tüm alanı kaplamıştı.

"İlk düşüncem, içlerinden birinin çıldırdığıydı," dedi Emil, üçüncü evin yeraltı odalarında dururken.

Sadece biz, dört ölü Yükselmiş ve birkaç ölü kuş vardı. Metal kuş kafesine baktım.

Renkli kanatlı yaratıklar, zemini kaplayan parçalanmış kağıtların üzerinde yatıyordu. Ne tür kuşlar olduklarını hiç bilmiyordum.

Hisa ve Naill, kalan Yükselmişlerin evlerini hala arayan muhafızları kontrol etmek için ayrılmışlardı.

"Yaşlı Yükselmişlerin bir süre beslenmeden yaşayabildiğini biliyorum ve hangisinin ne zaman dönüştüğünü bilmiyoruz, ama hepsinin öldüğünü ve kimsenin içeri girip çıkamayacağını fark ettiğimizde?" dedi, başını sallayarak etrafına bakındı.

"Bunu yapmış olabilecek hiçbir şey aklıma gelmiyor."

"Ben de." Kucağında hala açık bir kitapla şezlongda bulduğumuz kadına baktım.

Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıyız.

"Birisi, ya da birden fazla kişi yalan söylemiyorsa," dedi Emil, omzunu silkiyordu. "Bak, hiçbirimiz, içimizden biri onlara karşı intikam almak istese

. Ve çoğu kişi bunu görmezden gelir, hatta yardım ederdi, bazı ölümlüler de dahil. Bu da neden Craven'ı dönüştürmediklerini açıklardı."

"Açıklar." Atlantisli birinin ısırığı zehirli değildi. Bir tanrının kişi? Hiçbir fikrim yoktu. Zehirli olmadığını varsayırdım, ama bu konuda yanlış bilgilendirilip yanıltıldığımız için emin olamazdım. "Ama bu, neden mücadele olmadığını açıklamıyor."

"Benim açıklamam her şeyi açıklıyor demedim." Bir yığın kitap arasından deri ciltli bir kitap aldı ve onu çevirdi. "Sanırım onlar okurlardı."

Onun kafasının karışıklığının ekşiliğini tattım ve bunun sadece bu olayın nasıl gerçekleştiğine dair bir cevabımız olmadığı için mi olduğunu merak ettim. "İyi misin?"

Kitabı aceleyle yere bırakırken gözleri benimkilere kaydđ. "Tabii ki."

Kaşlarımı kaldırdım. "Buna tekrar cevap vermek ister misin?"

Emil ağzını açtı, sonra kapattı. Kafasının karışıklığının keskin tadı arttıkça kaşları çatıldı ve bunun başka bir şey olduğunu, daha derin bir şey olduğunu anladım. "Bu evde farklı bir şey var," dedi birkaç saniye sonra. "Diğer iki evde, kan saklamak için kullanılan bir oda vardı."

Kanları mümkün olduğunca *taze* tutmak için şişelerle dolu ve buzla kaplı toprak odayı görmüştüm. O odayı doldurmak için tam olarak kaç kişinin öldüğünü merak ederken, o manzaradan duyduğum tiksinti yeniden geri geldi. "Bu oldukça yaygın bir şey."

"Diğerleri arasında rezervlerini yok etme konusunda konuşmalar yapılıyor," dedi Emil.

Bunu, kimse harekete geçmeden önce bu fikri durduran Kieran'dan duymuştum. Bu beni şaşırttı. Kieran, Yükselmişlere karşı hiçbir sevgi beslemiyordu, hatta onlara karşı çok az bir hoşgörü bile göstermiyordu. Aklıma gelen tek şey, benim gibi, Poppy uyanana ve onlara ne yapılacağı konusunda fikrini söyleyene kadar

Yükselmişlere bir şey yapılmasını istemiyordu.

Onlara ne yapmak istediğimi biliyordum.

"Peki ya bu ev?" dedi Emil. "Bu evde yok." Kaşlarım birleşti.

"Kontrol ettik. Yedek kan stokları yoktu." Çenesini kaşdı, başını sallayarak tavana baktı. Gökyüzü, sıva üzerine parlak, güneşli mavilerle resmedilmişti. Ortak alanın duvarlarında da bir duvar resmi vardı: Carsodonia'daki Güneş Tapınağı'nın, güneş ışığında parıldayan altın duvarlarının resmi. "Neden?"

Buna cevap veremedim.

Bakışlarımı hissederek, çenesini solundaki duvara doğru çevirdi. "Bunu beklemiyordum."

"Resimler mi?"

Emil başını salladı. "Kitaplar. Beklemede kan olmaması." Bakışları kanepenin yanındaki alçak masaya düştü. "Bitirilmemiş satranç oyunu. Kuşlar. Her şey çok..."

"Normal mi?" Onun yerine cümleyi tamamladım.

"Evet. Bunu beklemiyordum." Alçak ve kaba bir sesle güldü. "Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de evlerinin tüm ihtişamının sadece bir görünüşten ibaret olduğunu keşfetmeyi. Yeraltı odalarına girdiğimizde, onların canavarlar gibi yaşadıklarını göreceğimizi."

Duvarları kitaplar ve küçük tablolarla kaplı, büyük, oval şekilli ortak alanı gözden geçirdim. "Mesele şu ki Emil, onlar kendilerini canavar olarak görmüyorlar. Bazıları gerçeği bilmelerine rağmen, tanrılar tarafından kutsandıklarına kendilerini inandırmışlar."

Emil bir kez daha başını salladı. "Sence...?" Derin bir nefes aldı, sonra gözlerine baktı. "Sence bazılarının canavar *olmadığı* mümkün mü?"

Biraz geri çekildim, kaşlarımı kaldırdım.

"Yani, ikinci oğullar ve kızlar bir seçim şansına sahip değillerdi," diye ekledi hemen. "Bunun bir yalan olduğunu bilerek yetiştirilmediler." Emil duvar resmine geri döndü ve parmağını Tapınağın altın kuleleri üzerinde gezdirdi. "Yükselişi reddederse ne olacağını biliyor olmalılar: Kan Tacı'na boyun eğmek ya da ölmek."

"Diğer seçenek, hayatları almaktan başka bir şey yapmayan kısır döngünün bir parçası olmaksa, ölüm daha iyi bir seçim olmaz mı?" diye sordum. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Poppy'nin kardeşi Ian aklıma geldi. Çenem gerildi.

"Evet. Haklısın." Emil boğazını temizledi ve duvar resminden döndü. "Her neyse, burada olanlara gelince... Sanki görünmeyen bir ruh bu evlere girmiş gibi."

Düşüncelerim hala Yükselmişler hakkında söylediklerini düşünmeye devam ediyordu, ama onun sözleri kafamda yer edindiğinde durdu.

Sanki bir ruh gibi...

Derin bir nefes alarak, kaskatı kesildim.

"Ne?" diye sordu Emil.

"Wayfair'e dönmem gerek." Ve düşündüğüm şeyin tamamen yanlış mı yoksa mümkün mü olduğunu bana söyleyebilecek tek kişiyi bulmam gerek.

Reaver'ı bulmam

gerekiyordu. Hayatım

mahvolmuştu.

Emil beni gecenin karanlığına kadar takip etti.

Carsodonia'nın havasını koklamanın bu kadar rahatlatıcı olacağını hiç düşünmemiştim, ama o anda öyle oldu. O tatlı ama bayat koku hala havada asılı kalmıştı.

Verandadan indim ve Naill ile Hisa'yı gördüğümde başlığımı kaldırdım. "Yükselmişlerin evlerinin hepsi kontrol edildi mi?"

"Neredeyse." Hisa, Emil ve ben caddeyi geçerken bizimle aynı hızda yürüdü. "Muhtemelen sabaha kadar sürer."

Setti'nin beklediği bankın yanına yaklaşınca, büyük çömleğin etrafından dolaştım. "Başka Yükselmişlerin

bulunduğunu veya herhangi birinin bilgi vereceğini bilmem gerekiyor..." Kaldırımdan inmek üzereyken aniden durdum. "...bilgi."

"Cas?" dedi Emil.

Dönüp urnaya geri döndüm. Boş değildi. Ve girdiğim ilk evin dışında fark ettiğim urnanın da boş olmadığını hissettim.

Diz çöküp daha yakından baktım. Gecenin karanlığında, trompet şeklindeki çiçekler ve oval yapraklar o kadar koyu bir gri tonundaydı ki, çevrelerindeki boşluğa neredeyse karışıyorlardı. Açıkçası, bu onların doğal hali değildi ve bunun nedenini biliyormuşum gibi bir hisse kapıldım.

Eve doğru bakarak, yürürken çimlerin nasıl çıtırdadığını hatırladım. Bu, her evin önünde olmuştu. O zaman pek dikkat etmemiştim, ama sabahleyin birçok çimlerin öldüğünü göreceğimizi hissediyordum.

Emil ve Hisa'nın beni izlediğinin farkında olarak, uzandım ve parmaklarımla kıvrılmış bir yaprağı okşadım. Lanet olası şey ince, kireçli gri bir toza dönüştü ve artık çok aşına olduğum bir koku yaydı.

Tatlı ama bayat.

Ölümün kokusu.

Dikleştım ve Yükselmişlerin boğazlarındaki ısırik izlerini düşünürken karanlık eve baktım.

Dönerek sokağa çıktım. Yukarıdaki yıldızları yakalamış gibi görünen geniş kuleleri gördüğümde aradığım şeyi bulmuştım.

"Uh, Cas?" diye seslendi Emil.

Hisa'ya döndüm. O ve diğerleri beni sokağa kadar takip etmişlerdi. "Kalan tüm Kan Tacı generalleri ve rütbeli subaylar bulundu mu?"

"Asla kesin bir listeye sahip olmadık. Sadece General Da'Neer'in Ironspire'da buldukları vardı," diye cevapladı, eli kılıcının kabzasına dayanmış halde. "Bulunanların hepsi halledildi. Son kontrolümüzde, üçü hala kayıptı."

Beklediğimden daha iyiydi. "Kalan aramayı General Aylard'a devret," diye talimat verdim. Çenem gerildi. Ağzımdan çıkacakları söylemeye çekiniyordum, ama şüphelerim doğruysa, daha fazla desteğe ihtiyacımız vardı. "Babam, Lord Sven ve General Damron'un," diye emrettim, Perry'nin babasını ve Hisa'ya yakın olan dişi kurt generalin adını vererek, "bir muhafız birliğiyle içeri girmesini istiyorum. Ama ölümlüler arasında daha fazla tedirginlik yaratmamak için sayının az tutulmasının önemini vurgulayın."

Aksi takdirde ifadesiz olan yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Onların emirleri?"

"İki general ve seçtikleri muhafızlar, Yükselmişlerin güvenliğini sağlamaya yardımcı olacaklar," dedim.

Kafasını hafifçe eğdi. "Peki ya üçüncüsü?"

"Onları ve muhafızlarını Gölge Tapınağı'na yerleştirmek istiyorum," dedim. "Ölümlü, tanrı ya da gölge olsun, *hiçbir şeyin* içeri girip çıkmamasını sağlamaları gerekiyor."

Naill kaşlarını kaldırdı. "Bir nedeni var mı?" Derin bir nefes aldım. "Umarım yoktur."

"Beni aradığını duydum," dedi Reaver ertesi öğleden sonra, yanımdan geçip yatak odasına girerken.

"Gir," diye mırıldandım, öfkemi bastırarak kapıyı menteşelerinden söküp Reaver'ın kafasına vurmak yerine *nazikçe* kapatmaya zorladım.

Draken, ben odayı geçerken bu yorumu görmezden geldi. Yatağın ayak ucunda durmuş, Poppy'ye bakıyordu.

Poppy'ye bakıyordu. Keskin hatları daha da belirginleşmişti. "O..."

Sözünü bitirmesini bekledim. "Ne?" diye sordum, ama o cevap vermedi.

Konuşmak için ağzını açtı, sonra başını salladı. O anda, Poppy komaya girdiğinden beri ona bu kadar yaklaşmadığını fark ettim. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu, ben de ondan hiçbir şey anlayamadım. Ama Poppy de anlayamadı.

"Ne istiyordun?" diye sordu.

"Dün gece olanları duydun mu?" diye sordum, masaya doğru yürürken.

"Emil'in neredeyse altını ıslatmasına neden olmam dışında mı?"

Dokunulmamış, örtülü yemek tabağının yanındaki sürahiyi elime aldığımda neredeyse gülecektim. "Evet, ondan başka."

"Ve bu odadan çıkıp öne çıkman dışında başka bir şey mi?"

Dekantörün boynunu sıkıca kavrayan parmaklarımla, yavaşça ona doğru bakışlarımı kaldırdım.

Yüzümde gördüğü şey, onun yüzündeki sırıtışını sildi. "Yükselmişler'e bir şey olduğunu duydum," dedi sonunda. "Öldürüldüklerini."

"Biri onları ısırması ve kanlarını emmiş." Dekantörün kristal tıpasını çekip, kendime bir bardak doldurdum. "Yükselmişler hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum..."

"Yeterince biliyorum," diye sözümü kesti, ben dekanteri masaya koyarken. "Bana içki ikram etmeyecek misin?"

"Hayır." Kadehi alaycı bir şekilde kaldırarak kadeh kaldırdım. Gözleri kısıldığında dikey göz bebekleri daraldı. "O kurt kadar sinir bozucusun. Belki de daha da fazla."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi."

"Sen öyle diyorsun." Bir yudum içtim. "*Her neyse*, Yükselmişler hakkında yeterince bilgi sahibi olduğuna göre Yükselmişler hakkında *yeterince bilgiye sahip* olduğuna göre, sadede geleceğim." Reaver sessizdi, umarım dinliyordur.

"O evlere giren veya çıkan kimse görülmedi," diye devam ettim. "Ve güvendiğim kişiler, bu durumun bizimkilerden birinin emirlere itaatsizlik ettiği bir durum olmadığına eminler."

"Bu... tuhaf." Başını eğdi, saçları yanağına değdi. "Ama bunun benimle ne ilgisi var, emin değilim."

"Nektas dedi ki..." Poppy'ye baktım, o uyurken bu konuyu tartışmak istemiyordum, ne kadarını duyabileceğini bilmiyordum. Tekrar konuşurken sesimi alçaltım. "Kolis'in tam bedenine ve kemiklerine dönmesini engellediğimizi söyledi. Bunun, onun tamamen maddi bir varlık olmadığı anlamına geldiğini varsaydık."

Reaver sertleşti, aklımın nereye gittiğini hemen anladı. "Onun yaptığını mı düşünüyorsun?" Yataktan uzaklaşıp masaya doğru yürüdü. O da sesini alçaltmıştı. "Sırf kimse bu suçu işleyen birini görmedi diye mi? Ya da biri senin halkının emirlere uyduğunu düşündüğünü söyledi diye mi?"

"Sadece o değil." Sandalyeye yaslandım. "O evlerin önündeki çiçekler ve çimler ölmüştü, ve sadece o evlerin önündeki."

Ağzını açtı.

"Bitkiler tamamen griye dönmüştü ve dokunulduğunda parçalanıyordu," diye ekledim. "Ve evler gibi kokuyorlardı. Tatlı ama bayat. Sadece bu da değil, evlerden birinde ölü kuşlar vardı."

Reaver keskin bir nefes aldı. "Tatlı ama... Revenantların kokusu gibi mi? Bayat leylak gibi mi?"

Bir yudum alıp başımı salladım. Revenantlar bayat leylak gibi kokuyordu. Millicent hariç — o lanet kehanette bahsedilen İlk Kız — o bir Revenant'tı ama... değildi.

Poppy'nin kız kardeşi.

Koku ona yapışmamıştı. Düşününce, Callum da bayat leylak kokmuyordu. Ama onlar diğer Revenantlar gibi değillerdi.

Reaver'ın kaşları çatıldı. "Kolıs burada olmalı. Ya da en azından yakınlarda olmalı. Aksi takdirde, Kan Kraliçesi o anda harekete geçmezdi. Ama onu hissetmiyorum. Diğer drakenler de hissetmiyor."

"Tamamen iyileşmemiş olsaydı onu hissedebilir miydin?"

Reaver çenesini kapattı. Bir an geçti. "Bilmiyorum."

"Kolıs'in şekli daha çok bir ruh gibi olabilir mi? Görünmeden hareket edebilen ama dişlere sahip olacak kadar fiziksel bir forma sahip olan gibi."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunun ne kadar saçma olduğunu farkındasın, değil mi?"

"Evet." İç geçirdim. "Farkındayım." Bir yudum içki içip, onun masadan uzaklaşmasını izledim. "Ee?"

"Sanırım," dedi, pencerenin önünde durarak. "Onun nasıl stazaya alındığını ve ne kadar süre stazada kaldığını düşünürsek, ondan geriye birkaç kemik ve kan dışında pek bir şey kalmamış olmalı."

"*Onun gibi stazaya alınmak* ne demek?" "O, bir Bu onu öldürmezdi, ama yavaş yavaş onu kemirip, sadece özü kalana kadar yok ederdi. Sanırım bu bir ruh gibi görünebilir."

O ana kadar aklıma gelmemiş bir şey dikkatimi çekti. "Ama ona besleniyorlardı," dedim, Oak Ambler'daki mezarı kastederek, oraya gidip görmemiştim. "Bu, onun bir şekli olduğu anlamına gelmez mi?"

"Her Primal'ın özü, Primal ruhudur. *Aru'lis*, ölümlülerin veya diğer tanrıların ruhlarından farklıdır. Bizim için bir gölgeden ibaret gibi görünse de, bir şekli, bir formu vardır." Bir süre durdu. "Ve *aru'lis* kısa süreliğine katılaşabilir."

Yani, dişleri olacaktı.

Aru'lis, eski Atlantis diline benziyordu; tanrıların diline, benim pek anlamadığım bir dile. Ama Kolis şu anda bir gölgeden ibaretse, bu, onun fark edilmeden konutlara nasıl girebildiğini açıklardı. "O formdan tam haline nasıl geçebileceğini biliyor musun?"

Reaver uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları Poppy'ye kaydı.

"Ben sadece bir yol biliyorum." Yüzünde, benim anlayamayacağım kadar hızlı bir gölge belirdi ve bakışlarını bana çevirdi. "Seraphena ve Ione —Yeniden Doğuş Tanrıçası—bunun hakkında konuşurken duydum."

Dudaklarım düz bir çizgiye dönüştü. "Ione'nin kim olduğunu biliyorum."

Düşük, kaba bir homurtu çıkardı, sesinde zar zor gizlediği bir sinirlilik vardı. "Bir araç gerekli."

Devam etmesini bekledim.

Etmedi.

Bardağı daha sıkı kavradım. "Böyle bir bedenin nasıl elde edildiğini duydun mu?"

"*Aru'lis*, ruh bedeni terk ettiği anda gemiye girmelidir. Bir an erken girerse, bir bedende iki ruh bulunur. Ve kimse bunu tekrar istemez," dedi, son cümleyi mırıldanarak.

Yine mi?

"Gövde, en azından *aru'sòl'da* bulunanlarla benzer közlere, yani özlere sahip olmalı," dedi. "Bunun daha önce denendiğini veya başarılı olduğunu bilmiyorum."

Söyledikleri, birçok yönden ters gidebilecek bir şeye benziyordu. Bardağı kaldırırken bakışlarım Poppy'ye kaydı. Neyse ki, Kolis ile aynı tür özü taşıyan kimse yoktu...

Ne kadar yanıldığımı fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı. Poppy o özü taşıyordu. Muhtemelen ben de taşıyordum — ya da bir versiyonunu

ve...

Bardağı indirdim ve Reaver'a döndüm. "Malec de Kolis'inkine benzer bir ruh taşıyordu, değil mi?"

Reaver başını salladı. "O Nyktos'un oğlu. Ve Nyktos gerçek Ölüm'ün közlerini taşıyor..."

"Kolis'in yeğeni," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Biliyorum." "Sadece emin olmak istedim."

Bu yorumu görmezden geldim. Sanki zekamı sorguluyormuş gibi geldi. "Poppy bir araç olabilir miydi?"

Reaver'ın bakışları, onun ses tonuyla ilgili şüphelerimi doğruladı. "Yükselişini tamamlayana kadar olmaz."

Onun sözlerini düşünürken, Poppy'nin İlkel güçlerini kullandığında Isbeth'in ne kadar şaşkın olduğunu hatırladım. Bunu beklemiyordu.

Parçalar birbirine oturduğunda viskiyi neredeyse hiç tatmadım — birbirine uymaması gereken parçalar, ama inkar edilemez bir gerçeklikle birbirine uydu.

Isbeth, Kolis'in geri dönmesini istiyordu. Bir beden, bunu yapmasının tek yolu. Malec'in kendisine geri dönmesini istemişti...

Aklıma bir olasılık geldiğinde, istem dışı ve keskin bir şekilde irkildim. Bu olasılık, biraz rahatsız edici olmaktan çok daha fazlasıydı.

"Aklının benimkine gittiğini anlayabiliyorum."

"Isbeth'in aslında bir araç aradığını ve Kolis'in yeğenini bu amaçla kullanmayı planladığını mı düşünüyorsun? Öyleyse, evet."

"Muhtemel görünüyor, değil mi?"

Olasıdan da öte. Isbeth'in bizim inandığımız bilgilere sahip olduğunu varsayarsak, beden hakkında da bilgi sahibi olduğunu varsaymak güvenliydi. Ama eğer haklıysak...

"Isbeth bize yalan söyledi," dedim sert ve alaycı bir kahkaha atarak. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ama bu, Isbeth'in Poppy'yi kurban etmeyi hiç planlamadığı anlamına geliyordu. Ve onun sahip olduğunu isteksizce düşündüğümüz o küçük iyilik parçası da bir yalandı. Malec ile kızı arasında seçim yapmayı hiç düşünmemişti.

Tanrılar.

Öfke yükselirken gözlerimi kısaca kapattım ve özü okşadım. Onu bastırmak birkaç dakika sürdü. Odaklanmam gerekiyordu çünkü... o zaman Poppy'ye ne halt için ihtiyacı vardı, ya da Callum'un? Kemik Tapınağı'nda açıkça yalan söylemişti.

Reaver'a baktım. "Bu şimdiye kadar hiç aklına gelmemiş miydi?"

"Kan Kraliçesi Malec'e yaptığını yapana kadar hayır." "Ve şimdiye kadar bunu söylemek hiç aklına gelmedi mi?" söylemek hiç aklına gelmedi mi?" diye sordum yavaşça, artık onun zekasından şüphe duyarak. "Hayır."

Bardağı yere bıraktım ve sonra göğsüne sapladım. Bir drakeni öldürmem gerekmiyordu. En azından şu anda. "Isbeth başarılı olsaydı, Kolis temelde... Malec mi olacaktı?"

"Bir süreliğine."

O ayrıntılara girmeyince, zaten az olan sabrım neredeyse tükeniyordu. Ama sonra Seraphena'nın annemin oğluna yaptıklarına nasıl tepki vereceğini düşündüm. Onu gömmek mi? İçimde bir korku belirdi.

"Ve?" diye sordum.

"Kolis'in bedeni olmadan tam formuna dönmesi konusunda mı? Emin değilim," dedi Reaver. "Sera dışında, Nektas bunun nasıl mümkün olabileceğini biliyor olabilir."

Onun Tanrıların Kraliçesi'ne *Sera* demesi gözümden kaçmadı. İç çekerek, elimi çenemin üzerinde gezdirdim. Sakallarım cildimi çizdi ve tıraş olmam gerektiğini hatırlattı. "Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum."

Elimi yumruk yaptım. "Kızı için geri döneceğini söylediğini sanıyordum. Yoksa bu sadece boş bir tehdit miydi?"

"Nektas yapabilseydi, kızının yanında nöbet tutuyor olurdu." Sesi daha kısık çıkıyordu ve irislerinin maviliğinin parladığını fark ettim. "Ama yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor."

"O zaman *'yakında'nın* tam olarak ne anlama geldiğini öğrenebilir misin?"

Reaver bana döndü. "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun? Ben bir draken olabilirim, ama yine de eve gitmem birkaç gün sürer. Ve ben alemleri açamam. Sadece bir..." Yüzü buruştu. "Nektas'a haber göndermeyi deneyebilirim, ama drakenlerin çoğu burada ve hangi tanrıların uyandığını bilmediğimiz için, o Kraliçe ve Kral'ı koruyor."

"Eminim kendilerine bakabilecek durumdadırlar," diye karşı çıktım. "Ayrıca, Poppy onların *Liessa'sı*."

"Kendilerine bakabilirler." Reaver kollarını kavuşturdu. çıplak göğüs. "Ve onun benim türümden bir *Liessa* olup olmadığı Nektas için geçerli değil." Dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Aynı şey benim için de geçerli."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Seraphena ve Nyktos..." Durdu. "Onlar aile. Oğulları da öyle. Onlarla olan bağımız sihirden daha güçlü."

O zaman neden burada olduğunu sormama gerek yoktu. Cevabı biliyordum.

Jadis.

Kieran'dan, Reaver'ın bir gün önce Jadis'i bulduğunu duymuştum, ya da onun Jadis olduğunu düşündüğü kişiyi. Belki de iki gün önceydi. Bilmiyordum. Her halükarda, Ires'in söylediği yerdeydi, Willow Plains'de bulunan Ironspire kalesinin derinliklerinde. Dışı draken, Nektas'ın Tanrıların Şehri'nin dışına ilk geldiğimizde Nyktos ile konuşmak için yaptığı gibi, taşa gömülmüştü. Reaver'a göre, bu eylem onları savunmasız bıraktığı için duyulmamış bir şeydi ve kendi kendini gömmesi için çok ciddi bir şey olması gerekirdi.

Poppy, Nektas'ı basit bir dokunuşla uyandırdığı için, Nektas, Poppy'nin kızı için de aynısını yapabileceğine inanıyordu. Poppy'nin, muhtemelen çılgın, kendi kendini mezara gömen bir drakenle ilgilenmesi konusunda ne hissedeceğimi bilmiyordum, ama o an için bunun bir önemi yoktu.

Reaver geri adım attı. "Hepsi bu mu?"

Başımı salladım ve bakışlarım Poppy'ye döndü. Kapı açıldığında göğsüm sıkıştı. "Bir saniye." Ona baktım. O bekledi. "Isbeth'in Malec için yaptığı planlarla ilgili söylediklerinden bir şeyi anlamadım. Isbeth Poppy'yi kurban etmeyi hiç planlamadıysa, neden ona hala ihtiyacı vardı? Ve onun Yükselişine neden ihtiyacı vardı? Ne istiyordu? Poppy'nin Kolis ile ne ilgisi var?"

Reaver cevap vermedi.

Ona baktım. "Onu yok edebileceğini bildiği için mi?"

"Muhtemelen," diye mırıldandı ve başka yere baktı.

Dudaklarımın köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Muhtemelen mi? Bu ne biçim bir cevap?"

Reaver gözlerime baktı. "Verebileceğim tek cevap bu."

Diğer bir deyişle, onun vermek *istediği* tek cevap buydu.

Draken bir şey biliyordu, benim bilmemi istemediği bir şey.

İLK

Karanlık beni çevreliyordu, ama boşluk sessiz değildi.

Seni her zaman hissettim, diye fısıldadı. Sen de beni her zaman hissettin. Ve ben buradayım.

Karanlıkta mı?

Doğduğundan beri seninleyim.

Bu doğru gelmedi.

Senin tüm ilklerini yaşadım.

Boşluğun fısıldadığı şey doğru olamazdı.

Doğru. İlk nefesinle beni uyandırdın. Gözlerini ilk açtığımda, ben de yeniden gördüm. Söylediğin ilk kelimeler düşüncelerimde yankılandı. Attığın ilk adımlar bana güç verdi. Hep seninle birlikteydim.

Fısıltılar rahatlık vermeli. Yalnız olmadığımı hatırlatmalı. Bunun yerine, içimde şiddetli bir şey kıpırdadı — sıcak, ekşi bir his.

Hiçbir uyarı olmadan, bir varlık ortaya çıktı. Parlak saçlarının uçlarından ayak tabanlarına kadar saf altından yapılmış gibi görünüyordu. Cildi değerli bir metal gibi parlıyordu ve ışığın yüz hatlarına vurması bende hem hayranlık hem de endişe uyandıran rahatsız edici bir karışım yarattı. Bir tür ilkel içgüdü, bunun onun gerçek doğası olmadığını söyledi. Bu yapaydı. Sanki bu görünümü bir kılık değiştirme olarak, başka birinden çalmış gibiydi. Bir anda, buz gibi bir korku ve yakıcı bir öfke damarlarımdan akmaya başladı. İçimdeki küçük, bilinmeyen bir parçam onu tanıyordu. Ona acıyordu. Ondan korkuyordu. Ondan *nefret ediyordu...*

Hiç yalnız kalmadın.

Boşluğa bir soğukluk sızmıştı, son nefesin ardından gelen bir ürperti. Kızıl çizgiler derinleşti ve yayıldı, fısıltılar kuru kemiklerin birbirine sürtünmesi gibi garip ve boğuk hale geldi.

Sesimi tanıyorsun.

Ben *kendimi* tanıımıyordum.

Ama seni tanıyorum. Seni hep tanıdım. Ve yakında beni hatırlayacaksın.

Her şey kırmızıya döndü ve beni içine çekti. Düştüm, uzak anıların girdabında hızla geçen uzun *yıllar* boyunca yuvarlandım. Primal özüyle parıldayan, ıslıl ıslıl gümüş gözleri olan, nefes kesici güzellikteki insanların geçici görüntülerini gördüm. Ya acıma ya da zehirli bir küçümseme ifadeleri, boğucu bir utançla birlikte... O kadar utanç vericiydi ki, cildimi kapladı ve sanki onu asla yıkayamayacakmışım gibi hissettirdi. Kısa bir an için bir adamın yaralı profilini gördüm, düzgün şekilli dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve bir gamze belirliyordu - bana çok tanıdık gelen bir gülümseme. Görüntüler arka arkaya gelmeye devam etti, ta ki başım dönmeye başlayana kadar.

Sonra durdu. Hepsi durdu. Ve ben...

altın külçelerine bakıyordum.

Bir *kafesin* altın külçeleri. Ve onun ötesinde, kalın ve inatçı bir karanlık.

Hiçbir işe yaramayan ince nefesler alıp, geriye doğru sallandım. Gözlerim sağa sola kayarken, göğsüm sıkışıyor. Solumda, üst üste yığılmış, altın süslemeli çeşitli sandıklar vardı. Sağımda ise fildişi bir paravan ve bir yatak vardı. Parmaklarım yumuşak bir şeye dokunduğunda göğsüm daha da sıkıştı. Beyaz kürk bir halı...

Dikkatim, bacaklarımı örten ince, şeffaf geceliğe takıldı. Elim titreyerek, karnımın üzerindeki yarı saydam, açık gümüş rengi kumaşı çektim.

Neredeydim?

Bu soru daha da endişe verici bir soruyu beraberinde getirdi.

Ben kimdim?

Gözlerimi kapattığımda saçlarım omuzlarımdan kayarak öne düştü. Kafamdaki düşünceleri taradım. Çılgın bir arı sürüsü gibiydiler, ben her şeyi anlamaya çalışırken vızıldayıp sokuyorlardı. Ben... Ben bir Primal'dım.

Öncekilerin korktuğu kişi.

Ben, insanlığın doğuşundan önce Kadimler'in hayalini kurduğu Haberci ve Getiren'dim.

Yaşam ve Ölümün İlkel Varlığı.

Bunu biliyordum.

Ne olduğumu biliyordum.

Ama *kim* olduğumu bilmiyordum.

Ve bu iki şeyin birbirinden çok farklı olduğunu biliyordum.

Kim olduğumu bilmeliydim. Nasıl bilemezdim ki? Kimdim ben?

Daha fazla konsantre olduğumda içimi bir titreme kapladı. Kelimeler aklıma geldi ama çabucak kayboldu, onları yakalayamadan parmaklarımdan arasından kayıp gitti. Ağzım kurudu, göğsüme büyük bir ağırlık çöktü, her nefes almam bir öncekinden daha zor hale geldi.

Gözlerimi zorla açarak vücudumu yatağa doğru çevirdim, bakışlarım altın ve beyaz çarşafı, yastık yığının ve...

Boğazıma bir şey takıldı.

Yatağın ayak ucunda, dört direğin ikisine bağlı, mürekkep siyahı zincirler duruyordu. Zincirler. Gerçek zincirler.

Panik içimi kapladı, kalp atışlarım kulaklarımda gürültüyle yankılanıyor, her nefes alışımda beni boğuyordu. Kollarımdaki titreme tüm vücuduma yayıldı. Kapana kısılmıştım. Kafese kapatılmıştım...

Hafif bir titreme kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve bakışlarımı çıplak cilde çekti. Bakarken küçük kabarcıkların ortaya çıkmasını izledim. Dağınık birkaç çil dışında,

pürüzsüzdü ve bu bana doğru gelmedi. Öyle olmamalıydı.

Hava aniden soğudu ve değişti, başımı kaldırıp dikkatimi önümdeki parmaklıklara çevirdim. Ötesi artık boş değildi. Sis içeri sızmış, yerde yuvarlanıp dönüyordu. Kalın dallar hayalet figürler gibi yükseliyor, kıvrılıyor ve sallanıyordu. Sanki birbirleriyle dans ediyorlarmış ya da görünmez bir el tarafından yönlendiriliyorlarmış gibi ritmik hareketler yapıyorlardı.

Figürler eğilip sallanırken, ben donmuş halde, gözlerimi onlardan ayıramadan, kafese yaklaşırken, içimi bir ürperti kapladı. Hareketleri, bir şekilde şehvetli ama aynı zamanda ürkütücüydü, beni büyüledi. Beni cezbetti. Onlarla aynı ritimde sallandığımı hissettim. Gözlerim kapanmaya başladı...

Kabarcıklı sisin derinliklerinden gelen zayıf bir sesle birlikte, içimde bir farkındalık hissi uyandı. Hareketsiz kaldım, hayaletlerin ne kadar yakın olduğunu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Sisli şekillerinin kıvrımları kıvrılıp açılıyor, altın parmaklıkları okşuyordu. Dans eden buharların arasından görmek için gözlerimi kısarak baktım ama kalın, kabarcıklı siste hiçbir şey göremedim. Yine *de hissediyordum*. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

Yalnız değildim.

Sis dalları yavaşça yaklaşıyor, parmaklıklar arasında tembelce sürükleniyor, bana uzanıyordu. Nefesim hızlı ve sığlaşmıştı, geri çekilip ayağa kalktım. Soluk yılanlar gibi kıvrılıyor, mermer fayansların üzerinde kayıyordu. Sis bana ulaşır bileklerimi sardığında geriye doğru sendeledim.

Temas şaşırtıcı, soğuk ve acı vericiydi, kalın sis dalları ilerleyip zeminde dalgalanırken kollarımda elektriksel bir akım hissettim. Eather içimde zayıf bir şekilde atıyordu. Özü çağırmaya çalıştım, ama çok zayıftı. Zayıftım, uzaklaşmıyordum, hatta onu silkeleyemiyordum. Sis kollarımı sarmalarken ve kalın dalları ayak bileklerimi sararken hareket edemiyordum.

Hareket et. Hareket et. Hareket et. Sis konuşurken ve yüzlerce, hayır, binlerce ses fısıldarken hareket edemedim.

Kalın sis şeritleri bacaklarımdan yukarı doğru kıvrılırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Boğucu bir korku dalgası, buz gibi ve acımasızca, omurgamdan yukarı doğru tırmanırken, dallar kıvrılıp sıkılaşıarak kalçalarımı sardı.

"Buradayım."

Kalbim durdu ve uzak bir gök gürültüsü gibi yankılanan ve göğsümde yankılanan sesin duyulmasıyla tüm vücudum geri çekildi. Sis sarmalları kollarımı daha da yukarı tırmandı ve boynumu sarmak için uzandı. Kıvrıldılar, cildimi acıttılar, sis başımı öne doğru zorlarken, ciğerlerimden sadece en ince nefesin çıkabileceği kadar sıkılaştılar.

Çizgili karanlık değişiyordu, kütlenin merkezi kalınlaşıp filamentler gümüş renginden kırmızıya dönüşüyor ve bir insanın şeklini alıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, o bir hayalet gibi belirdi, yaklaştıkça somutlaşmaya başladı, boyu uzadı, omuzları genişledi. Dans eden hayaletler yanlara kaydılar, incecik bedenleri sevgililer gibi birbirine dolandı.

Kafesin etrafında dönen kırmızı gölgeler, altın-bronz rengi göğsünün *içinde* hareket ediyordu. Onları boynuna kadar takip ettim, sonra gururlu, sert çene hattına, ardından kemerli elmacık kemiklerine ve dolgun dudaklarının köşelerine kıvrıldılar.

Görünüşünün her şeyi bana tanıdık geliyordu, sanki benzer özellikleri başka birinde görmüşüm gibi, ama bu adamın saçları altındandı. Ve o...

O, sanki Büyük Yaratıcılar tarafından yaratılmış gibi, imkansız bir şekilde güzeldi. Sanki kusursuz ve özenle bir araya getirilmiş, baştan çıkarmak, ikna etmek ve büyülemek için. Ama onun ruhani güzelliğinde tuhaf bir şey vardı. Soğuktu, *hayattan* yoksundu. Rahatsız ediciydi ve ben...

Onun güzelliğine daha fazla bakmak istemedim. Bu gerçek değildi. Bir maskeydi. Bir tuzaktı. Boynumdaki dallar sıkıştı, başımı çevirmeye çalışırken içimden yumuşak bir Çıglık çıktı. Kalçalarındaki dallar titredi ve sonra beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Fısıltılar kesildi.

Dans eden hayaletler hareketsiz kaldı.

Ve o mükemmel ağız, sıkı dudaklı bir gülümsemeyle kıvrılırken, kırmızı benekli gümüş gözler benimkilere kilitlendi. Kafesin hemen ötesinde durduğunda gölgeler onun etrafında dönmeye başladı. "Seni bekliyordum."

O uzanıp parmaklarını parmaklıkların etrafına doladığında, konuşacak kadar nefes alamadım.

"Seni çok uzun zamandır bekliyordum," dedi, sesi acı verici derecede soğuktu, etrafımı saran sisi dondurarak gözlerimin köşelerine rahatsızlık gözyaşları getirene kadar. "Bunun için."

Kalçalarımı saran sis, belime ve göğüslerime doğru kıvrılarak yükseldi.

"Sen çok..." Kalın kirpikleri aşağı indi ve öne doğru eğildi. Altın sarısı saçları yanaklarına düştü ve alnını parmaklıklara dayadı. "Çok korkmuşsun, tatlım," dedi, sözleri tıslama ile bitti.

Titredim, parmaklarım boş havada kasılmaya başladı.

Gözleri birden açıldı ve irislerinde dönen kırmızı lekeler parladı. "Sana yardım edebilirim, *so'lis*."

O sözleri yumuşak ve nazik bir şekilde söylemesine rağmen, içim burkuldu, midem bulandı. O kadar sevgi doluydu ki. O kelimeyi biliyordum. Bir zamanlar o kelime bana teselli olmuştu.

"Seni tanıyorum. Seni hep tanıdım, benim güzel çiçeğim." Tekrar gülümsedi, gözlerime bakarak. "Tek yapman gereken beni içeri almaktır."

Sis sıkıştı, içimde kalan az miktardaki havayı dışarı çıkardı.

Vücudumun kontrolünü geri kazandığımda kalbim deli gibi çarpıyordu. Kollarımı çekmeye çalıştım ama bir milim bile hareket ettiremedim. Sis bulutunu üzerimden atmak için çırpındım ama sis bulutu yerinden kıpırdamadı. Acı içimi kaplarken nefes alamıyordum. Cildim yanıyordu, sanki kabarcıklar oluşmuş ve çatlamış gibi hissediyordum. Çığlık bile atamıyordum. Kendimi kurtarmak için çaresizce çırpınıyordum. Saniyeler geçiyor, acı varlığımın en derinlerine ulaşırken birikiyor ve büyüyordu.

Kafesin parmaklıklarından başını kaldırdı ve geri çekildi, kafesin içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Ciğerlerimde bir ateş başladı ve yayıldı, görüşümün kenarları karardı ve bulanıklaştı. İçimdeki havayı hissedemiyordum. Söndürülmüş, yok edilmişti. Nefes alamıyordum

Nefes alamıyordum. Panik pençelerini geçirdi, kanımı buz gibi yaptı. "Daha ne kadar dayanabilirsin?" dedi, sesi Titrek tenime fısıldayarak bir kez daha önümde durdu. "Beni içeri al."

Gözlerim titredi, anlamsız kıvranmalar ve çırpınmalar yavaşladı. Tanrılar, ben... ben ölüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Hayatımın benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" Mükemmel yüz hatları acı ile buruştu. "Hatırlamana yardım edebilirim."

Aniden keskin bir acı başımı deldi. Görüntüler doldu, Craven'ın hanı istila ettiği gecenin anıları. Havadaki duman ve kanın kokusunu alabiliyordum, elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordum, yutulurken yaşadığı dehşeti tadabiliyordum. Dişler derimi parçalarken çığlıklarımı duyabiliyordum.

"Tüm bu korkuyu ortadan kaldırabilirim."

Onun sözleriyle acı keskinleşirken kayboldu, yerini Wayfair'in altındaki koridorlarda sessizce ilerlerken derin bir huzursuzluk hissi aldı, peçe yaralarımı gizliyordu. Aşk acısı çeken ruhların yaptığı gibi, geçip gitmekten korkarak sürüklenirken yalnızdım. O kadar...

"Bir daha asla yalnız kalmamanı sağlayabilirim."

Her geçen kalp atışında, acı kafatasımda baskıya dönüştü. Koyu maun panelli bir odadaydım, avuç içlerim masaüstüne düz bir şekilde yaslanmış, beyaz önlüğüm kalçalarımda toplanmıştı. Onların bakışlarını hissetmeme rağmen, sırtımın derisi üzerinde kayan pürüzsüz, soğuk bir bastonun ucunu hissetmeme rağmen, tamamen hareketsiz dururken çenemin ağırlı bir şekilde sıkıldığını hissedebiliyordum.

"Utanç duygusunu silebilirim."

Bağırırken baskı arttı, ellerim kanla kaplıydı, ona gözlerini açması için *yalvarıyordum*. Beni terk etmemesi için.

"Bir daha asla böyle bir kayıp hissetmeyeceğinden emin olabilirim."

Sırt üstü yatarken altın rengi gözlere bakarken başım patlayacak gibi hissettim. Bana alaycı bir şekilde sırtarken öfke içimi kapladı, benim tenimi, yaralarımı taparcasına öpen o güzel dudaklar kanla ıslanmış yalanlar söylüyordu. Kalbim çatladı ve ihanet derin bir yara açarken parçalandı.

"Bir daha asla böyle bir kalp acısı hissetmeyeceksin."

İlk taş bana çarptığında, güneşin altında durduğum yerde derimi yırtarak, üstümden kayboldu ve tüm korkularım gerçeğe dönüştü. Asla kabul edilmeyecektim. Asla olduğum gibi görülmeyecektim.

"Ben seni her zaman göreceğim."

Daha fazla görüntü gözümün önüne geldi. Etimi parçalayan bir cıvatanın acısı. Kırmızı renkteki açlığın ıstırabı ve benden acımasızca bir can daha alan kılıcın sallanmasını durduramamanın ıstırabı. Onun yanında otururken, bir daha gözlerini açamayacağından, bana yakın birini daha kaybedeceğimden korkuyordum. Bana teslim edilen kırmızı yastıklı kutu ve ardından gelen dehşet ve öfke. Yumuşak, beyaz kürkü kaplayan kırmızı lekeler. Tüm yalanlar. Acı gerçekler ve *onun* gibi olacağım korkusu. Acı. Yıkıcı.

Hepsi çok fazlaydı.

Çok fazla.

Ve bu durmadı. Hayatımın tüm acı dolu anları şaşırtıcı bir netlikle gelmeye devam etti. Tanrılar, bu dayanılmazdı. Bunu yapamazdım. O anları yeniden yaşayamazdım. Ve tanrılar, daha fazlası olduğunu biliyordum. Daha fazla kalp kırıklığı. Daha fazla kayıp. Daha da acı gerçekler. Daha kötü zamanlar.

Bunları tekrar yaşamak istemiyordum.

Zayıftım.

Bu acı gerçektir. Her şey çok daha iyi olurdu. Pes etseydim her şey çok daha kolay olurdu.

Çevrem yeniden bir araya geldikçe baskı azaldı. Yanaklarım ıslaktı, onun parmaklıkların arasından uzandığını gördüğümde.

Etrafımdaki sis titredi ve başını eğdi. "Seni hep gördüm."

O... o görmüştü.

Başını diğer tarafa eğdi ve bir çubukla sürükledi. "Bunu istemiyor musun? Mücadele etmeyi bırakmak? Kendini acıdan kurtarmak? Panikten? Korkudan? Ben bunu durdurabilirim. Hepsini ortadan kaldırabilirim. Her şey çok daha iyi olacak. Çok *daha kolay*."

Ben... bunu istedim. Bir son. Sessizlik. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Huzur.

"Beni içeri al." Çenesi indi ve eti incelmeye başladı. "Beni içeri al. Beni içeri al, *so'lis*." Sesi yükseldi ve fısıltılar geri döndü, hayalet dansçılar parmaklıklara tutunup ulurken ona eşlik ettiler. "*Beni içeri al*."

"Bana güvenebilirsin," dedi, sesi etrafımda yankılanıyordu. "Her zaman."

Senden bana güvenmeni istemiyorum.

Onun sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Onun duygularını yansıtan, tutkuyla derinleşen, endişeli veya kararsız olduğunda kısılan, alay ettiğinde en kaliteli şarap veya ipek kadar yumuşak olan bir ses. Ve sesi yumuşadığında, bu her zaman kan döküleceğinin bir uyarısıydı.

Onun sesini her zaman tanırdım.

Ve o benden asla bana güvenmemi istemezdi.

Hafif bir karıncalanma bakışlarımı sol elime çekti. Dalgalı sisin içinden, parıldayan altın rengi bir iz gördüm.

Bakışlarım önümdeki varlığa yöneldi. O gülümsedi. Acı verici derecede güzel ve... yalandı. Tıpkı vaat ettiği her şey gibi. Çünkü onun kim olduğunu biliyordum.

Ne olduğunu biliyordum.

O, her başlangıcın sonu olmuştu. Gerçek Ölüm.

Ama şimdi, o büyük bir aldatıcıydı. Hayatın ve neşenin hırsız. Komplocu, zayıflık ve korkuyu avlayan bir manipülatör. İlk ve son katil. Tasarımdan değil, seçiminden dolayı bir canavar.

"Acını dindireyim," diye fısıldadı Ölüm. "Hazır olduğunu biliyorum, *so'lis*."

Boğazımdaki sis gevşedi.

Ölüm'de beklenti büyüdü.

En ince nefesimi çektim. "Asla."

Ölüm bana baktı ve o kırmızı benekli gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm. Karışıklığa benzeyen bir şey. Ve daha derin bir şey. Daha keskin ve daha soğuk. Alaycı bir gülümseme, kötü gizlenmiş bir leke gibi geri dönmeden önce kayboldu.

Parmaklıkları kavradı, parmaklıkları ellerinin etrafında parçalandı ve parıldayan toza dönüştü. Kafese girdi, İlkel sisin dalları gevşedi ve geri çekildi, boynumdan çözülerek kollarımdan aşağı kaydı ve kalçalarımdan kaydı. Ellerimin üzerine düştüm, özü yerde kayarken derin nefesler aldım, geri döndü...

Kaynağına.

Başımı kaldırdım ve saçlarımdan arasından, Primal sis bacaklarının etrafında kıvrılırken, gözlerim kıpkırmızı gözlerle buluştu.

Önümde diz çöktü, parmaklarıyla yüzümdeki saçları nazikçe geriye doğru taradı, ama bu hareket aniden sona erdi. Saçlarımı yumrukladı, başımı geriye doğru çekerek omurgamı kavisli hale getirdi.

Soğuk karanlık kalan altın parmaklıkları da alıp kafesi sildi. Yatak çöktü, zincirleri de beraberinde götürdü.

O eğildi, nefesi kulağıma serin serin esiyordu. "Senin iznine ihtiyacım yoktu."

Soğuk bir gerçeklik beni vurdu ve bu keşif zamanda yankılandı. Ölüm asla yapmadı. Bilmeliydim.

"Ve sen, *so'lis*," —diğer eli göğüs kemiğime bastırarak içimde bir tiksinti dalgası yarattı— "sen bunu hala öğrenemedin."

Göğsümün ortasından yakıcı bir acı patladı ve tüm vücudumu saran buz gibi alevler yakıldı. Acı, yoğunluğuyla dayanılmazdı, karanlık üzerime çöküp bana ulaşırken ıııık atma yeteneğimi bile elimden aldı.

Bizim için.

CASTEEL

Banyo odasından çıkarken, Kieran'ın Poppy'nin kalçasında oturduğunu gördüm, bir eli dizlerinin arasında sarkık bir şekilde dururken, diğer eli onun koluna dayanmıştı.

Göğsüme küçük bir havlu sardım ve gardıroba doğru yürüdüm, onu göz ucuyla izleyerek. Başı öne eğilmiş, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Yorgunluk ikinci bir deri gibi ona yapışmıştı.

"Uyumalısın," dedim, ıslak saçlarımı havluyla kabaca kurularken pencereye baktım. "Şafağa birkaç saat var."

"Bu benim sözüm." Başını kaldırdı ve esnemesini bastırdı. "Ben iyiyim."

Gardıroptan bir çift pantolon aldım ve yakındaki bir sandığın üzerine bıraktım. "Emin misin?"

"Evet."

"Saçmalık."

"Camdan evler, dostum." Kieran belinden dönerek Poppy'ye baktı. "Ona her baktığımda, bu olacak diyorum. Gözlerini açtığı anda."

Elimin avuç içini göğsümün üzerinde, kemik bıçak izinin hemen yanında ovuşturarak, omzumun üzerinden ona baktım. Endişe, alnında derin çizgiler oluşturmuş ve boğazımda çok kalın bir muhallebi gibi birikmişti.

Belimden havluyu çekip attım ve onu ve daha küçük olanı banyo odasına attım. Duyguları hissetmeye başladığımdan beri, Kieran'ın duygularını gizlemekte özellikle iyi olduğunu öğrenmiştim. Bunu zaten bilmediğimden değil. Onun sakin ve soğukkanlı tavırları bazen bir maske gibiydi. Sık sık değil. Eskisi kadar sık değil, ama sözlerinde belirsizlik duymak ve sadece onun sıkıntısını hissetmekle kalmayıp, bunu yüzünde de görmek nadirdi.

O da benimle aynı kargaşayı yaşıyordu. Ama duygularımın onun zaten ağır olan yüküne ek yük olmasını istemedim. Bu kadar endişeli olduğumda endişelerimi bastırmak zordu, ama Kieran her zaman benim yanımda olmuştu. Ve şu anda benim yardımına ihtiyacı vardı. Bu yüzden Kieran'ın hatırı için kendimi topladım.

"Uyanacak. Uyanacağını biliyorum," dedim, pantolonunu alırken.

"Biliyorum." Başını bana çevirdi. "Sadece... Cildi, Cas. Çok soğuk."

Pantolonları giyerken bu konuyu düşünmemeye çalıştım. Pantolonları çekip giydikten sonra ona döndüm. "Beslenmesi

Beslenmesi gerekecek. Hem de çok."

"Emil senin için hazır bekliyor."

Gözlerimi devirdim. "Başkaları varken neden onun olması gerektiğini merak ediyorum."

"Çünkü bu beni eğlendiriyor."

"Adi herif," diye mırıldandım.

Kieran gülümsedi, ama gülümsemesi çabucak kayboldu. Dikkatini tekrar Poppy'ye verdi. Yatağın diğer tarafına yürüyüp oturdum ve yanağından sarkan bir saç telini eliyle kenara itti. Kieran'a baktım ve kafasının içinde kaybolduğunu anlayabildim.

"Ya eğer...?" Boğazını temizleyip gözlerini kapattı. "Ya hatırlamazsa?"

Kahretsin. Onun bu soruyu zihnimde tekrar tekrar sormasını duymak, göğsüme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

"Eğer hatırlamazsa, hatırlamasına yardım ederiz." Poppy'nin üzerinden eğilerek, onun ensesini tuttum. "Bu ikimiz için de zor olacak. Sanırım senin için daha zor olacak."

Başını kaldırdı. "Bu doğru değil. Bunun seni neredeyse öldüreceğini biliyorum, Cas."

"İşte bu yüzden senin için daha zor olacak." Ensesini sıktım. "Çünkü sadece Poppy'yi düşünmeyeceksin. Beni ve benim bu durumu nasıl kaldıracağımı da düşüneceksin."

Kieran bunu inkar edemedi.

"Mesele şu, Kieran. Ölüyor gibi hissedeceğim, ama kendimi kaybetmeyeceğim. Onun yanında olmam gerektiğinde değil." Elimi omzuna koydum. "Ve *ikimiz de* onun yanında olacağız. Birlikte. Hatırlamasına yardım edeceğiz."

Yavaşça nefes aldı ve sonra başını salladı. "Evet, öyle yapacağız."

Omzunu sıktım. "Peki, taşınmamız için uygun bir yer buldun mu?" diye sordum, dikkatini başka yöne çekmek için.

"Hâlâ arıyorum," dedi, başparmağıyla kadının bileğindeki narin kemiği okşayarak. "Özellikle aramam gereken bir şey var mı?"

"Isbeth'in özel odaları dışında herhangi bir yer."

Başını geriye eğdi, kaşlarının hafifçe kalkması dışında ifadesiz bir yüz ifadesiyle. "Evet, bunu zaten anlamıştım."

Başımı başlığa yasladım. "Sadece emin olmak istedim."

"Uh-huh." Bacağını yukarı çekti. "Reaver ile ne konuştuğunu bana söyleyecek misin?"

"Uyumaman gerekmiyor mu?"

"Cas," diye iç geçirdi.

Gözlerimi devirdim. "Reaver ile konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi bilirim."

Dudaklarımı sıkıştırıp, ona yavaşça göz kırptım. "Her neyse," diye mırıldandı. "Reaver, sana gelmeden önce ne istediğini sordu."

Ne istediğini sordu." Bana baktı. "Ve bil diye söylüyorum, bunu mümkün olan en kaba şekilde yaptı."

"Şok edici," diye mırıldandım ve banyodan önce komodinin üzerine koyduğum viski bardağını içmek için uzandım. Koyu sarı sıvıdan küçük bir yudum aldım, dudaklarım acıdan geri çekildi. Sonra ona Reaver ile ne konuştuğumu ve nedenini anlattım.

"Ölü çimleri ve çiçekleri fark ettin mi?" diye sordum bitirdiğimde.

"Fark etmedim." Gözlerini kısarak baktı. "Sence Kolis mi yaptı?"

"Mantıklı." Bir yudum daha içtim ve bardağı ona uzattım. "Bir nevi."

O uzanıp bardağı aldı. "Mantıklı. Ben de öyle düşünmüştüm, ama kafana takmak istemediğim için bir şey söylemedim." Bir yudum içtikten sonra bardağı göğsüne indirdi. "Ve onun aslında bir hayalet olduğunu düşünürsek bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmediğim için."

"Ama görünüşe göre o sadece bir hayalet *değil*," diye mırıldandım, her şeyi düşünerek. "Anlamadığım şey, Yükselmiş birinin kanının ona nasıl bir fayda sağlayabileceği."

"Ben de," dedi, bardağı kaldırarak. "Gölge Tapınağı'nı korumaya almayı ne düşündü?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Ölümün İlkelinin oraya gideceğini düşündüm."

"İyi karar," dedi. "Ve iyi fikir." "Bütün fikirlerim iyidir."

O kıkırdadı. "Kendine bunu söylemeye devam et." Gülümsedim.

Gözleri Poppy'ye takıldı. "Bir beden ihtiyacı meselesi... Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gülümsemem kayboldu. "Isbeth hiçbir şey feda etmiyordu." "Eminim bunu zaten düşünmüşsündür" — Kieran'ın bakışları benimkine kaldırdı—"ama o zaman Poppy'ye neden ihtiyacı vardı?" "Ben de bunu merak ettim." Bardağa uzandım.

"Ve hiçbir fikrim yok."

Kieran, bardağı bana vermeden önce içinde kalanları bitirdi.

"Aptal," diye mırıldandım ve boş bardağı komodinin üzerine koydum.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Bu arada. Son bir gündür kardeşini görmedim."

Derin bir nefes alıp, bir kez daha başlığa yaslandım. "Başkentten ayrıldı mı?"

"Duymadım."

Bacaklarımı uzatıp ayak bileklerimi çaprazladım. "Millicent'i gördün mü?"

"Hayır, ama sanki onu sadece o görmek istediğinde görebiliyormuşsun gibi bir his var içimde."

Muhtemelen haklıydı. "Tahminimce Malik de onun olduğu yerde."

Bir an geçti. "Baban da seninle konuşmak istiyor." Elbette istiyordu.

Bir an geçti. "Wayfair'e gelirse ne yapmamı istersin?"

"İçeri girmesine izin verilmesin. Hiçbirinin girmesine izin verilmesin," dedim, başımı Kieran'a doğru eğerek. "Biraz uyu."

Ağzını açtı.

"Bu, kralının emri."

Kısa bir kahkaha attı. "Şimdiden bir tiran olmaya başladın," diye mırıldandı.

Buna bir şey demedim.

Kieran birkaç saniye sessiz kaldı. "Neredeyse unuttuyordum. Naill, senin ve Poppy için neredeyse tüm gardırobunu hazırladı."

"Bunu duyduğuma sevindim, ama şimdi uyu artık." "Her neyse," diye mırıldandı, yerleşip gözlerini kapattı.

Bir dakika sonra uykuya daldığını anladım. Lanet olası kurt adamlar. Elimin Poppy'nin elinin üzerine koydum ve endişemin Kieran'ı uyandırmaması için duygularımı kontrol ettim. Kurt adamlar bir anda uykuya dalabilseler de, bu her zaman derin bir uyku olmazdı.

Aklım, babam hakkında söylediklerine gitti. Artık ondan kaçamayacağımı biliyordum. Poppy uyanık olsun ya da olmasın, onunla konuşmam gerekiyordu. Ama Poppy'yi bu halde görmesine izin veremezdim. O bunu istemezdi.

Odalardaki gölgeleri tararken, Reaver ile yaptığım konuşma aklıma geldi. Gerçek şu ki, Kolis şu anda Wayfair'de olabilirdi ve onu görmek imkansız olmasa da zor olacaktı.

Bu düşünce beni sadece sinirlendireceği için aklımdan çıkardım.

Emil'in, tüm Yükselmişlerin canavar olmadığına dair sözleri aklıma geldi. Ya öyle olsaydı? Bunun nasıl olabileceğinden emin değildim. Yırtıcı olmayan bir Yükselmiş tanı mıyorduk, ama o son ev...

Kan stokları yoktu.

Daha da şaşırtıcı olanı, ölen Yükselmişlerin hiçbiri kan dökme arzusuyla dolmuş ya da

Craven'e dönüşmek üzereymiş gibi görünmüyordu.

Bazı Yükselmişler canavar olmasa bile, bu kimsenin onlara karşı hissettiklerini değıştirmezdı.

Ben de dahil.

Şafak vakti pencereden ilk ışıklar sızmaya başladığında, ayak sesleri duydum. Bakışlarım sesin geldiğı yöne kaydđ ve Poppy'den uzaklaşarak sessizce kalktım. Kim olursa olsun, bizim kata ulaştığını anlayabiliyordum. Kapıya yaklaşıp bir kişinin ayak seslerini duyduğumda, göğsümde bir uğultu hissettim. O yol bir kez daha açıldı ve bana Delano olduğunu söyledi.

O yaklaşırken, kapıyı o çalınmadan önce açtım. Aniden durdu ve alnından soluk sarı saçları geriye doğru savruldu.

"Kieran uyuyor," dedim ona.

"Artık uyumuyor," diye uyku sersemliğiyle homurdandı arkamdan.

İç geçirdim. "Boş ver."

"Seni uyandırdığım için üzgünüm," dedi Delano Kieran'a.

"Ama bunu görmeniz lazım."

"Şüpheli," diye mırıldandı Kieran, yüzünü yastığa gömerek.

"Evet..." Delano, Poppy'ye hızlıca bir bakış attı. "Birkaç saniye içinde fikrini değıştireceksin."

birkaç saniye içinde fikrini değıştireceksin."

Kieran'ın oturduğunu duyunca gözlerimi kurt adamlara diktım. Delano'nun her yerinden karışıklık ve tedirginlik sızıyordu ve her zamankinden daha solgundu. Kenara çekilip kapıyı açık tuttım. "Neler oluyor?"

"Güneş."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne olmuş ona?"

Pencereden dışarı baktım. "Güneşin doğuşu."

Kaşlarımı çatarak döndüm ve Kieran'ın Delano'nun duygularını fark ettiğini gördüm. Ben odayı geçerken bana bir bakış attı. Omuz silktim. Pencere kepenklerini sonuna kadar açarak ellerimi pencere pervazına koydum. Wayfair'in bu tarafında doğudaki şehir, batıdaki Elysium Zirveleri ve Stroud Denizi oldukça güzel görünüyordu.

Evlerin üstüne bakarken, şehir üzerinde soluk altın rengi bir ışıık yayılıyordu...

Daha da dışarıya eğildim. Yumuşak gül, lavanta ve soluk altın tonları gökyüzünü boyuyordu — boş gökyüzünü.

Bu hiç mantıklı değildi. Şafak vaktiydi. Kieran pencereye yanıma geldiğinde batıya döndüm.

İnanamadan dudaklarımı araladım.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi Kieran.

Delano yaklaştı. "Evet, kesinlikle bir şey var."

"Hayır, orada..."

Elimi uzatarak Kieran'ın sözünü yarıda kestim ve başını diğer yöne çevirdim. Onun şoku bana bir kova soğuk su gibi çarptı.

"Söyle bana," diye talepte bulundu Kieran, pencereden uzaklaşıp sonra tekrar geri dönerek. Pencere pervazını kavradı. "Benim gördüğümü görmediğini söyle bana."

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi kıırtım. "Şey..."

"Olmaz, Cas," dedi, sesi keskin ve gerginleşmişti. "Olmaz. Şuradaki şey." Parmağını baktığımız yöne doğru uzattı. "İmkansız."

Öyle olmalıydı.

Ama değildi. Çünkü ikimiz de batıya bakıyorduk, Stroud Denizi'nin üzerinde güneşin doğuşunu izliyorduk, oysa günün sonunda batması gerekirdi, şimdi doğmaması.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı Kieran.

"Evet," diye cevapladı Delano.

Üçümüz sessiz kaldık ve o lanet kehanetin son mısrası aklımıza geldi.

Dikkat edin, çünkü son batıdan gelecek, doğuyu yok edecek ve aradaki her şeyi mahvedecek.

İLK

Çok üşüyordum.

Ben...

Neydim ben?

Emin değildim.

Düşünemiyordum.

Yoğun bir sis zihnimi kapladı ve sadece acıya yer bıraktı — her uzvumu saran keskin, bıçak gibi bir acı. Şakaklarımda ve gözlerimin arkasında zonklama. Boğazımda kuruluk. Midemde kemiren bir açlık. Bana ne olduğunu ya da nerede olduğumu anlayamıyordum.

Ya da... kim olduğumu.

Ama *ne* olduğumu biliyordum. İlkel.

Çevreme konsantre olurken göğsümdeki eather zayıf bir şekilde uğulduyordu. Bir yatakta yatıyordum, ama kimin yatak? Bunun önemli olup olmadığından emin değildim.

Nefes aldım ve tanıdık bir koku aldım. Bana şunu hatırlattı

— Başımdan bir acı geçti ve keskin, kısa bir nefes almama neden oldu.

Kapının kapanmasının yumuşak sesi sessizliği bozdu. Ayak sesleri bana yaklaştı. Bir nefes daha aldım, bu sefer daha derin bir nefes, ve koku daha da yoğunlaştı. Ayak sesleri durdu.

"Sen...?" Kokunun kaynağının sesi derin ve melodikti. Tanıdık geliyordu. *Onun* sesiydi. Karanlıkta

beni büyüleyen ses. "Poppy?"

Bu...

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Umutla karışık bir umutsuzluk hissettim.

Cevap veremedim.

"Sorun değil," dedi, cevap bekler gibi görünüyordu. "Ben buradayım. Yalnız değilsin."

Sessizleşti ve ben onun konuşmaya devam etmesini istedim çünkü bunu sık sık yaptığını hissediyordum. Ayrıca, açlığımı daha da artırsa da, onun bana yaklaşmasını istedim.

"Uyandığınızı anlayabiliyorum." Bir an durakladı. "Kafanın karışıklığını hissedebiliyorum, tadını alabiliyorum. Diğerlerinden hissettiğin kadar güçlü olduğumu sanmıyorum, ama gerçek.

İnanılmaz, değil mi?" Düşük, kaba bir kahkaha attı. "Kieran ve ben bunun Birleşme'nin beklenmedik bir yan ürünü olduğunu düşünüyoruz."

Kieran.

Bu isim tanıdık geliyordu. Önemliydi. Nedenini anlamaya çalıştım, ama düşüncelerim parçalanmıştı, koyu mor yaprakların görüntüsü ve akan suyun sesi dışında pek bir şey hatırlayamıyordum. Ve çok acıkmıştım.

Açlıktan ölüyor gibiydim.

"Senin bana dönmeni bekliyordum," dedi bir süre sonra.

Lütfen, gözlerini tekrar aç ve bana dön.

Bunu bana söylediğini duymuştum, değil mi? Uyurken duymuştum. Benimle konuşuyordu. Benimle anıları paylaşıyordu, bizim anılarımızı. İçimi huzursuzluk kapladı. Onları bilmek istedim, ama ulaşamaz kaldılar.

"Ve ben beklemeye devam edeceğim," diye söz verdi. "Ne kadar sürerse sürsün. Sonsuza kadar sürse bile. Ben burada olacağım."

Yatak çöktü. Sağ kolum ısındı. Vücudundan ısı yayılıyordu ve kalp atışlarını hissediyordum. Benimkilerle aynıydı. Bu garipti ve...

Parmakları yanağımda kaydı, içimde bir panik ve tarif edilemez bir özlem uyandırdı. Bu ikili duygu, her sinirimi etkileyen bir enerji patlaması yarattı. Parmak uçlarından güç yayılıyor, onunla birlikte nabız gibi atıyordu. İçimdeki öz, onun özüne yanıt vererek yükseldi. İçgüdülerimin yönlendirmesiyle, gözlerimi açmak için bu gücü kullandım.

Her şey bulanıktı.

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve çevrem netleşti. Güneş ışığı, zeminden kemerli tavana kadar ince çatlaklar bulunan, yaldızlı süslemeli fildişi duvarları aydınlatıyordu.

"Poppy."

Kaba fısıltıya düşünmeden tepki verdim ve yukarı doğru sıçradım. Bacaklarım çarşafa dolandı, başım yukarı kalkarken dizlerim önce yatağa çarptı.

Onu gördüm.

Zaman yavaşladı ve sonra durdu. İkimiz de kıpırdamadık.

Belinden eğilmiş olmasına rağmen, bir dizini yatağa dayamış, sanki ben oturduğumda yatmak üzereymiş gibi, çarpıcı derecede uzundu.

Giydiği siyah pantolon, kaslı bacaklarına mükemmel bir şekilde oturmuştu ve üst kısımdaki kopçalar açık bırakılmıştı, bu yüzden pantolon kalçalarına kadar sarkmış, göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan ince tüyleri ve belirgin, köşeli çizgiler halinde sivrilen alt karın kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Göğsü ve geniş omuzları çıplaktı ve vücudu tamamen zayıf, kaslı olsa da kusursuz değildi.

Karnı ve göğsündeki sıkı kasların üzerinde çizikler ve kesikler vardı, bunlar uzun zaman önce solmuş ve kum rengi teninden daha açık bir tona dönüşmüştü. Bir yara izi göze çarpıyordu, pürüzlü, düzensiz kenarları soluk pembe renkteydi.

Bir görüntü - ya da belki bir his - içimden geçti, o kadar açıklanamayan bir acı ve kalp kırıklığıydı ki nefesimi kesti. O benim acım ve... onun kalp kırıklığıydı. Tek bildiğim buydu.

Yara izinden gözlerimi ayırdım. Boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde göze çarpıyordu ve sert, gururlu çene hattının kıvrımlarını sakalların gölgesi kaplıyordu. Dudakları dolgun ve hafifçe aralıktı, sanki derin bir nefes almış ve bir daha nefes alamıyormuş gibi. Diğer yüz hatları da ağzı kadar mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, sanki Aşk Tanrıçası'nın elleriyle yaratılmış ve şekillendirilmiş gibiydi. Derin, zengin siyah saçları alnına dökülmüş, aynı derecede koyu renkli kaşlarını okşuyor ve yüksek, köşeli elmacık kemiklerine doğru kıvrılıyordu.

Ve o gözler...

Kömür siyahı kirpiklerin oluşturduğu kalın bir çerçeveye çevriliydiler, sıvı altın havuzlarına benziyorlardı.

Ben... O gözleri hatırlıyordum. Her zaman düşünmüştüm ki...

Hatırlayamıyordum, ama o, gördüğüm en zarif ve en güzel adamdı ve o...

Benim.

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi ve ben yine yoğun bir acı ve endişe tadı aldım. O kadar ağırdı ki, bu muazzam yükü nasıl taşıyabildiğini merak ettim.

Basınç şakaklarımı sıkıştırdı... Bana doğru yaklaştı ve aklık geri döndü, kaslarımı kavradı ve kemiklerimi sıktı.

Beslenmem gerekiyordu.

Onun çarpıcı yüz hatlarında bir tür anlayış belirdi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi alçak, yatıştırıcı bir sesle. Beni korkutmaktan çekinircesine yavaşça yatağa oturdu ve bana döndü.

"Bana gel, kraliçem." Kolunu uzattı.

Gözlerim onun eline kayarken bacaklarımda gerginlik oluştu. İşaret parmağının eksik olduğunu görünce göğsüm sıkıştı, ama bunun beni neden üzdüğünü hatırlayamadım. Sol elinde de bir iz vardı — avucunda altın rengi bir kıvrım. Gözlerim tekrar ona döndü.

İçgüdülerim bana mesafemi korumamı söylüyordu. Güçlü olduğumu biliyordum, ama... o da öyleydi. Damarlarında akan eather'ı hissedebiliyordum. Bu bana kendiminkini hatırlattı, ama daha fazlası da vardı. Derin bir nefes alırken başımı eğdim. Kokusu muhteşemdi. Çam, baharat, narenciye kokulu kar ve güç gibi. Ayrıca vahşi ve hayvani bir şey vardı, ama başka bir şey daha vardı. Onun kanını taşıyan nesiller boyunca var olan bir unsur. Eski bir şey. Sonsuz bir şey. Dikkatli olmam gerekiyordu.

Zayıftım.

Aura nabız gibi atıp genişledikçe kaslarım gerildi, ta ki eather çizgileri irislerini delene kadar. Gümüş rengi özün *kırmızı ile* karıştığı şimşekler.

Ölüm.

İçimdeki öfke, onun gözlerinde ve damarlarında dolaşan güce tepki göstererek hızla yükseldi. Derinlere gömülü, kadim bir içgüdü beni ele geçirdi.

Kendimi geriye doğru fırlattım ve alçak bir çömelme pozisyonunda yere indim. Parmaklarım yere değdi, çenem indi ve dudaklarım geri çekildi. Göğsümden düşük bir gürültü geldi. Jöle gibi hissettiren bacaklarımın üzerinde kalktım. Başım dönmeye başladı ve oda bir an için sallandıktan sonra tekrar sabitlendi. Gözlerim odayı tararken düşüncelerim çılgınca dönüyordu. Bir an için nerede olduğumu bildiğimi sandım.

Kafam hareketin geldiği yöne doğru sıçradı.

O benden çok daha hızlı hareket ederek çoktan ayağa kalkmıştı. Yatak bizi ayırıyordu, ama bu durumun çok uzun sürmeyeceğini hissediyordum. Derin bir nefes aldım, bana saldırırsa onu durdurmak için yapabileceğim çok az şey olduğunu biliyordum. Bu düşünce içimi soğuk bir panikle doldurdu. Ellerim yanlarımda kaskatı kesilirken odayı hızla taradım ve iki kapı gördüm. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Poppy."

Gözlerim ona döndü ve kalbim sıkıştı. Sesi işkence görmüş gibiydi. Kırılmıştı.

"Senin adın bu," dedi, sesi yine sakın ve rahatlatıcıydı.

"Benim adım Casteel."

Bir kasılma beni sardı ve dudaklarım o kelimeyi mırıldandı. Tadına baktım.

"Ve sen benim..."

"Ne olduğumu biliyorum," dedim, boğazımı tırmalayan alçak, kısık bir fısıltıyla. "Senin ne olduğunu biliyorum."

Omuz kasları gerildi. "Peki biz neyiz?"

Onun kokusunu bir kez daha içime çekince omurgam düzeldi. "Sen... sen sonuncusun, ama ben başlangıç ve sonum." Eather göğsümde zayıf bir şekilde parladı ve ensem hafifçe karıncalandı. Başımı eğdim. "Biz... İlkel tanrılarız."

"Biz bundan çok daha fazlasıyız."

Daha fazlasıyız.

Gözlerimi kapattım ve köpüklü, buharlı suyla çevrili, uzuvlarımız birbirine dolanmış, bedenlerimiz bir olmuş halimizi gördüm. Gözlerimi açtım. Sadece bir iki saniye kapalı kalmışlardı, ama o birkaç saniye içinde o yatağın ayak ucuna doğru ilerlemişti. Birkaç adım daha atarsa her iki kapıya da yaklaşmış olacaktı.

Hemen harekete geçmem gerekiyordu.

"Poppy," dedi, bu sefer uyarı gibi bir ses tonuyla. Başını eğdi ve gözlerini kısarak, "Sakın

Öne atıldım ve odanın en yakın kapısına doğru koştum. Parmaklarım soğuk metal kapı kolunu kavradı...

"Hayır."

Kollarım yakalandı ve beni geri çekildi.

"Ne düşünüyorsun sen?" diye sordu, beni sert, sıcak kaslarla dolu bir duvara doğru çekerek.

Ciğerlerimden hava boşaldı, onun varlığı beni yıldırım gibi sardı. Kaslarım gerildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Giydiğim ince gecelik, onun çıplak göğsüyle sırtım arasında, ya da göğüslerimin altındaki çelik bantla aramda bir engel oluşturmuyordu.

Başını eğdi, yanağındaki sert sakalları benimkine sürtündü. Bu his, zaten karışık olan düşüncelerimi dağıttı ve göğsünün sırtıma sertçe çarptığını hissettim. "Poppy," diye fısıldadı.

Ses tonundaki ipeksi değişiklik, omurgamdan aşağıya doğru sıkı ve sıcak bir titreme gönderdi.

Başını geri çekti, sıcak nefesi kulağımın üzerinde dans etti. "*Şu anda* ne düşünüyorsun?"

Ben... emin değildim. Onun sıcak ve sert vücudunun bana dokunması içimde tuhaf bir duygu karışımı uyandırmıştı. İhtiyacım, erimiş bir arzu dalgasıyla bedenimi doldurdu, ama içgüdülerim onun bir tehdit olduğunu söylediği için bu çok yanlıştı.

Yine de, kollarının kıvrımı ve sırtıma baskı yapan göğsü bana inkar edilemez bir tanıdıklık hissi veriyordu. Sanki içimden bir parçam onu tanıyor gibiydi. Ona güveniyor gibiydi.

"Ne olursa olsun." Sesi daha da kalınlaşmış, kolları biraz gevşemiş, nemli, rutubetli hava ve arzulu öpücükler düşüncelerini çağrıştırmıştı. Vücudumun onun vücuduna yaslandığını hissedince gözlerim kapandı. Elleri karnımın üzerinde kaydı ve içimi sıcak, kıvrımlı titremelerden oluşan bir dalga daha kapladı. "Buna yüzde yüz varım."

Gözlerimi açtım.

"Ama bunun için beklememiz gerek," diye devam etti, bizi döndürerek. "Maalesef."

O anda, bizi kapıdan uzaklaştırdığını fark ettim — ikimizi de.

Lanet olsun.

Ona karşı hissettiğim garip özlemi bir kenara iterek, onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

"Dur." Ben aramızdaki mesafeyi sadece birkaç santim açabilmişken, o bizi yatağın kenarına doğru yürüttü. "Kafanın karışık olduğunu biliyorum, ama sana yardım edebilirim." Sesi sakindi, içimde yükselen öfkeyi yatıştırıyordu. "Benden kaçmanın bir anlamı yok. Bana güvenebilirsin. Lütfen."

Güvenmek mi?

Keskin ve inatçı içgüdülerim, onun yalvarışını ipek gibi kesen bir kılıç gibi parçaladı. Enerji içimi kapladı ve farklı hissettim. Daha soğuk. Daha karanlık. Yabancı. Bu... bu beni korkuttu.

Bana güç verdi.

Kafamdaki karışıklık ve korkunun bana verdiği tüm güçle dirseğimi geriye doğru savurdum, kaburgalarının altındaki noktayı hedefledim. Nefesi dışarı fırladı, ses çarpmanın gürültüsüyle karışarak, tutuşu biraz gevşedi.

Kendimi kurtararak, onun tutuşundan kurtuldum ve geriye doğru sendeledim. "Özür dilerim," dedi, sözleri ve nazık tonu beni şaşırttı. Onun sık sık özür dileyen biri olmadığı izlenimini edinmiştim. "Seni korkutmak ya da incitmek istemedim. Bu, yapmak isteyeceğim en son şey."

"Ama yaptın," diye boğuk bir sesle söyledim, suçlama nereden geldiğini bile anlamadan ağzımdan döküldü. Sesimi duyunca dudakları aralandı. "Beni incittin."

Sanki bir kez daha karnına vurmuşum gibi irkildi. Geri adım attım, bu manzara beni rahatsız etti ve sol avucumu göğsümün ortasına sürdüm. Dokunduğum yerde bir acı patladı, omuzlarıma ve kollarıma yayıldı. Aşağıya bakmaya başladım.

"Haklısın," dedi, sertçe nefes vererek. "Öldürdüm. Ve kendimi affetmeden önce kemiklerim toza dönüşecek."

Onun sözlerinin dürüstlüğünden biraz sersemlemiş bir şekilde bir adım daha geri çekildim. O doğruyu söylüyordu, ama...

Ama gerçekleri kendi isteğime göre çarpıtıp kendi gerçekliğimi şekillendirebileceğimi bildiğim için, gerçeklerin hiçbir anlamı yoktu.

O da yapabilirdi.

"Sen...?" Alnına parlak dalgalar düşerken, kısa bir hareketle başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Seni daha önce nasıl incittiğimi hatırlıyor musun?"

Yüzlerce farklı kelime dilimin ucuna geldi, ama konuşamadan yok oldu. Ona cevap veremedim. Göğsümde bir baskı hissettim. Nasıl cevap veremezdim ki?

Bu önemli miydi?

Evet.

Hayır.

Midem açlıktan kasılıyordu ve göğsüm belirsizlikten sıkışıyordu.

"Tamam." Bir nefes daha aldı, bu seferki daha zorluydu, ben farkına varmadan bana yaklaşıyordu. "Baştan başlayalım. Adın Poppy. Muhtemelen bunu zaten anlamışsındır." Kısa, alaycı bir gülümseme belirdi. "Benim adım Casteel, ama ben... bana şöyle demeni seviyorum..."

"Cas..." Bu kelime içimden bir yerlerden fırlayarak ağzımdan çıktı.

"Doğru," dedi yumuşak bir sesle, benim keskin nefes almamla göz bebeklerinin arkasındaki aura yoğunlaştı. "En son hatırladığın şey nedir?"

Gölgeler ve altın rengi ışıklar gözlerimin önünde parladı. Altın külçeler. Ağzımı açtım, ama ağzımdan çıkan tek kelime "acı" oldu.

Boğazımda buz gibi bir acı hissettiğimde yine irkildi. Bu benim acım değildi.

Gözlerimi ona dikip baktım. Bu onun acısıydı, fiziksel yaralardan daha derin olan türden bir acı. Onun bunu hissetmeme izin vermesi beni şok etti. Kendini bu kadar savunmasız bırakması. Ama bunu hissetmek istemiyordum. Hissedemezdim.

Kendimi kapattım.

Sanki bir kapıyı kapatmak gibiydi. Bir anda, onun acısı kayboldu ve geriye sadece bunun ne kadar kolay olduğuna şaşırmanın gerektiğini hissettim. Sanki geçmişte bunu yapmakta zorlanmışım gibi. Ama *neden* bu kadar basit bir şeyle zorlanmış olacaktım ki? Ben bir İlkel tanrıyım.

"Hangi acıyı hatırlıyorsun?" diye sordu, şimdi birkaç santim daha yaklaşmış olarak.

Buna da cevap veremedim. Aklımda bir görüntü belirdi: kırmızı ve donuk beyaz — kan ve kemik.

"Tamam." Çenesindeki kaslar gerildi. "Bunu birlikte çözeceğiz."

Birlikte mi?

"Ama önce, aç olmalısın," dedi. Çenemde bir ağrı hissettim. Açtım.

"Çok aç," diye mırıldandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. Gözlerini kırptığını bile sanmıyordum. "Değil mi?"

Sessiz kaldım, ama ellerim açılıp kapandı. Konuşmak acı veriyordu. Nefes almak acı veriyordu. Başım ağrıyordu ve çok fazla düşündüğümde, zihnimde sadece kırmızı çizgili gölgeler görüyordum. Tek duyduğum, ona güvenmemem gerektiğini söyleyen içgüdülerimdi. O... *O daha da güçlenmeden kaç.* Onu alt et. *Yap* şunu...

"Dur," diye tısladım, ellerimi başımın yanlarına bastırarak.

"Neyi durdur?" Sesinde endişe vardı. "Poppy?"

Ellerimi indirdim ve beni içimi görebiliyormuş gibi süzdüğünü gördüm. Bu beni rahatsız etti. Ellerimi tamamen indirdim. Odaklanmam gerekiyordu. Yapmam gerekiyordu...

Şimdi yapmalıydım. Çok geç olmadan yapmalıydım. Sakın...

"Zayıf," diye fısıldadım, karşımdaki yakışıklı adam izlerken.

"Sen her zaman çok zayıf ve kırılgandın," diye fısıldadı. "Senin bu yanını seviyorum."

"N-ne?" Titreme geçirdim. "Ben... zayıf değilim." Gözleri büyüdü. "Öyle olduğunu söylemedim."

"Evet." Nefesimi düzensizce çektim. "Evet, yaptın."

Koyu renkli kaşları çatıldı. "Başın ağrıyor mu diye sordum."

Onu izledim, midem bulanıyordu. Dudaklarının hareket ettiğini görmüştüm. Fısıldadığını duymuştum...

"Poppy?" Yakın mıydı? Öyle olabileceğini düşündüm. "Ne duydun?"

"Duyduğum..." Kollarımı karnımın üzerine kavuşturup kapılara baktım.

"Hayır."

Keskin bir şekilde söylenen bu kelime dikkatimi tekrar ona çekti.

"Düşündüğün şeyin sonucu eskisiyle aynı olacak," diye yumuşak bir sesle uyardı. "Ve kaçmanın bir anlamı yok. Sana bir daha zarar vermeyeceğim."

Ona güvenme.

Dudaklarını sıkıştırdı ve sessiz kaldı. Birkaç saniye geçti, gözleri benimkileri arıyordu. Sanki içimi görebiliyormuş gibiydi ve bu hoşuma gitmedi.

Sonra, çok garip bir şey yaptı.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılarak sırttı. Gözlerine kadar ulaşmadı. "Benden korkmana gerek yok."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Sen... beni korkutmuyorsun."

"Öyle mi?" Sesinde bir parça memnuniyet vardı. "O zaman neden geri çekilip duruyorsun?"

Ben...

Geriye uzanarak soğuk taş duvarı hissettim.

Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. Bir an için, bu basit hareketin onun pazı kaslarını gerginleştirip göğüs kaslarını en *büyüleyici* şekilde kasmaına dikkatim dağıldı. Yanaklarım kızardı.

Tanrılara yemin ederim, bu dikkatimi vermem gereken en son şeydi. Neredeyse yıpranmış bir sesin

odaklanmamı söyleyen yıpranmış bir ses duyabiliyordum. Bu ses...

Hatırlayamıyordum. Sinirlenerek, cüppemi sıkıca kavradım.

"Şu anda kafanın karışık olduğunu biliyorum," dedi.

"Bunu... zaten söyledin."

"Konuşmam bitmemişti, Prenses."

Onun bana yüzlerce, hayır, binlerce kez bu şekilde seslendiğini duyduğumda içim bir sarsıldı.

"Üstelik açlıktan ölüyorsun. Ama içten içe kim olduğunu biliyorsun," diye devam etti. "Benim kim olduğumu biliyorsun. İçten içe benim senin için ne kadar önemli olduğumu hatırlıyorsun."

Ağzım kurudu ve elbisemi tutan ellerimi gevşettim.

"Bana olan sevgin, ne kadar aç olsan da damarımı kesmeden karşımda durmanı sağlayan tek şey," diye açıkladı. "Bana zarar verme riskini almak istemiyorsun."

Bir şok dalgası içimi kapladı. Sebep bu muydu? Neden içgüdülerimi görmezden gelmişim? Başımdaki zonklama şiddetlendi, kaslarım gerildi. Açlık konsantre olmayı çok zorlaştırıyordu.

"Yine de sana damarımı sunuyorum." Sesi kalınlaştı, kısıldı. "Birbirimize olan sevgimiz bu kadar güçlü."

Gözlerimi kapattım, ama bu, kalbimin ve ruhumun onun sözlerinin doğruluğunu fark etmesini engellemedi. O beni seviyordu. Ben onun...

Aniden içimden soğuk bir öfke dalgası yükseldi, içimde derin bir şekilde zonklayarak açlığımı körükledi. Acı o kadar şiddetliydi ki başım dönmeye başladı ve kulaklarımda düşük bir uğultu duyuldu. Bayılmaktan veya kusmaktan korktuğum için gözlerimi kapattım.

"Penellaphe."

Bu soğuk ve küçümseyici sesle ciğerlerimden hava kaçtı. Parmaklarım, hafifçe çukurlaşmış,

düzensiz cildimi okşadı.

Ne yazık.

Gözlerimi açtığımda midem bulandı. Adamı gördüğümde kalbim hemen hızlandı. Sanki zihnimde istenmeyen anıları saklayan kısmın kilidi açılmış gibiydi, çünkü soluk, fildişi rengi tenini, sarı saçlarını ve siyah, dipsiz gözlerini tanıdım.

Onunla ilgili her şeyi hatırladım.

Masadonia Dükü. Dük

Teerman.

İLK

Hayır

Hayır, bu gerçek olamazdı.

Gözlerimi tekrar kapatıp başımı hızlıca ve çılgınca salladım, nefes alamıyordum. O ölmüştü. Onu net bir şekilde görebiliyordum, parçalanmış bedeni en sevdiği bastonuyla duvara asılmış ve kazığa oturtulmuştu.

Düşük, düz bir kahkaha gözlerimi açtı. Ruhsuz gözleri üzerimde dolaşırken, kansız dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Tiksinti, binlerce örümcek gibi derimde gezindi.

Aşırı keskin köpek dişleri alt dudağını sıyırdı. "Seni hep beyaz giyinirken tercih etmişimdir."

Kendime baktığımda, tüm vücudum soğudu. Pijamalarım beyazdı. Ama bu mantıklı değildi. Maviydiler, değil mi?

"Ama sanırım artık Seçilmişlerin renginin ima ettiği kadar saf ve el değmemiş olmadığını kabul edebiliriz," dedi. "Ama zaten, ne zaman gerçekten... el değmemiş oldun ki?"

Duvarların artık altın ve krem rengi olmadığını, koyu maun rengi panellere dönüştüğünü fark ettiğimde göğsüme bir baskı çöktü. Bakışlarını, aşırı dostane ellerinin rahatsız edici dokunuşlarını ve tenime değen bastonun soğuk, pürüzsüz yüzeyini hissedebiliyordum.

Başını eğdiğinde, soluk saçlarından bir tutam alnına düştü. "Çok, çok yaramaz davrandın,

Penellaphe. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Elbette biliyordum.

Cezalandırılmak.

Cildimde iz bırakmamış ama ruhumu lekelemiş *dersler*, beni boğan ve donup kalmama neden olan utanç duygusunun yapışkan kalıntıları.

"Şimdi, uslu bir kız ol." Teerman bana uzandı.

Altın bir kıvrımla süslenmiş, parmağı eksik eli izledim.

Bu iki şeyin hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Teerman'da böyle bir iz yoktu. Kafamı kaldırıp baktım ve dudaklarım açıldı. Dük artık orada değildi.

Benden sadece birkaç adım uzakta duruyordu. Soluk teni gitmiş, yerine sıcak, altın bronz bir ten gelmişti.

Geriye doğru sendeledim ve bir sandalyeye çarptım. Krem ve altın rengi duvarları fark ettiğimde bir başka spazm daha geçirdim. Onlar az önce... Değil miydi? Elimin içini alnıma bastırdım. Altın rengi süslemeler ve kumtaşı duvarları gördüğümde, kafamda bir kafa karışıklığı fırtınası koparken düşüncelerim birbirine karıştı.

Ben... anlamadım.

"Her şey yoluna girecek." Endişe, yüzündeki her bir çizgiyi kaplamıştı. Yüzündeki o ifadeyi görünce ona bakmaya devam edemedim. Canım yanıyordu. "Sana yardım edeceğim," diye güvence verdi.

İçgüdülerim, *onun sözlerine güvenme* diye uyarıyordu. *Ona bak.*

Gerçekten ona bak.

Baktım ve dehşet beni sardı çünkü, saniyeler önce endişesi ne kadar samimi gelse de, Teerman kanepenin ayak ucunda duruyordu.

Ne... ne oluyordu? Bir tür sihir miydi?

—İlkel öz mü? Öyle olmalıydı. Ama Teerman böyle bir gücü nasıl kullanabilirdi? O...

Şakaklarımı delen keskin bir acı, düşüncelerimi susturdu ve acı geçene kadar beni sersemletmiş halde bıraktı.

Nefret ettiğim o lanet sırtış, Teerman'ın acımasızca yakışıklı yüzüne yapışmıştı, ince parmaklarını kanepenin ahşap süslemeleri üzerinde gezdirirken. Hafifçe tısladı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Kusmak üzereydim.

"Ve ben sana bunu vereceğim." Kolu yanına düştü ve ben onun ahşap çerçeveyi okşamadığını fark ettim. O *bastırdı*. Kırmızımsı siyah ahşap, süzölmüş güneş ışığında parlıyordu. "Tam da istediğin gibi."

Gerçekten kusacaktım. Ama sonra.

Yaklaşmaya başladı.

Tüm duyularım keskinleşti. Her kasım bir sonraki harekete hazırdı. "Yaklaşma bana," diye tükürdüm.

"Benimle güvendesin," diye yemin etti.

Hayır. Kafamı salladım. *Yalanlar*. Buna kanamazdım. Ona ve onun güzel sözlerine, aşk ve bağlılık vaatlerine kanamazdım. Hepsi yalandı. O, bunu yapamazdı...

Etrafımdaki oda eridi ve altın rengi bir zemin ve yaldızlı bir kafesin parmaklıklarını gördüm.

Geri çekildim, kalbim hızla atarken nefesimi kesik kesik aldım. Hızla gözlerimi kırdım. Görüntü - ya da anı - kısaydı. Altın parmaklıklar kayboldu, ama onun sözlerine inanırsam neler olabileceğini güçlü bir şekilde hatırlattı.

Kapana kısılacaktım.

Kafese kapatılacaktım.

Bu *bir daha* asla olmayacaktı.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde kalbim sakinleşti.

Acı ve keder benzeri bir duygu yüzüne yerleşti. Derin bir nefes alıp göğsünü kabartıp omuzlarını dikleştirirken, bu duygular solgun teninde hiç de uygun durmuyordu. Benim kaçmak için hazırlandığımı fark ettiği anı gördüm.

Ve onun, benim gitmemi engellemek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum.

Bir daha asla.

Öfkeye tutunarak onu çekip, kemiklerimin derinliklerine yerleşmesine, kaslarıma sızmasına ve damarlarımdan akmasına izin verdim. Eather nabız gibi atıyordu.

O içini çekti. "Sanırım bunu yapacağız, değil mi?"

Kendimi ona doğru fırlattım.

O, benim saldırımı kolayca savuşturdu. "Bundan daha iyisini yapmalısın."

Sözleri çeliğe çarpan çakmaktaşı gibiydi, içimde başka bir öfke patlaması ateşledi. Yatak direğine tutunarak döndüm ve bacaklarına doğru tekme attım.

Kafamın bir köşesinde, bunun olması gerektiği kadar akıcı olmadığını biliyordum — dönüş ve tekme sertçeydi. Çok yavaşım ve o zaten bir sonraki hamlemi tahmin ediyordu, kolayca üzerimden atladı. O bana dönünce, ben de zıpladım ve döndüm, karnına sağlam bir yumruk attım.

Geriye doğru sendeleyerek, bir kahkaha attı. "Ah!"

Tekrar yumruk attım, ama o ön koluyla engelledi. Kararlı bir şekilde çenesine yumruk attım. Bu sefer kaçacak kadar hızlı değildi. Yumruğum yüzüne isabet etti ve başını geriye doğru savurdu. Memnuniyet hissettim ama zaman kaybetmedim. Kapıya doğru döndüm.

Omzumu yakaladı ve beni göğsüne doğru çekti. Nefesi yanağımı gıdıkladı ve fısıldadı, "Bundan daha iyi dövüşebileceğini biliyorum."

Bacağını kaldırıp ayağına basmak için ayağımı kaldırdığımda boğazımdan düşük bir homurtu çıktı.

Ayak basmadan önce, beni yerden kaldırdı ve yana doğru fırlattı. Sert zemine çarpma hazırlığı yaparak nefesimi tuttum.

Ama çarpma olmadı.

Yatağın üzerine düştüm ve zıpladım, az önce olanlara bir an şaşkın ve kafam karışmış bir haldeydim.

Kendinden emin bir gülümsemeyle bana yaklaştı, tam bir kibir örneği gibiydi, ama... Gözlerindeki altın parıltı sönümüştü ve üzgün görünüyordu.

Kalbim keskin bir şekilde burkuldu. Ben... onun üzgün olması hoşuma gitmiyordu...

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Bu bir tuzaktı. Odaklanmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve o bir adım uzaklaşana kadar bekledim, sonra yatakta geriye doğru sallandım ve ayaklarımla iterek kendimi ileri attım.

Göğsüne darbeyi aldı ve geriye sendeledi. "Siktir," diye homurdandı. "Sanırım bir kaburgasını kırdın, Prenses."

Tatmin olmam gerekirdi, ama yataktan kayarken kendimi biraz hasta hissettim. Kapılardan birine koştum. Altın kapı kolunu tutup, onu açtım...

Büyük bir pençeli ayaklı küvet — kesinlikle çok *güzel* bir pençeli ayaklı küvet — beni karşıladı.

"Yanlış kapı."

Tıslayarak diğer kapıya döndüm. O kadar hızlıydı ki, çıkışının önüne dikildi.

Hızla saldırdım, yumruklarımı ve tekmelerimi arka arkaya indirdim, ama o çok iyiydi ve hızlıydı, hareketleri o kadar akıcıydı ki sanki etrafımızdaki havanın bir parçası gibiydi. Her darbeyi ustaca engelledi, ama bir sonraki yumruğumu yakalayıp beni geri ittiğinde, derisinde koyu mor çürüklerin oluşmaya başladığını gördüm. Ona acı verdiğimi bilmek beni hem memnun hem de üzdü, ama aynı zamanda birine zarar verdiğim için suçluluk da duydum...

Ağrı şakaklarımı deldi ve sendelettim. Beni omuzlarımdan yakaladı ve başım yukarı doğru sıçradı.

Keskin hatlı, sert ve ciddi yüz hatları, bakışlarımız buluştuğu anda yumuşadı. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Dizimi kaldırıp karnına doğru vurdum. İnleyerek, beni bırakıp geri çekildi. Zaman kaybetmeden, diğer kapıya doğru döndüm.

diğer kapıya doğru döndüm.

Küfür ederek kolunu belime doladı ve beni yatağa doğru döndürdü. Sinirli bir homurtu çıkardım.

"İstediğin kadar homurdan," dedi, çenesi sertleşmişti. "Beni geçemezsin."

Beni burada tutma kararlılığı çok açıktı. Gözlerinde ve ses tonunda yanan bir ateş vardı ve bu *bana çok tanıdık* geliyordu.

Bir daha asla.

Ona saldırdım, alçaldım ve şiddetli bir tekme attım. O da zıpladı ve tekmeyi atlattı. Nefes nefese kalktım. Alnında ter damlaları parlıyordu ve yarılmış dudağının köşesinden kırmızı bir çizgi akarak çenesini ve yanağını lekeliyordu. Kanının metalik kokusu burnumu doldurdu. Açlık beni kemiriyordu.

Beslenmem gerekiyordu.

Bunu yaparsam, sadece kaçmaya çalışmak yerine onu alt edebileceğimi biliyordum. Yapmam gereken buydu. Ama...

Bir şey beni durdurdu. Güvensizliğim miydi? Beslenmek için yeterince yaklaşmak beni savunmasız hale getirecekti. Yoksa bana bir kez bile saldırmamış olduğunu bilmem miydi?

Önemli değildi.

Bana doğru adım attı ve ben de dizimi kaldırarak kasıklarına doğru vurdum. Hızlı hareketlerle, uyluğuyla kendini korudu ve sonra kollarımı yanlarıma sabitlemek istedi.

Beni teslim olmaya zorlayacak bir tutuş yapmaya çalıştığını fark edince, bacaklarımın gücünü bıraktım.

Benim ağırlığım için hazırlıksız olan adamın tutuşu kaydı. Ben dizlerimin üzerine çöktüğümde küfretti. Sıkıcı ağrıyı görmezden gelerek geriye doğru sallandım ve ayağa fırladım.

Başımın arkasında bir karıncalanma hissettim ve bir anlığına görüşümün kenarlarında karanlık bir leke belirdi. Sert nefes alıp vererek, duvara çarpana kadar geri çekildim. O sakın bir şekilde bir sonraki hamlemi beklerken, heyecanım ve yorgunluğum giderek arttı.

Son bir enerji patlamasıyla duvardan itildim ve yakındaki bir sandalyeyi kullanarak yükseklik kazandım. Sandalyenin üzerinde dengesiz bir şekilde dengede durarak atladım ve ona doğru tekme attım. Ahşap bacaklar zemine sürtünerek, çaresizce tutunma çabası içindeydi.

Vücudum havada hızla hareket etti, bacağımı büküp uzatmaya başladığımda kaslarım gerildi...

O piç kurusu beni havada yakaladı.

O beni zahmetsizce kendine doğru çektiğinde, öfke dolu bir hırıltı dudaklarımdan çıktı. Çam ve baharat kokusu burnumu doldurdu. Kollarımı demir mengene gibi saran tutuşuna karşı mücadele ettim.

"Bunu bütün gece yapabilirim," diye alay etti, sesi alçaktı. "Ama yapmamayı tercih ederim."

Öfke ve panikle dolmuş bir şekilde, düşünmeden başımı geriye attım ve çenesine çarptım. O şaşkınlıkla homurdandığında, zonklayan acıya bir de keskin bir acı eklendi.

"Siktir," diye küfretti, tutuşunu gevşeterek kurtulmamı sağladı. "Bu gereksizdi."

Kaçtım.

Kolumu yakaladı ve beni yana çevirdi. Beni kaldırdı ve kendine yakın tuttu.

Tanrım, gücü şok ediciydi.

O kapıdan tekrar uzaklaşırken, ben çılgınca bir kaçış yolu aradım. Ne yazık ki, benimle özgürlüğüm arasındaki mesafe gittikçe artarken çabalarım boşunaydı. Kurtulmak için çaresizce bacaklarımı yukarı kaldırdım ve ikimizin vücudunu geriye doğru salladım. O, ahşap yatak direklerinden birine çarptı ve direk yüksek bir gıcırtı çıkardı. Bir adım yana sendeleyerek acı içinde inledi. Dizlerimi tekrar yukarı kaldırdım ve ağırlığımı geriye attım.

Bu sefer yere değil, yatağa düştü ve sırtım onun göğsüne dayandı.

"Bırak beni!" Çılgınca debelendim, ama bu sadece onun beni daha sıkı tutmasına neden oldu.

"Bunu yapamam, Poppy," dedi pişmanlık dolu bir sesle.

Tırnaklarımı belime dolanmış koluna geçirdim ve onun acı içinde inlediğini duydum. Bu bana biraz hareket alanı sağladı, kolumu geri çekmek için yeterli bir boşluk yaratacak kadar. Dirseğimi karnına ittim. O küfretti, tutuşu gevşedi. Dönüp ona döndüm, kolumu kaldırdım.

Bileğimi yakaladı. "Ne kadar kaba birisin," dedi kanlı bir sırıtışla. "Vurmak hoş bir şey değil."

Beni belimden sıkıca kavrayarak tekrar aşağı çekti. Bir şekilde, onun üzerine oturmuş, en yumuşak yerim onun en sert yerine baskı yapıyordu.

Yaklaşan ayak sesleri duyduğumu sandığım için bir an için zihnim boşaldı. Altımda onun hissi beni şaşkına çevirdiği için emin değildim.

Hoşuma
gitmişti.
Hem de
çok.

İçimde bir duygu seli patladı; arzu ve korkunun kafa karıştırıcı bir karışımı. İkisi de kabul edilemezdi. Hareket etmem gerekiyordu, ama kalbinin benimkiyle aynı ritimde göğsüme çarptığını hissedebiliyordum. Onu içime çektim, kokusu ve kanının sarhoş edici karışımı damarlarımdan hoş bir sıcaklık akıtıyordu. Bunu istedim. *Onu* istedim. Bir titreme beni sardı. Bu çok güçlüydü ve bir an için onunla neden mücadele ettiğimi hatırlayamadım.

Burası güvenli değil.

İçgüdülerim devreye girdi ve bana onun kim olduğunu hatırlattı: bir *yalancı*, bir *hırsız*, bir manipülatör... bir *katil* ve bir *canavar*. Ancak şehvet ve arzu dalgası geçmedi.

Tanrım, bende çok yanlış bir şey vardı.

Burun delikleri genişleyip gözleri kararan bal rengi havuzlara dönüşürken göğsü benimkinin altında yükseldi. Keskin bir arzu dalgası karnımın derinliklerinde kıvrıldı.

"Prenses?" Başını kaldırdı. "Arzunu koklayabiliyorum."

Ayak sesleri yaklaşırken tüm vücudum kızardı ve kulaklarım yandı.

Ağızlarımız o kadar yakındı ki, konuştuğunda dudakları benimkine değdi. "Neredeyse şehvetinin tadını alabiliyorum. Bal çiçeği," diye mırıldandı. Kafamı hafifçe çevirip gözlerimi kapattım.

Aniden bir anı aklıma gelince nefesim kesildi: Kızıl yaprakların altında soğuk bir gece, vücudu arkamda sıcak ve sert, eli bacaklarımın arasında. Sıcak, titrete bir his içimden yayıldı, o kadar yoğun ki her şeyi susturdu, kafamdaki zonklayan ağrıyı bile.

Açlık bile. *Hatırladım.* Diğerleriyle birlikte Kan Ormanı'ndaydık, ama o zamanlar onu başka bir isimle tanıyordum. Muhafızlar vardı. Ama bunun önemi yoktu. Bir titreme daha içimi kapladı.

Bana dokunuşuyla zevk veren ilk kişi oydu.

Her şeyde benim ilkim olmuştu.

Hayır.

Fısıldanan kelime içgüdülerime uymuyordu. Sanki...

Nefesi yanağımdan geçip ağzıma yaklaştı. Savaşmam gerektiğini biliyordum; çok yakındık. Bu tehlikeliydi...

Alt dudağımı ısırıldı, hızlı ısırığına bir sıcaklık dalgası cevap verince içimden bir inilti çıktı. Gözlerim açıldı.

Göz bebeklerinin arkasındaki soluk gümüş aura parladı ve bana göz kırptı.

Sonra harekete geçti.

Göz açıp kapayıncaya kadar beni altına yuvarladı. Ani ağırlığı ve üstümde hissettiğim varlığı duyularımı uyuşturdu. Bir santim bile kıpırdamadım. Üstünlüğü ele geçirip bileklerimi yakalayıp başımın üstüne bastırırken itiraz etmedim. Her iki bileğimi tek eliyle tuttuğunda bile onun tutuşunu kırmaya çalışmadım. Tek hissedebildiğim oydu. Vücudu. Sıcaklığı. Onun altında olmak

Onun altında olmanın verdiği tepkiyle içimi kaplayan
kötücül arzu. Nasıl olur da...

"Ne yaparsan yap," dedi, sesini yükselterek. "O kapıyı açma,
Kieran."

Sarsıldım. Büyük, geyik rengi bir kurt görüntüsü aklıma geldi.
O bir kurt adamdı. Bu ismin de bir anlamı olduğunu hissederek,
sessizce adını mırıldandım. Sanki o benim için önemli biriydi.
Bizim için...

Keskin bir acı başımı deldi, ciğerlerimden sert bir
nefes çıkmasına neden oldu. Geri çekildim - daha doğrusu
çekilmeye çalıştım ama gidecek yer olmadığı için
başaramadım.

"Ne oluyor, Cas?" diye boğuk bir ses geldi.

Ağrı şiddetle geri döndüğünde kalbim düzensiz bir
şekilde çarpmaya başladı.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Hiçbir şey."

"Saçmalık," dedi diğer ses. Aniden, onun adını ilk
duyduğumda düşündüğüm gibi düşünmeme engel olan bir şeyin
olduğunu fark ettim — şu anda üzerimde olan şey gibi.
"Uyanık. Onu hissedebiliyorum."

Bu, kaşlarımı çatmamı sağladı. Beni hissedebiliyor
muydu? Kapı kolunun sallandığını duydum.

"Yapma!" üstümdeki adam emretti ve bir güç dalgası odayı
doldurarak kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Kulp hareket etmeyi bıraktı. Bir an geçti ve sonra, "Cidden
bana zorlama kullanmaya mı çalıştın?" diye sordu kurt adam.

"Beni göremiyorsun bile, pislik herif."

"Çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir," diye
cevapladı, hiç de üzgün görünmüyordu.

Büyük bir çaba sarf ederek gözlerimi ondan ayırdım ve
başımı kapıya çevirdim. Aklıma bir fikir geldi.

"Poppy." Sesi alçalmıştı ve tonunda neredeyse bir eğlence
belirtisi vardı. "Ne düşünüyorsan, yapma."

Kuru dudaklarımı ıslattım.

O iç geçirdi. "Beni görmezden geleceksin."

Yine haklıydı.

"Beni dışarı çıkarmayacak," diye bağırdım, boğazımı yakıcı bir acı kaplarken yüzümü buruşturdum. "Lütfen..."

Elini ağzıma koyarak beni susturdu. Avucunun sert nasırları dudaklarımda hissettiğimde, inanamama duygusu beni sardı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı kurt adam koridordan.

Sadece anlamsız bir dizi saçmalık olarak çıkan bir dizi küfür haykırdım.

Kaşlarını kaldırdı, başparmağı çenemde ileri geri hareket ediyordu. "Hiçbirini anlamamış olmamın iyi bir şey olduğunu hissediyorum."

"Siktir et," diye boğuk bir küfür duyuldu. "Ben geliyorum..."

"O kapıyı açarsan, kaçmaya çalışacaktır," diye uyardı, ses tonunda ve ifadesinde eğlence kalmamıştı, ancak başparmağı çenemi yavaşça, garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde okşamaya devam ediyordu. "Ya da sana saldırır."

"O yapmaz..." Kurt adam sözünü yarım bıraktı. "*Siktir.*"

"Evet," üstümdeki adam dedi ve sert konuşma tarzı konuşması beni onun altında hareketsiz kalmaya zorladı. "Bırak ben halledeyim." Gözlerini kapattı ve yüz hatları gerildi. "Lütfen."

Sessizlik çöktüğünde kalbim keskin bir şekilde burkuldu. Sonunda, tek bir kelime geldi. "Tamam." Bunu söylemek için neredeyse tüm gücünü harcadığını hissettim.

Rahatlamamanın titremesi onu sardı. Kurt adamın geri çekildiğini duyana kadar başka hiçbir ses gelmedi. Sadece salondan ayrılmakla kalmayıp, bu odadan da uzaklaştığına dair garip bir izlenim edindim. Bunu yapmak zorundaydı. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum, ama sadece keskinleşmiş duyularımdan daha fazlası bana bunu söylüyordu.

Birkaç dakika geçti ve ben ona bakmaya devam ettim. Onun üzerinde hareket eden tek şey göğsü ve başparmağıydı. Düşüncelere dalmış görünüyordu ve şimdi harekete geçersen onu alt edebileceğimi biliyordum. Ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bunun dışında başka bir mazeretim yoktu.

Kalın kirpikleri, gözlerinin altındaki hafif gölgeli cildi süslüyordu. Bakışlarım, gergin çenesinin üzerindeki sakalları takip etti. Birkaç dakika önce ona yaptığım morluklar solmaya başlamıştı ve dudagındaki yara çoktan iyileşmişti. Tanrılar, o çok güzeldi.

"Neden şu anda benimle kavga etmiyorsun?" diye sordu, sesi gergindi, her kelime boğazında takılı kalmış gibiydi. Başparmağı ağzımdan kaydı. "Kendine bunu sordun mu? Eminim sormuştur." Parmakları yanağıma yayıldı. "Ve eminim nedenini biliyorsundur."

Biliyordum...

Kafamda yakıcı, amansız bir baskı patladı, sanki kafam çökecekmiş gibi hissettim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefes almaya odaklandım.

"Poppy," dedi, sesi kısılmıştı. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

Ona güvenme.

Gözlerimi açtım. Gözleri cilalı sitrin gibi parlıyordu. "Acını dindireyim."

Bunu daha önce de duymuştum ve yalandı. Ama...

"Sana yardım edebilirim," diye söz verdi.

Kalbim ona güvenmemi söylüyordu. Bir yanağında derin bir gamze belirene kadar gülümsemesini izlerken, ona güvenebileceğimi söyledi.

"Acı çekiyorsun," dedi, sesi ıstırapla gerilmişti. "Ben onu ortadan kaldırabilirim. Benim kanım senin. Benim gücüm senin." Titredi. "*Ben* seninim."

Yap şunu.

Onu al.

Gözlerimi kapattım. Dişlerimi o kadar sıkımsıttım ki çenem ağrımaya başlamıştı. Yapamazdım...

Senin neye dönüştüğünü görmeden onu öldür.

Onu durdurmam gerekiyordu.

Çok geç olmadan onu öldür. Çünkü bunun nasıl biteceğini biliyordum.

Yine de, onun tutuşuna karşı direnmedim. "Ne aptal. Ne zayıf. Sen hep bir hayal kırıklığı oldun." Kahkahası buzun çatlaması gibiydi, tenimi dondurdu. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

Gözlerim yanarken, göğsümü farklı bir acı kapladı. Bana zayıf ve hayal kırıklığı yaratan bir aptal olduğumu söylemek nasıl yardımcı olacaktı?

"Lanet olsun, Poppy," diye homurdandı. "Bana bak!"

Şaşkınlıktan itaat ettim. Uyandığımdan beri bana ilk kez sesini yükseltiyordu. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme görmeyi bekliyordum, ama o alaycı gülüşün izi bile yoktu.

Gözleri benimkileri dikkatle taradı, belli ki bir şey arıyordu.

Düzensiz bir nefes aldı. "Seni seviyorum, Poppy."

Ve ben de...

Şakaklarımda bir ağrı patladığında kalbim sıkıştı. Onun sesi. Onun sözleri. Başım ağrıyor olsa da, bunları daha önce de duyduğumu biliyordum. Ve kaotik düşüncelerime rağmen, bunların içten geldiğini biliyordum.

Her zaman ve sonsuza kadar...

Sırtımı geriye doğru eğerek, kafatasımı ezen bir güç beni sarsarken, nefesimi kesen şok dalgaları içimi kapladı.

Aniden ağırlığı üzerimden kalktı ve beni kucağına almak için beni kaldırdı. Bileklerimi bırakıp yanağımı kavradı. Açgözlü bir açlık patladı ve zayıf enerji yükünü hızla aştı, ama bu ihtiyacın altında başka bir şey dolup taşıyordu, orman yangını gibi yayılıyor ve varlığımın en derinlerine pençelerini geçiriyordu. Bu, o çarpık karanlıktı. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, dişlerimi boğazına geçirmek için şiddetli ve kanlı bir dürtü hissettim. Beslenmek için değil.

Öldürmek için.

Evet.

"Beslenmen lazım, Poppy. Beslendiğinde kendini daha iyi hissedeceksin," dedi, sesi baştan çıkarıcı bir tuzak gibiydi.

"Bundan eminim."

Bir an geçti. "Benden ihtiyacın olanı al."

Vücutumdaki her hücre açlıktan kıvranıyordu. Bakışlarım onun boğazına odaklandı.

Ondan almalıyım. Her şeyi almalıyım.

Korkudan midem düğümlendi ve geri çekildim.

Belime dolanan kol beni durdurdu ve ondan acı dolu bir ses çıktı. "Beni dinlemen gerekiyor," dedi, sesi sert, eli yanağımdan başımın arkasına kaydı. Beni boğazına yönlendirdi. Burnum onun tenine değdi, kokusunu içime çektim. "Beslenmen gerekiyor, Poppy." Yanağıımı avuçladı. "Lütfen."

Onun söylediğı o tek

kelime. Beni mahvetti.

Artık kendimi durduramıyordum. Nefesim onun nabzının üzerinde dans ediyordu. Bir kalp atışı geçti ve sonra dişlerimi damarına batırdım.

İlk damla kan dilime değdiğinde, ağızımda bir karıncalanma hissi patladı ve yayıldı. Tadı...

Tanrılar.

Boğazımdan aşağı akarken, ekşi ve tatlı tadı duyularımı sarsmıştı. Bilincimin kenarlarında hafif ve boş bir rahatsızlık hissederken yuttum. Ama onun kanının sıcaklığı ve dokusu içinde hemen kendimi kaybettim.

Yoğun ve sıcak, önce göğsümdeki boşluğu doldurdu. Hayatımda tattığım en muhteşem şeydi. Daha fazlasını istedim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Boynunun arkasını kavradım.

Ben derin bir yudum alırken parmakları saçlarımı kavradı, vücudum damarından her yudumda titriyordu. Ben beslenirken beni kendine sıkıca sarıldı ve zihnimdeki sis dağılmaya başladı, beraberinde kırmızı sisleri de götürdü. Dişlerimi bıraktım, kaslarımdaki kramplar azalmaya başlayınca inleyerek, yerini hoş bir heyecan aldı. Kollarında hareket ederek üzerine oturdum.

"Tanrılar, seni kollarımda tutmanın ne kadar güzel bir his olduğunu bilemezsin," dedi, sesi kalınlaşmıştı. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum

ama neyle karşılaşırsak karşılaştığımız, bunu birlikte aşacağız."

Konuşurken parmakları yanağımı okşadı ve saçlarımı yavaşça, rahatlatıcı bir okşama ile geriye doğru düzeltti. Sözleri ilk başta kafa karıştırıcıydı, ama dokunuşu bir armağandı. Ve o dokunuşun önemli olduğunu biliyordum, çünkü bana çok uzun zamandır yasaklanmıştı. Ondan içerken, daha önce burada olduğum hissi yüzeye çıktı.

Çünkü ben oradaydım.

Bunu daha önce de benim için yapmıştı. İhtiyacım olduğunda damarını bana vermişti. Ve ben de o uzun süre beslenmeden kaldıktan sonra onun için aynısını yaptığımı biliyordum. Birbirimiz için her şeyi yapardık.

"Çünkü seni şimdi kaybetmemin imkanı yok." Parmakları saç derimde dolaştı. "Hiç imkanı yok. Seni her zaman bana geri getireceğim."

Kanı sıvı ateş gibiydi, yeni bir sıcaklık ve farklı bir içgüdü uyandırıyordu. Benden, mırıldanmaya benzeyen bir ses çıktı ve o da buna tepki olarak kalçalarını salladı. Onu sert ve kalın bir şekilde üzerimde hissettim. Mide altımda yoğun bir kıvrılma hissi belirdi. Tanrılar, onun boyutu... Uyluklarımın arasında nemli bir sıcaklık hissi toplandı.

"Tanrılar," diye inledi, bana karşı titreyerek. "Bana yaptığın şey." Parmakları belime bastırdı. "Hiç bilecek misin? Gerçekten?"

Ondan daha fazlasını istediğimi biliyordum. Gerçekten.

İnledim, ayağa kalktım, böylece onu istediğim yerde, kalın ve sert bir şekilde içimde hissedebildim. Göğüslerimde bir ağırlık hissettim ve meme uçlarım onun göğsüne yapıştı. Huzursuzca ona doğru hareket ettim, parmaklarım onun ön koluna gömüldü. Onun sertleşmiş organına sürtündüğümde o da düşük bir inilti çıkardı. Kalçaları kasıldı ve eli benimkine kondu, sonra aşağı doğru kayarak bir iz bıraktı.

arkasında titreme izleri bırakarak. Parmakları popoma bastırdı.

Yutkundum ve sisin içinden bir şeyler görmeye başladım. Kahverengi duvarlar ve yavaş, sabit bir şekilde sallanan bir... gemi. Kendimi kırmızı ciltli bir günlük tutarken gördüm ve onun anılarından birini gördüğümü fark ettim. O benim bacaklarımın arasındaydı, gözleri ateşliydi ve dudakları parlak, bana gülümserken sağ yanağında derin bir gamze vardı.

Ben ona karşı hareket etmeye devam ederken, "Tanrılar," diye inledi. "Bana ne yaptığını *çok iyi* bildiğine inanıyorum." Eli tekrar kalçama kaydı. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum..." Yine inledi, eli elbisemi yumrukladı. "Ama kendine hakim olmalısın."

Onun için duyduğum arzu, ihtiyacım, onun kanına, vücuduna, içimde sürtündüğüm sert, kalın uzunluğuna olan ihtiyacım, onun söylediği diğer her şeyi unutturdu. Ben ona sürtünürken, kalbimi onun uzunluğuna bastırırken, boğazından derin bir ses çıktı.

Onun ereksiyonuna sürtündüm, aramızda hiçbir engel olmamasını diledim, ama çok sabırsızdım. Zevk içimde sıkıca kıvrıldı. Yutkunmayı bıraktım ve hareketlerim neredeyse çılgınca hale geldi. Uyluklarımın arasında oluşan gerginlik neredeyse acı verici bir düzeye çıktı. Sürtünme yeterli değildi.

"Seni tutuyorum," dedi, kalçamı kavrayarak, ama aramızdaki giysileri çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı.

Kolunu bıraktım ve aşağı uzandım.

Parmakları hızla bileğimi kavrayarak beni durdurdu.

"Hayır."

Hayal kırıklığından bir inilti kaçtı.

"Senin içinde olmak, boşaldığında sıcaklığını hissetmekten başka bir şey istemiyorum." Ben inlerken elimi çekti. "Ama bu şu anda olmayacak," dedi, sesi zayıf ve acı dolu. "Şu anda bunu yapmamıza gerek yok."

Ama *benim* şu anda buna
ihtiyacım vardı. *İhtiyacım*
vardı.

"Güven bana," diye dişlerini sıkarak beni aşağı doğru
çekerek

sert çıkıntısının o hassas sinir düğümüne sıkıca baskı yapacağı
kadar aşağı çekti. "İhtiyacın olanı al."

Derinlerimden titrek bir zevk dalgası yükselirken, boğazına
doğru haykırdım.

"İşte böyle." Eli sıkılaştı, geceliğimi, etimi kavradı,
istediğimi almam için beni teşvik etti.

Ve ben de aldım.

Ben ona doğru hareket ederken titredi, kalçalarımı her
salladığımda penisi o noktaya çarpıyordu. Ağır ağır nefes
alıyordu, tüm vücudu gergin ve sert bir şekilde bana yapışmıştı,
içimde patlamaya hazır, titreyen bir cehennem oluşuyordu. Ve
patladığında, rahatlama yoğun ve eziciydi, ihtiyacım olanı
alırken, beni çarpıcı bir ecstasy dalgası ile sardı. Ve almaya
devam ettim.

Vücudu gevşeyene kadar, içinde verecek tohum ya da kan
kalmayana kadar bana her şeyi vereceğini biliyordum.
Ve ben hepsini alacaktım. Zevk bir kez daha kendini gösterdi.

"Poppy," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

O isim.

Poppy.

Penellaphe.

O... bendim. Ve onun adı... Biliyordum, değil mi? Birlikte bir
anlam ifade ediyorlardı. Anlamları...

Hayır.

Ona doğru yavaşlarken kaşlarım çatıldı. Evet. Ben Poppy'dim.
Penellaphe. Kraliçe. Zihnimdeki sis dağılmaya başladı ve tutarlı
düşüncelerim yüzeye çıkmaya başladı.

Vücudum kilitlendi. Her şeyi kabul etmek istemiyordum
çünkü... onu seviyordum.

Casteel'i seviyordum.

Birdenbire ve hiç uyarı olmadan kendime geldim.

O kadar hızlı geri çekildim ki, arkama düştüm. O da beni belimden yakalamak için hareket etti. Nefes nefese kalırken başımda bir basınç hissettim. Ona baktım, pantolonunun üzerinde belirginleşen ereksiyonunu görmezden geledim. Yatağın kenarında yarı asılı kalmış haldeyken bakışlarımı yukarıya çevirdim. Boğazındaki deri, hala kan sızan iki delik etrafında morarmıştı.

Bakışlarım onun yüz hatlarını taradı, yanaklarının keskin hatlarını ve ağzında biriken gerginliği fark ettim. Utanç ve hala devam eden şehvet, yarattığım yaraya bakarken cildimi yakıyordu.

"Yeterince almadın," dedi Casteel, beni göğsüne doğru çekerek. Eli yanağıma gitti ve sonra beni bir kez daha boğazına doğru yönlendirdi. "Beslenmen gerek."

Ona onu hatırladığımı söylemek istedim. *Bizi* hatırladığımı, ama tek söyleyebildiğim "Cas" oldu.

Bir an dondu kaldı, sonra geri çekildi. Göğsü hızla yükseldi, gözleri büyüdü ve sesi boğuk bir fısıltı olarak çıktı: "Poppy."

Dudaklarım açıldı ve başımdaki ağrı şiddetini artırırken içimi soğuk bir ürperti kapladı. Ona bir sorunum olduğunu söylemek istedim, ama içimi kaplayan soğukluk yayılıyordu. Kızıl sis geri döndü, düşüncelerimi bulanıklaştırdı ve mantığımı bastırdı.

"Poppy," diye fısıldadı, parmaklarını saçlarıma doladı. "Sen...?"

Başımı aşağı eğdim. İlk yaranın üzerindeki ete dişlerimi geçirdim. Boynunun arkasını kavradığımda, ağzından bir tıslama çıktı. Kalbim hızla çarparak, derin bir nefes aldım.

Acı, duyularımı yakıcı bir şekilde deldi. Bu benim acım değildi.

Onun ağrısıydı. Benim yüzümden...

Devam et.

Tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Dişlerini serbest bırakmanı istiyorum."

İçtim, içimde büyüyen soğuk, karanlık ihtiyaca akılsızca itaat ederek, kanımdaki gölgeler olan tarafıma seslenerek, beslenmeye devam etmemi, onun kalp atışlarının yavaşlayıp titremeye başlayana kadar almaya devam etmemi emrederek.

Kalbi durana kadar.

Hayır, bunu istemiyordum.

Durmam gerekiyordu, ama yapamıyordum. Tanrım, durduramıyordum.

Panik yükseldi, düşüncelerimi kaotik bir çılgınlığa dönüştürdü. Gözlerim birden açıldı. Gölgelere sarılmış kan kırmızısı sis beni odaya kadar takip etmiş, arkamızdaki yatağın üzerinde dalgalanarak acımasız kılıçlar gibi yükselmişti. Etrafımızı saran bir koku, karda bulunan çam, baharat ve taze narenciye kokularını bastırıyordu.

O kokuyu tanıyordum. Leylak.

Bayat leylak.

Ölüm.

Sesi kulağımda, gergin ve uzak geliyordu. Saçlarıma gömülmüş eli titredi ve sonra sertleşti. Boynuna sarılmamı sıkılaştırdım.

Biraz daha. Vücudu benimki kadar soğuyana kadar devam etmem gerekiyordu. Onu öldürene kadar. Ölüm kanımda vardı, bunu yapmak benim kaderimdi, bu benim doğamın bir parçasıydı...

Düşüncelerim kafamda yankılanırken gerginlik kaslarımı sardı. Bu... bu doğru gelmiyordu. Ölüm benim doğamda yoktu.

Dikkatim, boynunun arkasına dolanmış elime kaydı. İlk başta gördüğüm şeyi anlamadım. Gümüş ve altın rengi gölgeler derimin altında dönüyordu. Bakışlarım, derimin altındaki eather görüntüsünü ve parmaklarımdan havaya sızan incecik özü takip etti.

ve parmaklarımdan havaya sızan incecik özün izlerini takip etti.

Gözlerimi sıkıca kapattım, eli yanağıma kaydı.

Parmakları sıkıca bastırarak çenemi açmaya çalıştı.

Yüksek bir gürültü odanın sessizliğini bozdu. Parmakları yanaklarımdan düştü. "Ne... lan?" diye homurdandı, ben boğazına yapışık kalırken sesi gidip geliyordu.

Sert ve pürüzlü bir şey omzuma yapıştı ve göğsümden uyarıcı bir ses çıktı.

"Elini ondan çek," diye uyardı Casteel. "Hemen."

Bir saniye sonra, biri beni geri çekince dişlerim onun etini parçaladı. Casteel hala bana tutunuyordu, ölümün kucağında olmasına rağmen bırakmak istemiyordu. Ama ya tutunamayacak kadar zayıflamıştı ya da etinin yırtılmasının acısı onu bir an için sersemletmişti. Onu tutamazdım. Belki de yeterince kan almamıştım.

Aniden havada uçmaya başladım ve geriye doğru uçtum. Duvara çarptım ve başımın arkasında ve omurgamda bir ağrı hissettim, bu da beni karanlığa attı.

BÖLÜM 3

CASTEEL

Ellerimin üzerine düştüm, boğazımdan sıcak kanın aktığını hissettim. Acıyı görmezden geldim ve Poppy duvara çarptığı anda başımı kaldırdım.

O çığlık atıp yere yığılırken zaman durmuş gibi geldi. Uzuvarları garip açılarda yayılmıştı, vücudu tamamen hareketsizdi.

Kızıl bir öfke hissettim.

Kızıl bir öfke gördüm. Onu tattım. O oldum.

Avuçlarımdaki soğuk, sert zemini ya da yırtık etimin ateşli acısını neredeyse hissetmeden, yukarı doğru ittim. Eather göğsümde zonkliyordu, onunla benim aramda duran lanet draken ile göz göze geldiğimde havayı ürperten bir soğukluk yayıldı.

Ellerini kaldırdı. "Kızgın olduğunu görebiliyorum..."

Duvarları sarsan bir kükremeye ileri atıldım. Saf ve yakıcı bir öfke damarlarımdan akarak, varlığımın derinliklerinden yükselen özün dalgasına katıldı. Reaver'ı omzundan ve saçından yakaladım, draken'ı sanki bir çuval tahıl kadar hafifmiş gibi kaldırdım. Genişleyen gözlerinde kısa bir şaşkınlık gördüm, sanki onu yerden kaldırdığıma inanamıyormuş gibi, ama hemen bunu gizledi ve oda bir anda bulanıklaştı.

Onu odanın diğer ucuna fırlattım.

Vücudunun uzak duvara çarparak yankılanan sesi, çok kısa süren vahşi bir tatmin duygusu uyandırdı

Poppy için endişelenmeden önce.

Onun yanına koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ya da belki düştüm. Emin değildim. Tek bildiğim, Poppy'nin hareket etmediği idi. Soğuk bir panik beni sardı, ama içten içe onun iyi olması gerektiğini biliyordum. O lanet olası bir Primal tanrısıydı, ama parmaklarım hala titriyordu, yanağından saçlarını geri çekiyordum. Cildi solgundu, çenesini ve boynunu kaplayan parlak kanla keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Orada yatıyordu, kırılgan ve hareketsiz, ve bu benim kafamı karıştırıyordu.

"Casteel," diye seslendi Reaver.

Çenemi sıkarak ona doğru eğildim ve dudaklarımı serin alnına bastırdım. Yavaşça ayağa kalktım ve draken'e döndüm, onun yerden kalkmış olduğunu gördüm.

Derin bir nefes aldı. "Aklındaki şeyi yapmasak olmaz mı?"

Benden çıkan kahkaha karanlık ve keskindi. Reaver gerildi.

"Casteel..."

Odanın diğer ucuna atladım ve draken'e saldırdım. Onu yere serdiğimde, çarpmanın etkisi odada yankılandı. Üzerine çöktüm, kolumu geri çektim ve yumruğumu tekrar tekrar indirdim.

Bu yeterli değildi.

Kanamasını istedim.

Onu saçından yakaladım ve kalkmaya başladım, yumruklarımı indirmeye devam ettim.

"Tanrılar, sen o kurttan daha kötüsün." Reaver elimi yakaladı, dikey göz bebekleri incelirken mavi gözleri parladı. "Bitti mi?"

Henüz bitmemiştim.

"Öyle düşünmemiştim." Başını yana çevirerek, ağzındaki kanı tükürdü. "Ama ben öyle düşünüyorum." Reaver geriye doğru sallandı, dizlerini geri çekerek yumruğumu sımsıkı kavradı. "Seni rüya alemine göndermeme neden olma."

Pulların çıkıntılarını gördüğüm anda dizimi karnına vurdu. O pislik, dönüşümün onu kurtaracağını düşünüyorsa...

Ayaklarını göğsüme çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Geriye sendeleyerek dolaba çarptım. Ağır meşe kapılar çatladı ve sırtımda donuk bir ağrı hissettim.

Düzleşip ağrıyı silkelediğimde, baştan ayağa titretilen bir enerji dalgası beni sardı. "Vücudundaki her kemiği kıracağım."

Reaver yavaşça ayağa kalktı. O pisliğin yüzünde tek bir çürük bile oluşmamıştı. "Hayır, kırmayacaksın."

"Ve bunu yaptıktan sonra," dedim, sesim boğazımda gırtlaktan çıkan bir çizik gibiydi, donmuş öfkeyle doluydu, "ellerini koparacağım."

Birkaç santim yana doğru adım attı. "O da olmayacak."

Parmak uçlarımda acıdığı halde ona doğru yürüdüm. "O zaman seni kendi ellerinle döveceğim."

Reaver kaşlarını kaldırdı, dudakları sessizce hareket ederek söylediklerimi tekrarladı. Kıkırdadı. "Aslında bu çok komik bir görüntü."

"Bu gerçekleştiğinde öyle düşünmeyeceksin." Ona yumruk attım.

Yine kolumu yakaladı, gözleri kısıldı. "Tırnaklarını kesmelisin."

Elime baktım, pençelerimi gördüm. Üst dudağım kıvrıldı. "Onları senin kemiklerinde keseceğim."

Draken gözlerini devirdi ve beni geri itti. "Beni tehdit etmek yerine teşekkür etmelisin."

"Göğsünü yumruklayarak teşekkür edeceğim." İçimdeki öz ateşli bir şekilde parladığında hava statik elektrikle doldu.

"Bak, ona kalıcı olarak zarar vermek istemediğimi anlamalısın," dedi.

Evet, bir parçam bunu kabul ediyordu. O, drakenlerin *Liessa'sıydı*, kraliçeleri. Belki de Seraphena uyanmış olduğu için artık değildi. Lanet olsun, bilmiyordum. Ve o anda umurumda da değildi. "Ama yaptın."

"O iyi olacak." Bir an durdu, omzunun üzerinden bakarken kaşlarını çattı. "Şey, *iyi* demek göreceli bir kavram tabii..."

Vurduğum darbe drakenin kafasını yana doğru savurdu yana attı ve onu bir dizinin üzerine çöktürdü. "*Dakkai'nin* oğlu."

Ona uzandım, ama yumuşak bir inilti duyunca durdum. Sesi geldiği yöne döndüm, kalbim sıkıştı.

Poppy.

Elleri seğirdi ve sonra yere düz bir şekilde uzandı. Yüzünü kadife kırmızısı dalgalardan oluşan kalın bir perdeyle koruyarak kendini yukarı itti.

Onu görmek, kanla ıslanmış öfkemi bir anda yok etti. Hala kızgın değildim ama Reaver'ı parçalara ayırmak artık önceliğim değildi. O öyleydi.

Yeni keşfettiğim duyularımı genişletirken içimde bir asit kaynıyordu. Ondan aldığım hisler uzun süre beni rahatsız edecekti. Uyandığından beri ondan aldığım boğucu kafa karışıklığı hâlâ oradaydı. Güvensizliğin acı tadı daha da güçlenmişti. Ama tanrılar, o acı. O *acı*. Kızgın bir yanık ile buz gibi bir donma arasında gidip geliyordu. Onu ortadan kaldırmak için her şeyi yapardım.

Parmak uçlarımda keskin bir karıncalanma hissederek, pençelerin geri çekilmesini izledim ve ona doğru ilerlemeye başladım.

Draken küfretti ve omzumu tuttu. "Kalman gerek..."

Hızla dönerek, Reaver'ı boğazından yakaladım ve onu duvara ittim. Yavaşça nefes alıp verirken çenemdeki kaslar gerildi. Kendime, Poppy'nin nedense bu draken'i sevdiğini hatırlatmam gerekiyordu. Bu düşünceye tutundum. "Şu anda hayatını sonlandırmamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi bilemezsin."

"Bu his karşılıklı," diye dişlerini sıkarak, elini göğsüme koyup beni geri itti. "Ondan uzak durmalısın."

"Bu olmayacak." Poppy'ye döndüm. Dizlerinin üstünde, kolları titriyordu ve bu beni mahvetti. Ona seslendim ama beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Beni dinle." Reaver önüme atladı ve yolumu kesti. "Onda bir sorun var. Bunu hissedebiliyorum

—
Odadaki enerjinin aniden yükseldiğini hissettiğimde Reaver'dan kaçmaya çalıştım. Reaver da bunu hissetti. O döndüğünde, her nefesimde bayat leylak kokusu vardı ve ben yana doğru adım attım.

Vay canına.

Poppy ayağa kalktığında şok içinde ona baktım. Onun diğer yönünü görmeye alışkındım. İyileştirme ve hatta durmuş bir kalbi yeniden çalıştırma yeteneğini. Onun verebileceği tüm yaşam sıcaklığını biliyordum. Ama Poppy'nin bakışları benimkilere yöneldiğinde, onda artık en ufak bir sıcaklık bile yoktu. Başka bir şey vardı — uyanmasından beri açgözlü açlığın arkasında gizlenen bir parıltı.

Bana Kan Kraliçesi'nin beni tuttuğu karanlık, kanlı hücreleri hatırlatan bir şey.

Bacaklarının etrafında dönen gece yarısı rengindeki Primal sisinin çizgileri arasında sadece çok hafif altın ve gümüş tonları görünüyordu. Birkaç ince öz filizi kalınlaşarak yanlarından yükseldi ve o başını kaldırdığında çukur yılanının kıvrımlı zarafetiyle hareket etti. Saç tellerinin arasından gözlerini gördüm.

Uyandığından beri, kısa bir süre gördüğüm tanrının saf gümüş gözlerine benzemiyorlardı. Kırık gümüş ve yeşil de değillerdi.

Artık çok sayıda renkten oluşuyorlardı.

Bahar çimleri gibi renk tonu tanıdıktı ve gümüş rengi de tamamen yeni değildi. Ancak göz bebeklerinin arkasında bir aura oluşturan parlak bir ışıltı ya da çizgiler yerine,

yeşilin üzerine dağılmış lekeler vardı, neredeyse minik yıldız patlamaları gibi. Ancak irislerinde çizgiler vardı. Altın şeritler ve... Lanet olsun, gözlerinde de vardı. Soluk, gölgeli kırmızı şeritler. Eather kütlesi havada seğirip çırpınıyordu, her an saldırmaya hazırды.

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı Reaver.

"Poppy." Sesimi yumuşatarak öne çıktım. "Onu şimdi halletmeyi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir " dedi draken, beni durdurmak için kolunu uzatarak. "O sana tam bir Primal saldırısı yapacak. Buna karşı hiçbir şey yapamazsın."

Onun kolunu kenara ittim. "Onunla başa çıkabilirim."

"Gerçekten mi?" Draken'ın kahkahası sertçeydi. "Seni parçalayamayacağını mı sanıyorsun? Hayatını sonlandıramayacağını mı?" diye sordu ve bakışlarım ona yöneldi. "Eğer açıkça söylemem gerekiyorsa, evet, seni ve kurtunu öldürebilir, bağınızın bir önemi yok."

"Asla yapmaz," diye öfkeyle karşılık verdim.

"Poppy asla yapmaz. Ama şuradaki," dedi, parmağıyla onu işaret ederek, "o senin tanıdığın Poppy değil."

Varlığımın her parçası onun söylediklerine isyan etti, ama bunda acı bir gerçek vardı ve bu gerçek, istenmeyen bir misafir gibi içime yerleşti.

Poppy başını draken'e çevirdiğinde odadaki hava inceldi.

Reaver gerildi, gözleri ona dikildi. "Aklından bile geçirme."

Oda titredi ve ayaklarımızın altındaki taş sarsıldı. Sis içinde dönen gümüş çizgiler parladı.

Gözleri biraz genişledi ve "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Poppy elini kaldırmadı. Hiçbir şey göstermedi.

Tek yaptığı sağ elinin bileğini hafifçe hareket ettirmektir, bu da yeterliydi.

Draken geriye doğru uçtu ve karşı duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle taş çatladı ve o yere düştü.

dizlerinin üzerine çökerek inledi.

Sırıttım. "Görünüşe göre hiçbir şey yapamayan sensin."

"Senden o zincirleri çıkardığıma gerçekten pişmanım," diye homurdandı ve ayağa kalktı.

"Zincirler," diye inledi Poppy.

Başımı ona çevirdim. Göğsü keskin bir nefesle yükselirken sis geri çekildi. Ondand aldığım ani... keder, keskin ve yutması zordu, çünkü etrafında dönen İlkel öz çöktü ve sonra tamamen buharlaştı.

Gözlerimiz buluştu. Kızıl renk gölgeli şeritlerin içinde kaybolmuştu ve... tanrılar. Bakışlarında bir tür tanıma gördüm.

Vücudumdaki her kas gerildi. "Poppy?"

Elinin tersiyle çenesini sildi. Bakışları parmaklarını kaplayan kana indi. Sertleşti ve sonra irkildi, kısa, keskin bir çığlık atarak yana doğru sendeledi. Dizleri büküldü.

Hemen öne atıldım. Bu sefer Reaver'dan daha hızlıydım ve o beni durduramadan ona ulaştım. Odanın içinde yankılanan keskin küfürüyle, onu belinden yakaladım ve ikimizi de yere indirdim. Onu göğsüme yaklaştırdım ve dikkatlice başını geriye eğdim. "Sen...?" Boğazımı temizledim. "Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Cas," diye fısıldadı.

Rahatlamanın titremesi beni sardı ve tanrılara yemin ettim ki, oturuyor olmasaydım, yere yığılırdım. Boğazımda bir düğüm oluştu ve görüşüm biraz bulanıklaştı. Lanet olası sesimi bulamıyordum. Muhtemelen hissettiğim rahatlamayı ifade edecek kelimeler olmadığı içindi.

Titreyerek, nefes nefese bana baktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı. "Özür dilenecek bir şey yok, kraliçem."

"Sana zarar verdim," diye ağladı, gözleri yaşlarla parıldayarak boynuma bakıyordu. "Tanrım, sana zarar verdim."

"Ben tamamen iyiyim. Sana yemin ederim," diye onu teselli ettim, Reaver'ın yaklaştığını hissederek. Ondan gözümü ayırmadan, başparmağımla yanağını okşayarak akan gözyaşını sildim. Poppy'ye gülümsedim ve "Reaver, eğer birazcık bile kendini koruma içgüdün varsa, geri dur," dedim.

O durdu.

"Reaver..." Kolumu tutarak, keskin bir nefes aldı ve oturarak omzumun üzerinden baktı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Onu merak etme," dedim ona. "O da iyi." Reaver homurdandı.

Yanağını avuçlayarak, gözlerini tekrar benimkilere çevirdim. Kalbim, kalplerimiz, deli gibi atıyordu. "Her şey yoluna girecek."

Soğuk parmakları kolumdan yukarı kaydı. "Seni seviyorum..." Delici bir çığlık atarak başını geriye attı.

Vücudu kaskatı kesilince paniğe kapıldım. Kollarımda zorlanırken adını haykırdım.

Reaver, daha önceki uyarılarımı dikkate almadan, bir anda yanımıza geldi. Poppy'yi kollarımda tutamadım. Onu yere yatırmak zorunda kaldım, bir kolumu başının altına koyarak vücudunu inceledim, herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye. Yukarı kaymış elbisenin eteğini aşağı çektim ve bir kez daha vücudunu taradım. Boynundaki kurumuş kan lekesi dışında bir şey görmedim. Reaver'ı suçlamak istesem de, bunun onun suçu olmadığını biliyordum. "Uyandığından beri ara ara böyle ağrılar hissediyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır." Tek kelimeyle dehşet dolu bir sesle aniden geri çekildi, ya da çekilmeye çalıştı.

"Hayır!"

"Poppy..." Bana doğru salladığı yumruğu, yüzüme çarpmadan bir santim önce yakaladım.

yüzüme çarpmadan yakaladım. Elini göğsüme tutarak, tekrar bana yumruk atmaya çalışırsa diye dizlerimin üzerine çöktüm.

"Daha önce ne demiştim? Vurmana gerek yok," dedim, ses tonumu hafif ve alaycı tutmaya çalışarak. "En azından şu anda."

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Kalbim sıkıştı. "Bunu yapamam, Poppy. Üzgünüm, ama..." Sesi kesildi, vücudum birden soğudu. Sanki onu korkutmuşum gibi bana bakıyordu.

Poppy benden *hiç* korkmamıştı. Korkması gereken durumlarda bile.

Ama daha önce benden uzaklaşıp, sanki en kötü kabuslarından çıkmışım gibi bana baktığında öyle olmuştu. Sanki beni değil, başka birini görüyor gibiydi.

Birdenbire, ona zayıf dediğimi söylediğini hatırladım. O sözleri söylediğimden çok emindi. Ama söylememiştim. O tam tersi birisi olduğu için asla söylemezdim.

Kim olduğunu hatırlamakla hatırlamamak arasında gidip geliyor muydu acaba?

Onu sakinleştirmeyi başardım. "Ben kimim?"

Poppy çılgınca debelenerek cevap vermeyi reddetti.

"Bana bak," diye emrettim, havanın gerginliğini hissederek. "Lanet olsun, bana bak, Poppy!"

Gözleri birden açıldı ve yine o donuk kırmızı rengi ortaya çıktı. Başını çevirmeye başladı.

Elini bırakıp çenesini tuttum. "Kim olduğumu biliyorsun. Az önce söyledin. Ve seni sevdiğimi biliyorsun. Benim için senin benim için olduğun kadar her şeyin olduğunu biliyorsun."

Poppy birkaç kez gözlerini kırttı ve sonunda kollarımda sakinleşti.

Gözlerindeki kırmızı çizgiler bir kez daha kayboldu. "Cas..."

"Bu benim kraliçem." Hemen gülümsedim, ama pek rahatlamadım. "Bana az önce ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Gördüm..." Poppy geri çekildi, çenesini sıkmadan önce bir çılgılık daha attı.

Kendi kendime küfrederek, geçen sefer işe yaramış gibi görüldüğü için onu bir kez daha yatırdım. Çenesini sıkarken yana doğru döndü, dizlerini bacaklarıma dayadı ve

kıvrılmaya çalıştı. Ondan gelen acı, ruhumu bir damgalama demiri gibi yakıyordu.

Elini avucumun içine alırken, çılgınca bir çaresizlik göğsümü sıkıştırdı. "Ne olduğunu söyle.

Lütfen."

Alnında ter damlaları belirdi. "Ben... canım *acıyor.*"

Sanki benim de içim parçalanmış gibi hissettim. Orada bir kemik hançerle bıçaklanmak, Poppy'nin bu kadar acı çekmesini görmekten daha az acı vericiydi. "Biliyorum, tatlım."

"Tatlım?" diye nefes nefese sordu. "Sen... daha önce bana hiç öyle dememiştin."

"Biliyorum." Titrek bir kahkaha attım. "Ağzımdan öyle çıktı."

"Ben... bunu sevdim." Nefes nefese, kirpiklerini kırıştırtarak söyledi.

"O zaman tekrar söyleyeceğim," diye söz verdim, nefesim kesik kesikti. "Nerenin ağrıyor, söyleyebilir misin?"

"Her şey," diye fısıldadı.

"Bunu duymak beni öldürüyor. Gerçekten." Ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken parmaklarımla omzunu nazıkçe okşadım. "Sana ağrını dindirecek bir şey getirebiliriz. İlaç." Reaver'a baktım. "Bu onda işe yarar mı?"

Saçları profilini gizleyen bir perde gibi, ona bakıyordu. "Bilmiyorum. Bir Primal'ın bu kadar acı çektiğini gördüğüm tek zaman, fiziksel bir yaralanma yüzündendi. Ve bu durumda, genellikle beslenir ya da uykuya dalar."

Bu çok fazla bir bilgi değildi, ama yine de bir şeydi. "Yeterince kan alamadı." Yüzündeki birkaç saç telini geriye doğru çekince içimde küçük bir umut yeşerdi. "Poppy, beslenmen gerek..."

"Hayır."

"Acısını dindirebilir." Üzerine eğildim ve bir kez daha saçlarını kulağının arkasına attım. "Yardıma olabilir."

"Sen... buna izin veremezsin."

"Poppy..."

Gözleri birden açıldı ve kolumu sıktı. "Bir şey var..." Yüzü acıdan buruştu, tırnakları derime batıyordu. "Bende bir sorun var."

Sesindeki titreme kalbimi sızlattı. "Ne olursa olsun, birlikte çözüp düzelteceğiz."

"Bu... güvenli değil." Gözleri ince bir çizgiye dönüştü. "Benden uzak durmalısın."

"Bunu yapamam."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Poppy ve sonra derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum."

Bir saniye sonra, hava esansla doldu. Hiçbir uyarı olmadan, kendini kurtardı ve kışım taşın üzerinde geriye doğru kayd. Reaver de öyle.

"Siktir." diye homurdandım ve o bırakır bırakmaz ayağa fırladım. Kendimi odanın diğer ucunda bulmuştum.

Poppy bir anda ayağa kalktı ve altın rengi çizgiler ve ince kırmızı şeritler parlaklaşırken, göz bebeklerinin etrafında gümüş rengi lekeler dönüyordu. Ancak değişiklikler bununla sınırlı değildi.

Göğüslerinin kıvrımları boyunca, altın ve gümüş gölgeler derisinin altında çiçek açtı. Onların omuzlarına yayılıp boğazına tırmanışını izledim, tıpkı daha önce kendi bedenimde gördüğüm gibi.

"Ben... seni incitmek istemiyorum," dedi boğuk bir sesle, gözlerindeki kırmızı çizgiler önce matlaştı, sonra parladı.

Gözlerimi kırptım. "Biliyorum."

O boynunu yana çevirdiğinde, odayı yakıcı bir soğukluk dalgası kapladı. Reaver düşük, kesik kesik bir hırıltı çıkarırken, kanımdaki öz çılgınca kıpırdanmaya başladı.

Hava elektriklendi ve çatırdadı. Dışarıda şimşek çaktı ve oda bir anlığına gümüş rengine büründü. Gözlerindeki kırmızı çizgiler parlaklaşırken, gölgeler kollarından aşağıya doğru koştu. "Seni... öldüreceğim."

"Hayır." Başımı salladım, omuzlarımı dikleştirdim.
"Öldürmeyeceksin."

Tamamen hareketsiz kaldı. Göğsü bile kıpırdamadı. Sonra dudakları ince bir gülümsemeye kıvrıldı. "Beni durduramazsın."

Sesini duyduğumda tüm vücudum geri çekildi. Her şey yanıltı; kurumuş kemikler gibi ince ve kırılgan, en karanlık hücre kadar soğuktu.

O gülümseme ona ait
değildi. Ses ona ait
değildi. Ama o oradaydı.
Bunu biliyordum.

Bu bilgiye tutunarak, ileri doğru yürüdüm. "Bana zarar vermeye izin vermeyeceksin."

Poppy'nin kahkahası cildimde buz gibi hissettirdi, ama durmadım. Başı, vücudu, düzleşirken neredeyse yılan gibi hareket etti. İçimdeki öz daha çılgınca atıyordu...

Reaver, oda yoğun bir altın ve gümüş rengi parıldamadan bir saniye önce bana çarptı. İkimiz de yere düştük.

"Sen bir aptalsın," diye homurdandı Reaver, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sen lanet olası aşk delisi bir aptalsın."

"Çekil üstümden." Onu kenara itip oturdum.

O inleyerek sırt üstü yuvarlandı. "Rica ederim."

Cevap vermek istedim, ama ilk gördüğüm şey, tam da durduğum yerde çatlamış, *duman çıkan* taş karo oldu.

Kafamı salladım.

"Hayatını kurtardığım için," diye ekledi Reaver. "*Yine.*"

Yavaşça ayağa kalktım ve Poppy'ye döndüm. Duvara yaslanmış, ellerine bakıyordu. Cildindeki benekli gölgeler kaybolmuştu.

"Aman Tanrım," diye hırıltılı bir sesle dedi.

"Sorun yok." Yanmış taşın üzerinden geçtim. "Sorun yok."

"Hayır, değil." Başını bana doğru çevirdi. "Yaklaşma... daha fazla yaklaşma."

Keskin bir acı göğsümü deldi. "Poppy, kraliçem, mecburum."

"O bile senden uzak durman gerektiğini biliyor," dedi Reaver, ayağa kalkarken. "O yüzden onu dinle, seni aptal herif."

"Kapa çenenini," diye bağırdım ona. Saçlarını yüzünden geriye iterek bana döndü.

"Neredeyse ne olacağını biliyorsun, değil mi? Yoksa hayal dünyasında mı yaşıyorsun? O, saf eather'dan oluşan bir eather okunu fırlattı," dedi Reaver, sanki ben hiçbir şey bilmiyormuşum gibi. "Belki bu sana biraz akıl verirdi. Ama daha büyük olasılıkla, seni *öldürürdü*."

Başım ona doğru döndü, çünkü bir dalga hissettim. Poppy'den bir kez daha öz geliyordu. Kendimi hazırladım, ama o duvardan aşağı kayarken ona dokunacağını hiçbir işaretini vermedi.

Draken bu sefer daha hızlı hareket etti ve tekrar aramıza girdi. Omuzlarımı kavradı, parlak mavi gözleri eather'ın parıltısıyla doldu ve burun deliklerinden dumanlar yükseldi. "Geri çekilmen gerek."

Ellerini üzerimden çektim. "Kendi tavsiyene kulak vermelisin."

"*Bunu* düzeltebilecekmişsin gibi davranıyorsun." Onu işaret etti. "Tek yapacağın kendini öldürttürmek. Sonra da onunla uğraşmak zorunda kalacağım" — yine onu işaret etti ve tanrılar şahidimdir ki, o parmağını kırmak üzereydim

—

Derin bir nefes alıp geri çekildim. "Peki." Reaver iç geçirdi. "Tanrılara şükür..."

Dönerek, çenesine tekme attım. "Siktiğimin herifi."

Reaver homurdanarak yerde kaydı. Onu görmezden gelerek, bacaklarını göğsüne çeken Poppy'ye döndüm. Titreyerek yüzünü dizlerine gömdü. Siktir. Kalbim parçalandı, bacaklarım yeni doğmuş bir tayınki kadar titriyordu. Kalbim daha fazla acı çekemezdi.

"Gitmelisin." Sözlere boğuk ve zayıf çıkıyordu, ama yine de yüksek ve net bir şekilde duyabiliyordum.

"Dediğim gibi. O bile buradan gitmen gerektiğini biliyor," diye şikayet etti Reaver.

Onu görmezden geldim. "Seni terk etmeyeceğim, Poppy."

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye patladı draken. "Beni dinle lan. O kurtunu bulman ve kalman gerek..." Sesi kesildi ve küfür ederek Poppy'ye doğru sertçe döndü.

Gergin kollarında başlayan titreme, ayak parmaklarına kadar yayıldı ve o kadar yoğun bir buz gibi öfke dalgası yükseldi ki, içgüdüsel olarak bir adım geri atma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım. O öfke...

Poppy'ye bakarken tüylerim diken diken oldu. Ondan geliyordu, ama ona ait gibi gelmiyordu.

Reaver gerçekten bir adım geri attı, başını yana eğdi. "Hissediyor musun?"

Cevap vermedim. İkimiz de koridordan gelen ayak seslerini duyduğumuzda küfürler mırıldandı. Kim olduğunu biliyordum, ama nedense vücudumdaki gerginlik daha da arttı.

Bir saniye sonra, Kieran odaya daldı ve oda kapısı açıldı. Onun varlığı beni şok etti. Ve Poppy'ye ben bakacağımı söyledikten sonra geri gelmesi beni çok sinirlendirdi.

"Siktir," diye mırıldandı Reaver.

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdi Kieran, Poppy'ye bakarak ilerledi.

"Ben teklif etmiyordum," dedi draken.

Kieran havayı koklarken adımları sendeledi. Ardından aldığı keskin nefes, göğsüne bir yumruk gibi çarptı. Bir an sonra bana baktı. Boğazıma iyice baktığında gözleri hafifçe büyüdü. "Bunu o mu yaptı?"

"Önemli değil."

Gerginlik ağzının köşelerini sıkılaştırdı ve bakışları tekrar Poppy'ye kaydı. Bebek yatağını paylaştığım kurt adama bakarken zaman yavaşlamış gibiydi. Başımı eğdiğimde

Ellerini titriyordu. Bakışlarım yavaşça onun profiline kaydı. Ona bakışından, *notam* aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştığını anladım.

Geri çekildi ve sertçe başını salladı. "Konuş benimle, Cas. Neler olduğunu anlat."

"Bunu bana sen sormalısın," dedi Reaver.

Çenemi sıkıca kapattım ve boynumu bir yandan diğer yana uzattım.

"İkinizin de ona bakmasını istiyorum, *gerçekten* bakmasını," diye talimat verdi Reaver, ama bunu söylemesine gerek yoktu. Zaten bakıyorduk. "İkinize de normal görünüyor mu?"

Kieran hiçbir şey söylemedi. Benim gördüğümü o da görmüştü. Dizlerini göğsüne sıkıca çekmiş, ayak parmaklarını taş zemine kıvrımış oturuyordu. Kieran'ın geldiğinin farkında bile değildi.

"Onu görüyorum." Yutkundum. "Çok güzel."

"Lanet olsun." Reaver ikimizi de başımızdan duvara fırlatmak istermiş gibi konuşuyordu. "Ölüm kokusunu almıyor musunuz?"

Kieran yutkundu. "Hissediyorum," diye kabul etti. "Daha önce onda hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Ama o artık Ölümün İlkel Varlığı."

"Hayır, lanet olsun," diye bağırdı Reaver. "Ama o koku? O bayat ama tatlı koku? O koku ondan gelmiyor." Reaver elinin tersini ağzına götürdü. "Onun uyandığını hissettiğimde, hissettiğim tek şey o değildi. *Onun da* yakınlarda olduğunu hissettim."

Soğuk hava göğsüme doldu. "O mu?"

"Gerçek Ölümün İlkel'i. Kolis," diye tükürdü.

Tamamen hareketsiz kaldığımda kulaklarım çınladı.

"Seni uyarmak için buraya geldim, ama bu odaya yaklaştıkça hislerim daha da güçlendi. Hâlâ onu hissedebiliyorum. Sanki lanet olası donmuş bir yumruk göğsümü sıkıyor," dedi ve yumruğunu göğsüne vurarak ekledi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum"

Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama az önce konuştuğunda ve güldüğünde? Onu duyabiliyordum. Ve bu tek bir anlama gelebilir. O burada. Ve bir şekilde, onun içinde."

Reaver'ın söylediği sözler kafamda yankılanıyordu. *O, onun içinde.* Kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken kaslarım kramp girdi. İçimde şiddetli bir fırtına kopuyordu.

"Nasıl?" diye sordu Kieran, sesi titriyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Kolıs serbest bırakıldı."

"Bunu zaten biliyoruz." Kieran'ın sesi sertleşti. "Bakın, ikiniz de gerçek bir İlkel tanrıyı hiç tanımadınız ya da onların neler yapabileceğini görmediniz, özellikle de gerçek Ölüm Primal'ını."

"Peki sen gördün mü?" diye sordu Kieran.

"Maalesef."

Reaver'ın cevabı ellerimi yumruk yapmamı sağladı. "Bu bize böyle bir şeyin nasıl olabileceğini açıklamıyor." nasıl olabileceğini açıklamıyor." Kieran'ın sesi zayıfladı.

"Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum," dedi draken, bana bakarak. "Onun ölü Yükselmişlerle bir ilgisi olduğunu düşündün. Belki de oydu... besleniyordu, bu da ona bir şekilde daha fazla güç verdi. Daha fazla kuvvet. Ya da belki de o hep onun içindeydi ya da onunla bağlantılıydı."

"Hayır." Kafamı salladım, tüm varlığım bu fikre isyan ediyordu. "Öyle değil. Bunu hissedirdim."

"Gözünün önündeki gerçeği görmek istemiyorsun," diye karşılık verdi Reaver. "Ve anlıyorum. Gerçekten. Ama sen bundan daha akıllısın. En azından herkes öyle diyor. O..."

"O kelimeleri bir daha söyleme," dedim, sesim alçaktı. "Eğer söylersen, yaptıklarından sorumlu olmayacağım."

Reaver ağzını kapattı. Yaklaşık beş saniye boyunca. "Casteel..."

"Kapa çeneni," diye Kieran ona homurdandı, sonra bana baktı. "Beslenirken yeterince kan aldı mı?"

Reaver inledi. "Sanki kimse beni dinlemiyor." Kafamı salladım.

Kieran bana yaklaştı ve sesini alçaltarak, "Sence bu yardımcı olur mu?" diye sordu.

Evet.

Poppy'ye bakışlarımı geri çevirirken söylemek istediğim buydu.

Tek istediğim buydu.

Kieran da öyle düşünüyordu, çünkü sesinde umudu duyabiliyordum
—bunu hissedebiliyordum.

Ama lanet draken haklıydı. Ben bundan daha akıllıydım. Kieran da öyle. Önümüzde olanları görmezden gelmek bizi aptal durumuna düşürmekle kalmaz, Poppy'yi de tehlikeye atardı.

Kafamı salladım.

"Reaver yanılıyor olabilir," diye tartıştı. "Belki sadece kana ihtiyacı vardır."

Reaver homurdandı. "Senin daha mantıklı olanın sen olduğunu sanıyordum."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Kieran, bakışlarım ona dikilirken. "Yoksa ben kapatırım."

Uyarı zilleri şimdi daha da yüksek çalıyordu. "O haklı."

Kieran başını bana çevirdi. "Ne?"

"Daha mantıklı olan *sensin*."

Kieran somurtarak dikkatini tekrar Poppy'ye çevirdi. "Demek istediğim
Söylemek istediğim, hiçbirimizin neler olup bittiğini bilmesinin imkânı olmadığı. Hislere dayanarak... aceleci kararlar vermemeliyiz."

"Hissiyat mı?" diye mırıldandı Reaver.

Kieran onu görmezden geldi. "Yükseliş hakkında bildiklerimize göre hareket etmeliyiz. Neye ihtiyacımız var? Kan." Hareket etti ve boğazımda keskin ve ekşi bir tat birikirken düzensiz bir şekilde nefes verdi. "Bu mantıklı olmak demek."

Duyguları tatma yeteneği yeniydi, ama neyi tattığını biliyordum ve ihtiyatım arttı. O tedirgindi, elbette öyleydi. Ama bundan daha fazlası vardı.

Kieran'ı benim kadar tanımayanlar genellikle onun soğuk ve mesafeli olduğunu düşünürdü, ama durum öyle değildi. O da diğer insanlar kadar her şeyi yoğun bir şekilde hissediyordu. Ve şu anda Poppy için endişeleniyordu, bizim için.

Ama Birleşme sayesinde, Poppy'den benim hissettiğim şeylerin aynısını hissediyordu. Ve ben, Reaver'ın dediği gibi, aşk acısı çeken bir aptal olsam da, Kieran hiç öyle olmamıştı. İkimiz arasında, o *her zaman* benden çok daha mantıklıydı. Ne hissettiği önemli değil, *her zaman* bir durumun gerçekliğiyle ilk yüzleşen oydu. Elbette, hepimiz gibi o da umutluydu. Elashya gibi, sevdiği ve kaybettiği kurt gibi. Onun bir şekilde iyileşebileceğini ummuştı, ama bunun imkansız olduğu gerçeğiyle yüzleşmişti.

Ve işler ciddileştiğinde, her zaman soğukkanlılığını koruyan, durumu hızlıca değerlendirip harekete geçen Kieran'dı. Umutsuzca umutlara kapılıp zaman kaybetmezdi.

Ama şimdi harcıyordu.

Gözlerimi indirdim. Elleri artık titremezdi, ama ritmik bir şekilde açılıp kapanıyordu. Ve fark ettiğim tek şey bu değildi. Derisi, kahverengi tüylerin görünmeye başladığı kadar incelmışti. Bu, onun çıldırmak üzere olduğunun işaretiydi — bu da, bir elin parmaklarıyla sayabileceğim kadar az sayıda kez başıma gelen bir şeydi.

Poppy'ye baktım. O, bir santim bile kıpırdamamıştı. Dikkatim tekrar Kieran'a döndü. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

"Kieran?" Gözleri benimkilere değene kadar bekledim. "Neden buradasın?"

Bir anlığına bana baktı. "Bu ne biçim bir soru?"

Alt dudağımı ıslattım. "Seni tanıyorum."

"Evet, biliyorsun. Peki, tekrar soruyorum, neden bana bunu soruyorsun?" "Çünkü Poppy'yi bana bırakmanı istesem, sen de öyle yapacağını biliyorum." Poppy'yi gözümün önünden ayırmamak için vücudumu ona doğru çevirdim. "Ne olursa olsun."

"Doğru," dedi bir süre sonra. "Ama senin tehlikede olduğunu düşündüğümde değil."

Gözümün ucuyla Reaver'ın Poppy'den döndüğünü gördüm. "Evet, ama benden sana bu izlenimi verecek hiçbir şey almamış olurdun. Hiçbir şey hissetmemek için kendimi kilitledim."

Çenesindeki bir kas seğirmeye başladı. "Onu hissedebildiğimi söylemiştim..."

"Seni buraya getiren şey bu değil."

Birkaç saniye boyunca gözlerime baktı, sonra başını sallayarak başka yere baktı. Giydikleri siyah tunik üzerinde kollarını kavuşturdu. "Sence şu anda endişelenmemiz gereken şey bu mu?"

"Bir kez olsun," dedi Reaver, "aslında kurtla aynı fikirdeyim."

Ellerimi yumruk yaptım. "Aynı anda birden fazla şey için endişelenebilirim."

Kieran'ın burun delikleri genişledi ve ondan kısa bir süre için aldığım koku sinirlilik değildi. Endişe gibi yoğundu ama daha soğuktu. *Panik*. Ve o kalkanlarını kaldırmadan önce, bunun belirgin bir ekşi koku da taşıdığını fark ettim. O zaman Poppy'nin bana bir keresinde bu kokunun neye benzediğini söylediğini hatırladım.

Suçluluk.

Ve bunu Kieran'dan algılıyordum.

Onun hissettiklerinden keskin bir acı patlaması geçti ve dikkatimi Poppy'ye çekti. Titriyordu, gözleri sıkıca kapalıydı ve yüz hatları buruşmuştu. Ne yaptığımı fark etmeden ona doğru ilerledim.

"Dur," dedi kısık bir sesle. "*Lütfen*."

Durdum, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Bu onun sesi gibiydi. Birkaç dakika önce, kalbim parçalanmış gibi hissettiğimde yanılmıştım ve daha kötüsü olamazdı. Çünkü şimdi, konuştuğumda kalbimi göğsümden söküp çıkarmış gibi hissediyordum. "Bunu yapamam."

Poppy başını kaldırdı ve gözlerindeki aura parladı. Bu, aldığım tek uyarıydı.

Sıcak bir rüzgar esintisi gibi hissettiğim bir şey göğsüme çarptı. Geriye doğru kayarken bu güce karşı koyamadım. Yatak direğini tutarak kendimi durdurmayı başardım ve o da hızını kesmişti.

"Seni neden duvara fırlatmadı bilmiyorum," diye homurdandı Reaver.

"Çünkü beni seviyor," dedim, doğrulurken. "Şey, benden hoşlanıyor," diye karşılık verdi Reaver.

"O herkesi sever," dedi Kieran. "Sen özel değilsin."

Yatak direğinden ittiğimde draken'in gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Kieran," dedi Poppy, sanki onu yeni görmüş gibi. "Cevap verdin."

Durdum.

O

donakaldı.

Kalbim bir mengeneyle sıkışmış gibiydi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Onu çağırdım," diye nefes nefese söyledi.

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Neden?"

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Bende bir sorun var."

"Sorun değil." İçimde öfke yükseldiğini hissetsem de ses tonumu yumuşattım. "Sana yardım edeceğim."

"Sen... yapamazsın." Parmakları teninde izler bırakıyordu. "O yapabilir."

Gerildim.

"Poppy," diye fısıldadı Kieran.

Onun sesi. Onun sesinin bu kadar zayıf ve kırık olduğunu daha önce sadece bir kez duymuştum. Elashya son nefesini vermeden hemen önce.

Poppy öne doğru eğildi, sonra geriye doğru sallandı. "Sen... söz vermiştin."

Ona bakışlarımı çevirdiğimde mengene sıkıştı. Ellerim yine yanlarımda yumruk oldu. "Neden bahsediyor, Kieran?"

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Sen...

bana söz vermiştin," dedi kısık bir sesle.

"Yapma," diye boğuk bir sesle fısıldadı, gözlerini açarak. Göz bebeklerinin arkasında eather'ın parıltısı parlıyordu. "Yapma, Poppy."

Başını geriye doğru attı ve avuçlarını yere vurdu. "Bana söz vermiştin, Kieran!"

Ellerimi hissedemiyordum. "Ona ne söz verdin?"

"İçimde bir şey var," diye ağladı, sesi kalbimi parçalara ayırıyordu. "O şey, ona zarar vermemi istiyor. Hepinize zarar vermemi istiyor. Yapma... bunu yapmama izin verme."

"Yapmayacaksın." Kieran öne çıktı, gözlerinin altındaki damarlar eather ile dolmaya başladı.

"Ne oluyor...?" Reaver, Kieran'a bakarken fısıltısı kesildi. "İkiniz de mi?"

"Yapmayacaksın," diye tekrarladı Kieran, Reaver'ı görmezden gelerek. "Bununla savaşabilirsin. Yeterince güçlüsün. Bir çaresini bulacağız."

"Dinle... beni." Bir eliyle öne eğildi, gümüş rengi altın ve gece yarısı rengi bir dalga göğsünün üst kısmını kaplarken nefes nefese kaldı. "Üzgünüm. *Üzgünüm*, ama... Sen... ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Kieran sendeledi.

Sendeledi.

Ve bu beni çok korkuttu. Eather içimde şişti, havayı doldururken, "Ona ne söz verdin?" diye bağırdım.

Kieran'ın gözleri tekrar kapandı.

Ona doğru adım attım, ayaklarımın altında taş karoların titrediğini hissettim. "Tanrılara yemin ederim, bana cevap vermezsen..."

"Onu durdurmak için," dedi. "Kontrolünü kaybederse onu durduracağıma söz verdim."

Ona bakarken tüm dünyam durmuş gibi geldi. "Nasıl?"

Kieran gözlerini açtı ve başını bana çevirdi.

Canlı mavi gözlerinde altın ve gümüş çizgiler belirdi. "Onu toprağa gömerek."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Reaver.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve bir adım geri sendeledim, dizlerim ihanetin ağırlığı altında çökecekmiş gibi hissediyordum.

Onu derin bir komaya sokmaktan bahsediyordu. Poppy'nin zihninin içine çekilip bedeninin pes edeceği kadar zayıflatılması gereken türden bir koma. Tanrılar'ın yeni uyandıkları türden bir koma. Günler ya da aylar sürmeyen bir koma.

Yıllar

süren.

Yüzyıllar

süren. Altı

kelime.

Doğduğumdan beri yanımda olan adamı artık görememem için tek gereken buydu. Hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilen adam. Ben kendim için bile orada olamadığımda benim için orada olan adam. Sadece kendi hayatımı değil, *onun hayatını* da emanet ettiğim adam.

Altı kelime, hiç yapmayacağımı düşündüğüm şeyi yapmam için yeterliydi.

Kieran'a saldırdım.

BÖLÜM 4

CASTEEL

Kieran'a saldırdım.

Ve ben ona saldırırken o hiçbir şey yapmadı. Ben hızlıydım, ama onun kurt gibi duyuları ve yeni geliştirdiği İlkel duyuları sayesinde beni gördü. Ellerini kaldırabilirdi. Yoldan çekilebilirdi. Her şeyi yapabilirdi.

Ama yapmadı.

Yumruğumu çenesine indirdiğimde, buz gibi sıcak hava damarlarımdan akarken, onu birkaç metre geriye savurup bir dizinin üzerine çöktürdüm.

"Siktir," diye inledi, eline yaslanarak ağzındaki kanı tükürdü.

Beynim devre dışı kalmıştı. Şiddetli bir tepkiyle ona doğru yürüdüm ve ayağa kalkamadan tunik yakasından yakaladım. Onu yerden kaldırıp kapalı kapıya çarptım, ahşap çatladı. Homurdandı, başı geriye doğru savruldu. Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Nasıl?" diye bağırdım, diğer tüm sesler arka planda kayboldu. Göğsüm parçalanmış gibi hissettim. "Nasıl yapabildin?" diye bağırdım, onu kapıdan kaldırıp geriye doğru çarptım. "Cevap ver!"

Kieran'ın gözleri gümüş-altın rengi bir parıltıyla aydınlandı ve ön kolumu kavradı. "Sence ben o sözü vermek *istedim mi*? İstememiştim, ama ben..."

"Yapmak zorunda mıydın?" diye karşılık verdim ve gözleri hafifçe büyüdü, ya sesimin tonundan ya da içimden çıkan kahkahadan dolayı. Muhtemelen sesimdeki karanlığı fark etmedi. Acı veren soğukluğu ve gölgeli alt tonları. Ben de fark etmedim. Ama umurumda da değildi. "Bana bu saçmalıkları anlatma. İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Gerçekten mi?" Kolumu bırakarak, Kieran iki elini göğsüme vurdu. Ben bir milim bile kıpırdamadım. "*Gerçekten* mi? İstemediğim bir şeyi yapmak zorunda değil miyim? Kimseye göre daha iyi bilirsin ki bu doğru değil. Öyleyse, bu sözünü yeniden düşünmek ister misin?"

"Siktir git," diye bağırdım, içimdeki öfke beni ele geçirirken geri adım attım ve Kieran'ı kapıdan çekip çıkardım. Belimi keskin bir şekilde bükerek onu odanın diğer ucuna fırlattım.

"Ne oluyor...?" Reaver, iki metreden fazla boyuyla ona doğru gelen Kieran'dan çekildi.

Kieran havada dönerek çömelmiş bir şekilde yere indi. Ayağa kalkarken vücudu inceldi, ellerinde ve kollarında geyik rengi tüyler çıkmaya başladı.

"Sana güvendim." Ona doğru yaklaşırken bu sözler içimden fişkırdı. Görüş alanımın kenarları gölgeli bir kırmızıya dönüştü, ama çoktan kendimi kaybetmişim, bu beni durduramazdı. "Sana güvendim!" Bu sözler gök gürültüsü gibi çaktı. "Onu herkesten çok sana emanet ettim!"

"O da bana güvendi!" diye bağırdı Kieran.

Bu, söylememesi gereken son şeydi.

Ona saldırdığımda odanın sıcaklığı düştü.

Kieran'a ulaşamadan önce ağır bir yük üzerime çöktü. Yüzüstü yere sertçe düştüm, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Sizi aptal pislikler," diye bağırdı Reaver. "İkiniz de bunun küçük sürtük kavganız için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ya sen?" Dizini sırtıma vurdu. "Kendini kontrol etmelisin."

Ellerimi altına kaydırırken burun deliklerim genişledi. "Onu bırak lan," diye bağırdı Kieran.

"Ciddi misin sen?" Reaver geri çekildi ve kemikli dizini böbreğime bastırdı. "Onun seni parçalamasına izin mi vereyim?"

"Kendi işine bakmanı istiyorum," diye bağırdı Kieran.

"Peki o zaman. Ben sadece..."

Yukarı doğru iterek Reaver'ı sırtımdan attım ve onu Kieran'ın üzerine yuvarladım. Ayağa fırladığımda, kafamdaki kanın çarpıntısı ve damarlarımda dolaşan kanın uğultusu, onların küfürlerini bastırdı. Reaver'ın sözlerini duymuştum ve akli başında olan tarafım onun haklı olduğunu biliyordu. Bunun sırası değildi. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Ama kafamı Kieran'a çevirdiğimde, akli başında olan tarafım sadece *kısmen* akli başındaydı ve ihanetin acısı derinden kesiyor, kalan azıcık akıl sağlığımı paramparça eden saf, dizginlenemez bir öfke uyandırıyordu.

Kieran, ben ona doğru ilerlerken Reaver'ı kenara itti.

Aynı anda hızlı adımların sesini duyduk. Ben dönünce bakışları arkama kaydı ve Poppy kapıya ulaştığında Kieran küfretti. Kalbim durdu.

"Poppy!" diye bağırdım ve o kapı kolunu tutarken ona doğru atladım. "Yapma!"

O dönüp kolunu bana doğru uzattı.

Bana çarpan eather'ın gücü, geriye doğru uçup duvara çarptığımda duyularımı kesintiye uğrattı. Yanıma düştüm, kaslarım kontrolsüz bir şekilde kasılmaya başladı. Draken odanın içinden koşarken, beynim ve vücudum arasındaki bağlantı kopmuş gibi hissettim.

Draken banyo odasına uçtu ve Poppy'nin kapıyı açtığını kısaca gördüğümde görüşüm bulanıklaştı. Kahretsin. O kapıdan koşarak geçerken beni saf bir panik dalgası sardı. Kaçarsa ne yapacağını hiç bilmiyordum. Bu durumda

Birine zarar verirse kendini asla affetmezdi.

Kaslarım hala seğiriyordu ve emirlerime yanıt vermiyordu, bu yüzden dudaklarımdan tek bir kelime çıkarmak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Kieran," diye nefes nefese söyledim.

"Anlaşıldı." O, odanın yarısını çoktan geçmişti. Bir anda ortadan kayboldu.

Vücudumdaki solan eterin yakıcı etkisini nefes alarak atlatmaya çalışırken başım yere düştü. Kahretsin. Çok acıyordu. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Poppy tüm gücünü üzerimde kullanabilirdi, ama kullanmadı.

Dalgalı şoklar yavaşlıyordu, bu da bedenimin kontrolünü yeniden kazanmamı sağladı. İnleyerek sırt üstü dönmeyi başardım. Bir kolum göğsümün üzerine düştü.

"Nerede...? Lanet olsun," diye küfreden Reaver, banyo odasından sendeleyerek çıktı. "Şimdi mutlu musun?"

Gözlerimi kapatıp kalkmaya odaklandım. Ya Kieran ona yetişemezse? Ya da ona saldırırsa? Onu incitirse? Göğsüm sıkıştı. "Git," diye zorladım kendimi. "Onları yakala."

Benden birkaç adım ötede durdu. "Onları mı?" "Evet." Bir dizimi çektim. "Onları."

Draken cevap vermedi, ama onun gittiğini duydum. Evet, bir parçam *söylediklerime* inanamıyordu. Poppy'nin peşine Kieran'ı gönderdiğime inanamıyordu. Lanet olası Kieran. Alışkanlıktan, adı ağzımdan çıktı. En azından, o anda bana mantıklı gelen buydu.

Sonunda kollarımı kontrol edebildim. Birini kaldırıp yüzüme götürdüm ve Kieran'ın sözlerini duydum.

Ve o bana güvenmişti.

Bu düşüncüyü kafamdan silip attım. Daha önce yapmam gerekeni yapmam gerekiyordu: kendimi kontrol altına almak. Daha da kafayı yersem Poppy'ye yardımcı olamam.

Yıldırım çarpmış gibi hissederek, yanıcı acıya karşı dişlerimi sıktım ve ayağa kalktım.

Bunu yapmak en az beş dakika sürdü. Kapıya dönerken sert bir nefes verdim. Kalbim düzensiz bir şekilde çarparken, bir ayağımı diğerinin önüne koydum. Yatağın ayak ucuna ulaştığımda, koridorda ayak sesleri duydum.

İki çift.

Elimi uzattım ve dengemi sağlamak için yatak direğine tutundum.

Kieran önce içeri girdi, ama ben sadece Poppy'yi gördüm. Göğsüm sıkıştı. Poppy, Kieran'ın kollarında baygın yatıyordu, başı Kieran'ın omzuna yaslanmıştı. Karışık, sıcak şarap rengi saçları yüzünü gizliyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, parmak uçlarımda keskin bir karıncalanma hissedince yatak direğine daha sıkı tutundum.

"O değildi." Reaver arkalarından içeri girip kapıyı kapattı. "Benim."

Keskin tırnaklarım direğin ahşabına saplandı. "Ve eğer beni dövmek istiyorsan," —Reaver Kieran'ın yanından geçerek — "en azından onu emniyete alana kadar bekleyebilir misin?" Koltuğa oturdu. "Çünkü tekrar kaçarsa, onu durdurabileceğimden emin değilim. Neredeyse göğsümü delip geçecekti."

Gözlerim ona kaydı. Kalbinin birkaç santim yukarısındaki altın rengi derisi yırtılmış, kenarları kömürleşmiş ve dairesel yaranın ortası parlak pembeydi. Çenesinin boyunca da güzel bir kırmızı çiçek açmıştı. Öfke dalgasını bastırarak, gözlerimi tekrar Poppy'ye çevirdim. Kieran'ın kollarında küçük, gevşek ve güçsüz görünüyordu. Onu oradan kaçırmak istedim, ama şu anda küçük bir bebeği bile taşıyabileceğimi sanmıyordum.

"Ne kadar süre baygın kalacağını bilmiyorum, ama iyi olacak." Kieran'ın sert sesi, onun ilerlerken -aslında topallarken- bakışlarımı ona çekti.

Yüzüne iyice baktığımda keskin bir nefes aldım. Dudağı yarılmıştı, sağ gözünün altındaki deri şişmişti, çenesi de öyle. Kieran, yüzünü buruşturarak Poppy'yi nazikçe yatağa yatırdı. Dikleşerek battaniyeyi aldı, Poppy'nin bacaklarının üzerine örttü

ve geri çekildi. Gözlerimizi birbirine kilitlediğimizde göğsüm hızla inip kalktı.

"Lütfen," diye homurdandı Reaver. "Yine kavga etmeye başlamayın." İkimiz de onu görmezden geldik.

"Yüzün." Pençelerim batarken tahtanın parçalandığını hissedebiliyordum. "Ben mi? O mu?"

"İkisi de," diye cevapladı Kieran, bakışları tekrar Poppy'ye döndü. "O..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu.

Poppy uyandığında, tekrar kendine geldiğinde ve yaptıklarını öğrendiğinde, yıkılacaktı.

Ve bu, sözden daha çok acı vericiydi.

Şu anda bunu düşünemezdim. Düşünürsem yine kendimi kaybederdim ve bu Poppy'ye yardımcı olmazdı.

"Siktir," diye mırıldandı Kieran, elini omzuna koyup ensesini kavradı. "Ne yapacağız? Beslenmesi gerekiyor ve ben..." Dudaklarını sıktı. "Onu bu halde bırakamayız."

Yatak direğini bıraktım. Omurgamı düzelterek Poppy'nin yattığı yere döndüğümde sırtımdaki kemikler çatırdadı. Boynundaki kan lekeleri olmasaydı, neredeyse huzurlu görünebilirdi. Ama kurumuş lekelerin üzerinde kırmızı çizgiler parıldıyordu.

"Nektas eninde sonunda kızını almaya gelecektir," dedi Reaver. "Bir şeyler biliyor olabilir."

"Peki ne zaman olacak?" diye sordu Kieran.

"Bilmiyorum."

"Bu ne biçim bir cevap?" Kieran'ın hayal kırıklığı, acı bir panikle keskinleşti. "Ona ihtiyacı var."

"Evet, ama Sera ve Ash de öyle," diye karşılık verdi

Reaver. "Ash mi?" Kaşlarımı çattım.

"Nyktoş. Ash sadece... Önemli değil." Reaver elini salladı ve başını salladı. "Unuttuysan hatırlatayım, tüm tanrılar uyandı. Hepsi. Kolis'e sadık olanlar da dahil. Ve evet, Kolis'in sadıklarının ortaya çıkarmak için mümkün olan her şey yapılmış olsa da, onlar hala varlar

Drakenlerin çoğu burada, bu da Dalos'u - gerçek Yaşamın İlk Gücünün gerçek koltuğu - ve Gölgeler Diyarını büyük ölçüde korumasız bırakıyor.

Seraphena ve Nyktos tam güçlerine kavuşana kadar Nektas orada kalacak."

"Harika." Kieran sertçe güldü. "Yeterince kan almadıysa, tekrar beslenmesi gerekecek. Aksi takdirde..."

Sözünü bitirmesine gerek yoktu. Zaten biliyordum. Kan içme arzusuna kapılabılırdi ve bu bizim ihtiyacımız olmayan bir komplikasyondur. Ama onu damarıma yaklaştıramazdım.

Gerçeklik ortaya çıktıkça içim daha da soğudu. "Biz... Onun beslenmesine izin veremem." Ona bakamıyordum. "Beslenirse, daha da güçlenecek ve bu olursa..." Sessiz kaldım, Kieran'ın bunu düşünmesini bekledim.

Küfrettiğinde, ne demek istediğimi anladığımı anladım.

"Sonunda mantıklı konuşmaya başladın," dedi Reaver.

Başımı hızla çevirip draken'e baktım, sıkılmış dişlerimden keskin bir tıslama sesi çıktı.

Reaver'ın gözleri kısıldı. "Sen *çok... kinci* birisin."

Üst dudağım kıvrıldı. "Poppy'ye zarar verdiğin için sana ödeşmememin tek nedeni, onu geri getirmiş olman."

Gözlerini tekrar ona çevirirken çenesindeki kaslar gerildi. "Hiçbirimizi öldürmeye çalışmamış olması iyiye işaret, sanırım."

Geri çekilirken, göğsüne keskin bir bakış attım. O da homurdandı. "Hâlâ kendini tutuyor."

Doğru.

Eğer çekinmeseydi, hepimiz ölmüş olurduk. Ama yine de onu bu halde görmekten, ona yardım edememekten ve onu teselli edememekten nefret ediyordum. Ama... "Bu, onun hala orada olduğu anlamına geliyor."

Reaver buna hiçbir şey demedi.

Dönüp, hala sert ve ağrıyan bacaklarımla banyo odasına girdim, ama bu da geçecekti. İyileşeceğim. Onlar da öyle. Çoğunlukla. Çenemi sıktım ve öfkemi kontrol ettim

öfkemi kontrol ettim. Bir bez aldım ve sürahiyi kullanarak onu ıslattım. Geri döndüğümde, Kieran Poppy'nin yanında duruyordu.

"Tamam." Ben yanından geçerken geri çekildi. "Uyandığında ne oldu? Hemen kaçmaya mı çalıştı?"

Ona olanları anlatırken, dikkatlice boğazındaki kanı sildim. Ne kadar kafası karışık olduğunu ve sonunda pes etmeden önce beslenmeye karşı ne kadar çaresizce direndiğini anlattım.

"Gözleri..." Kieran birkaç saniye sonra konuştu ve boğazını temizledi. "Revenant saldırısından sonra uyandığında gözleri saf gümüş rengindeydi."

Draken'e bakarak başımı salladım. "Nyktos'unkine benziyorlardı."

Reaver başını eğdi. "Primallerin gözleri böyledir —tabii, Kraliçe ve gerçek Ölüm Primal'ı hariç."

"Nasıl...?" Kieran sesini alçaltarak sordu. "Kraliçe'nin gözleri nasıl görünüyor?"

"Poppy'ninkiler gibi, ama değil," dedi. Kieran'ın drakenle aynı yerde bulundukları her seferinde ona yumruk atmak istemesinin nedenini anlamaya başlamıştım. "Kraliçe'nin gözleri yeşil ve gümüş rengindedir. Nedenini tam olarak bilmiyorduk ama bunun onun ölümlü olarak doğmuş olmasından kaynaklandığını düşünüyorduk."

Başlangıçta hepimiz Poppy'nin ölümlü olduğunu düşünmüştük, ama durum öyle değildi. Babası bir tanrıydı ve ona anne denmeye layık olmayan o kaltak bir demis'ti — sahte bir tanrı.

Son kan izlerini sildim. "Seraphena'ya ulaşabilir misin?" diye sordum. "O biliyor mu diye bir bak..." Parmaklarım kumaşa kıvrılırken sertçe nefes verdim. "Kolis'in bundan sorumlu olup olmadığını."

"Onu görebilecek miyim bilmiyorum," dedi Reaver. "Seraphena yüzyıllardır uyuyor. Kemik Tapınağı'ndayken yardım edecek kadar bilinçli olabilir

, ama bu kadar uzun süre uyuduktan sonra doğru zihin durumuna dönmesi biraz zaman alır."

Derin bir nefes almam gerekti.

"Ama Iliseeum'a gidip ona ulaşabilir miyim diye bakacağım," diye devam etti Reaver. "Ulaşamazsam, eski tanrılardan uyanık olan var mı diye bakacağım. Ione veya Aios bir şeyler biliyor olabilir. Her halükarda, bu biraz zaman alacak."

"Yap şunu." Başımı salladım ve Poppy'nin yüzünden bir tutam saçını geriye attım. "Lütfen."

"Hemen gideceğim."

Sonra, çok uzun ve çok yüksek bir nefes aldı. Gözlerimi ona çevirdim. "Ağzından çıkacak sözleri beğenmeyeceğim gibi bir his var içimde," dedim.

"Hoşuna gitmeyecek." Reaver öne eğildi. Yarası, yanmış etin etrafında artık pembe görünmüyordu. "Başkalarına veya kendine zarar veremeyeceği bir yerde olması gerekiyor." Durakladı, alt dudağını ıslattı. "Biraz araştırma yaptım. Burada bazı yerler var..."

"Hayır." Sertleştım. "Kesinlikle olmaz."

Reaver gözlerini kısarak, "Sözümü bitirmeme izin vermedin," dedi. "Onu bir hücreye kapatmaktan bahsediyorsun," diye tükürdüm.

"Bu olmayacak."

"Tamam. Peki ya uyandığında kendini tutmamaya karar verirse?" diye meydan okudu Reaver. "O zaman ne olacak? Seni ve yoluna çıkan herkesi öldürecek, sonra da kendine geldiğinde, kocası onu parmaklıklar arkasında görmek istemediği için sevdiklerini incittiğini birisi açıklamak zorunda kalacak."

Öfke alevlendi. "Siktir git."

Reaver, beni korkutup kabul ettirmek için dişlerini gösterdi. "Çok olgunca."

Ne kadar *olgun* olabileceğimi görecekti. Ayağa kalktım.

"Cas." Kieran önüme geçti.

"Yapma." Kafamı ona doğru çevirdim. "Şu anda bunu yapmamalısın."

Kieran'ın burun delikleri genişledi. "Sen de kafanı kışından çıkarmalısın."

Dudaklarımın bir tarafı kıvrıldı. "Bunu benim için denemek ister misin?"

Bana baktı, tuzağa düşmeyi reddetti. "Onu güvende tutmamız gerektiğini biliyorsun."

Omurgamdan bir dalga geçti. "Biz mi?"

Çenesindeki kaslar gerildi. "Evet, *biz*, seni pislik. Onu güvende tutmamız gerekiyor." Yaklaşmaya başladı ama durdu ve kollarını kavuşturdu. "Böylece sonra kendisiyle yaşayabilir."

İşte bu.

Son cümle içime işledi, öfke, hayal kırıklığı ve acıyı geride bıraktı. Nefes aldım ama boğuluyormuş gibi hissettim. Ağzımı açtım, sonra kapattım. Tekrar konuşabildiğimde sesim çatladı. "Onu bir daha asla hücreye koymayacağıma yemin etmişim."

Gözleri kısa bir süre kapandı ve ben de onun zihninde benim gördüğüm şeyi gördüğünü anladım. Poppy, zindanın soğuk zemininde kanlar içinde yatıyordu. Gözlerimi kaçırdım.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama bu yapılmalı ve sen de bunu biliyorsun. Ve sen de biliyorsun ki, kendine geldiğinde o da anlayacaktır."

Siktir, muhtemelen bize bunun için teşekkür ederdi.

Bunu bilmek işleri kolaylaştırmadı ama.

Onlardan uzaklaşarak Poppy'nin yanına oturdum. Elini tutarken elim titriyordu. "Onun için mümkün olan her türlü rahatlığı sağlamak istiyorum."

"Elbette," dedi Kieran sessizce.

"Delano ve... Emil'den yardım iste," dedim, onun gevşek, soğuk parmaklarını dudaklarıma götürerek. "Başka kimse bilmemeli."

"Elbette," dedi Kieran sessizce.

"Karar verildiğine göre," dedi Reaver ve ayağa kalktığını duydum, "O... taşındığı anda Iliseeum'a gideceğim. Uyanırsa bana ihtiyacın olabilir."

Başımı sallayarak, onun parmak eklemlerini öptüm ve sonra elini indirdim. Henüz sormadığım bir soru vardı. Sormak istemiyordum ama gerekliydi. "Gözleri ne renk?"

"Gümüş rengi." Reaver, kimi sorduğumu anlayarak durakladı. "Yaşamın İlk Varlığı gibi davrandığı zaman, gözleri gümüş ve altın rengiydi. Ama Kraliçe Yükseldiğinde, gözleri tekrar gümüş ve kırmızıya döndü."

Kırmızı, ölümü simgeliyordu. Bu yüzden Kan Tacı'nın rengi koyu kırmızıydı ve Ayınlar bu renkle doluydu. Yine de, onunla hiçbirimizin varlığından haberdar olmadığı bir İlkel tanrı arasında böyle bir bağlantı olduğunu bilmek, odadaki her şeyi yok etmek istememe neden oldu.

"Delano ve Emil'i çağırıp, odanın onun için hazır olduğundan emin olabilir misin?" dedim.

"Evet," diye cevapladı Kieran.

Onun kapıya doğru yürüdüğünü duydum. "Ve Kieran?"

Durdu. "Evet?"

Gözlerimi kapattım, söylemek üzere olduğum sözler boğazımı ve cildimi yakıyordu. "O taşındıktan sonra seni görmek istemiyorum."

Sessizliğin ardından hava ağırlaştı, ama onun hala orada olduğunu biliyordum.

"Anladım," dedi, sesinde hiçbir duygu yoktu. Yine sessizleşti, ama orada olduğunu biliyordum. Bekledim.

"Neden benden böyle bir söz vermemi istediğini kendine sormalısın," dedi Kieran.

böyle bir söz vermemi istediğini kendine sormalısın," dedi Kieran.

Gözlerimi kapattım.

Ama bu, onun yumruklarından daha acı veren bir darbe indirmesini engellemedi. "Ve sen de."

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Delano, hala baygın olan Poppy'ye bakarak.

Onu taşıırken uyanmadığı için şanslıydık ve bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Siktir.

Bu konudaki her şey midemi bulandırıyor. Hücre. Söz verilen boktan şey. Poppy'nin içinde olabilecek şey.

Elimi çeneme götürdüm ve birkaç kat yığılmış kürkten oluşan geçici yatağa bakışlarımı gezdirdim. Bu, benim olabildiğince konfor sağlamak konusundaki fikrim değildi, ama buraya bir yatak getirecek vaktimiz olmadığı gibi, gece yarısı olmasına rağmen çok fazla dikkat çekecekti.

"Ben de öyle," dedim sonunda, elimi indirerek.

Geri adım atarak, aceleyle aşağı indirdiğimiz iki koltuktan birine oturdum. Hücrede başka pek bir şey yoktu: yemek için küçük bir masa, bir küvet ve mahremiyet perdesi arkasında basit bir tuvalet. Duvarlarda parlak altın ve krem rengi renkli perdeler asılıydı, kapının üstündeki aydınlatılmış meşale ışığı dışında gri taş levhaları gizliyordu. Delano bunu yapmamızda ısrar etmişti. Niyeti iyiydi ve ben de bunu takdir ettim, ama bu, bir hücrede olduğumuz gerçeğini gizlemiyordu. Dar, demir kapı bunu açıkça ortaya koyuyordu. En azından parmaklıkları yoktu.

"Aurelia koridorun sonunda," dedi Delano. "Bilmiyorsan diye söylüyorum."

Reaver, Poppy kaçarsa diye dişi draken'i de gruba dahil etmeyi önerdiğinde ikna olmuş ve ben de kabul etmiştim. Bu imkansız değildi. Eğer kaçmak isterse, beni ve demir kapıyı kolayca geçebilirdi.

"Garip bir şey duymak ister misin?" diye sordu Delano, soluk sarı saçlarının arasından bana bakarak.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum.

"Evet." "Onun uyandığını hissetmedim."

Kaşlarımı çatarak "Kieran uyandığını hissettiğini söyledi." dedim.

"Ben yapmadım," diye tekrarladı, diz çökerek Poppy'nin üzerine ağır, kürklü battaniyeyi düzeltti. Burası soğuktu ve ona giydirmeyi başardığım uzun kollu cüppe pek kalın değildi. "Ve diğerlerinin de yapmadığını biliyorum."

Bu yeni bilgiyi kafamda düşünürken dikkatim tekrar Poppy'ye döndü. Kieran'ın Poppy'nin uyanışını hissetmesinin, Primal *notamıyla* değil, Birleşmeyle ilgisi olması oldukça olasıydı. Ama bu, diğer kurtların hiçbirinin...

Sandalyeye dik oturdum. "Hâlâ Primal *notamını hissedebiliyor musun?*"

"Hissedebiliyorum."

Biraz rahatladım. Seraphena uyanmışken, bunun Primal *notam* için ne anlama geleceğini bilmiyordum. Ona geri dönecek miydi, dönmeyecek miydi, bilmiyordum. "Zayıf, ama o staza girdiğinden beri böyle stazdan beri böyle."

"Ve hiçbir değişiklik olmadı mı?"

"Hiçbir şey." Bana baktı. "Sanki hala içindeymiş gibi."

Emil'in benim için aldığı keten gömleği elime alıp okşarken, kaşlarım daha da çatıldı. Bu mantıklı değildi. Poppy açıkça artık komada değildi. "Bunun ne anlama gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Delano başını salladı. "Hiçbir fikrim yok." Battaniyeden memnun kalan Delano, Poppy'nin yanına çapraz bacaklı oturdu.

Onu izlerken çenem gerildi. Delano, hücrede uzun süre kalamayacağını biliyordu. Poppy onunla birlikte uyanırsa, bu çok büyük bir risk olurdu. Yine de, ziyaretini kısa kesmek istemiyordum. İkisi arasında her zaman bir bağ olmuştu.

Poppy'ye bakarak, uyanmakta olduğuna dair herhangi bir ipucu aradım. Hiçbir şey bulamayınca rahatlamak istedim ama yapamadım. Eğer yapsaydım, zihnim ya onun içinde ne olduğuna ya da onunla Kieran arasında yapılan anlaşmaya kayacaktı. Boynumu gererek, orada biriken gerginliği gidermeye çalıştım.

"Daha önce bundan bahsetmemiştim, ama sen... farklı hissediyorsun."

Düşüncelerimden koparak kaşlarımı kaldırdım. "Ne hissediyorsun?"

Başını eğerek bana baktı. "Güç."

Bu mantıklıydı. Kurtların duyuları keskinleşmişti, yani eather'ı algılayabiliyorlardı. Bu da, çoğunun Poppy'yi, onun kimden geldiğini veya neye dönüştüğünü bilmeden önce bu kadar çabuk benimsemesini açıklıyordu.

"Eskisinden daha fazla," diye ekledi. "Kokun da farklı."

"Bunu duyduğuma kızmalı mıyım, yoksa kızmamalı mıyım, emin değilim." Sessizce güldü. "Öyle değil," dedi.

"Bu,

Poppy'den aldığım bir koku. İlk başta, onun kokusunun sana bulaştığını sandım, ama bunu daha önce fark ederdim."

Poppy'den aldığı kokuyu benden aldığını hissettim, ama yine de sordum. "Hangi koku?"

Bakışları tekrar Poppy'ye döndü. "Ölüm."

Ben de öyle düşünmüştüm. Çenemi ovuşturdum. "Sanırım Birleşme'nin bazı beklenmedik... yan etkileri oldu."

"Öyle mi?" diye

burun kıvırdım.

Bir an geçti. "Kieran da farklı hissediyor. Ama senin gibi kokmuyor. Onun kokusu... daha sıcak. Daha taze."

"Kaba," diye mırıldandım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye cevapladı ve ben de biliyordum. Bakışları tekrar bana döndü. "Kieran demişken..."

Kaslarım gerildi. "O ne olacak?" "O burada değil."

Hiçbir şey söylemedim.

Delano bana baktı. Bir saniye üç saniyeye, sonra üç katına çıktı. "Bu normal değil."

Delano, olayların sadece bir saat kadar önce yaşandığı halde, nasıl oldu da işlerin *normal* olmadığını fark etti? "Yapacak işleri var."

"Böyle mi devam edeceksin?"

Parmaklarım koltuğun koluna vurmaya başladı. "Evet."

"Cas..."

"Bence gitmelisin," dedim. "Poppy kendine geldiğinde burada olmanı istemiyorum."

"O bana zarar vermez." Elini koltuğa dayayarak geriye yaslandı. "Yoksa Kieran hakkında konuşmak istemediğin için mi?"

"Poppy ne yapar bilmiyorum, ama riske girmeyeceğim."

"Peki ya Kieran?"

"Bu konuya girmeyeceğim."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Demek bir şey *var*." "Delano." İç geçirdim.

Ellerini kaldırdı. "Hey, sadece endişeleniyorum. İkiniz birbirinize sık sık kızmıyorsunuz."

Şakaklarımdaki kaslar seğirmeye başladı. "Birbirimize kızgın olduğumuzu mu söyledim?"

"Bu çok açık. Bize neler olduğunu anlattı ve sonra Naill gelip sorduğunda neredeyse kafasını koparacaktı."

Parmaklarım masaya vurmaya devam etti. "Yapacak işin yok mu?"

"O burada değil," sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Ve sen de bizden onu bulmamızı istemiyorsun."

Sinirlenmeye başladım. "Eminim Perry seni arıyordur."

Ağzı kıvrıldı ve kaşı kalktı. "Bu normal değil. Bir şey oldu."

"Tanrı aşkına, siz kurtlar annem ve onun en sevdiği hizmetçisinden daha kötüsünüz, herkesin işine burnunu sokuyorsunuz," diye mırıldandım. "Büyük bir şey oldu."

"Büyük bir şey oldu."

"Söylediklerimi duyuyor musun, Delano?" "Söylediklerini seçici olarak duyuyorum."

"Peki, bunu seçici bir şekilde dinle." Gözlerine baktım.

"Aramızda hiçbir şey yok. Sadece yapması gereken bir işi var. Hepsi bu."

"Üzgünüm. Duymadım."

"Delano." Parmaklarım durdu. "Yeter."

Sesimin tonundaki uyarıyı duyunca sertleşti. Gözleri yoğun bir kış mavisiiyle parladı. Wolven ne yapması gerektiğini söylenmesinden hoşlanmazdı. Ya da hayır denilmesinden.

"Peki." Delano kendini kaldırdı. "Tek söyleyeceğim şey

—

"Hoşça kal."

"O *uyanmadan* ve kendini *bulmadan* önce uyanıp kendini fark etmeden önce o sorunu çözseniz iyi olur," dedi, benim bakışlarımla karşılaşarak. "Çünkü onun uğraşması gereken son şey, ikinizin birbirinize kızgın olmasıdır."

Sinirli mi? Onun gitmesini izlerken dudaklarım sıkı ve soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı. Sanki aramızda olan tek şey birbirimize *sinirlenmekmiş* gibi. Kapıyı çarpmak yerine sessizce kapatırken gözleri benimkilerle buluştu. Gülümsemem anında kayboldu.

Dikkatim tekrar Poppy'ye kaydı, zihnim lanet olası bir kargaşa içindeydi. Onun yüzünün her santimini taradım, soluk çillerin ve kremsi tenin altında başka bir şeyin, başka birinin gizlendiğine dair ipuçları aradım.

Göğsümde şiddetli bir sancı hissettim. Koltuğun koluna daha sıkı tutundum, parmaklarım döşemeye batarken *onun* onun içinde olduğunu düşündüm. Ne yapıyordu? Konuşuyordu...

Onun zayıf olduğunu söylediğimi düşündüğü anı ve sanki başka biriymişim gibi bana baktığı an

tekrar aklıma geldi. Onu korkutan birini görmüştü.

O da bunu mu yapıyordu? Ona saçma sapan şeyler mi anlatıyordu? Ona hayali şeyler mi gösteriyordu? Öfke içimi kapladı ve döşemenin altındaki ahşabın çatırdandığını hissettim.

Keskin bir nefes alıp, gözlerimi kırıştırdım ve havada uçuşan ince tozları gördüm, titrek tavandan düşüyorlardı.

Siktir.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp, gözlerimi kısaca kapattım ve içimden akan özü hissetmeye odaklandım. Bir dürtüyü geri çekiyormuşum gibi yaklaştım ve gücün akışını kestim. Normalden birkaç saniye daha uzun sürdü ve ben hayatım boyunca kanımdaki özü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmiştim. Poppy'nin bu kontrolü nasıl başardığını anlayamıyordum.

Reaver'ın ne yapacağını bilen ve bize yardım edebilecek birini bulacağını kendime söyledim. Buna inanmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Lanet olası kalenin üstümüze yıkılmayacağından emin olduktan sonra gözlerimi açtım. Neyse ki Poppy hareketsiz kalmıştı.

Elimi sandalyenin harap olmuş kısmından kaldırdım ve parmaklarımı gererek, kaybolan işaret parmağıma baktım. Ölümün gerçek Primal'ı hakkında bildiklerimi sakın bir şekilde düşündüm, ki bu hiçbir şeydi. Tanrılar, Rhain ve Rhahar mı?

Bize ölüm tanrıları olarak tanıtılanlar mı? O anda, Kolis'in Poppy'nin zihnine nasıl girebildiğini açıklayabilecek hiçbir şey hatırlayamadım. Kieran'ın bile bir şey bulabileceğinden şüpheliydim.

Kieran.

Midem ve göğsümde asit yanığına benzer bir his vardı. "Neden?" diye mırıldandım Poppy'ye bakarak. "Neden ondan bunu yapmasını istedin?"

Cevap yoktu.

En azından, ondan gelen bir cevap yoktu.

Elimi yumruk yaparken çenem kilitlendi. Bin yıl geçse de Kieran'a böyle el kaldırırim diye asla inanmazdım. Elbette, birbirimize kızmıştık — aslında hatırlayabildiğimden daha fazla kez. Delano'nun dediği gibi, birbirimize *sinirlenmiştik*. Ve birkaç kez kavga etmiştik, özellikle de esir tutulduğum anıları unutmak için elimden geleni yaparken. Ama ona hiç böyle saldırmamıştım.

Ve daha önceki tüm o zamanlar Poppy'yi hiç ilgilendirmiyordu, ona zarar vermekle ilgisi yoktu.

Çenem ağrımaya başladı ve başımı salladım. Kieran'ın ona zarar vermek istemeyeceğini biliyordum. Siktir. Ona sormamasını yalvarışından anlamıştım. Bunu *biliyordum*.

Ama lanet olsun...

Neden? *Neden* Kieran'dan böyle bir şey istesin ki? Göğsümde keskin, buz gibi bir öfke yükseldi ve Kieran'ın Poppy'nin ondan ne istediğini anlattığında göğsümde yerleşen donuk acıyla çarpıştı. Nasıl yapabilir? Ondan gözlerimi ayırdım, göğsümde biriken karmaşık duygulardan nefret ediyordum.

Ve o neden kabul etmişti?

Benim nasıl tepki vereceğimi bildiği halde *neden* kabul etmişti? Bunun ne anlama geldiğini.

Oturmaya dayanamayıp kalktım ve hücredeki kısa mesafeyi, sanki ihanet duygusunu ve...

Durup kapıya baktım. İçimde çalkalanan tek duygu ihanet değildi. Suçluluk da vardı. Ve incinmişlik. Kieran'ın veda sözleri zihnimde yankılanırken, zorlukla yutkundum.

Neden benden değil de ondan bunu istemişti?

Cevabı biliyordum.

Çünkü benim bunu asla yapamayacağımı biliyordu.

Bunu kabul edecek kadar kendimin farkındaydım. Yani, lanet olsun, onu hücreye koymayı bile neredeyse başaramamıştım. Ama içimi kemiren öfke ve incinmişlik bunun yüzünden değildi.

İkisi de bunu benimle konuşmaya gelmemiști, böylece bunu tartışabilirdik. Aynı fikirde olup belki de lanet olası bir alternatif bulabilirdik.

Poppy'nin kürklerin içine sarılmış yattığı yere döndüm ve bakışlarımı başka yöne çevirirken dudaklarım sıkı dişlerimin üzerinde gerildi.

Beni gerçekten etkileyen, içime işleyen şey, Poppy'nin kontrolünü kaybetme korkusunu bana açmamış olmasıydı. Bana gelmemiști.

Oysa o daha iyi bilirdi.

Poppy benim onun sığınağı olduğumu biliyordu. Onun evi. Ayakta kalmasına yardım eden temel.

En azından, bana bunu söylediğinde ona inanmıştım.

Ama yalan söylemişti.

Poppy buna gerçekten inanmıyordu.

Ve bu o kadar derinden yaraladı ki, dikiş atılabileceğinden emin olamadığım kocaman bir yara bıraktı.

İLKEİ

Başım ağrıyordu.

Sanki bir demirci kafatasımın içine yerleşmiş, durmaksızın örsü dövüyor ve her vuruş tüm vücudumda yankılanıyormuş gibi hissediyordum.

Her kemik, yüzyılların ağırlığını taşıyan eski bir ağaç gibi ağrıyordu. Her eklem, parçalanmak üzereymiş gibi hissettiriyordu. Midem ve göğsüm boşalmış gibiydi ve ben...

Acı çekiyordum.

Açlıktan acı çekiyordum. Yeterince kan almamıştım. O anda nedenini tam olarak hatırlayamıyordum, ama bu beni zayıflatıyordu.

Ve durumum gittikçe kötüleşiyordu.

Çok yorgundum. Yorgunluğa teslim olmaktan başka bir şey istemiyordum, ama yapamıyordum.

Fısıltılar buna izin vermiyordu. Sürekliydiler, her düşüncenin arkasında bir yankı gibi, aralarındaki sessizliği dolduruyor ve bana ne yapmam gerektiğini söylüyorlardı. Artık beni beslenmeye zorlamıyorlardı. Ama yine de kaçmamı ve yoluma çıkan herkesi öldürmemi istiyorlardı.

Onun benden istediğini yapmak istemiyordum. İçimde derinlerde gömülü bir şey beni durduruyordu. Her reddedişimde başımdaki zonklama daha da kötüleşiyordu.

Bana karşı koyamazsın, derken acı verici soğuk bir fısıltı geldi ve cildimde küçük kabarcıklar patladı. Sen hiç yapabilmiş olurdun. Öyleyse neden direniyorsun? Eğer teslim olursan, açlık

durur. Acı da. Huzura kavuşursun. Bunu istemiyor musun?

Benim istediğim, fısıltıların susmasıydı, ama sessizleşmeler bile, yorgunluğa teslim olamazdım. Artık zayıf olamazdım.

Çünkü yalnız değildim.

Kollarımı dizlerime doladım ve bakışlarımı yerden karşımdaki erkeğe kaydırdım.

Benim gibi o da yere oturdu, ama kendini kıvrılmamıştı. Bir bacağı düz bir şekilde uzanmış, diğer bacağı dizinden bükülmüştü. Kolları kucağında gevşek bir şekilde duruyordu ve çenesi hafifçe eğikti, bu da alnına koyu dalgalar oluştuyordu. Çenesinin kenarındaki sakal gölgesi, benimkinden daha kalındı...

Hatırlayamıyordum.

Ama burasının uyandığım oda olmadığını biliyordum. Burası daha soğuktu. Penceresizdi. Ve havada hafif bir bayatlık vardı.

Ben... nasıl bu hale geldiğimizi de hatırlayamıyordum, soğuk zeminde sessizce oturuyorduk, altın rengi bakışları benden hiç ayrılmıyordu.

Masadaki tepsiden yayılan kızarmış etin lezzetli kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. Midem kıpırdadı, içimdeki boşluk göğsümdeki kadar acı vericiydi. Adamın dokunmadığı yemeğe doğru ilerlemek istedim, ama o benimle yemek arasında oturuyordu ve ben korkuyordum.

Ondan değil.

Ona çok yaklaşırsam ona ne yapabileceğimden korkuyordum. Nedenini bilmiyordum.

Sadece biliyordum.

Bakışlarım onun çenesine düştüğünde, kafamdaki çarpıntı gürledi. Çenesi, sertliğine bakılırsa granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Kasları gevşemiş olsa da, bunun sadece bir görünüş olduğunu hissettim; en ufak bir hareket belirtisinde

en ufak bir hareket belirtisinde harekete geçebileceğini hissettim. Fısıltılar bu şüphemi doğruladı.

Kendimi onun boğazına bakarken buldum. Oradaki deri morarmıştı ve ağzımda bir tat hatırladım. Uzun zaman önce kaybolmuş tatlı bir tat. Onun tadıydı.

Adını hatırlayamıyordum. Hiçbir şey hakkında fazla düşünemiyordum. Düşünmeye çalıştığımda, acı daha da şiddetleniyor ve beni bilinç kaybının eşiğine sürüklüyordu. Ve kendimi tekrar unutulmaya terk edemezdim. İlkel bir sezgi, ölü gibi uyuyamayacağımı söylüyordu. Düşüncelerim kaybolursa - yararsız olsalar da - duvardan kalkardım, ama kan ve kemik olarak değil. Öfke ve intikam olarak kalkardım ve kontrolüm olmazdı.

Fısıltılar da bunu istiyordu. Kontrolü.

Aynı ilkel sezgim bana buna izin vermemem gerektiğini söyledi.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama onları zorla açtım ve bakışlarım yere kaydı. Sadece birkaç dakika geçtikten sonra bakışlarım yine ona döndü.

Gözlerimi ondan ayırmak için kendimi zor tutuyordum.

Tanrılar, denediğimi biliyorlardı, çünkü ona uzun süre bakmak acı veriyordu. O zamanlar fısıltılar her zaman en yüksek sesle geliyordu, bana bu erkeğe güvenilemeyeceğini söylüyorlardı. Beni daha zayıf hale getireceğini söylüyorlardı.

Ama ona bakmak *istiyordum*.

Acıya rağmen, bunu yapmak beni sakinleştiriyordu — en azından özlem gelene kadar. Ona daha yakın olmak *istiyordum*. Kollarını bana doladığını ve vücudunun sıcaklığını hissetmek istiyordum.

Ama yapamazdım.

Eğer yaparsam, ben...

Bir dizi keskin, yüksek sesli vuruş odada yankılandı, bu da beni kaskatı kesip kalbimin hızla atmasına neden oldu. Bakışlarım kapıya kaydı.

"Sorun yok," dedi erkek, yumuşak ve güven verici bir ses tonuyla.

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda ağzım kurudu. Diğeri miydi? Büyük, geyik rengi

renkli bir kurt olduğunu düşündüren adam mıydı?

Şakaklarımın arasındaki bölgeyi kesen bir acı hissedince sertçe nefes aldım.

"Kim olursa olsun, onu görmezden gelebiliriz,"

dedi erkek. Kapı çalınmaya devam etti.

Ve devam etti.

Bacaklarımı sıkıca kavradım ve endişem arttı. "Sorun yok," dedi erkek, dudakları yukarı kıvrıldı.

Gülümseme gözlerine yansımadı. Bu, bir...

Şakaklarımdan şakaklarıma bir kez daha acı yayıldı ve dudaklarımdan zoraki bir nefes çıkmasına neden oldu.

Altın rengi gözleri parladı, burun delikleri genişledi, sanki benim acımı hissetmiş gibi.

Kapı çalınmaya devam etti.

Ve devam etti.

Sonra bir ses geldi. "Orada olduğunu biliyorum."

Bakışlarım kapıya kaydı. Bu kadın sesinde tanıdık bir şey vardı.

"Ve sen cevap verene kadar kapıyı çalmaya devam edeceğim," diye söz verdi. "Bütün gün vaktim var."

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı erkek, gözlerini kısaca kapatarak.

"Gerekirse bütün gece vaktim var," diye ekledi kadın.

Öfkenin sıcak tadı boğazımın arkasına dolarken, çenesindeki bir kas gerildi. "Bunu ben hallederim." Öne doğru eğildi...

Ben donakaldım, dizlerimi sıkıca kavradığım için parmaklarım uyuşmuştu. Artık altlarında bornozun yumuşak kumaşını hissetmiyordum.

Durdu, gözlerini bir kez daha kapatarak tekrar küfretti. "Özür dilerim."

Neden özür dilediğini bilmiyordum.

Yavaşça ayağa kalkışını izledim. Uzun bacakları, kendisiyle kapı arasındaki kısa mesafeyi kat ederken, bakışlarım sırtındaki gergin kasları takip etti.

Kolu kavrayarak, sakinleşmek için derin bir nefes aldığını düşündüğüm bir nefesle omuzlarını kaldırdı, ama bu işe yaramamış gibiydi. Kapıyı araladı. "Tawny."

O... isim...

"Hawke," diye cevapladı, onun yavan, kuru ses tonunu taklit ederek.

Nedense dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Oh, özür dilerim. Yani... Casteel," diye devam etti, gözlerimin arkasında keskin bir ağrı hissettim. Nefes alıp verdim ve kollarım kopacakmış gibi hissedene kadar bacaklarımı sıktım. "Yoksa Majesteleri mi demeliydim? Yoksa Çok Adlı Ekselansları mı tercih edersiniz? Peki ya Majesteleri...?"

"Çok tatlı," diye kesintiye girdi erkek. "Teşekkür ederim."

İç çekişi duvarları sarsabilirdi. Sarsmış olsa da hiç şaşırmazdım. Başını eğdi. "Sen neredeydin?"

"Üzgünüm," diye uzaklardan boğuk bir ses geldi. "Bilirsin, temel vücut fonksiyonlarını yerine getirmem gerekiyordu."

"Tabii ki," diye mırıldandı erkek, önündeki kişiye yeniden odaklanarak. "Senin için ne yapabilirim, Tawny?"

"Poppy'yi görmek istiyorum." Dik durdum.

"O burada değil," diye cevapladı erkek.

"Saçmalık," diye bağırdı kadın. "Orada olduğunu biliyorum." "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü o orada olmasaydı sen burada olmazdın," dedi. Buna gülümsemek istedim. "Ama bilmediğim şey, onu neden bir..."

"O uyuyor," diye sözünü kesti adam. "Normal bir insan, üç dakika boyunca kapıyı çaldıktan sonra cevap gelmediğinde bunu anlardı."

"O kadar uzun süre kapıyı çalmadım."

"Evet. Çaldın," dedi erkek, her kelimeyi kasıtlı bir hassasiyetle telaffuz ederek. "Saydım."

"Bu tuhaf falan değil." Bir duraklama oldu. "Ama bu, neden burada olduğunuzu açıklamıyor. İçinde..."

"Yapma," dedi erkek. Sesinin soğukluğu ve bana şunu hatırlatan altta yatan g hissi beni gerdi... "Cümleyi bitirme, Tawny."

Birkaç saniye sessizlik oldu ve kapının diğer tarafındaki kadının bu açık uyarıyı görmezden gelmenin yararlarını tartıştığına dair net bir izlenim edindim.

Çünkü o her zaman...

Acı yıldırım gibi çarptı ve beni duvara yapıştırdı.

"Kapıyı sadece 30 santim amanın bir nedeni var mı?" diye sordu. Acı yavaşça azaldı.

"zellikle yok."

Onun doğruyu söylediğini sanmıyordum. Yavaşça bacaklarımı gevşettim ve ne eğildim, ellerimi soğuk zemine dayadım. Kafam omuzlarımdan düşecekmiş gibi hissediyordum.

Kapıdaki kadın da ona inanmamış gibiydi. "Uh-huh."

"İster inanın ister

inanmayın..."

"İnanmıyorum," diye

sözünü kesti kadın.

"Poppy uyuyor. Onu görebileceğiniz zaman size haber veririm." Kapıyı kapatmaya başladı. "O zamana kadar..."

"Hayır." Karlı buklelerle dolu bir baş ve ince bir omuz kapı erevesi ile kapı arasına sıkıştı ve orada...

"Lanet olası tanrılar." Hızla hareket ederek, yanındaki elini sıkarken kadını engelledi. "Senin neyin var?"

"Senin neyin var?" diye karşılık verdi kız. "Arkadaşımı görmeme izin vermiyorsun. Seni tanıdığımdan daha uzun süredir tanıdığım arkadaşımı.

Ve neden burada olduğunu söylemiyorsun." Burada mı?

Başımdaki zonklamayı görmezden gelerek yavaşça ilerledim. O, onu bir kez daha engellemeden önce yüzünü kısaca gördüm

Saçları ve gözleri, göz bebekleri hariç neredeyse beyazdı ve bu, onun koyu kahverengi teniyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Güzel yüz hatları bana tanıdık geliyordu, ama... yine de değildi. Sanki onu tanıyormuşum gibiydi. Ve hala bu...

Göğsümde, rüzgarda sönmek üzere olan kırılğan bir alev gibi bir şey parladı.

"Ben, *kraliçe* ve kralın bulunduğu odaya aptalca girmeye çalışan kişi değilim" —bir adım öne çıktı ve onu bir iki santim geriye doğru itti—.

"Kraliçe her şeyden önce benim arkadaşım," diye tısladı.

Nefesim kesildi. Bu... bu benim için bir şey ifade ediyordu. Çok büyük bir şey. Çünkü arkadaşlık kavramı yasaklanmıştı. Kafam karışık bir şekilde tekrar duvara yaslandım.

Sırtı gerginleşince kasları gerildi ve omurgasından aşağı doğru yuvarlandı. "Öyleyse, burada onun huzurunu bozmaya çalışıyor olmazdın."

Salondan düşük tonda bir hayal kırıklığı çılgılığı geldi. "Yalan söylediğini biliyorum!"

"Ne hakkında?"

"Onun dinlendiği konusunda," diye tersledi. Sırtı biraz daha dikleşirse, omurgası çatlayacaktı. "Kieran'la karşılaştığımda olduğu gibi. O uyanık ve bunu normal bir şekilde uyuduğu anlamında söylemiyorum."

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, derimde küçük kabarcıklar belirdi. "Peki bunu neden düşünüyorsun?" diye sordu adam, sesi ürkütücü derecede yumuşaktı.

"Birkaç saat önce tüm kale sallandığı gerçeği dışında mı?" diye karşılık verdi kadın.

Yüzünü göremiyordum, ama erkeğin sesindeki alaycı gülümsemeyi duydum: "Peki bunun ben olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Sen bunu yapamazsın." "Bahse girer misin?"

Birkaç saniye sessizlik yine geçti. "Hayır, pek sayılmaz," dedi, sesinde hafif bir titreme duydum.

Bu hoşuma gitmedi. Gözlerimi onun sırtına diktim.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi, boğazını temizleyerek. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ya da neden onun daha önce normal uyumadığını bildiğimi de. Sadece bir his... ve tanrılar biliyor ki, uyandığımdan beri birçok garip hisse kapıldım. Bak, bunun önemi yok. Sadece onun için endişeleniyorum ve beni bu odaya almaman bana bir şeylerin ters gittiğini gösteriyor," dedi, bir sonraki nefesi duyulabilir bir şekilde. "Ve bu... tanrılar, Casteel, bu beni korkutuyor."

Başını geriye eğdi ve bakışlarım onun yanındaki yumruğına düştü. Eli gevşedi. "O iyi," dedi adam, o kadar sessizce ki neredeyse duymadım. "Ama o... bazı şeyleri hatırlamakta zorluk çekiyor."

"N-ne?" diye kekeledi.

Sırtındaki tüm kaslar tekrar gerildi. "Şu anda kendisi değil."

Dizlerimi tekrar göğsüme çektim ve çenemi üzerlerine dayadım. Sallanmaya başladığımda, onların konuşmaları bir uğultudan ibaret hale geldi. O haklıydı. Ben... kendimde değildim.

Bende bir sorun vardı. O fısıltılarda bir sorun vardı.

İlk başta bunun içgüdülerim olduğunu düşünmüştüm, ama artık bunun doğru olduğuna inanmıyordum. Fısıltılar benim değildi ve bunu fark etmem hoşuma gitmemişti.

Ve o fısıltılar... çok fazla değildi. Sadece bir tane vardı. *O.*

İçeri girmek isteyen. Ölüm.

Bunu bilmem hoşuna gitmedi.

Kapıdaki erkeğı ortadan kaldırıp kaçmam için fısıldadı. Bunu yapmamı ve sonra da beni kurtları düşündüren diğerini bulmamı, onu da ortadan kaldırmamı istedi. Ve bununla yetinmemi istemiyordu. *Yoluma çıkan herkesi, ister ölümlü, ister tanrı, ister kurt, ister ejderha olsun,*

yoluma çıkan herkesi, ister ölümlü, ister tanrı, ister kurt, ister ejderha olsun, yok etmemi istiyordu.

Artık acı olmayacak, fısıldadı. Artık açlık olmayacak. Artık korku olmayacak. Zayıf olmayacaksın.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Bunu istemiyor musun? Buna ihtiyacın yok mu? Senin için bunu yapabilirim, diye fısıldadı. Sadece teslim olman gerekiyor. Hepsi bu.

Sonra ne olacak?

Sonra bana geleceksin. Bir olacağız, et ve kemik. Sadece bana teslim olman gerekiyor, diye baştan çıkardı. Cazip geldi. Çağırdı. Şarkı söyledi. Bana teslim ol. Teslim ol.

Fısıltıları, o zamanlar güzel ve unutulmaz bir yas şarkısı gibi geliyordu kanlı topraklar ve kırık kemikler. Kızıl gökyüzü ve ateş gölleri. Diz çökmüş, ibadet eden kalabalıklar. Gördüklerim korkunçtu. Gördüklerim...

Kaçınılmazdı.

CASTEEL

Yere oturup Poppy'yi izledim. Tawny'nin odanın dışındaki salondan ayrılmasının üzerinden bir saat bile geçmemişti.

Geri dönecekti.

Yüzümü ovuştururken, onu bir dahaki sefere gitmeye ikna etmenin daha zor olacağını hissettim. Kadın tuhaf bir aura yayıyordu. Bunu inkar edemezdim. Ama Poppy'nin şu anki durumu hakkında ayrıntılara girmediğim için çok sinirlenmişti. Ayrıca benim

onu hücreye almayı reddetti. Poppy için endişelendiğini anlayabiliyordum. Sesinde bu çok belliydi.

Ama ona tam olarak güvenmiyordum.

Dediğim gibi, aurası çok tuhaftı. Tuhaftı. Onu okumaya çalıştığımda, ondan hiçbir duygu alamadım. Orada boşluktan başka bir şey yoktu.

Bu doğru değildi.

Gözlerimi kapattım ve başımı duvara yasladım. Ona güveniyor olsam bile, onu içeri alamazdım. Poppy ona saldırırsa, kendine geldiğinde kendini asla affetmezdi.

Onu buraya getirdiğimden beri bütün bir gün geçmişti, yani Reaver yakında geri dönmeliydi. Kendime bunu söyleyip durdum, şüpheyi kapılmamaya çalıştım. Reaver başarılı olacaktı. Yardımcı olabilecek birini bulacaktı.

Elimi indirip gözlerimi açtığımda, Poppy'yi olduğu gibi buldum, dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını sıkıca sarılmıştı. Saatlerdir öyle duruyordu. Hareket ettiği tek an, uyandığında kapıya doğru deli gibi koşmaya başladığı andı. Onu yakaladığımda, dokunuşum onu yakıyormuş gibi çığlık attı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, Delano kurt formuna dönüşüp kapıyı tırmalamaya başladı. Onu bırakana kadar çığlık atmaya devam etti. O zaman duvarın kenarındaki yerine çekildi ve orada kaldı. Hiçbir şey içmemişti. Hiçbir şey yememişti. Tuvaleti kullanmamıştı. Tawny kapıya gelene kadar *hiç kıpırdamamıştı*. Ama ben arkamı döndüğümde, yine o lanet duvara yapışmıştı.

Daha önce kullandığı eather onu çok yormuştu, bu yüzden birkaç kez uykuya daldığını düşündüm. Ama ara sıra, açlığının acısı binlerce küçük, yanan hançer gibi etimi delip geçiyordu. Sonra bir yandan diğer yana sallanmaya başlıyordu.

Boğazımdaki düğümü yuttum, odadaki sessizlik onun sığ ve düzensiz nefes alıp vermesiyle bozuluyordu. "Poppy," diye seslendim, onu korkutmamaya dikkat ederek. "Bana bakar mısın?"

Oda içinde benim varlığımı fark ettiğini, hatta beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Bakışlarım onun üzerinde dolaştı ve ellerine takıldı. Bacaklarını örten cüppesinin kenarlarını o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak eklemleri beyazlamıştı. Onu anlamak için duyularımı genişlettim. Boğazımda acı bir tat oluştu. Acı gibi hissettim ama... daha fazlasıydı.

Hareketlerimi sabitlemek için derin bir nefes aldım, sessizce elimi yere koydum ve yavaşça öne doğru sallandım.

O sallanmayı bıraktı ve başını kaldırdı. Donakaldım. Yüzü neredeyse tüm rengini kaybetmişti ve gözlerinin altındaki lekeler koyu gölgelere dönüşmüştü. Bana baktığında, irislerindeki kırmızı çizgilerin solduğunu fark ettim. Bu iyi bir işaret olmalıydı, ama gözlerinde gördüğüm şey, ondan aldığım şey, beni durdurdu.

Evet, acı çekiyordu ve bu acı fiziksel acıdan çok daha derindi, ama aynı zamanda *korku* da hissettim.

Saf, katı bir dehşet.

Tanrım. Onun bu kadar korktuğunu ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen tek an, Kieran ve benim gölge gölgesi tarafından yakalandığımız zamandı. Gölge gölgesi, Nyktos Dağı'nın doğu tepelerinde bulunan, etkilenenleri dondurup taşla çeviren bir çiçek.

O zaman bizim için çok korkmuştu.

Ama şimdi?

Benden korkmuş görünüyordu.

Hava, enerjinin akımıyla doluydu ve o geri çekilip kendini duvara yaslayarak

duvara yapışır gibi. Gerginleşirken, gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördüm ve...

Panik, kırılmak üzere olan bir dalga gibi içinde yükseldi. "Yapma," diye tiz bir sesle söyledi.

Ruhum soldu. Bu kelime kırılmış gibi geliyordu. "Poppy," diye boğuk bir sesle fısıldadım, uyandığında kaçma arzusunu dağıtmak için onu alay ettiğim için kendimden nefret ediyordum. "Lütfen benden korkma. *Lütfen*."

Poppy irkildi.

O lanet olasıca *irkildi* ve onun bana gerektiği gibi güvenmediğini fark ettiğimde hissettiğim tüm acı ve öfke, onun korkusuna neden olan kişinin ben olduğumu bilmekle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Kalbimi söküp atmak istedim.

Çaresizlik hissi içimi kapladı. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. O, vücudunu yana doğru çevirip dizlerini göğsüne sıkıca bastırırken başını bana doğru çevirmişti. Aramızda bir mesafe vardı; sadece birkaç metre olmasına rağmen kilometrelerce gibi geliyordu.

Vücudumu gevşetmeye zorlayarak, onun ihtiyatlı bakışları üzerimde sabit kalırken ne ileri ne de geri gitmeye cesaret edemedim. Tanrılar, sonraki dakikalar gerçekten çok kasvetli geçti. Bu düşünceyi kafamdan atmam gerekiyordu.

Bu yüzden, neredeyse hiçbir şey hissetmeyecek kadar hayal kırıklığımlı bastırdım ve en azından duvara yaslandığından beri ilk kelimesini söylediği gerçeğine odaklandım. Bir kez daha nefes aldım. "Şu anda bunu hatırlamıyorsun, ama her zaman benimle konuşabilirsin. Her konuda," dedim yumuşak bir sesle, bunun doğru olmasını dileyen tarafımı bastırarak. "Ne düşündüğünü bana söyleyebilirsin."

Gözlerini kırptı, kirpikleri yavaşça kalktı. "Tek düşündüğün kaçmak olsa bile. Bana bana söyleyebilirsin." Tekrar kıcımlımın üzerine oturdum. Artık ona yarı eğilmiş değildim, ama daha yakındım. Bunu bir ilerleme olarak kabul ederdim. "Şu anda seni ne kadar rahatsız ettiğimi düşünüyorsan

seni ne kadar rahatsız ettiğimi düşünüyorsan," hafif bir gülümsemeyle dedim, "bunu bana söyleyebilirsin, tıpkı geçmişte seni sinirlendirdiğim zamanlarda yaptığın gibi."

Çenesi aşağı eğildi, saç telleri yanağına doğru sallandı. Beklendiği gibi, cevap vermedi.

Sanki başka bir dünyadaymış gibiydim — sesimin ona ulaşmadığı, varlığımın ona rahatlık vermekten çok tehdit oluşturduğu bir dünya.

Tanrılar. Verilen sözün boktan olmasına rağmen, onu kucaklamak için can atıyordum. Bir dokunuşla onu sakinleştirmek için. Ama biliyordum ki, herhangi bir girişim sadece onu daha da korkutacaktı. Bu yüzden, kırımın oturduğu yere yapışıp kaldım, onu anlamadığım bir savaşta kaybetme korkusuyla boğuşan sessiz bir koruyucu. Var olduğunu bildiğim ama göremediğim bir düşman.

Oda, Poppy'nin zayıf ve zorlu bir ritimle gelen sık nefes alıp verişinden başka sessizdi. Duygularımı ona doğru uzattığımda endişe beni sardı. Ondan aldığım şey, korku, endişe ve düz bir şeyin karışımıydı. Duygusuz. Boş. Ona konsantre oldum. Sanki bir soğanın katmanlarını soyuyormuşum gibiydi. Korku, endişe ve açlık ona aitti, ama altında ne gizleniyordu? O soğuk boşluk mu? O ona ait değildi.

O, ondan geliyordu.

Bir şekilde, kendini ona bağlamıştı. Onun içine girmişti... Öfkenin çılgın ateşi içimi yaktı, vücudumdaki her hücreyi ateşledi ve kanımdaki özü körükledi. O pisliği öldürecektim. Gerçek Ölümün İlkel'i olsun ya da olmasın, ölecekti. O lanet olası...

Poppy başını kaldırdı, gözleri yine fal taşı gibi açıldı ve enerji atmosferi doldurdu. Göz bebeklerinin arkasında zayıf bir ışık parıldarken, irisindeki kahverengi ve yeşil lekeler birbirine karışmaya başladı.

Kahretsin.

Kendimi daha iyi kontrol etmem gerekiyordu. Duygularımı geri çekerek, öfkemi kontrol altına aldım. Kendimi sakinleştirmek için neredeyse tüm gücümü kullanmam gerekti.

Sesimin düzgün olacağına güvenebildiğimde, konuştum. "Bunu hissettin, ha? Sana kızgın değilim. Asla sana kızgın değilim."

Gözlerindeki çalkantı yavaşladı ve sonra durdu, geriye sadece gölgeler ve kırmızı renk kaldı. Bakışlarımız kilitlendi ve onun bakışlarında soğuk, uçsuz bucaksız bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Onun bana bakmadığını hemen anladım. Kaslarım gerildi. "Sen misin?" Başını eğdi.

"Kolis."

Dudaklarının bir tarafı yavaşça kıvrıldı. "Sana daha önce söylemiştim." Onun ağzından çıkan ses, zehirli bir fısıltı gibiydi, zehirli bir engerek gibi havada bana doğru süzülüyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "O her zaman benim oldu."

Aniden, sanki tüm kaslarım taşa dönmüş gibiydi. Aklımda, neredeyse aynı sözleri söyleyen Dük Teerman'ı gördüm. Karanlık gözlerinde, karanlıkta titreyen ölmekte olan güneş ışığı gibi bir ışık parlaması gördüm.

Ve aniden anladım.

Bir şekilde, Kolis Teerman'ın içindeydi. Sesimi sabit tutmaya çalışırken elim uyluklarımın üzerine yumruk attı. "Ve *sana* onun hiçbir zaman senin olmadığını söyledim."

Kahkaha, donmuş yağmur gibi tenime çarptı. "Aptal."

Esir tutulduğum sırada öğrendiğim şeyi kullanarak yükselen öfkeyi bastırdım. Onun gözlerinden bana bakan şey kadar soğuk olana kadar tüm duygularımı kapattım. Kolis'i konuşturmak, kendimi kaybetmekten çok daha verimliydi. "Teerman'da ne kadar kaldın?"

Başını diğer tarafa eğdi, hareketi rahatsız edici derecede akıcı ve yılan gibiydi. "Ne kadar kalmak istersem o kadar kaldım."

Gözlerimi kaçırmadım. "Nasıl?"

O sırtıış bir kademe daha arttı. "Seni öldüreceğim."

Dudaklarımın kıvrımı onunkine uydu. "Öyle mi?"

"Ama önce?" Dilinin ucu kuru alt dudağını yaladı. "Senin değer verdiğin herkesi alıp onları mahvedeceğim."

Zorla esnedim. "Şüpheli."

O, onun gözlerinden bana baktı. "Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyorsun." Dudaklarının diğer tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "O da onu seviyordu."

Tırnaklarım uzadıkça parmak uçlarımın karıncalandığını hissettim. "Kimden bahsediyorsun?"

"O da bir aptaldı." "*Kim?*"

Gözleri üzerimde dolaştı, sonra kısıldı. "Önemli değil." önemli."

Aslında o manyak herife katılıyordum. "Sen o Yükselmişleri öldürdün, değil mi? Onlardan beslendin."

Dudaklarıyla gülümsemeye devam etti. Ve lanet olsun, bu grotesk bir alaydı.

"Senin gibi bir pisliğin, diğerleri için işe yaramayan kandan güç alabilmesine neden şaşırmadım acaba?"

Gözlerindeki kırmızı çizgiler zonkladı.

Sırttım. "Ne istiyorsun?" "Hak ettiğimi."

"Bu ne demek? Alemlere hakim olmak mı, yoksa bunun gibi saçma bir şey mi?"

"Göreceksin." O kuru kahkaha bir kez daha duyuldu. "Neden şimdi görmüyoruz? Gerçek bir sohbet yapalım, yüz yüze...

şey,

ne şekle sahipsen. Ben uslu duracağım. Söz veriyorum." Bir an durup, o anın uzamasını bekledim. "Tabii çok korkmuyorsan."

"Korkmak mı?" Dudaklarından çıkan tıslama havayı çatırdatıyordu. "Bana karşı güçsüzsün. Sen sınırlısın, ben ise sonsuzum. Sen bir hiçsin."

"Teerman'a ne yaptığımı hatırlıyor musun?" Üst dudağım kalktı, dişlerimi gösterdi. "Aynı şeyi sana da yapacağım."

Poppy inanılmaz derecede hareketsiz hale gelince sırtı sıkıştı. Gözlerini sıkıca kapatarak hafif bir inilti çıkardı. Vücudu titremeye başladı.

İçgüdülerim devreye girdi ve ona doğru ilerledim.

"Yapma," diye boğuk bir sesle söyledi, sırtını duvara dayayarak. "Eğer... çok yaklaşırsan, o... o yine kontrolü ele geçirebilir."

Kalbim çarparken, içimdeki her şey ona gitmek için çılgınlık atsa da, kendimi zorla geri tuttum. Bunu yapmamak çok acı vericiydi, ama bu benimle ve benim ihtiyaçlarımla ilgili değildi.

Yeniden oturdum. "Üzgünüm."

Poppy uzun ve gergin bir an boyunca bana baktı, sonra yanağını dizine indirdi. Dudakları hafifçe aralanmıştı, bir zamanlar dolgun ve yumuşak olan cildi artık yıpranmış ve kurumuştu.

Elimi göğsümde gezdirerek, öfkemi kontrol etmeye çalışırken az önce olanları düşündüm. "Onu... onu hissedebiliyor musun?"

Kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

Çenemi sıktım. "Bunu nasıl yapabildiğini biliyor musun?"

Gözlerini açtı ve sonra kapattı. "O girmek istedi ve ben... başka seçeneğim yoktu."

Göğsümde bir baskı hissettim, kalbim kanıyordu. "Kolis nasıl içeri girdi?"

Nefes alırken yüz hatları buruştu, acısı belliydi. Yine yana döndü ve duvara yaslandı.

Kolis'in adını söylediğimde acı başlamıştı. Alt dudağımı ıslatırken bu bilgiyi zihnime kaydettim. "Kim girdiğini biliyor musun?"

"Ölüm," diye tiz bir sesle cevap verdi.

Yavaşça nefes verdim, düşüncelerim hızla akıyordu. Kolis dememişti. Elbette o Ölüm'dü, ama adı söylendiğinde ona acı veriyorsa, bunun bir nedeni olmalıydı.

O pisliğin söylediği tuhaf şeylerin de arkasında bir neden olmalıydı. O her zaman onunmuş mu? Reaver'ı ve Kolis'in ondan ne istediğini söylemek istememesini düşündüm. Ama onun onun olduğuna nasıl inanabilirdi? O pislik yüzlerce yıldır mezarda yatıyordu. Bildiğimiz kadarıyla belki de bin yıldan fazladır. Ama Teerman'da bulunmuştu, bu da o sapığın Poppy'ye olan sapkın ilgisini açıklayabilirdi. Ama bahsettiği *diğer* adam kimdi? Bunların hiçbiri Kolis'in Poppy'den ne istediğini açıklamıyordu, ama bir şey öğrenmiştim.

Poppy'nin onun adı söylendiğinde daha önce hiç acı hissetmediğini bilmenin yanı sıra, onun girmek istediğini ve kendisinin başka seçeneği olmadığını söylemişti. Peki, nasıl...?

Rev.

Derin bir nefes alırken göğsüm sıkıştı. Rev ona dokunmuştu. Bu, buna neden olmuş olabilir miydi? Kolis'in çalınan bir tür İlkel büyüyle içeri girmesine izin vermiş olabilir miydi?

Tanrıların özünü kullanmayı ve onu büyü ve sihre dönüştürmeyi bilen çok az sayıda Atlantisli vardı. Görünmezler de bu gruba dahil edilebilirdi, ama onlar bir zamanlar Atlantis'i yöneten tanrılara karşı dönmüşlerdi. Onların Revenant veya Kolis ile bir ilgisi olması mantıklı değildi.

Geriye Rev kalıyordu. Bu, onun yaptığı bir şey ya da Revenant'ların yapabileceği bir şey olmalıydı.

Millicent.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Ayrıca Emil'in Rev'in parçalarıyla ne yaptığını da bilmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp Elemental Atlantian'ı çağırmak üzereyken, Poppy'nin midesinden gelen hafif bir gurultu duydum

midesinin gurultusunu duydum. Millicent'i çağırma düşüncesi bir anlığına aklımın bir köşesine kaydı.

"Aç mısın?" Kahretsin. Bu aptalca bir soruydu. En son yemek yediğinden bu yana günler, hayır, daha uzun zaman geçmişti. Tabii ki açtı.

"Yemek için mi?" diye netleştirdim.

Poppy, sanki küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana baktı.

"Burada biraz yiyecek var," dedim, başımı yatağın diğer tarafındaki masaya doğru eğerek. "Eminim peynir de vardır."

Gözlerinde bir ilgi parıltısı belirdi.

Düşük, kısık bir kahkaha attım. "Tabii ki peynir dikkatini çekecekti." Dudaklarımın, o uyandığından beri ilk kez gerçek bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Ayağa kalkıp sana bir tabak getireceğim," dedim, onu korkutmak istemeden. Hiç tepki göstermediğinde, yavaşça ayağa kalktım ve dönmeye başladım, sonra durdum. "Yoksa masaya gelmek ister misin?"

Poppy'nin bakışları aşağı indi.

"Ben... bunu hayır olarak kabul edeceğim." Zorlukla yutkundum, döndüm ve masaya gittim.

Onu gözümün ucuyla izleyerek, çok ses çıkarmamaya dikkat ettim ve güveçli etin kapağını kaldırıp birkaç dilim tabağa koydum, ona bıçak vermek akıllıca olmayacağını düşündüğüm için hızlıca kestim. Peynir çeşitlerini görünce durdum.

Önümdeki absürt miktardaki peyniri seyrederken, hayal kırıklığı ve kıskançlık karışımı bir duygu sardı beni. Kieran'ın bu seçimlerde parmağı olmadığına imkan yoktu. Bunlar onun en sevdiği peynirlerdi.

Birkaç küp peynir ekleyip ona meyve aromalı su doldururken göğsümdeki boşluk hissi geri döndü. Gümüş çatal bıçaklara baktım. Çatal ile zarar verebilirdi.

Ama keskin, sivri aletler *olmadan* da zarar verebilirdi. Bana ve kendine.

Onu parmaklarıyla yemeye zorlamak fikri midemi bulandırıyordu. Gözüme çatal saplanmasını tercih ederdim. Ama bununla başa çıkmak zorundaydım.

Keten bir bez alıp tabağı ve içeceği ona götürdüm. Başını kaldırıp taşıdığım şeyi inceledi.

"Bunu önüne koyacağım, tamam mı?" Yavaş adımlarla ilerledim. Onun önünde 30 santim kadar diz çöküp kokusunu içime çektim. Yasemin.

Tabağı ve bardağı yere koyarken elim titriyordu. Daha yakın kalmak istedim, ama kendimi geri çekmeye zorladım. Yere oturmadım. Bunun yerine, sert ve rahatsız sandalyeye oturdum.

O, sanki gördüğü şeyi anlayamıyormuş gibi, ya da ona güvenmiyormuş gibi, yemeğe bakarken saniyeler dakikalar oldu. Önünde biraz yemeliydim...

Soluk bir el bir küp peynir aldı. Dudaklarının arasından geçerken nefesimi tuttum, sonra o başka bir parça daha aldığında yavaşça nefes verdim — bu sefer cedar peyniri.

Poppy tüm peyniri yedi. Parmakları birkaç saniye etin üzerinde durdu, sonra benim onun için kestiğim bir parçayı aceleyle aldı. O yerken çok yüksek sesle nefes almaya cesaret edemedim, durup avuçları arasında bardağı kavradı, parlak parmakları loş ışıktaki parıldıyordu.

Tabağındaki her şeyi bitirdiğinde, kirpiklerimde nem olduğunu fark edince şaşkınlıkla gözlerimi hızla kırptım. "Daha fazla ister misin?" diye sordum.

Tabağa baktı, sonra başını salladı.

Sandalye gıcırdadı, ben de kalkıp dikkatlice ona yaklaştım. Vücudunu yana çevirdi, dizlerini göğsüne yakın tuttu. Önünde çömeldiğimde, ellerinin dizlerinin üzerinde sertleştiğini fark ettim.

"Al." Kumaşı aldım ve göz teması kurarak bileğini hafifçe tuttum. Cildinden cildime hafif bir elektrik akımı geçti.

Poppy'nin tüm vücudu gerildi, ama uzaklaşmadı. Bu bir ilerlemeydi.

Bezi parmaklarının arasından çekerken, gözlerini indirdi. Göğsüme yaslanmış yüzüğü izliyordu.

"Bu benim evlilik yüzüğüm," dedim ona. "Benimkinde ve seninkinde bir yazıt var."

Kalın kirpikleri yukarı kalktı ve sonra tekrar aşağı indi. Dudakları sessizce hareket etti ve altın yüzüğün üzerine kazınmış kelimeleri söylediğine yemin edebilirim.

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "Sonsuza kadar," diye fısıldadım. "Bu hiç değişmedi. Asla da değişmeyecek."

Diğer eline geçtiğimde, vücudunda hafif bir titreme oldu. Ben açgözlü bir piçtim, yemek artıkları silmek için bol bol zaman harcıyordum. Ama şansımı zorluyordum.

Ona içten gelmeyen bir gülümsemeyle elini bıraktım ve tabağı ve boş bardağı aldım. Masaya dönmem uzun sürmedi, ama döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Artık dizlerini kucaklamıyordu, ama bunun bir gelişme olup olmadığından emin değildim.

Sandalyeye geri döndüm. Kısa bir süre sonra, Poppy'nin çenesi düştü ve gözleri kapandı. Nefesi düzeldi. Uyuduğundan emin olduğum anda ayağa kalktım ve yorganı aldım. Ona doğru döndüm ama bir adım daha atmadım. Duvara yaslanmış, dizleri göğsünden birkaç santim uzaklaşmıştı.

Yorganla onu örtmek onu uyandırır mı ne olurdu?

Orada dururken elimdeki yorganı sıkıca tuttum. Gençliğimden beri bu kadar kararsız olmamıştım. Dakikalarca orada durdum, kalbim çarpıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu. Yavaşça hareket ederek, elimden geldiğince yorganı omuzlarına nazikçe örttüm.

Uyanmadı.

Sessizce geri çekildim ve kapının yanına geldim. Nemli yanaklarımı ellerimin arkasıyla sildim, bir an durdum, sonra döndüm ve sessizce kapıyı açtım.

Emil'in bakışlarıyla karşılaşınca, arkamdaki kapıyı kapattım. "Sesini alçalt," dedim, elim hala kapı kolunda. "O uyuyor

" dedim, elim hala kapı kolunda. "Uyuyor."

Emil başını sallarken, belindeki kılıcı tutan eli gevşedi.

"Senin için iki şey yapmanı istiyorum," dedim ona. "Ne olursa olsun," diye cevapladı hemen.

"Rev'in durumunu öğren."

"Bu çok uzun sürmez. Parçaları buradan çok uzak olmayan bir hücreye koydum," dedi. "Ama en son kontrol ettiğimde, hala parçalar halindeydi."

Rev'in iyileşmesinin ne kadar süreceğini bilmediğim için kaşlarımı çattım. "Ayrıca Millicent'i bulmanı istiyorum."

Emil kaşlarını kaldırdı. "Tamam." Bir süre durakladı. "Kieran'ı göndereceğim..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Delano'yu kapıyı gözetlemeye gönder." Ağzını açtı.

"Delano'yu gönder," diye tekrarladım ve Emil başka bir şey söylemeden kapıyı tekrar açtı.

Gözlerim hemen Poppy'yi buldu. Kıpırdamamıştı ve yorgan omuzlarının üzerinde duruyordu. Onu geçici yatağa taşıyabilmeyi dileyerek kapıya yaslandım. Onu uyandırma riski çok büyüktü.

Beklerken gözlerimi ondan ayırmadım. Bir süre sonra, duyulmayan ama hissedilen bir kapı çalınmasından önce ayak sesleri ve fısıltılı sesler duydum. Ondaki uzaklaşarak hızla koridora çıktım.

Delano oradaydı, soluk saçları dağınıktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, ama onu uyandırmış olma ihtimalimiz yüksekti.

"Emil az önce uğradı. Hâlâ Millicent'i arıyor," dedi, omzumun üzerinden kapıya bakarak. "Ama Rev'in hâlâ paramparça olduğunu sana söylememi istedi."

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturdum. "Ne kadar oldu? Beş gün mü? Hiç iyileşme yok mu?"

"Eğer çürümeyi iyileşme olarak görürsen. Tanrılar biliyor ki bunu söylemeyi hiç düşünmemiştim, ama... öyle düşünüyorum," diye cevapladı Delano

"Yani, durum bu."

Şaşkınlık içimi kapladı. "O pislik çürüyor mu?" Delano başını salladı. "Evet, geri dönülmez bir şekilde ölmüş görünüyor."

Orada dururken şok dalgaları içimi kapladı, çok yorgun olduğum için onu doğru duymadığımı merak ettim.

Çünkü ima edilen şey imkansızdı. Sadece draken kanı bir Revenant'ı öldürebilirdi.

Peki, *ben* onu nasıl öldürdüm?

Poppy'nin kırmızı çizgili gözlerinde memnuniyet parıldıyordu, ben sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdüğümde.

Ben hücreye geri girdiğimde uyandı ve açıkça iyi gitmemişti.

Çünkü uyanan Poppy değildi. Ama bunu ilk başta anlamamıştım. Saldırmaya ya da kaçmaya çalışmamıştı, üşüdüğünü söylemişti. Yalnız olduğunu. Başının ağrıdığını. Bu yüzden, kalktığında, oturduğum yere doğru yürüdüğünde ve kucağıma tırmandığında onu durdurmadım.

Poppy'nin bana geri döndüğüne inandığımdan değildi. Gerçeği biliyordum. Sadece onu kucaklamak istemiştim. Ve kucakladım. Onu kucakladım, ölüm kadar soğuk olan teninin sıcak ve hayat dolu olmasını umutsuzca diledim. Yine de onu kucaklamak bir rüya gibiydi, o beni odadan çıkarmaya çalıştığında sona eren bir rüya. Önce yalvardı. Bu işe yaramayınca, baştan çıkarmaya çalıştı.

Bu teknik de işe yaramamıştı, ama Kolis *onu* bunu denemek için kullanmış olması? Boğazım safka doldu ve çenemi sıktım, midemdeki az miktardaki içeriği dışarı çıkarma dürtüsüyle mücadele ettim.

Kolis bir sonuç alamayacağını anladığı anda, onun ağız ve sesiyle bana küfretti. Ben hiç kıpırdamadan, tek kelime etmeden oturdum. O, onun ellerini kullanarak kendini tırmalarken, içimde kaynayan öfke bir öfkeye dönüştü. Yanaklarında kan izleri oluşunca, artık dayanamadım. Buna daha fazla şahit olamazdım.

Onun bir kenara attığı battaniyelerden birini kaptım ve çıplak ellerimle dar bir şerit kopardığımda dikişlerin yırtılma sesi havayı yırttı.

"Biri kızgın mı?" diye alaycı bir kahkaha attı.

Dönerek, bir ucunu yumruğuma sardım ve hızlıca harekete geçtim. Elini yakaladım ve yüzünden çekip aldım.

"Ne yapıyorsun...?"

"Konuşmayı kes."

"Zorla. Sesini kullanabilirsin..."

"Kapa çeneni." Diğer elini yakaladım ve onu karnının üzerine çevirdim.

O ince, tiz kahkaha derimi tırmaladı. "Bunu önermiyordum, ama eğer istediğin buysa..."

"Kapa çeneni." Dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarını birbirine sıkıştırdım. Her iki kolunu da arkasına çektim...

"Neden?" diye inledi, bakışlarım yüzünün yan tarafına kaydı. Sesindeki kaygan soğukluk gitmişti. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatarak bileklerini birbirine bastırdım.

"Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdı, beni uzaklaştırmak için kalçalarını salladı. "Neden canımı acıtıyorsun? Neden?"

Göğsüm sanki bir Craven'ın pençeleri içine saplanmış ve göğsümü parçalamış gibi hissettim. Tereddüt ettim...

Poppy birdenbire güçlenerek, bileklerimi tutan ellerimi kırarak beni neredeyse yere düşürecekti.

Küfrederek, dizlerimi kalçalarına sıkıştırdım ve üst kollarını yakaladım, olabildiğince nazıkçe bir kez daha geri çektim - bu hala onun vücuduydu.

"Lütfen, yapma!" diye bağırdı. "Lütfen!"

Kapıdaki tırmalama sesi yeniden başladı. Delano inleyince kendimi kapattım. Hızla battaniye şeridini bileklerine sardım, olabildiğince gevşek ama kaçamayacağı kadar sıkı tutmaya çalıştım. İşimi bitirince onu yan çevirdim, ayağa kalktım ve geri çekildim.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı. "*Lütfen.*" Ağır ağır nefes alıp vererek sandalyeye oturdum.

Bağırdı. Çığlık attı. Sesi kısılana kadar çığlık attı ve çırpındı. Yan yatarken, buz gibi bir nefretle bana bakarak nefes nefese kalmıştı. Delano ise sürekli demir kapıyı pençeleyip kazıyor ve sızlanıyordu.

Ben hepsini
görmezden
geldim.

Ta ki sonunda sessizleşene kadar — ya o vazgeçti ya da vücudu pes etti. Gözleri kapandı ve nefesi sığ ve hızlı ama düzenli hale geldi.

Delano'nun inlemeleri azaldı ama tamamen kesilmedi. Ben ise onun yaralarının üzerinden akan ince kan damlalarına bakıyordum.

O anda üç şey anladım.

Kolis zayıftı, *çok* zayıftı. Bu yüzden bileklerindeki bağlar tutmuştu. Bu yüzden savaşmak yerine kaçmak için elinden geleni denemişti. Dikkatimi dağıtmak istemişti.

Kolis ayrıca beslenmek istemiyordu. Bu onu güçlendirecekti, ama aynı zamanda onu da güçlendirecekti - onun beslenmeyi reddetmesinin tersi. İkisi de birbirlerini zayıf tutmaya çalışıyordu.

Ve şüphesiz bildiğim üçüncü şey neydi? Onu öldürecektim.

BÖLÜM 5

CASTEEL

Ayakta durdum, kollarımı göğsümün üzerinde gevşekçe kavuşturarak kapıya yaslandım ve haftalardır yaptığım şeyi yapmaya devam ettim.

Poppy'yi izledim.

Onun uyumasını izledim, Wayfair'in duvarlarının dışında olup biten tüm o saçmalıkları düşündüm. Kemik Tapınağı'ndaki savaş sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ve biz en az bir gündür hücredeydik. Belki de iki gündür. Benim dünyam durmuştu, ama bu alemin durmadığını biliyordum.

Birinin yaklaştığını duyunca başımı yana çevirdim. Bir an sonra, bir vuruş sırtımı titretti. Kapıyı iterek döndüm ve açtım. Geri dönenin sadece Emil olmadığını biliyordum. Gözlerim, görmek istediğim son kişiye ait gözlerle buluştu. Belki de *son* kişi değil. Daha çok sondan ikinci. En azından sondan üçüncü.

Kardeşim, Millicent'le gördüğümünden beri ortadan kaybolduğu yerden geri dönmüştü.

Ve berbat görünüyordu.

Malik'in omuz uzunluğundaki saçları ensesinde bir topuz halinde toplanmıştı, sadece bir tek kum rengi kahverengi saç teli, eskisinden daha keskin görünen yanağına düşmüştü. Çenesindeki morluk gitmişti, ama gözlerinin altındaki lekeler daha da koyulaşmıştı. Benim kadar uyuduğu belliydi.

"Ne oluyor lan?" Malik, bakışlarını benden hücre kapısına çevirerek sert bir sesle sordu.

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve Delano'nun arkasında duran Emil'e baktım. Beyaz kurt yanımdan geçerek kan izleri bıraktı. Kulakları seğirerek, kırmayı başardığı kapıya, *demir* kapıya bakmaya devam etti. Pençelerinin üçü kırılmıştı. Yeniden çıkacaklardı, ama midem yine de bulandı. Gözlerimi Emil'e çevirdim.

"Millicent'i bulamadım," diye açıkladı, ellerini kaldırarak.

"Yani, *onu* yakaladın mı?" diye düşük sesle sordum.

"Aslında, hayır." Malik'in duruşu benimki kadar sertti. "Millie'yi aradığını duydum. Nedenini öğrenmeye karar verdim." "Ona hiçbir şey söylemedim," dedi Emil.

"Bu beni çok rahatsız ediyor," diye ekledi Malik. Bakışları bir kez daha hücre kapısına kaydı. "Bir sürü sorum var."

"Ve ben sadece Millicent'i görmek istiyorum."

Gözleri bana dikildi. "Bana neden burada olduğunu söylemeden önce..."

"Bunu yapmayı planlamıyordum."

Beni görmezden geldi. "Gözlerine ne olduğunu bana anlatacaksın."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Gözlerim. Tabii ya. O da şimdi daha parlak bir aura görüyordu. "Önemli bir şey değil."

"Ciddi misin sen?" Kollarımı

kavuşturup kaşlarımı kaldırdım.

"İrislerinin etrafında eather iplikçikleri dönüyor, Cas. Hatırlatmam gerekirse, daha önce yoklardı."

"Hatırlatmana gerek yok, ama teşekkürler. Millicent nerede?"

Sinirinin tadı dikenli ve hafif ekşiydi. "Poppy'yi neden buraya getirdin?"

"Neden burada olduğunu düşünüyorsun?" Delano'nun bakışları gergin bir şekilde aramızda gidip gelirken karşılık verdim.

"O burada değilse sen neden buradasın?" diye meydan okudu.

Kahretsin. Burada olmamın nedeni *bu kadar* açık mıydı?

Cevap evetti.

Malik'in şakağında bir kas seğirmeye başladı, tıpkı babamızın sinirlendiğinde yaptığı gibi. Yaklaştı. "Cas," dedi, sesi alçaktı. "Tanrım. Aramızdaki ilişkinin gergin olduğunu biliyorum..."

"Yılın en hafif tabiri," diye mırıldandı Emil.

Malik ona uyarıcı bir bakış attı. "Ama belli ki bir şeyler ters gitmiş ve ben endişeliyim."

"Endişelenmene gerek yok."

"Ve tek ben değilim. Babamız da öyle." Malik benim cevap vermemi bekledi. Cevap vermediğimde, daha da sertleşti ve geri adım attı. Bakışları loş koridora kayd, kapalı demir kapılar üzerinde dolaştı. Ağzının köşelerindeki deri gerildi, sonra hissettiği her neyse onu maskeleydi, ama keskin, neredeyse acı bir keder tadı ağzımı kapladı. "Peki. Neyse," dedi. "Millie'nin nerede olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Malik'in çenesi gerildi ve cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Gitti."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "O zaman neden buradasın?"

Gözlerini kaçırarak kuru bir kahkaha attı, ağzının köşeleri daha da sıkılaştı. "Onu en son kovaladığımda, bunu istemediğini açıkça belli etti."

Aralarında ne olduğunu ya da Malik'in Millicent'e kalp arkadaşları olduklarını neden söylemediğini bilmiyordum, ama onun benden nefret ettiğini söylediğini hatırlıyordum. Bu, unutabileceğim bir şey değildi. Ama şimdi bunun nedenlerini anlamanın zamanı değildi.

Rev ölmüştü.

Millicent kayıptı. Ve Reaver hala dönmemiştir. Siktir.

Malik başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Kahretsin.

"Uyanmış."

Malik durdu.

Emil ve Delano'ya baktım. Delano artık bizi o kadar gergin izlemiyordu. Derin bir nefes aldım. "Ama kim olduğunu tam olarak hatırlamıyor."

Kardeşim döndü. "Ne?"

"Nektas bunun olabileceği konusunda bizi uyarmıştı," dedim, çenemi sıkarak. "Onu buraya getirdim ki..." Boğazımı temizledim. "Diğerlerine çok yakın olmasın diye."

Malik, ne söyleyeceğini bilememiş gibi görünüyordu. Belinden döndü, sonra yüzündeki saçları geriye doğru çekerek bana döndü. "Draken bu durumun ne kadar süreceğini söyledi mi?"

Kafamı salladım.

Bir an sessiz kaldı. "Lanet olsun, ben..." Yutkundu ve başını eğdi. "Üzgünüm dostum."

Gerildim. Her yanımla onun sempatisini reddetmek istiyordum, çünkü bunun bir nedeni vardı. Kısa bir baş sallama ile cevap verdim ve Delano kalkıp yanıma geldi. Oturarak bana yaslandı.

"Millie'yi neden görmek istedin?" diye sordu Malik. "Sence...?"

Hepimiz aynı anda atmosferdeki değişimi hissettik. Güçlü bir enerji dalgası havayı inceltirken, Delano dört ayak üstüne kalkıp kulaklarını düzleştirdiğinde içimdeki özü okşadı.

Hücre kapısına doğru döndüm ve Malik göz açıp kapayıncaya kadar yanımda belirdi. "Oraya giremezsin," dedim ona.

"Peki sen girebilir misin?" "Evet."

Burun delikleri genişledi. "O, tanımayan bir İlkel tanrı..."

"Uh, millet?" Emil sözünü kesti. "Bence bu Poppy değil. Çünkü orada... bir ışık topu var."

Malik'in bakışları benimkilerle buluştu ve ikimiz de döndük. Dar koridorun ortasında, gümüş rengi küçük bir küre büyüyor, çıtırdayarak ince öz dalları saçıyordu.

"Ne...?" Malik mırıldandı, Delano'nun sırtındaki tüyler diken diken oldu.

Kurt, başını eğerek ilerlerken boğazından bir hırıltı çıktı. Emil'in eli kılıcının kabzasına dolandı.

Alemin kapıları önümüzde açılıyordu. Umarım Reaver'ın ulaştığı kişi, benim düşmanım olacak biri değildir.

Her halükarda, ne kılıç ne de kurt, ortaya çıkacak olana karşı koyabileceğini hissediyordum. Sadece iki varlık, alemi açacak kadar eather'e sahipken bu mümkün değildi. Arae, aynı zamanda Kaderler olarak da bilinirler.

Ve en eski tanrılar olan Primaller.

"Delano," diye seslendim, Emil'e elimi kaldırarak. "Geri çekil."

Kurt adam isteksizce geri çekildi, sağ kolumdan bir dalga gibi yayılan enerji dalgası geçirdi. Eter şişti, bedenime baskı uyguladı.

Eather küresi uzadı, tıslayarak ve patlayarak, sonra da gümüş bir parıltıyla alem açıldı ve havayı yanmış ozon kokusuyla doldurdu. Parıltı hızla söndü ve alemin açıldığı yerde, benden bir iki santim uzunluğunda bir erkek, siyah deri pantolon ve tunik giymiş olarak önümüzde duruyordu. Küçük bir çantanın askısı geniş göğsünü kesiyordu. Bakışlarım, yüzünü çevreleyen açık kahverengi saçları hızla taradı...

İlkel tanrının yüzünü görünce omuzlarım titredi. Beni şaşkın bir sessizlik içinde orada durmaya iten, saç çizgisinden burun köprüsüne ve sol yanağına uzanan sığ yara izi değildi.

Beni orada şaşkın bir sessizlik içinde durmaya iten, kumral saçları, güçlü çene hattı ve heykel gibi ağzıydı. Düz burnu ve yüksek, köşeli elmacık kemikleri. Kavisli kaşları ve uzun boylu, geniş omuzlu, ince belli yapısı. Bunların hepsi bir araya geldiğinde, yanımda duran adamın neredeyse aynadaki görüntüsüydü.

Kardeşim.

"Ne oluyor lan?" Malik boğuk bir sesle sordu.

Kardeşimle İlkel tanrı arasında bakışlarımı gezdirirken ben de aynı şeyi düşündüm. İlkel tanrı da bizim yüzlerimizde olduğu gibi tam olarak aynı "ne oluyor lan" ifadesiyle bize baktı.

Emil sertçe eğildi, bana da aynısını yapmam gerektiğini hatırlatarak. Primal eski bir tanrıydı. Ama Malik ve ben, şaşkınlıktan başka bir şey yapamayacak kadar donakalmış bir şekilde dik durmaya devam ettik.

"Uh..." Emil yavaşça doğruldu. "Gözlerim mi yanıyor, yoksa sana çok benzeyen birini mi görüyorum?" Malik'e, sonra bana baktı. "Aslında ikinize de."

Emil bariz olanı söylüyordu, ama onu bunun için suçlayamazdım. Primal'a bakmaya devam ettim, farklılıkları bulmaya çalışarak. Saçları biraz daha kısaydı ve daha dalgalıydı, benimkine benziyordu.

Ama bunun dışında?

Sanki Malik'i yirmi yıl kadar yaşlı görüyormuşum gibiydi. Ya da babamızın ikizini görüyormuşum gibi.

"Eğer saçma sapan şeyler görüyorsan..." Malik, kolları yanlarında sarkık bir şekilde mırıldandı.

"O zaman hepimiz görüyoruz," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Primal'ın gümüş rengi gözleri bana doğru kaydı ve onunla ilgili her şey değişti. Kısa sürdü — burun deliklerinin genişlemesi, kaşlarının arasındaki kırıışıklık ve çenesinin gerilmesi

—ama bakışları Malik'e dönmeden önce bunu gördüm. Ondan herhangi bir duygu alamadım ve bunun

Primal olduğu için mi, duygularını gizlediği için mi, yoksa benim yeteneklerimin sınırlılığı yüzünden mi olduğunu bilmiyordum. Yine de, o kısa süreli duygu gösterisinin ne olduğunu biliyordum.

Acı.

Ve fiziksel bir acı değildi.

"Beni bu konuda gerçekten uyarabilirdi," dedi Primal fısıltıyla, ama yine de hem tanıdık hem de tamamen yabancı olan o zayıf, melodik ritmi duydum. Bize baktı. "Merhaba."

Gözlerimi kırptım, sonra Delano'nun başını eğip kuyruğunu vücuduna yakın tutarak öne doğru süründüğünü görünce donakaldım. Ben bir şey söyleyemeden, Primal tanrısı elini kurt adamlara doğru uzattı. Delano dikkatlice başını kaldırdı ve uzattığı eli kokladı.

Bir kalp atışı geçti ve sonra Delano burnunu Primal'ın eline bastırdı.

"Eh," dedi Emil yavaşça. "Sanırım Delano'nun onayını aldı."

Primal'ın dudaklarının bir tarafı kıvrıldı ve tabii ki bir gamze belirdi.

Bakışlarım Malik'inkilerle buluştu. O da benim düşündüğüm şeyi düşünmüyor olamazdı.

Bu Primal bizim soyumuzdandı.

Bu mantıklıydı. Elementaller doğrudan tanrılardan geliyordu. Ama bir Primal tanrısı mı?

Delano geri çekildi ve göğsümde bir farkındalık dalgası hissettiğimde yanıma döndü. Ellerimi yumruk yaptım.

Primal'ın bakışları kalktı, kaşlarını hafifçe çatarak salonun içini süzdü. Kieran'ı hissetmişti, henüz kimse onun geldiğini duymamış gibi görünse de, Delano bile. Diğerleri nihayet Kieran'ın gelişini fark ederken, ben bu bilgiyi zihnime kaydettim.

Bir saniye sonra, gölgeli salona girdi, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Duyularımı açarak zihnimi onun zihnine bağladım ve çenemi sıktım. *Söylediklerimi unuttun mu?*

Hızı değişmedi. *Ne dediğini biliyorum. Ee?*

Yaklaştıkça, morlukların kaybolduğunu gördüm. Onun için iyi.

Bu bizimle ilgili değil, diye cevap verdi.

O daha fazla konuşmadan kendimi ondan uzaklaştırdım. Derin bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. O haklıydı. Bu bizimle ilgili değildi.

Kieran, tuhaf grubumuzu görünce adımlarını yavaşlattı. "Hissettim ki..." Primal'a bakışını çevirince sözünü yarım bıraktı. Kaşlarını çatıp Malik'e doğru baktı. "Ne oluyor...?"

"Kulübe hoş geldin," dedi kardeşim. "İlginç," diye mırıldandı Primal, Kieran'a bakarak.

Kieran da onun bakışına aynı şekilde karşılık verdi.

Emil boğazını temizledi. "Peki, onun uzun zamandır kayıp olan Da'Neer'e benzediğini görmezden mi geleceğiz?"

Primal, soyadını duyduğunda pek şaşırılmış görünmüyordu. Bakışları Malik'e kaydı. "Reaver, yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi."

Sersemliğimden sıyrıldım, göğsüm sıkıştı. "Nedenini söyledi mi?"

Malik'ten gözlerini ayırıp bana odaklandı. Belki hayal gücümdü, ama bunu isteksizce yapmış gibi görünüyordu. "Kraliçenle bir... sorunun olabileceğini söyledi."

Kardeşimin bana doğru döndüğünü hissederek başımı salladım. "Evet." Kieran'a yaklaştığını görünce ona bir göz attım. "*Bir sorunumuz var.*"

Primal'ın bakışları arkamdaki kapıya kaydı ve sonra tekrar grubumuza döndü. "Sen kalabilirsin," dedi bana, sonra Kieran'a bir kez daha baktı. "O da kalabilir. Geri kalanlar gitmeli."

Malik gerildi. "Seni tanımıyorum. Seni tanımıyoruz.
Peki ya...?"

"Sorun yok," diye araya girdim. "Kieran ve ben onunla başa çıkabiliriz."

Gözümün ucuyla Primal'ın kaşını kaldırdığını gördüm.

"O bir tanrı," diye itiraz etti Malik. "Birdenbire ortaya çıktı."

"Reaver'dan Iliseum'a dönüp Poppy'ye yardım edebilecek biri var mı diye bakmasını istedim." Primal'ın söylediklerini doğruladım, onun adını söylediğimde başını hafifçe salladığını fark ettim. "Belli ki bu yüzden buradadır."

"O öyle diyor." Malik yaklaştı. "Ve
açıkça, senin söylediğinden daha fazlası var. Cas

—
"Sorun yok," diye onu sakinleştirdim, sabırsızlığımı bastırarak.

Kardeşim endişeliydi; bunu anlayabiliyordum. Ama bunun için vaktimiz yoktu. "Biz hallederiz." Sert bir nefes verdim.

"Poppy'nin yanına dönmem lazım."

Malik bir an hareketsiz kaldı, sonra çenesini sıktı ve geri adım attı. Derin bir nefes alarak Primal'a döndü. "Senin ne olduğun umurunda değil," dedi, sesi alçaktı. "Kardeşıme bulaşırsan, ben de sana bulaşırım."

Primal başını yana eğdi. "Anlaşıldı."

"Uzaklaşmayacağım," dedi Malik bana.

Emil'e hızlıca bakarak başımı salladım. Burun delikleri genişledi, ama bana kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve kardeşimle birlikte gitti. Delano tereddüt etti, ama bunun başka bir nedenden olduğunu biliyordum. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun," diye sessizce hatırlattım. "Git."

Birkaç saniye boyunca mavi gözleri benimkilere kilitli kaldı. Sonra ayağa kalktı, hızla koşarak diğer ikisine yetişti.

Kieran kaşlarını çatarak öne çıktı, Primal'ı neredeyse klinik bir gözlemci gibi inceliyordu.

"Onların tereddütlerini anlıyorum," dedi Primal, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Dikkatli olmalılar. Ya sen?" Keskin bakışları üzerimde dolaştı. "Sen hiç de dikkatli görünmüyorsun."

"Değilim," diye cevapladım. "Çünkü sen bize ya da ona bulaşırsan, ben sana bulaşmam. Lanet olası kalbini söküp sana yediririm."

Göz bebeklerinin arkasındaki parıltı, gözlerini parlak bir cıva rengi haline getirdi. "Bana benzeyen adam. O senin kardeşin," dedi Primal bir süre sonra. Bu bir soru değildi. "Ama o sana benzemiyor." Kieran'a baktı. "Ve sen de normal bir kurt gibi görünmüyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu Kieran, kollarını kavuşturarak.

Primal'ın yarı gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. Çoğunlukla, aynı boktan sırtışı yaptığımnda nasıl göründüğümü artık bildiğim için. "Kardeşin senin güvenliğin için endişeleniyor." Eather'ın aydınlattığı gümüş gözler benimkilere kilitlendi. "Ona bana bu şekilde konuşmasına izin vermemin tek nedeni bu." Bana doğru bir adım attı. "Ama sen?"

Kieran gerildi.

"Açıkça görülüyor ki, o kapının ardındaki kadın senin için sadece bir kraliçe değil," dedi.

"Değil." Karşılıklı dururken onun bakışlarını karşıladım. Ondan sızan güç aurası salonun her yerini kaplamıştı. "O benim her şeyim."

"Bu yüzden sana benimle böyle konuşmana izin veriyorum." Göz bebeklerinde çizgiler belirdi. "Ama sabrımın da bir sınırı var. Umarım bu bir sorun olmaz."

"Onun güvenliği söz konusu olduğunda benim sabrımın sınırsız olduğunu bildiğin sürece, hayır."

Şakaklarında bir kas seğirdi. Kahretsin, bunu görmek ürkütücüydü.

Saniyeler geçti. İkimiz de kıpırdamadık, konuşmadık. Gözlerimiz birbirine kilitli kaldı. Fazla zorladığımı biliyordum.

"Casteel," dedi Primal, gergin sessizliği bozarak ilk kez adımını söyledi. "Reaver seni anlatırken abartmamış."

O pisliğin ne dediğini ancak tahmin edebiliyordum. "Ancak bazı ayrıntıları atlamış gibi görünüyor. Mesela bizim akraba olduğumuz gerçeğini," dedim yavaşça.

"Öyle. Ve daha fazlasını." Kieran'a baktı. "Bu da seni kurt adam yapar."

"Benim bir adım var. Kieran," diye cevapladı. "Peki sen kimsin?" "Muhtemelen adını hiç duymadığın biri."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Neden beni memnun edip öğrenmiyorsun?"

"Bunun için gerçekten vaktimiz yok." Primal'ın bakışları kapıya kaydı.

Yanına gidip görüşünü engelledim. Reaver'ın onu gönderdiğine inanıyordum, ama onun hakkında bir şeyler öğrenmeden ona doğru adım atmayacaktım. "Adın ne?"

Aramızda ağır ve gergin bir sessizlik hakim oldu. "Kardeşinle benim bu kadar benzer özelliklerimiz olmasaydı, senin..." başını salladı, "senin tavrın, ilişkimizi açıkça ortaya koyardı."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Adın."

Gözleri parladı. "Attes." "Adını hiç duymadım," diye cevapladım.

"Hatırlanmak için çok yaşıyım galiba."

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Sadece Nektas ve Kolis benden daha yaşlı," dedi ve beni şok etti. "O kadar yaşıyım."

"Bu durumda sen...?" Kieran sözünü bitirmedi.

Bakışlarım Primal'a keskinleşti. "Orijinal Primal tanrılarından biri."

"Orijinal değil," diye düzeltti Attes. "Ben, orijinal İlk Tanrılardan doğan tanrılardanım." Soğuk, gümüş rengi bakışları aramızda dolaştı, sonra kapıya yöneldi. "Uyuyor mu?"

"Ben dışarı çıktığımda uyuyordu," dedim ona. Uyanık olsaydı bunu bilirdik diye bir hisse kapıldım. "Reaver sana ne söyledi?"

"Temel bilgileri." Attes geri adım attı ve göğsündeki kayışı parmaklarıyla okşadı. "Kraliçenizin uyku halinden bir... bağ ile uyandığını."

"Sana onun bir İlk tanrı olduğunu söyledi mi?" diye sordu Kieran.

Attes başını salladı.

"Peki sana bu *bağın* ne olduğunu söyledi mi?" diye sordum.

"Kolis." İsmi o kadar şiddetle tükürdü ki Böylesine samimi bir tiksintiyi taklit etmek zor olmalı. Kendimi biraz rahatlamaya izin verdim. "Reaver onu hissettiğini söyledi ama nasıl olduğunu bilmediğini belirtti."

"Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışıyorum," dedi Kieran. "Sven'le bile konuştum."

Perry'nin babasından bahsedilince gerildim.

"Ona ayrıntıları anlatmadım," diye ekledi Kieran hemen. "Ama babam dışında, bir şeyler biliyor olabilecek tek kişi oydu. Anlattığı her şey imkansızdı."

"Aklıma bir şey geldi. Revenant," dedim ve Kieran kaşlarını çattı. "O, kız stazdayken ona dokundu."

Kieran keskin bir nefes aldı. "Siktir."

"Bu Revenant nerede?" diye sordu Primal. "Görünüşe göre, başka bir hücrede ölü ve çürüyor,"

Kieran buna tepki göstermedi, bu yüzden ya benimle aynı zamanda ya da daha önce öğrenmiş olduğunu düşündüm.

Attes başını bana çevirdi. "Nasıl?" "Onu öldürdüm."

Gözleri kısıldı. "Bir Primal gibi hissediyorsun. Kurt adam da öyle." Göz bebeklerinin arkasında bir çatırtı duyuldu ve bana

"Ama bu imkansız. Senin bir Revenant'ı öldürebilmen de öyle. Peki, sen nesen?"

"Eşime yardım etmek için olağanüstü sabırsızım" dedim. Onun sorusuna cevap veremedim. Cevabın ne olduğunu bilmiyordum. "Ben buyum."

Şakak kasları tekrar seğirmeye başladı, bu sefer daha şiddetli bir şekilde. Bu, yara izinin kenarındaki derinin gerilmesine neden oldu. "Önce bilmem gereken bazı şeyler var.

Anladın mı?"

İçimdeki öz titreşirken bedenim soğudu. "Anladım."

"İyi," diye homurdandı. "Kadının durumu ne?"

"İyi değil." Sözleri dişlerimi sıkarak söyledim, göğsüm zonkluyordu. "Biraz daha ayrıntıya ihtiyacım var," diye ısrar etti.

"Uyandığında şimdiye kıyasla nasıldı? Davranışları nasıldı?"

Ona geri dönmek için sabırsızlanarak, derin bir nefes aldım ve ona uyanışını ve o zamandan beri olanları anlattım. "Ama kafası karışık olsa da, daha çok endişelendiği şey..." Sesim kalınlaştı ve boğazımı temizledim. "Bana zarar vermekten korkuyordu. Şimdi bile."

Attes'in bakışları keskinleşti. "Yükseliş'ten sonra beslenme ihtiyacıyla mücadele etmesi imkansız olmalıydı."

"Ben de öyle düşündüm. Ama içgüdüsel olarak, benim onun için ne ifade ettiğimi ve içinde ne olduğunu biliyordu," dedim ona. "Öyle ki, benden uzaklaşmak için mücadele etti ama özünü bana karşı kullanmadı."

Başını eğdi, beni incelerken saçları alnına düştü. "Lütfen devam et."

Elimi göğsüme sürterek kapıya döndüm. Sonunda onu biraz beslemeye ikna ettiğimi ve Reaver ortaya çıkmadan önce bile kendisinde bir sorun olduğunu hissettiğini anlattım. "Ondan sonra birkaç kez Poppy ile tekrar konuştum."

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Beni çağırdı," diye ekledi Kieran ve ben ifademi bozmamayı başardım. "Ve bunu yaparken kim olduğunu biliyordu."

"Peki şimdi?" diye sordu Attes.

"O çok yorgun. Onunla mücadele ettiğini anlayabiliyorum." Sanki göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. Ona döndüm. "Ve bu ona acı veriyor." Onunla geçirdiğim zamanları tekrar düşündüm. "Onun istediğini, kendisinin ise başka seçeneği olmadığını söyledi."

Primal'ın bakışları aşağı indi, sonra tekrar yukarı çıktı. "Onun aracılığıyla iletişim kurdu mu?"

"O... birkaç dakika iletişim kurdu." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve sonra elimi indirdim. "O pislikle konuşma fırsatım oldu."

Kieran başını bana doğru çevirdi. "Ne?" Kollarını açtı. "Ne zaman?"

"Birkaç saat önce," diye cevapladım, bakışlarım kapalı kapıya kaydı. İçeriden hâlâ ses gelmiyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Attes.

"O, hak ettiğini istiyor, başka bir şey değil. O da ne demekse," diye açıkladım. "Ve onu serbest bırakmam için tanıdığım herkesi öldürmekle tehdit ediyor."

"Bu tam ona göre," diye mırıldandı Attes. "Çevresinde olup bitenlerin ne kadar farkında olduğunu söyleyebilir misin?"

Bunu düşündüm, aklıma Poppy'nin onu baştan çıkarmaya çalıştığı an geldi. Nerede olduğunu farkında değil gibiydi. "Çok farkında olduğunu sanmıyorum. Ve kontrolü elindeyken," dedim, Kieran'ın öfkesinin acı, ekşi tadını hissederek, "asla benim ya da başka birinin adını söylemedi," dedim onlara. Düşündüm de, Attes gibi benim içimdeki özü de hissetmiyor gibiydi. "Ama ona olmayan şeyleri görmesini ve duymasını sağlayabiliyor gibi görünüyor, en azından bana öyle geldi."

Attes, "Gerçek Ölüm İlkelinin, *oneirou'nunkine* çok benzeyen benzersiz yetenekleri vardır," dediğinde Kieran'ın bakışları keskinleşti ve bu, hem Kieran'ı hem de beni gerginleştirdi. Rüya tanrıları hakkında öğrendiklerimi hatırladım. "Bir kişinin gizli korkularını ve en derin utancını ortaya çıkarabilir, sonra da bunu kullanabilir."

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Kieran, farkında olmadan bir adım geri attı.

"Bu yetenek, sadece Cehennem'e mahkum olanlara karşı kullanılmak üzere tasarlanmıştır. Bir zamanlar Kolis bunu kimseye karşı kullanmayı asla düşünmezdi." İlkel'in bakışlarında uzak bir parıltı belirdi, sonra kayboldu. "O zamanlar çoktan geçti. Yani, o anlara erişimi olsa da, muhtemelen onun anılarını tarayamayacaktır."

Orada dururken hiçbir şey söyleyemedim, Kolis'in Poppy hakkında *her şeyi*, en kötü deneyimlerini bile biliyor olması fikri beni dehşete düşürmüştü.

"Stazdayken başına bir şey geldi mi?" diye sordu Primal.

Yumruklarım yanlarımda sıkıştı. "Ona değil, bana. Saldırıya uğradım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Cevabı o kadar kuru ve gerçek bir empati içermiyordu ki, başka bir durumda olsaydı gülerdim. "Ama bunun ona nasıl bir etkisi olacağını bilmiyorum."

"Birleşmeyi tamamladık," dedim, sahip olmadığım sabrı aramaya çalışarak.

Kaşları çatıldı ve ikimizi sırayla baktı.

"Birleşmeden haberdar değil misin?" diye sordu Kieran.

"Muhtemelen benim zamanımdan sonra ortaya çıkan bir şeydi," diye cevapladı. "Daha önce sadece bir kez kısa bir süreliğine uyku halinden uyandım."

Kieran, Primal'a Birleşmenin ne olduğunu kısaca anlatırken, ben kapıya bakıyordum. Poppy'yi kontrol etmek istedim

Poppy'yi kontrol etmek istedim, ama son döndüğümde olanları düşününce, bu Primal'ın nasıl yardım edebileceğini tam olarak öğrenmeden onu uyandırma riskini göze alamazdım.

Eğer yapabiliyorsa.

Kieran bitirdiğinde Primal, "Bu olabilir," dedi.

Başımı ona doğru çevirdim. "Neyi yapabilir?"

"Bir Primal veya tanrı herhangi bir nedenle durağan hale girdiğinde, hem fiziksel hem de zihinsel olarak zaten savunmasızdır. Bana anlattıkları, bir zamanlar draken ve Primaller arasında her ikisini de güçlendirmek için yapılan bağa çok benziyor." Elemental Atlantisler ile kurtadamlar arasında yapılan bağa çok benzeyen bir şey anlattı. "Kan ya da büyü yoluyla olsun, yaşam güçlerinin birleşmesi tek yönlü bir süreç değildir. Biriniz yeterince ağır yaralanırsa, diğeri de zayıflar."

Onun sözleri içime işledikçe midem bulandı, zaten bildiğim şeyi doğruluyordu.

Kieran yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Bu senin hatan değil." "Öyle olduğunu söylemedim." Primal kaşlarını çatı.

"Casteel," dedi Kieran.

Primal'a odaklandım, kalkanlarımın yerinde olduğundan emin oldum. "Demek ona bu şekilde ulaştı?"

Primal başını eğdi. "Onun giderek zayıflaması Kolis'e üstünlük sağlayabilirdi, ama o..." Omzundaki askıyı düzeltti ve içimde bir tedirginlik hissettim. Başını salladı. "İçeri girmesinin başka yolları da vardı."

Kieran elini başının üstüne götürürken dudaklarını büzdü. "Peki bu yollar nelerdir?"

Attes sessiz kaldı, çenesi gerildi. Yine, bana bir şeyleri sakladığı hissine kapıldım. Reaver'a Kolis'in Poppy'den ne istediğini sorduğumda hissettiğim aynı lanet his.

"Bize söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordum, ellerim yanlarımda titriyordu.

Gözleri benimkilere kaydı. "Söylemek *istediğim*, daha önce söylemediğim hiçbir şey yok."

Yine, bunu söyleme şekli...

"Revenant onun ona ulaşmasına izin vermiş olabilir mi?" Kieran başını kaldırdı. "Onun sorumlu olup olamayacağını hiç söylemedin."

"Revenant'ın birini aracı olarak kullanabilecek bir sihir bildiğini sanmıyorum," dedi Attes. "Ama Kolis'in gömüldüğü dönemde sadece kısa bir süre uyanık kaldım. Öyleyse, böyle bir sihir var *olabilir mi*? Evet." Düşünceli bir ifade yüzüne yayıldı. "Belki Penellaphe bir şeyler biliyordur."

"Kolis bir gölge gibi görünebilir. Yani, ona istediği zaman ulaşabilirdi. Göz açıp kapayınca kadar olurdu ve biz farkına bile varmazdık," diye öfkeyle söyledim.

Kieran derin bir nefes aldı. "Haklısın."

Haklıydım ve sabrım hızla tükeniyordu. "Ona yardım edebilir misin?"

Attes birkaç saniye kapının yanında hareketsiz ve sessizce durdu. "Deneyebilirim."

"Denemek mi?" diye fısıldadım. "Bu yeterli değil."

Çenesini kaldırdı ve ağzı gergin bir şekilde büzüldü. "Böyle bir şeyin sadece bir kez olduğunu biliyorum," diye dişlerini sıkarak konuştu. "Ve o bağlantıyı kesmek, ele geçirilmiş olanı öldürdü."

Bağlantıyı kesmek onu öldürdü...

Nefesim kesildi ve vücudum kaskatı kesildi. "Ne?" diye bağırdı Kieran.

Korku, sinsi ve boğucu bir şekilde yükseldi. Daha önce yaptığım gibi tepki verdim.

Pervasızca. Ve

öfkeyle.

Kieran küfrederek bana doğru döndü.

Çok geç kalmıştı.

Öne doğru atılarak, Primal'ı tunikinin önünden yakaladım. Yumuşak kumaşı parmaklarımla sıkıca kavrayarak

onu duvara çarptım ve taş çatladı. "Bu onu öldürebilir mi?"

Gözleri eather ile doldu, saf gümüş küreler haline geldi. Öz, damarların içine akarak onları ve yara izini aydınlattı. Dudakları sıkı bir gülümsemeye kıvrıldı.

Bu bir uyarıydı. Tek uyarı.

Avuç içi göğsüme çarptı ve beni geriye doğru uçurdu. Bir homurtuyla duvara çarptım, ayaklarımın üzerine düştüğümde çarpmanın etkisi hala kemiklerimi titriyordu.

Attes ileri doğru yürüdü.

Kieran homurdandı, tüylerin gölgesi belirmeye başlayınca vücudu inceldi.

"Günün geri kalanını kırık kemikleri onarmakla geçirmek istemiyorsan," Attes, yanaklarındaki damarlar eather ile parıldarken onu uyardı, "bunu aklından bile geçirme."

Kieran'ın ömelmeye başladığını görünce, onun bunu kesinlikle düşündüğünü anladım ve doğruldum.

"Bu senin tek şansındı," diye tısladı Attes. "Kan olsun ya da olmasın, bir daha şansın olmayacak."

Acı verse de zorla gülümsedim. "Bundan emin misin?"

"Tanrım, sen..."

"Çekici ve büyüleyici misin?" diye önerdim, acının azaldığını hissederek rahatladım.

Attes'in adımları sendeledi. "Ona çok benziyorsun," dedi, sesi gergin ve "ona" kelimesinde atallanıyordu.

Kaşlarım birleşti. "Kime benziyorum?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, yine o tuhaf bakışla bana baktı. Sanki bunu yapmak ona acı veriyordu. Gözlerini kırptı ve ifadesi yumuşadı. "Bunun onu öldüreceğini söylemedim. Diğeri ölümlüydü."

Kieran durdu. "Daha ayrıntılı anlatamazdın mı?"

Nefes aldım, içimdeki kaburgalarımın çatırdamasını duydum. Kahretsin. Sanki göğsüm yarı yarıya çökmüş gibiydi.

"Bana bunu yapma şansı verdi mi?" diye karşılık verdi Primal, damarlarından yavaşça kan çekilirken.

"Daha hızlı konuşabilirdin," diye karşılık verdim, boynumu çevirerek kaslarımı gevşetmeye çalıştım.

Attes başını bana doğru çevirdi ve yine tuhaf bir şey yaptı. O pislik güldü. Kısa ama derin bir kahkaha attı. "Özür dilerim," dedi pişmanlık duymadan. "Demek istediğim, bu tür bir ele geçirilme hakkında tek bildiğim buydu. Bu işe yarayacaktır. Ve onu öldürmez."

Derin bir nefes aldığımı fark ettim. "Ama?" "Cevap verirsem kendini kontrol edebilecek misin?"

"Söyle gitsin," dedi Kieran. "Geciktirmek ona aptalca bir şey yapmak için zaman kazandıracak."

Bu yorumu görmezden geldim ve tekrar ettim, "Ama?" "Ama," dedi Attes, çantasını kalçasına yaslayacak şekilde ayarlayarak kalçasına yaslayarak, "bu ona zarar verecek."

Nefes aldım. Göğsümde buz gibi bir ateş hissettim.

"Bunu istemiyorum. Bu, isteyebileceğim en son şey," dedi, "ama kaçınılmaz."

Görüşümün kenarları bulanıklaşırken ona baktım. "Casteel," diye uyardı Kieran. "Onun yardımına ihtiyacımız var." Attes ile benim aramıza girdi. "Poppy onun yardımına ihtiyaç duyuyor."

Primal'a bakarken kalbim hızla atıyordu. Bir yanımda içimde dönen eather'ı serbest bırakmak istiyordu, ama Kieran haklıydı. Onun yardımına ihtiyacımız vardı.

Poppy'nin yardıma ihtiyacı vardı.

Ağzımı sıkıca kapatarak başımı salladım. Kieran bir an tereddüt etti, sonra kenara çekilip Primal'a döndü. "Ne yapman gerekiyor?"

Elini askıdan çantasının kapağına doğru kaydırды. Çantayı açarak koyu gri bir şişe çıkardı. "Bunu."

"Bu ne?" Kieran şişeye baktı. "Bir tür gölge taşı mı?"

"Hayır. Şişe bazalttan yapılmış. Cüruf... en cürufu cüruf," dedi hafif ve hızlı bir gülümsemeyle. "En yüksek yoğunlukta ejderha ateşinin bir yüzeye çarptığı yerde oluşur."

"Ejderha ateşi en yüksek yoğunlukta bir yzeyeye çarptığında oluşur."

"Ejderha mı?" diye tekrarladı Kieran.

"Evet. Ejderha. Drakenlerin ataları gibi," dedi. Kieran'ın bunu anladığından emindim. "Onların kanını tutabilecek tek şey bu."

Kollarımı kavuşturdum. "Lütfen Poppy'ye draken kanı kullanmadığını söyle."

"Acıtacağını söylemiştim."

"şimdi ölümlünün neden öldüğünü anladım," diye mırıldandı Kieran. "Bu ona nasıl yardımcı olacak?"

"Normalde, et ve kemiği yakıp kl ederdi. Primal'ın bile," dedi Attes ve başımı ona doğru eğdim. "zellikle *de* kanı."

"Nektas'ın," diye tahmin ettim.

Attes başını salladı ve midem birdenbire burkuldu. "Ama bunu nasıl nleyeceğimi biliyorum."

"Nasıl?" diye sordum.

"nemli değil," diye karşılık verdi.

O pisliği boğazlamak üzereydim. "O zaman ne önemli?"

"Kolis onunla bir bağ kurmuşsa," dedi, sözlerini yavaş ve dikkatli bir şekilde, sanki her birini özenle seçmiş gibi, "o da onun izini taşıyacaktır."

"İşareti mi?" Kieran kaşlarını çattı. "Ne tür bir işaret?"

"Onun işareti."

Bu kelime kafamda gök gürültüsü gibi yankılandı. *Onun*. Nefes aldım, ama hava kül gibi tadı vardı.

"lmn sembolü m?" Kieran başını bana çevirdi. "Bir şey gördün mü?"

Boğazım kurumuş, zorlukla yuttum. "Hiçbir iz görmedim," dedim ona.

"Bir tane olmalı," dedi Primal.

Aklım hızla çalışmaya başladı, Poppy uyandığından beri geçen her anı tekrar tekrar düşündüm. Bir şeyi gözden kaçırmış mıydım?

"Anlamıyorum," dedi Kieran alçak sesle ve hızlıca. "Onun izi nasıl ona bulaşmış olabilir? Bunun Revenant yüzünden olduğuna pek de emin değildin."

"Kızın koluna dokundu ve ben onun kollarını gördüm," dedim. "Orada iz yok."

"Onunla birlikteyken," dedi Attes sessizce, gözleri kapıda, "ona fiziksel olarak dokunmasına gerek kalmazdı."

"Bu ne demek lan?" diye tıslayarak sertleştim.

"O da önemli değil."

Burun deliklerim genişledi. "Ben aynı fikirde değilim." "Önemli değil," diye tersledi.

"Saçmalık," diye homurdandı Kieran. "Neden ona fiziksel olarak dokunmasına gerek olmadığını bilmemiz lazım."

O anda aklıma bir şey geldi. "Teerman."

Kieran gözlerini bana dikti. "Neden o ölü herifi düşünüyorsun?"

"Onu öldürdüğümde, gözlerinde bir şey gördüğümü sandım. Bir parıltı." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ayrıca kadının her zaman ona ait olduğunu da söyledi."

Attes sertleşti.

"Ne?" Kieran homurdandı, gözleri parlak kobalt mavisi bir ışıkla parladı.

"Kolıs az önce geldiğinde de aynı şeyi söyledi." Elimi indirdim. "Duke'taydı. Ne zaman isterse orada olduğunu söyledi."

"Siz ikinizin kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Attes, Kieran bir adım geri çekilirken.

"O bir Yükselmiş'ti. Bir vampir," dedim.

"Onların ne olduğunu biliyorum. Kolıs ilk Yükselmiş'i yarattı," dedi Attes, kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşurken ikimizi de şok ederek sessizliğe boğdu. "Revenantlar gibi, onların varlığı da ona borçludur. Bu nedenle, onlar onunla geri dönülmez bir şekilde bağlıdır."

Bu bilginin saçmalığını bir kenara bırakmam gerekecekti. "Yükselmişlerden Revenantlara geçebileceğini mi söylüyorsun? *Hala* geçebileceğini mi?"

"Eğer isterse, tüm yarattıklarıyla bağlantılıdır." Attes, Kieran'a baktı. "Tıpkı Kraliçe'nin isterse kurtlarla yapabileceği gibi."

Lanet olası tanrılar.

"Ama Poppy ne Revenant ne de Yükselmiş," diye işaret etti Kieran.

Ama kız kardeşi öyleydi.

Yani, bir nevi. Millicent'in gerçekte ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Attes derin bir nefes aldı. Bir kez daha, beni mutlu etmeyecek bir şey söyleyeceğini hissettim. "Onun kanı," dedi. "O bir İlkel tanrı. Eğer onun kanını içtiyse, bir damla bile olsa..." Bakışları benden uzaklaştı. "Ve eğer o da onun kanını içtiyse, aralarında bir bağ olur."

"Dük onun kanını almış olsa bile mi?" diye sordu Kieran, yüzü biraz soldu.

İlkel'e bakarken kanım beynimde zonkluyordu. Attes bakışımı karşıladı ve başını salladı.

Kieran'dan derin, tehditkar bir hırıltı çıktı ve koridorda yankılandı. Topuklarını döndü ve koridorda birkaç adım yürüdü, sonra durdu, elleri belinde. Ve ben...

Hareket etmedim.

Bilinçimin bir kısmı, Attes'in söylediklerini hala sindirmeye ve anlamaya çalışıyordu, geri kalanım ise hemen inkâr etmek istiyordu. O kısım, Poppy'nin böyle bir şeyi hatırlamama ihtimalinin yüksek olduğunu fark etmişti. Onun ofisinde *derslerden* sonra her zaman bilinçli olmadığını öğrenmiştim. Belki de hiç bilmiyordu. Yükselmiş olan, masumlar uyurken ona ait olmayanı almakta yetenekli olmakla kalmaz, aynı zamanda

ona sınırsız erişimi vardı. Kalenin tüm unutulmuş merdivenlerini ve gizli salonlarını biliyordu.

Bu iğrenç bağlantıyı kuran Teerman olmak zorunda da değildi. Poppy hayatının çoğunu Yükselmişler ve Revenantlar ile çevrili geçirmişti. Peki ya annesi? Isbeth? Kolis'i geri getirmek istemişti. Onun kanına erişimi var mıydı? Aklım altın Rev Callum'a gitti. Herhangi biri olabilirdi.

Belki de o hep onun içindeydi ya da onunla bağlantılıydı.

Reaver'ın sözleri, orada dururken ciğerlerim yanarken aklımdan çıkmıyordu. Bana saldıran Rev'i düşündüğümde bu mantıklı geliyordu. Poppy'nin Lockswood'da saldırıya uğradığı gece ve rüyalarında duyduğu mısrayı nasıl söylediğini.

Ne güzel bir gelincik. Bir zamanlar duyduğu sesin Karanlık Olan'a ait olduğunu düşünmüştü, ama sonra bunun ne Malik ne de bana ait olmadığını fark etti. Ya o gece çocukken duyduğu ses o değildiyse?

Ya o, zaten onunla bağlantılı olan ve o uyurken fısıldayan kişi olsaydı?

Ve sonunda daha derin bir bağ kurabilmişti. Aldığım nefes hiçbir yere gitmemişti çünkü bildiğimi sanıyordum.

Anlamıştım. Bu İlkel bunu söylemişti.

Stasis halindeyken savunmasız kalmış, sonra beni kurtarmak için zayıflamıştı. Bu, onu her zaman orada olan şeye açtı.

Onu içeri aldım.

Karanlık, yoğun, yağlı bir öfke içimi kapladı, özü körükledi. Öfkeyle beslenen ether atmosfere yayılırken, hissedilir bir gerginlikle onu yoğunlaştırırken, benden hiçbir ses çıkmadı.

Yaklaşık her üç metrede bir yerleştirilmiş aplikler titreyerek söndü ve salon karanlığa gömüldü.

"Siktir," diye fısıldadı Primal.

Kieran bir anda yanıma geldi ve elini koluma koydu. "Sakin olmalısın."

"Sakinim."

"Saçmalık." Kieran vücudunu bana doğru eğdi. "Öfkeden titriyorsun. Kelimenin tam anlamıyla."

Cildim, sanki gözeneklerimde şimşekler dans ediyormuş gibi titriyordu ve vücudumun her santimetresine elektriksel titremeler gönderiyordu. Duvardaki aplikler tekrar yanmaya başladı ve ışıkları çılgınca parılıyordu.

Attes bana, daha doğrusu yere bakarak küfretti. "Bu da ne böyle...?"

Ayaklarımın üzerinde hafif gölge dalgaları yayıldı, Kieran'ın ayaklarının etrafında kaydı. Gölgeler ince kırmızı çizgilerle çizilenmişti.

Dans eden ışıktaki, Attes yavaşça bakışlarını kaldırdı.

Kieran bana yaklaştı, başını benimkine yaklaştırdı. "Onun bunu hissetmesini mi istiyorsun? Onu uyandırmak mı istiyorsun, Cas? Çünkü böyle devam edersen, öyle olacak."

Bunu istemiyordum.

"Sakinleşmen gerek. Onun için." Kieran enseme kavradı ve alnını alnıma dayadı. "Ve nefes alarak başlayabilirsin. Yap şunu." Eli sıkıştı. "Poppy için yap şunu."

Poppy için.

Onun için *her şeyi* yapardım.

Başımı bir yandan diğer yana çevirerek derin bir nefes aldım. Öfkemi bastırınca ciğerlerimdeki yanma hissi azaldı. Aynalı lambaların ışığı sabitlendi, salondaki enerji dağılınca taşların üzerinde kayan gölgeleri kesip geçti.

"İyi misin?" diye sordu Kieran.

Bir kez daha nefes aldım. "Yeterli."

Kieran hemen hareket etmedi. Birkaç saniye olduğu yerde kaldı, sonra elini bıraktı ve geri adım attı.

Attes hafifçe geriye yaslandı, geniş bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Birleşme," diye iç geçirdi Kieran, alnını ovuşturarak. "Beklenmedik bazı... etkileri oldu."

"Hadi canım," diye mırıldandı Primal. "Ama ben buna *etki* denmez derim." Gözleri bana dik dik bakarken, gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. "O özün gösterilmesi? O..."

"Onun," diye boğuk bir sesle sözünü kestim. "Onun özüydü." "Onun," diye ısrar etti. "Ama aynı zamanda bir şey...?"

Kafasını salladı ve dikkatini Kieran'a çevirdi. "Peki ya sen?"

"Onunkinin tam tersi."

"Ben..." Attes'i bir nefes bile devirebilirmiş gibi görünüyordu. "Aslında ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Ben biliyordum. "Bunun için vaktimiz yok."

"Haklısın. Ne haltlar karıştırıyoruz biz?"

—?" Primal omuzlarını dikleştirdi. "Hatırlıyorum." Derin bir nefes verdi. "Hiç iz olmadığına emin misin? Her yere baktın mı?"

Sözlerinin ima ettiği şey tüylerimi diken diken etti.

Kieran bana döndüğünde, keskin bir nefes alıp geri çekildim.

"Casteel." Attes'in sesi yumuşamış, ellerini kaldırarak yatıştırıcı bir tonlamaya bürünmüştü. "Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum, ama onun izini bulmamız gerekiyor."

Geri çekildim, yumruklarımı sıktım. Poppy uyandığından beri onu çok görmüştüm. Uyku elbisesi ile örtülü olan kısımlar hariç, her yerini görmüştüm. Onun izinin orada olması fikri...

"Nefes al," diye mırıldandı Kieran.

Her hücresinde zonklayan buz gibi sıcaklığıyla nefes alırken, çok sıkışmış göğsüm yükseldi. "Onu kontrol etmem gerekecek."

Attes başını salladı. "Hâlâ uyuyorsa..."

"Kapı açıldığında uyanabilir. Geçen sefer öyle olmuştu," dedim. "Yalnız gidersem, kapıyı tekrar açmak zorunda kalırız. Ya o, ya da o, seni görürse?"

"Seninle birlikte gireceğiz," diye cevapladı Attes. "Onu kontrol ederken sana alan açacağız."

Göğsümü ovuşturdum. "O zaman yapalım şunu."

Attes birkaç saniye daha bana baktı. "Bir şey daha var."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Ne?"

Attes bana baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. Bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ama yanılıyor da olabilirdim. Açıkçası, onun yanından geçerken, omzuna omzumla çarpmak için duyduğum dürtüye direnerek, pek de umursamadım.

"İçeri girmeden önce," dedi Attes ve ben kapının önünde durup gözlerimi kapattım. "Kolis kontrolü ele geçirirse, beni tanıyacak. Ve neden burada olduğumu anlayacak. İkiniz onunla savaşmaya hazırlıklı olmalısınız."

Başka bir deyişle, *Poppy'nin* kavga etmeye hazır olun.

Kısa bir baş hareketiyle onayladım. "Anladım, ama... O zayıflamış durumda. Kolis de öyle."

"Bu iyi," dedi Attes, ses tonu aksini ima etse de. "Bunu mümkün olduğunca çabuk halletmeliyiz."

Kendimi hazırlamak ve içimde kopan fırtınayı bastırmak için derin bir nefes aldım. Ama nafileydi. Bir ömür boyu bile onu bilerek incitmeye hazır olamazdım. Bu yüzden, bileklerini bağlarken yapmam gerekeni yaptım. Kapıyı açarken kendimi kapattım ve eskiden olduğum kişi rolüne girdim.

Söylentilere göre Karanlık Olan, istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek acımasız Atlantisli. Bu, Goldcrest Malikanesi Düşesi'nin güvenini kazanmak için potansiyel bir talipli rolünü oynamak ya da hedefimle aramda duran herkesi, suçlu olsun ya da olmasın, ortadan kaldırmak olabilirdi.

"Casteel," diye fısıldadı Kieran, endişesi boğazımda düğümlenmişti. "Seninle birlikte içeri giriyorum."

Bu bir bildirimdi.

Ve bir uyarı.

"Peki." Boğazımı temizleyerek önüne baktım. Aramızda yaşananlar bu kapının ötesinde

bu kapının ötesinde kalmalıydı. "Orada yardımına ihtiyacım olacak." "Elbette," dedi, sesi alçaktı. "Her zaman."

BÖLÜM 6

CASTEEL

Koridordan gelen loş ışık hücreye sızarak, kalın battaniyelerin üzerinde uyuyan Poppy'yi aydınlattı. Onu bıraktığım gibiydi, sırtı kapıya dönüktü ve gevşetilmiş bornozunun yakası üst kollarını örtüyordu.

Kapı arkamda sessizce kapandığında, Kieran'ın keskin bir nefes aldığını duydum. Onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu bildiğim için midem sıkıştı.

"Casteel, ne...?" Kieran'ın sesi neredeyse bir fısıltıydı, ama duygularını gizlemeden önceki saniyelerde şoku belliydi.

Dönüp baktığımda, Poppy'nin bağlı bileklerine bakarken kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Yırtık battaniye, onun soluk teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, yapmaya zorlandığımı şeyi ve nedenini hatırlatan çirkin bir hatıra.

"Yapmak zorundaydım," diye mırıldandım, sözler dilimde kül gibi tadı vardı. "Kendini tırmalıyordu."

Kieran ağzını açtı, ama yüzündeki kurumuş kan ve sığ gözyaşlarını görünce aniden kapattı. Tamamen hareketsiz kaldı.

Sessizce onun diğer tarafına yürüdüm. Sessizliği sadece benim sessiz ayak seslerim bozuyordu. Tanrılar, ne kadar huzurlu görünüyordu. Ona gidip yüzündeki saçları çekmek istedim ama kendimi tuttum. Göğsü hala kısa, sığ ama düzenli nefeslerle yükseliyordu. Bacakları birbirine bastırılmış

birbirine sıkıca bastırılmış ve dizlerinden bükülmüş, serin havaya maruz kalmıştı. Üzerine bir cüppe veya battaniye örtmek istedim, ama onu uyandırmaktan çekindim.

Attes, Kieran'ın yanından geçip bana katılmak için yaklaştığında, bakışlarımı ondan ayırdım. Adımları hiç ses çıkarmıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, sonra aşağı baktı.

Hızla geri çekildi, yüzü o kadar çabuk soldu ki, düşecek sandım. Dudakları hareket etti, geniş gözleri parıldarken, benim duyamayacağım kadar hızlı ve alçak sesle bir şeyler söyledi.

Kieran'a hızlıca bir bakış attığımda midem düğümlendi. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Attes?" diye sordum, sesimi fısıltıdan biraz daha yüksek tutarak. "Ne oldu?"

Beni duymamış gibi görünüyordu, yüzündeki yara izi kanı çekilmiş cildinde belirginleşmiş halde ona bakıyordu. Poppy'ye sanki bir hayaletmiş gibi bakıyordu.

Bu çok tuhaftı.

Kieran ona yaklaştı. "Attes?"

Keskin bir nefesle başını geriye çekti ve hızla gözlerini kırttı. "Üzgünüm," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ben..."

Kieran'ın gözleri benimkilere kaydı. Onun da neler olup bittiğini bilmediği belliydi.

Attes'in önüne geçip Poppy'yi elimden geldiğince korurken içime bir tedirginlik çöktü. "Bir sorun mu var?"

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Hayır."

Tek kelimelik cevabı, giderek artan tedirginliğimi hiç de yatıştırmadı. "Emin misin?"

Attes'in çenesi seğirdi ve gözleri açıldı. "Evet."

"O zaman bu tepki neyin nesi?" diye sordu Kieran sessizce.

"Sadece..." Yutkundu ve alçak tavana baktı. "O, benim... eskiden tanıdığım birine benziyor."

Kaşlarım birleşti. Bir zamanlar tanıdığı biri mi? "Tanrıların Kraliçesi," diye tahmin etti Kieran.

Attes başını salladı.

"O onun torunu," diye açıkladı, Primal'ı dikkatle izleyerek. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Biliyordum," dedi Attes boğuk bir sesle.

Onun hala Tanrıların Kraliçesi'ni tanıdığını varsaymıştım, bu yüzden sözleri hiç mantıklı gelmedi. Buna inanmadım. Bakışlarım Kieran'ın kilerle buluştu. Onun da inanmadığını düşündüm.

Attes sağımıza doğru ilerledi ve derin bir nefes aldı. O diz çökerken ben de döndüm. Ondandan birkaç metre uzaktaydı, ama benim için çok yakındı. "Uyanmamış olmasına şaşırdım," dedi. "Acaba..." Başını sallayarak ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Parmaklarını saçlarına geçirdiğinde elinin titrediğini gördüm. "Bu şekilde kalmayacak. Çabuk hareket etmeliyiz. Hazır olduğunuzda bana haber verin."

Bakışlarım Kieran'a kaydı. Çenesi gerildi. "Senin liderliğini takip edeceğim."

Attes'in kapıya baktığı yere göz attım. Kaskatı kesilmişti. Derin bir nefes vererek Poppy'nin yanına gittim ve eğildim. Nefesi değişmemişti, ama çok sık ve çok hızlıydı. Görünmez bir el göğsümü kavradı sanki, ama kendimi önümdeki işe odaklamaya zorladım.

"Bacaklarında bir şey görmüyorum," dedi Kieran, yanıma diz çökerek.

Attes'in sırtına hızlıca bir bakış attım ve elbisenin eteğini dikkatlice kaldırdım.

"Bu tarafta bir şey yok," diye homurdandı Kieran.

"Bir saniye bekle." Poppy'nin uzanmış vücuduna eğildim, elbisesinin yumuşak kumaşını ve daha ince olan geceliğini nazikçe sıyırdım. Onun sırtını ortaya çıkardığımda, titreyen alevler hücreye dans eden gölgeler düşürdü.

Omurgası boyunca dağılmış birkaç çil dışında, cildinde hiçbir iz yoktu. Malzemeyi bırakıp, ona bakmak için geriye doğru eğildim. Gözleri kapalıydı, ama soluk mor-mavi tonlu cildinin arkasında hızlı bir hareket gördüm. Gözümün ucuyla, Kieran'ın da aynı şeyi onun alt vücuduna yaptığını gördüm. Onun yüz hatlarını hiç bu kadar stoik görmemiştim ve bu

bu bir şey ifade ediyordu. Benim gibi, o da bundan zevk almıyordu — gerekli olsa da, bir ihlal gibi hissettiren bu durumdan.

"Bir şey var mı?" diye fısıldadım. Kieran başını salladı. "Burada bir şey yok."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, bunu çabucak bitirmek istiyordum, hayır, bitirmem *gerekiyordu*. "Onu ters çevirmeliyiz."

Kieran gözlerini kısa bir süre kapattı ve başını keskin bir şekilde yana çevirdi. Göz kapaklarını tekrar açtığında, bana kısa bir baş sallama yaptı.

"Sen hazır olduğunda biz de hazırız," diye cevapladı, sesi benimki kadar gergin ve kesikti.

Aynı anda hareket ederek, Poppy'nin gevşek bedenini yavaşça çevirdik, ben gözlerimi onun yüzünden ayırmadım. Hareket etmedi ve onu sırt üstü yatırdığımızda rahatladım ama aynı zamanda çok endişelendim. Uykusu ağır değildi ve elleri hala bağlı olduğu için bu pozisyon onun için rahatsız edici olmalıydı.

Bakışlarım, soluk, neredeyse saydam teninde damarların izlerini taşıyan üst göğüslerine kaydı. Dudaklarımı ince bir çizgiye sıkıştırarak elimi kaldırdım. Parmaklarım elbisesinin yakasının üzerinde dururken hareketlerim ne kadar yavaştı. Tereddüt ettim ve kapıya baktım. Bakışlarım oraya kaydı, sonra Kieran'a döndü.

Attes bu sırada herhangi bir anda dönerse, gözlerini oyacaktım.

"Gerek yok," diye mırıldandı Kieran, bakışları Attes'in sert vücuduna kaydı. "Ben hallederim."

Kieran'a bakarken omuzlarım gerildi. Bunu yüksek sesle mi söylemişim? Kafamı hızla salladım ve Poppy'ye döndüm. Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım ve elbisesinin kumaşını tuttum. Elimden geldiğince dikkatli ve saygılı bir şekilde, üst kısmı yavaşça aşağı çekerek göğsünün soluk tenini ortaya çıkardım.

Ve işte oradaydı.

Kızıl izi izlerken ciğerlerimden hava boşaldı. Derisinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, daha önce

—koyu, merkezden sapmış kırmızı bir çizgi, bir daireyi çaprazlamasına kesiyordu.

—karanlık, merkezden sapmış kırmızı bir çizgi, bir daireyi çapraz olarak kesiyordu.

Ölümün sembolü.

"Casteel?" Kieran'ın sesi gergindi. Keskin nefes alışını duyduğumda, baktığını anladım. Ve gördü.

Yara izi, cildin kenarlarında buruşuk ve pürüzlü olduğu tipik bir yara izi gibi görünmüyordu. Bunun yerine, pul pul ve sanki cildinin üzerine yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Oraya ait değildi.

Bir duygu fırtınası yükseldi ve zar zor kontrol ettiğim duygularımı parçaladı. Buz gibi bir öfke beni sardı, gerçek Ölüm'ün izine bakarken kanım dondu. Tanrı onu damgalamış, onu mülkü gibi sahiplenmiş ve izini çok özel bir yere koymuştu. Fiziksel olarak yapılmamış olsa bile, bu ihlal aynı derecede gerçek, aynı derecede istilacı hissettiriyordu.

"O orospu çocuğu," dişlerimi sıkarak tısladım. Eather göğsümde yoğun bir şekilde atıyordu, görüşümün köşelerini karartıyordu.

"Cas." Kieran'ın eli, Poppy'nin elbisesini tuttuğum eli kavradı ve beni şaşırttı. Elini benim elimi hareket ettirip elbisesini bırakarak onu örtmesini hissettiğimde, bakışlarım ona kaydı.

Kieran'ın konuşmasına gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Bunu yapmak için ihtiyacım olan şey, Poppy'nin gülümsemesini hayal etmektir

—gözlerine ulaştığında yanaklarını kızartan ve onları sıcaklıkla dolduran gerçek gülümsemeyi hayal etmektir. Zorla yapılabilecek türden olmayan, tamamen ılık saçan bir gülümseme.

Onu tekrar görmek istedim. Buna *ihtiyacım vardı*.

Bunu sağlamak için tek yol, sakın kalarak onun ihtiyaç duyduğu yardımı almasını sağlamaktı.

"Ben iyiyim," dedim. Öfke hala içimde kaynıyordu ama hava sakinleşmişti.

Kieran elimi bıraktı. "Biliyorum."

"Sanırım buldun," dedi Attes.

Bakışlarım ona kaydı, sonra tekrar Poppy'ye döndü. Göz kapaklarının arkasındaki titreme yavaşlamıştı. "Evet."

"Sanırım nerede olduğunu bilmek istemiyorum."

"Hayır," diye homurdandı Kieran. "Ama devam edelim."

Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, bakışlarım Poppy'ye sabitlenmişken Attes etrafımızda dolaştı ve diğer tarafıma diz çöktü.

"Nerede?" diye sordu sessizce.

"Göğsünde," diye cevapladı Kieran.

"Tabii ki," diye tükürdü Attes.

"Siktir."

Konuşurken ona bakmadım. Kendime güvenmiyordum. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Senin bu sırada kafayı yemen dışında mı? Olmamalı." Bir süre durdu. "Ona dokunmam gerekecek."

İçimde şiddetli bir güç dalgası yayıldı. "Hayır." "Casteel," diye başladı Primal.

Parmaklarım tuşa bastı. "Ben yaparım."

"*Yapamazsın.*"

"Bunu tekrar düşünsen iyi olur," dedi Kieran, parmaklarımın parmaklarım bastırmayı bırakıp hafifçe vurmaya başladığında. "Çünkü onun için yapamayacağı *hiçbir şey* yok."

Buna gerçekten inanıyor muydu?

Açıkça hayır. Ama bunu kendime sakladım. Şimdi bunun zamanı değildi.

"Yeniden düşünmek için bir şey yok," diye Attes sertçe fısıldadı. "O bunu yapamaz. Sen de yapamazsın."

Derin bir nefes aldım.

"Nedenini açıklayabilir misin?" diye karşılık verdi Kieran.

"Onu tamamen yakmaktan nasıl koruyabileceğimi bildiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" Attes omzundaki askıyı kaldırdı

omzundan kaldırdı ve çantayı arkasına koydu. "Bu benim yapabileceğim bir şey."

Kieran yaklaşıp başını eğdi. "Ayrıntılara girmen gerek, *dostum*."

"Bunun için vaktimiz var mı?" diye tersledi Attes.

Yavaşça Poppy'den gözlerimi kaldırıp Primal'ın gözlerine baktım. Bakışında gördüğü şey onu geri çekilmeye neden oldu. "Evet."

Çenesindeki kas, parmaklarımla aynı ritimde seğirdi. "Kan önce benim etimi yakacak, böylece gücünü zayıflatarak onun vücuduna çok derinlemesine nüfuz etmesini engelleyecek," dedi hızlı ve sessizce.

Kieran yanımda sendeledi. "Sen...?"

"Kan bedenimi yakmasına izin vereceğim," dedim.

"Tüm parmaklarını kaybetmek mi istiyorsun?" diye karşılık verdi.

Dudaklarım kapalı bir gülümsemeye dönüştü. "Hala beş parmağım kalır."

"Peki ya elin ve muhtemelen tüm kolun?" diye karşılık verdi Primal. "Çünkü olacak olan bu. Draken kanı sadece etini yiyip bitirmekle kalmayacak. Kaslarını ve kemiklerini de yok edecek. Bunu göze alabilir misin?"

Ona doğru eğildim, gözlerindeki öfkeyi görünce gülümsemem daha da genişledi. "*Seve seve*."

"Sen..." Attes başını sallayarak başka yere baktı.

"Peki neden böyle bir şeyi yapmaya razı olasın?" diye sordum, parmaklarımla masayı tıklatmaya devam ederek. "Hiç tanımadığın biri için mi?"

"Aynı şeyin bana da olacağını mı düşünüyorsun?" Başını bana doğru çevirdi. "İlk Atlantisli daha bir fikir bile değilken ben çoktan yaşlanmıştım." Düşük bir kahkaha attı. "Ben senden çok daha güçlüyüm." Bir an durdu. "Sen bir *çocuksun*..."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Kieran.

"Bana kıyasla," diye bitirdi.

"Çocuk mu?" Kahkaham karanlık ve soğuktu.

"Birkaç gün durağanlık ile iyileşeceğim," diye devam etti Primal. "Sen ise, tek elin kalacak ve iyi olmayacaksın."

"Belki yeterince açık ifade edemedim," diye cevap verdim. "Ya da belki yaşlılıktan dolayı işitme duyun, ya da zihinsel yeteneklerin zayıfladı ve anlama becerin kötüleşti."

"Cas," diye Kieran içinden homurdandı. "Bana bak."

Attes'in bakışlarını karşıladım.

"Lanet olsun, bana bak lan, seni ahmak," diye tısladı Kieran. "Ve dinle."

Primal kaşlarını kaldırdı.

Parmaklarım durdu, başımı Kieran'a çevirdim. "Bakıyorum."

"Teşekkürler," diye tısladı.

Sırıttım.

"Şimdi dinle." Kieran eğildi. "O uzuv ve ek uzuvlara ihtiyacımız olduğu gerçeğinin yanı sıra..."

Ağzımı açtım.

"Henüz bitirmedim," diye homurdandı. "Poppy uyandığında parmaklarını, elini ve muhtemelen kolunu kaybettiğini gördüğünde nasıl hissedecek sence?"

Ağzımı kapattım.

"Bunu onun için yaptığını öğrendiğinde nasıl hissedecek sence?" diye ısrar etti.

Bunu düşünmeme gerek yoktu. Bu onu mahvederdi.

Kieran'ın omuzları düştü. "O onu tanımıyor." Attes'e çenesini salladı. "Umursamayacak."

"Bunu kabul etmek kabalık," diye mırıldandı Attes. "Cas," dedi Kieran, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak. dişler. "Bu" —göz bebeklerinin arkasında altın rengi bir parıltı — "seninle ilgili değil."

Bakışlarım Poppy'ye döndü ve keskin bir nefes aldım. Kieran yanıliyordu ve bunu biliyordu. Poppy

hala önemsiyordu. Belki benim için olduğu kadar değil, ama...

Ama genel olarak haklıydı.

"Tamam," dedim zorlanarak.

"Harika." Attes, Poppy'ye baktığında şişeyi çoktan eline almıştı. Bakışları onun üzerinde kaldı. "Hiç uyanmadı," dedi, daha çok kendine, ve endişeye benzer bir şey ağzının köşelerini aşağı çekti. "Bu şekilde kalmayacak." Bize baktı. "İçinizden biri onun diğer tarafına geçmeli."

Neden böyle bir öneride bulunduğunu anlayarak, tek kelime etmeden kalktım, onun üzerinden geçtim ve diğer tarafına geçtim.

Kieran, Poppy'nin alt vücuduna biraz daha yaklaştı ve bir elini onun yanına koydu. Birdenbire Irelone harabeleri aklıma geldi.

Siktir.

Bu, düşünmem gereken son şeydi. "Tamam." Attes sol kolunun altından uzanıp hançerinin kabzasına uzandı. "Bunu sadece şişeyi delmek için kullanacağım."

Attes donuk beyaz bıçağı kınından çıkarırken Kieran'ın soruları olduğunu anlayabiliyordum. Gözleri benimkilerle buluştu. İkimiz de onu tanıdık. Revenant'ın kullandığı ve Callum'un Kieran'ı lanetlemek için kullandığı bıçağın aynısıydı.

"Bu ne tür bir hançer?" diye sordu Kieran.

"Eski kemik," diye cevapladı Attes. "Bazaltı delebilecek tek şey bu. Gölge taşı bile bunu yapamaz."

"Eski kemik mi?" diye tekrarladı Kieran.

"Aynen düşündüğün gibi. Bu diyarda yürüyen ilk tanrıların kemikleri."

"İlk İlkel Tanrılar mı?" diye tahminde bulundu Kieran.

"Hayır. Bunlar ilk İlkeler'i ve gördüğün her şeyi yaratanlar." Attes, kimsenin bilmediğı bu yeni tarihi bilgiyi sindirirken aramızda bakışlarını gezdirdi. "Tanrılar ve ölümlüler için ölümcül ve hatta bir

"Derin bir nefes aldı. "Yanlış ellerde çok fazla zarar verebilir."

Poppy'nin yüzüne bakarken çenemi sıktım. "Bir Revenant böyle bir şeyi nasıl ele geçirebilir?"

Attes kaşlarını çattı. "Elde etmemeleri gerekir. Neden sordun?"

"Şu anda önemli değil." Gerildim. "Gözleri kapaklarının arkasında hareket etmeyi bıraktı."

Primal küfür etti. "Birinizin hançeri kullanarak şişeyi delmesi gerekecek."

"Ben yaparım." Kieran bıçağa uzandı.

"Dikkatli ol." Attes bıçağı sapından tutarak ona uzattı.

"Kemik derini yakar."

Bunu zaten biliyorduk. "Not edildi," diye mırıldandı Kieran.

Attes'in nefes alışı hücreyi doldurdu. Poppy'nin bakışlarından gözlerimi ayırdım, çünkü şişeyi daha sıkı tutmaya başlamıştı. Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra elini kaldırdı.

Kolumu bir engerek yılanı kadar hızlı bir şekilde uzattım. Dört parmaklı elimle bileğini yakaladım. Kieran kollarımızın altından uzanıp elbisesinin üstünü indirdiğinde bakışlarımız kilitlendi.

"Bakmama gerek yok," dedi Attes sessizce. "Sadece elimi genel yönde yönlendir."

"Hazır," dedi Kieran.

Attes'in bakışları benimkinden ayrılmadı, ben de onun elini indirdim, ne yaptığımı, neye izin verdiğimi düşünmemeye çalıştım. Yapamadım.

Ellerimiz Poppy'ye yaklaştığında, Ölüm'ün işaretine baktım. Sanki nabız gibi atıyor gibiydi.

Poppy'nin gülümsemesini zihnimde tutarak, Attes'in elini işaretin üzerine koydum. Onun eti bir saniye boyunca Poppy'ninkiyle birleşti ve Poppy'den Attes'e bir enerji akımı hissettim. Elim çektim ve bakışlarım onun gözlerine kaydılar. Kısa, sık nefesler kesildi...

Poppy'nin gözleri birden açıldı, kalın, kıvrımlı kırmızı ve gölgeli saçlarının altında renkli lekeler zar zor görünüyordu.

Bu manzara üçümüzü de şok etti.

Başı Attes'e doğru eğildi, solgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sen."

Attes'in burun delikleri genişledi. "Yap..."

Poppy, tahmin ettiğimden daha hızlı hareket etti.

Yarıya kadar sıçradı ve başını öne doğru uzattı.

Attes'in koluna dişlerini geçmeden önce, narin ama keskin dişleri bir anlığına göründü.

"Siktir," diye tısladı.

Kieran kendini onun bacaklarının üzerine attığında, ben çok daha şiddetli bir küfürle öne doğru sıçradım. Ondan düşük bir hırıltı çıktı. Onunla Attes'in arasına uzanarak, onu çenesinden yakaladım.

"Her an olabilir," diye dişlerini sıktı Attes.

"Kötü Poppy," diye mırıldandım, kolumu beline doladım.

"Bırak."

"Evet. Bunun işe yaradığını sanmıyorum." Attes, onu çekince homurdandı. "Bunu geciktirdiğini düşünmeye başlıyorum."

"Asla yapmam," dedim, parmaklarımı yanaklarının çukurlarına bastırarak, Primal'ın kendini tuttuğunu isteksizce kabul ettim. Hareketsiz kaldı. Onu silkip atmaya bile çalışmadı. Benim gözümde *o pislikten*, *sikiciye* dönüştü. Hafif bir gelişme.

Çenesinin eklemlerine baskı uygulayarak, onu çıkarmak için ağzını yeterince açtım. "İşte oldu."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Attes, kolunu çekerek.

Poppy'yi geri çekerek, üst vücudunu bir kez daha öne doğru ittiğinde homurdandım ve ağzındaki kanı doğrudan Attes'in yüzüne tükürdü.

Primal küfrederek sarsıldı.

"Harika nişan," diye mırıldandım, onu sırt üstü yatırırken kanı yutmadığı için rahatladım.

Attes bana uzun sürmeyen karanlık bir bakış attı, sonra dudaklarından düşük, boğuk bir kahkaha çıktı. O sertleşti, bakışları tekrar ona döndü. "Merhaba," dedi, ben ellerimi omuzlarına koyarken. "Kolis."

"Neden... seni burada gördüğüme... şaşırmadım?" dedi, şok edici bir güçle ayağa kalkarak.

"Siktir," diye homurdandım ve onu tekrar yere yatırdım.

"Öldüğünü umuyordum," dedi o garip, acı dolu fısıltıyla.

"Ve seni son gördüğümde, yere saplanmış, ölü gibi görünüyordun." Attes'in gözleri benimkilere kaydı, bakışları sorgulayıcıydı.

Ne için izin istediğini biliyordum. "Devam et." "Hazırım," dedi Kieran.

O benimle mücadele etti, çenesine kırmızı çizgiler belirirken Primal'a odaklandı. "Biliyorum," dedi, bu sefer şarkı söyler gibi. Ve lanet olsun, nedense bu, kemik kadar kuru fısıltıdan daha rahatsız ediciydi. "*Biliyorum.*"

Onun ne bildiğini hiç bilmiyordum.

"Yap şunu," dedi Attes, Kieran'a.

Alt vücudu yerden kalktı ve Kieran'ı kaldırdı. Kieran küfrederek ağırlığını ona verdi.

"Biliyorum!" diye bağırdı, Attes'e bakmaya çalışarak.

"Onların senin kanından olmadıklarını biliyorum."

Attes durdu, zaten iyileşmekte olan yarasından kan akıyordu.

Vücudu kahkahalarla titredi. "Onların onun olduğunu hep biliyordum."

Primal donakaldı ve ona bakarken yüzü soldu. "Gerçekten bilmediğimi mi sandın?" Kız hafifçe tsk diye ses çıkardı.

"Ama kendini dışlanmış hissetme, eski dostum. Senin olanların hepsini bulacağım." Üst vücudunu yana doğru çevirerek ona doğru uzandı. "Ve onları öldüreceğim."

"Attes," diye bağırdım.

"Ama sen," diye tısladı. "Senin bunu görecektik kadar
" yaşayacağından emin olacağım.

"Attes!"

Gözlerini kırptı, öne doğru eğildi...

Ateşli bir acı ön kolumu yakıp kavurdu. Küfrederek, aşağı
baktım

kızıl ve siyah gözlerin benimkilere kilitlendiğini gördüm, o
da dişlerini bana geçirdi.

Dişlerimi sıkarak, zorla, "Gerçekten kendine hakim
olmalısın," dedim.

Attes uzanıp onun çenesini tuttu. "Bunun o olmadığını
biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama o onun vücudu. O yüzden dikkatli olsan iyi olur,"
diye uyardım, o da başını çevirip daha fazla deri yırttı.

O homurdandı ama onu bırakmaya zorladı. Kolum serbest
kalır kalmaz, kan yanağıma sıçradı. Yine tükürmüştü.

İç geçirdim.

"Bundan başlayacağım," diye fısıldadı. "Geriye doğru
gideceğim. Onun acısını anlayacaksın."

"Kapa çenenin." Attes elini onun işaretine koydu.

"Onun senden neden nefret ettiğini anlayacaksın,"

diye

devam etti, Kieran'ı neredeyse ters çevirerek. "Onun neden ondan
nefret ettiğini anlayacaksın."

"Zaten bilmediğimi mi sanıyorsun? Onlar benim gibiydiler."
Daha önce olduğundan daha fazla güçle bastırdı. "Seni hasta
pislik."

"Belli ki ikinizin bir geçmişin var," diye mırıldandım.

Kalın, lanet olası doğal olmayan bir kahkaha atarak,
başını geriye doğru o kadar sert attı ki, ben bile irkildim.
Battaniyelerin darbeyi yumuşatmış olmasını ummaktan
başka bir şey yapamadım.

"Hiçbir fikrin yok." O çalkantılı gözler dönüp bana baktı.

"Oh, *gerçekten* hiçbir fikrin yok."

"Yüzümden sana değer verdiğimi anlayabiliyor musun?"

"Onu tekrar aşağı itmek zorunda kaldım.

Sırıtişin kanlıydı. "Bilmiyorsun..."

"Benim bildiklerimi biliyor musun?" diye araya girdim. "Senin gücün kalmadı.

Boş tehditlerden başka bir şey yok, o yüzden çeneni kapatsan nasıl olur?"

Kanla lekelenmiş dudakları açıldı ve yine koluma uzandı.

"Lanet olsun." Onun dişlerinin acı veren sıyrıklarından kaçmak için yeterince hızlı hareket ettim. "Bekle."

Bu pozisyon işe yaramıyordu. Bakışlarım Kieran'a kaydı. Bir an sonra, o da başını salladı.

"Bir saniye geri çekil," dedi Kieran.

Attes'in daralmış bakışları ona yöneldi, ama sonra geri çekildi. Poppy, Primal'a doğru atıldı.

Mükemmel.

Kolumu beline sıkıca doladım, diğer kolumu boğazının altına kıvrarak onun altına kaydırdım. Poppy çığlık attı ve havaya ısırmaya çalıştı, ben de kendimi düzleştirerek onun vücudunu düzelttim. Hemen bacaklarını kullanmaya çalıştı, ama Kieran diğer bacağını ağırlığıyla sıkıştırırken ben de bir bacağını bacaklarımın arasına sıkıştırmayı başardım.

Attes'in kaşları yukarı kalktı. "Belki de önce bunu yapmalıydık."

Poppy parmaklarını karnıma batırırken, dişlerimi sıkarak "Devam et" diye tısladım. Daha kötüsü de olabilirdi. O bağlı eller çok daha hassas bir bölgeye yerleştirilebilirdi.

Poppy'nin içindeki pislik, bundan kaçamayacağını anlayınca çılgına döndü. Ama ben, vücudunu kendime sıkıca sarıp, Primal'ın elini göğsündeki işarete indirirken gözlerimi ondan ayırmadan, hiçbir tatmin hissetmedim. Artık onun iffetini koruyamayacağımızı, cildinin benimkine ne kadar soğuk geldiğini ya da ne kadar mumsu olduğunu düşünmeye kendimi izin veremedim.

Elini işaretin üzerine koyan Attes, Kieran'a baktı. "Ortasını ya da altını del," diye talimat verdi. "Hızlı ve çabuk. Ve elini daha da hızlı geri çek."

Kieran öne eğildiği anda, kollarımdaki beden hareketsiz kaldı. "Yap şunu," dedi kemik kadar kuru bir sesle. "O hançeri kullanıp eti ve kemiği del. Ben yine de yaşayacağım. Geri dönüş yolumu bulacağım. Yap şunu!" diye bağırdı. "O hançeri kullan ve kalbine sapla. Öldür onu!"

Attes keskin bir nefes aldı, gözleri hafifçe büyüdü ve aşağıya baktı.

"Bunu yapacak gücün var," diye alaycı bir sesle dedi. "Bu, başına geleceklerden çok daha huzurlu bir ölüm olacak."

Kieran'ın dudakları gerildi. Kaşlarını kaldırmaması, bu sözlerin üzerinde bir etkisi olduğunun tek işaretiydi. "Bitti mi?"

"Hayır," diye öfkeyle cevapladı. "Henüz bitmedi."

"Çok yazık." Kieran gülümsedi. "Çünkü biz bitirdik."

Ceset iç çekerek bana yaslandı. "Bunu göreceğiz."

Kieran hızlı hareket etti ve kemik hançerin ucunu şişenin alt kısmına sapladı. Sert taş titredi ve ince şişenin her tarafına çatlaklar yayıldı. Göğsüm yükseldi ve orada kaldı, ince bir kan damlası sızarak şişenin uzunluğu boyunca akıp gitti.

İlk damla, bir çatırtı ve cızırtı sesiyle Attes'in elinin üstüne düştü. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki yanık et kokusu havayı doldurana kadar. Poppy'nin içindeki şey *gülerken*, o hiç ses çıkarmadı.

Yüksek bir çatırtıyla bazalt kırıldı ve ikiye ayrıldı. Kan, pürüzlü kenarlardan sıçrayan sıvı yıldız ışığı gibi parıldayarak dışarı aktı.

Attes'in Poppy'nin içinden sarsıldığını hissettim. Bakışlarım onun yüzüne kaydı. Acı boynunu eğmişti ve öne düşen saç tellerinin arasından sıkılmış çenesini gördüm.

"Siktir," diye homurdandı Kieran, yanık deri kokusu hızla artıyordu.

Boş, ince kahkaha kesildi.

Kieran keskin bir nefes aldı, başka yere baktı ve sonra çenesini göğsüne indirdi.

Attes kırık şişeyi bir kenara attı ve başını kaldırdı. Alnında ince bir ter tabakası oluşmuştu ve cildi korkunç bir gri tonuna bürünmüştü.

Vücudu kaskatı kesildi.

Ve draken kanının sonunda Attes'in elinden geçip göğsüne ulaştığını anladım.

Yaralı bir hayvanı andıran düşük, keskin bir inilti çıkardı. Sonra titremeye başladı. İnilti, koyu, yağlı dumanlar yükselirken bir çığlığa dönüştü.

Attes geriye doğru sallandı ve kolunu göğsüne çekerek kışının üzerine düştü. Tek gördüğüm, kömürleşmiş deri, damlayan doku ve kemiklerdi.

Başımı kaldırıp onun başının yanına bastırdığımda ciğerlerimden hava çıktı. "Üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle söyledim, onun acısı bana çarptı, ateşli ve yıkıcıydı. Onu engellemeye bile çalışmadım. Onu yaktığı gibi beni de yakmasına izin verdim. Gözlerimi, içlerini dolduran nemli acıya karşı kapattım. "Çok üzgünüm."

Sırtını kamburlaştırdı ve boğazından çığlıklar koparak özürlerimi bastırdı. Acısı hücreyi doldurdu, duvarları ve zemini acıyla kapladı, ruhumu acıyla ıslattı.

"Yakında bitecek. Söz veriyorum." Dudaklarımı şakağına bastırarak onu salladım. Cildi hala soğuktu ama artık mumsu değildi. Yakında bitecekti; çığlığı kırıldığında kendime ve ona bunun biteceğini söyleyip durdum. Ses titredi, boğuk bir hırıltıya dönüştü ve sonra sessizliğe büründü, geriye sadece zorlu nefeslerinin kesik kesik sesi kaldı. Tamamen gevşedi. Kieran'ın kendini kaldırdığını hissettim...

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Gözlerimi açtım ve boynumu uzattım. "Ne —?"

Göğsünü gördüğümde şok oldum. Oradaki deri... Lanet olsun. Yanmış et ve buruşuk deliklerden oluşan bir karmaşaydı ve tek bir yara izi bile bırakmadan iyileşse iyi olurdu. Ama göğüslerinin arasındaki iz... *hareket etti*.

Titriyordu. Yılanlar gibi kıvrılıyor ve kıvranıyordu — hayır, *yılanlar gibi değil yılanlar gibi*.

Yılanlardı. İki tane.

Tanrılara şükür Poppy bilinçsizdi.

Kieran öne atıldı, onlara uzandı, ama ben daha hızlıydım. Kolumu belinden kaldırarak onları yakaladım. Yılanların olması gerektiği gibi değillerdi. Kıpır kıpır vücutları nemli, çok esnek ve doğal olmayan bir haldediler.

Ölüm gibiydiler.

İki elmas şeklindeki başları kalktı, ağızları açık kaldı. Sayısız işkence görmüş ruhun aynı anda çığlık atması gibi keskin çığlıklar attılar.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım ve kolumu yana doğru savurarak onları hücreye olabildiğince sert bir şekilde fırlattım.

Duvara çarparak uludular. Parçalanırken içlerinden kırmızı çizgili dumanlar fışkırdı ve perdeyle kaplı duvara doğru doğal olmayan bir şiddetle dönerek ilerlediler. Hava, mide bulandırıcı tatlı bir ölüm kokusuyla doldu. Duman kumaşa bastırdı, kırmızı dallar canlı damarlar gibi atıyordu. Perdeler geri çekilmeye başladı, kenarları kıvrılıp çürümeyle grileşti. Havayı iğrenç bir tıslama doldurdu. Kumaş, duvar boyunca kayarken her çatlağı ve yarığı ürkütücü bir kararlılıkla takip ederek küle dönüştü.

"Öz," diye inledi Attes, demir kapıya ulaştıklarında. Sarmaşıklar tereddüt etti. "Onun iradesi."

Kieran ayağa fırladı, kemik hançer hala elindeydi, ben ise battaniyelerin üzerinden kayarak Poppy'yi daha uzağa çektim. Kolunu geriye doğru çekip hançeri fırlattı.

Esans düştü ve kapının dibinde birikinti oluşturdu. Bıçak doğrudan delip geçti ve demire çarptı, sapı çarpmanın etkisiyle titredi. Kieran ileri atıldı ve kayarak durdu. Sis çoktan dağılmış, güneşin ilk ışınlarıyla birlikte sis gibi kaybolmuştu.

Kieran bir adım geri attı ve hızla döndü. "Yılanlar mı? Onun *aru'lis'i* böyle mi görünüyor?"

"Hayır, o onun *vellá'stydı*, iradesinin kendini gösterme şekli," diye mırıldandı Attes, ben Poppy'yi dikkatlice sırt üstü yatırırken. "O onun *aru'lis'i* değildi. Onun özüydü, iradesinin bir uzantısı olan eather."

"İradesini bu şekilde yansıtabilir mi?" diye mırıldandı

Kieran. "Sence nasıl Yükselmiş'ten Yükselmiş'e atlıyor?" Attes ince, acı dolu bir nefes aldı. "O gerçek Ölümün İlkelidir. İradesini yansıtmı şekline sınır yoktur, özellikle de güçlendikçe." Homurdanarak, duvara çarpana kadar kendini geri itti. "şimdilik gitti."

Evet, ikimiz de o pisliği öldürdüğünü bir an bile düşünmedik.

Poppy'nin solgun yüzüne baktım ve nabzını kontrol ettim. Aptalcaydı. İz hala elimdeydi ve göğsünün inip kalktığını görebiliyordum, ama kalbinin attığını hissetmem gerekiyordu.

Ve kalbi atıyordu, bir kez daha benimkiyle aynı ritimde.

Gözlerim aşağıya kayarken, kısa ama tatlı bir rahatlama hissettim. Göğsündeki acı manzarayı görünce boğazım düğümlendi. Kanın bir kısmı ona aitti. Bir kısmı da Attes'e aitti, ama birkaç leke hafifçe parıldıyordu. Onun kanı mı, yoksa drakenin mi olduğunu bilmiyordum. Dizlerimin üzerine çökerek, omzumun üzerinden Kieran'a baktım, başparmağım onun nabzını hissedebileceğim yerde kalmıştı. "Masada temiz çarşaf lar ve bir su sürahisi var. Onları bana getir." Kieran masaya koşarken bakışlarım Attes'e kaydı. "İhtiyacın var mı?"

Başı duvara yaslanmış, gözleri kapalıydı ve kolunu kaldırmıştı. Eti kemiklerine kadar yanmıştı. Sadece iki parmağı kalmıştı. "Bir bez yardımcı olur mu sence?"

Benim cevabım... hayırdı.

"En azından üstünü ört." Hücreyi geçerek Kieran, Attes'in yönüne bir bez attı.

Kieran, Poppy'nin diğer tarafına diz çökerek Attes'in görüşünü engelledi. Göğüslerinin arasındaki deriye bakarken keskin bir nefes aldı.

"İyileşir," dedim ona, draken kanının daha önce hiç var olmamış bir Primal'ın derisine ne yapacağını bilmenin imkânı olmasa da.

Bana bakarken, bezi hızla ıslattı ve bana uzattı. Tek kelime etmeden, cüppeyi ve geceliği kaldırdı. Üzerlerine kan bulaşmış olabileceğinden, ikisi de çıkarılmalıydı.

"O... Yükselmişleri ele geçirdiğinde mi? Yoksa İntikamcılar mı?" Kieran, Primal'a bakarak sordu. "Böyle mi oluyor? Kontrolü ele geçiriyor mu?"

Attes cevap vermeye başladı, sonra ağzını kapattı. Bir an geçti. "Onları görebiliyor ve sınırlı bir süre için kontrolü ele geçirebiliyor. Zorlama gibi."

"Zorlama sadece birkaç dakika sürer, şanslıysan," dedim. "Bu bir gün sürdü. Belki iki."

Yine sessiz kaldı. Ona baktığımda, Kieran'ın sırtına bakıyordu. "O stazdaydı, çok daha savunmasızdı... daha derin bir ele geçirilmeye."

Bu konuda bir şeyler bana çok saçma geliyordu. Nedenini bilmiyordum ama. Ve bu yalanın bir nedenini bulamıyordum. "Ona tekrar ulaşabilir mi?"

"Staz halinde olduğu sürece savunmasızdır."

Gözlerimi kapattım, yükselen öfkemi bastırdım. Bunun olmayacağını söylemek istedim, ama daha önce biz farkında olmadan ona ulaşmıştı. Yine olabilir.

"Bu formda başka neler yapabilir?" diye sordu Kieran.

"Bu durumda, korkuları kışkırtarak başkalarını etkileyebilir," diye devam etti Attes. "Bunun ötesinde bir şey bilmiyorum. Bir Primal'ın bu duruma düşüp hayatta kaldığını hiç görmedim."

Kieran, bezini suya batırmam için sürahiyi tuttu. Dişlerini sıkarak, yarayı dikkatlice temizlerken küçük bir parça kömürleşmiş etin döküldüğünü gördüm. Bakışlarım onun yüzüne kaydı. Hiçbir şey hissetmediğine dair bir işaret yoktu.

"Muhtemelen yorgun düşmüştür," dedi Kieran sessizce, uzanıp cüppesinin diğer tarafını kaldırırken.

Kieran'ın endişesini hissedebildiğim için hiçbir şey söylemedim. Her geçişte endişesi artıyordu.

"Bir teorim var," dedi Attes, sesi acıdan boğuk ve düzensizdi. "Uyandıktan sonra bir ara kendini hatırladığını ama o zamandan beri hiçbir işaret vermediğini mi söyledin?"

"Evet." Kieran'dan taze, nemli çarşafı aldım. "Poppy ile konuştuğumdan emin olabildiğim son an, uyanmasından hemen sonraydı. Ona... tatlım dedim." Çenemi gevşetirken başımı çevirdim. "Daha önce ona hiç öyle demediğimi biliyordu."

"Kendini hatırlamamak olabilir." Yüzünde kısa bir süre karanlık bir ifade belirdi. "Ama kendisinin farkında olmasıyla olmaması arasında gidip gelmesi, Yükselişi henüz tamamlanmamış olmasından kaynaklanıyor olabilir."

Kieran şaşkınlıkla geri çekildi. "Nasıl? Bundan önce yaklaşık altı gün boyunca uyuyordu."

"Bir Primal'ın Yükselişinin bir aydan fazla sürdüğünü gördüm," dedi Attes yorgun bir şekilde eline bakarak. Elini keten beze sarmıştı. "Belirli bir süre yok."

"Tanrılar," diye mırıldandı Kieran ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Atlantisliler için Seçilim hiç bu kadar uzun sürmemişti.

"Ama yaralandığında onun Yükselişi kesintiye uğradıysa," diye devam etti Attes, farkında olmadan bıçağı göğsüme daha derine saplayarak—ya da belki de bilerek. "Bu da

dış etkilere ne kadar kolay etkilendiğini de açıklayabilir."

Ben gerildim, elim bezin etrafında sıkılaştı. "Bunu zaten konuşmamış mıydık?" Kieran'ın ses tonu . "Ne demek istiyorsun?"

Bir yanımda, onun İlkel tanrıya konuşma tarzına şaşırmıştı. İlkel tanrıdan daha az saygı talep edenlerin boğazını parçaladığı ana kadar saygılı bir ses tonu kullandığını duymuştum. Ama o, benim İlkel tanrıyla konuşurken gösterdiğim saygı kadar saygı göstererek konuşuyordu ve kimse bu konuda yüksek beklentiler içinde değildi.

"Demek istediğim, muhtemelen tekrar komaya girecek," dedi Attes, ben küçük bezle onu elimden geldiğince temizledikten sonra. "Hatta daha derin bir komaya."

Kieran arkasına yaslandı, ben bakışlarımı kaldırdığımda omuzları çöktü. Birkaç saniye duvara baktım. "Ve ne kadar süreceğini bilmiyor musun?"

"Hayır."

Kaburgalarımın altına boş bir ağırlık çöktü, duvara yumruk atmak isteyeceğim türden bir acı. Bunun yerine, kirli çarşafı bir kenara attım ve içimi kemiren çaresizliği yuttum.

"Üzerinde ne varsa onu çıkarmalısın," dedi Attes birkaç saniye sonra. "Draken kanı bulaşmış olabilir."

Zaten bunu yapmayı planlamıştım ama bu cevabı kendime sakladım. Hücreye göz gezdirirken, duvara yaslanmış yorganı gördüm. "Onu bana uzatır mısın?" diye sordum, sesimi alçaltarak çenemi ona doğru salladım.

Kieran battaniyeyi almak için ayağa kalktığı anda, bakışlarımı Primal'a çevirdim.

"Gözlerimi kapalı tutacağım," dedi, muhtemelen bakışlarımı hissetmişti.

Kieran geri döndü ve birlikte, onun mahvolmuş giysilerini çıkardık ve yorganı ona sardık.

"Casteel," dedi Attes işimiz bittiğinde. "Seninle konuşmam lazım. Uzun sürmez."

Mesaj açıldı ve Kieran'ı tedirgin etti.

"Sen devam edebilir misin?" diye sordum. "Ona temiz giysiler ve banyo hazırla."

Tereddüt etti. "Sen... iyi olacak mısın?"

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. "Uslu duracağım."

"Şüpheli," diye mırıldandı ve ayağa kalktı. Attes'e döndü. "Burada kalacak mısın?"

"İliseum'a dönmeden önce gücümü biraz toparlayana kadar burada oturacağım," diye cevapladı Attes.

Kieran başını salladı, sonra derin bir nefes aldı. "Yardımanın için teşekkürler."

"Rica ederim."

Kieran, Primal'a eğildi ve Attes'ten kaba bir kahkaha aldı. "Buna gerek yok."

Kieran doğruldu ve bana döndü. Bakışları bir saniye benimkilerle buluştu, sonra kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı.

Poppy'nin yüzünden sarkmış saçlarını geriye doğru tararken hücre sessizliğe büründü. "Benimle konuşmak mı istemiştin?"

Cevap vermediğinde ona baktım. Gözleri hala kapalıydı ve bir kez daha Malik'e ve babamıza ne kadar benzediğine şaşırdım. Saçları daha koyu ve yüzü daha zayıf olsaydı bana da benzeyecekti.

"Bana bakıyorsun," dedi.

"Konuşmanı bekliyorum." Başparmağımla Poppy'nin serin yanağını okşadım. "Ve kardeşime ve babama ne kadar benzediğin beni çok rahatsız ediyor."

"Bu his karşılıklı." Bir duraklama oldu. "Bunu beklemeliydim."

"Reaver'ın önemli detayları tartışmalardan çıkarma eğiliminde olduğunu öğreniyorum," dedim, onun bundan bahsettiğini düşünerek.

"Tüm drakenler gibi," diye alaycı bir şekilde cevapladı. Gözleri açıldı. "Tanrılar düşüşü sırasında ve sonrasında uyanıktım

Tanrılar düştüğünde ve düştükten sonra uyanıktım. O zaman senin bir atanla tanıştım." "Elian mı?" Kaşlarını çatıttım.

Attes yüzünü buruşturdu. "O zamanlar gençti, senden bile daha gençti."

"Elian Nyktos ile tanıştığında ona Lailah ve Theon'un katıldığı söylendi."

"Onlar oradaydı. Ben daha çok... onlar bağlanmayı tartışırken arka plandaydım," dedi. "Kraliçe de öyle."

"Elbette. Sonuçta, ilk Elemental ve kurtları birbirine bağlayan Nyktos değildi." Poppy'nin Nyktos'un bu başarısından dolayı ne kadar kızdığını düşündüm. Dudaklarımda kısa süreli bir gülümseme belirdi. "Peki, sen nesin? Yüzüncü büyükbabamız mı?"

"Öyle bir şey," diye mırıldandı. Bir an kaşlarını çatıttım. "Elian'a hiç benzemiyorsun."

Kaşlarını kaldırdım. "Beni tanımayan birinden cesur bir varsayım."

"Sen benim soyumdan geliyorsun. Başlangıca kadar uzanan güçlü bir soy," diye cevapladı. "Ailemizde sadece ikizler yok."

İkizler mi?

Poppy'ye baktım, onun iki küçük versiyonunu hayal ettim. Keskin bir nefes aldım, midem ve göğsüm tuhaf bir şekilde titriyordu.

"Mizacımız da öyle," diye devam etti, bakışlarını tekrar kendisine çevirerek. "Aynı zamanda dürtüsel olduğumuz da bilinir, bu da ateşli mizacımız ve sık sık öfkelenen doğamızla birleştiğinde, patlayıcı bir karışım yaratabilir." Şakaklarında bir kas seğirdi. "Özellikle daha yakın akraba olanlar, içlerinde daha fazla öz taşıyanlar."

Buna itiraz edemezdim. "O zaman muhtemelen çocuklarınızla iyi anlaşırdım."

Attes güldü, sonra elini sallarken yüzünü buruşturdu. "Öyle umarım."

Yine kaşlarımı çattım. Primallerin drakenler kadar belirsiz olduğunu düşünmeye başlamıştım ve sabrım tükeniyordu.

"Bana anlatmak istediğin şey bu muydu?"

"Kısmen." Yaralı elini göğsüne yaklaştırdı. "Kolis, soyumuzun ne kadar dürtüsel ve huysuz olduğunu çok iyi biliyor. Ve senin onun soyundan geldiğini de açıkça biliyor."

Poppy'nin omuzlarındaki yorganı düzelttim. "Sen ve o iyi anlaşıyormuşsunuz gibi geldi."

Bakışları Poppy'ye kaydı, bu da beni gerginleştirdi, nedenini bile bilmiyordum. Ona yardım etmişti. "Eskiden öyleydi. Kolis bir zamanlar..." Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Senin ve benim soyumdan gelenlerin peşine düşecek."

Çenem gerildi.

Yüz hatları gergin bir şekilde ona bakmaya devam etti. "Ama özellikle seni."

Elimi Poppy'nin yanağından çektim. "Onun yüzünden mi?" O başını salladı.

Reaver'a sorduğum aynı soruyu ona da sorarken omurgamdaki tüm kaslar gerildi. "Ondan ne istiyor?"

"O..." Dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı. "Artık o kadar emin değilim."

Yani, bildiğini sanıyordu ama artık emin değildi? "Bu ne anlama geliyor?"

"Aynen dediğim gibi."

Sinirlenmeye başladı. "Soyumuzdaki sabır ne durumda? Sanırım çok az." Eather zonkluyordu. Aldığım nefes, ruhumun kıpırdanmasını yatıştırmaya yetmedi. "Ve ona bakmayı bırakmalısın."

Attes'in bakışları yavaşça bana kaydı. "Belki de kurtlarına seninle kalmalarını söylemeliydin."

"Hayır. Ben iyiyim."

"İçinde bir eather biriktiğini hissedebiliyorum, olmaması gereken bir eather. Bu eather, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve ben çok uzun bir hayat yaşadım. Hissetmediğim çok az şey var

ve bu seni tehlikeli yapıyor." Bakışlarımı tuttu. "Ona karşı."
Çenemi indirdim ve "Benden korkacak hiçbir şeyi yok."
dedim.

"Öyle dediğimi söylemedim," diye cevapladı. "Ve bunu sen
de biliyorsun." Biliyordum.

Onun haklı olduğunu kanıtlamamak için çok uğraştım.

"Kolis'i tanıdığın için, ondan ne bekleyebiliriz?"

"Cevabı beğenmeyeceksin," dedi yavaşça. "Deneyin
bakalım."

"Maddi forma dönmeye çalışmaktan başka - başka bir yol
bilmediği sürece, bu süreç uzun yıllar süren derin bir
dinlenme gerektirir, değil mi?"

"Bunu nasıl yaptığını biliyorum galiba." Aklım Luxe'ye gitti.
"Kanları boşaltılmış birkaç ölü Yükselmiş bulduk."

"Siktir," diye tükürdü Attes. "Bu yeterli."

Kolis'in onlarla bağlantılı olduğunu söyledikten sonra, ben
de öyle düşündüm. Yükselmişlerle dolu bir şehirde yaşadığımızı
düşünürsek, bu doğrulama beni hiç de heyecanlandırmadı. "Ve
tam formuna dönmenin ötesinde?"

Kaşları çatıldı. "Anlaşılmaz bir süre boyunca mezarda kaldı,
bunun çoğunu bilinçli olarak geçirmiş olmalı."

Yerdeki karanlık bir deliğe saplanmış halde bilinçli mi?

Siktir. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Delirmiş

olabilir." "Gömülmeden önce de öyleydi," dedi

diye alaycı bir şekilde. "Kolis hiç dinlenmedi. Zihnini
temizleyip sıfırlamaya hiç çalışmadı. Önceden de
öngörülemezdi, şimdi daha da öyle olacak." Duvara yaslandı.
"Onunla kalıcı olarak ilgilenilmeli."

"Bunu nasıl yapacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

Gerginlik ağzını kapattı. "O bu odada."

Attes'in gözleri öfkeyle daraldı. "Onda güç var." Yüzündeki ifade
yumuşadı. "Ama ben..." Sağ elini çenesine götürdü. "Senin ve
kurt adamların ne hale geldiğinizi gerçekten

sen ve kurtların neye dönüştüğünü öğrenmelisin. Ama özellikle sen."

"Neden?" Ona doğru eğildim. "Onu alt edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Biz yenebilir miyiz?"

Bir an bana baktı, sonra güldü. "O, tüm İlkel'lerin en yaşlısı. Bu imkansız olmalı."

"Olması mı?"

"Sadece Kaderler bilir. Ve onlar...? Onlar sıradan drakenlerden bile daha belirsiz ve yardımcı olamıyorlar." Elini indirdi. "Neye dönüştüğünü öğren."

İç geçirdim. "Bunu yapılacaklar listeme ekleyeceğim."

"O uyanana kadar bunun olmayacağından eminim." Buna bir şey demedim.

"Sen ve o?" Başını Poppy'ye doğru eğdi, yüz hatları yumuşadı. Ve tanrılara yemin ederim ki... "Siz kalp eşisiniz, değil mi?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Kalp eşleri mi?"

Attes başını salladı.

Kolumu onun altına kaydırdım. "Neden anladın?"

Dudaklarından sert bir kahkaha çıktı. "Birçok şey." Bakışları tekrar bana döndü. "İçindeki güç, o öfkeyle birleşince tehlikeli bir kombinasyon oluşturuyor."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Öfkemle bütün şehirleri yerle bir ettim. Sırf öfkemi kaybettim diye aileleri birbirlerine düşman ettim." Burnu şişti, öne doğru eğildi ve ağırlığını sağlam eliyle destekledi. "Ve bunun bedelini ağır ödedim. Başkaları da ağır bedel ödedi. Zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. Benim yaptığım hataları yapma, çünkü Kolis bunu yapman için elinden gelen her şeyi yapacak."

Poppy'yi kaldırıp, ayağa kalkarken onu göğsüme yatırdım. "İyi ki ben sen değilim."

Kuru bir kahkaha attı. "Evet, sanırım öyle." Bakışları benimkilere yöneldi. "Ama siz kalben eşsiniz. Sadece hayatlarınız birbirine bağlı değil. Bu, senin eylemlerinin

onunkileri belirleyeceği ve bunun tersi de geçerli olduğu anlamına gelir. Kolis bunu henüz öğrenmemişse, öğrenecektir. Onun zırhındaki ölümcül kusur olma."

Dilimin ucuna keskin bir cevap geldi, ama dudaklarımdan çıkmasını engelledim.

"O..." Attes dudağını dişlerinin arasına çekti ve çenesini sıktı.

Onu daha sıkı tuttum. "O *ne* yapmıyor?"

Keskin bir nefes aldı. "O, onun nasıl savaştığını bilmiyor," dedi bir süre sonra. "Ama sen biliyorsun. Bu senin kanında var."

Ona bakarak başımı salladım ama onun söylemek istediği şeyin bu olmadığı hissini bir türlü atamadım. Bu hissi birçok kez yaşamıştım.

"Gidip ona bakmalısın." Attes duvara yaslanarak eski yerine döndü. "Ben kendim çıkarım."

Bana uyar.

Onu yanıma alıp kapıya döndüm, sonra durup Primal'a geri döndüm. Gözleri kapalıydı ve yüzünde artık ter damlaları yoktu, ama gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti.

Poppy'nin acısını duymuştum. Acısını hissetmiştim. Canlı canlı yakılmanın hissettirdiği şey bu olmalıydı ve o bunun en ağır kısmını bile yaşamamıştı.

Attes almıştı.

Çenemi kaldırdım. "Yaptığınız şey için teşekkür ederim."

"Üzgünüm," dedi, kaşlarını çatarak. "Sanırım haklıydın, yaşlılığımdan dolayı işitme yeteneğim zayıfladı." Gözlerini kısarak baktı. "Çünkü seni tam olarak duyamadım."

Gözlerimi kısarak baktım. "Beni gayet iyi duydun."

"Evet." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve çukurcuklar ortaya çıktı. "Duydum." Bir bacağını yukarı çekti. "Ama teşekkür etmene gerek yok. Her şeyi yapardım..."

Poppy'yi göğsüme yatırarak, onun sözünü bitirmesini bekledim.

Gülümsemesi dudaklarından kayboldu. "Kolis'i mahvetmek için her şeyi yaparım."

Başımı sallayarak döndüm.

"Casteel?" diye seslendi. Ona döndüğümde, gözleri öfkeyle parıldayarak bana baktı. "Ona iyi davran."

Kaşlarımı çattım. Ne garip bir laftı bu. Ama bunu belirtmek için çok yorgundum. "Her zaman."

Gülümseme geri döndü. "Ve sonsuza kadar."

BÖLÜM 7

POPPY

Hiçlikteydim ama farklı olduğunu hissediyordum. Daha yumuşak. Daha sıcak.

Ve sonra artık karanlıkta değildim. Ben...

Dar koridorda parmak uçlarında yürüdüm. Annem ve babam bana kızacaklardı. Yatakta olmam gerekiyordu, ama Ian uyuyordu, battaniyeyi kapmıştı ve ben... yine kötü rüya gördüm. Annemi korkutan ve babamı üzen rüya. Babamın çenesini garip bir şekilde titretip gözlerini yıldızlar gibi gösteren rüya.

Bu sefer onlara rüyayı anlatmayacaktım.

Bu yolculukta büyük bir kız olmam gerekiyordu. Babam bana öyle söylemişti. Bu yüzden, bizi yerleştirdikleri odada kalmaya çalıştım. Ama burayı sevmedim. Duvarlar duman lekeli, zemin yapış yapıştı.

Ve rüyadan sonra kendimi büyük bir kız gibi hissetmiyordum. Babamı istiyordum.

Koridorun sonuna yaklaştım ve titreyen gaz lambasıyla aydınlatılmış bir odaya baktım. Annem oraya bar diyordu ama ben anlamamıştım. Bar falan yoktu.

Gölgeleri taradım. Çürük masalarda içki içen kaba adamlar ve yatmaya hazır gibi giyinmiş kadınlar gitmişti.

Annemin bana giydirdiği bornozu sıkıca tutarak, hızla odayı geçtim. Kapı açıktı ve arkası bana dönük duran bir adam gördüm

arkasını bana dönmüş duruyordu, saçları lamba ışığında kahverengiden daha kırmızıydı.

Adımlarım yavaşladı. Fare kadar sessizdim, ama babam yine de beni duydu. Ian ve ben ne kadar sessiz olursak olalım, o bizi her zaman duyardı.

Döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Poppy-flower..."

O diz çökerken, ben de kaçabildiğim kadar hızlı koştum. beni yakaladı, kollarıyla beni sardığında, hanın ekşi kokusu yerini narenciye ve leylak kokusuna bıraktı.

"Yatakta olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Ian battaniyeyi aldı." Deri paltosunun önünü sımsıkı tuttum. "Ve üşüyordum."

Babam güldü. "Yatakta olmamanın sebebi gerçekten bu mu?"

Yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Evet."

"Poppy-flower." Elini başımın arkasına koydu. "Yine kabus mu gördün?"

Başımı salladım.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Babama yalan söylemekten hoşlanmadığım için hiçbir şey söylemedim. O da içini çekti.

"Üzgünüm," diye hıçkırarak, dudaklarım titreyerek söyledim.

"Şşş, sorun yok." Babam geri çekildi ve yüzümün iki yanını avuçladı. "Üzülme." Bana gülümsedi. "Ne kadar güzel bir çiçeksin sen. Ne kadar güzel bir gelincik. Güzel gelincikler hiç üzülür mü?"

"Hayır." Kıkırdadım.

Gülümsemesi genişledikçe yeşil gözleri yıldızlar gibi parladı. Eğilip başımın tepesine öptü. "Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum."

"Seni denizdeki tüm balıklardan daha çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma."

Yüzümü tutarken ellerinin titrediğini hissettim. Bu hoşuma gitmedi. Üzgün müydü? Korkmuş mu? Onun ya da annemin ne hissettiğini hiç bilemedim.

Onlar, daha önce barda gördüğüm diğerleri gibi değillerdi.

Kapılar aralandı ve ince, kapüşonlu bir figür içeri girerken soğuk bir rüzgar esti.

"Cora," diye seslendi babam.

Durdu ve sağa döndü. İç çekişini duydum. "Buraya bir yol bulacağını bilmeliydin."

Uh-oh.

Babamın kollarının içine daha da sokuldum.

"Kim? Nerede?" dedi babam ve ben sııttım. "Burada küçük bir çiçekten başka kimse yok."

"İkiniz de aptalsınız," dedi annem. Kafamı kaldırıp babamın kolunun üzerinden baktım. Annemin giydiği pelerin bize yaklaşırken etrafında dalgalanıyordu. Eğilip elini başımın üstüne koydu. "O burada olmamalı mıydı burada olması gerekmez mi?"

"Gelecek," dedi babam, dikleşerek.

Kimin hakkında konuştuklarını bilmiyordum. Sadece bir arkadaşla buluşacaklarını biliyordum. Bu yüzden hanın önünde durmuştuk.

Anneme, onun duymamı istemediğini bildiğim bir şekilde eğilip konuştu. "Ona güveniyor musun?"

"Güveniyorum," dedi. "Seni güvenli bir yere götürecekt."

Güvenli bir yere mi? Sen mi? Biz değil mi? Gözlerimi genişleterek ikisine birden baktım.

Annem başını salladı ve birkaç saniye sessiz kaldı. Kaleden ve şehirden ayrıldığımızdan beri çok sessizdi. "Bilmiyorum..."

"Sözünü tutacak." Babam annemin yanağını parmaklarıyla okşadı. "Ona gerçeği söyle. O, tanrılar uyurken bile, senin güvenliğini sağlamak için onlara bağlıdır."

"Lütfen geri dönme. Eğer dönersen ve yakalanırsan, o sana bir daha asla güvenmeyecek." Annemin sesi sertleşti.

"Sana bir saniye bile özgürlük tanımayacak..."

"Gitmek zorundayım," diye araya girdi babası.

"Bunu biliyorsun."

"Onun yüzünden mi?" Annemin sesi yumuşadı.

Babam hiçbir şey söylemedi.

"O asla gitmeyecek," diye fısıldadı annem.

"Denemeliyim." Ben onun sonraki sözlerini duymaya çalışırken, babam annemin yanağını avuçladı. "Ve geri dönmem gereken sadece o değil."

Gözlerini kapattı. "Biliyorum."

Başını eğip, dudaklarını annemin şakağına bastırdı.

"Sadece onlar önemli. Onları ondan uzaklaştırmalısın. Ben..."

"Senin önemsiz olduğunu söyleme."

"Ben iyiyim," dedi babam ona. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kafasını salladı ve sesini alçak tuttu. "Ne istediğini biliyorsun. Ve seni kullanmayı başarırrsa, krallığın kendisi tehlikeye girecek."

Sonra ne dediklerini duyamadım, ama sonunda bana baktı. Derin bir nefes aldı ve gülümsedi, ama bana hiç de doğru gelmedi. "Tekrar kontrol edeceğim."

Babam başını salladı.

Döndü ve kapıdan kayboldu. Kolunu daha sıkı tuttum.

"Annem kızgın mı?"

"Hayır, benim Poppy-çiçeğim."

Dudaklarımı ısırdım, bakışlarım gölgeler arasında gidip geliyordu. "Biz... güvende değil miyiz?"

"Korkma, kızım," dedi ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. dikkatimi kendine çekti. Beni kollarının arasına aldı. O kadar uzundu ki, tavandaki çıplak kirişlere dokunabileceğimi sandım. "Sana ya da kardeşine asla bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Biliyordum ki yapmazdı. Asla yapmazdı.

Babam beni tahta bir bankın üzerine taşıdı ve oturdu, beni kucağına oturtarak ayaklarım onun ayaklarının üzerinde sallanacak şekilde yerleştirdi. "Sana adının nasıl verildiğini hiç anlattım mı?"

Başımı salladım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Penellaphe, annemin... iyi bir arkadaşıdır."

Kaşlarımı çattım. "Penellaphe bir tanrıça."

"Evet." O, asi bir dalgayı kulağımın arkasına itti. "O öyle."

Ona şaşkınlıkla baktım. Kraliçe bana bu ismi vermişti. "Peki ya senin takma adın? Poppy? Bu da büyükannenin büyükannen yüzünden." Sonra kaba bir kahkaha attı.

"Aslında, daha çok babam yüzünden.

Bir keresinde annemin mizacını gelincik çiçeğine benzetirken duymuştum." Sonra daha kuru bir kahkaha attı.

"Beklendiğı gibi, bu onun en sevdiği çiçek oldu."

"Anlamıyorum, baba. Onun mizacı nasıl bir çiçeğin mizacı olabilir ki?"

"Şey, bu tür gelincikler burada yetişenlere benzemez," dedi. "Uzak doğuda bulunurlar."

"Ne kadar uzak doğuda?"

"Çok, çok doğuda, Poppy-flower."

"Oh." Omzundaki askıyla oynadım. "Bana ismi Kraliçe'nin verdiğini sanıyordum."

O yer değıştirdi ve ağır ahşap kapılara bakarken derin bir nefes aldı. Sessizleşti. Sanki içinden bir akım geçiyordu, Ian ve benim bazen halıya ellerimizi sürterek birbirimize şok vermek için yaptığımız gibi statik elektrik akımı.

Bu daha önce de olmuştu, genellikle Kraliçe ile konuştuktan sonra.

"Baba?"

Bana odaklandı. "Bunu hatırlamanı istiyorum. Senin adını o seçmedi." Dudakları inceldi ve göz bebeklerinin arkasında güzel bir gümüş ışık parlaması gördüğümü sandım. "Adını Kraliçe koymadı. Adın Kraliçe'nin onuruna verildi."

Neden yalan söyleyeceğini sormak istedim. Söyleyeceğini düşünmüyordum. Ama sormadım. Babam artık Kraliçe'yi sevmiyor gibiydi.

Ama tekrar konuşmaya başladı ve bana kardeşi ile birlikte dev kanatlı canavarlarla nasıl oynadıklarını anlattı. Onların yüksekte uçmalarını izlediğini anlatırken, gözlerim ağırlaştı ve babama sokuldum.

"O burada. Ve tek başına değil," diye annemin sesini duydum. Sesi beni uyandırdı, sesi gergin ve gergindi. Gözlerimi açıp annemin babamın kulağına fısıldarken eğildiğini gördüm. Tek duyduğum "...onu o göndermiş olmalı" idi.

Babam kötü bir kelime mırıldandı ve sonra uzun bir nefes verdi. Beni göğsünden nazikçe kaldırdı. "Annenin yanında kal, bebeğim." Babam yanaklarıma dokundu. "Onun yanında kal ve kardeşini bul. Yakında senin için geri döneceğim."

Annem elimi tuttu ve babamın kucağından inmeme yardım etti. Babamın ayağa kalkıp dönmesini izledim, sonra onun bakışlarını takip ettim. Bir adam kapının yanında durmuş, iki panel arasındaki aralıktan dışarı bakıyordu.

baktığı iki panelin arasındaki aralıktan dışarı bakıyordu.

Babam başımın arkasını okşadı. "Onu... görüyor musun?"

Saçları bana Stroud Denizi'nin kumsallarını hatırlatan adam başını salladı. "Senin burada olduğunu biliyor."

"Onun burada olduğunu biliyor," dedi babam.

"Her halükarda, onları buraya getiriyor," dedi adam. "Eğer buraya girerlerse..."

"Buna izin vermeyeceğiz," dedi babam, kılıcının kabzasına uzanarak. "Onu alamazlar. Buna izin veremeyiz buna izin veremeyiz."

"Hayır," dedi adam yumuşak bir sesle, omzunun üzerinden bana garip mavi gözleriyle bakarak. Sonra pelerininin başlığını çekti. "Ben izin vermeyeceğim."

"Gel, Poppy." Annem elimi çekti...

Çıglık attığımda etrafımdaki her şey parçalandı ve soğuk, acı dolu fısıltılarla dolu karanlığa düştüm.

CASTEEL

"Uyanması gerekiyor."

Odanın kapısını kapatarak, bazılarının çok talihsiz bulacağı bir şey yapmadan önce kendimi sakın ve soğukkanlı kalmaya zorladım.

Drakenlerle savaş başlatmak gibi.

Çünkü Reaver'ın lanet boğazını parçalamaya *çok* yakındım.

Beni durduran tek şey, bunun Poppy'yi üzeceğini bilmemdi, çünkü yine, tanrıların terk ettiği bir nedenden dolayı, draken'i seviyordu. Bunun onun kişiliğinden kaynaklanmadığı kesin. Çünkü o, bokla kaplı yarı yanmış bir kömür parçası kadar parlak bir kişiliğe sahipti.

Reaver bana baktı, gözlerinin dikey göz bebekleri daralıyor ve genişliyordu. "Ve evet," diye devam etti, "bunu duymaktan hoşlanmadığımı biliyorum. Senin *kurt da öyle*."

O kurt mu? Dudaklarımın bir tarafı kıvrıldı. Bu bir gülümseme değildi.

Daha çok düşük bir hırıltı gibiydi. "Yine de burada durmuş, duymak istemediğimi bildiğin şeyleri söylüyorsun. Bu da seni ya bir aptal ya da lanet olası bir aptal yapar."

Çıplak omuzlarındaki pulların çıkıntıları daha belirgin hale geldi. Güzel. Onu kızdırıyordum.

"Bu durumda olgun olan ben olacağım ve az önce söylediklerini görmezden geleceğim."

Onun bakışlarını karşıladım. "Olgunluğunu takdir ediyorum." Bir süre durdum. "*Reaver-butt*."

Reaver'ın göğsünden düşük bir gürültü yayıldı. "Ben de en sinir bozucu yaratığın kurt olduğunu sanıyordum. Yanılmışım."

"Paylaştığın için teşekkürler." Poppy'nin yanına dönme ihtiyacı beni zorladığından, geri adım attım ve kapıyı tuttum. "Şimdi, izin verirsen..."

"Hayır. İznin yok." Reaver eliyle kapıyı tuttu, bakışları omzumun üzerinden geçip gitti. "Onun uyanık olması lazım."

Sırtımdan diken diken bir öfke dalgası geçti. "Neden cümlelerinizi bitirmiyorsunuz? Kendi kişisel nedenleriniz için onun uyanık olmasına ihtiyacınız var."

"Doğru," dedi, pişmanlık belirtisi bile göstermeden. "Ve bu kişisel nedenin bir adı var. Jadis." O yarık göz bebekleri inceldi. "Onun serbest kalmasına ihtiyaç duyan tek kişi ben değilim, Casteel. Yoksa onun bir babası olduğunu unuttun mu? O da ilk yaratılan draken. Kolis'in Poppy üzerindeki kontrolünü kırmak için kanını veren kişi. Senin tavrını düzeltmek için tereddüt etmeyecek kişi."

Parmak uçlarımda keskin bir acı patlak verince cildim ısındı. "Unutmadım."

Üst dudağı kıvrılırken sert bir bakış attı. "O zaman... ne? Umursamıyor musun?"

"Cevabımı beğenmeyeceğini hissediyorum, o yüzden bu konuda sessiz kalacağım."

Genişlemiş burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Draken, öfkeden patlamak üzere gibi görünüyordu. Birkaç saniye geçti ve her saniye sabrım azalıyordu.

"O iki yüzyıldır esir tutuluyor," dedi alçak sesle. "Sen, herkesten çok, bunun ne anlama geldiğini bilmelisin."

Biliyordum.

Ve gerçekten de sırf eğlence olsun diye o anıları yeniden yaşamak istemiyordum.

Zaten yeterince kızgındım.

"Ona ne yapıldığını sadece tanrılar bilir," dedi, gözlerini kısaca kapatarak. "Ama şu anki durumuna bakılırsa, iyi şeyler olmamış olmalı."

Kan Kraliçesi'ni benim tanıdığım kadarıyla, bu varsayımında yüzde yüz haklıydı. Aslında, Reaver kadın draken'e ne yapıldığını hayal bile edemezdi ve ben de ona bunu söyleyecek kadar pislik değildim. Ama yine de, muhtemelen hiçbir şey söylememe gerek yoktu.

Ama Reaver'ın şu anda ne beklediğinden emin değildim. Çünkü iki gün geğmişti ve Poppy hala bilinçsizdi.

Attes'i hücrede bıraktığımızdan beri bir kez bile uyanmamıştı ve ben onu, yeni odalar henüz hazır olmadığı için kaldığımız odaya geri taşıdım. Ve Attes'in uyardığı gibi, daha da derin bir komaya girmişti.

Bu seferki, ilk uyuduğu zamanki gibi değildi. "—Jadis'in uyanması lazım," diyordu Reaver. "Onun onun..."

"şu anda *neye* ihtiyacın olduğu umurumda bile değil," diye sözünü kestim, kapının kenarını daha sıkı kavradım. Ahşap parçalandı ve Reaver'ın bakışlarını çekti. "Tek umursadığım Poppy."

"Evet. Bu çok açık," dedi draken alaycı bir şekilde. Etim yine o uğultu sesini çıkarmaya başlayınca, tahta parçaları taş zemine düştü. "Bu sabah daha fazla Yükselmiş'in ölü bulunduğunu biliyor muydun? Kanları çekilmiş halde?"

Biliyordum.

Emil bana haber vermişti. Sekiz kişi daha. Kolis, daha önce olduğu gibi, görünmeden içeri girmişti.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye tükürdü Reaver. "Bu krallık, yeni fethettiği krallığı yönetmeye bile cesaret edemeyen ve bunun yerine Kraliyet Danışmanı'na bu görevi veren bir kral ile şanssızlık içinde."

Soğuk, keskin bir kahkaha boğazımdan çıkarken, daha fazla talaş parçası yere düştü. "Ben istemediğimi söylediğimde, beni bir kral olarak daha az görecekisin..."

"Umursamadığımı? Söylemene gerek yok. Bu çok açık." Kapıya tekrar baktı ve gözleri bana döndüğünde gözleri kısılmıştı. "Bana saldırmayı aklından bile geçirme. şu anda ne halledirsen, bu savaşı kazanamazsın."

Onun bakışını takip ettim ve tırnaklarımın yerine keskin pençelerin çıktığını görünce şaşırmadım. Yavaşça bakışlarımı draken'e çevirdim. "Daha önce kavga ettiğimizde öyle görünmüyordu, değil mi? Denemek ister misin?"

Göz bebekleri bir kez daha küçüldü. "Benim istediğim, karını uyandırman," diye tısladı. "Ben üzerime düşeni yaptım. Attes'i yakaladım. O da üzerine düşeni yaptı. Onunla Kolis arasındaki bağı kopardı. Şimdi sıra sende."

"Bunu tam olarak nasıl yapmamı öneriyorsun?" Boğazıma parlak bir buz tırmandı. "Çünkü her şeyi denedim, seni pislik. Onu kucakladım. Onunla konuştum. Ona yalvardım. Rüyalarımda onu bulmaya çalıştım. Hatta ona bağırdım," diye tükürdüm, çaresizlikten uyuyan haline bağırdığımı itiraf etmekten bile utanarak. "*Hiçbiri* işe yaramadı."

"Kendini neredeyse öldürtecek bir şey yapmamayı denedin mi?" Tamamen donakaldım.

Reaver sırttı.

Ben de patladım.

Bunu başka türlü tarif etmenin yolu yoktu. Ne yaptığımı fark etmeden harekete geçtim. Bir saniye içinde Reaver'ı duvara dayadım, elim boğazındaydı. "Ne dedin?"

"Gerçeği."

Damarlarımdaki titreşim bedenime ulaştığında dudaklarımdan bir hırıltı çıktı. Onu kaldırdım, dişlerimi gösterdim.

Draken, sarı saçlarının arasından gözlerini kısarak baktı. "O pençelerine dikkat et," diye yumuşak bir sesle uyardı, ayak sesleri yaklaşırken. "Bir drakenin kanını akıttığında ne olabileceğini gördün."

"Hayır," dedim yavaşça. "Sanırım bundan çok keyif alacağım ."

"Senin yanıldığını görmek için ne kadar can attığımı bilemezsin
yanıldığını kanıtlamanı ne kadar çok istediğimi bilemezsin."
Reaver kolumu kavradı. Kolumu hareket ettirmeye çalıştı ama

başaramadı. "Ama bir parmağını daha kaybedersen," — durakladı — "ya da elini kaybedersen, meyaah *Liessa* çok üzülür."

"Aşacaktır," dedim, boğazını sıkıca kavrayarak boğazını sıktım, ta ki elim altında etinin sertleştiğini hissedene kadar. "Önce uyanması lazım," diye karşılık verdi.

Kaslarım gerildi, boğazımda kül tadı hissettim. Önlemeye çalıştığım o talihsiz şeyi yapmak üzere olduğum ihtimali yüksekti.

"Bak, anlıyorum. Kızgınsın. Kolis'in ona geri dönmenin bir yolunu bulacağından endişeleniyorsun. Kendini çaresiz ve umutsuz hissediyorsun. Poppy'nin uyanması için her şeyi yaparsın.

Anlıyorum," dedi Reaver boğuk bir sesle. "Çünkü ben de seninle aynı hissediyorum. Jadis'in uyanması için her şeyi yapardım. Ama fark şu ki, ben bu çaresizlikle çok daha uzun süre yaşadım."

Çenemi sıktım. Eğer bu doğruysa, Jadis'i bulduğundan beri yaptığı tekrarlı ziyaretler, benim Poppy'ye bağırımla aynı sonuçsuz çaresizlikten kaynaklanıyordu.

"Ne oluyor...?" Kardeşimin sesi koridorun sonundan patladı.

Reaver diğer elini kaldırarak Malik'e geri çekilmesini işaret etti. "Her şey yolunda."

"Hayır," dedim. "Değil."

Draken'in gözleri yuvarlandı.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama Cas, draken'ı yere indirmen gerek," dedi Malik, sesi alçak ve sakın, sanki saldırmak üzere olan vahşi bir hayvana konuşuyormuş gibi. "Ve onu *nazikçe* yere indirmelisin."

"Bu odaya bir daha yaklaşmayacağına yemin ederse indiririm," dedim, gözlerimi Reaver'dan ayırmadan.

Draken hiçbir şey söylemedi.

Malik yaklaştı. "Kieran'ı çağırmam mı gerekiyor?"

"Hayır," diye Reaver ve ben aynı anda cevap verdik. Ama draken devam etti. "Birinin krallığı yönetme işini üstlenmesi gerekiyor."

Ben homurdandım ve sesim açıkça... kedi gibi çıkmıştı.

"Ayrıca, ben de gitmek üzereydim," diye ekledi Reaver.
Saçmalık.

Draken bana sıırttı.

Onun yarık gözlerinde bir acı parıltısı görene kadar sıkıca tuttum.

"Onu bırak," diye ısrar etti Malik. "Sen gitmedikçe o da gidemez, ve senin istediğin de bu."

Onu bırakmak istemiyordum. Aslında, kanını akıtmak istiyordum.

Malik içinden küfretti. "Cas," dedi, elini omzuma koyarak. "Poppy'nin yanında olmalısın."

Başımı onun yönüne çevirdim ve kardeşim yüzümde gördüğü şeyden dolayı elini indirdi ve bir adım geri attı. Dişlerimi de gördü.

Malik'in omuzları gerildi. "Ona ihtiyacın var."

Bu alemde ya da ötesinde, Poppy dışında bana ulaşabilecek tek kişi Kieran olabilirdi. En azından bir zamanlar.

Ama o üç kelime...

Kahretsın.

Reaver'ı bıraktım ve kendimi zorlayarak birkaç yavaş, ölçülü adım attım. Boynunun her iki tarafı da kızarmıştı. "Git ve bir daha dönme."

Draken beni duvara yapıştırmak ister gibi görünüyordu, ama dönüp yürümeye başladı, sonra durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bir dahaki sefere böyle bir şey yaparsan, kendimi tutmayacağım."

Elimi kaldırdım ve orta parmağımı uzattım.

Reaver, kendi kendine mırıldanarak, başını sallayarak koridordan aşağı doğru yürüdü.

Ardından huzurlu bir sessizlik geldi. "Cas," diye başladı Malik.

Tabii ki, bu uzun sürmedi. Odaya döndüm, bakışlarım hemen Poppy'ye gitti.

"Bunun farkında mısın bilmiyorum," Malik beni görmezden gelerek devam etti, "ama az önce tek kolunla bir drakeni havada tutuyordun."

tutuyordun."

Durduğum yerden, göğsünün düzenli bir şekilde hareket ettiğini görebiliyordum. Zar zor. Kapıyı aralık bırakıp kardeşime döndüm. "Farkındayım."

"Kimse, tanrı bile, bunu yapamaz." Malik beni yakından izledi. "Ama şimdi durum farklı. Sen değiştin." Bir süre durdu. "Kieran da öyle."

Evet, işler değişmişti. Poppy tekrar staz durumuna girdiğinde *işler* değişmeye devam etti.

Malik'in yüz hatları sertleşti. "Poppy'yi o hücreye koyduğunda ona ne olduğunu bana anlatmadın."

Ve ben de söylemeyi planlamıyordum.

Onun bilmesi gereken tek şey, gerekli *tüm* taraflara anlattıklarımızdı. Kolis, görünmese de aramızda çok aktifti ve Yükselmişler'in *korunması* gerekiyordu.

"Ve hala bana seninle ilgili neler olduğunu anlatmayacaksın," diye bitirdi.

İç geçirdim. "Bildiğim her şeyi sana anlattım. Bu değişikliklerin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ve bu yalan değil."

Yüzündeki ifade bana bana inanmadığını söylemiyordu. Onun güvensizliğinin acı tadıydı. Bunu değiştirmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ve o anda, dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiç umursamıyordum.

Malik başını eğdi ve çenesi gerildi, göğsümdeki yeni yara izine bakıyordu. Kemik hançerin açtığı yara artık kömürleşmemişti ve tamamen iyileşmişti, ama izi kalmıştı. Çenesi gerildi. "Ölebilirdin."

"Ölmedim."

"Ölebilirdin gerçeği değişmez." Bir an geçti. "Bu arada, Reaver ne istiyordu?"

"Poppy'nin uyanması için." Bakışlarım kapı ile duvar arasındaki boşluğa kaydı. "Ama eminim

bunu zaten biliyordun."

"Biliyordum," dedi, bu da neden sorma zahmetine girdiğini merak etmeme neden oldu. "O sadece o dişi draken için endişeleniyor, Cas."

"Biliyorum." Kardeşime baktım. Hâlâ beni dikkatle izliyordu. "O ikisi akraba falan mı?"

Malik başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, Reaver onunla birlikte büyümüş, ama akraba değiller."

Huh. Reaver'ı boğazladığımda söylediklerine dayanarak, onların ya kan bağı ya da kalp bağı olduğunu düşünmüştüm.

"Babamız huzursuz," diye başladı Malik. "Senin ve Poppy'nin ne durumda olduğunu bilmediği için endişeli."

Hisa dışında, babamın, generallerin veya muhafızların Wayfair'e adım atmasına hala izin vermediğimi düşünürsek, babamın endişesi anlaşılabilir bir durumdu.

"Ona zarar vermeyecek," dedi Malik.

İç çekerek kollarımı düzelttim. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyorduk. "Biliyorum, çünkü buna izin vermeyeceğim."

Malik bir an sessiz kaldı. "Biliyor musun, ilk başta senin sadece aşırı koruyucu olduğunu düşünmüştüm."

Bence Poppy söz konusu olduğunda aşırı koruyucu olmak diye bir şey yoktu.

"Ama şimdi o kadar emin değilim."

Geniş koridorun sonuna bakarak, buna hiçbir şey söylemedim. Yumuşak, ritmik, boğuk adım sesleri duyabiliyordum — yakındaki koridorlarda dolaşan bir kurt. Konsantre olursam, duyabilirdim...

"Onun karına zarar vermek isteyeceğini gerçekten düşünemezsin," dedi kardeşim. Ve konsantre olma umudum da yok oldu. "Ki o da gerçek Yaşamın İlk Varlığı'nın ve Ölümün İlk Varlığı'nın torunu," dedi. "Babamız birçok şey olabilir, ama aptal değildir."

"Bence yapmaz," diye itiraf ettim, sertçe nefes vererek. "Sadece..." Sözümlü yarım bırakıp başımı salladım.

Poppy'nin bu kadar savunmasız bir durumda olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordum. Bu değişmemiştir. Tawny'nin onu bu durumda görmesine izin vermek bile yeterince zor olmuştur.

Çok fazla seçeneğim yoktu.

Odaya döndükten birkaç saat sonra gelmiş ve kapıyı o kadar sert vurmuştu ki, ahşabı kıracak sandım.

Ama Poppy uyandığında yine kendini tanıyamazsa? Kolis onunla yeniden bağlantı kurmuşsa? Kimsenin bunu öğrenmesine gerek yoktu.

Ona dönerek, kardeşime baktım ve onu gerçekten inceledim. Hücre dışında durduğumuzdan beri onu sadece bir kez görmüştüm ve o da Kolis'in Yükselmişlerden nasıl beslenebileceğini konuşmak için yeterince uzun bir süre olmuştur. Attes hakkında hiç konuşmamıştık. Babamıza büyük-ne-her-halde-büyükbabamız hakkında konuşup konuşmadığını bilmiyordum. Ama yine de berbat görünüyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler daha derinleşmişti ve gevşek, altın kahverengi saçları yüzünün zayıfladığını gizleyemiyordu.

"Ondan kaçmaya devam edemezsin," dedi Malik.

Kuru bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Bunu senin söylemen çok komik."

Yüz hatları sertleşti, ama sözlerimin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Onu çok iyi tanıdığım için değil - artık kardeşim için bunu söyleyemezdim - ama onun duygularını, ekşi öfkesini hissettiğim için.

"Ailemden kaçmıyordum," dedi Malik. "Senin ima ettiğin şekilde değil."

"Ben öyle demedim."

Öfkesi buz gibi soğudu. "Saçmalık."

"Değil." Küfür etmeyi yutarak göğsümü ovuşturdum. "Daha çok, kraliyet dersleri zamanı geldiğinde babamdan nasıl kaçtığını düşünüyordum."

Malik'in daralmış bakışları bir anlığına üzerimde kaldı, sonra aşağı baktı. Öfkesi azalmıştı, ama bana tamamen inanmadığını anlayabiliyordum. Doğruyu söylüyordum.

Bir süre sonra boğazını temizledi. "Sorumluluğu istemediğimden değildi."

"Biliyorum." Ve biliyordum da. "Sadece, olması gereken yerde olmamakta olağanüstü yetenekliydin."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Oysa sen her zaman olması gereken yerdeydin, hatta daha da fazlası." Yüzünden açık kahverengi bir saç telini geriye doğru itti. "Zaman gerçekten değişti."

Öyle olmuştu.

Uzun süre yerinde duramayan, her zaman etrafını insanlarla çevreleyen ve kötü şöhretli bir şakacı olarak bilinen biriydi. Babam veya Alastir ile bir odada kapalı kalmak onu çılgına çevirirken, Malik zamanı geldiğinde hüküm sürmek istiyordu. Ben ise daha çekingen, çalışkan ve sık sık onun şakalarının hedefiydim. Hüküm sürmek bana hiç çekici gelmemişti. İlgi alanlarım daha çok tarım ve mimariye yöneliktir. Biz zıt karakterlerdik. Kardeşim doğuştan bir liderdi, ben ise bir savaşı.

Ama o zamanlar tamamen farklı insanlardık. Çoğunlukla. Bu farkındalık eskisi gibi göğsüme kurşun gibi çökmedi. Gözlerim yatak odasına kayd ve bunun artık beni neden bu kadar derinden etkilemediğini anladım. Yaşadığım tüm değişiklikler beni Poppy'ye götürmüştü.

Kardeşıme döndüm ve derin bir nefes aldım. "Besleniyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Evet." "Yalan söylüyorsun."

"Sen beslendin mi?" diye karşılık verdi.

"İhtiyacım olmadı," diye cevapladım, kollarımı kavuşturarak, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ama sen açıkça beslenmemişsin."

Şakaklarında bir kas seğırdi ve Attes'in görüntüsü zihnimde belirdi. "Buraya beslenme alışkanlıklarımı konuşmaya gelmedim."

"Neden geldin?"

"İki şey için," diye cevapladı. "Sonunda Gölge Tapınağı'nı aramayı bitirdik."

İlk emirlerimden biri, generallerimizden birinin ve muhafızlarının Gölge Tapınağı'nı gözetlemesi idi, çünkü Ölüm'ün İlkel'inin oraya gideceğini düşünüyordum. Şu ana kadar ondan hiçbir iz yoktu.

Malik tunikasının iç cebine uzandı ve katlanmış bir parşömen parçası çıkardı, bana uzattı. "Ve Pensdurth'tan bir mesaj aldık."

Mektubu almadan önce bile, okuduğum şeyi beğenmeyeceğimi biliyordum. Keten kumaştan yapılmış ince kağıda sinmiş metalik koku bunu bana söylüyordu.

Kan.

Bayat, kurumuş kan.

BÖLÜM 8

CASTEEL

Parşömeni açıp kalın, paslı kırmızı renkle karalanmış kelimeleri hızla okudukça öfkem ve tiksintim arttı.

Mesaj uzun değildi ve belirli birine hitap etmiyordu. Olmasına da gerek yoktu.

Solis üzerindeki hak iddian, seni doğuran kan bağı kadar lekelidir.

Sadakatimiz, tüm alemlerin tek gerçek Kralına sonsuza dek bağlıdır. Çünkü o dirildi ve ona karşı çıkanlar ona ve Kan Tacı'na karşı çıkanlar düşecek.

Parmaklarım parşömenin kenarlarını buruştururken, Pensdurth'un dükaliğini talep eden ahmağın imzasını inceledim. "Eldric Ashwood," diye mırıldandım. "Duyduğum en pislik isme benziyor."

Malik burnunu çekti.

Gözlerim ona kaydı. "Sanırım bunu okudun." O da başını salladı.

İlk cümleyi tekrar okudum. "Görüyorum ki Isbeth, o kirli kan bağı saçmalığını hiç bırakmamış."

"Hayır, söylemedi. Bu onun en sevdiği sözlerden biriydi."

Çenemdeki bir kas seğirdi. "Bu Ashwood'u tanıyor musun?"

"Yeterince tanıyorum," dedi Malik. "Sadece bir avuç Ascended, Isbeth'in yakın çevresindeydi. Eldric..."

Malik sözünü kesip kısa bir süre başka yere baktı. İçimde keskin bir tedirginlik hissi uyandı. "O, Oak Ambler'a gitmeden kısa bir süre önce Isbeth'in gönderdiği kişilerden biriydi."

"Neden Pensdurth'a gönderildi? Şehri denetleyen bir dük yok muydu zaten?"

"Vardı... ya da *var*. Goffry Beric."

Onu dikkatle izledim. "Neden oraya gönderildiğini bilmiyor muydun? Ya da diğerlerinin nereye gönderildiğini?"

"Bu mektup gelene kadar bilmiyordum," diye cevapladı.

"Senin gibi, ben de onların diğer şehirleri güvence altına almak ya da orada zaten yönetici konumunda olanları desteklemek için gönderildiğini düşündüm. Ama emin olamazdım."

Mektup Beric'ten değil Ashwood'dan geldiği için, bana Beric'in artık Pensdurth'tan sorumlu olmadığı izlenimi verdi.

"Ve sen sormadan söyleyeyim, Millie de bilmiyordu. Isbeth'in bana olan güveni o kadarla sınırlıydı," diye devam etti Malik. "Aynı şey Millie için de geçerliydi."

Poppy'nin kız kardeşinden bahsedilmesi ağzımı sıkılaştırdı. Başından beri ona karşı temkinliydim, ama Kolis'in Yükselmişler ve İntikamcıların zihinlerini ele geçirebileceğini öğrendikten sonra daha da temkinli oldum.

Kim bilir, belki de çoktan yapmıştır?

"Annesinin planlarından haberi olmadığını inanmak zor," dedim sonunda.

"Millie'nin neyi bildiğini ya da bilmediğini nereden biliyorsun?" Malik'in kehribar rengi gözleri soğuk bir ifadeye büründü ve bakışlarımı karşıladı. "Onu tanımıyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun..." Sözünü yarıda kesti, ağzını sıkıca kapattı ve bir adım geri attı. "Isbeth'in Millie'ye güvendiği bir dönem vardı, ama o aptal değildi ve Millie'nin sadakatini kanıtlamak için yapmaya hazır olduğu şeyler sınırlıydı."

Isbeth'in kızından sadakatinin kanıtı olarak ne talep edeceğini iyi bildiğim için gerildim.

Ondan ne talep edeceğini.

Malik birkaç saniye daha gözlerime baktı. "Penellaphe'nin kehanetini ve Isbeth'in bunun anlamına inandığını biliyorduk. Hepsi bu."

Poppy'nin her zaman dediği gibi, duyguları okumak yalan makinesi değildi, ama onun doğruyu söylediğine inanıyordum. Yine de, onun tedirginliğini hissedebiliyordum. Söylemediği bir şey vardı.

"Isbeth kehaneti nasıl öğrendi? Malec mi?" "Callum."

Altın Rev'in adı geçince dudaklarım düzleşti. "Hâlâ kayıp olduğunu varsayıyorum?"

"Maalesef." Malik iç geçirdi. "Kolis hakkında bir şey bilen varsa, o da odur. O herif yaşlı. Ve o..."

"Ne?"

Elini başının üstünde gezdirdi. "Isbeth'in hizmetkârından çok kuklacı gibi görünüyordu."

"O sürtüğün bunu kabul ettiğini hayal etmekte zorlanıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, fark etmediğini sanıyorum. Isbeth iltifatlardan hoşlanıyordu ve Callum yalakalık yapmayı bir sanat haline getirmişti."

Ben de o pisliğin kafasını koparmayı bir sanat haline getirecektim. "Bu arada, Callum ne zaman ortaya çıktı?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Başını eğdi. "Birkaç yüz yıl önce."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Oradayken onu hiç görmedim."

"Ben de görmedim, ta ki..." Yüz hatları gerildi. Anlamam için cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Isbeth'in güvenini kazanana kadar demek istedi. Oyunu oynadı. "Ama o zamana kadar uzun süredir onun etrafında olduğu izlenimini edindim."

O zaman gerçekten ipleri elinde tutuyor olabilirdi. "Ashwood hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordum, dikkatimi tekrar Pensdurth'a çevirerek.

Malik bir an sessiz kaldı. "Yükselmişler hakkında bilmediğin çok şey var, hepsi hakkında," dedi bana.

"Ama Ashwood en acımasız vampirlerden biridir. Onun yönetimi altında yaşayanlar için hayat kolay olmayacak."

Yükselmişler hakkında bilmediğim şeylerin ne olduğunu merak etsem de, o anda bu pek de önemli değildi. Çünkü bildiğim şey, Pensdurth's Rise'daki her ölümlünün tehlikede olduğu anlamına geliyordu. "Açıkça isyan ettiği için, şehirdeki hükümdarlığı kısa sürecek."

Malik başını eğdi. "Ne yapacaksın?"

Bildiğim kadarıyla, Pensdurth'ta Kan Tacı hakkındaki gerçeği bilen ve Atlantia'yı destekleyen önemli bir grup yoktu, Masadonia'daki gibi bir grup yoktu. Teermans'lara, bir zamanlar Masadonia ve Ascended'ı yöneten Dük ve Düşese büyük zarar verdiğimizde yaptığım gibi onların yardımını isteyemezdim. O zaman hedefime ulaşmama yardım etmişlerdi, ama bunun bedeli masum insanların hayatları olmuştu. Vikter'inki gibi. Ve bunun sorumlusu bendim.

Mektubu katlarken, Reaver'ın krallığa olan görevimle ilgili alaycı sözlerini düşündüm. Tamamen yanılmıyordu, ama tamamen haklı da değildi.

"Kieran'a Pensdurth'a bir alay gönderip Ashwood ve oradakilere barışçıl bir şekilde teslim olma şansı versin."

Kaşımı kaldırdım. "Teslim olmayacaklar." Beni incelerken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Eminim bunun farkındasındır."

"Farkındayım," diye onayladım. "Pensdurth'dakiler reddederse, o zaman şehri ve içindekileri gerekli her türlü önlemi alarak güvence altına almalılar."

"Bu emri yerine getirmek için Kan Ormanı'ndan geçecek kadar büyük bir alay göndermek kolay olmayacak," diye işaret etti.

"Hayır, kolay olmayacak." Büyük bir grup, Craven'ları balın sinekleri gibi çekecekti. "Bu yüzden babamız, Pensdurth'a giden birliklerin kayıp vermeden görevlerini yerine getirebilmelerini sağlamak için kuvvetlere komuta edecek. Pensdurth yoluna ulaştıklarında geri dönebilirler. Ne de olsa babamız... nasıl demiştin? Huzursuzdur."

Malik bir an bana baktı ve sonra kısa bir kahkaha attı.
"Onu göndermenin başka bir nedeni olmadığına eminim."

Yüzümde hiçbir ifade göstermedim. "Tabii ki hayır." "Uh-huh."

Aklıma bir şey geldiği için bunu görmezden geldim.
"Masadonia'ya gönderdiğimiz kuvvetlerden haber aldık mı?"
"Hayır."

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. "Kieran'a birkaç keşif eri göndermesini söyle. Orada neler olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedim. "Poppy'nin yanına dönmem gerekiyor."

Malik kaldı. "Kieran'a bu emirleri benim sana göndermem yerine sana vermemi istemenin bir nedeni var mı?"

Yüzümde hiçbir ifade yoktu. "Hayır."

"Emin misin?"

"Neden Kieran'ı sana geri göndermekle zaman kaybedeyim ki, ona az önce sana söylediğim şeyi söylemek için?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu cevap çok mantıklı."

Gözlerimi kaldırıp ona geri döndüm ve içimden küçük bir iç çekiş kaçtı.

"Tamam. Kieran'ı bulup ona haber vereceğim," dedi ve geri çekildi.

"Bir şey daha var." Onu durdurdum. "Son ziyaretçimiz hakkında babamızla konuştun mu?"

"Sanırım Attes'ten bahsediyorsun."

Kieran'ın ona Primal'ın adını verdiğini düşünerek başımı salladım.

"Konuştum." Gözlerini kısarak saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Biraz garip bir konuşmaydı."

Başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Elini indirdi. "Kanımızın güçlü olduğunu bildiğini, ama kimden geldiğimizi bilmediğini söyledi."

"Bunun nesi garipti?"

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Çoğu Elemental Atlantisli, kimden geldiğiyle gurur duyar ve annemiz gibi soylarını haritalandırır. Annemiz lanet olası aile ağacını çizdirip saraya asmış. Babamız mı? Hiçbir şey. Ve o sadece anne babasından ve Elian'dan bahseder."

Kaşlarım düştü. "Bunu hiç düşünmemiştim." "Ben de. Sadece umursamadığını düşündüm. Ama..." Derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Attes hakkında onunla konuştuğumda Attes hakkında konuştuğumda dürüst davranmadığını hissettim." "Bu ilk kez olmaz."

"Hayır, sanırım değil."

"Ama neden yalan söylesin ki?" dedim.

"Aynen öyle. Yine de, bu sadece benim izlenimim olabilir." Omuzlarını silkti. "Kieran'ı bulmaya gidiyorum."

Odaya döndüğümde, pençelerimin kapı çerçevesinin ahşabına kazdığı kalın izleri fark edince ne düşüneceğimi bilemedim. Durup, uzaklaşan kardeşimin arkasını izledim. "Malik?"

Durdu ve bana döndü. "Evet?"

Aramızda gergin bir sessizlik uzadıkça iç geçirdim. Kahretsin. Eskiden böyle değildi. Elbette, büyürken kavga ederdik. Hangi kardeşler kavga etmez ki? Ama böyle değildi.

Malik ve ben, Poppy ilk uyuduğunda kısa bir konuşma yapmıştık, daha doğrusu birbirimize bağırmiştık. Ve onun neden Kan Kraliçesi'nin yanında kaldığını anlamıştım. Millicent için yapmıştı. Ben de Poppy için aynısını yapardım. Ama aramızdaki gerginlik hala devam ediyordu. Eski halimize dönebilecek miydik, kim bilebilirdi? Ama o... Lanet olsun, o benim kardeşimdi ve Poppy ile tanışmam da onun sayesinde olmuştu. Çünkü onu Yükselmişlerden kurtarmak için şehirleri ve hayatları yok etmeye hazırdım.

Onu seviyordum.

Boğazımı temizledim. "Millicent geri döndü mü?"

Çenesini sıktı. "Hayır."

"Geri döneceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Gözleri benimkilere dikildi. "Buna inanmakta hala zorlanabilirsin, ama o Poppy ile bir ilişki istiyor. Yani, evet. Onun için geri dönecek," dedi. Ve bununla birlikte, uzaklaştı.

Onu üçüncü kez durdurmadım.

Pensdurth'tan gelen mektup ve onun ima ettiği şeyler, yatak odasına girdiğim anda aklımdan tamamen çıktı. Kapıyı sessizce kapatıp, zemini kaplayan kül rengi, kalın, budaklı köklerin arasında dikkatlice Poppy'nin yanına doğru ilerledim.

Yatak.

Poppy.

Kökler, onu yatağa yatırdıktan bir saat sonra ortaya çıkmıştı. Wayfair'in duvarını tırmanmış, pencereye doğru kıvrılarak ilerlemiş ve sonra da pencereden içeri girmişlerdi.

Bunların fark edilmediğini sanmıyordum.

İlk başta, bunun daha önce de olduğunu çok net hatırladığım için onları durdurmaya çalıştım. Kökler, Poppy Irelone'deki harabelerde neredeyse ölürken gelmişti. Ben paniklemiştim ve Kieran...

Biz geri döndüğümüzde odada değildi. Yatakta yeni, soluk mor bir gecelik vardı ve küvette temiz su doluydu. Küçük yemek masasına da yemek konulmuştu. Ama nerede olursa olsun, benim gizlemeye çalışmadığım paniği hissetmiş ve kapıyı kırarak içeri girmişti.

Tek kelime etmeden bana katıldı ve kökleri ondan kopardı. Ama ne kadar koparsak da fark etmedi. Kökler gelmeye devam etti, bacaklarına dolandı, karnına ve göğsüne yayıldı. Sonra Reaver geldi.

"İkiniz de durmalısınız," dedi draken içeri girerken. "Onlar onu koruyorlar."

"Onlar onu boğuyor!" diye bağırdım, Kieran kırık bir kökü kenara attı.

"Onlar onu boğmuyorlar. O dinlenirken onu koruyorlar."
Kieran'ın omuzları gerildi.
ona kükredi. "Bak, Primaller eather'ın bir parçasıdır—

alemlerin dokusunun bir parçasıdır. Derin bir yeterince derin bir durgunluğa girdiklerinde, zayıf ve savunmasız hale gelirler," dedi, bu da Kieran ve benim durmamıza, nefesimizin hızlandı — "krallığın kendisi onları özüne bağlı tutmaya çalışır — korur ve korur."

Bütün bunları, doğduğu günkü gibi çıplak haldeyken söyledi. Ve dürüst olmak gerekirse, Iliseum'dan döndüğünden beri onu ilk kez giyinik görmüştüm. Son iki gün içinde benimkinden daha çok onun aletini görmüştüm.

Şu anda bile, yatağın diğer tarafına doğru yürürken onun söylediklerine inanmakta zorlanıyordum. O bölge hiç dokunulmamıştı. Bakışlarım, onun uzanmış bedeninin etrafında kıvrılan parlak gri köklerin üzerinde dolaştı. Göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu ve bakışlarım yüzüne kaydı. Çizikler kaybolmuştu, ama çok solgundu. Çiller artık o kadar da soluk değildi. Saç çizgisinden başlayıp şakağını kesip sol gözünü kıl payı ıskalayan soluk pembe yara izi ve kaşını kesen daha kısa yara izi belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

O hala gördüğüm en güzel kadındı ve onu karım olarak adlandırabildiğim için tüm alemlerin en şanslı erkeği olmalıydım.

Boynumdaki zinciri, ucundaki yüzüğe kadar elimi gezdirdim — benim yüzüğüm. Onu geri takmayı hatırlamadığım için mutluydum. Draken kanı onu yok ederdi ve muhtemelen köklerine dolanırdı. Bu yüzden, onu bir kez daha kalbimin yanında taktım. Onunla ne yapacağımızla ilgili konuşmamızı hatırladığımda dudaklarım kıvrıldı.

Penis halkası çok cazip bir seçenek olmaya devam ediyordu.

Altın rengi parmağımla düzeltirken ve köklerin arasından bakarken hafif gülümsemem kayboldu. Göğsünü pek göremiyordum, bu yüzden yaranın iyileşip iyileşmediğini anlamamın bir yolu yoktu.

"Poppy," diye seslendim ona, yüzüğü bırakarak. Elimini saçlarına doğru kaydırdım. Saçlarını toplamayı başardım

saçlarını toplayıp gevşek bir örgü yapıp omzuna sarkıtmıştım. Uyandığında düğümler için endişelenmesini istemedim.

"Lütfen, gözlerini tekrar aç ve bana dön."

Sessiz gümbürtü sesleri giderek yükseldi ve dikkatimi kapalı kapılara çekti. Göğsümde hafif bir uğultu hissettim ve başımı eğdim. Daha çok bir vızıltı gibiydi. Merakla, başparmağımı örgüsünün ucunda gezdirirken konsantre oldum ve boğazımda çok kalın bir krema hissi oluştu. Poppy, endişenin böyle bir kalınlığı olduğunu söylemişti. Ancak algıladığım tek şey duygu değildi. Duyularım odanın ötesine uzanırken göğsümde bir sıcaklık hissettim. Yolun açıldığını hissettim ve bana duygudan başka bir şey besledi. Bu eşsiz bir izdi. Bahar gibi. Tüy kadar hafif.

Delano.

Yakınlarda hangi kurtların olduğunu hissedebiliyordum, ama bu daha güçlüydü. Delano ile iletişim kurabilir miyim diye duyularımı daha da açmaya çalıştım, ama boşluk gibi bir şeye çarptım.

İlginç.

Poppy'ye döndüm, *notamın* sadece ona ve...

Kieran'a.

Omurgamdaki kasların gerildiğini hissettim. Kökler ortaya çıktığından beri onu görmemiştim, ama varlığını birçok kez hissetmiştim. Elimi Poppy'nin örgüsünden çekip yüzüme götürdüm. Dün gece koridorda kamp kurduğunu biliyordum. Neredeyse kapıyı açacaktım, ama ne söyleyecektim ki? Hiçbir şey.

Her şeyi.

Elimi köklerin arasında yavaşça gezdirirken, onun elini buldum. Elimdeki el o kadar küçüktü ki. Gözlerimi masaya çevirdim. Emil, diğer şehirlerden gelen görüşme talepleri ve cevapları içeren birkaç parşömen kağıdı bırakmıştı. Reaver'ın düşündüğünün aksine, ben

görevlerimi tamamen ihmal etmemiştim. Her birini incelemiştim. Görüşme taleplerinin tümü, Kan Tacı'nın kendilerine sahip olduklarına inandırdığı gücün ellerinden alınmayacağına garantisini isteyen zengin ölümlülerden gelmişti. Lord Hawley'den gelen bir tanesi hariç. Bir Yükselmiş. Bu en azından onun dördüncü talebiydi.

Mektuplar, Oak Ambler ve Three Rivers'ı denetleyen komutanlardan gelmişti ve daha kalıcı olarak kimin sorumlu olarak atanması gerektiğine dair önerilerini içeriyordu. Ben de görüşlerimi belirtmiştim. Ama hepsi bu kadar değildi. Poppy staz durumuna geri döndüğünde yaptığım ilk şeylerden biri, Carsodonia halkının Kan Tacı'nın gerçekte kim olduğu konusunda bilgilendirilmesini sağlamaktı. Halka açık bir konuşma bunu başaramazdı. Başkent in büyüklüğü nedeniyle. Bu, başkentteki her mahallede daha küçük konsey toplantıları aracılığıyla yapıyordu. Perry ve Delano bunu denetliyor, diğerleriyle etkileşime geçmek için en uygun Atlantisli ve kurtadamları seçiyorlardı. Bu sadece vampirler hakkında bir ders değildi. Aynı zamanda Kan Tacı'na sadık olabilecek potansiyel kişileri de bize gösteriyordu.

Benden bekleneni yapıyordum.

Birleşmenin ona nasıl etki edeceğini gerçekten düşünmek dışında. Gözlerimi kapattım. Onun güvenini gerçekten kazanmak dışında her şeyi. Karımı güvende tutmak dışında her şeyi.

Göğsüm sıkışmış ve ağırlaşmış bir şekilde masaya oturdum, gözlerim ona kilitlenmişti. Reaver, kendimi neredeyse öldürülmekten kurtarmaya çalışıp çalışmadığımı sorduğunda sert bir noktaya değinmişti. Bu yüzden ona öfkelenip boğazından yakalamıştım.

Poppy, Birleşme nedeniyle durağan halde kaldı. Bu, onun yaşam gücünü bizimkine bağladı. O bizi korudu, ama bu saf sihirli bir saçmalık değildi. Kieran ya da ben yaralanırsak, bize dokunmadan ya da bilinçli olmaksızın bizi iyileştirirdi. Bu sadece olurdu. Onun içindeki eather bize aktarılırdı ve yaraların ciddiyeti, onun ne kadar eather harcadığını belirlerdi. Belki de Yükseliş aşamasında olmasaydı, beni iyileştirmek

bu kadar çok güç tüketmezdi, bu da onu Kolis'e karşı savunmasız hale getirip daha derin bir durgunluğa zorlamazdı. Ve bu hiç olmamış olsaydı, draken kanı yüzünden şu anda durgunlukta olmazdı.

Siktir.

O pencereyi açık bırakmasaydım. Daha dikkatli olsaydım. Uyuyakalmamış olsaydım.

Onu korumayı başaramamış olmasaydım.

Göğsümü bir acı deldi, kemik hançerin etimi deldiği kadar acı vericiydi. Profili bulanıklaştı. Kirpiklerim nemlendi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım boğuk bir sesle, elini sıkarak. "Çok üzgünüm."

Sadece oda benim özrümü duydu.

BÖLÜM 9

CASTEEL

Babamın, alayı Kan Ormanı'ndan geçirmek için yola çıktığı haberiyle gece çökmüştü. Bu yolculuk iki günden fazla sürmezdi, en fazla üç gün. Başka bir deyişle, sadece küçük bir gecikmeydi. Döndüğünde onunla konuşmam gerekecekti.

Kalemi bir kenara bırakıp parşömeni katladım. Willow Plains dışındaki küçük çiftçi topluluklarıyla ilgili belgeleri inceledikten sonra saat geç olmuştu. Perry, Blood Crown'un kayıtlarını incelemekle görevlendirilmişti. Beklendiği gibi, kayıtlar karmakarışık. Onları bir şekilde düzenli hale getirmeye çalışırken, Carsodonia ile Willow Plains arasındaki köylülerin taleplerine rastladım. Bu talepler, Craven saldırılarına karşı kendilerini korumak için ek muhafızlar gönderilmesi yönünde giderek artan yalvarışlara dönüşmüştü. Perry, bu taleplerin reddedildiğini not etmişti. Tarım için kullanılan arazilerin artırılması talebi de reddedilmişti. Bu beni hiç de şaşırtmadı. Kan Tacı, ölümlüleri veya onların ihtiyaçlarını hiç umursamamıştı. Bu, inanılmaz derecede dar görüşlü bir zihniyetti. Bu tarım arazileri başkent, Three Rivers, Whitebridge ve Willow Plains'e hizmet ediyordu. Çiftlikleri işleyen köylüler veya ölümlüleri besleyecek yeterli arazi olmadan, yiyecek kaynaklarını kaybedeceklerdi ve bu, er ya da geç gerçekleşecekti. Açlık, hastalıkları beraberinde getirirdi. Tüm kusurlarına rağmen, Isbeth aptal değildi. Ne olacağını biliyordu

ne olacağını biliyordu, zaten olanları biliyordu. Raporlara göre, açlık başkentin en yoksul bölgesi olan Croft's Cross'un üzerinde sürekli bir gölge gibi duruyordu. Perry, bildirilen tüberküloz salgınlarına ilişkin notlar da eklemişti. Bu salgınlar sonunda Nye Nehri'ni geçip tüccarların ve dükkan sahiplerinin ciğerlerine ulaşacaktı. Isbeth, bunun defalarca tekrarlandığını görecektir kadar uzun yaşamıştı. Ama sanki gelecek için gerçek bir planları yokmuş gibiydi.

Belki de gerçekten yapmamıştı. Sonuçta, Kolis'in yükselişini görmek istiyordu ve kadın, çocuğunu ve ruh eşini kaybetmesinin intikamını almak için kendi hayatını da dahil olmak üzere her şeyi tehlikeye atacak kadar çılgındı.

Sonunda, Craven'ın Kan Ormanı'nı temizleyecektik, ama bunun için Kolis'le işimizi bitirmemiz gerekiyordu. Bu yüzden, şu anda yapılabilecek şeylere odaklandım. Sabahleyin muhafızlar gönderecektim. Yeterli sayı değillerdi, ama varlıkları yardımcı olacaktı. Ayrıca bazı tarım arazilerinin genişletilmesini onayladım ve Croft's Cross'ta yaşayanların arazi işlerinde deneyimli olup olmadıklarını veya öğrenmeye açık olup olmadıklarını öğrenmek için anketler yapılmasını istedim. Bu da uzun vadede yeterli olmayacaktı.

Özellikle Atlantisliler batıya göç etmeye başladığında, ki bu kaçınılmazdı. Ama Skotos'a daha yakın topraklar vardı. Irelone ve hatta Pompay gibi topraklar tarım için geliştirilebilirdi.

Bu düşünce, çocukken Evaemon'un dışındaki tarlalarda çiftçileri izlediğim günleri hatırlattı bana. Ellerinde nasırları olmasına rağmen, topraktan hayat çıkarmak için sabırla çalışıyorlardı. Bunda bir ritim ve istikrar vardı — toprağı işleyip kendilerine ve sayısız başkalarına rızık sağlama biçimlerinde sessiz bir güç vardı. Sandalyeye yaslanarak, onları nasıl izlediğimi düşündüm ve kılıcı sabanla takas etmek nasıl olurdu diye merak ettim. Kahretsin. Hâlâ tüm bunları takas etmek nasıl bir his olurdu diye merak ediyordum. Kılıç dışında, unvanlar, savaşlar ve tanrılar vardı. Bütün bunları, o hayatın sadeliği için feda etmek nasıl bir şey olurdu?

Poppy ve ben güneşle uyanıp tarlalara bakarken, krallığın geri kalanını daha uygun birinin ellerine bırakmak nasıl olurdu?

Sıcak bir farkındalık dalgası göğsümü kapladı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bakışlarım kapıya kayarken gerildim ve katladığım parşömenin üzerine elimi düzleştirdim.

Kieran.

Hareketsiz kaldım ve başımı eğdim. Birkaç saniye sonra, ayak seslerini duydum. O kapıya yaklaşırken çenemdeki kaslar gerildi. Uyluklarımın üzerinde duran elim yumruk oldu. Ne yaptığımı fark etmeden ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, önünde durdum.

Odanın sessizliği uzadı. Yaklaştığımı duyduğunu biliyordum. Muhtemelen kokumu da almıştı. Elimin kapı kolunun üzerinde durduğunu görmek için aşağı baktım.

Küfür etmeyi yutarak gözlerimi kapattım ve elimi kapıya düz bir şekilde koydum. Kieran kapıyı çalmadı. Konuşmadı. Kalkanlarımı indirdim. Zihnim oda kadar sessiz kaldı. Onun ayrıldığını duyana ve varlığını hissetmeyene kadar orada ne kadar durduğumu bilmiyordum.

Göğsüm yine ağırlaşınca kapıdan uzaklaştım. Banyoyu kullandıktan sonra botlarımı çıkardım ve Poppy'nin yanına gittim. Onun yanına uzandım, kemiklerim ağrıyordu ama uyuyamıyordum. O yüzden, o uykuya daldığından beri yaptığım şeyi yaptım. Onunla konuştum. Alastir tarafından kaçırıldığını öğrendiğimde nasıl hissettiğimi ve göğsüne o okun saplandığını gördüğümde yaşadığım mutlak dehşeti onunla paylaştım. Saion's Cove'da çocuğun hayatını kurtardığında ne kadar gurur duyduğumu anlattım ve kendimi yatağın üzerindeki tonozlu tavana bakarken bulana kadar konuşmaya devam ettim.

Resmedilmiş tanrılar bize bakıyordu. Hepsi. Kim uyanınca böyle bir manzarayla karşılaşmak ister ki?

Kızıl saçlı Rhain'i gördüm, sıradan insanların ve sonların tanrısını. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Yanında,

Ebedi Tanrı Rhahar da aynı ifadeyi yansıtıyordu. Sanatçı, ölüm tanrılarının yanında iki siyah saçlı tanrıçayı da resmetmişti. Avcılık ve İlahi Adalet Tanrısı Bele, yayını bize doğrultmuştu ve Yeniden Doğuş Tanrısı Ione, ince kollarıyla bir bebeği kucaklıyordu. Barış ve Savaş ikiz tanrıları Lailah ve Theon, kılıçlarını ve kollarını çaprazlamışlardı. Toprak, Rüzgâr ve Gökyüzü Tanrısı Saion'un parmak uçlarından rüzgâr esintileri düşüyordu. Kızıl saçlı Aşk, Bereket ve Güzellik Tanrıçası Aios baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bakıyordu ve Bilgelik, Sadakat ve Görev Tanrıçası Penellaphe — ve daha da önemlisi, Poppy'nin adaşı — elinde bir kitap tutuyordu.

Soluk, beyaz saçlı Ayin ve Refah Tanrısı Perus, aslında var olmayan bir tanrıydı, ama sanatçı onu da altınla kaplı olarak resmetmişti. Hepsi, ölümlülerin dünyasında hiçbir özelliği resmedilmeyen Tanrılar Kralı Nyktos'u çevreliyordu. O, her zaman parlak, gümüş ışıklı bir varlık olarak tasvir edilirdi.

Belki de Kan Tacı bile, onun Ölümün İlkel Varlığı olduğunu ve Yaşamın İlkel Varlığı olmadığını göz önünde bulundurarak, onun özelliklerini tam olarak yansıtmaktan çekinmişti.

O hiç resmedilmemişti.

Perus'un resmine baktım ve başımı eğdim. Neredeyse beyaz sayılabilecek soluk sarı saçları. Kalp şeklinde yüzü. Gözlerimi kısarak baktım. Hatta... çiller bile vardı. Hemen Millicent aklıma geldi.

Özellikleri o kadar benzerdi ki, ikiz kardeşler olabilirdi.

Perus, gerçek Yaşam Primal'ı Seraphena'yı mı temsil ediyordu? Kan Tacı onun varlığından açıkça haberdardı. Ama bu ona gerçekten çok kötü bir saygı gösterisi olurdu ve Yükselmişler neden böyle bir şey yapsın ki? Mantıklı gelmiyordu, ama onlar söz konusu olduğunda kim gerçekten bilebilirdi ki?

Bu düşünceleri kafamdan silip attım, yan dönüp Poppy'ye baktım ve başparmağımla elini okşadım.

Bana daha solgun ve cildi daha soğuk göründü.

Gerçek bir korku kalbimi sardı. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum.

Bunu yapamayacağımı bilerek küfrettim. Ama orada yatarken, o lanet olası sözü düşünmüyordum. Sadece onu düşünüyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Sadece *onun* sesini duymak istedim. Sadece onun gözlerine bakmak istedim.

Onun sıcak dokunuşunu, sadece *kendi* iradesiyle hareket eden ellerini hissetmek.

Poppy'ye ihtiyacım vardı.

Utangaç gülümsemelerine. Boğazından çıkan kahkahalarına. Cildini ve bazen tüm vücudunu pembeleştiren kızarıklıklarına. Merakına. Bitmek bilmeyen sorularına.

Gözlerimi kapatıp, sadece birkaç kez yaptığım bir şey yaptım. Belki uykusuzluk beni bu noktaya getirmişti. Ya da çaresizlik.

Tanrılara dua ettim.

Özellikle uyanık olduğumu bildiğim bir tanrıya.

"Daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum - hiçbirimiz bilmiyoruz, ama... Onun uyanması gerekiyor. Gözlerinin tekrar açıldığını ve sadece bana baktığını görmek istiyorum. Beni hatırlamasa bile, hatta hiç hatırlamasa bile, onun yanımda olmasına ihtiyacım var. Yeter ki o olsun," diye yemin ettim, sesim kalın ve gergindi. "Onu bana geri getirirsen..." Gözlerim yanarken, Poppy'ye olan tüm sevgimle düşüncelerimi ve sesimi doldururken, gözlerimde biriken gözyaşlarını durdurmak için hiçbir şey yapmadım. "Her şeyi yaparım. Her şeyi veririm. Lütfen, Seraphena. Torununu bana geri getir."

Zaman yavaşça akıyordu. Birkaç dakika olabilir, ama daha çok saatler geçmişti. Uyumadım. O duayı tekrar tekrar söyledim...

Sıcak bir nefes ensemdeki saçları kıpırdatınca gözlerimi açtım.

Bu da neydi böyle?

Dirseklerimin üzerine kalkarak odaya göz gezdirdim, ama bunu açıklayacak hiçbir şey görmedim. Yeniden uzanmaya başladığımda hissettim: parmaklarımla iç içe geçmiş parmaklarında hafif bir titreme. Çok hafif bir hareketti, sadece b i r titreme, ama yine de içimde bir şok dalgası yarattı. Poppy'nin elinden yüzüne baktım, bilinç belirtisi var mı diye yüz hatlarını inceledim. Gözleri hala kapalıydı ve tuttuğum eli çok soğuktu, ama... Tanrım —yanaklarına pembe bir renk dönmüş ve boğazına kadar yayılmıştı.

Ağzımı açıp onun adını söylemek istedim, ama sanki konuşma yeteneğimi kaybetmişim gibiydi. Tekrar denedim...

Saf, sınırsız bir güç dalgası odayı kapladığında, parlak bir ışık odayı doldurdu.

Hazırlıksız olduğum için elim Poppy'nin elinden kaydı ve bir şey beni geriye doğru fırlattı. Bir homurtuyla duvara çarptım ama ayaklarımın üzerinde durdum ve başımı yukarı kaldırdım. Gümüş rengi bir parıltı pencereden yere dökülen kalın, budaklı kökleri aydınlatırken kanımda bir uğultu başladı.

Eather.

Aynı İlkel güç, yüklü havaya tepki vererek göğsümde kabardı. Öz, zemindeki köklerin üzerinden akarken çıtırdadı ve tısladı. Çalkantılı, gümüş rengi parıltı, Poppy'nin bacaklarını saran köklerin üzerinde dönüp durdu ve sonra göğsünün üzerinde uzanan son köklerin üzerinden aktı.

Eather'ın parıltısı, bakmak neredeyse acı verecek kadar parlaklaştı. Kökler titredi ve eather'ın parlaklığı solarken, parçalanarak ince, parıldayan bir toza dönüştü ve yere ya da Poppy'nin cildine değmeden yok oldu. Ayağa kalkarak, zayıf bacaklarımla yatağa doğru sendeledim, bilerek ki...

Tanrıların Kraliçesi dualarımı kabul etmişti.

POPPY

Parlak, altın sarısı güneş ışığıyla yıkanmış bir tarlada yürürken, avuçlarım kırmızımsı-turuncu kır çiçeklerinin üzerinde kayıyordu.

Uzun, ince çiçekler rüzgarda sallanırken dizlerime değiyordu. Adımlarım yavaşladı. Bu tarlada bana çok tanıdık gelen bir şey vardı ve güzelliği neredeyse büyülüydü, ama tek hissettiğim keder, çaresizlik ve kaçınılmazlıktı.

Ama neyin kaçınılmazlığı?

Biliyorsun.

Rüzgârın fısıltısıyla cildimde küçük kabarcıklar belirdi. Karanlıkta duyduğum ses gibi değildi. Bu ses *benim* sesime benziyordu.

Yavaşça döndüm ve çiçek tarlası ince bir sisin içinde kayboldu. Sisi araladığımda altın renkli kuleler gördüm, ama dikkatimi çeken uzaktaki parlak siyah kulelerdi.

Kalbim çarparken, rüzgâr sesimde uğuldarken geri adım attım. *Yalancı. Hırsız. Manipülatör. Katil. Canavar.*

İnce geceliğimin eteği baldırlarımın üzerinde dalgalanarak dikkatimi çekti. Kumaş beyazdı.

Beyaz rengi sevmiyordum.

Acı, boğucu bir ıssızlık beni sardı, altın duvarlar ve zeminlerin kısa görüntülerini zihnime çağırdı. Altın külçeler...

Bilinmeyen bir melodinin narin, yumuşak uğultusu aniden çayırları doldurdu ve beni parıldayan görüntülerden kopardı. Döndüm, bakışlarım *ona* takılana kadar tarlayı aradım.

Hafifçe eğilmiş, sırtı bana dönüktü, kollarında dokunmuş bir sepet tutuyordu. Uzun, açık saçları krem rengi elbisesinin sırtına dökülüyordu, güneş ışığında yanmış bakır gibi parlıyordu.

"Merhaba?" diye seslendim.

Mırıldanma kesildi, ama bana dönmedi.

Boğazımı temizleyip, yavaşça ilerledim. "Beni... beni duyabiliyor musun?"

O dikleşti ve uzun saplı bir çiçeği sepetine koydu. "Seni her zaman duyuyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, dudaklarım aralanarak ona baktım. Midem rahatsızlık hissiyle kıvrılmaya başladı. "Kimsin sen?"

"Kim olduğumu biliyorsun."

Kalbim hızla çarptı. Onun sesi...

"Ve nerede olduğunu biliyorsun," diye devam etti. "Bir şekilde, daha önce sayısız kez buraya geldin."

Tapınakları ve aşağıdaki şehri hala kaplayan sise doğru döndüğümde dudaklarım kıvrıldı. Elysium Zirveleri'nin yükselen kayalıklarına döndüm. Midem daha da burkuldu. Burayı *tanıyordum*. Kayalıklar...

"Keder Kayalıkları," dedim.

Rüzgâr, bulutlar ortaya çıkarken onun koyu kırmızı saçlarından bir tutamı kaldırdı ve çayırın üzerinde kayan bir gölge oluşturdu. "O seni çağırıyor," dedi, başını yana eğerek. "Ona gitmelisin."

"Ne?" Kimsenin beni çağırdığını duymadım. "Dinle. Onu duyacaksın." Eğilip başka bir çiçek kopardı. "Sadece dinle."

"Ben..." Rüzgarda bir ses duyunca sözümü yarım bıraktım. Bir isim söyleniyordu.

Poppy.

Rüzgâr çayırda eserek onun sözlerini daha da uzaklara taşıdı. "Lütfen gözlerini tekrar aç ve bana dön."

Nefesim kesildi. Boğuk sesli yalvarış gözlerimi yaşlarla doldurdu.

"Onu duyuyorsun," dedi, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. Karanlık bulutlar zirveleri kaplamıştı.

"Duyuyorum."

"Güzel." Sepeti kendine daha yakın tuttu, omuzları gerildi. "Onu daha fazla bekletmemelisin. Git ona."

Çayırdı daha soğuk, keskin bir rüzgar esti. Güzel, narin kır çiçekleri rüzgarın etkisiyle eğildi, soldu ve grileşti. Gölgeler sadece birkaç metre uzaktaydı ve bayat leylak kokusu havayı dolduruyordu.

"Şimdi ona dön," dedi, geri adım atarak. "Diğeri neredeyse geldi."

"Kim?"

"Ölüm," diye fısıldadı, ya da belki yine rüzgârdı. "Git."

Cildimin her yerinde küçük kabarcıklar belirdi. Sepetindeki çiçekler solmaya başladı, yaprakları grileşip içe doğru kıvrıldı. "Ben..."

Döndü ve uzun, kırmızı saçları uçuşmaya başladı. Saçları yüzünün ve omuzlarının etrafına düştüğünde, şoktan geriye doğru sendeledim.

Yüzü kalp şeklindeydi, çenesi inatçı, dudakları dolgundu. Yanaklarında ve burnunun köprüsünde hafif çiller vardı. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

Elim titreyerek parmaklarımı sol yanağıma götürdüm. Sanki parmak uçlarımla hissettiğim hafif pürüzlü cilt olmasaydı, aynada kendimi görebilirdim.

Bu imkansızdı.

"Nasıl?" diye boğuk bir sesle sordum. "Bu nasıl olabilir?"

Rüzgâr aniden yön değiştirdi. Düşük bir inilti duyuldu ve omurgamdan bir ürperti geçti. Bir başkası daha eklendi, sonra bir başkası daha, ta ki dağlardan kulakları sağır eden bir acı çığlıkları korosu patlak verip havada yankılanana kadar. Saf ve ham bir korku boğazımın arkasında toplandı. Bir zamanlar yemyeşil olan

yeşil çimler, sanki etrafımızdaki inleyen sefaletten etkilenmiş gibi, buruşup hastalıklı bir griye dönüştü.

Peaks'in eteklerine doğru, kırmızı çizgili gümüş gölgeler yerin üzerinde dönüyordu...

Aniden karşımda belirdi. Korku, çok tanıdık gözlerini bulandırmıştı, ama dehşetin arkasında başka bir şey daha vardı. Aynı derecede güçlü bir şey.

Öfke.

"Çok geç," diye fısıldadı, sözleri içimde derin bir yankı uyandırdı. Çalkantılı kütle üzerimizdeki gökyüzünü karartırken geri adım attı. "Sana dokunmasına izin verme. Onu tekrar içeri alma." Dudakları hareket etmeye devam ediyordu, ama artık söylediklerini duyamıyordum. O... sadece uzaklaştı, garip ama tanıdık bir farkındalık üzerime çöktüğünde sis izleri gibi kayboldu.

Gölgeler gökyüzünde hızla geçiyordu. Titreyerek bir adım geri attığımda, cildimde daha fazla küçük kabarcıklar belirdi. Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Kızıl ve gümüş renkli şeritler yavaşladı ve kaynayan, uğursuz bulutların ortasında bir şekil ortaya çıktı.

Şekil bir erkeğin görüntüsünü aldığı anda, derin bir soğukluk aniden beni sardı. Yavaş atan kalbim göğsümde ağır ağır çarptı ve sonra hızlandı, üstümdeki devasa şeklin iyiye işaret olmadığını bana uyardı.

Karanlık bir kahkaha, buz gibi bir rüzgârla birlikte geldi, havayı dolduran ürpertici, kötü niyetli bir ses. Kızıl şeritler, tıpkı onun gözleri gibi, taze kan şeritlerine dönüştü...

Soğuk bir rüzgarla geldi ve yükselen dağları parçaladı. Ona bakmak istemiyordum, ama kendimi durduramadım. Bakışlarım yukarı doğru kayarken, midem korkudan düğümlendi. Tek gördüğüm kemiklerdi. Kemikler ve göz çukurları, dönen kan ve uçsuz bucaksız bir boşlukla doluydu. Bir an içinde, Ölüm'ün gözlerine baktığımı anladım.

Gerçek Ölüm.

Soğuk rüzgar etrafımda esiyordu ve içgüdülerim kaçmamı ve aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmamı söylüyordu.

Hareket edemiyordum.

Ölüm yaklaşırken, sanki çoktan ölmüşüm gibi orada durmaktan başka bir şey yapamıyordum. Çenesinde kırmızı etler kıvrılıyordu. Ağzı açıldığında dudakları grotesk bir gülümseme oluşturdu ve dönen kırmızı gözlerinde sayısız solgun yüzün gevşediğini ve onlardan yaşam ışığının söndüğünü gördüm.

Aniden altın rengi çizgiler yukarıda koşuşturmaya başladı ve karanlığı yırttı.

Önümdeki yarı şekillenmiş varlık başını gökyüzüne doğru çevirdi. Ağzını genişçe açarak, kemiklerimde yankılanan ve altımdaki zemini sallayan sağır edici bir uluma çıkardı. Varlığımın her zerresi, o öfkeli kükremenin ham gücünü ve vahşiliğini hissetti. Donakaldım, gözlerimi Ölüm'den ayıramadım, kalbim göğsümde çarpıyordu...

"Buradayım," dedi soğuk, kırılğan bir fısıltıyla. "Çok korkuyorsun, tatlım. Tüm o korkuyu ortadan kaldıracayım. Hepsini alacağım."

Ölümün kolu, kemikli parmaklarını saran deri ile birlikte kalktı.

Bakışları beni o kadar küçük ve önemsiz hissettirdi ki, onun huzurunda kendimi küçücük hissettim.

"Hayır," diye
boğuk bir sesle
söyledim. El
durdu. Ben küçük
değildim.

Önemsiz de değildim.

Rüzgâr etrafımda dönüyordu, önce soğuk, sonra sıcak. "Korkmuyorum," diye fısıldadım.

Ölümün başı eğildi, altın bronz ten geniş elmacık kemiklerinin üzerine yayıldı.

Nefes aldım ve farklı, daha derin hissettim. "Korkmuyorum."

Gümüş rengi altın ışıklar aniden karanlığı deldi, çizgiler halinde yayıldı ve gölgeleri dağıttı. Bir şey Ölüm'ü geriye doğru itti. Gümüş rengi altın ışık onu kaplayıp yutarken, onun uluması rüzgarda kayboldu. Işığın sıcaklığı yazın öpücüğü gibi alnımı okşadı.

Ardından sadece sessizlik geldi. Sonra bir ses.

"*Dinle beni, Poppy.*" Yumuşak bir sesle verilen emir, her kemiğimde yankılandı. "*Zamanı geldi. Uyan.*"

Gümüş rengi yoğun altın ışığın parlaması beni uyuşturdu beni uyuşturdu ve sonra...

Duyularım yavaşça geri geldi, ayaklarımdan başlayıp yukarı doğru yayılan, bacaklarımda karıncalanma ve ürperme hissi uyandıran diken diken bir dalga getirdi. İğne batması hissi, yanan bir ateşe dönüştü, vücuduma yayıldı ve boş ve ağrıyan mideme ulaştığında şiddeti arttı. Alevler boğazıma doğru yükseldi.

İçimde bir ateş yanmasına rağmen, üşüyordum. Ben... Neydim ben?

Panik tohumları filizlenirken, seslenmek için dudaklarımı ayırmaya çalıştım, ama sanki birbirine dikilmiş gibiydiler. Gözlerimi de açamıyordum. Sanki alçı ile kapatılmışlardı.

Düşünceler zihnimde bir sinek kuşu gibi uçup duruyordu, çoğu, bir tür malzeme cildimi çizmeden önce, onları kavrayamadan hızla kayboluyordu. Bu hissi sevmedim. Vücudumdaki kumaşı yırtmak istedim, ama hareket edemedim.

Düşünemiyordum.

Kalın bir sis zihnimi kapladı ve sadece acıya yer bıraktı: her uzvumu saran keskin bir bıçak darbesi. Şakaklarımda ve gözlerimin arkasında zonklama. Boğazımdaki kuruluk. Midemin derinliklerinde kemiren açlık.

Bana ne olduğunu veya nerede olduğumu anlayamıyordum.

Hatta *kim* olduğumu bile.

Kollarım ve bacaklarıma konsantre olurken göğsüm zayıf bir şekilde uğulduyordu, ama tek yapabildiğim ayak parmaklarımı yumuşak bir şeye kıvırmaktı. Belki bir yatakta yatıyordum. Ama kimin yatağı? Bunun önemli olup olmadığından emin değildim.

Tüm gücümü toplayarak dudaklarımı aralamayı başardım. Nefes alırken göğsüm hafifçe kalktı.

Çam... Çam, yoğun baharat ve başka bir şey kokuyordum. Koku muhteşemdi.

Bu kokuyu... *çok sevdim*.

Beni rahatlatıyordu ve aynı zamanda cildimi gerginleştiriyordu, vücudum keskin bir açlık gibi her şeyi tüketen bir ihtiyaçla ağrıyordu. Ağzımın içi karıncalanırken göğsüm gürültüyle çalışıyor gibiydi. O kokuyla çevrili olmak istedim. O kokuda boğulmak istedim. Dişlerim zonkluyordu ve ben...

Beslenmem gerekiyordu.

Bu, açlığımın ve göğsümdeki kemiklere kadar işleyen soğuk ağrının kaynağıydı. Çaresizlik içimde kabardı, göğsümde kıvrılan eather tellerini okşadı. Ses yavaşça geri dönerken öz zayıf bir şekilde parladı. Uzaklardan kuşların sesleri geliyordu.

Hafif bir esintinin yumuşak uğultusu. Düşük sesli bir konuşma. İki erkek fısıltıyla konuşuyordu. Birine odaklandım. İlk başta ne dediklerini anlayamadım, ama... sesi derin ve melodikti.

Gözlerim, sıcak bal ve sert, kum rengi ten gibi parladı. O ağrı, şimdi daha yoğun bir şekilde sıcak bir şekilde atıyordu.

Ne dedikleri daha net hale geldi. "Kaç tane?" diye sordu, sesinde zar zor bastırılmış bir hoşnutsuzluk vardı.

"Şu anda mı? Öncekiyle aynı gibi görünüyor.

Sekiz tane daha," diye cevapladı diğeri. Onun sesi de bana tanıdık geliyordu. "Yükselenler bu sefer tek bir malikanedeydiler.

Durum, önceki olaylarla aynı."

Acı ve tiksinti dolu bir duygu içimi kapladı, ama nedenini tam olarak anlayamadım. Midem kramp girdi.

"Kieran orada mı?" *diye sordu.*

Kieran.

Bu isim tanıdık geliyordu. Önemli bir isim. Nedenini anlamaya çalıştım, ama düşüncelerim hala sisle kaplıydı.

"Hayır. Aslında Konsey odasında baygın durumda," dedi diğeri. "Gidip bakabilirim..."

"Onu uyandırma," diye *sözünü* kesti. "Bırak uyusun."

Ne hakkında konuştuklarını tam olarak hatırlayamıyordum. Tek bildiğim, aç olduğumdu. Açlıktan ölüyordu. Ama zihnimin derinliklerinde bir his, duyduğum şeyin beni endişelendirmesi gerektiğini söylüyordu. *Endişelendirecekti* de.

Ama çok açtım.

Kapının kapanırken çıkardığı yumuşak sesi duydum ve ayak sesleri bana yaklaşıırken o koku daha da yoğunlaştı.

Boğazımın arkasında garip bir tat hissettiğimde, uyarıcı fısıltılar hızlandı. Yoğun, ağır krema gibi ve keskin, hafif bir acı tadı vardı — kalıcı bir öfke. Bir nefes daha aldım, bu sefer daha derin.

Ayak sesleri durdu.

"Sen...?" Sadece bu iki kelimeyi söyledikten sonra sessizleşti, ama onun olduğunu biliyordum. Sesi beni garip bir şekilde büyüleyen kişi. "Bana geri döndün mü?"

CASTEEL

Umut.

Umut, çok karmaşık ve güçlü bir duyguydu. En alaycı olanlarımızı bile mucizelere inandırma gücüne sahipti. Ama aynı zamanda alemini parçalama gücüne de sahipti.

Ve ben de tam o noktada duruyordum, mucizelere inanmanın eşiğinde ve saniyelerin dakikaya dönüştüğü anda alemini parçalamak üzereydim. Poppy'nin göğsünün, sevmeye ve nefret etmeye başladığım o sık hareketlerle inip kalkmasını izlerken kıpırdamadım. Yapamadım. Gözlerimi kırpmadım. *Yapamadım*. Nefes alıyormuşum gibi hissetmiyordum, ama kalbim deli gibi atıyordu.

Poppy daha derin bir nefes alırken göğsü yükseldi.

Bacaklarımdaki tendonlar jöleye dönüşmüş, kemiklerim sıvıyla dolmuş gibi hissettim. Gözlerinin altındaki gölgeler yavaşça kaybolurken, artık hassas cildi morarmış gibi görünmüyordu ve dizlerim çok zayıf hissettim.

Zayıf dizlerimle yatağa doğru sendeledim. Ağzım açıldı, ama dilim ve ses tellerim tamamen işe yaramaz hale gelmişti. Konuşma yeteneğimi kaybetmiş gibiydim. Ya da mantıklı düşünme yeteneğimi, çünkü o anda, Tanrıların Kraliçesi'nin varlığını hissettiğime güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Gördüğüm şeyin gerçekten gördüğüm şey olup olmadığını bilmiyordum.

Eli hareket etmiş miydi?

Karnına katlanmış ellerinin bulunduğu yerde, parmaklarının seğirdiğini sandım.

Gözlerim onun vücudunu baştan aşağı süzerken kalbim göğsümde çarpıyordu. İnce battaniyenin altında ayağı hareket etti, parmakları kıvrıldı.

Ağzım kurudu.

Uyanıyordu.

Yatağa doğru bir adım daha atmayı başardım.

Poppy'nin göğsü bir kez daha daha derin ve daha uzun bir nefesle yükseldi.

Göğsünden düşük, boğuk bir uğultu geldi, bana büyük, çok memnun bir kediyi hatırlattı. Ses doğrudan sikime gitti, ama onun yanında otururken bunu neredeyse hissetmedim. Ya da düştüm.

Dudakları açıldı ve dişlerinin uçları göründü.

Boğazımın arkasında tatlı ve keskin bir tat toplandı.

Onun nabzına odaklanırken kollarım titriyordu. Benimkine uyuyordu.

Bu iyiye işaretti.

Ellerimi yatağa düz bir şekilde koyarak ona doğru eğildim. "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen gözlerini aç, Poppy."

O anda aldığı nefes daha keskin oldu. Kirpikleri titredi...

Poppy harekete geçti, birden dikleşti ve dizlerinin üzerine çöktü. Ani hareket, kaskatı kaslarına şok dalgaları halinde acı yaydı. Başını bana doğru çevirdiğinde bunu *hissede biliyordum*.

Bakışlarımız kilitlendiğinde zaman durmuş gibiydi. İçgüdülerim, onun beni ölçüp biçtiğini, içimdeki havayı karıştırdığını söylüyordu. Ama ben aptalın tekiydim çünkü onun gözleri... Yeşil, mavi ve kahverenginin kıvrımlı bir kaleydoskopu gibiydi, gümüş rengi özün dalları ile delinmişti. Kızıl rengin tek izi, göz bebeklerinin arkasındaki auradaydı, gümüş rengi gölgeli parıltıyı çiziyordu.

Kolis'ten hiçbir iz yoktu.

Poppy de yoktu, o da beni bir avcı gibi süzüyordu.

Ama bu tamamen anormal bir durum değildi. Atlantisliler bile, Culling'i tamamladıktan sonra çevrelerini anlamak için birkaç dakika zaman harcamışlardı. En azından, tamamen hareketsiz kalırken kendime böyle söylüyordum.

Onun bakışları üzerimde dolaşırken duyularımı genişlettim. Tattığım şey, kafa karışıklığı, kemiren bir açlık ve çözmesi zor bir şeyin karışımıydı. Ama bu öfke ya da korku değildi.

Bu da başka bir iyi işaretti.

Onun beni kesinlikle avcı gibi değil, daha çok *ihtiyaç duyduğu* için incelediği gerçeği de öyle.

Ya da belki de değildi, çünkü o, başka bir dünyadan gelen bir zarafetle çömeldi.

Ether daha yoğun bir şekilde titreşti, sanki damarlarında akan şeye tepki veriyormuş gibi.

Güç.

Eski, kadim ve sınırsız bir güç. Özünün zayıfladığını hissedebiliyordum, ama bunun böyle kalmayacağını biliyordum.

O tehlikeliydi.

Ama ben de öyleydim. İçimdeki öz atıyordu, tüm Elemental Atlantislilerin taşıdığı içgüdüleri ortaya çıkarıyordu: onu kaçırıp kovalayabilmek için onu kaçırma arzusu, hakimiyet kurmamı gerektiren içgüdü. Ama bu daha da güçlenmişti. Daha da kuvvetlenmişti.

Çenesi eğildiğinde, göz bebeklerinin arkasından kırmızı ve gölgeli iplikler dönmeye başladı. Ondan düşük bir hırıltı geldi ve varlığımın her parçası bu seste bir meydan okuma olduğunu fark etti. Ama uyarıda duyduğum tek şey bu değildi.

Açlık.

Göğsümü bir baskı sardı. Ona damarımı verip hissettiği acıyı dindirmek dışında hiçbir şey istemiyordum, ama Kolis hala onun içinde bir yerde saklanıyorsa...

Siktir.

Kelimeler boğazımı tırmaladı. "Lütfen," diye tekrarladım boğuk bir sesle. "Lütfen, senin ve sadece senin olduğuna dair bir işaret ver bana."

Poppy'nin gözleri hafifçe büyüdü ve vücudu sarsıldı. Kafası daha da karışmıştı, ama ben... yine tatlı ve keskin bir tat aldım. Beklenti ya da heyecan değildi. İhtiyaç bile değildi. Daha çok... özlem gibiydi.

Keskin bir nefes aldım.

Gözlerini indirdi ve sertleşmiş gibi göründü, sonra kolunu kaldırıp öne doğru uzandı...

Elini geri çekti.

"Ne?" Aşağı baktım, kalbim deli gibi atıyordu, çünkü onun yüzüğe uzandığını fark ettim. Elimi kaldırırken bakışlarım tekrar ona döndü.

Boğazı düşük bir uyarı sesi çıkardı.

"Sorun yok," diye sakinleştirdim, bakışları tekrar bana dönünce sesimi alçak ve yatıştırıcı tutmaya çalıştım. Kendimi geriye yaslayarak ona yer açtığımda umutum arttı. "Buna uzanıyordun, değil mi?" Dudaklarımın bir tarafı kıvrıldı. "Her zaman bir şeylere dokunmak istersin." Güldüm. Kısa bir güldü, ama son günlerdeki en gerçek gülüşümdü. "Geri ister misin? Senin taşıdığın şey benim, ama ben onu takıyordum... sen uyurken. Alabilirsin," dedim, yüzüğe tekrar uzanarak.

Poppy'nin dudakları geri çekildi ve hırıltı bir tıslama ile sona erdi.

Kaşlarım yukarı kalktı. "*Bu gerçekten...* kedi gibi," diye mırıldandım, Reaver'ın söylediklerini düşünerek. Sığ bir nefes aldım. Sonra bir tane daha, bu sefer daha derin. "Tamam. Bunu hayır olarak kabul edeceğim." Aklımdan bir fikir geçene kadar düşüncelerim hızla koştu. Mükemmel değildi, ama aklıma gelen en iyi şeydi. Eğer evet cevabı verirse, o zaman... Tanrım, bunu düşünemiyorum bile. Zorla gülümsedim. "Ben... Kafanın karışık olduğunu biliyorum," dedim, onun hafif ekşi, neredeyse acı acı çekişini tadarak. Buna tepki vermemek için tüm gücümü kullandım. "Sana bu konuda yardım etmek istiyorum, ama bir şeyi bilmem gerekiyor. Bir soru sormam gerekiyor. Bana tek bir soruya cevap verebilir misin?"

Ben tamamen hareketsiz durup beklerken, o bana baktı. Sabırla. Sonsuza dek. Sonsuza dek bekleyebilirdim, ama gerek yoktu. Bana hızlıca, kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

"Başın... başın ağrıyor mu?" diye sordum.

Kaşlarını çattı ve bir süre sonra başını salladı.

"Bu iyi. Çok iyi," dedim, rahatlamanın etkisiyle sesim kısılmıştı. Oturuyor olmasaydım, muhtemelen yere düşerdim. Onun cevabının

orada olmadığını garanti etmediğini biliyordum, ama yine de iyi bir işaretti. Yine de, umudun kararımı gölgelemesine izin vermemeye çalıştım. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. En azından, yüzde doksan sekiz eminim. Beslenmen gerekiyor."

Alkolün etkisiyle, içimdeki bir şey uyandı.

"Evet. İhtiyacın olan bu." Elimi bir kez daha kaldırdım ve "Sorun yok. Güvendesin" dedim.

Sözlerim Poppy'de tuhaf bir rahatlama ve öfke karışımı uyandırdı. Sanki onda iki taraf vardı. Bir tarafım sözlerimin bir taahhüt olduğunu, kırılmaz bir yemin olduğunu biliyordu, diğer tarafım ise öfkeliydi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye ekledim, ancak o zaman onun duygularını yanlış okuduğumu fark ettim. Bu öfke değildi. Daha çok onu... *kırmıştım*.

Poppy çenesini eğdi ve eather'ın yüzeye çıkmasına izin verdi. Gümüş ve altın rengi çizgiler, göğsünün üstündeki deride beliren kıvrımlı çizgilerle aynı anda gözlerinin altındaki damarları aydınlattı.

"Yapmayacaksın," diye nefes nefese söyledi, sesinde yoğun, yakıcı bir güç yükseldi, her kelimeyi güneşin kavurucu sıcaklığıyla kapladı.

Esans göğsümde çılgınca dalgalandı, ama onun sözlerinde onun sesini duymadığım için bir aptal gibi sevinçle bağırabilirdim. Nasıl devam edeceğime karar vermiştim.

"Biliyorum," dedim. "Beslenmen gerek, Poppy."

Kafasını eğdi.

"İhtiyacın olan şey bende," diye devam ettim, elimi ona doğru uzattım - sol elimi. "Tek yapman gereken elimi tutmak."

Aşağı baktı ve avucumdaki altın rengi kıvrımı izlediğini anladım. Kafası daha da karıştı ve sonra bunun düşüncelerime dokunduğunu hissettim. Tadını aldım. Hissettim.

Yasemin. Onun işareti. *Neden?*

"Çünkü senin için her şeyi yaparım," dedim. Bakışlarının benimkilere doğru kaymasından, *notam* aracılığıyla düşüncesini yansıtmak istemediğini anladım.

Bu da, sadece o olmadığında gerçekleşmeyen başka bir şeydi.

Bu sefer gülümsemeyi zorlamam gerekmedi. Dudaklarım kıvrıldı. "Elimi tut," diye fısıldadım. "Elimi tut, Poppy."

Geçen sefer almamıştı. Ama bu sefer...

Bu sefer aldı.

Parmaklarımız birbirine değdiği anda, hava güçle, özle doldu, içimdeki közleri karıştırdı ve onun açlığını alevlendirdi. Cildi sıcaktı.

Poppy'nin bakışlarını karşılayarak onu kendime doğru çektim ve o da buna *izin verdi*. Onu kendime doğru çekerken, bacaklarımın arasında diz çökene kadar sert bir şekilde direndi, ama bana karşı koymadı. Diğer elim, başının arkasına doladığımda titriyordu.

O ise hiç kıpırdamadı. Geniş gözleri benimkilere sabitlenmiş haldeydi, hırlamadı ya da tıslamadı, ama hızlı nefes alıp verişini duyabiliyordum.

"Beslen," diye ısrar ettim ve başımı çevirerek onu boğazıma yönlendirdim. "Beslen, kraliçem."

Ben duvara bakarken o hala bana karşı sert duruyordu. Nefesinin sıcaklığı boğazımda hissediliyordu. Bekledim. Dudakları titreyerek bana dokundu. Bir kalp atışı geçti. Bir tane daha.

Sonra saldırdı.

Dişleri etimi deldiğinde çenem sıkıştı ve bu iki farklı tepki yarattı. Kızgın bir acı vücudumu sardı, bir an için kaskatı kesildim ve penisim sertleşti.

Poppy gerildi ve geri çekilmeye başladı.

"Sorun yok," dedim ona, yanma hissi azalmaya başlayınca elimi ensesine kaydırarak. "Ben iyiyim."

İç."

Bir an hareketsiz kaldı, sonra ilk yudumu alıp titrediğini hissettim. Sonra ben de titredim.

"İşte böyle," diye mırıldandım, başparmağımla boğazının yanını okşayarak her yudumu hissettim. "İç."

Poppy içti, hem de çok içti. Bir. İki. Üç yudum. Dişlerini bıraktı ve ağzını yaraya kapatarak açgözlülükle içti. Onun elini bıraktığımda gözlerimin nemlendiğini hissettim.

Elini yanına bıraktı, uyku elbisesinin kumaşını parmaklarıyla buruşturdu. Ben kolumu beline doladığımda, hala temkinli davrandığı ve tamamen ilkel içgüdüleriyle hareket ettiği belliydi. Titremesi beni gülümsetti ve göğsümdeki baskıyı biraz hafifletti.

"Seni özledim," dedim, sesim kalın ve alçaktı. "Seni çok özledim, Poppy."

Onun nazik dokunuşu vücudumda bir titreme yarattı. Küçük elini kolumun üstünde hissettim, sonra boynumun arkasına dolandı. Görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti.

Bir titreme daha onu sardı ve ben de her yerimde hissettiğim için iniltiyi zorla bastırdım.

"İçmeye devam et," diye mırıldandım ve ona daha sıkı sarıldım.

Dikkatlice yerimizi değiştirdim ve onu kucağıma oturttum.

Onu tutarak, başlığa yaslanabileceğim şekilde hareket ettim. Yatağın kenarından daha uzaktaydık ve sadece kapıyı gözümün önünden ayırmamakla kalmadım, aynı zamanda bacaklarımın arasındaki boşluğu da genişletebildim, böylece benim sikimin üzerine oturmadan orada rahatça oturabilirdi. Ki bu çok zordu. Acı verici derecede zordu.

Söğüt ağacının altında geçirdiğimiz anıları ve bana onu öpmemi istediğinde nasıl hissettiğimi düşünerek onunla konuştum. Plajda dans eden, vücudu alevlerle aydınlanan görüntüsüyle zihnimi doldururken ne dediğimi hiç bilmiyordum. Onun hatırlamasını istiyordum ve kendimi oyalayabilmem gerekiyordu.

Çünkü onun içinde bir zevk oluşmaya başladığını hissedebiliyordum — kanımı kaynatmaya başlayan bir ihtiyaç. Bu, beslenmenin normal bir yan etkisiydi, görmezden gelinmesi neredeyse imkansızdı, ama geçen seferki gibi değil, kafamı açık tutmalı ve onun yeterince beslendiğinden emin olmalıyım.

Pozisyon değişikliğinin pek yardımı olmadı, ağzı açgözlülükle boğazıma doğru hareket ediyordu, özellikle de bana karşı gevşemişken. Göğüslerimin göğsüme değen yumuşaklığı işkence gibiydi, ama yanılmıştım. Bana daha sıkı sarıldığında, sertleşmiş meme uçları dudaklarım, parmaklarım ve dişlerimi arzuluyordu, bu beni neredeyse çıldırtıyordu.

Sonra kokusu, tatlılık, sıcak baharat ve yeni bir şeyin baş döndürücü bir karışımı haline geldi — kalçaları hareket etmeye başladığında daha çiçeksi bir şey.

Leylaklar.

Taze

leylaklar.

Hayat. Yasemin ve hayat kokuyordu. Kokusu tamamen ona aitti. Ve tanrılar, daha önce hiç penisim kan taşı kadar sertken ağlamaya bu kadar yaklaşmamıştım.

Neredeyse gülecektim.

Parmakları saçlarıma kaydı ve kolumdaki eli sıkılaştı. Sonra Poppy... Lanet olsun.

Yine yanılmıştım. Poppy

mırıldandı.

Vücudum sese ve hissettiklerine tepki gösterdi. kalçalarım seğirdi ve penisim zonkladı.

Bu işkence gibiydi.

Onu tutarken, her titremesi kanımda yankılanmasına rağmen, bana karşı nasıl titrediğini hissetmeme izin vermedim. İnlemeleri kemiklerime işlese de onları görmezden geldim. Ve onun benim için ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu düşünmeme kesinlikle izin vermedim...

Bir iniltiyi bastırdım, o bir şekilde bana daha da yaklaşırken ne düşündüğümü tamamen unuttum.

"Uslu dur," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Poppy hoşnutsuz bir şekilde küçük bir homurtu çıkardı.

"Kızgın bir kedi yavrusu gibi ses çıkarıyorsun." Kaba bir şekilde güldüm. "Bunu biliyor musun, tatlım?"

Poppy, benim üzerimde sertleşti, çünkü içinden, benim anlayamayacağım kadar hızlı ve çok fazla duygu patlaması yaşıyordu. Bir titreme onu sarsarken...

Nefesini tutarak geri çekildi ve geriye düştü.

Hızla öne doğru eğildim, dizlerimin üzerine çöktüm ve Poppy'nin belini daha sıkı kavradım.

Nefes nefese kalmıştı, gözleri genişlemiş, yüzümü süzdü. Beni tanıdığını anlayamadım, ama şaşkın görünüyordu, sanki biri onu aniden uykusundan uyandırmış gibi.

Parmaklarım onun ince geceliğinin kumaşına kıvrılırken kaslarım gerildi. Derin bir nefes alıp duygularımı kontrol etmeye çalıştım. "Poppy?"

BÖLÜM 10

POPPY

Karşımda duran çarpıcı güzellikteki erkeğe bakarken, her şey sanki yarı unutulmuş bir rüya gibi bulanık ve parçalıydı. Yanaklarının hatları daha keskinleşmişti. Genelde pürüzsüz olan çene hattını sakallar kaplamıştı. Ağzının köşelerinde gerginlik vardı. Gözlerimi indirdim. Boğazındaki deri, kan sızan iki delik etrafında morarmıştı. Utanç ve şehvet cildimi yakarken, dilimde onun kanının tadını alabiliyordum.

"Çok mu fazla aldım?" diye sordum, sesim boğuk bir fısıltı olarak çıktı.

Tamamen kaskatı kesildi. Nefes aldığını bile sanmıyordum. "Sen...?" Boğazını temizledi. "Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Neden bunu sorduğunu anlamadım. "Evet?"

Hâlâ kıpırdamıyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu. "Beni... hatırlıyor musun?"

Bizi hatırlıyor musun?"

Kalbim sıkıştı. "Seni her zaman hatırlayacağım."

Gözleri karardı, nemli bir parlaklık aldı. Bir titreme onu sardı, sonra parmakları yanağıma yayıldı ve cildimde yine bir karıncalanma dalgası dans etmeye başladı. Eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı ve nasırlı avucunu yanağımdan aşağı kaydırды. Parmakları gevşek örgümün altına kaydı ve ensemin etrafında kıvrıldı. "Benim senin için *kim* olduğumu hatırlıyor musun?"

Hâlâ emin olamadan ve neden bu soruları sorduğuna tamamen şaşkın bir halde, yüzündeki tanıdık hatları ve düzlükleri aradım.

Uyandığımı hatırlamıyordum, düşününce uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum ve nerede olduğumuzdan da pek emin değildim. Son hatırladığım şey Kemik Tapınağı'ndan ayrıldığımdı. Ondan sonrası? Hiçbir şey. Bu beni endişelendirmeliydi, ama ben daha çok onun benim için ne ifade ettiğini nasıl basitleştirebileceğime odaklanmıştım.

O tek bir şey değildi.

Casteel Da'Neer benim *her şeyimde ilk* olmuştu: ilk öpücüğüm, ilk tutkum, ilk aşkım ve hatta Hawke Flynn olarak tanıdığım ilk kalp kırıklığım. O, Teerman Kalesi'nin gölgelerinden gizlice izlediğim bir yabancıyken, sonra bana hayatını ve kılıcını adayan gizemli bir muhafız olmuştu. Güvenilir bir arkadaş, sonra da sevgilim olmuştu. Gerçek kimliğini açıkladığında, yani benim büyürken tüm kötülüklerin kaynağı olduğuna inandığım bir krallığın prensi olduğunu söylediğinde, beni öldürecekmiş gibi hissettim, ama bu olay bana affetmenin anlayış kadar güçlü olmadığını öğretti, oysa o benim affımı kazanmak için elinden geleni yapmıştı. Benim bitmek bilmeyen sorularımdan ve merakımdan asla bıkmadı. Aksine, benim bilgiye olan susuzluğumdan ve hayatı deneyimleme açlığımdan keyif alıyordu. Beni her zaman olduğum gibi kabul etti, *ne* olduğumla değil, ister bir bakire, ister kraliçe, ister tanrı olsun, ve beni asla engellemedi. Asla. Eğer benim istediğim bu olsaydı, krallığına ve ailesine sırtını dönmeye hazırdı. Benim için krallığını ateşe verirdi, benim de onun için yapacağım gibi.

O benim eşimdi ve her zaman da öyle kalacaktı. O benim kocamdı. Kralımdı. Ruh ikizimdi. O...

"Sen benim *her şeyimsin*," diye yemin ettim ona. Ondan, topraksı, taze bir rahatlama hissi yayılıyordu. "Senin benim için ne olduğunu asla bilemezdim."

Bu sefer, Casteel'in içinden boğuk bir ses çıktı. Nefes almaya fırsat bulamadan, kollarını bana o kadar sıkı sardı ki aramızda hiç boşluk kalmadı. Bir saniye içinde, ağzı ağızımdaydı.

Casteel beni öptü, ama bu asla *sadece* bir öpücük değildi.

Benim için ne ifade ettiği gibi, o *benim her şeyimdi*. Her zaman öyleydi. En başından beri, ona söğüt ağacının altında beni öpmesini istediğimde bile. Lütfen dedim ve o bana iki kez sormama gerek olmadığını, asla yalvarmama gerek olmadığını söyledi. Dudaklarının benim dudaklarıma dokunmasıyla, kendimi ona kaptırmıştım. İlişkimizin başlangıcında.

Bu değişmemişti. Ve asla değişmeyecekti.

O zamanlar olduğu kadar şimdi de, en yumuşak, en nazik öpücükle kendimden geçmiştim.

Ama tanrılar... dudaklarının benimkini ele geçirişinde hiç de nazik bir yan yoktu. Sert, neredeyse acımasız, bastırılmış endişeyle dolu ve kemiklerine işleyen bir özlemle acil bir öpücüktü. Dili dudaklarımı geçip benimkine dolandı, muhtemelen kendi kanının tadını alıyordu.

Onun çıplak omuzlarını kavradığımda, her yerim titremeye başladı. Onun cildinden benimkine yayılan küçük enerji akımlarının farkındaydım. Eli omurgamdan aşağı doğru kayarken, karnımın alt kısmında erimiş bir sıcaklık hissettim ve içimi bıçak gibi keskin bir arzu kapladı, ama onu görebilmek için geri çekildim. "Çok fazla almadığımdan emin misin?"

"Kesinlikle." Elini yanağımda gezdirdi, parmakları yara izlerimden birinin üzerinde nazikçe dolaştı.

"Öyle hissediyorum."

"Almadın."

Suçluluk duygusu hala içimi kemiriyordu, bakışlarım bir kez daha onun yüz hatlarını taradı ve sonra aşağı indi. Boğazındaki öfkeli yaraya bakmak zordu, onun nedenini bildiğim için...

Ben yapmıştım. *Dişlerimle*.

Ben sertleştim, sonra tekrar geri çekildim ve onu hazırlıksız yakaladım. Bu sefer, kırımın üstüne çöktüm ve parmaklarımı ağızıma götürdüm. Tanrım, gerçekten dişlerim çıkmıştı. Onlar, ben...

Kan Kraliçesi'ni öldürdükten sonra. Isbeth. *Annem*. Boğazım kurudu. Kafam hala biraz dağınık ve anılarım bulanık olsa da, son nefesini vermeden önce kemiklerini kırıp omurgasını parçaladığımda yüzündeki ve sesindeki dehşet çok netti. Casteel benden başka yere bakmamı istedi, ama ben bakmadım. Belki de bakmalıydım.

Göğsüm sıkışarak, bu düşünceleri kafamdan attım. *Gerçekten* oraya gitmeye hazır değildim.

"Poppy?"

Casteel'e baktım, sesindeki endişeyi fark ettim. "Unutmuşum," dedim, dişlerimi karıştırarak. "Dişlerim var." Elimi indirdim.

Casteel bir anlığına bana baktı, sonra derin, boğuk bir kahkaha attı.

"Ne?" diye sordum.

"Tanrım, seni özledim." Tek bir akıcı hareketle aramızdaki mesafeyi kapattı, avuç içleri çıplak kollarımda yukarı doğru kaydı. Yıllarca kılıç kullanmaktan oluşan sert nasırlar, enerjisi onun cildinden benimkine geçerken vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratıyordu. Beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve sert göğsüne doğru çekti.

"Poppy, ben..." dedi, sesi gerginleşmişti. Elini yanağıma koyduğunda elinin titrediğini hissettim.

Onun bakışlarını aradım, duyularımı okşayan acı bir ızdırap hissettim. Kalbim ağır bir şekilde attı. "Cas...?"

Dudakları benimkilerle buluştu ve içindeki kargaşa düğümü yavaşça çözülmeye başladı. Öpücükler yavaş ve sonsuz derecede hassastı, ama deliliğin sınırına varan derin öpücüklerden daha az şiddetli değildi. Bir titreme beni sardı

kanım ısındı ve derimin altındaki özü harekete geçirdi. O, kolunu belime dolarken, şehvetinin baharatlı, dumanlı tadı, aşkının tatlı ve zengin tadı ile karışıyordu. Öpücüğü derinleştirdi, dili benimkiyle dans etti ve sonra dişimin ucuna dokundu.

Oradan doğrudan kalbimin derinliklerine doğru yoğun, sinirleri titreten, kızgın bir zevk dalgası yayıldığında nefesim kesildi. Tanrım. Her zaman *böyle mi* hissedecektim? Dilinin dişime dokunmasıyla mı? Gözlerimi kapattım ve kolumu omzuna doladım, parmaklarımı saçlarına gömdüm.

Beni kendine sıkıca çekti ve karnımda sert ve kalın olan penisini hissettim.

İnleyerek öpüşmeyi bıraktı. Başı boynumun kıvrımına düştü. "Tanrılar, Poppy." Derin bir nefes aldı. "Hiç bilemezsin..." Elbisemin kolunun yanındaki cildi öptü. "O güzel bacaklarının arasına girip içine girmemek için ne kadar kendimi kontrol etmek zorunda olduğumu."

Sıvı bir sıcaklık dalgası içimi kapladı ve az önce bahsettiği bölgede toplandı.

Dudakları boynumun eğimini okşadı. "İstiyorum..." diye fısıldadı, başımı geriye doğru iterek, ağzını boğazımın yukarısına doğru kaydırды. "İkimiz de nerede bittiğimizi ve diğerinin nerede başladığını bilemeyecek hale gelene kadar seni sikmek istiyorum."

Başım dönüyordu, karnımın altındaki kaslar gerildi. Kalbim deli gibi atıyordu. "Ben de istiyorum."

Casteel, boynuma bir öpücük kondururken eli sırtımda yukarı kaydı. "Kendimi kontrol etmeye çalışırken bu hiç yardımcı olmuyor."

Nabzımda onun sıcak nefesini hissedince titredim. "Neden karakterine uymayan böyle bir şey yapıyorsun?"

Casteel'in kahkahası alçak ve boğuktu. "Çünkü olgun davranmaya çalışıyorum." Elini örgüme geçirdi ve başımı daha da geriye çekti.

Tutuğu sahipleniciydi. Baskındı. Ve içimde bir varlık sanki kendi varlığıymış gibi alevlendi, beni geri itmeye, kontrolü ele almaya itti. Ama aynı zamanda, onun hareketleri içimde ateşli bir arzu dalgası yarattı.

Göğsü benimkine çarptı, şüphesiz benim arzumu koklamıştı. "Poppy," diye homurdandı. Cildimi ısırdı, benden keskin bir inilti kopardı. "Sorumlu davranmaya çalışıyorum."

Uyluklarımın arasındaki acı zonkluyordu. "Öyle görünmüyor."

"Biliyorum." Saç örgümü tutan eli gevşedi. "Davranışlarımda gerçekten çok kötüyüm."

"Bu, senin hakkında sevdiğim birçok şeyden biri."

"O kişilik özelliğimi oldukça sinir bozucu bulduğın bir zamanı hatırlıyorum," dedi.

"Doğru," diye kabul ettim. "Ama aynı zamanda, senin bu sinir bozucu özelliğini de seviyordum."

"Biliyorum," diye tekrarladı, derin bir nefes alarak. "Arzunun kokusu... tadı? Tatlı ve baharatlı." Gözlerini kapatırken göğsünden düşük bir uğultu geldi. "O kokuda boğulmak istiyorum."

Ona yaslandım, onun gerçekten, gerçekten sorumsuz olmasını istedim. Gözleri yeniden açıldı ve genişlemiş göz bebeklerinin arkasında... soluk gümüş bir parıltı vardı.

Durdum, dudaklarım açılırken auranın parladığını izledim. Daha önce gözlerinde *böyle bir şey* görmediğimden emindim.

"Ama..." Derin bir nefes aldı. "Sen uyuyordun, Poppy."

Ses tonundaki bir şey, eather'ın aurası hakkında aklımda oluşan soruları susturdu. Huzursuzluk içime sızdı ve kanımdaki ateşi soğuttu.

"Ve sen sadece uyumuyordun, Poppy. Sen durgunluk halindeydin."

Kaşlarımı çatmaya başladım, ama söylediklerinde karanlık, uçsuz bucaksız bir hiçlikle ilgili anılar uyandı.

O neydi... ne? Düşüncelerimin nereye gittiğinden emin değildim. "Ne kadar süre?"

Casteel hemen cevap vermedi. "İki haftadan fazla."

Kalbim durdu ve başım geriye doğru savruldu. "Aman Tanrım."

"Evet," dedi, gözleri benimkileri ararken.

Panik beni ele geçirmek üzereydi, geri çekilip tekrar oturdum. İki haftadan fazla mı? O sürede *her şey* olabilirdi. "Carsodonia halkı durumu nasıl idare ediyor? Yükselenler ne durumda? Alçalanlar? Acaba...?"

Casteel'in uzun, yumuşak öpücüğü beni susturdu ve birkaç saniye boyunca tüm endişelerim bir kenara düştü. Öpücükleri öyle bir güce sahipti.

O uzaklaştığında, mantıklı kelimeler kurmak için bir an zamanım gerekti. "Davranışların *gerçekten* çok kötü."

"Üzerinde çalışıyorum." Geri çekildi. "Bir sürü sorunun olduğunu biliyorum
bir sürü sorunun olduğunu biliyorum ve hepsini tek tek cevaplayacağım, ama bunlara girmeden önce, nasıl hissettiğini bilmem gerekiyor."

"Uh..."

"Ses çıkarmaktan daha fazlasıyla cevap verirsен sevinirim."

"Bilmiyorum. Kendimi iyi hissediyorum, ama düşüncelerim tamamen dağınık," dedim ona. "Ve bunun en azından kısmen senin hatan olduğunu düşünüyorum."

"Poppy," dedi yavaşça.

"Ama kendimi iyi hissediyorum."

Elini yanağıma koydu ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimizin karşılaşmasını sağladı. "Gerçekten mi?"

"Bu kadar uzun süre uyuduktan ve Yükselmiş olan biri için normal hissediyorum..." Bir sonraki nefesim takıldı. "Artık bir Primal'ım."

Bir kaşı kalktı. "Evet, sen bir Primal tanrıçasın."

"Ama ben... ben de aynı şeyi hissediyorum." Eather'a konsantre olurken kaşlarım çatıldı. Bu sadece göğsümde bir çarpıntı değildi. Aksine, her damarımda bir uğultu hissediyordum. "Eather gerçekten daha güçlü hissettiriyor, ama ben kendimi, nasıl desem, son derece havalı hissetmem gerekmez mi?"

Dudakları seğirdi. "Sen zaten son derece havalısın, Poppy." Burnumun ucunu öptü ve onu saran taze, topraksı rahatlamayı hissetmemek imkansızdı. "Ama senin de eskisi gibi hissetmene sevindim."

Ben de
öyleydim.
Ama
neden?

Yükseliş'i tamamladıktan sonra farklı olmayı mı bekliyordum? Kaşlarım daha da çatıldı. Sanmıyordum, ama zihnimin kenarlarını bulanıklaştıran sis dağılmaya devam ederken, nedenini hatırladığımda midem keskin bir şekilde burkuldu.

Cas'ın eli hareket etti ve örgümün altına kayd. Parmakları ensemın etrafını kavradı. "Ne düşünüyorsun?"

"Nektas'ın, bir İlkel tanrının içinde iki öz olmaması gerektiğini söylediğini düşünüyordum. Sanki benim neler yapabileceğimden endişeleniyor gibiydi..."

"Endişelenmesi için hiçbir neden yoktu," diye araya girdi Cas. "Hiçbir neden yoktu, Poppy."

Gülümsemeye çalıştım, ama eminim ki daha çok bir yüz buruşturma gibi görünüyordu. Bu, Nektas'ın söylediklerinin ötesinde bir şeydi. Kehanet vardı. Ve içgüdüsel olarak bunun benimle ilgili olduğunu *biliyordum* — en azından bir kısmı.

"Ama ben Isbeth'i gerçekten durdurmadım," dedim, sesim çatlamadan onun adını söyleyebildiğim için kendimle gurur duyarak. "Aslında kehanetin dediği gibi, Kolis'i serbest bırakarak Ölüm ve Yıkım Getiren oldum."

"*Biz* gerçekten durmadık Isbeth," diye düzeltti Cas, elini ensemın arkasında sıkıca tutarak. "Ve *kehanetin* gerçekte ne anlama geldiğini bile bilmiyoruz

Poppy. Elimizde sadece tahminler ve yorumlar var."

O lanet olası his geri döndü; bu sefer gerçek bir fiziksel his eşliğinde: ensemde hafif bir karıncalanma. Kehanetin ne anlama geldiğini tam olarak bildiğim ama ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir his vardı. Hayal kırıklığı uyandı. Aklımda türlü türlü düşünceler dolaşıyordu, ama onlara odaklandığımda gölgeleri yakalamaya çalışmak gibiydi.

Eli boynumdan ayrıldı. "Tamam mı?"

Dudaklarımı sıkıştırdım ve başımı salladım, bakışlarım odanın fildişi duvarlarında dolaştı. Derin bir nefes aldım. "Kolis demişken..."

Her yeri gerildi ve gözlerinde bir parıltı belirdi. "Henüz o konuya girmeyelim."

"Nasıl olmaz?" diye karşılık verdim. "Nektas'a göre, onunla başa çıkmak bize düşüyor - gerçek Ölümün İlkel'i. Ben sonsuza dek uyurken, o dışarıda bir yerlerde, sadece tanrılar bilir ne yapıyordu. Ve onun hakkında çok az şey biliyoruz - ne istediğini, hatta motivasyonlarının ne olduğunu bile."

"Biliyorum, ama dediğin gibi, sonsuzluk gibi gelen bir süre uyudun. Biraz yemek yemelisin." Cas bacaklarını yataktan salladı ve ayağa kalktı. "Susadın mı?"

Susamış mıydım? Bakışlarım yarı açık düğmeli pantolonuna ve yumuşak geyik derisine karşı gerginleşen kalın çıkıntısına düştü. Hâlâ yarı sert olması oldukça etkileyiciydi. "Evet," dedim, neredeyse tanıyamadığım boğuk bir sesle.

"Sana benim sikimi istiyor musun diye sormadım," dedi.

Ağzım açık kaldı.

"Su ya da meyve suyu demek istedim. Belki biraz çay?"

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı kuzeye çevirerek, sıkı kaslı karın ve göğsünü inceledim...

Nefesim boğazımda takıldı. Alyansının yanında, kalbinin hemen üzerinde bir buçuk santimlik bir yara izi vardı. Soluk, uzun zaman önce iyileşmiş yara izlerinden daha pembeydi. Daha tazeydi.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Senin..."

"Sikimi sonra alabilirsin," diye devam etti Cas. "Sabır, ahlaksız davranışlarla ödüllendirilen bir erdemdir."

Aman Tanrım.

Yataktan uzaklaşmaya başladığında, öne atıldım ve kolunu tuttum.

"Kraliçem," diye mırıldandı. "Söz veriyorum. İstediğin kadar..."

"Kapa çenenin." Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. Cas'ın kaşları yukarı kalktı.

"Göğsün!" Neredeyse bağıırıyordum. "Göğsünden bahsediyorum. O yaranın yeni olduğunu biliyorum ve iz bırakacak kadar ciddi bir şey olduğunu da biliyorum." Ellerim titreyerek, parmaklarımı pürüzlü derinin hemen altına koydum ve gözlerimi ona kaldırdım. "Ne oldu?"

Derin bir nefes verdi. "Sen komada yatarken oldu, ben de uyuyakalmıştım," dedi bir süre sonra. "Bir Rev odaya girdi, lanet duvarı tırmandı ve pencereden içeri girdi. Kemikten oyulmuş bir bıçağı vardı. Dokunduğu anda cildimi yaktı."

Göğsündeki yaranın yanık izi olmadığını biliyordum. Öfke göğsümde alevlendi, özü harekete geçirdi. "Seni bıçakladı —" Bir nefes daha aldım. "Seni bıçakladı. Sanırım hissettim ya da... ya da sezdim." Kaşlarımı çatarak, hatırladıklarımı anlamaya çalıştım. "Acını hissettiğimi biliyorum ve sana yardım etmek için uyanmaya çalıştım, ama yapamadım—"

"Uyandın, Poppy." Elleri koluma düştü. "Uyurken bile bana gücünü verdin ve beni iyileştirdin."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Birleşme."

Cas başını salladı.

Tanrılara şükür. İçimi bir rahatlama dalgası kapladı, ama hemen ardından, onun ölüme ne kadar yaklaştığını düşününce, soğuk bir korku dalgası geldi.

"Ben iyiyim," diye beni sakinleştirdi, diğer eliyle yanağımı okşayarak. Başımı geriye doğru eğdi. "Beni kaybetmedin."

Bunu biliyordum, elbette. Ama tanrılarım, Birleşme'yi gerçekleştirmiş olmasaydık, Cas burada olmazdı. Onu onu kaybetmiş olurum.

"Beni kurtardın, bunun bedeli ne olursa olsun." Derin bir nefes aldı ve elini kolumdan aşağı kaydırды, arkasında bir karıncalanma hissi bırakarak. "Beni iyileştirmek seni daha da derin bir uykuya soktu. Bunu yapmasaydın, muhtemelen daha erken uyanırdın. Üzgünüm, Poppy."

Neden özür diliyordu? "Cas..."

"Böyle bir şeyin olacağına hazırlıklı olmalıydım. Lanet olsun, düşman topraklarımızın tam ortasındayız. Gardımı düşürmemeliydim." Göz kapakları indi ve boğazımı suçluluk duygusunun ekşi tadı doldurdu. "Eğer öyle yapmasaydım, o lanet Rev sana asla yaklaşamazdı. Bana üstünlük sağlayamazdı. Ama hazırlıklı değildim ve hiçbirimiz..." Başını salladı. "Ne Kieran, ne sen, ne de özellikle ben, Birleşmenin senin için gerçekte ne anlama geldiğini düşünmedik. Bunun seni nasıl etkileyebileceğini."

Sesindeki pişmanlık ve üzüntü çok açıktı, ama kalbimi sızlatan sadece sözleri değildi. Elinin yanağımда titremesiydi. "Olanlar senin suçun değildi," dedim ona. "Ve ben iyiyim."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Stazda olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Hayır." Onun yüz hatlarını inceledim, kaşlarının arasındaki kırıışıklığı düzeltmek istedim. "Birleşmeyi pişman mısın?"

"Hayır, elbette pişman değilim." Bileğimi daha sıkı tuttu, uzaklaşmama izin vermedi. "Pişman değilim. Asla pişman olamam. Ama bunun senin için ne anlama geldiğini anladığım için mutlu olduğumu söyleyemem. Kieran da öyle..."

"Ya tam tersi olsaydı?" diye araya girdim. "Ya senin gücün beni kurtarsaydı, beni ya da Kieran'ı iyileştirseydi?" Kaşlarımı çatıttım. "Kieran nerede? Onun burada olacağını sanıyordum..."

"Muhtemelen uyuyordur."

Şaşkınlık içimi kapladı. Onun burada uyuduğunu düşünmüştüm, ama dikkatimi tekrar elimizdeki konuya verdim. "Bunun seni geçici olarak zayıflatacağını öğrenmek hoşuna gitmez miydi?"

Kaşlarını çatması, bunun ölümlüler ve tanrılar için bilinen en aptalca soru olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. "Hayır. Kesinlikle hayır. Kahrolasınca rahatlardım."

Kaşlarımı kaldırdım, anlamasını bekledim.

Sessiz kaldı, bu yüzden anlamadığını düşündüm.

Gözlerimi devirme isteğine direndim. "Böyle hissettiğine sevindim, çünkü ben de aynen öyle hissediyorum."

"Bu..."

"Farklı olduğunu söyleme, çünkü değil."

Çenesinin kenarındaki kas tekrar gerildi. "Haklısın."

Buna gerçekten inandığından emin değildim. "Birleşmenin amacı buydu, değil mi?"

"Öyleydi." Elimi göğsünden kaldırdı ve avucumun ortasına öptü. "Ama bunun sana zarar verdiğini bilmek, geçici de olsa, beni öldürüyor Poppy."

"Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissederdim. Ama senin için ödemeyeceğim bedel yok."

Cas'tan boğuk bir ses çıktı. Belinden eğildi ve sonra ağzı benim ağzıma değdi, dudakları yumuşak, nazik ve aynı zamanda açgözlüydü. Sanki ilk kez yapıyormuş gibi zamanını aldı ve dudaklarımın hissini üzerine kazımak istercesine beni öptü. Bu farklı bir öpücüktü, çok şey içeren yıkıcı bir öpücüktü. Aşk. Rahatlama. Bu tatlılık gözlerime yaşlar getirmişti. O geri çekildiğinde biraz başım döndü.

Alnını alnıma dayadı. "Bir sürü sorunun olduğunu biliyorum ama sana içecek bir şey getireyim. Ve

eminim banyo odasını kullanman gerekiyordur."

Tuvalete gitmem gerekiyor muydu? O kadar uzun süre uyuduktan, yani stazda kaldıktan sonra, gitmem gerektiğini düşünürdüm. Ama gitmedim. En azından acil olarak. Ve bu garipti. Ama o süre zarfında hiçbir şey içmemiştim, hiçbir şey yememiştim...

Yemek yediğime dair bulanık bir anı belirdi — çılgınca, parmaklarımla eti parçalarken — ve sonra kayboldu. O kadar hızlıydı ki, bunun gerçek bir anı mı yoksa rüya mı olduğundan emin bile değildim.

Neden bu konuda bu kadar takılıp kalmıştım ki?

Başımı sallayarak kalkmaya başladım ama Cas doğrulduğunda durdum. İkiz kehribar alevleri gibi yanan gözleri benimkilerle buluştu.

Yanaklarını kavrayarak, başını tekrar yüz yüze gelene kadar aşağı indirdim. Uyandığımda onun özünü nasıl hissettiğimi ve şimdi ne kadar güçlü hissettiğimi düşündüm. Bu nasıl olmuştu? Aklıma bariz bir cevap geldi, ama mantıklı gelmiyordu. Birleşme. "Bana bundan bahset... Senin içinde hissedip görebildiğim şeyden."

"Anlatacağım. Söz veriyorum." Parmaklarını bileklerimin etrafına doladı ve ellerimi nazikçe çekti. Her birinin avucunu öptükten sonra bıraktı. "Kalkıp ihtiyaçlarını giderdikten sonra."

Sinirli bir nefes vererek ayağa kalktım. "Peki."

Geri adım atarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Banyo odası şurada."

Taş fayanslarda ince bir çatlak fark ettim ve uzun süredir ayakta durmamış biri için şaşırtıcı derecede sağlam adımlarla kısa mesafeyi geçtim. Cas, sanki düşeceğimi beklermiş gibi peşimden geldi. Kapıya yaklaşırken, duvarın sıvasında örümcek ağı gibi çatlaklar olduğunu fark ettim.

Cas beni geçip kapıyı açarken, ben de bunu sormaya başladım. Bir düğmeye bastı. Sıcak, beyaz ışığın odayı doldurduğunu görünce rahatlardım.

"Ben dışarıda bekliyorum," dedi.

Ona bir bakış attım. Beni yalnız bırakmaya tereddüt ediyor gibiydi. Göğsümde, çoğunlukla sıcak bir ağrı hissettim. Endişesi çok tatlıydı, ama bunun benim uzun süre hareketsiz kalmamdan başka bir şeyden kaynaklandığını düşünmeden edemedim.

"Ben iyiyim," diye onu temin ettim.

Başını sallayarak kapı çerçevesinden uzaklaştı. Kapıyı kapatıp, derin bir nefes aldım ve döndüm. Bakışlarım pençeli ayaklı küvete takıldı...

Orada dururken omurgamdan bir ürperti geçti. Garip, neredeyse baskıcı bir tanıdıklık hissi uyandı. Sanki bu küveti daha önce bu odada görmüşüm gibiydim, ama görmediğimi biliyordum.

Yine de, ihtiyaçlarımı giderip küçük makyaj masasına gittiğimde tüylerim diken diken oldu. Dış fırçası ve sandal ağacı kokulu bir sabun bulduğuma sevindim. Önce, ağzımın ne kadar hassas olduğuna tamamen dikkatim dağılmış bir şekilde dişlerimi fırçaladım, sonra sabunu avuçlarımın arasında köpürttüm. Yüzümü hızlıca temizledim ve köpüğü suyla yıkadım. Garipti. O kadar uzun süre yatakta kalmış gibi hissetmiyordum, yapış yapış ve iğrenç. Bunun Casteel'in işi olduğuna bahse girerdim. Dudaklarım gülümsemeye başladı...

Etrafımda hiçbir şey yokken sesler duyduğum anılar canlandı. Onun sesi. Kieran'ın sesi. Ve bir tane daha vardı, değil mi? Aniden, zihnimde altın rengi bir parıltı belirdi ve tenim soğudu.

Altın.

Bir kafesin altın parmaklıkları.

Ellerimden su damlarken, ellerimde hafif bir titreme hissettim. Görüntü, zihnime girdiği kadar çabuk kayboldu ve beni tedirgin bıraktı.

Neden, tüm alemlerde, zihnimde altın bir kafes gördüm?

Belki de uyku halindeyken gördüğüm bir rüyaydı. Hiçbir fikrim yoktu, ama odaklanmam gereken çok daha önemli şeyler olduğuna karar verdim. Parmaklarımdaki suyu silkeledim ve bakımsızlığın üzerindeki küçük aynaya bakışlarımı kaldırdım.

Hemen yara izlerine odaklandım. Biraz daha soluk göründüklerini düşündüm, ama hala oradaydılar. Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemezdim, ama artık bir Primal tanrıçasıydım. Resimlerde ve heykellerde tasvir edilenler kadar kusursuz görünmem gerekmez miydi?

İç çekerek, yüzümden sarkmış, şimdi nemli olan saç tellerini geri çekmek için hareket ettim ve bakışlarımla...

Bir çığlık atarak geri çekildim.

Casteel odaya dalarken banyo odasının kapısı açıldı.

"Ne oldu?" diye sordu, odayı tarayarak. "Poppy?"

"Gözlerim," diye fısıldadım.

"Ne?" Arkama geçip, bakışlarımdan izlediği yuvarlak, altın çerçeveli aynadaki yansımaya baktı.

"*Gözlerim*," diye tekrarladım.

"Oh," diye mırıldandı.

"*Oh* ne demek?" diye bağırdım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Muhtemelen seni bu konuda uyarmalıydim."

Ona, onun bahsettiği şeye bakakaldım.

Çok çeşitli renkler vardı — yeşil tanıdıktı, gümüş de tamamen yeni değildi, ama mavi ve kahverengi yeniydi. Ve göz bebeklerimin arkasında bir aura veya çizgiler oluşturan parlak bir ışıltı yerine, yeşilin içine dağılmışlardı, neredeyse minik yıldız patlamaları gibi. İrislerimde de çizgiler vardı — altın şeritler ve ince oniks bantlar.

"Onları görüyor musun?" diye sordum, sesim neredeyse bir ciyaklamadan ibaretti.

"Görüyorum." Bana daha da yaklaştı. Başımın üst kısmı onun göğsüne zar zor ulaşıyordu. Ellerini kollarımın üst kısmına doladı. "Çok güzeller."

"Onlar..." Başımı salladım. "Onlar tıpkı..." "Ne gibi?"

Söylemek üzere olduğum şey kayboldu. Sanki daha önce böyle gözler görmüşüm gibiydim. Ama görmüş olsaydım, bunu unutmazdım.

"Garip," dedim, daha iyi görebilmek için öne eğildim.

"Onlar eşsiz bir güzelliğe sahipler," dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Doğru söylüyorum." Beni kendine doğru çevirirken avuç içlerini

beni kendine doğru çevirirken avuç içlerini kollarımın üzerinde yukarı aşağı gezdirdi. "Evet, farklılar

farklı, ama güzeller." "Dikkat dağıtıcı derecede..."

Başını eğdi ve beni öptü. "Güzel."

"Ben tuhaf derdim," dedim dudakları dudaklarımdan ayrıldığında.

"Burada işin bitti mi?"

"Evet."

Elimi tutarak beni banyo odasından çıkardı. Beni yatağa geri götürürken, gözlerimi ovma isteğine direnerek, sanki bu onların görünüşünü değiştirecekmiş gibi, hala gözlerimi düşünüyordum.

"Sende gördüğüm ve hissettiğim eather hakkında bana bilgi verecek misin?" diye sordum, yatağın kenarına oturarak.

"Sen komada iken başladı, yapma." Elim yüzüme götürürken yakaladı. "Gözünü kurcalama, Poppy."

"Dokunmayacaktım," dedim.

Kaşları kalktı ve dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Neyse," diye mırıldandım. "Ne diyordun?"

Cas, elini bıraktığı anda parmaklarımı gözlerime sokacağımı düşünür gibi tereddüt etti. Sonunda elini bırakmadan önce bana uyarıcı bir bakış attı. Ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Dediğim gibi," dedi, "bu, sen komada iken başladı."

Onun dönüşünü izledim, bakışlarım sırtındaki kaslı kasları ve uzun bacaklarını çıplak ayaklarına kadar dolaştı. Biraz zayıflamış görünüyordu. Ben komada yatarken kendine bakmadığını tahmin ediyordum ve Kieran'ın da bakmadığını tahmin ediyordum. Onların kendilerinden çok beni düşündükleri düşüncesi kalbimi ağırlaştırdı. Kapıya baktım.

Kieran neredeydi?

"Aslında, bence daha öncesinde başlamıştı," diye devam etti ve küçük, oval bir yemek masasına doğru yürüdü. Masada sürahiler ve kapaklı tabaklar dağılmıştı. "Ama Rev saldırısından hemen sonra gerçekten başladı. Kısa bir süre uyandın." Bana bir bakış attı. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Ve bu, Revenant seni bıçakladıktan sonra mı oldu?"

"Biraz sonra, ama evet. Bütün kale sallandı," dedi, benim bakışlarım taş zemindeki çatlağa düşerken. "Eather ile aydınlandın ve sonra gözlerini açtın. Biz, Kieran ve ben, uyanıyorsun sandık, ama öyle olmadı. Eather senden dışarı akıp ikimize de çarptı ve bizi bayılttı."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Kulağa acı verici geliyor."

"Öyleydi..." Parmakları beyaz bir sürahi ile bir sürahinin arasında gidip geldi. "Yoğun."

Bu kelimenin yetersiz kaldığını biliyordum. "Anlattığın şey, Kemik Tapınağı'nda başıma gelenlere benziyor."

"Senin başına geldiğinde, çok daha kötüydü," dedi ve ben buna gülümsedim. "Biz

bayılmadan ve sanırım kendi mini-stazımıza girmeden önce, Kieran'ın etrafında ve içinde dönen özü gördüm." Bir sürahi alıp durakladı. "Onunki altın ve gümüştü."

Kalbim bir an durdu ve dudaklarım açıldı. "Peki seninki?"

"Gümüş," dedi, bana bakarak. "Gümüş ve gölgeler."

Geriye yaslandım, ağzım açık kaldı, kelimeler çıkamadı. Şok, düşüncelerim hızla akarken dilimi kısa bir süre felç etmiş gibiydi. "Söylediğin şey, yeteneklerimin senin arasına bölündüğü gibi geliyor."

Casteel bardağa sıvı dökerken, "Bir Primal ile Birleşme'nin normal bir Birleşme'den çok farklı olduğunu varsayabiliriz," dedi.

"Öyle mi?" diye mırıldandım, avuçlarımı dizlerime sürterek. "Acaba ikiniz bu yeteneklere tam erişim hakkına sahip misiniz? Kieran dokunarak iyileştirebilir mi, hatta hayat verebilir mi? Ve sen..."

Sürahiye masaya koyarken kaşlarını kaldırdı. "Dokunarak öldürebilir mi? Bu normalden çok da farklı olmaz."

"Fiziksel çaba gerektirmediği için," diye belirttim.

"Onun dışında." İkinci bardağı doldurdu. "Ama bu yeteneklere sahip olup olmadığımızı bilmiyorum. Henüz tam olarak test etmedik."

"Test etmeliyiz..." diye başladım, ama bu yetenekleri test etmenin ya yaralı birini bulmak ya da belki de o kişiyi yaralamak ve başka birini öldürmek anlamına geldiğini fark edince sözümü yarım bıraktım.

"Sanırım bu yetenekleri test etmenin ne anlama geldiğini yeni fark ettin," dedi, dudakları bilmiş bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Evet." İç geçirdim. "Yani, o zaman gerçekten uyanmadım mı? Tekrar komaya mı girdim?"

"Evet. Tekrar uykuya daldın." Gözlerini kaçırıldı. "Aç mısın? Burada biraz peynir ve kurutulmuş et var."

Meyve ve çikolata da var. Ayrıca bize daha fazla yiyecek getirebilirim."

"Ben..." Düşündüm. Aç hissetmiyordum. "Şu anda yemek yiyebileceğimi sanmıyorum."

Yaklaştı. "Uzun zamandır bir şey yemedin, Poppy." "Sen de öyle."

Casteel, elinde bardakla önümde durdu. "Yeterince yedim, ki bu yine de senden daha fazla."

"Gerçekten o kadar aç değilim ve evet, bunun tuhaf olduğunu biliyorum." "Muhtemelen az önce beslendiğin içindir," diye açıkladı. "Ama

yine de yemek yemen gerekiyor, ilkel tanrı olsan da olmasan da."

"Bir İlkel tanrının yemek yemesi gerektiğini nereden biliyorsun?" "Çünkü ben öyle diyorum."

Gözlerimi devirdim. "Yakında yiyeceğim. Şu anda soracaklarım var."

"Elbette, soracak soruların var." Gözlerimi kısarak baktım.

Casteel göz kırptı. "O zaman en azından iç." Bana hafif bir gamzeyle gülümseyerek bardağı uzattı. "Bu, ne halt yediğini bilmediğim bir meyveyle demlenmiş su..." Kaşları çatıldı, sonra düzeldi. "İçinde bir çeşit meyve var."

Kieran'ın bu içeceği hazırladığından şüphelenerek bardağı aldım. "Duyularımız da güçlendi." Yanıma oturdu. "İşitme. Görme. İkimiz de daha güçlüyüz..."

"Bekle." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Duygularımı tadabileceğini söyledin! Ve tadabileceğini söyledin..."

"Arzunu?" Uzun kirpikli gözleri benimkilere kaydı. "Öyle dedim."

Onu tekrar izlemeye başladım, duygularımı okuyabildiğini sindirirken sessiz kaldım. "Kieran da bunu yapabilir mi?"

"Kieran bunu her zaman bir dereceye kadar yapabilmiştir, ama farklı bir şekilde. Kurtadamlar duyguları koklamakta iyidirler," diye hatırlattı bana. "Ama sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Casteel başını salladı. "Bundan bahsetmedi, ama muhtemelen bu konuda bir gelişme olduğunu düşünüyorum."

Gözlerim tekrar bardağıma düştü. "Senin duygularımı okuyabilmen fikrini sevdiğimden emin değilim."

"Oh, hiçbir şeyin yanlış olmadığını söylediğinde, aslında üzgün olduğunda ya da..."

"Ugh." Kendimi sırt üstü yatırma dürtüsüne direndim.

Gülümsemesi genişledi. "Senin kadar sinir bozucu olmayacağım. Söz veriyorum."

"Ben sinir bozucu değilim..." Bana keskin bir bakış attığını görünce iç geçirdim. "Neyse." Başparmağımı bardağın kenarında gezdirdim. "Daha... aşırı formlarını denemediğini biliyorum, ama onu kullanmayı başardın mı?"

"Evet." Casteel tavana baktı. "Kasıtlı değildi, ama onu çağırabileceğimi hissediyorum."

Başımı ona doğru çevirdim. "Bana da öyle geliyor . Sanki özü çağırmam yeterli, o da cevap veriyor. Vay canına." Heyecanım arttı ve yine, farkındalığımın kenarlarında bir anlık bir tanıma hissi belirdi. "Bu iyi haber, hatta harika bir haber."

"Mm," diye mırıldandı Casteel, dikkatimi ona çevirmeme neden oldu.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyor muydu? "İç," diye mırıldandı.

Onun tavsiyesine uyarak, sudaki meyve aromasının tadını çıkardım.

Çilek mi? Ve başka bir şey daha... Nane olabilir mi? Bir yudum daha aldım. Kesinlikle nane.

Casteel'in parmak uçları kolumdan aşağı kayarken, arkasında küçük kabarcıklar bıraktı. Casteel'in bana dokunmadığı tek zamanların, benim banyoya gittiğim ve onun masada olduğu zamanlar olduğunu fark etmiştim. Dokunuşunun cildimde kalması, bırakırsa kaybolacağımı düşündüğünü hissettirdi.

Parmakları elimden geçti ve bu, zayıf bir anıyı tetikledi. "Sanırım sen

dokunduğunu hissettim... elimi tutuyordun... ben komada yatarken." Yeni bir farkındalıkla gözlerimi ona çevirdim. "Ve sanırım benimle konuşuyordun."

"Nadiren yanından ayrıldım," diye itiraf etti sessizce ve boğazımda bir ağırlı belirdi. "Uyandığında kim olduğunu hatırlamama ihtimalin vardı."

Bardağı indirdiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bu mümkün müydü?"

O başını salladı ve parmaklarını benim parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Nektas'a göre mümkündü. Senin staz halindeyken seninle konuşmanın yardımcı olabileceğini söyledi, ama ben emin değildim. Garanti yoktu." Derin bir nefes aldı ve kirpiklerini kaldırdı. "Yani beni duyabiliyor muydun?"

"Evet, sanırım. Biraz bulanık ama sesini duyduğumu sandım." Daha düşük, daha derin bir tınıyı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Sanırım Kieran'ı da duydum."

"O sık sık buraya gelirdi." Öne eğilerek, ağzımın köşesine hızlıca bir öpücük kondurdu. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Hafifçe eğilerek, bunu düşünürken bardağı yakındaki komodinin üzerine koydum. Yerler, insanlar ve daha fazlası hakkında kısa, karışık görüntüler vardı - daha fazlası olduğunu biliyordum. Ve bir şeyi hatırlamam gerektiği hissi vardı, ama hiçbir şey net değildi. "Sanırım rüya gördüm, ama bazen, sadece oradaydım... karanlıkta." Göğsümde küçük bir soğukluk hissettim. Hiçlikteyken başka bir ses duymuştum. "Burada başka kimse var mıydı?"

"Delano. Emil birkaç kez." Casteel elini boynumun yanından aşağı doğru kaydırды.

Bunu yaparken rahatlamış gibi görünüyordu, parmaklarını benim parmaklarımın üzerine koydu ve bakışlarımı çekti.

"Tawny de burada biraz zaman geçirdi," diye ekledi ve bu sözleri beni şaşırttı. "Onun varlığının yardımcı olacağını düşünmüştüm."

"Padonia'dan mı geldi?" Krallık savaşta olmasa bile, bu pek de güvenli bir yolculuk değildi. Kişi

Kan Ormanı'ndan geçmek zorundaydı.

"Gianna ve birkaç kişi daha ona eşlik etti." Elini uzatıp kolumu nazikçe sıktı. "Buraya sağ salim ulaştı."

Yavaşça başımı salladım, en az bir kurt eşliğinde olsa da o yolculuğu yaptığına hala şaşkındım. Benim gibi kendini korumak için eğitim almamıştı — hala da almıyordu — ve Yükseliş için Carsodonia'ya gitmekten korkuyordu — ve bu, ikimiz de Yükselmişler hakkındaki gerçeği öğrenmeden *önceydi*.

Ama Tawny aynı değildi.

Bunu hatırlıyordum.

Hareket ettim, dilimle bir dişimi dürterken ayak parmaklarımı yere sürttüm. Ama Tawny'yi duyduğumu hatırlamıyordum.

"Millicent de seninle biraz zaman geçirdi."

"Gerçekten mi?" Bir başka sürpriz dalgası beni sardı. Bunu duymayı beklemiyordum. Millicent... şey, biraz tuhaftı. Aynı zamanda benim kardeşimdi.

Bir kardeşim vardı.

Tanrım, bunu kafamda sindirecek zamanım olmamıştı.

Millicent'in benimle aynı entrikalarla bu dünyaya getirildiğini düşünerek derin bir yudum aldım. Bu bilgi onu rahatsız ediyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu. Onun hakkında gerçekten bildiğim tek şey, kısmen Casteel'in kanı nedeniyle bir Revenant olduğu gerçeği ve tanrılar, bu Isbeth'in Malik'in beni Yükseltmesini planladığını bilmek kadar kafa karıştırıcıydı ve normal bir insan gibi sandalyede oturamamasıydı.

Tabii, bunlar ve onun Malik'in ruh eşi olduğu gerçeği.

Ama duyduğum ses de onun değildi. Diğer ses daha soğuk, daha kuru bir fısıltıydı ve... erkeksiydi. Tanıdık geliyordu.

Casteel diğer eliyle yanağıma dokundu ve beni düşüncelerimden kopardı. "İyi misin?"

Boğazımı temizleyip başımı salladım ve odaklanmaya çalıştım. Uzun süre hareketsiz kalmıştım ve bu sırada neler olduğunu bilmem gerekiyordu. "Başkente —krallıkta durumlar nasıl?"

Başparmağı elimin üstünde gezdirdi. "Sen stazdayken her şeyin sakın olmasını sağladık."

"Bunu nasıl yaptınız?" diye sordum, bunun kolay olamayacağını düşünerek.

"Başlangıçta başkenti tecrit altına aldık," diye açıkladı. "Bu tedbir kaldırıldı, ama hala sokağa çıkma yasağı var."

"Nasıl...?" Nefesim kesilirken, cildimin her yerinde küçük kabarcıklar belirdi.

"Poppy?" dedi Cas, yanımda oturmasına rağmen başka bir odadaymış gibi seslendi.

Rahatsızlık, sanki ürperen bir soğukluk gibi mide boşluğuma yerleşti ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ellerim titredi, spazmla açıldı.

Cas öne doğru eğildi ve cam yerden düşmeden onu yakaladı. Su kenarından taşarak taşa sıçradı, ben de ayağa fırladım. Görünmez bir ağırlık üzerime bastırdı, sanki yerden düşecekmişim gibi hissettim, korkuyla boğuluyordum, çünkü biliyordum ki... alemlerde bir şeyler değişmişti.

O şeyin *farkına* varıyordu. Uyanıyordu.

BÖLÜM 11

POPPY

Titreyerek, boğucu korku hissi yerini bir çekime bırakırken orada durdum. Bir ihtiyaç. Aynı derecede boğucu bir çağrı...

Güçlü eller kollarımı kavradı, bu temas içime bir enerji dalgası gönderdi ve beni şimdiki ana geri getirdi. Geniş gözlerim yukarı doğru kaydı ve parlak altın rengi gözlerle buluştu.

Casteel.

Oydu. Onun elleriydi.

"Poppy?" Beni tekrar oturtana kadar bana rehberlik etti. "Ne oluyor?"

"Ben..." Göğsümdeki gerginlik azaldı. "Konuş benimle, tatlım."

Geri çekildim, gözlerimi kırpıştırarak onun yüzünü netleştirdim. "Tatlım?" diye fısıldadım, içimi farklı bir duygu kapladı. Bu seferki, küveti gördüğümde hissettiğimle neredeyse aynı olan bir tanıdıklık duygusuydu. "Bana daha önce hiç öyle dememiştin, ama..."

Bana bakarken göz bebeklerinin arkasında damarlar atıyordu. "Ama ne?"

Kafamı salladım. "Ama sanki öyleymiş gibi geliyor—senin bana öyle dediğini hatırlıyorum."

"Sen komada yatarken öyle yaptım," dedi, çenesindeki kaslar gerildi. "Az önce ne oldu?"

"Bilmiyorum." Elimini göğsüme bastırdım, hızlı kalp atışlarımı hissettim. "Aniden soğuk bir ürperti hissettim ve sanki

sanki... bir şey değişmiş gibi
hissettim." "Değiştmi mi?" diye
tekrarladı.

"Sanki alemde, alemlerde bir şey değiştmi," diye açıklamaya
çalıştım. "Bunun mantıklı olmadığını biliyorum, ama içimde bir
his var..."

"Korku mu?" diye cevapladı benim yerime.

"Evet." Gözlerimi ona çevirdim. "Sen de hissettin, değil
mi?"

"Hissetmemek imkansızdı." Gözleri benimkileri aradı.
"Nedenini bilmiyor musun?"

"Hayır."

Elini koluma kaydırıldı. "Artık hissetmiyor musun?"

"Gitti," dedim ona. "Ne olduğunu hiç bilmiyorum."

"Sanırım..." Casteel boğazını temizledi. "Lanet olsun, Poppy,
ödümü kopardın."

Onun duygularını gizlediğini fark edince gözlerim fal taşı
gibi açıldı. O anda çatlağı hissettim — acı ve soğuk bir korku.

"Ama sen iyisin, değil mi?" diye sordu, yanaklarımı avuçlayıp
başımı geriye doğru eğerek. "Başın ağrımıyor ya da başka bir
şeyin yok, değil mi?"

"Hayır," diye onu temin ettim. "Muhtemelen sadece
stazda kalmanın yan etkileri."

Gözlerini kapatmadan önce gözlerinde bir rahatlama belirdi.
"Tanrım, Poppy. Çok korktum. Bütün bu zaman boyunca bana
geri dönmeyeceğinden çok korktum. Ve düşündüm ki... Lanet
olsun, yine aynı şeyin olacağını düşündüm."

Kalbim sıkıştı. "Casteel..."

Dudakları benim dudaklarımın üzerine kapandı ve sözlerimi
susturdu. Sanki sonsuza kadar bunu yapamayacağından korkmuş
bir adam gibi beni öptü. Yıkıcı, çaresiz bir öpücüktü.

Casteel ayrıldı, alnını alnıma dayayarak ağır ağır nefes
alıyordu. Tüm vücudunun

titrediğini hissettim ve...

Onun kalıcı korkusunun donuk acısını tattım ve bu, içimde bir endişe dalgası yarattı. Casteel'in yaşadığı onca şeyden, hayatta kaldığı onca şeyden sonra, nadiren korku duyardı. Hatta bir zamanlar onun böyle bir duyguya sahip olabileceğini düşünmüyordum bile.

Ama bana gelince korku duyuyordu. New Haven'da ağır yaralandığımda ve daha fazla acımasız ve anlamsız cinayeti önlemek umuduyla Lord Chaney ile birlikte ayrıldığımda. Irelone'nin yıkıntıları arasında beni kucakladığında onun korkusunu hissetmiştim. Ve az önce, tüm endişesini, *korkusunu* bana aktarmaya çalışır gibi beni öpmüştü.

Buna neden olan şey ne olmuştu? Aldığım her nefes onun yoğun kokusuyla doluyken odaklanmak zordu.

Sonraki sözleri de yardımcı olmadı.

"Şu anda yapmamız veya konuşmamız gereken çok şey var, ama sana ihtiyacım var," diye nefes nefese konuştu, sözleri sanki ruhunun derinliklerinden çıkmış gibi kesik kesik nefeslerle karışıyordu. "Sana her şeyden çok ihtiyacım var. Sana sahip olabilir miyim? Lütfen?"

Arzuyla boğuklaşan sesiyle söylediği çaresiz yalvarışı beni sarsmıştı. Haklıydı. Ne olduğunu ya da bunun benim uyku halinden uyanmamla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum. Ve konuşulacak çok şey *vardı*. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan sadece oydu ve bana ihtiyacı vardı.

Yanaklarını kavrayarak, başını çevirip gözlerimizin karşılaşmasını sağladım. "Her zaman ve sonsuza kadar."

O sert, muhtaç ses yine ondan geldi, ama bu sefer kısmen hırıltıydı. Sonra ağzı bir kez daha ağzıma değdi ve o anda bana davranışında ham bir şey vardı — sonsuz derecede *daha fazlası*. Dudaklarımız birbirine çarptı. Dişlerimiz — dişlerimiz — çarpıştı. O kolunu belime dolayarak beni kaldırıp öpücüğü derinleştirirken, duyularım dönüyordu.

Bir saniye beni kendine doğru çekti. Bir saniye sonra, yatakta yatıyordum ve o üstümde duruyordu. Sonra ağzı tekrar ağzıma döndü. Dışının keskin kenarı alt dudağımı sıyırdı ve nefesim kesildi. Pantolonunun içinden, kalçama sert ve kalın bir şekilde dokunduğunu hissedebiliyordum. Arzu, acıya varacak kadar alevlendi ve göğsümdeki uğultulu özü okşadı.

Casteel'in parmakları saçlarıma dolanırken, öpücüklerimiz kısa ve sert patlamalar halinde gelirken, ham ve ihtiyaç dolu bir hırıltı çıktı. Dilinin her dokunuşu vücudumda kıvılcımlar çaktırdı — kontrolü kaybedersek ikimizi de kesinlikle tüketecek kıvılcımlar.

"Bunu yavaş yavaş yapmalıyım," dedi, sesini kalınlaştırıp derinleştirerek yanağımı, oradaki yara izini öptü.

Ben yavaş olmasını istemiyordum.

Eli boynumun yanından aşağı kaydı, çılgınca atan nabzımın üzerinde kısa bir süre durduktan sonra omzuma doğru yol aldı. Parmaklarını geceliğimin askısının altına kaydırırken şakaklarımdaki yara izini öptü.

"Daha yeni uyandın." Casteel geceliği aşağı indirdi ve göğüslerimi ortaya çıkardı. Kendini kaldırdı ve aşağıya baktı. Bir titreme geçti içinden. "Tanrılara şükür."

Neden böyle dediğini anlamadım, çünkü göğüslerimin uçları onun bakışları altında sertleşmişti, ama sonra eli geceliğin kenarını buldu ve onu belime kadar sıyırdı.

"Ve çok uzun süre ortalarda yoktun," dedi.

Kalbim göğüs kafesime çarparken, dizlerinin üzerine çöküp, elini uyluğumdan aşağı kaydırarak dizimi tutup yana doğru çekmesini izledim. Soğuk hava oradaki ısınmış eti okşarken, bakışlarını bacaklarımın arasına sabitledi.

"Siktir," diye inledi.

O benim en mahrem yerime bakarken, utançtan değil ama yüzüm kızardı. Bir zamanlar, onun cesur bakışları ve benim deneyimsizliğim, bacaklarımı kapatmaya çalışmama neden olurdu. O kadar korunaklı bir ortamda büyümüştüm ki, Bayan Willa'nın günlüğünde yazdıklarına

, onun gibi bir erkeğin benim en gizli yerime bu kadar yoğun, bu kadar arzu ve ihtiyaçla bakabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ama şimdi, onun doyasıya bakmasını istiyordum. Ve Casteel bunu biliyordu.

Gözlerini benden ayırmadan, dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. "En güzel yerin neresi biliyor musun, Poppy?"

Elleri uyluklarımdan yukarı kayarken, göğsümden karnıma bir heyecan dalgası yayıldı. "Ne?"

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Amin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yüzüm kızardı. Az önce o... mi dedi? Bu çok... kaba bir kelimeydi, ama onun ağzından çıktığında öyle gelmedi.

Casteel'in kahkahası alçak ve boğuktu. "Çok pembe ve güzel." Elini omzuma koydu ve bana doğru eğildi. Dudakları kızarmış yanağımı ve sonra kulak kepçemi okşadı.

"Kıpırdama," diye emretti, sesi boğuk, ateşle doluydu ve açlıkla doluydu.

Hiç düşünmeden itaat ettim, bu beni bile şaşırttı. Her zaman kışkandığımı akıcı bir zarafetle ayağa kalktı ve yatağın yanında durmasını izledim. O, ince kalçalarından pantolonunu aşağı indirirken dudaklarım aralandı. Her yeri güzeldi. Uyluklarındaki kaslı kasları ve özellikle de altın bronz teninden birkaç ton daha açık olan yara izleri, onun ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Pantolonunu çıkardı. Eğilip sert, damarlı penisini kavradığında nefesim kesildi. Kendini okşarken, zevk midemde sıkıca kıvrıldı.

"Sen söz konusu olduğunda çok bencilim, çok açgözlüyüm," diye dişlerini sıkarak, yatağa geri tırmanırken dişlerinin uçları görüldü. "Ve seni çok seviyorum."

Onu izlerken, boğazımı duygular tıkadı, eşit derecede güçlü aşk ve şehvetin karışımı. Yanağını avuçladım, sakallarını hissettim. "Casteel..."

Hızlıca hareket etti, dudakları benimkilere çarptı. Elim yanağına kayıp ipeksi saçlarına doğru ilerlerken, içimi sıvı bir sıcaklık kapladı.

Casteel başını kaldırdı ve güçlü kolları ve vücudu beni kuşatırken, gözlerim onun gözleriyle buluştu. Bir anda New Haven'ı hatırladım; kabusundan uyanıp neredeyse kana susamış hale geldiği anı. Gözleri o zaman olduğu gibi aynı gergin, vahşi ihtiyaç ve sonsuz açlıkla parlıyordu, ama şu anda aç olduğu benim kanım değildi.

Gözleri de New Haven'daki gibi ürpertici siyah değildi. Göz bebeklerinin arkasındaki gümüş rengi aura ile aydınlatılmış, ısıtılmış bal havuzları gibiydi.

Casteel beni tek bir derin hamlede aldı. O tüm uzunluğuyla içime girerken, benim çığlığıam onun boğuk haykırışında kayboldu.

Dolgunluk neredeyse dayanılmazdı, içimi bir zevk patlaması ve bir acı dalgası kapladı. Ancak bacaklarımın arasındaki kayganlık, benim fazlasıyla hazır olduğumu gösteriyordu.

Onun bakışını takip ettim ve göğüslerimin uçlarının göğsüne değdiği yerden, uyku cüppesinin kalçalarımın etrafında toplandığı yere kadar baktım. Birleştiğimiz yere bakarken göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. İçimde derinlerdeki titremesini hissedince dudağımı ısırdım.

Casteel parmaklarını çenemin etrafına doladı ve bakışlarımı ona çevirdi. İçimde gömülü halde tamamen hareketsiz kaldı. "İyi misin?"

Ellerimi göğsüne dayadım ve başımı salladım.

Çenesindeki kaslar gerildi. "Durdurabiliriz..."

"Sakın yapma." Kalçalarımı kaldırdım, bu beni iniltiye, onu da inlemeye sevk etti.

"Tanrıya şükür," diye homurdandı ve sonra hareket etmeye başladı.

Her bir itişi kasıtlı ve güçlüydü, tekrar tekrar içime giriyordu. Ben yataktan kalkıp onun hareketlerini takip ederek her hareketle artan enfes sürünmeyi daha fazla hissetmek için eğilirken, yüzüğünün soğuk metali göğüslerimin üzerinde kaydı. Kolunu uyluklarımın altına sokup kaldırdı. Açı onu daha da derine soktuğunda başım geriye doğru gitti ve içimi mutluluk kapladı.

"Bana bak," diye emretti, eli çenemin hemen altında boğazımı kavradı. Gözlerim onun gözleriyle buluşana kadar başımı geriye doğru eğdi. "Gözlerini benden ayırma."

Gerilim azaldı. Emir mi? Dominant tutuş mu? Bu, kalbimin derinliklerine kötü bir titreşim gönderdi.

"Gözlerinin açık olduğunu görmek istiyorum. Benimle olduğunu bilmem gerek," diye dişlerini sıkarak beni orada tutarken, gözleri benimkilere kilitlendi. Kalçaları gittikçe hızlanırken, göz bebekleri büyürken kaçış yoktu.

Nefeslerimiz karışık, düzensiz ve sıcaktı, kalçalarımızın ritmini vurgularken, ince gümüş çizgiler onun irislerinin sıcak balını delip geçiyordu. Gümüş ve altının kontrastı şaşırtıcı ve güzeldi, o benim bakışlarımı tutarken, her bir itiş ateşli bir arzu uyandırıyor ve onu tüm vücuduma yayıyordu. Oda, tenin tenle buluşmasının sesleriyle yankılanırken, nefesim kısa nefesler halinde geliyordu. Zevk büyüdü ve döndü, gittikçe daha sıkı ve daha sıkı bir şekilde kıvrıldı. Başparmağının boğazımı nazikçe okşaması, neredeyse cezalandırıcı itişleriyle çok çelişkiydi.

"Casteel," diye nefes nefese kaldım.

"Tekrar söyle," diye ısrar etti. "*Lütfen.*"

"Casteel," diye bağırdım, içimdeki sıcaklık çok yoğundu, zevk çok enfesti. Ona sarıldım, tırnaklarım omuzlarının derisine batarken, onu teşvik ettim. "Seni seviyorum."

Kendini kaldırdığında, göğsünden gelen gürültü farklı ve daha derin geliyordu. Neredeyse hayvani bir sesdi ve vücudum utanmadan buna küçük

Zirveye ulaştığını hissedebiliyordum, nefesi göğsünde takılıyor, vücudu sertleşiyor, soğuyordu...

Gözlerim birden açıldı ve elim onun omzuna değdiği yere sabitlendi. Gölgeler, onun teninin hemen altında kıvrılıp bükülüyordu.

Ayaklarımın altında karanlık dallar kıvrılırken konuşmaya çalıştım, ama onun hareketleri daha ısrarcı hale geldi, vücudumu şok dalgaları halinde saran zevk dalgaları yayılan yerleri doldurup dokunuyordu.

Dumanlı gölgeler daha yükseğe tırmanırken, güçlü boğazını ve çenesinin ve yüzünün yanlarının oyulmuş çizgisini kayarken, çaresizce büyülenmiş bir şekilde izledim. Bu gölgelerin deseni, kalçalarının her acımasız itişinde nasıl nabız gibi attığı ve dalgalandığı konusunda belli belirsiz bir şekilde tanıdıkta, ama aynı zamanda *farklı* bir şey de vardı.

Casteel başını eğdi, dudakları benimkine değdi ve düşük bir homurtuyla tek bir kelime söyledi. "Benim."

"Oh, tanrılar," diye nefes nefese kaldım.

"İşte bu." Casteel kolunu başımın arkasına doladı ve itişlerinin gücüyle vücudumun hareket etmesini engelledi. "Benim için gel."

O başını kaldırırken vücudum onun etrafında sıkılaştı. O derin gerginlik sarmalı çözülmeye başladı. Yoğun zevkin ilk dalgası içimi kapladı ve onun bedenindeki *değişimle birlikte* üçüncü kez onun adını haykırdım. Bakışlarım onun gözlerine kilitlendi, nefesim boğazımda düğümlendi.

Tanrım.

"Siktir," diye homurdandı, kalçaları benimkilere sürtünüyordu.

O benim içimde derinlerde kasılırken, her bir nabızı artçı sarsıntılar yaratırken, bakışlarımı tutarken, ikimizi de ecstasy dalgaları sardı. gözlerinde *bir şey* vardı.

Onun içinde olmaması gereken bir şey.

Casteel titreyerek başını boynumun kıvrımına bıraktı, ağırlığının çoğunu kollarına vererek

Kalbim hızla atıyordu.

Omuzlarında dönen özü izledim. Gölgele bir renkti ama benim derimde gördüğüm oniks rengi değildi. Onunki bana hematitin koyu gri tonunu hatırlattı, ancak Casteel'inki koyu gri üzerine *kırmızı* çizgilerle kaplıydı.

Saf, ham ölümün özü.

Elim titreyerek kolunu yukarı doğru kaydurdım, durdum, sonra yumuşak bir nefes alarak parmaklarımı açtım.

Elimin altındaki kaslar, eather nabız gibi atarken ve sonra parmaklarımın altından kayarken toplandı. Eather'ı, koluma bir enerji dalgası gibi *hissettim*. Serin ve karıncalandıran bir histi ve içimdeki özü harekete geçirdi. Bir kısmı tanıdık geliyordu ve tanıdık görünüyordu.

Ama değildi.

Ondan yayılan şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Sonsuz, güçlü ve... *yeni* bir şeydi.

"Casteel," diye fısıldadım.

Alnını alnıma dayadı, kalçaları yavaşladı. "Hmm?"

"Sen...?" İçimde onun uzunluğunun derinden seğirdiğini hissedince nefesimi tuttum. "İyi misin?"

"Penisim senin sıcak, ıslak vücudunun derinliklerinde," dedi, çenesindeki sakalları yanağımı gıdıklarken burnunu benim burnuma sürttü. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sen iyi misin?"

"Evet." Ellerimi omuzlarına kaydurdım ve sırtı tamamen kavislenerek bana daha fazla sevgi isteyen bir kedi gibi geldi. "Şey, bunun farkında mısın bilmiyorum ama senin özünü görebiliyorum."

Casteel bana karşı hareketsiz kaldı, sonra başını yana çevirip vücudundaki solan gölgelere baktı.

Hareket etti ve hala içimde olduğu için *o* noktaya çarptı. Nefesimi tuttum ve dikkatini tekrar bana çektim.

"İşte bu yüzden," diye fısıldadı.

"Neden ne?"

"Gölgeleri gördüğün yere dokundun, değil mi?" "Evet," diye onayladım. "Gölgeler bir şekilde kalınlaştı ve yanaklarından boğazına doğru yayıldı."

Gerginlik, ağzının köşelerinde parantezler oluşturdu. "Canın acıdı mı?"

"Ne? Hayır. Hiç de değil," diye hemen onu rahatlattım. "Sadece parmaklarımın biraz titrediğini hissettim."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Senin içindeyken eather'ın yüzeye çıkmaya çalıştığını hissettim," dedi ve yüzü yine kızardı. "Onu kontrol etmeye çalıştım."

"Öz, senin iradenin bir uzantısı, değil mi? Sen bana asla zarar vermezsin," dedim. "O halde, içindeki öz de vermez. Benimleyken onu kontrol etmek için endişelenmene gerek yok."

"Sana asla zarar vermeyeceğim konusunda haklısın," dedi. "Ama son kısmı konusunda emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu özün içimde olması ne anlama geldiğini tam olarak anlayana kadar kontrolümü kaybetmek istemiyorum."

Bunu anlıyordum. Gerçekten. Ama bana zarar vereceğinden endişelenmesi hoşuma gitmiyordu. "Özün gölgeler gibi görüldüğünü söylemiştin."

Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Öyle değil mi?" "Tam olarak değil," dedim. "Daha çok koyu gri bir renk ve kırmızı çizgiler var."

Başını eğdi, yüzük ve zincir göğüslerimin arasına düştü. "Bana gölge gibi göründü, ama şimdi sen söyleyince, farklı olduğunu anladım. Ama anlamadım..." Yan tarafa eğildi. Bu sefer, ikimiz de düzensiz bir nefes aldık. "Kızıl kısmını anlamadım."

"O kısım oldukça önemli."

"Benim sikim gibi mi?"

Dudaklarımı büktüm.

O güldü ve burnunu çeneme sürttü. "Neden farklı görüldüğünü bilmiyorum."

"Ben de," diye mırıldandım, hafifçe kaşlarımı çatarak. "Bu açıkça ölümün özü. Gerçek ölüm..." Yine nefesimi tuttum, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Anlıyor musun...?"

Dudakları benimkine değdi. "Neyi anlıyorsun?"

"Biliyorsun."

"Ama ben anlamıyorum," diye mırıldandı, kalçalarını yavaşça sallayarak. "Bence, neyi kastettiğini anlamam için gereksiz yere çok sayıda tanımlayıcı kelime kullanmalısın."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde yine yavaşça gezdirdi. "Poppy?"

Nefesim yine hızlandı. Kalçalarımız arasında bir santim bile boşluk kalmamıştı, o benim kalçama karşı tembelce hareket ediyordu. "Ne?"

"Bekliyorum."

"Sert," diye tersledim. "Sana nasıl tekrar sertleştiğini soracaktım..."

"Poppy," diye haykırdı. "Bu sorulması uygun olmayan bir soru."

"Sen lanet olasıca...?"

Beni öptü, kalçalarını benimkilere sürterken alt dudağımı yakaladı. "Deniyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorsun...?" Göğsüne vurdum. "Saçmalıyorsun."

"Sanırım aradığın kelime '*azgın*'." Kendimi tutamayıp güldüm.

Göğsü keskin bir nefesle yükseldi, sonra titredi ve alnını bir kez daha alnıma indirdi. Bir anda, duygularının etrafına ördüğü kalkanın çatladığını anladım. Hiç çaba sarf etmeden onları hissettim ve ondan aldığım mesajı deşifre etmeye çalışırken nefesim kesildi: aşkın tatlılığı, şehvetin baharatlı tadı ile renklendirilmişti. Rahatlamanın dünyeviliği ve başka bir şey. Hafif bir esinti ile birlikte belirsiz bir şey. Casteel'den nadiren hissetmeme rağmen bunun ne olduğunu biliyordum.

Huzur.

Bana karşı sertleşti ve duygularının etrafına ördüğü duvarlar yeniden yükseldi.

"Casteel?" diye fısıldadım.

"Hmm?"

Parmaklarım kolunda boş boş dolaştı. "İyi misin?" "Evet."

Bana doğruyu söylediğinden emin değildim. "Duygularını benden saklıyorsun."

"Alışkanlık," diye cevapladı ve omzumu tekrar öptükten sonra benden uzaklaştı. "Yorgun musun?"

"Tanrım, hayır. Bu kadar uzun süre uyuduktan sonra nasıl yorgun olabilirim ki?" dedim ve o bana gülümseyerek baktı. Gamzesi görünmüyordu. "Ya sen?"

Başını eğip alnımı öptü. "Ben iyiyim. Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var," dedi, başını geriye yaslayıp gözlerini bana dikti. Kaşları yukarı kalktı.

"Ne?" diye sordum.

"Gözlerin."

"Oh, hayır." Yatağa yapıştım, ellerimi yüzüme kapattım. "Ne olmuş onlara?"

"Bunu duyunca sevineceksin." Bileklerimi tutup ellerimi çekerek uzaklaştırdı. "Eskisi gibi görünüyorlar. Yine çoğunlukla yeşil."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kırptım. "Diğer renkler hala var mı?"

O başını salladı. "Ama artık lekeler yerine benekler gibi."

"Bu kulağa..."

"Güzel," diye sözümü kesti ve parmak uçlarımı öptü. "Ve nedenini biliyorum galiba."

"Anlatır mısın?"

"Gözlerini değiştirecek kadar sert siktim seni."

Yine yüksek sesle güldüm. "Eminim sebebi budur."

Bu sefer dudaklarında beliren gülümseme daha genişti ve sağ yanağındaki gamze canlanarak ortaya çıktı. "Belki de

senin şu anki ruh halinle ilgisi vardır," dedi. "Yine de, benim ilk teorimi tercih ederim: benim gücümün etkisiyle..."

"Cümleyi bitirme," diye uyardım, dudaklarımın kıvrımı eğlencemi ele veriyordu.

Kıkırdayarak, bir kez daha hızlıca öptü. "Burada kal."

O yataktan kalkıp attığı pantolonunu alırken ben de onaylayarak mırıldandım. Yanıma dönerek, utanmadan onun güzel poposunun manzarasını içime çektim. Banyo odasına girdi ama kapıyı aralık bıraktı.

Sırt üstü uzandım ve başımı eğerek tavandaki tanrıların resmini izledim. Gözlerinde resmedilen aşırı gerçekçi ışıltı, sanki bana bakıyorlarmış gibi bir his uyandırıyordu... ben ise neredeyse çıplak bir şekilde yatıyordum.

Kim yatak üstüne böyle bir resim yapar ki?

Geceliğimin askılarını hızla yukarı çekip oturdum.

Bakışlarım odanın içinde dolaştı ve panjurlu pencereye takıldı. Çatlaklardan hiç ışık sızmiyordu.

Su sesi ve koridorda birinin hafif seslerini duyunca bakışlarım kapıya kaydı. İşitme duyumun geliştiğini fark edince şaşkınlık beni sardı.

Sonunda.

Gülümseyerek sese odaklandım ve içgüdülerim devreye girdi —ya da daha doğrusu, içimdeki eather devreye girdi. Koridorda bir Atlantisli olduğunu anlayabiliyordum. Nasıl mı? Tam olarak emin değildim. Sadece bir... his. Ama bir kurt olmadığını biliyordum. Kieran'ın nerede olduğunu bir kez daha merak ederken kaşlarım hafifçe çatıldı.

Elimi saçlarımın üzerinden geçirirken, dağınık örgünün ucundaki bağı buldum ve onu çözdüm. Parmaklarımı saç tellerinin arasında gezdirirken, tartışılması ve karara bağlanması gereken her şey düşüncelerimi doldurdu: Yükselmişler ve onlara hala sadık olanlar, Revenantlar ve kendileri için belirsiz bir gelecekte endişe duyan tüm ölümlüler.

Ve tabii ki Kolis...

Nyktos'a çok benzeyen altın saçlı, gümüş gözleri kırmızı çizgilerle süslenmiş bir adamın görüntüsü zihnimde belirdi.

Gözlerimi kapattığımda midem keskin bir şekilde burkuldu. Kolis'in neye benzediğini bilmiyordum, ama onun o olduğunu biliyordum.

Nasıl?

Banyo odasının kapısı açıldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Casteel dışarı çıktı, ıslak saçları yüzünden geriye doğru itilmişti. Gardıroba doğru yürüyerek, keten bir gömlek aldı ve masaya bir göz attı. Gömleği sandalyenin arkasına attı ve sonra soluk, pembe tonlarında bir sabahlık gibi görünen bir şey aldı.

"Hisa bunu senin için buldu," dedi, bana doğru yürürken. "Beyaz ya da kırmızı olmayan tek bulabildiği buydu." Bir an durdu. "Ya da örtündüğünden daha fazlasını ortaya çıkarmayan."

O bana doğru yürürken kaşlarımı kaldırdım. Buradaki giysilerin çoğunun çeşitli Yükselmişlere ait olduğunu düşünürsek, bunu duymak beni şaşırtmadı.

Yanımda oturan Casteel eğilip yanağıma öpücük kondurdu. "Tawny geldiğinde sana kıyafetler getirdi," dedi, burnunun köprüsünü şakağıma sürterek. "Ama daha kalıcı odalarımıza taşındılar."

"Kalıcı," diye mırıldandım, ondan bornozu alırken. "Buradaki herhangi bir odanın kalıcı olduğunu düşünmek garip geliyor."

"Anlaştık." Ayağa kalktı.

Aklıma bir şey geldi. "Sence... burada kalmak zorunda kalacak mıyız?"

"İyi soru." Gömleğini kaldırıp başından çıkardı. "Atlantia tüm krallığı yönetirken, Wayfair ikincil konut olarak kullanılıyordu. Sanırım yılın en az yarısı boyunca burada kalınıyordu."

"Annen ve..." Sözümü yarım bıraktım. Malec'ten bahsetmek çeşitli nedenlerden dolayı garip geliyordu. "*Ires* mi?"

Gömleğini bırakarak Casteel kaşlarını çattı. "Sanırım Malec'i kastediyorsun."

"Hayır. Yani... evet." Kafamı salladım. "Şimdiye kadar Ires'i hiç düşünmemiştim." Bunu yüksek sesle söylemek oldukça kötü geldi. "Onu buldun mu? İyi miydi?"

Casteel ellerini indirdi, sandalyenin arkasını kavrayarak bana keskin bir bakış attı. "En son hatırladığın şey nedir?"

"Babamı aramaya gittiğimi hatırlıyorum, ama ondan sonrası? Bilmiyorum," dedim, parmaklarım bornozun yumuşak kumaşına kıvrıldı. "Her şey biraz bulanık."

"Sorun değil," diye beni teselli etti, sandalyenin arkasını kavrayan beyaz parmaklarını gevşeterek. "Acele etme."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek, Kemik Tapınağı'ndan ayrıldığım anı düşündüm. O anı net bir şekilde hatırlıyordum.

Diğer her şey biraz bulanıktı. "Ires'i bulmak için yeraltına indik. Nerede olduğunu biliyordum." Casteel'e baktım.

O da başını salladı.

Mağara gibi koridordan yürüdüğümü hatırladım. Tavan sallanmaya başladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Penellaphe gerçekten Atheneum'un altında uyuyordu."

"Öyleydi." Casteel sandalyeyi bıraktı. "Peki sonra?"

Zihnimdeki sisin içinden görmeye çalıştım, sonra hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Koridorlarda yürüdüğümü hatırlıyorum, ama başka bir şey hatırlamıyorum." Sormaya yarı korkuyordum. "Onu buldum mu?"

"Bulmuşsun."

Derin bir nefes aldım. "Ve o iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla, evet," dedi. "Nektas onu Malec'le birlikte Iliseum'a geri götürdü."

Bu rahatlatıcıydı, ama Malec'i düşünmek bu rahatlığı gölgeliyordu. Malec, gömüldükten ve bıçaklandıktan sonra çok kötü durumdaydı. Nasıl hala hayatta olabildiğini hiç anlamıyordum.

Derin bir nefes alıp, ona ne sorduğumu hatırladım. "Peki, annen ve Malec burada mı kaldılar?"

"Evet."

Kucağımdaki cüppenin küçük inci düğmelerini parmaklarımla okşarken ona baktım. "Bu, bizim de kalmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

Gömleğini dışarıda bırakarak yanıma geri döndü. "Sanırım burada yaşamak konusunda aynı fikirdeyiz."

"Kan Ormanı'nda kamp yapmayı tercih ediyorsan, evet," dedim ve o da gülümsedi. Gözlerim bir kez daha odanın içinde dolaştı. Bu oda, burada olduğunu bildiğim düzinelerce diğer odaya benziyordu. Ama kalenin kapalı kapıları ardında ve zemin altında neler olduğunu bilerek bu koridorlarda tekrar dolaşmak mı? Titredim. "Wayfair ile ilgili anılarım kötü değildi, en azından hatırladığım kadarıyla. Ama gerçeği öğrendikten sonra bu anıların hiçbiri gerçek gibi gelmiyor. Keşke öyle olmasaydı, çünkü buradaki anılarımın çoğu Ian ve benimle, Coralena ve Leo ile ilgiliydi..." Onların isimlerini söylerken kaşlarını çatarak sözümü kestim. Bir şeyler yolunda değildi. Ama ne? Emin değildim. Kafamı salladım. "Burada asla rahat edemeyeceğimi düşünüyorum." İç çekerek Casteel'e baktım. "Ve senin de burada asla rahat edemeyeceğini biliyorum. Gerçekten."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Bence ne istersek yapabiliriz."

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedim sessizce.

"Neden olmasın?"

"İstediklerini yapmak iyi bir kral ve kraliçe olmayı sağlamaz bence."

Bana bir an baktı, sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Başımı eğdim. "Ne?"

"Sadece ironiyi düşünüyordum. Anlıyor musun? Ben bir kral ve kraliçe tarafından yetiştirildim ve kardeşimin eğitimine katıldım, ama sen hüküm sürmek için benden daha hazırsın."

Küçük bir domuz yavrusu gibi homurdandım. "Bunu bilemem." "Bu doğru. Ben esir tutulduğumda, sen kendini topladın.

Sen..." Gözlerini kaçırdı. "Sen görevlerini ihmal etmedin.

Aynı şey benim için söylenemez, sen komada yatarken."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimsenin beni herhangi bir nedenle senin yanından uzaklaştırması için çok ikna etmesi gerekti," diye itiraf etti.

"Bunu duyduğuma üzülmem mi gerekiyor?" diye sordum. "Çünkü üzülmiyorum. Ve gerektiğinde işleri halletmişsin gibi görünüyor."

"Evet." Diye içini çekti. "Her halükarda, nerede, ne zaman ve ne kadar süreyle yaşayacağımız şu anda karar vermemiz gereken bir şey değil."

Başımı salladım. "Neden bu odada kalmıyoruz?" "Biraz daha büyük ve daha güvenli bir yere ihtiyacımız var," dedi. dedi. "Tercihen, Revenant'ın parçalarının etrafa dağılmadığı bir yer."

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için gerildim.

"Parçaları mı?" "Sadece sinirime hakim olamadım ve onu birçok çok küçük parçalara ayırdım."

Onun içindeki özün nabzını hissettiğimde yavaşça başımı ona çevirdim. Göz bebeklerinin arkasında bir aura parıldarken, altın rengi irislerinde küçük kırmızı benekler belirdi. "Sana dokunmaya çalıştı."

Nefesim kesildi ve vücudum... Onun sesine ve giderek büyüyen kırmızı lekelere tamamen uygunsuz bir tepki verdi. Dumanlı, soğuk ve güç doluydu. Bunların hiçbirisi tahrik edici olmamalıydı.

Alt dudaklarını dişleriyle ısırırken göğsünden düşük bir ses çıktı. "Aklını pisliklerden uzak tut, kraliçem." Bir süre durdu. "Yoksa aklını Bayan Willa'nın günlüğünden uzak tut demeli miyim?"

Yanaklarım anında kızardı ve kızarıklık boğazıma kadar yayıldı. Çenemi kaldırıp derin bir nefes aldım, ama onun kokusunu içime çektiğimde pişman oldum. "Bunu görmezden gelmeyi seçeceğim."

"Öyle yap."

"Her neyse," dedim, "bu Revenant... kendini yeniden bir araya getirdi mi?"

"Hayır. O öldü," dedi Casteel ve dudaklarım açıldı. "Ve hayır, bir draken değildi. Ya bir Rev'i parçalara ayırmak onların yenilenmesini engelliyor ya da başka bir şey devreye giriyor."

"Ama bu imkansız olmalı." Ona baktım, kaşlarımın arasında bir kırılganlık oluştuğunu hissettim. Casteel bir Revenant'ı öldüremezdi, ama... Boynumun dibinde hafif bir karıncalanma hissettim. "Belki de bunun... senin haline dönüşmenle bir ilgisi vardır. Yani, sana aktarılan özle."

"Belki de öyledir," dedi bir süre sonra. "Acaba bu, senin de onları öldürebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Daha önce yapamazdım." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ama... sanırım yapabilirim." Neden böyle düşündüğümü bilmeden elimi indirdim. "Hala dışarıda kaç tane Revenant olduğunu biliyor muyuz?"

"Millicent ve Malik şehirde bulabildikleri tüm Revenantları avladılar," dedi. "Ama dışarıda veya Kan Tacı'nın hüküm sürdüğü şehirlerde kaç tane kaldığını bilmiyoruz."

"Masadonia ve Pensdurth gibi şehirler," diye fısıldadım, düşüncelerim hızla akıyordu. "Başkent ile kuzey arasında dağılmış, Kan Ormanı tarafından izole edilmiş küçük kasabaları saymıyorum bile."

Casteel başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve ellerimi tuttu. "Yükselmişler ve krallıkla ilgili meselelere çok fazla girmeden önce konuşmamız gereken bir şey var."

Başımı geriye eğdim, içimde bir anlık tedirginlik uyandı. "Bu pek de iyiye işaret değil gibi."

Onun alaycı bir şey söylemesini bekliyordum, ama söylemedi. "Kısa bir süre uyandığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Tedirginliğim arttı. "Revenant saldırısından sonra."

Yutkundü. "Bana gücünü verdiğinde, bu senin Culling'ini, yani Yükseliş'i engelledi."

Ben sertleştim. "Casteel..."

"Bunu suçluluk duygusundan söylemiyorum," diye hemen ekledi. "Bu sadece bir gerçek."

Öz, içimde dalgalandı, hayal kırıklığım arttı. "Peki bunun bir gerçek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni savunmasız hale getirdi."

"Neye karşı?" diye sordum.

Başparmağıyla elimin üstünü okşadı. "İkinci kez uyandın, Poppy." Beni dikkatle izledi. "Bunu hiç hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hatırlamıyorum..." Kaşlarımı çattım. "Daha önce olduğu gibi birkaç dakika mı sürdü?"

"Hayır." Elimin sıkıldı. "Yaklaşık iki gün boyunca uyanıktın."

"Ne?" Geri çekilirken keskin bir nefes aldım. "İki gün boyunca uyanık mıydım?" İçimdeki heyecanla sesim yükseldi. "Ve bunu hatırlamıyor muyum?"

"Görünüşe göre hatırlamıyorsun," dedi, elimi tutarak. "Muhtemelen birçok sorun vardır."

Kısa bir kahkaha attım. "Evet. Öncelikle, tüm alemlerde ne yapıyordum?" Bir sarsıntı geçirdim. "Tanrılar, lütfen bana çıplak koşarak kendimi utandırmadığımı söyleyin."

Casteel gözlerini kırptı. "Ne?"

"Ya da Kieran'ı tekrar yemeye çalışmak," diye devam ettim. "Aman Tanrım." Bakışlarım kapıya kaydı. "Bu yüzden mi burada değil? Onu yemeye mi çalıştım?"

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "Onu *ısırmaya* çalışmadın."

"Tanrılara şükür." Omuzlarım gevşedi. "Bu bir rahatlama." Bakışlarım tekrar ona kaydı. "Sanırım," diye fısıldayarak ekledim, zorlukla yutkunarak. "Neden birdenbire yemek yemeyi denemek..."

"Isırmak."

"—Kieran'ı ısırmak, yaptığım şeyden daha iyi olurdu?"

"Hayır. Hayır." Bir elini benim elimde tutarken, diğer eliyle çenemi kavradı. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Poppy. Aslında, bir kez daha ne kadar güçlü olduğunu kanıtladın." Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Yanlış bir şey yapmadığını anlamayı istiyorum."

Ona bakarken dudaklarım aralandı. "Bana ne olduğunu anlat."

O bunu görmezden geldi ve yerine, "Anlıyor musun?" diye ısrar etti. "Bunu anlıyor musun?"

Karnımda küçük bir korku düğümü oluşurken nefesim sıkıştı. "Anlıyorum."

Parmakları yanağımda yayıldı. "Uyandığında, geri dönen sadece sen değildin."

Omuzlarım gerginleşirken bakışlarım aşağı indi. "Bir şey —*birisi* benimle birlikte geri mi geldi?" Gözlerim onun gözlerine yükseldi, düğümler sıkıştı. "Kim?"

"Kolis."

Kalbim sanki takılmış gibiydi. Bir an için, tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kalp atışlarım ve o ses oldu. O acı verici derecede soğuk ve kuru fısıltı.

Ben hep seninleyim.

"Anlat bana," dediğimi duydum. "Bana her şeyi anlat."

Ve Casteel anlattı.

BÖLÜM 12

POPPY

O, benim durumumu ve ilk uyandığımda kim olduğumu hatırladığım ve hatırlamadığım anlar arasında nasıl gidip geldiğimi açıklarken, ben tamamen hareketsizce oturdum, kucağımdaki bornozu unutmuş bir halde. Yoksa teknik olarak ikinci kez miydi?

Her halükarda, şimdi neden baş ağrımdan bu kadar endişelendiğini anlıyordum.

Kolis'in yarattığı kişilerle nasıl bağlantı kurup iletişim kurduğunu, temelde benimle yaptığı gibi onları ele geçirdiğini anlattığını dinledim. Bu, mezarda yatarken bile yapabileceği bir şeydi.

Kolis'in benimle nasıl bağlantı kurduğunu açıkladığında bile sakin kaldım. Muhtemelen benim kanımı içtiğini ve benim de onun kanını içtiğimi öğrendiğimde kusmadım. Gerçi gerçekten kusmak istedim. Elbette, rastgele kan içtiğimi hatırlamıyordum, ama bunun benim bilgim veya rızam olmadan gerçekleşmiş olabileceğini biliyordum

Casteel, benim bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimi ve onu ikna edene kadar beslenmeyi reddettiğimi açıklarken göz teması kurmaya devam etti. Kolis'in etkisine karşı koyduğumu ve Reaver ile Kieran'a zarar vermekten kendimi alıkoyacak kadar öz farkındalığa sahip olduğumu söylerken, başparmağı yavaşça ve yatıştırıcı bir şekilde yanağımda kaymaya devam etti.

"Sen, hepimizden daha fazla, onun zarar vermesini engelledin," dedi Casteel, sesi alçaktı. Bütün bu süre boyunca

sessizce konuşuyordu. "Anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Anlıyorum." Ve gerçekten anlıyordum, ama sanki beni ilgilendirmeyen bir hikâye dinliyormuşum gibi hissediyordum, ara sıra yaşadığım déjà vu hissi hariç. Alt dudağımı ıslattım. "Başka?"

Casteel sessiz kalmış, sanki zihnimde neler olup bittiğini anlamaya çalışır gibi beni izliyordu. "Endişelenmeye başlıyorum." Bakışları benimkileri aradı. "Çok sessizsin."

Öyleydi.

Anladığımı söylemeden önce tek kelime bile etmemiştim. "Dinliyorum." Kendimi yutkunmaya zorladım. Sonra nefes almaya çalıştım.

"Ama duyduklarını anlıyor musun?" Başparmağı hareketsiz kaldı. "Dürüstçe?"

Başımı salladım.

İşlemi yapıyordum.

Ve sakın kalmaya çalışıyordum.

"Başka *ne* var?" Kendimi sormaya zorladım çünkü daha fazlası olduğunu biliyordum. Varlığımın her parçası daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Seni tamamen kontrol altına alamadı." Çenesi sıkıldı. "Ve o bunu biliyordu."

"Nasıl?" diye sordum ve kendimi zorlamama gerek kalmadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çarpıcı yüz hatlarında bir gölge belirdi, ama çok hızlıydı, yakalayamadım. "Birkaç kez... ilerlemeyi başardı. Senin aracılığınla ruhları çağırdı ve senin aracılığınla konuştu."

Söyledikleri, cildime bıçak gibi saplandı. Geri çekildim, bu da avucunun yanağımdan kaymasına neden oldu. Bu zoraki bir tepki değildi. "Devam et."

Casteel'in eli benimkini sıktı. "Yapabileceği halde seni beslemeye çalışmadı. Bu yüzden seni tamamen kontrol edemediğini anladım. Seni zayıf tutması gerekiyordu."

Çok zayıf.

Aniden, Duke Teerman'ın görüntüsü zihnimde belirdi.

Ayağa kalkarken nefesim kesildi, Casteel'in elini çekerek cüppeyi yere düşürdüm. O tereddüt etti, sonra elini bıraktı. Endişelendiğini anlayarak geri çekildim. Cildimde ağır bir yük hissettim. Onun endişesini gidermek istedim, ama...

Ama başka biri bedenimi ve düşüncelerimi ele geçirmişti ve...

Gözlerimi kapatarak Casteel'den uzaklaştım. Öz, damarlarımdan geçerek parmaklarımda karıncalanmaya neden oldu. O düşünceleri durdurmaya *zorladım* çünkü şu anda kendimi o noktaya bırakamazdım. Eğer bırakırsam, ne yapacağımı bilemezdim.

Ellerimle bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyduğumdan, saçlarımı topladım ve ona dönerek yeniden ördüm. "Bana ne yaptırdı? Eather'ı çağırdığımda."

"O eather'ı çağırdığında," diye düzeltti, eğilip cüppeyi almak için. "Hiçbir şey."

Geri adım attım. "Hiçbir şey mi?"

Bakışları sarsılmazdı. "Onun bunu kimseye zarar vermek için kullanmasını engelledin."

Bileğimden kravatı çekip örgünün ucunu sabitlerken ona keskin bir bakış attım. "Ama yaptım, değil mi?"

"O yaptı," diye Casteel yine düzeltti ve sonra küfretti. "Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar onun mu olduğunu ve senin onun gerçek bir zarar vermesini engellediğini bilmiyorum. Ya da bizim güvenliğimizi sağlamak için onu kullananın sen olup olmadığını. Ama..." Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Eather'ı beni senden uzaklaştırmak için birden fazla kez kullandın."

Tamam. O kadar da kötü değildi.

"Ve Reaver'ı duvara fırlatmak için kullandın, ama o ve ben kavga ediyorduk," diye çabucak ekledi, cüppesini yanına koyarak. "Reaver, Kolis'i hissetti."

ve denedim" — altın rengi gözleri sertleşti — "ama yardım edemedim."

"Onu şeye doğru fırlattım...?" Banyo odasının yanındaki duvara döndüm. "Şu mu?" Kırıkları işaret ettim. "O muydu?"

Bakışları duvara kaydı. "Muhtemelen."

Kendimi tekrar nefes almaya zorlayarak, elimi yanıma indirdim. "Başka ne var?"

"Ayrıca kaçmaya çalıştın ve odadan çıkmayı başardın," dedi, boynundaki altın zinciri parmaklarıyla okşayarak. "Bizi güvende tutmaya çalışıyordun ve Reaver'a vurmuş olabilirsin."

"Reaver'a vurdum mu?" Ayrıntıları anlatmasını bekledim, ama o sadece başını salladı, bu da bana yumrukla vurmadığımı gösterdi. Midem bulandı. "Eather ile mi?"

"O iyiydi."

Parmaklarım elbisenin yumuşak kumaşına bastırdı. "O bir draken." Casteel elini bacağına indirdi. "Bir draken'i incitmek için rastgele bir eather okundan fazlası gerekir."

Öyle mi? Draken'ın eather'ın vuruşunu gördüğüm için bilmiyordum. Onların yıldırım çarpmasına şahit olmuştum...

Ama o normal bir yıldırım değildi, değil mi? Garip bir his, Vessa'nın eather'ı kullanmayı başardığını söylüyordu.

"Reaver iyi," diye tekrarladı Casteel, beni düşüncelerimden kopararak.

Bu doğru olabilir, ama ona zarar verdiğim gerçeğini değiştirmezdi. "Kaçmaya çalıştığımın sonra ne oldu?"

Vücudu gerildi ve bakışlarını indirdi. "Seni Wayfair'in altındaki hücrelerden birine taşıdık," dedi, elimdeki muslin daha da buruşurken. "Bunu yapmak istemedim." Kalın kirpikleri kalktı ve gözleri benimkilere kilitlendi. Tekrar konuştuğunda, sesi incelmış ve sertleşmişti. "Seni hücreye koymaktan nefret ettim..."

"Yapmak zorundaydın," diye sözünü kestim, New Haven'ı ve orada olanları düşündüğünü bildiğimden. "Bunu yaptığına

yaptığına sevindim."

Casteel bir anlığına bana baktı ve sonra boğuk bir kahkaha attı. "Kieran..." Başını salladı. "Senin anlayacağını söylemişti."

"Haklıymış." Ona doğru bir adım attım. "Hatırlamadığım bir şey için kendini suçlu hissetmeni istemiyorum."

Bana doğru eğildi, kollarını bacaklarının üzerine koydu. "Ama ben hatırlıyorum."

Kalbim sıkıştı. "Yapman gerekeni yaptın..." Zayıf, parçalı bir görüntü ya da anı oluştu. Koşuyordum. Arkadan yakalanıp döndürüldüm ve canlı, kışkık gözler gördüm. Bu kaçmaya çalıştığım zamandı mı? Öyle olduğunu düşündüm.

"Poppy?" Casteel'in sesinde endişe vardı.

Yutkunarak, oda kapısına on ikinci kez baktım. "Kieran'a zarar verdim mi?"

"Bizi kendinden uzak tutmaya çalışırken ona yumruk attın. Hepsi bu."

İçim cız etti. Bu, Reaver'a özüyle vurmak kadar kötü değildi. "Ne...?" Titreme geçirdim. "Peki ya sen?"

"Sana zaten söyledim. Beni itip uzaklaştırdın ve bana fazla yaklaşmamamı sağladın."

Buna inanmak istedim. Tanrılar, ona zarar vermediğime inanmam *gerekiyordu*. "Benimle nasıl böyle bir bağ kurdu?"

Casteel iç geçirdi. "Seni işaretledi."

Bir an soğuk, bir an sıcak hissettim.

"Ne?"

"Ölüm sembolüyle," dedi. "Anladığım kadarıyla, stazdayken sana ulaşabildi ve böyle oldu."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamadım. Nasıl benim haberim bile olmadan böyle çılgın bir bağ kurabilir ve beni işaretleyebilir?

Yer altımda hareket ediyor gibi hissettim. "O ses."

Casteel'in her yeri gerildi. "Ne sesi?"

"Ben... Hiçlikteyken bir ses duydum." Hareketsiz duramadan kıpırdadım. "Fısıltı gibiydi."

"Bu yüzden başka birinin seni ziyaret edip etmediğini sordun, değil mi?" "Evet." Pencereye gittim ve uyandığımdan beri ilk kez başkentin

Başkent. En azından, uyandığımdan beri ilk kez olduğunu *sandım*. Dağınık ışıklar karanlık denizi parçalıyordu.

"Ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Sadece fısıltılar... tanıdık geliyordu. Ama bu mantıklı değil. Onun konuştuğunu hiç duymadım..." Cas'a döndüm. "Bunları hatırlamadığım için kendimden nefret ediyorum."

"Hatırlaman gereken önemli şey, bize gerçekten zarar verebilirdin, ama vermedin." Casteel'in cilalı topaz gibi parlayan gözleri benimkilere bakarak vurguladı, "Endişelenmen gereken hiçbir şey yapmadın."

"Yaptığım ya da yapmadığım şeylerden endişelenip endişelenmeyeceğime daha sonra karar vereceğim, çünkü şu anda bunun için vaktimiz yok," dedim ve burnunun kanatları genişledi. "Hâlâ içimde olmadığını nereden biliyorsun?"

Keskin bir şekilde döndüğümde nefesim kesildi. Midem bulandı ve yakın zamanda bir şey yemiş olsaydım kusma ihtimalim çok yüksekti. O benim *içimdeydi*. Hâlâ...

Enerji yükü odayı sararken hava soğudu ve omurgamdan bir ürperti geçti. Dönüp baktım, güç kaynağına tepki vererek derim şişti ve bastırdı.

Casteel.

Ben duymadan hareket etmiş ve şimdi benden bir adım bile uzakta duruyor, üzerimde yükseliyordu. Ona bakarken dudaklarım aralandı. Yüzü...

Gözlerinin üstünde ve altında ve elmacık kemiklerinin çukurlarında gölgeler cildini karartmıştı. Peki ya irisleri? Amber renginin içinde kırmızı ile karışık gümüş rengi dalgalar vardı.

Hiç bir Ölüm Tanrısı görmemiştim, ama Casteel o anda bir Ölüm Tanrısı gibi görünüyordu.

Bana zarar vermeyeceğini bilsem de, onun şimdiye kadar hiç olmadığı kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. İçimdeki tüm sağduyu, muhtemelen geri çekilmem gerektiğini söylüyordu.

"Şunu tercih ederim," dedi ve sesini duyduğumda nefesim kesildi. Sesi tamamen değişmişti, dumanlı bir alt ton almıştı, her kelime buz gibi gölgelerle doluydu ve bu da tenimde tüylerimi diken diken eden bir titremeye neden oldu. "Bir daha asla *senin* ve Kolis'in *içindeki* kelimeleri aynı cümlede kullanma."

"Ben... ben de öyle olmasını tercih ederim," diye fısıldadım. Güçlerimin daha yıkıcı tarafına başvurduğumda bile sesim öyle çıkmazdı. Ve görünüşe göre, o kadar da sağduyulu değildim. Geri adım atmak bir yana, o sese, onun görünüşüne ve ondan yayılan güce tepki olarak tamamen uygunsuz bir şey hissediyordum. Ve bu tepki *zorla* değil, içten geliyordu.

Bende çok, çok yanlış bir şey vardı.

Casteel ellerini kaldırıp yüzümü okşadı. Dokunuşu soğuktu, ama içimde sıcak, ihtiyaç duyulan bir arzu uyandırdı. "Kolis artık *seninle* değil."

"Tamam," diye nefes aldım.

"Bağlantıyı kopardık." Başını eğdi. Tekrar konuştuğunda, dudakları benimkine değdi. "Arzunu koklayabiliyorum. Tatlı ve dumanlı. Tadını alabiliyorum."

Tahrik olduğumu inkar etmeye bile çalışmadım. Uyluklarımın arasındaki acı buna izin vermiyordu.

"Bu konuşmanın seni nasıl tahrik ettiğini merak ediyorum."

"Konuşma değil," dedim, ona yaslanma arzusunu görmezden gelerek. "Senin yüzünden."

Parmakları boynumun yanlarından aşağı doğru kayarken burnu benim burnumun üzerinde kaydı. "Tabii ki benim."

Kaşlarımı çatmaya başladım.

"Ama bu benim sorumu cevaplamıyor."

Onun sorusu neydi? Ah, doğru. Neden şu anda tahrik oldum? "Senin özünü görebiliyorum ve sesinde duyabiliyorum."

Elleri boğazımın dibinde durdu. "Ve bu seni ıslattı mı?"

Gözlerim büyüdü, yanaklarım kızardı.

Cas kıkırdadı ve... Tanrım, bu ses bile karanlık ve dumanlı geliyordu. "Yaramaz," diye mırıldandı, ellerinin derisi ısınmaya başladı. "Bu konuşmayı bitirmeliyiz." Alt dudağımı dudakları arasına aldı ve acı dalgalar halinde yayıldı. "O yüzden uslu dur."

Gözlerimi kırptım.

Cas başını kaldırdı. Yüzündeki gölgeler kaybolurken dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Uslu durabilecek *misin*?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bilmiyorum. Ama bir kez daha uslu durmamı söylersen seni duvara yapıştıracağımdan eminim."

Kahkahası daha hafif ve sıcaktı, tanıdığım Cas'a daha çok benziyordu.

Ellerimi karnımın üzerinde gezdirerek, son derece önemli konuya yeniden odaklandım. "Bağlantı nasıl kesildi?"

"Reaver'dan Iliseeum'a dönüp bir yol bilen var mı diye bakmasını istedim." Masaya gidip iki ince bardağı ters çevirdi. "Neyse ki birini buldu."

Elimi karnıma bastırdım. "Tanrılar uyandı."

Dekantörü eline alan adam omzunun üzerinden bana baktı. Kaşlarını kaldırdı.

"Bunu unutmadım," diye açıkladım. "Tamam. Geçici olarak unutmuştum."

"Anlaşılabilir." Dikkatini tekrar masaya çevirdi.

"Hangi tanrı yardım etti?"

"Tanrı değildi." Cas, koyu kırmızı sıvıyı bardaklara döktü.
"Bir İlkel'di."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ve bunu şaşırtıcı bulduysan, biraz bekle." Dekantörü masaya koydu, elinde bardaklarla bana döndü ve bir tane uzattı. "Bu İlkel tanrı açıkça benim atam."

Gerildim. "Bir daha söyler misin?"

"Evet." Kadehi kaldırdı. "Şarap?"

Ondan aldım. "Sen bir İlkel tanrının torunu musun?"

"Onu bir kez görmek yeter." Bardağını dudaklarına götürdü.
"Malik ve babamıza o kadar çok benziyor ki, tüyler ürpertici bir hal alıyor."

"Vay canına." Bunun beni neden şok ettiğini ya da neden bu kadar önemli geldiğini bilmiyordum.

"Görünüşe göre, ilginç bir soy ağacına sahip olan tek kişi sen değilsin," dedi.

"Hiç şüphe yok." Bir yudum aldım, meğer bir çeşit sıcak şarapmış. Garip hissi kafamdan silkeledim. "Adı ne?"

"Attes."

"Attes mi?" Tekrar ettim, midem garip bir şekilde çöktü.
"Ben... O isimde bir İlkel tanrı tanımıyorum."

"Kieran ve ben de bilmiyorduk. Ama o Kolis'i tanıyor.
Hayranı değil." Bardağın kenarından bana baktı. "İyi misin?"

"Evet," dedim, neden bu kadar tuhaf hissettiğimi bilmeden.

Cas, işaretin nasıl kaldırıldığını açıklarken, olayla ilgili hiçbir şey hatırlamadığım için aslında minnettardım. Ancak, Primal'ın kendini böyle bir şeye maruz bırakmasına şaşırmıştım. "Nektas'ın kanının gücünü zayıflatmak için kendi elini mi kullandı?"

Cas başını salladı.

"Neden? Tanımadığı biri için bunu neden yapsın?" diye sordum, ama söylediğim sözler bana doğru gelmiyordu.

"Bilmiyorum." Cas kanatlı koltuğa oturdu. "Ama sanırım büyükannen ve büyükbabanı tanıyor."

Sarsıldım, neredeyse şarabı döküyordum. "Büyükbabam ve büyükannem," diye fısıldadım. "Gerçek Yaşamın İlkeli'si ve Ölümün İlkeli'sini büyükbabam ve büyükannem olarak düşünmek çok garip." Şarabı, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde büyük bir yudumla içtim. "Ne kadar ağır yaralandı?"

"Bunun açıklamasını gerçekten duymak istemezsin." Arkalarına yaslanarak, bardağını tutan elini koltuğun koluna dayadı. "Ama merak etme. İyileşeceğini söyledi."

İçimdeki küçük, hasta bir parça açıklamayı duymak istiyordu, ama ben bunu görmezden gelmeyi başardım. Bunun yerine, aynı derecede rahatsız edici başka bir konuya geçtim. "Nereye iz bırakıldı?"

Elini bardağın etrafında sıktı. Öfkesi aniden yükseldi, donmuş yağmur gibi tenime çarptı. "Gel, yanıma otur."

Alarm zilleri çaldı. "Yapmam doğru mu bilmiyorum." Onun bakışlarını karşıladım. "Söyle bana."

Çenesindeki bir kas titredi. "Göğsünde." Derin bir nefes aldım.

"Buradaydı." Elini göğsünün ortasına koydu.

Orada dururken kulaklarımda kan basıncı yükseldi. Bana söylenen her şeyi çok iyi yapıyordum. Dinlemiştim. Kolis'in beni özgür irademden mahrum bıraktığını fark etsem de, sakın kalarak durumu sindirmeye çalışıyordum.

Ama sakın değildim. Aslında hiçbir şeyi sindirmiyordum. Sadece *uyuşmuştum*. Ve onun bana orada dokunduğunu duyunca bunu fark ettim. Tiksinti cildimi kapladı ve tek istediğim bir tel fırça alıp onu temizlemektir. Bunun metafizik bir düzeyde gerçekleşmiş olması önemli değildi. Bana *dokunmuştu*. Beni *kullanmıştı*. Boğazımın arkasında bir düğüm oluştu ve gözlerim yandı. Cildim karıncalandı.

Ağlamayacaktım, lanet olsun.

Öfke gözyaşları olsa bile fark etmezdi. Lanet olası bir gözyaşı bile dökmeyecektim. Bunun bir kırılma ya da zayıflık ile ilgisi yoktu. Ağlamak sanki... kabul etmek gibi geliyordu. Sanki Kolis'in yaptıklarına şekil ve biçim veriyormuşum, onu gerçekmiş gibi gösteriyormuşum gibi. Ve bunun gerçek gibi hissedilmesine izin veremezdim.

Casteel öne eğildi, gözleri benden hiç ayrılmadan bardağını sandalyenin yanındaki yere koydu.

Hafif bir titreme beni, odayı sardı.

"Siktir," diye homurdandı, ayağa kalkarken. "Bu yüzden benimle oturmanı istedim."

"Ben iyiyim," dediğimi
duydum. "Senin iyi olduğunu
sanmıyorum."

"İyiyim." Göğsümün ortası zonkluyordu. "Çünkü onu öldüreceğim."

Kolumdan bir enerji dalgası geçti, ardından keskin bir çatırtı duyuldu. Elimdeki narin bardak ve içindeki şarap toz haline geldi. Boş elime bakarken, yanık ozonun belirgin kokusu havayı doldurdu. Eter hızlandı...

"Tatlım."

Cas'ın sesi, şiddetli öfke dalgasını anında bastırdı ve göğsümün ortasında düğümlenen gerginliği hafifletti. Ona baktığımda eather'ın uğultusu dağıldı.

"Etkileyiciydi," dedi.

Elimi çevirdim, tek bir damla şarap ya da cam parçası bile görünmüyordu. Sanki hiçbir var olmamış gibiydi. "Daha çok biraz korkutucu."

"Etkileyici," diye tekrarladı ve az önce hiçbir tereddüt göstermeden gerçek nesneleri yok eden eli tuttu.

Tek kelime etmeden sandalyeye geri döndü, oturdu ve beni kucağına çekti. Kolunu bana dolayarak

başımı çenesinin altına soktu.

"Neden?" diye fısıldadım. Sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyordum. Bundan tiksiniyordum.

"Neden beni kontrol etmeye çalıştı?"

"Bilmiyorum. Tek söylediği, kendisine ait olanı istediği ve senin de bunu başarmanın bir parçası olduğuna inandığıydı." Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı.

"Biliyorsun," dedi birkaç saniye sonra yumuşak bir sesle, elini sırtımda yukarı doğru çekip örgünün altına sokarak, "iyi olmamak sorun değil."

Artık yanmaya başlayan acıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

"Senin durumundaki pek çok insanın iyi olacağını sanmıyorum," diye devam etti, başımın tepesini öperek. "Ben olamazdım."

Dudaklarımı birbirine bastırırken titrediler.

"Esaretten kaçtıktan sonra iyi değildim." Parmakları boynumun dibini okşadı. "Özerkliğin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Kolis ile olan tüm bu olay, senin yaşadıklarına kıyasla hiçbir şey," dedim ona. "Ben sadece... Bilmiyorum. Aşırı duygusal davranıyorum."

"Aşırı duygusal davranmıyorsun Poppy ve kimin travması daha önemli oyununu oynamayacağız." Boynumun arkasını nazıkçe sıktı. "Ama tüm hayatını, bir şekilde seni kontrol etmeye çalışanlarla savaşarak geçirdin. Kolis'in yaptığı şey mi?" Parmakları omurgamdan aşağı kaydı. "Evet, aşırıydı, ama sana baskı uygulayan biriyle savaşmak zorunda kaldığın ilk sefer değildi."

Tanrılar, haklıydı.

Rahibeler. Teermans. *Dük* Teerman. Alastir. Komutan Jansen. Annem. Hatta başlangıçta Casteel bile.

"Bana anlatabilirsin." Cas parmaklarını örgüme doladı.
"İhtiyacın olursa, ne zaman istersen."

Göğsüne bir öpücük kondurdum.

"Biliyorum." "Öyle mi?"

Kalbim, sesindeki gerginlikten, o iki kelimedede duyduğumu sandığım şeyden dolayı titredi. Başımı kaldırıp ona baktım. Duygularım gerildi, ama sanki Rise'ın taş duvarına dokunuyormuşum gibi hissettim. Duygularını gizliyordu, ama sesinden duyabiliyordum.

Keskin ve acı bir şüphe.

Midem rahatsızlıktan kıvrıldı. "Biliyorum." Yanağına dokundum. "Biliyorum, değil mi?"

Çene kasları avucuma karşı gerildi ve saniyeler geçtikçe midem daha da burkuldu.

"Cas," diye fısıldadım, parmaklarımı sakallarının üzerinde gezdirerek. "Sen...?" Aniden ve şiddetli, kızgın bir acı yankısı göğsümün derinliklerinde alevlendi - benim olmayan bir acı.

Casteel hemen harekete geçti ve omuzlarımı tuttu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Ağrı kalbimin hemen yanında zonkluyordu, özümü karıştırıyordu. "Hissedebiliyorum..." Casteel'den kendimi kopardım, binlerce yanan iğne gibi derimi delen acı içinde sendeleyerek ayağa kalktım.

Casteel aniden yanımda ayağa kalktı. Derin bir nefes aldım, konuşmaya çalıştım, ama acı kavurucu bir rüzgar gibi üzerime çöktü. Bir şeyler bağırdı, ama kollarımı aşağıya bakarken, üzerlerinde alevlerin yükseldiğini görmeyi beklerken, söylediklerine odaklanamadım. Açık yaralardan kan aktığını görmek için, ama yaralar iyiydi.

Ben iyiydim.

Ama *biri* öyle değildi. Birden fazla kişi.

Ve ben sadece acıyı hissetmedim.

Eather damarlarımdan akarken, yakıcı bir ıstırap havayı kapladı ve en ufak bir nefes almayı bile zorlaştırdı

Nefes almayı bile zorlaştırıyordu. Bacaklarım titriyordu, acı panik ve keskin kafa karışıklığı tadı korku ve buz gibi dehşete eşlik ediyordu. Üzerime çöktü, ağırlığı baskıcıydı. Bunun büyüklüğü, onların acısı ve kafa karışıklığı, dehşetleri ve belirsizlikleri dayanılmazdı. Bunun altında çöktüğümü hissedebiliyordum ve bunu durdurmak için bir şey yapmazsam çökeceğimi biliyordum. Ve yapmam gerekiyordu. Yapmam *gerekiyordu...*

Sakin eller yüzümün iki yanını kavradı, beni sakinleştirdi. "Konuş benimle, Poppy." Parlak gümüş bir aura ile aydınlanan soğuk kehribar rengi gözler benimkilere baktı. "Ne hissettiğini söyle bana."

"Acı. Çok fazla acı ve panik," diye boğuk bir sesle söyledim, titrek ellerimle onun bileklerini kavradım. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Çok büyük. Çok yoğun... Tanrım, bu yüzlerce, hayır, binlerce insandan geliyor olmalı. Belki daha da fazlasından."

Gözleri büyüdü. "Bunu dışarıda bırakmalısın."

"Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin. Sadece bir duvar hayal etmen gerekiyor, hayal edebileceğin en kalın Rise," diye talimat verdi. "Onu gökyüzü kadar yüksek yap..."

"Anlamıyorsun. *Yapamıyorum.*" Eather cildime bastırdı ve aniden daha önce hissettiğim şeyi anladım. Huzursuzluk. Bu ilk uyarıydı. Ama neyin uyarısı? Yaralıların yanına gitme ihtiyacı beni ezdiğinden bilmiyordum. "Onları bulmalıyım."

"Kimi bulacaksın, Poppy? Ve nerede? Çünkü hissettiğin şeyin kaynağı buradan olamaz." Başparmakları, fark etmediğim gözyaşlarını sildi. "Öyle olsaydı, bir şey duyardık. Bize bildirilirdi."

"Biliyorum, ama onları bulmam gerek. Korkmuşlar ve... ve kafaları karışık. Sanki..."

Acı ve dehşet dalgası tüm vücudumu sararken çılgılık attım. Oda, üzerimize, duvarlara kırmızı bir gölge gibi çöktü, zemini kanla ıslattı.

Casteel konuşuyordu, ama koluma bakarken onun sözlerini anlayamıyordum. Sanki bir şeyi uzaklaştırmaya çalışmışım gibi kolum havada duruyordu... ya da belki bir şeyi çağırmaya çalışmışım gibi. Derimin altında gölgeler belirdi ve dönmeye başladı.

Casteel bana karşı sertleşti ve anladım. Sormadan da onun da derimin altında olanları fark ettiğini anladım.
"Poppy."

Kendimi ondan kurtardım ve içimdeki eather şişerken döndüm. Bir şeyler yapmalıyım. Bunu durdurmalıyım. Buna *ihtiyacım vardı*.

Primallerin özü, benim özüm, aceleci, çaresiz düşüncelerimi anladı ve hemen yanıt verdi. Eather kontrolü ele geçirdi. Sanki içimde derinlerde gömülü, daha önce hiç dokunulmamış bir içgüdü, zihnimin en uzak köşelerinden ortaya çıkmıştı. Düşünmedim. Tereddüt etmedim.

Sadece kolumu kaldırdım; parmaklarımı genişçe açtım. Altın dallarla sarılmış gölgeli gümüş parmak uçlarımdan kıvılcımlar saçıldı ve önümdeki havada bir metre kadar mesafede bir tıslama duyuldu ve sonra hava yarık açıldı. Yırtık büyüdükçe ve genişledikçe çatırdadı ve tükürdü.

"Poppy!" diye bağırdı Casteel. "Yapma!"

Omzumun üzerinden ona baktığımda, geniş, vahşi kehribar rengi gözleriyle gözlerim buluştu. Ne yaptığımı açıklamak istedim, ama bunu yapabileceğimden bile emin değildim. Çünkü zihnim bu yeni keşfedilen içgüdüyü henüz kavrayamamıştı ve zaman yoktu.

Acı beni çağırıyordu.

Ölüm de öyle.

Açıklıktan garip bir koku geliyordu — yanık yağ kokusunu andıran, ama daha keskin ve dumanlı, keskin ve keskin bir aroma. "Yapmak zorundayım."

Casteel'in teni incelmış gibi görünüyordu, yüz hatları keskinleşmişti. Sesinde panik vardı. "Sakın yapma, Poppy! Yapma..."

Açıklıktan geçtim, bir alemini terk edip başka bir aleme adım attım...

Gürültü.

Gümüş rengi parıltı kaybolduğunda ilk fark ettiğim şey, güneş ışığıyla aydınlanan dört ya da beş ağaçtan oluşan küçük bir grup arasında durduğumdu. Her yönden çok fazla gürültü geliyordu. Trompet sesine benzeyen bir ses neredeyse kesintisiz olarak çınıyor, her yönden gelen bağırışları ve sesleri kesintiye uğratiyordu. Bu sesler gittikçe yükseliyor, yaklaşıyor ve sonra hızla kayboluyordu.

Peki ya koku? Yanık yağ kokusu daha da yoğunlaşmış, nemli, balık kokusu ve Masadonia'daki Rise yakınlarındaki dar sokakları ve kalabalık evleri hatırlatan bir kokuyla karışmıştı.

Sesler yaklaşırken kalbim hızla atıyordu, ama sesler garip geliyordu. "... saatte dört yüz mil hızla yukarı doğru hareket edebilen kül, kaya ve gaz akışı. Bu büyüklükte bir patlamadan kaçış yok. Bu..." Ses boğuldu ve sonra bir boğaz temizlendi. "Bu, bizim görmediğimiz ölçekte bir yıkım..."

Sese doğru döndüm ve ağaçların arasından hızla geçen birinin gölgesini gördüm. Aksanını ve keskin, hızlı konuşma tarzını tanıyamadım.

"... can kaybı çok büyük olacak." Başka bir ses geldi, bu sefer kadın sesiydi ve arkamdan geliyordu.

"Nasıl olur da uyarı olmaz?" solumdan başka biri sordu. Adamın *uyarı kelimesini* söyleme şekli, sanki *r* harfini atlamış gibiydi. "Hiçbir işaret yok mu?"

Bu insanların hangi olaydan bahsettiklerini bilmiyordum, ama benim hissettiğim şey olmalıydı.

Boğazım kurumuş, ağaçların arasından çıktım...

Ve birden durdum, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudaklarım aralandı. Gördüğüm şeyi anlayamıyordum. Hiçbiri

mantıklı gelmiyordu.

Düzgünce kesilmiş çimlerin üzerinde, bazıları tek başına, bazıları küçük gruplar halinde dağılmış insanları izlerken, vücudum bir anda ısındı, sonra soğudu. Hiçbiri tanıdığım bir şey giymiyordu. Tanıdığım zarif ya da hatta sıkıcı elbiseler yoktu. Buradaki kadınlar, garip mavi bir malzemeden yapılmış tuhaf, dar pantolonlar ya da dizleri sıyıran dar etekler giyiyorlardı ve çoğu kişinin skandal olarak kabul edeceği kadar uzun bacaklarını sergiliyorlardı. Erkekler, dar tunikler veya yelekler yerine tuhaf amblemlı gömlekleri tercih ediyor gibi görünüyordu. Bazı pantolonlar kısaydı, gerçekten cesurca kısaydı, cinsiyete bakılmaksızın. Bazı bluzlar giyen kişinin karnını bile örtmüyordu ve daha çok ikiye bölünmüş bir korseye benziyordu. Ayakkabılar da kafa karıştırıcıydı. Ayakkabılar ya sivri ve topuklu ya da düz ve parlak renkliydi.

Tuhaflıklar bununla da bitmiyordu. Gökyüzü renginde ve diğer doğal olmayan tonlarda saçlar gördüm. Birçoğunun kulaklarında genellikle beyaz renkli küçük nesneler vardı ve neredeyse herkes ellerinde dikdörtgen bir nesne tutuyordu; ya ona bakıyor ya da onunla konuşuyorlardı.

Yanımdan geçenler ya benim varlığımın farkında değillerdi ya da bana, benimkiyle aynı olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bakıp hemen başka yere bakıyorlardı.

Şaşkınlıkla, bakışlarımı insanların ötesine çevirdim. Başım dönmeye başladı. Karışık, karanlık sularla dolu bir nehrin önündeyim. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmasına neden olan, Saion Koyu'nun güzelliğinden yoksun, itici bir koy değildi. Nehrin üzerinde hareket eden büyük bir gemi vardı. Daha önce hiç görmediğim, iki kattan fazla ve birçok evden daha yüksek bir gemi. İnsanların üzerinde durduğu açık bir güvertesi vardı.

Onların altında, bir arabada gördüğüm her şeyden daha büyük ve daha kalın tekerlekleri olan, metal kutular olarak tanımlayabileceğim şeyler vardı.

en az üç tane görebiliyordum, biri ters yönde ilerliyordu.

Ama nehrin karşısındaki şey, ciğerlerimdeki havanın yavaşça boşalmasına neden oldu. Bulutların çok üstüne uzanan, etrafındaki her şeyi gölgede bırakan ve aşağıdaki toprağa uzun gölgeler düşüren çelik ve camdan yapılmış devasa yapıları hayretle seyrettim. Binalar dağlar kadar yüksekti, ancak çoğu ince görünüyordu ve nasıl inşa edildiklerini hayal bile edemiyordum. Elbette, böyle bir yaratımda tanrılar da parmağı olmalıydı. Ancak binalarda, damarlarında kan akan bir varlık tarafından şekillendirilmiş olamayacak kadar soğuk bir şeyler vardı.

Bir adım daha attım, ayak parmaklarım nemli çimlere kıvrıldı. Ben *tam olarak* neredeydim? Panik tohumları kök salmaya başladı, özümü okşuyordu. Ellerimi yumruk yaparken, bir tür park olduğunu düşünmeye başladığım yeri taradım.

Gözüm, bir adada gururla duran devasa bir heykele takıldığında ağzım tamamen açık kaldı. Uçuşan cüppeli, heybetli kadının ne kadar uzakta olduğunu anlayamadım, ama *o kadar da* uzak olamazdı. Heykelin hangi malzemeden yapıldığını bilmiyordum, ama yeşil bir parlaklığı vardı. Elinde bir meşale tutuyordu ve onu gökyüzüne doğru uzatmıştı. Başında da bir taç vardı. Bu bir tanrıça tasviri olmalıydı. Belki de bu etkileyici yapıların sorumlusu oydu. Ancak, gördüğüm tanrıça tasvirlerine hiç benzemiyordu.

Bakışlarımı heykelden ayırdım ve havada asılı bir yol gibi yükselen bir köprü gördüm. Köprü, onu sanki saf güçle tutan kalın, ağ gibi kabloları sabitleyen devasa taş sütunlarla destekleniyordu. Köprü, suyun üzerinde uzanıyordu ve tekerlekli garip metal kutularla doluydu.

"...patlamanın olduğu yerden yaklaşık beş mil uzaklıkta bulunan şehir, komşu kasabaları da içermektedir," diye hızlı ve telaşlı bir sesle konuşan bir erkek dikkatimi çekti. "...nüfusu üç milyon olarak tahmin edilmektedir."

Üç milyon... insan mı?

Elimi karnıma bastırdım, bakışlarım bal rengi saçları kafatasına yakın kesilmiş kahverengi tenli bir kadına takıldı. Elindeki cihazı incelerken konuşmuyordu, ama yaklaştıkça erkeğin sesi daha da yükseldi.

"...etkili bir tahliye için verilen sınırlı uyarı süresiyle, on binlerce, hatta muhtemelen yüz binden fazla can kaybı olacak."

Göğsüm sıkıştı. Yüz binden fazla ölüm mü? Hissettiğim şey bu olmalıydı. Ama bu olay açıkça burada değildi. Öyleyse neden buraya çekildim?

Kadın başını kaldırdı ve beni gördüğü anda kaşlarını kaldırdı. Kalın, koyu kirpikleri bir kez, sonra iki kez titredi.

Kendime baktım ve sadece uyurken giydiğim geceliği giydiğimi fark ettim. Bu kıyafetle halkın içinde görünmek son derece uygunsuzdu, Solis'teki kadar mütevazı giyinilmeyen Atlantia'da bile.

Ama yanımdan koşarak geçen bir kadının karnını görebiliyordum - neyden kaçtığını bilmiyordum - *göbek deliği* ve göğüslerinin büyük bir kısmı da dahil. Öyleyse neden bu kadın bana bu kadar tuhaf bakıyordu?

Kadın elindeki şeye bir şey bastırdı ve adımları yavaşladıkça erkek sesi kesildi. Onun endişesini tatmadan önce hissettim, bu da beni hazırlıksız yakaladı. Nasıl bildiğimi tam olarak söyleyemedim. Sadece ona baktım ve endişelendiğini *anladım*.

"İyi misin?" diye sordu, o tuhaf, kesik kesik konuşma tarzıyla, "iyi" kelimesini sanki *l* ve *r* harfleri eksikmiş gibi telaffuz ederek.

Rüzgâr kısa saçlarımı kaldırıp yüzüme savururken ben başımı salladım. Bakışlarım kulaklarından sarkan altın küpelere takıldı.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Emin misin?" diye sordu, rahatsızlığı her halinden belliydi. Onu rahatsız edenin benim yara izlerim olduğunu sanmıyordum. "Yardım ister misin...?" Tam da altımızda bir sarsıntı hissettiğim anda aşağıya bakarak nefesini tuttu. "Bu da ne böyle?"

Esans aniden titreşti, ben de onun yaptığı gibi aşağı baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Toprak sanki titriyordu. Bir şeyin... hareket ettiğini hissedebiliyordum.

"Hissettin mi?" diye sordu ve ben başımı salladım. Yukarı bakarak arkama göz attı. "Belki bir kamyonudur. Çok büyük bir kamyon. Bazen böyle olur."

Kamyonun ne olduğunu bilmediğim için parkı taradım. Diğerleri de durmuştu. Nehre bakıyorlardı.

İleri doğru yürüdüm, güneş bulutların arkasından çıkmıştı. Güneş cildimi ısıtmasına rağmen, derimde küçük kabarcıklar belirdi. Nehirdeki o garip gemiler sallanıyor, karanlık su dalgalanıp çırpınırken yine o trompet sesini çıkarıyorlardı. Nehir kenarında toplananlardan bir tedirginlik yayılıyordu.

"Aman Tanrım," dedi arkamdaki kadın boğuk bir sesle. "Bu bir..."

"Deprem," diye bağırdı biri.

Sonrasında tam bir kaos yaşandı. Parktaki insanlar dağıldı, zıt yönlerle koştular ve ardından düşük gürültü artarken geri döndüler. Metal çınlamaları ve gıcırtiları etrafımızda yankılanırken, heybetli yapılar sallanmaya başladı.

Korkunun acısını tatmadan önce hissettim. O kadar güçlüydü ki. Terör dalgalar halinde üzerime geldiğinde geriye doğru sendeledim.

Çalkantılı su gemileri sallayıp pruvalarını kaldırırken, insanlar çığlık atmaya başladı. Tekerlekli metal kutular kayarak suya daldıkça, çığlık ve çatırtı sesleri havayı yırttı. Bakışlarım

en üst kattaki insanlara doğru uçu. Onlar korkuluklara doğru koşarak, tutunmaya çalıştılar.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

İlerlerken tam olarak *ne yapacağımı* bilmiyordum. Daha önce bu şekilde kullanmamıştım, ama onunla taş duvarları yıkabiliyorsam, geminin alabora olmasını engellemek için de kullanabilirdim.

"Nereye gidiyorsun?" Kadın dönerek kolumu tuttu. "Hadi, gitmeliyiz..."

Kulakları sağır eden bir dizi çığlık ve cıvıltı, başlarımızı endişeyle yukarı kaldırdı. Yakındaki binaların çatılarından büyük bir kuş sürüsü fırladı ve çılgınca kanat çırpma ve keskin çığlıklarla gökyüzünü doldurdu.

Solumuzdaki zeminin bir kısmı yuvarlanıp çökünce, derin ve uğursuz bir gürültü hızla gök gürültüsü gibi bir uğultuya dönüştü ve ardında çalkantılı bir toprak, toz ve kaya izleri bıraktı.

Bu deprem değildi.

O zeminde ne varsa nehre çarptığı anda, su aniden yükseldi ve ardından yüksek bir gürültü ve sıçrama ile alçaldı, heykelin önünden geçerek onun ötesine doğru bir yol açtı. Uzakta, nehir yatağından büyük bir toprak parçası yükseldi ve bizim bölümümüzü kapattı. Su, düz olmayan kenarlardan taşı ve ardından geri akmaya başladı. Sudan hava fışkırdı, geniş bir su akıntısı yükselirken toprak parçaları ve sivri kayalar gökyüzüne fırladı. Toz kalın bulutlar halinde yükseldi ve kısa bir an için enkaz gökyüzüne karşı silüet olarak asılı kaldı. Etrafımdakilerde terör dalgası yükseldi ve buz gibi sıcaklığıyla tenimi kapladı. Birkaç saniye boyunca hareket edemedim, düşünemedim bile.

Tiz çığlıklar beni sarsmıştı. Gökyüzüne fırlayan devasa toprak parçaları ve molozlar geri dönerek her yöne düşüyordu. Kayalar yapıların çelik yanlarına çarparak pencereleri kırıyor, masaları, sandalyeleri ve...

Aman Tanrım.

Millet.

Kollarımda ve ellerimde karıncalanma hissi uyandı ve göğsüm keskin, hızlı acı dalgalarıyla tekrar tekrar titredi — o kadar çok kez ki, sert zemine çarptıklarında sayısını bile tutamadım. Sadece onların acısını hissetmediğimi biliyordum. Ölümelerini hissediyordum, ruhlarının bedenlerini terk ettiği anı hissediyordum. Bilinçli bir düşünce olmadan, yapabileceğimi bilerek binalara doğru yürümeye başladım...

Büyük bir kaya parçası, meşaleyi yüksekte tutan heykelin kolunu kesti. O da düştü, çarpmanın etkisiyle bir dalga su yukarı doğru fışkırdı, hemen ardından bir şey güneşi kapattı.

Yanımdaki kadın çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kollarını kaldırarak başını korudu, çünkü bulunduğum parkın büyüklüğünden daha büyük bir toprak parçası üzerimize doğru düşüyordu.

Buz gibi sıcak bir güç damarlarıma doldu ve bu güç *eski bir şey gibi* geldi.

Sonsuz. Her şeyi tüketen. İçime dolan öz beni ele geçirirken, ağzımda metalik bir tat oluştu ve çevremdeki çılgın duygularla olan bağlantımı kesti. Öz, zihnimde iradem oluştuğu anda tepki verdi. Hiç gecikme olmadı. Bir saniye bile. Gümüş renkli iplikler toprak parçası boyunca belirdi ve parmaklarımdan yayılmak yerine bir ağ oluşturdu. Ama sadece gümüş rengi değildi. Daha önce derimin altında gördüğüm gibi, gölgelerle bezeli, kıvrımlı bir altın ve gümüş kaleydoskop gibiydi. Kaya, ince, parlak bir toza dönüştü.

Bakışlarım hızla gökyüzünü taradı ve henüz çarpmamış kalan parçaları buldu. Öz içimde nabız gibi atıyordu ve o parçalar da buharlaştı.

"Vay canına," diye haykırdı kadın, dikkatimi ona çekti. Bükülmüş kollarının arasından bakarken, kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sen süper kahraman falan mısın?"

Elimi indirdim. "Süper kahraman mı?" diye sordum. Bu kelimeyi normal bir şekilde söylediğimi sanıyordum, ama kulağıma öyle gelmedi.

Ya da onun.

Çünkü kışının üstüne düştü, kolları yere düştü. Şok içinde bana baktı ve sesimdeki tınıyı duyduğunu anladım. Gölgeler, buz ve ateş gibi geliyordu...

Bir farkındalık titremesi omurgamdan yukarı doğru yayıldı ve ensemdede bir karıncalanma dalgası yarattı. Cildime aniden eather hücum edince tüylerim diken diken oldu. Görüş alanımın köşeleri gümüşle doldu ve etrafımdaki hava elektrikleldi. Gölgeler cildime bastırdı, altın ve gümüş izleriyle dönüyordu.

Bir şey geliyordu. Ve o oydu.

Onu varlığımın her zerresinde hissettim — sıcak ve yaz gibi. Kan ve Külden doğan, Ateşin Işığı ve En Parlak Ay. Gerçek Yaşamın İlk Varlığı. Kraliçe.

Ve benim... *büyükannem*.

Keskin bir nefes aldım ve bana baharı, yenilenmeyi hatırlatan bir koku aldım.

Sonra, onu hissettiğim kadar çabuk, bir şey onun varlığını geri çekiyor, sıcaklığı da beraberinde götürüyor gibiydi.

Ama nehrin tamamı çılgın bir dansa tutuşurken, başka bir varlığın varlığı yoğunlaştı. Aniden, nehrin tabanı yok olmuş gibi su seviyesi düştü. Düşüşünün gücü yüksek, boş bir ses çıkarırken, su ve içindeki her şey aşağıya çekildi, ben de geriye doğru sıçradım.

Başka birinin varlığı daha da güçlenirken, dikkatimi yanlara doğru dönen gemilere çevirdim; nehrin tamamı düşüyormuş gibi görünürken, gemilerden biri hızla aşağı çekildi. Suyun yuttuğu çığlıkların sesi, son nefesimi verene kadar beni rahatsız edecekti. Onları kurtarmalıydım

Onları kurtarmalıydım. Bu yüzden gelmiştim. Ama zaman kaybetmiştim. Sadece bir gemi kalmıştı ve kendime olan öfkem arttı. Öfkeye kapıldım, iradem şekillenirken ilerlemeye başladım. Bir eather dalgası beni terk etti, hava çatırdamaya başladı ve yanmış ozon kokusuyla doldu.

Gümüş ve altınla örölmüş iplikler uzattığım ellerimden fışkırarak, yıkık zeminin ve batan suyun üzerinde dönüp durdu. Özün dalları gemiyi sardığında, kollarımı tek bir hızlı hareketle yukarı ve geriye doğru çektim, gemiyi sudan kaldırarak tekrar karaya çıkardım. Gemi, yankılanan bir güröltüyle karaya çarptı ve her yöne toprak ve çimler sıçradı. Gemi, sarı çizgili gri betonun üzerinde dururken, sokak lambası direkleri gibi görönen bir dizi direği devirdi.

Nehre geri döndüm ve tekrar eather'ı çağırdım. Geminin yana devrilmeye başlamasıyla birlikte, farkındalık titremesi vücudumu sardı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Çok geç."

BÖLÜM 13

POPPY

Gemiyi ele geçirmek için özü çağırdığımda, her kelimesinde güç damlayan tanıdık olmayan bir ses duyunca boğazım düğümlendi. Kafamda uyarı çanları çalmaya başladı. Az önce hissettiğim şey buradaydı. Casteel'i ilk uyandırdığımda olduğu gibi, eter onun içindeki şeye tepki vererek titreşiyordu. Ama bu seferki farklıydı.

Ve o uyarı çanları bana bu yabancıyla uğraşmak istemediğimi, geri çekilmem gerektiğini söylüyordu, çünkü onda hissettiğim güç daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Sonsuz ve kadim bir güçtü. Gemiyi, dehşet dolu çılgınlıkları, çılgınca çarpan kalbimi odaklandım. O anda, her nabzın önemini anlayan doğuştan gelen bir bilgi doğdu.

Her çılgılık sonsuza dek sustu.

"Onlar için çok geç."

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Ama seni tanıyorum."

Bu sözler omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. "Bu çok ürkütücü geldi." Gemiyi uçurumdan geri çektim. "Ama bana yardım etmeyeceksen, çeneni kapatabilir misin?"

Düşük, uzun bir iç çekişle cevap geldi ve gemiyi karaya geri getirirken tüylerim diken diken oldu. Platformda sadece yarısı kalan insanları düşünmemeye çalıştım. Gemiyi diğer yöne çevirirken

yerdeki insanların dağıldığını, geminin yolundan kaçtığını görünce rahatladım.

"Sadece kaçınılmaz olanı geciktirdin.

Onların acılarını uzattın."

Sesin geldiği yöne döndüm ve içimdeki eather'ı topladım.

Gri giysili uzun boylu bir adam, az önce kadının çömeldiği yerde, birkaç adım arkamda duruyordu. Koyu renkli saçları kısa kesilmişti ve yüzünün yan taraflarındaki derisine, kahverengi teninden birkaç ton daha koyu bir desen dövme yapılmıştı. Bu desen, Casteel'in yüzünün yanlarına tırmanan gölgelerde gördüğüm desendi.

Gözlerimi ona çevirdim ve nefesim kesildi. Göz bebekleri gümüş rengi mavi, kahverengi ve yeşilin bir karışımıydı.

Benimkine benziyorlardı.

Hatırladım.

Stazdayken rüya görmüştüm, ama bu sadece bir rüyadan daha fazlasıydı

daha fazlasıydı. Bana her şeyi gösteren bir vizyon gibiydi.

Alemin başlangıcı. İlkelerin yaratılışı. İlk ölümlü.

Karşımdaki yabancıнын gözleri gibi, her şeyin başlangıcını yansıtan gözlere sahip olanların düşüşü.

Ve onun bu gözlere sahip olmasının ne anlama geldiğini biliyordum. Bu mantıklı değildi çünkü benim gözlerim de benzerdi.

Bir adım daha geri çekilme dürtüsüne direndim ve hızla etrafa baktım. Kimse bize dikkat etmiyordu. Çoğu, gemilerdeki insanları indirmeye ve binalardaki insanlarla ilgilenmeye yardım ediyordu — onun söylediklerine rağmen, yaralıları yardım edebilirdim.

Gözlerim tekrar ona döndü. "Senin ne olduğunu biliyorum."

"Biliyorsun." Düz, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ama

bilmiyorsun."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Ama *beni* gerçekten tanımıyorsun. Onlara yardım edebilirim..."

"Senin neler yapabileceğini biliyorum," diye sözümü kesti. "Ölenlerin hepsine hayat verebilirsin, ama onlar yarını göremeyecekler. Bunu biliyorsun. Denge bu kadar ciddi bir şekilde bozulduğunda ne olacağını gördün."

Görmüştüm.

Tanrılar, bunu rüyalarımda görmüştüm.

"Onlara yardım edemezsin," dedi, sesi hüzünle doluydu.

Eather zonkladı ve ben yumruklarımı sıktım. "Yapabilirim..."

Yer tekrar şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı ve beni yana doğru sendeletti. Nehir kıyısı çöktüğü anda nehre doğru döndüm.

"Çok geç," diye tekrarladı, sesi kaosun sesinden daha yüksek çıkıyordu. "Ve sen burada olmamalısın."

Ellerim yanlarımda sıkıca yumruklandı, çünkü bir ses duydum... Bunlar siren sesleri miydi? Bildiğim siren seslerinden farklıydılar. Bu ses rahatsız edici ve durmak bilmiyordu, havayı kesen keskin, tiz bir çığlıktı. Başka bir tanıdık olmayan ses bakışlarımı gökyüzüne çekti. Sürekli bir uğultuydu, bir draken'in kanat çırpmasına benziyordu ama daha hızlı ve daha güçlüydü.

Yukarıda, dönen bıçakları olan garip, hızlı hareket eden bir nesne nehrin üzerinde uçarken gökyüzünde baş döndürücü bir bulanıklık yaratıyordu. Bu bir canavar değildi, ama bunun dışında ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Gözlerimi kocaman açarak baktım. "Ne...?"

Yerdeki gürültü yoğunlaşırken, gökyüzündeki dikdörtgen şekilli şeye bir tane daha katıldı ve bu da benim ayakta durmamı zorlaştırdı.

Son kalan su, nehir yatağındaki devasa, pürüzlü bir açıklıktan aşağı döküldü. Islak toprakta derin ve geniş yarıklar açıldı ve hızla kıyılara doğru yayıldı.

Gökyüzündeki nesneden bir ses yükseldi ve köprüdeki kişilere talimatlar bağırdı. İnsanlar metal kutulardan dışarı koşular ve köprünün sütunları kırılmaya başlayınca her iki yöne doğru koşmaya başladılar.

köprü sallandı. İlk ağ benzeri kablo, gök gürültüsü kadar yüksek bir çatırtıyla koptu ve yankılanan bir sesle havada çırpındı.

Bir başka kablo koparken, ben de ileri atıldım ve özü çağırdım. Ve bir tane daha. Sütunlardaki çatlaklar daha da genişledi ve tüm köprü yükselip sonra da çökmüş gibi göründü.

"*Dur.*" Tek

kelime.

Tek gereken buydu.

Vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. Bir adım atarken bir bacağı yarı bükülmüş halde donakaldım. İradem çöktü ve öz, havayı kesen kablo gibi geri çekildi.

"Onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi.

Dudaklarım hareket etmiyordu, dilim de boğazımda biriken kelimeleri telaffuz edemiyordu.

"Güneş battığında bu şehir ve içindeki herkes yok olacak."

Hayır

Onun söylediklerini ya da durağan haldeyken gördüklerimi umursamadım. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığına inanmayı reddettim. Bir şeyler olmalıydı. Yoksa neden buraya çekilmiştim ki?

Özüne odaklanarak, onun cildime bastırıldığını hissettim. Hava çatırdadı ve tısladı, ama onu öne çağıramadım. Sanki onunla olan bağlantım kopmuş gibiydi.

Tanrım. *O* kadar gücü mü vardı?

Panik içimi kapladı, alnımda ter damlaları belirdi. Tamamen çaresizdim. Her şey olabilirdi ve ben bunu durduramaz ya da kendimi savunamazdım. Ve bana yardım edecek kimse yoktu. Casteel evimizde, bizim alemimizdeydi ve...

"Benden korkman için bir neden yok," dedi. Ses çıkarabilseydim gülerdim.

Sözleri hiç de güven verici değildi.

Kaçınılmaz acı ve dehşetin beni yakalamasını beklemekten başka bir şey yapamadığım için, bakışlarım köprünün doğusundaki geniş yapılar üzerinde dolaştı.

Ama acı hiç gelmedi.

Nefesim kesildi. *Hiçbir şey* hissedemiyordum — ne korku, ne acı, ne de köprünün ortası çöktüğünde köprüden çaresizce kaçanların ölümcül nabzı. *Her şey* yere çakılmaya başladı —

Hayır. Hayır. Hayır.

Görünmez kısıtlamalara karşı direndim, çöken nehrin karşısından gelen çelik ve metalin gıcırdayan korkunç sesleri arasında, özün serbest kalması için ses çıkarmadan çılgılık attım.

Beyaz bulutlar yerden yükseldi ve havayı doldurdu. Kıyıdaki yapılar sallandı, yansıtıcı yüzeyleri güneş ışığı altında büküldü.

"Onlardan korkmalısın," dedi yabancı, her kelimesinde hüznün vardı. "Şimdi, onlar diriliyor. Kan ve külden değil, yarattıkları her şeyin yıkıntıları ve gazabından."

Kafam bilinçsizce heykelin bulunduğu adaya doğru döndü. Tanrım, ada parçalanıyordu. Ağaçlar kırılıyor, gövdelerinin kabukları kırılğan, soğuk kemikler gibi çatlıyordu, onları yetiştiren toprak kayboluyordu. Heykel titriyordu, metal vücudumu sarsan metalik bir iniltiyle titriyordu. Oyulmuş eteklerinde çatlaklar belirdi ve vücudunun uzunluğu boyunca hızla yayıldı, titreşimler havada boş, çınlayan bir sarsıntı yaratırken yüzey kırılğan parşömen gibi çatladı.

Heykel parçalandı ve parçaları atmosfere saçıldı. Yukarıda asılı duran metal nesneleri keskin parçalar delip geçerek, dumanlar yükselirken onları çılgınca yere doğru savururken, ben sadece dehşetle izlemek zorunda kaldım. Biri köprünün

kalan köprüye çarptı ve alevler içinde kaldı. Diğeri ise yıkılan yapıların toz bulutları içinde kayboldu.

Önümüzdeki batık nehrin yüzeyinden bir *el* çıktı, çamur ve kayaları havaya uçurdu — kemik ve sinir parçalarından biraz daha fazlası.

Zeminden kendini kurtardığında çığlıklar ve kaos azaldı. Kemikli elden dallar fışkırdı, baş ve omuzların şekli üzerinde çıtırtıdayarak renk değiştiriyordu: mavi, gümüş, altın ve kırmızı. Ayağını yere bastığında, elinden toprak tabakaları düştü.

Yer sallandı. Binalar yıkıldı.

Varlık tam boyuna kalktı ve boyu neredeyse iki metre olmalıydı. Belki daha da uzundu. Kaslar oluşup kalınlaştı, kemikleri sardı. Tamamen oluşmuş ellerini sanki inceliyormuş gibi kaldırdı. Parıldayan deri ve kirin altında et göründü, en soluk beyazdan en koyu kahverengiye dönüştü. Deri soldu ve tamamen çıplak olduğunu fark ettim. Bu varlığın... kesinlikle erkek olduğunu söyleyebilirim.

Varlık titredi ve ellerini indirdi. Kuru dalların kırılmasını andıran bir çatlama sesi duydum. Sırtından ince ve narin kemikler ortaya çıkarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kemikler uzadıkça dışa doğru kıvrılarak yavaş yavaş bir çift kanadın belirgin şeklini aldı. İskelet kanatları hem ürkütücü hem de büyüleyiciydi.

Stasis halindeyken *bunu* görmemiştim. Ama bu bir Kadim olmalıydı.

Eski varlık başını bize doğru çevirdiğinde kemik kanatları seğirdi. Gözleri benimkilerle buluştu. Göz bebeklerinin yabancıninkiler gibi olduğunu görünce gerildim: renkler ve eterin çarpıcı bir girdabı. Ama bu varlığın gözlerinde kan kırmızısı benekler vardı.

Derin bir nefes aldı ve başını bir kez daha geriye eğdi. Etilerde dans eden öz, damarlarımda dolaşan eteri

damarlarımda.

"Gitmeliyiz," dedi yabancı, kolumu tutarak. "Hemen."

Aramızda enerji geçti ve cızırtılı, gümüş rengi bir enerji çizgisi belirdi. Kadim'in çenesi düştüğünde alem yarılmaya başladı. Çenesi doğal olmayan bir şekilde genişledi ve gırtlaktan gelen bir uluma çıkardı, bu uluma keskin bir acı kulak zarlarımı delene kadar yükseldi.

O, kemiklerimi sarsan ve saf gücüyle havayı bükerek gök gürültüsü gibi bir enerji dalgası yaydı. Bu dalga, alemdeki yırtığı yuvarlayarak bize doğru ilerledi ve onu söndürdü...

Güç patlaması bize çarptı ve sanki yıldırım çarpmış gibi oldu. Etrafımdaki hava çılgınca titrerken duyularım kesildi. Sadece havada uçtuğuma dair uzak bir izlenimim vardı...

Yere sertçe çarptığımda ciğerlerimden hava çıktı. Acı tüm vücudumu sararak beni sersemletti. Her uzvum seğiriyordu. Hiçbir organım düzgün çalışmıyor gibiydi. Ciğerlerim donmuştu. Yıllarca Vikter'in eğitimi bana kalkmamı haykırırken kalbim durdu. Hareket et. Ama vücudum kendi başına hareket ediyor gibiydi. Kollarım ve bacaklarım seğirirken, zeminin ağır adımlarla titreştiğini hissederek yarım santim yuvarlanmayı başardım.

Kalk. Kalk.

Ciğerlerim şişerken ve kalbim düzensiz bir ritimle atmaya başlarken, üzerime bir gölge düştü.

Hareket et. Hareket et.

Dişlerimi sıkarak, titremeyen kaslarımı çalışmaya zorladım. Oturdum...

Bir rüzgar esintisi bana çarptı ve beni sırt üstü yere devirdi, kemikli kanatlar başımın iki yanına çarptı.

Kadim, üzerimde uçuyordu, yüzlerimiz birbirine çok yakındı — yaklaşık beş milyon inç fazla yakındı. Belirgin bir özelliği yoktu. Sadece kemiklerin üzerine gerilmiş deri vardı. Ama

renk değişikliği vardı — hayır, bu, yabancıda gördüğüm sarmaşık deseniydi, Kieran'ın kurt adamının rengine benziyordu.

Yabancısındaki desenlerden daha uzundu, yüzünün yanlarından şakaklarına ve boğazına kadar uzanıyordu.

Oldukça güzeldi.

Ancak, belirgin bir özelliği olmayan yüz, tam bir kabus gibiydi.

O beni *koklarken*, kafatasından loş bir güneş ışığı parladı. Artık seğirmeyen kaslarım, başımın üstünde beyaz toz bulutları süzülürken gerildi. Gözlerindeki çalkantılı renkler birbirine karıştı.

Ellerimi göğsüne dayadığımda özü şişti.

—

Aynı anda birçok şey oldu.

cildimin onun cildine teması, içimden geçen yoğun bir enerji dalgası gönderdi ve çatırdayan bir ışık parlamasıyla beni yere yapıştırdı. Tıslaması havayı kavurdu ve o birkaç metre yukarı yükseldi.

Cildimde dans eden statik elektrikle ayağa fırladım. Kadim, yere inerken dikleşti. Eather'ı çağırırken tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum.

Artık zincirlenmemiş olan o, ateşli bir aceleyle tepki verdi, ben kolumu kaldırdığımda sağ kolumdan aşağı doğru sarmal şeklinde indi—

Tam önümde duruyordu ve bileğimden kolumu yakaladı. Bu temas, cildimde bir enerji dalgası yarattı ve diğer eli boğazımı sıkarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Parmakları narin boynuma gömüldü ve beni kaldırdı, ayaklarım yerden birkaç metre yukarıda sallanmaya başladı. Boynumdaki elin ön kolunu kavradım, alevlenmek üzere olan korku kıvılcımını söndürürken, bir başka karıncalanma hissini görmezden geldim. Boğazımı ezmesi çok kolay olurdu ve paniğe kapılmanın bir faydası olmayacağını biliyordum. Daha tehlikeli durumlarda bulunmuştum — tamam, belki bundan daha tehlikeli değildi, ama kendimi savunabilirdim. Ve ben...

Kha thren loru?

Kaba fısıltı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dudakları hareket etmemişti, ama onun konuştuğunu duymuştum. Daha da şok edici olan, yabancı bir dilde söylenen kelimelerin birdenbire anlam kazanmasıydı.

Sen nesen?

"*Bana* bunu mu soruyorsun?" Boğuk bir sesle zorla çıkardım. Bu sefer dudakları hareket etti ve konuştuğunda içim soğudu. "*Bana... soruyorsun...?*" Her heceyi yavaşça ve kasıtlı olarak, sesi... Fısıltılarla yankılanıyordu.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Her kelimenin altında ya da içinde hafif *fısıltılar* vardı.

O sesten uzak, çok uzak olmak istedim. Ondan uzak.

"Sen... nesen?" diye sordu.

Bacaklarımı yukarı kaldırarak, tüm gücümle tekme attım ve iki ayağımı da göğsüne çarptım. Darbe bacaklarımın ve kalçalarımın kemiklerini sarsmıştı, ama Kadim...

O yerinden kıpırdamadı. Bir santim bile. Homurdanmadı bile.

O tekme bir ölümlünün göğsünü çökertebilirdi.

Eski, hala göğsüne dayalı olan ayaklarıma baktı ve sonra gözlerini kaldırdı. Dönen gözleri benimkilere kilitlendi.

Göğsüm boşaldı ve zayıf bir gülümsemeyle "*Affedersiniz?*" dedim.

Başını yana eğdi, gözlerinin köşelerindeki gergin deri kırıştı. Kolunun hareket ettiğini bile görmedim. Sadece ön kolunun bacaklarıma acımasızca vurduğunu hissettim ve bacaklarım yere düştü.

Oh, bu bir çürük bırakacaktı.

Yaşlı adam beni kendine doğru çekti, bacaklarım porselen kafalı ama uzuvları pamuk ve yünden ibaret olan o ürkütücü bebekler gibi sallanıyordu. Başını eğdi ve derin bir nefes aldı.

Yine beni *kokluyor* muydu?

Başını eğdiğinde, burnunun köprüsü çenemin alt kısmına değdi ve bir kez daha kokladıgında içimi bir tiksinti dalgası kapladı.

"Tanrılar aşkına." Kolumu salladım, elim yumruk oldu. "Beni koklamayı kes!"

Bana bakmadan bile bileğimi yakaladı. Oh, lanet olsun.

Çok uzak olmayan bir yerden yüksek bir patlama sesi geldi ve aşağı doğru itildiğimi hissedince kalbim dondu. Sert bir şekilde yere düştüm, başımın arkası yere çarptı.

Bir an için her şey karardı, sonra her yer parlak, yoğun bir beyaza büründü. Gözlerimi hızla kırıştırarak, beyinim karışmış halde yatarken, gözlerimin önündeki yıldızları silmeye çalıştım. Duygularım yavaş yavaş geri geliyordu, önce sırtımda hafif bir ağrı hissettim, sonra aşağıya doğru yayıldı...

Kadim'in kemikli parmakları boğazıma saplandı ve oradaki kırılğan kemikleri bastırdı. Kemiklerin çatlamaya, kırılmaya başladığını hissedebiliyordum.

Korku — Nyktos Odaları'nda durup Casteel ve Kieran'ın düşüşünü gördüğümünden beri hissetmediğim derin, buz gibi, içgüdüsel bir korku — serbest bırakılmış bir ok hızıyla içimi kapladı. Kulaklarımda kan uğuldadı ve kalbim o kadar şiddetli bir şekilde çarptı ki, göğsümden fırlayıp çıkacağını sandım. Nefes borumu ezmek üzereydi...

Hayır.

Kesinlikle hayır.

İçgüdülerim devreye girince zihnim hızlandı. Aramızda bacaklarımı veya kalçalarımı kullanarak onu devirmeye yetecek kadar yer yoktu. Bu yüzden, en iyi ikinci seçeneği seçtim... ya da en kötüsünü.

Eğilip, bacaklarının arasından o şeyi tuttum. Elimde hissettiğim şeyden öğürerek, çektim ve çevirdim.

Sertçe.

Kadim, geriye doğru eğilip benden uzaklaşırken rüzgarı kışkırtarak uludu.

Bir saniye bile boşa harcamadım.

Ayağa kalkarak dönmeye başladım...

Bir el örgümü kavradı ve başımı geriye doğru çekti. Sendeledim. Beni yana doğru çevirip boynumu daha da geriye doğru zorlarken, keskin, bıçak gibi bir acı yanlarıma yayıldı.

"*Rha lali mi*," diye bağırdı yabancı adam.

Onu bırak.

En azından, öyle dediğini *sandım*. Ama belki de yanılmıştım. Çünkü Kadim'in örgümü tutuşu daha da sıkılaştı.

Hava aniden gerildi ve yüksek bir çığlık sesi duyuldu. Kadim, belinden bükülerek diğer elini uzattı. Boynumdaki kırılğan kemikler birbirine sürtünürken, çalkantılı enerji kütlesi bir kıvılcım yağmuru içinde buharlaştı.

Boynumu kıracaktı!

Hâlâ damarlarımda dolaşan korku alevlendi, içime işledi, ama o acımasız pençelerini tekrar bana geçiremeden, yerine öfke yükseldi. Ve bu öfke *soğuktu*. Terörden daha soğuktu. Ona tutundum, öfkenin beni sarmasına izin verdim.

Eski'nin kolunu tutarken ağzımda kül tadı hissettim. "Bütün bunları sadece boynum kırılsın diye yaşamadım." Mengene gibi sıkı tutuşuna karşı direnerek ona dönüp, omurgamdan aşağı yayılan acıyı kabul ettim ve onun yükselen öfke ve şişen öfkeye katılmasına izin verdim. Derimin altında altın ve gümüşle işlenmiş gölgeler belirdi. "Çıplak, kanatlı, yüz­süz ve kirle kaplı bir orospu çocuğu tarafından."

Eski'nin başı benim yönüme doğru çevrildi.

"Evet," diye hırıldadım. "Senden bahsediyorum."

Enerji havayı doldurdu, ayaklarımın altındaki zemini salladı ve toz ve enkaz bulutlarını geri itti. Ben yavaşça doğrulurken, Kadim'in kolunu bükmeye zorladım.

Soğuk bir güç damarlarıma dolarken, bayat leylak kokusu burnuma ulaştı. Gölgeleer içimden dökölüp yere yayılırken ve yükselirken, gözlerim onun gözleriyle buluştu. Artan gerginlik eskisine göre farklıydı. Daha sert. Daha kaotik.

Nihai.

Öz, yanlarımdan yükseldi, koyu kırmızı şeritler belirirken gümüş çizgiler canlı bir hale geldi.

Ölümün özünü kullanarak, kolunu keskin bir şekilde büküp, kemiğin çatlama sesine gülümsedim. Varlık çığlık attı ve gülümsemem genişledi.

Elimi göğsüne doğru iterek, tüm o ham enerjiyi serbest bıraktım ve onu uçurdum...

Kemik kanatları genişçe açıldı ve kırmızı ve siyah eather çizgileri vücudunun üzerinde dönerek düşüşünü durdurdu. Özü derisine sızarken kolları yanlara doğru uçtu, damarlarını aydınlatarak vücudunu parçalamaya başladı...

Bekle.

Yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboldu, çünkü bunun olan şey *olmadığını* hemen anladım.

Kadim varlık... özü emiyor ve kendine mal ediyordu. Ve bu onu *değiştirdi*.

Kafatasından saçlar çıkmaya başladı — beyaza yakın soluk sarı renkte — sırtının ortasına kadar uzadı. Kanatlarının kemikleri üzerinde doku büyüdü, kalınlaşarak uzantıları doldurdu. Zardan, kanatların her yerine siyah noktalar belirdi, birbiri ardına ortaya çıkıp açıldı, ta ki tüm uzunluğu parlak gece mavisiiyle kaplanana kadar...

Gözlerimi kırptım ve sonra kısarak baktım. "Bu da ne...?" Bakıyordum...

Tüyler.

Gerçek *tüyler*, kuzgun kadar siyah.

Son esans da sönünce, özelliklerin oluşmaya başladığını gördüm. Düz bir burun. Keskin elmacık kemikleri, ince dudaklar...

Toprak, etrafımızdaki arazi parçalanmaya başladığında derin, yankılı bir uğultuyla gürledi. Kulakları sağır eden bir sesdi — çığlık atan çelik ve yerden büyük parçalar koparken düşen taşlar. Ufukta duman ve beyaz, kül rengi bulutlar yükseldi.

Kemikli bir el yüzeyi delip geçerken, çökmüş nehir yatağından çamur ve kayalar sıçradı.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye inledim, o kendini kurtarıken, göğsü inip kalkarken ayağa kalktı ve kıyıya doğru yürüdü.

Tüylü yaratık kükredi, kemiklerim titredi.

"Gitme vaktimiz geldi." Yabancı yine yanımda duruyordu, eli benim elimi sıkıca kavramıştı. Havada gümüş rengi bir yırtık açıldığında, enerji şokunu zar zor hissettim.

Varlığın kanatları öyle bir güçle geriye doğru savruldu ki, yıkık araziye bir rüzgâr esti. Bir draken kadar hızlı, hatta daha hızlı bir şekilde altındaki kişiye doğru uçtu. Birbirlerine çarptılar ve çarpışmanın etkisiyle her yöne yayılan bir şok dalgası oluştu ve altlarındaki zemin patladı. Sert ve keskin bir koku yayılırken, yanan bir sıcaklık getirdi ve toprak parçaları ve büyük kayalar bize doğru fırladı.

Bir şey bana çarptı — bir kaya mı, bir yapı parçası mı? Emin değildim, ama her neyse, canımı *yaktı*. Nefesimi kesti ve başımı geriye doğru savurdu. Açılışa doğru çekilirken bir homurtu duydum, vücudum birdenbire artık işlevini yerine getiremeyecekmiş gibi hissettim.

Altımızdaki zemin çöktü ve alevlere yol açarken, gözlerimin köşelerinde karanlık kapandı.

CASTEEL

"Bugünün son günün olmasını istemiyormuş gibi davranmaya hazır mısın?"

Yüzü dövmeli o pislige öfkeyle bakarken, tüm vücudum titriyordu.

O orospu çocuğu, Poppy'nin saniyeler önce çıktığı aynı açıklıktan dışarı çıkmıştı.

Onun kim olduğunu hiç bilmiyordum. Tanışmaya fırsatımız olmadı, çünkü o elini kaldırıp beni odanın zemininde kaydırıp ve portal kapandı, beni Poppy'nin gittiği yerden kopardı.

Kafayı yemiştim. Bu kadar basit. Bunun bir kısmı, onun ne kadar kolay üstünlük sağladığına bağlıydı. Buna alışık değildim. Ama Poppy için duyduğum mutlak korku, öfkemi körükledi. Nereye gittiğini hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, onun algıladıklarına bakılırsa durumun iyi olmadığıydı. Ve o, uyku halinden yeni uyanmıştı. Yeterince kan aldığını sanmıyordum. Yemek yememişti. Ve her şeyi tam olarak hatırladığından emin değildim. Benim desteğim olmadan, tanrılar bilir neyle karşı karşıya olduğu bir yerdeydi. Evet, kendimi kaybettim. Kendimi ona doğru fırlattım, bilinçli bir çaba sarf etmeden dönüşmeye başladım. O kadar kendimi kaybetmiştim.

Ama o pislik bunu çok çabuk durdurdu. Bana, beni tamamen hareketsiz hale getirmekle kalmayıp, vücudumun her santimini kaplayan altın benekli siyah tüylerle, kısalmış parmaklarımın uçlarından çıkan pençelerle ve önemli ölçüde uzamış köpek dişleriyle beni havada asılı tutan, ürkütücü derecede tanıdık gözlerle bir bakış attı.

Onun görünmez tutuşuna karşı direnirken boğazımdan kaba, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıktı. Öz içimde nabız gibi attı ve sonra birdenbire... söndü.

"Sanırım değil," piercingli meme ucu sikici sıkılmış bir sesle cevap verdi ve Poppy'ninki kadar uzun kahverengi saçlarını geriye attı.

yüzünden kahverengi saçlarını geriye attı. Arkasını dönerek yemek masasına baktı. "Mierel soyundan gelen kadınların, hayatlarına bu kadar az değer veren pervasız erkekleri çeken özelliği nedir?" Kapaklı bir tabaktan kapağı kaldırarak, içindeki çeşitliliğe gülümsedi. "Oh! Peynir." Kieran'ın hazırladığını bildiğim peynirlerden birine uzandı, çünkü küçük, ısırık büyüklüğünde küpler halinde dilimlenmişti.

"Poppy nerede?" diye sordum.

"Burada değil."

Göğsüm, dışarı çıkan bir homurtuyla titredi. "Hadi canım."

Bir an durakladı, parmakları peynirin üzerinde durdu, sonra bir tane, iki tane değil, üç küp aldı.

"O yiyecekler senin için değil."

"Hadi canım," diye tekrarladı.

Görünmez tutuşuna daha fazla bastırdım. "Bir kez daha soracağım. Penellaphe nerede?"

"Yoksa ne olur?" Peyniri ağzına attı. "Beni bırak ve öğren."

Onun bakışlarını karşıladım.

"Tabii korkmuyorsan."

Yavaşça çiğnedi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ben de ondan hiçbir şey anlayamadım. "Böyle tehditler savuruyorsun çünkü benim ne olduğumu bilmiyorsun. Nyktos ise biliyordu. Ama yine de ağzını tutamadı."

"Onu sevdiğimi biliyordum."

"Çok hoş," diye mırıldandı. "Kiminle konuştuğunu fark etmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Belli ki sen bir tanrısın. Ve açıkçası, umurumda değil." Sözler hızlı, düzensiz patlamalar halinde geliyordu, her biri öfkeyle doluydu. "Ve dediğim gibi... O yemek. Senin için değil."

"Bir tanrı mı?" Güldü. "Ben tanrı değilim. Ve bu muhteşem peynir çeşitlerinin tadını çıkarmama izin vermemen kabalık olur."

"Saçmalık," diye bağırdım ve onun tutuşuna karşı direnmeye devam ettim. Eather daha şiddetli bir şekilde zonklamaya başladı. Parmaklarım seğirdi.

"Bir tanrının sana yaptıklarını yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Bir tanrının, kurt adamının öfkeni hissetmesini veya onun yokluğunu algılamasını engelleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Bu, Kieran'ın kapıyı kırıp girmediğini açıklıyordu. Ancak, bir tanrının, özellikle de onun kadar yaşlı bir tanrının neler yapabileceğini bilmiyordum.

Peyniri ağzına attı ve bana sıkı dudaklı bir gülümseme gönderdi. "Ben önemsiz bir tanrı değilim."

Hareket edebilecek duruma gelir gelmez, o peynirin her parçasını boğazına tıkacaktım.

"Ve görünüşe göre sen de değilsin," diye devam etti. Eli diğer cloche'a doğru hareket ederken gözlerini üzerimde gezdirdi. "Bir Primal ile Birleşme'nin sonucu böyle olacağını kim tahmin edebilirdi?" Sanki komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı. "Oh, bekle. Doğru ya. Bilmeliydik. Ve biz derken, sen ve beni kastetmiyorum."

"Anladım," dedim, uzayan köpek dişlerim dudağıma sürtünürken bir kez daha özü içime çektim. Kaslarım spazm geçirdi.

"Bu arada, az önce söylediğim cümlede anahtar kelime 'olmalıydı'. Gerçi bazılarının sonucun ne olacağını tam olarak bildiğini hissediyorum." Benim hiç umursamadığım bir şey hakkında gevezelik etmeye devam etti. "Ama sanırım, kalp eşleri meselesi," dedi küçümseyici bir şekilde, "ve bir kurt adamın da işin içine girmesiyle, daha... beklenmedik gelişmelere yol açtı." Omuzlarından biri kalktı. "Ve henüz anlamadıysan, *'biz'* derken Arae'den bahsediyorum."

Zaten lanet bir heykel gibi durmasaydım, o anda öyle dururdum. Onu doğru duymuş olamazdım.

"Çikolata!" diye bağırdı ve bir parça aldı.

Onun bir ısırık alıp, ağzını penisine dolamış bir adam gibi inlemesini izledim. "*Sen bir Kader misin?*"

Bana bakarken kaşlarını çattı. "Neden Bana inanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun? Hayatın güzel şeylerinden zevk aldığım için mi?"

"Peynir ve çikolata gibi mi?"

"Daha güzel bir şey yok." Çikolatayı bitirip sandalyeye yaslandı. "Artık benim kontrolüme karşı koymadığını görüyorum."

Öyleydim. "Bazen aptal olabilirim, ama lanet olası bir aptal değilim."

"Bu gerçekten de hoş bir rahatlama." Uzun bacağını uzattı. "Keşke aynı şey belli bir Ölüm Primal'ı için de söylenebilseydi."

"Bu, hala kızgın olmadığım anlamına gelmez."

"Bunu bana söylemene gerek yok. Öfken, cildimi tırmalayan minik pençeler gibi."

Gözlerimi kısarak baktım. *Küçük pençeler mi çiziyor?* Dilimi tuttum. Ben bile, bir Kadere karşı gelmemenin daha iyi olduğunu biliyordum, ama... bir dakika. Ona baktım. "Gözlerin."

"Ne olmuş onlara?"

Bunu söyleyemedim çünkü bunun anlamı imkansız görünüyordu.

Cevap vermediğimde, kolunu sandalyenin arkasına attı. "Onları görebiliyorsun."

"Hadi canım."

"Peki bunu görebiliyor musun?" Başını eğdi ve yüzünde yukarı doğru uzanan asma benzeri dövme işaret etti.

"Yüzündeki şey mi? Evet, görebiliyorum."

Bana birkaç saniye baktı. "Benim türümden başka sadece iki varlık senin görebildiklerini görebilir. Gerçek Yaşamın İlkel Varlığı ve Gerçek Ölümün İlkel Varlığı." Masaya koyduğu eli yavaşça masayı tıklamaya başladı. "Senin bunu görebilmen beklenmedik gelişmelerden biri. Birleşme olsun ya da olmasın, bunu görebilmemelisin." Gözlerinin köşelerindeki deri

Gözlerini kısarak kırıştı. "İlginç." Derin bir nefes verdi.
"Benim adım Aydun."

Sanki onun adının ne olduğu umurumda mıydı?

Yüzündeki ifade, sanki düşüncelerimi duyabiliyor mu diye merak etmeme neden oldu.

"Uslu durmaya hazır mısın?"

Çenemi sıkıca kapattım.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum." Göz kırptı.

Sanki biri beni yerinde tutan görünmez ipleri kesmiş gibiydi. Kontrolüm geri geldi ve ileriye doğru sendeledim, kürklerim çekilip dişlerim ve parmaklarım normale döndüğünde kendimi tuttum.

"Huh." Beni inceledi. "Artık yüz hatlarını görebiliyorum..."

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve neyin tehlikede olduğunu kendime hatırlattım. Onu kışkırtırsam ve o da saldırırsa, Poppy kaçınılmaz olarak bedelini ödeyecekti. "Onlar ne olacak?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Onlarla tanıştın *ve ne* dediğini biliyorsun." "Attes," diye tahmin ettim. Bu adamın bir Kader olduğunu düşünürsek, Primal ile tanıştığımı bildiğini öğrenince şaşırmamalıyım.

"Senin de onun kadar sorunlu olacağını söyleyebilirim." Bakışları başka yöne kaydı. "Kraliçen çok, çok kötü bir şey yaptı."

Kaslarım tekrar gerildi. "Sence *karım* ne yaptı?"

Aydun homurdandı. "Primal Perdesini aştı."

Kaşlarım birleşti. "Ne?"

Gözlerini devirdi ve o çalkantılı renklerle, bu garip bir manzaraydı. "Solis, Atlantia ve hatta Iliseum'u barındıran bu alemin tek alem olduğunu mu düşünüyorsun? Öyleyse, Atlantisli'lerin kibirini gerçekten hafife almışım."

"Bu konuyu hiç düşünmedim diyemem."

"Tabii ki hayır." Diğer sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

"Gerek yok."

"Bu bir rica değildi."

"Biliyorum." Olduğum yerde kaldım. "Arae ya da değil, sana güvenmiyorum."

Göz bebeklerindeki renkler döndü ve sonra sabitlendi.

"Buraya sana zarar vermek için gelmedim. *Karının* Yükselişi'nin yol açtığı karmaşanın üstüne bir de kızgın karınla uğraşmak istemem."

"Onun Yükselişi..."

"Kendine yalan söyleme, *Casteel*. Ya da bana."

Ellerimi yumruk yaptım. Adımı bilmesine şaşırmadım. O bir Kaderdi. Ama bunu söylemesini duymak hoşuma gitmedi.

"Demek Kolis uyanmış. Bu onun suçu değil."

"Haklısın. Onun suçu değil." Diğer bacağını da uzattı. "Ama bahsettiğim karışıklık bu değil. Bahsettiğim şey, Perde'nin ötesinde olan şey. Karının Yükselişinin neden olduğu şey."

Onun hiçbir şeye neden olmadığını söyleme dürtüsüyle mücadele ettim. Ama bu bana cevap vermezdi ya da karının nerede olduğunu söylemezdi. "Daha önce hiç görmediğim bir şekilde acı ve ölüm hissetti."

"O, binlerce, on binlerce insanın acısını ve ölümünü hissetti. Ve daha fazlasını," dedi, bu sözleri tüm vücudumu titretti. "Hayat kaybı bu kadar büyük olduğunda, Yaşamın İlkel Gücü her zaman ona çekilir. O gerçek bir Yaşamın İlkel Gücü olduğu için, bu ihtiyaca karşı bağışık değildi. Seraphena da öyle değildi, ama o, *karın* kadar kolay bir şekilde İlkel Perdeyi geçemedi. Seraphena durduruldu. Karın ise durdurulamadı."

Bunu duyduğumda gurur duymamalıydım, ama duydum.

"Neyse ki, aynı hatayı yapmanı engelleyebildim. Holland'ın *ikinizle* birden uğraşmasını hayal etmek..."

? Bir gülümseme belirdi. "Bu eğlenceli olurdu." "Sen...?"

Göğsüm boşaldı. "Sen onun

Perde'nin ötesindeki bir ülkede Holland adında biriyle birlikte olduğunu mu söylüyorsun?" O başını salladı. "Holland benim gibidir."

"Bu pek de içimi rahatlatmadı."

"O benden çok daha sabırlı. *Bu* rahatlatıcı mı?"

Buna cevap verme zahmetine bile girmedim. "Ona gitmek istiyorum. Hemen."

Yumuşak bir şekilde burnunu çektim. "Bu olmayacak."

Özün şiştiğini hissederek, bir adım öne çıktım.

Kaşlarını kaldırdı. "O yakında sana geri dönecek." "Bu yeterli değil, *Aydun*."

"O zarar görmeden geri dönecek ve bu yeterli olmalı, *Hawke*." Göz bebeklerinde parlak gümüş çizgiler belirdi. "Tabii beni *sana* zarar vermeye zorlamazsan. O zaman ne olacağını biliyorsun." Gülümsemesi bıçak gibi keskindi. "Onun tekrar savunmasız kalmasını mı istiyorsun?"

Mesajı yüksek ve netti. Beni saran öfke dalgasıyla durdum. Etrafımızdaki atmosfer gerginleşti, tırnaklarım tekrar keskinleşti ve avuç içlerimi deldi. Konuştuğumda sesimin tonu sert, tiz ve düşük bir uğultu gibiydi. "Onu tehdit mi ediyorsun?"

O beni izlerken, soru soğuk bir yoğunlukla havada asılı kaldı. "Hayır. Seni uyarıyorum."

"Aynı şey."

"Sanırım öyle." Kollarını kavuşturdu. "Artık tek bir varlık olmadığını tam olarak anlamıyorsun. Ama onun zayıf durumunun sebebi olduğun için zaten yeterince suçluluk duyduğunu düşünürsün."

Geri çekildim.

Lanet olsun, geri çekildim.

Kader'e bakarken damarlarımdan güç akıyordu, eather'ı serbest bırakmak istiyordum.

Ama yüzünde bir şey parladı. Dudaklarının sağ tarafı kıvrıldı, sonra hızla düzleşti. Çok hızlıydı.

ama ben bunu gördüm ve onun benim saldırmamı *istediğini* merak ettim. "O yok edilemez değil, Casteel."

Unutmamıştım, asla unutmayacaktım. Ve sanki göğsümü yumruklanmış gibi hissettim.

"Söylesene, Casteel. Onun zırhındaki ölümcül kusur mu olacaksın?" diye sordu.

Attes'in söylediklerini tekrarlaması omurgamdan bir ürperti geçirdi. "Gizlice dinliyordun, değil mi?"

Aydun sıırttı.

Ellerimi gevşetirken şüphelerim arttı. O pislik haklıydı. Tıpkı Attes gibi. Sinirlenip bir Kader tarafından dövölmek sadece ona zarar verecekti. Derin bir nefes alıp öfkemi bastırdım, gömdüm.

"Sen... beklenmedik birisin," dedi. "Bana öyle söylendi."

Aydun gülömsedi, ama gülömsemesi pek gerçekçi görönmüyordu. Sanki sadece formalite icabı gülömsüyormuş gibi. "Eh, senin aptal bir pislik olmadığını gördüğöme sevindim. Ayrıca, karının Yükselişinin gerçekte ne anlama geldiği hakkında seninle biraz konuşmamız gerek."

Ensemdeki kaslar gerildi.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Sen anladın —karının gerçekte ne olduğunu—ve bunu kendine saklayacak kadar akıllısın."

Bunun bilgelik mi, inanamama mı yoksa güvensizlik mi olduğunu bilemedim. "Ama senin gerçekten anlamadığın şey, onun artık var olmaması gerektiği. Artık."

"O bir şey değil," diye öfkeyle bağırdım, zayıf öfkemi kontrol edemiyordum. "O bir insan..."

"Yükselişi, durdurulamayacağından korktuğum bir dizi olayı tetikleyen bir insan." Aydun öne doğru eğildi. "Dengenin ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?" Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "Muhtemelen bilmiyorsundur. Tanrılar sen doğmadan çok önce uykuya daldılar

ve türünün en yaşlıları bile, bu bilginin önemine rağmen, onun aktarılmasını sağlamayı unutmuşlardır."

Hiçbir şey söylemedim, lanet olası konuya gelmesini umuyordum çünkü Poppy için daha çok endişeleniyordum. O yabancı bir ülkedeydi ve ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Altın baskıyı gözden geçirdim. O iyiydi. İyi olacaktı.

"Buradaki ve ötesindeki her şey dengeye bağlıdır, Casteel." Sandalye, o geriye yaslanıp başka bir parça peynir alırken gıcırdadı. "Refahın olduğu yerde, kayıp da olmalı. Sevginin olduğu yerde, nefret de olmalı. Hayat, ölüme yol açmalı. Ve böylece devam eder."

Bu tam bir saçmalık gibi geldi, ama bunu kendime sakladım. "Sözüne güvenmek zorundayım."

"Ama bundan daha fazlası var. Güçler arasında bir denge olmalı. Bu denge olmadığında, göz ardı edilmesi zor işaretler ortaya çıkar."

Hemen, göz ardı edilmesi zor bir işaret aklıma geldi. "Güneş mi?"

"O da bir işaret sayılabilir."

Nefes verdim. "Başka işaretler de var mı?"

"Çok daha fazlası var," dedi Aydu. "Onun Yükselişi dengeyi bozdu ve Kolis'i serbest bıraktı. Birçok kişinin asla gerçekleştirmemesi için dua ettiği Yükselişinin verdiği zarar çoktan verildi ve geri alınamaz. Çan çaldı. Zar atıldı. Köprü yakıldı. Hikayenin son bölümü yazıldı..."

"Anladım," diye homurdandım. "Lanet olsun, dostum."

"Ama anlamadığın şey, onun Yükselişinin dengeyi tehdit eden tek şey olmadığı. Penellaphe, Haberci. Getiren." Aydu'nun yüzünün yanlarındaki mürekkep rengi koyulaştı ve gözleri benimkilere kilitlenirken çalkalanmaya başladı. "Ölüm ve Yıkımın."

"Kolis," diye mırıldandım.

Aydu hafifçe gülümsedi. "O, Büyük Komplocu."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ve?"

"Ve bunun ne anlama geldiği, çok geç olana kadar anlaşılmadı."

Ona baktım, kopuk dűřünceler gibi gelen sözlerini açıklaması için bekledim. Açıklamadı. "Attes haklıydı."

"Ne konuda?"

"Hepinizin çok belirsiz olduğunuz konusunda."

Dudakları düzleşti. "Sizlerden herhangi biri Eythos kadar akıllı olsaydı, böyle olmak zorunda kalmazdık. Ki bu da pek bir şey ifade etmiyor."

"Bunun Kolis'in kardeşi ile ne ilgisi var?" "Hemen hemen her şey." Arkalarına yaslandı. "Her halükarda, eşinin Yükselişi yarattığı şey dengesizliği daha da artıracak. Saat çalışmaya başladı, geri sayım başladı."

Sonra ne söyleyeceğini biliyordum. Bu sözler kemiklerime kazınmış gibiydi. "ünkü son batıdan gelecek..."

"Doğu'yu yok etmek ve aradaki her şeyi harap etmek için,"
Aydun derin bir nefes alarak cümleyi tamamladı. "Son başladı.
Ve geldiğinde, İlkel Perde'nin ötesinde olanlar, tüm alemlerde
olacıklara kıyasla bir lütuf gibi görünecek."

BÖLÜM 14

POPPY

Kan ve terörle dolu rüyalar gördüm, uykumda bile, daha önce gördüklerimin ve hissettiklerimin, şimdi gördüklerimin sadece bir öncüsü olduğunu biliyordum.

Her şey, tepelerden aşağı ve bir zamanlar sakin olan suların üzerinden yayılan bir şok dalgasıyla başladı ve yoluna çıkan her şeyi parçaladı: ağaçları, binaları, *insanları*. Sıcaklık ve kül akıntısı manzarayı kaplarken, yıkık sokakları kan doldurdu, ayakta kalan her şeyi ateşe verdi ve ilk patlamadan kurtulanları içeriden yaktı. Ölüm dalgası geniş bir alana yayıldı ve yüz binlerce insan boğulurken boğazlarına sarılırken diz çökmek zorunda kaldı.

Büyük kaya parçaları gökyüzünden düştü, uyarı vermeden ayakta duran veya yürüyen insanları yere serdi ve köyleri ve şehirleri yanan küllerle gömdü, sanki ateşli bir kış bu topraklara çökmüş gibiydi.

Daha fazla Kadim uyanırken, yeryüzü sarsıldı ve denizlerin üstündeki ve altındaki diğer dağlarda patlamalar meydana geldi. Toprak parçalandı ve battı, kıyıları çevreleyen çelik binalardan daha yüksek dalgalar onları parçalarken, bütün şehirleri su dolu mezarlara gömdü.

Tüm acı, korku, umutsuzluk ve çaresizlik birdenbire, sönmüş bir mum gibi sona erdi. Birbiri ardına...

O zaman gördüğüm şeyin rüya olmadığını anladım.

Bu, bilinçsizliğimde bile kaçamadığım sondu. Ama son acı ve dehşet kaybolana kadar kendimi uyandıramadım ve gördüklerimi durduramadım.

Ancak o zaman kendimi kurtarabildim. Göz kapaklarım ağır ve isteksizce titriyordu, kafatasımın tabanında ve uzuvlarımda donuk bir ağrı zonkluyordu.

Bana fırlayan toprak ve kaya parçalarının hatırası zihnimde canlı bir şekilde canlandı. Tek hissettiğim şeyin sönük bir ağrı olması beni şaşırttı.

Dudaklarımı zorla açarak titrek bir nefes aldım. Hava tazeydi, nemli yapraklar ve ezilmiş kır çiçekleri gibi ormanlık ve tatlı bir koku ve zayıf ama sürekli bir enerji uğultusu taşıyordu. Duyularım hemen keskinleşti.

Wayfair'de değildim.

Ve yalnız da
değildim.

Bir varlık yaklaşıyordu ve beraberinde farklı bir koku getiriyordu — zengin deri gibi topraksı ve dumanlı bir koku. Tamamen yabancı bir koku değildi, bana dar, tozlu merdiven boşluklarını ve تنها odaları hatırlattı.

Gözlerim birden açıldı ve cam duvara ve onun ötesindeki kabarık, beyaz bulutlara odaklandı. Belimden bükülerek dik oturdum. Tüm dünyam bir anda durdu.

Tek düşünebildiğim, gördüğüm şeyin gerçek olamayacağıydı, ama... o benden birkaç metre uzakta duruyordu ve ben hareket edemiyordum, nefes bile alamıyordum, gözlerim onun üzerinde dolaşırken, gözlerimin beni kandırdığına dair herhangi bir ipucu arıyordum. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde giyinmişti, gardiyanların koyu renkli kıyafetleri ve zırhları yerine bol, beyaz pantolonlar ve açık gri bir tunik giyyordu. Ama saçları kum rengi sarıydı ve onun da dediği gibi, kesilmeye ihtiyacı vardı. Yakışıklı yüz hatları güneşten yanmış ve yıpranmıştı, gözleri ise Stroud Denizi'nin mavisiydi.

Birbirimize bakarken ellerim titriyordu. Tekrar nefes almaya başlamıştım. Belki de çok hızlı. Hava

içimde çılgına dönmüş olmalıydı, ama sakinim. Neredeyse sessizim. Ama şu anda buna odaklanamıyorum.

"Poppy," dedi o alçak, boğuk sesiyle.

Onun sesi.

Vikter'in sesi.

Bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm ses.

"Gerçekten benim," dedi ve sonra bana o hafif çarpık gülümsemesini gösterdi.

Ayağa fırladım, beynim ne yaptığımı tam olarak kavrayamadan hareket ettim. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kendimi ona attım.

Vikter beni derin bir kahkaha atarak yakaladı, ben yüzümü göğsüne gömdüğümde bir adım geriye sendeledi. Tunikasının kenarlarını sıkıca tutarak, göğsünün alnıma sertçe çarptığını hissederken onun kokusunu içime çektim. Onu hissedebiliyordum. Sıcakdı.

Nefes alıyordu. *Hayattaydı.*

"Poppy." Vikter'in sesi daha alçak, daha sert çıkıyordu.

"Titriyorsun." Kollarını bana daha sıkı doladı, çenesinin başımın üstüne değdiğini hissettim. "Seni hiç böyle titrerken görmemiştim."

İlk kez ayağa kalkan yeni doğmuş bir tay gibi titriyordum ama titrememi durduramıyordum. "Bu bir rüya mı?" diye sordum, cevaptan yarı korkarak. "Tawny'nin gördüğü gibi mi?"

"Hayır."

Nefesim kesildi. "Bu bir rüya mıydı?"

Çenesini başımın tepesine dayadı. "Bu farklı bir tür rüyaydı."

"Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım."

Onun boğuk kahkahası kalbimi kabarttı. "Anlayacaksın," dedi. "Bir gün, en beklemediğin anda, anlayacaksın."

Bir titreme beni sardı, dizlerim titremeye başladı.

Bu cevap Vikter'e o kadar benziyordu ki, gülünçtü. "Seni özledim." Gözyaşları yanaklarımı

ve muhtemelen gömleğini de ıslattı. Onu durdurmak istedim, bana öğrettiği gibi güçlü olmak istedim. Beni yetiştirdiği gibi. Onun duygularını göstermede hiç iyi olmadığını biliyordum, gözyaşları sel gibi akarken ise hiç iyi değildi, ama elimde değildi. Gözyaşları akmaya devam etti. "Seni çok özledim."

"Biliyorum." Güçlü bir el başımın arkasına dolandı. "Seni özledim ve seni öylece bırakmamış olmayı dilerdim. Seni hayal kırıklığına uğrattım..."

Onun bana söylediği son sözler acı bir hatırlatma gibi yankılanırken, başımı kaldırarak geri çekildim. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın." Gözyaşlarımdan yüzü biraz bulanıklaşmıştı, ben ise artık çok ıslak olan tunikasının önünü tutuyordum. "Beni duyuyor musun? Hayal kırıklığına uğratmadın."

Kılıç kullanmaktan nasırlı avucuyla yanağımı okşarken küçük bir gülümseme belirdi. "Tek görevim seni güvende tutmaktı." Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Sana bir söz verdim, Poppy. Tutamadığım bir söz. Ve..."

Gözlerimden akan yaşları silerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Ne söz verdiğin umurumda değil."

"Anlamıyorsun," dedi nazikçe.

"Evet. Tawny bana senin Leopold gibi bir *viktor* olduğunu söyledi," dedim ona, ve yüzünde bir şey belirdi, çenesi gerildi, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Belki de gözlerimi bulanıklaştıran gözyaşları yüzündendi. "Sen görevini yaptın. Beni eğittin, hazırladın. Sen olmasaydın, bugün burada olamazdım. Sen benim için..." Sesim kısıldı. "Sen benim için bir baba gibisin."

"Poppy." Beni göğsüne doğru çekti, bir kez daha çenesini başıma dayayarak beni sıkıca sarıldı. "Bunu duymak kalbime ne kadar iyi geldiğini bilemezsin," diye mırıldandı, sesi boğuktu. "Sen benim büyüdüğünü göremediğim kıızımsın. Olduğun kişi ve yaptığın seçimlerden daha fazla gurur duyamazdım." Boğazını temizledi. "O ukala, kibirli kocana evet demen de dahil."

Yine ağlıyordum ama aynı zamanda gülüyordum da. "O öyle biri değil..." "O çocuğun zeki olmadığını ve kibirli olmadığını iddia etmeyeceksin, değil mi?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

"Benim için ilk tercihim olmazdı, çünkü tek bir konuda aynı fikirdeydik: seni güvende tutmak. Onun senin için yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum." Dudaklarım titrek bir gülümsemeye kıvrıldı.

Dudaklarım titrek bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Ama yine de, kimsenin sana layık olduğunu sanmıyorum. Ama o çocuk seni seviyor," diye devam etti, ben de Casteel'in *çocuk olarak* adlandırılmaya vereceği tepkiyi hayal etmeye çalışıyordum. "Sen onun hayatının en değerli parçasısın, sana verdiği sözü hatırlıyor musun?" Parmakları örgümün üstündeki saçları kavradı. "Eğer istersen tahttan vazgeçeceğini söylediğinde? Doğruyu söylemişti. Bu yüzden, senin için bu seçimi gerçekten nefret edemem."

Bir kahkaha patladı ama farkına varınca hemen sustu. "Evlendiğimi nereden bildin? Ya da bana öyle dediğini?"

"Mümkün olduğunca seni gözlemledim. Nasıl olduğunu sorma, soracağını biliyorum," dedi ve haklıydı. "Arae'nin tepkisini çekmeden söyleyemeyeceğim şeyler var."

Kaderlerden bahsediyordu. Eskiden, her canlı varlığın hayatını görebilen varlıklar olduğuna inanmazdım. Bana tamamen inanılmaz gelirdi, ama bu, daha yüksek varlıkların var olduğunu kabul etmeden *önceydi*. Ve Tawny onların gerçekten var olduğunu onaylamadan *önceydi*.

"Bu yüzden söylediklerime dikkat etmeliyim," dedi bana.

"Ama çok fazla sorum var," mırıldandım.

Bu seferki kahkahası daha hafifti ve eminim gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşmuştu. "Eminim öyledir."

"Yeniden doğmuş gibi miydin?" Tawny bana Vikter'dan bahsettiğinden beri merak ettiğim şeyi sordum. "Yani, yeniden büyüme sürecinden falan geçmek zorunda kaldın mı?" Dudaklarımı sıkıştırdım. "Bu, şimdiye kadar sorduğum en tuhaf soru olmalı."

Vikter güldü. "Normalde, öyle olurdu. Ama bu sefer öyle olmadı."

"Neden?"

Yavaşça nefes verdi. "Çünkü seninle durum farklı."

Bu konuda söyleyebileceği tek şeyin bu olduğunu hissettim.

"Camilia gerçek miydi?" Geri çekildim ve ona baktım.

"Öyleydi. Benim bebeğim de öyle." Sesi kalınlaştı. kederle, ve bu sahte değildi. "Senin doğumunda beni Solis'e gönderdiler, böylece değişen duruma alışmam için zaman kazanmış oldum. Ölümlülerin dünyasında bulunmayalı epey zaman olmuştu."

"Ne kadar zamandır?"

"Uzun bir süre," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Söyleyebileceğimden daha uzun."

Dudaklarımı büktüm. Tanrılar biliyordu ki, daha fazla zorlamak istiyordum, ama Vikter bana kesin bir süre verebilseydi, çoktan verirdi. "Ölümlülerin dünyasına alışmak zor oldu mu?"

"İlk başta biraz rahatsız ediciydi," dedi bir süre sonra.

"Ama topraklar ve şehirler farklı görünse de, orada yaşayanlar genellikle aynı kalıyordu."

Bunun iyi bir şey mi yoksa aslında biraz üzücü bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Her halükarda, bu bana daha önce gördüklerimi düşündürdü.

"Bugün gördüklerin," dedi Vikter. "İlk Perdenin ötesindekiler mi?"

İlk...

Garip bir şey oldu. Birdenbire, sisin Iliseum'un doğusunu ve batısını ve ölümlülerin dünyasını gizlediğini anladım.

Ölümlülerin Diyarı'nı gizlediğini aniden anladım. Bunu nasıl hiç şüphe duymadan anladığımı bilmiyordum.

"Bunu görmek zorunda kalmana çok üzüldüm," dedi Vikter, beni düşüncelerimden kopararak.

Göğsümde bir hüznün belirdi. Çok fazla insan ölmüştü. "Uyanmadan önce, sanırım sonu gördüm," diye fısıldadım, bunu *düşündüğümü fark* etmeden. Sonu gördüğümü *biliyordum*. "Oraya varana kadar hatırlamıyordum. Orası neydi?" diye sordum ve aklıma gelen cevap daha da garipti. "Krallıklar yerine... toprakların bir araya gelmiş hali gibiydi ve çok farklıydı. Orada daha önce hiç görmediğim şeyler vardı."

Ona çelik ve camdan yapılmış yüksek binaları, gemileri ve tekerlekli metal kutuları anlattıkça, kafama zarar verdiğimden endişelenmeye başladı. "Orayı biliyor muydun?"

"Perdenin ötesindeki toprakları duymuştum," dedi ve ben kaşlarımı çatıttım. "Şu anda bulunduğun yer gibi korunan yerler."

Kaşlarım daha da çatıldı.

"Neredeyim ben?" "Lotho Dağı."

Dağı...

Aman Tanrım.

Geriye doğru sendeleyerek, gözlerim fal taşı gibi açılırken kendimi kurtardım. "Ben..."

Dudakları kıvrıldı. "Iliseum'dasın."

Şok beni bir an için dondu, sonra geri adım attım ve tavandan tabana pencerelere döndüm. En azından havadaki enerji vızıltısının nereden geldiğini artık anlıyordum. Etrafa bakındığımda odayı ilk kez gördüm. Yuvarlak ve genişti. Yatağın yanında birkaç sandalye ve bir şişe ile birkaç bardak bulunan bir masa vardı.

Iliseum'daydım.

"Holland seni buraya getirdi," diye açıkladı Vikter, ve ben onun, benden kısa bir süre sonra diğer aleme gelen yabancıyı kastettiğini anladım. "O, diğer Arae'lere karşı gerçekten çok ileri gidiyor

diğer Arae'leri zorluyor ve böylece onların öfkesini kışkırtma riskini göze alıyor — tabii, zaten kışkırttığından daha fazla. Ama yine de, Holland müdahale etmekle etmemek arasındaki ince çizgide yürümekten hoşlanıyor."

"Ne... bekle. Holland bir Kader mi?" Vikter başını salladı.

O tuhaf his yine ortaya çıktı ve Holland'ın başka bir şey olarak da bilindiğini söyledi.

Bir Kadim.

Bu yüzden gözleri yerden tırnaklarıyla çıkmış olaninkine benziyordu — çünkü Kaderler ve Kadimler aynı şeydi.

Ama bu hala mantıklı gelmiyordu.

Kadimlerin Primallere yenik düştüklerinde, ya öbür dünyaya geçip Arcadia denen bir yere girdiler ya da yeraltına indiler. Benim gördüğüm buydu. Ama bazıları öyle yapmadı.

Bazıları dengeyi sağlamak için geride kaldı.

Şakaklarımı ovuşturarak, bu konuyu gerçekten biliyor muyum yoksa birdenbire aşırı aktif bir hayal gücü mü geliştirdim diye düşündüm.

Holland'ın gözleri düşüncelerime sızdığından beri kabul etmek istemediğim bir şeydi bu. Ama bunu durdurmak mümkün değildi. Gözlerimin şu anki hali, Holland'ın ve tüylü Kadimlerin gözlerine çok benziyordu.

Ama bu ne anlama geliyordu?

Biliyorsun, o sinir bozucu iç ses fısıldadı.

Vikter'e baktım, Holland'ın ne olduğunu biliyor mu diye sormak üzereydim, ama bir şey beni durdurdu. "Holland'ın gerçekte ne olduğunu bilseydin, bunu söyleyemezdin."

Eğik bir gülümseme belirdi. "Doğru."

Elimi indirirken, onun söylediği diğer kısmı hatırladım.

"Onun ince bir çizgide yürüdüğünü mü diyordun?"

"Seni buraya getirmemeliydi," diye açıkladı Vikter. "Arae'ler gerçekten çok önemsiyorlar..."

"Denge ve teraziyi hiçbir yöne eğmemek," diye onun yerine cümleyi tamamladım, aklıma gelen bilgiyi tekrarlayarak.

O başını salladı. "Ve Holland'ın eylemleri sana yardım ettiği şeklinde yorumlanabilir."

"Ama o bana yardım etti," diye işaret ettim. "O şey yapmadan önce beni oradan çıkardı..." Göğsüm mide bulantısı ve sıcak bir öfke patlamasıyla sıkıştı. "Ne yapmaya çalışıyorsa onu yapmadan önce."

Başını hafifçe eğdi, dudaklarını birbirine bastırdı ve bir anlığına sıkı bir çizgi oluşturdu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, yenildiğimi itiraf etmekten çok utanıyordum.

Bana bir an baktı, sonra devam etti. "Sanırım seni kurtarmak müdahale sayılmaz. Öyle olsaydı, o da bilirdi. Ama seni oradan yeterince hızlı çıkaramadığımı söyleyebilirim." Çenesi sertleşti. "Sen savaşıyordun."

"Dövüşmeye çalışıyordum," diye mırıldandım. Yaptığım şeyi dövüşmek olarak adlandırmazdım. Daha çok dayak atmak gibiydi. Ve bunu yapan ben değildim. "Diğer Arae'ler benim varlığımdan memnun değillerse, neden yardım etti? Ve neden kızgın olsunlar ki?"

"Seni baygın halde bırakamazdı. Oğlanın kafayı yerdiler."

Oğlum.

Dudaklarım seğirdi ve başımı salladım. "O zaman sorun ne?"

Çenesini kaşıyarak bakışlarını başka yöne çevirdi. "Muhtemelen önemli bir şey değil, ben sadece fazla konuşuyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana karşı her zaman dürüst oldun."

"Evet."

"Duymak istemediğim şeyler olsa bile," diye ekledim. "Ama şimdi bana karşı açık davranmıyorsun."

"Haklısın." Vikter içini çekip elini indirdi. "Git kendini temizle, sonra soruna cevap vereyim."

"Peki ya sen...?" Sıcak güneş ışınları bana ulaştığında sözlerim kesildi. Aşağıya baktığımda, ayaklarımın ve baldırlarımın üzerinde kir izleri gördüm...

Aman Tanrım.

Hâlâ ince geceliğimi giyiyordum.

Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuştururken yüzüm kızardı.

"Solundaki kapının ardında bir banyo odası var," dedi Vikter, tavanda çok ilginç bir şey bulmuş gibi. "Seni bekliyor olacağım."

Tereddüt etmeden döndüm ve bahsettiği odaya koştum. Kapıyı arkamdan kapatıp, yüzüm hala yanarken kapıya yaslandım.

Sanki bugün yeterince travmatik geçmemiş gibi.

Ve durum daha da kötüye gidecek gibi görünüyordu.

"Tamam," diye mırıldandım. "Babam gibi gördüğüm bir adamın önünde neredeyse çıplak kaldığım gerçeğini düşünmeyeceğim."

Duvarların üst kısmında uzanan pencerelerden parlak bir şekilde aydınlatılan geniş odaya göz gezdirdim. Tüm alan... beyazdı. Zemin. Duvarlar. Büyük küvet. Atlantia'daki duşlara çok benzeyen kabin. Büyük makyaj masası. Her şey beyaz mermerden yapılmıştı.

Gerekli işleri çabucak hallettim. İşimi bitirdikten sonra odaya bir kez daha baktım. Beyaz ahşap sandalyenin üzerine açık gri ve mavi bir bornoz asılıydı. Garip bir şekilde, ayna yoktu. Duş kabinine özlem dolu bir bakış attıktan sonra, mermer lavaboya döndüm. Duş alacak vaktim yoktu. Vikter ile daha fazla zaman geçirmek istesem de, o garip ülkede gerçekte neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Sonra Cas'a geri dönmem gerekiyordu. Özellikle de şu durumu düşününce, endişeden deliye dönmüş olmalıydı.

Kolis beni etkisi altına alırken onun neler yaşadığını.

Kolis.

Çenem gerildi. Casteel'in bana anlattığı her şey, taze su ve hafif tatlı kokulu sabunla yıkanırken birdenbire aklıma geldi. Ama cildimdeki kiri temizleyip yüzümü yıkarken, daha önce gördüklerim başıma gelenleri gölgede bıraktı.

Evet, kendimi tamamen kontrol edemediğimi öğrenmek ve o zamandan neredeyse hiçbir şey hatırlamamak, gerçekten berbattı. Ama hayatta kalmıştım. O insanlara olanlarla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Derin bir nefes verip aşağı baktım. Bacaklarımın ve kollarımın derisinin bir kısmı kırmızı lekelerle kaplıydı. Yakındaki bir havluyu aldım, artık Primal olduğum için morarmayacağımı umuyordum, çünkü Cas'a dayak yediğimi söylemeyi düşünmüyordum. Orada olup beni destekleyemediği için suçluluk duyacağını biliyordum, ama o hiçbir şey yapamazdı.

Bu da, tekrar aceleyle harekete geçmeden önce bunu gerçekten düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama savunmam gerekirse, kendimi durduramadım. Sanki zorlanıyormuşum gibiydi. Ama ne için? Sadece durup insanların ölmesini izlemek için mi? Bu saçmalıktı. Ben bir Yaşam Primal'ıydım. Acıyı dindirebilir, iyileştirebilir ve hatta ölenlere hayat verebilirdim. Bunlar, Yükselmişlerin iddia ettiği gibi tanrılardan gelen hediyeler değildi, ama yine de birer hediye; kullanabileceğim birer hediye. Ama Holland bunu engellemişti.

Öfke içimde kaynarken, kendimi sertçe kuruladım ve hafif bornozu üzerime geçirdim. Bornozu ilikleyip öfkemi bastırırken derin bir nefes aldım ve Vikter'in bana söylemek istemediği her şeye kendimi hazırladım.

Dairesel odaya geri girdiğimde, Vikter'i görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir parçam hala onun olduğuna ve bunun bir rüya olmadığına inanamıyordu.

Masaya oturmuş, uzattığı bacağının dizini boş boş ovuşturuyordu. Masadonia'ya geldikten kısa bir süre sonra Craven'larla savaşırken yaralanmıştı - en azından ben büyüdüğümde ona sorduğumda bana böyle söylemişti. Ama şimdi, bunun daha eski bir yaralanma olup olmadığını merak ediyordum. Bu tuhaf his bana sihirli bir şekilde bir cevap vermedi, ama her halükarda, bu tür ağrıların onu hala rahatsız etmesinin adil olmadığını düşünüyordum.

Vikter'in bakışları yukarı kaydı, eli durdu. "İyi misin?"

"Evet." Boğazımı temizledim.

"Gel, yanıma otur." Ben kalkıp masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturana kadar bekledi. "Sana bir şey söylemem gerek. Kabul etmeyeceğin bir şey, ama yine de söylemem gerek."

Yutkundum. "Tamam."

Derin bir nefes aldı. "Yaşadığın bazı şeyleri biliyordum... Dük, onun dersleri."

Omurgamda bir gerginlik dalgası yayıldı ve midem düğümlendi. Bu tepki olağandışı değildi, ama orada... Dük Teerman ile ilgili bir şey düşüncelerimin kenarında dolanıp duruyordu, anlaşılmaz ama rahatsız edici.

"Her şeyi bilmiyordum. Bilmeme de gerek yoktu," diye devam etti. "Seni korumak zorundaydım ve bunu yaparken, senin muhafızın olarak konumumu riske atamazdım. Eğer konuşsaydım..."

"Görevinden alınırdın ya da daha kötüsü olurdu," diye sözünü kestim ve bu doğrudu. Eğer müdahale etseydi, Dük Teerman onu rütbesinden alıkoyar ya da ortadan kaybolmasını sağlardı. Bu yüzden Vikter hiçbir şey yapamadı ve bu konuda Casteel benimle aynı fikirde değildi.

"Ama bu bir mazeret değil. Öyle demek istemiyorum. Senin affını da beklemiyorum."

"Affettim."

"Asla bunu istememeliydim," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Sadece, yaşadıkların için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Çok üzgünüm."

Onu affettiğimi tekrarlamak istedim, ama kendimi durdurdum. Affedecek bir şey yoktu. Keşke olsaydı, çünkü kendini affetmesi gereken oydu. "Anlıyorum."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kısa bir süre kapattı.

"Biliyorsun, o da hakkını aldı," dedim. "En sevdiği bastonuyla göğsünden."

Sert bir kahkaha attı. "Evet, aldı." Gözlerini açarken boğazı yutkunmakla meşguldü. "Ve bundan daha fazlasını aldı. Bunu oğluna sormalısın."

Kaşlarımı kaldırdım.

Vikter boğazını temizledi. "Daha önce sorduğun şey hakkında —diğer Arae'lerin senin burada olmandan neden memnun olmayacaklarını. Şey..." Derin bir nefes aldı. "Diğer Arae'lerin bazıları senin burada olmanın çok büyük bir tehdit olduğunu düşünüyor."

"Neye tehdit?" diye sordum, parmaklarımı cüppesinin kuşağı boyunca gezdirerek. Yine cevap gelmedi. "Dengeye mi?"

Vikter tereddüt etti.

Ne demek istediğini tahmin edince kaslarım gerildi. "Ben bir tehditim... onlar için."

"Seninle ilgili endişelenecek hiçbir şeyleri yok." Vikter eğilip koluma hafifçe dokundu. "Ama ben seni ve kalbindekileri biliyorum. Onlar bilmiyor."

"Kalbimde ne olduğunu bilmeleri gerekmez mi?"

Parmaklarım düğmeleri çevirdi. "Sonuçta onlar Kaderler."

"Bu, seni o şekilde tanıdıkları anlamına gelmez," diye karşılık verdi sakın bir sesle.

Gözlerimi kaçırđım, bakışlarım pencereye takıldı. "Ne yapacağımı düşünüyorlar? Onlar Kaderler." *Kadimler gibi*, diye içimden ekledim. "Ve..."

"Ve sen Kan ve Kemik'in İlk'isin."

Yeni sesin duyulmasıyla ıııılık atmak üzereydim, ama hemen ayağı fırladım ve arkama döndüm.

Sarışın bir adam, ellerini arkasında kavuşturmuş, tavandan tabana pencerenin önünde duruyordu.

"Ne...?" Elimi göğsüme bastırdım, onun tamamen beyaz kıyafetini görünce midem kasıldı.

"Kapıyı kullanabilirdin, Lirian," dedi Vikter. "Normal bir insan gibi, bilirsin."

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Eğlencesi mi?" Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissettim, içgüdüsel olarak bir Kader olduğunu bildiğim şeye, bir Kadim'e bakarken. Ve onu hissetmeden bunu biliyordum. Onun gelişini hissetmemiş olmam oldukça endişe vericiydi.

"Holland geldiğinde onu hissettim, biz... Perde'nin ötesindeyken. Seni hissetmedim."

"Burada özle bağlantın kesildi. Güçlerin bağlandı."

Gözlerim onunla Vikter arasında gidip geldi, sonra kısıldı. "Güçlerimi bağladın mı?"

"Sadece ben değil," dedi, omzunun üzerinden bana bakarak yüzündeki koyu kırmızı renkli deseni ortaya çıkardı. Gözleri benimki gibi çok renkliydi, ama onun gözlerinde gölge izi yoktu, Holland'ınkinde de yoktu. "Hepimiz bunu yapmak için irademizi kullandık."

Gerildim. "Arae'nin tamamı bana karşı iradelerini mi kullanıyor? Hepinizin bunu yapması beni gururlandırmalı mı, yoksa kızdırmalı mı, bilmiyorum."

"Bu sadece bir önlem." Lirian bana döndü. Lekesiz cildi ve geniş elmacık kemikleriyle Kader çok güzeldi, ama mükemmel simetrik yüz hatlarında bir tuhaflık vardı. Bir şey eksikti. "Senin neler yapabileceğini bilmiyorsun ve aynı zamanda oldukça öfkeli olduğun da biliniyor."

"Neyi yapamayacağımı biliyor musun?" diye bağırdım, öfkem yeniden su yüzüne çıktı. "Bütün bir alemi yok edemem. Ama neyin yapabileceğini biliyor musun?" Ona keskin bir bakış attım, onun ne olduğunu tam olarak bildiğimi bilmesini istedim. "Sen."

Lirian bir süre cevap vermedi, bakışlarımı tutarken sessizlik sinirlerimi gerdi. "Vikter?"

İçini çekti ve bana döndü. "Gitme vaktim geldi." "Hayır," dedim, veda etmeye hazır değildim... ve kısmen Çünkü Lirian ile baş başa kalırsam, onun benim öfkeli olduğumla ilgili yorumlarının doğru olduğunu kanıtlayacağımı düşündüm. "Kalabilirsin."

"Kalamam," dedi Vikter sessizce ve yaklaştı.

"Evet, kalabilirsin." Ona veda edecek kadar yaklaşmasını istemediğim için bir adım geri attım. "Burada olmana ihtiyacım var."

Gözlerinin kenarlarını kırıştıran gülümseme samimiydi ama aynı zamanda hüznüydü, bu da beni bir adım daha geri çekilmeye zorladı. "Artık bana ihtiyacın yok, Poppy."

Sanki pençeli bir el göğsüme uzanıp kalbimi parçalıyor gibi hissettim ve nefesim kesildi. Boğazımın arkası yandı. "Bu doğru değil."

O, attığım adımı geri aldı. "Seni hazırlamak için elimden geleni yaptım..."

"Ben ondan bahsetmiyorum!" Yanma hissi gözlerime kadar ulaşınca nefesim yine kesildi.

"Biliyorum." Elini uzattı ve yanağımı avuçladı.

Ellerim yanlarımda sıkışırken midemde bir düğüm oluştu. Zihnimin derinliklerinde, itirazlarımın boşuna olduğunu biliyordum. Kaygı dalgaları yükseldi, sanki cildim vücudumdan ayrılmaya çalışıyormuş gibi hissettim. Umutsuz sözleri kendime saklamaya çalıştım ama başaramadım. "Lütfen beni tekrar terk etme," diye fısıldadım, kimsenin izlediğini umursamadan. "Lütfen."

"Poppy." Vikter'in sesi titriyordu, alnını benim alnıma dayadı. "Seni hiç terk etmedim. Artık bunu anlamalısın."

"Aynı şey değil."

"Ama bu gerçeği değiştirmez. Gerçeği yalan yapmaz."

Gözlerim dolarken, küçük bir çocuk gibi yere atlayıp öfkelenmek istedim. Bunun yerine, gözlerimi kapattım

gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp bir an için kendimi bırakmaya odaklandım. "Seni tekrar göreceğim miyim?"

"Buna cevap veremem."

Kim cevaplayabileceğini biliyordum. Geri çekilerek Lirian'a dönmeye başladım, ama Vikter beni durdurdu. "O da sana söyleyemez."

"O bilmek zorunda," diye tartıştım.

"Öyle demedim. Sadece söyleyemeyeceğini söyledim."

"*Söylemeyeceğini* kastediyorsun."

"Dur," diye hafifçe azarladı, sesi biraz sertleşti. "Bunun zor olduğunu biliyorum."

Bunun zor olduğunu biliyorum. Benim için de zor. Ama sen daha zoru da gördün. Ben de öyle. Ve sen bundan daha güçlüsün."

Söylediği onca şeyin içinde, bu beni daha da ağlatmak istedi. Çünkü Vikter'in bana, o anda yüzleşmek istemediğim her şeyle başa çıkmamı söylediği pek çok anım vardı. Her zaman bana zaman tanır, sonra da yoluma devam etmemi sağlardı. Ian ilk kez Carsodonia'ya gittiğinde ona veda ettiğimde olduğu gibi. Ve sonra onu özlediğimde. Rahibe Analia bana ilk kez tokat attığında. Tawny'nin katılabildiği bir etkinliğe benim katılamadığım için üzüldüğümde. İlk kez lanetli birine, Craven tarafından enfekte olmuş birine yardım edip acılarına son verdiğimde. Dük ile *derslerimden* sonra. Kulağa sert gelebilir, ama öyle değildi. Hislerimi ifade etmeme izin verdi ve sonra bunu atlatmamı sağladı.

Şimdi yaptığı gibi.

"İyi misin?" diye sessizce sordu.

İyi değildim, ama başımı salladım.

"İyi." Elini uzattı. "Buraya gel."

Lirian iç geçirdi. "Bu alemde sonsuza kadar vaktimiz yok."

"Bunun için vaktin var," dedi, gözlerini benden ayırmadan

Vikter'in elini tutarak beni sıcak ve sıkı bir kucaklamaya çekti. Onu daha sıkı kucakladım, sadece kokusunu içime çekerek. Başını eğdi ve konuştuğunda sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Leopold hakkında yanılmışım."

Kafam karıştı. Geri çekilmeye başladım, ama o beni tuttu, orada tuttu.

"O, benim sandığım kişi değildi," dedi hızlı ve sessizce, ve bu sözler uzak bir anıyı canlandırdı. "Onu hiç görmemiştim ta ki..." Lirian'a bakarak sözünü kesti, onun bakışları bizi delip geçiyordu. "Tawny'ye sor. O sana açıklar. Anladın mı?"

Anlamamış olsam da başımı salladım.

Vikter saniyeler geçtikçe beni tuttu ve ben onu bırakmam gerektiğini düşündüm, ama yapamadım. Onun yanında tekrar bulunabilmem için uzun bir zaman geçmesi gerektiğini hissettim.

Eğer bir daha görüşürsek tabii.

Ama Vikter benimle geçirdiği onca yılı boşa harcamamıştı. Ben de bununla başa çıktım, veda ettim. Uzun, yavaş bir nefes vererek kendimi toparladım ve kollarımı indirdim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Vikter ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Geri adım atarak, gözlerinin köşelerini kırıştıran bir gülümsemeyle bana baktı. Veda etmedi. Ben de etmesini istemedim. O dönüp, o ana kadar fark etmediğim kemerli bir kapıdan odadan çıkarken, ben de gözlerimi ayırmadım. O gittikten sonra gözlerimi kapattım.

Tanrılar, onunla ilgili yeni bir son anım olduğu için çok minnettardım. Derin bir nefes aldım, gözyaşlarımı geri çekmeye çalıştım.

"Vikter diğerlerinden farklı," dedi Lirian. "Kraliçe'nin bile gözdesi."

Başımı ona doğru çevirdim.

"Bu yüzden yapabileceklerinin ve yapamayacaklarının sınırlarını zorlayabiliyor ve paçayı kurtarıyor." Gözleri benimkilerle buluştu. "Şimdilik."

Kaslarım gerildi, omuzlarım bu açık uyarı karşısında geri çekildi. "Eğer ona zarar verirsen..."

"Bunu yaparsam, sadece seninle uğraşmak zorunda kalmam," dedi, yüzünü pek ısıtmayan hafif bir gülümsemeyle

"İçiniz rahat olsun, o hiçbir tehlike altında değil."

İçim rahatlamak istedim.

Ama hissetmedim.

"O, bilmesi gerekenden daha fazlasını biliyor ve görüyor," diye ekledi bir süre sonra. "Ama bilmediği ve sadece tahminlerde bulunabileceği şeyler de var." Bir süre durdu.

"Baban da onlardan biri."

Kaşlarımı çattım.

"Hangisi?" "Sadece bir tane var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, bunu biliyorum. Ama bir zamanlar

—

"Neye inandığını biliyorum."

Vikter Leopold'dan bahsettiğinde olduğu gibi, bir kez daha bir anı parmaklarımın ucundan kayıp gidiyordu. Ne kadar konsantre olursam olayım, onu hatırlayamıyordum. Hayal kırıklığı yükseldi ve hem Lirian'ın hem de Vikter'in ne demek istediğini anlamak istesem de, ne kadar süredir yok olduğumu ve ölümlülerin dünyasında neler olup bittiğini bilmiyordum. Ve Casteel...

"Kalp eşin için endişeleniyorsun, değil mi?" diye sordu Lirian. Bunu bilmesi ürkütücüydü. "Endişelenmene gerek yok. Senin yaptığın hatayı yapması engellendi."

Bütün vücudum gerildi. "Ne demek istiyorsun?" "Casteel seni takip etmeye çalıştı, bu

"Eski, bir an durakladı. "Kocan, senin yaptığını yapmaya çalışıyordu, gölge adım atmaya..."

"Ne?"

Lirian iç geçirdi. "Hemen soru sormak yerine kendine biraz zaman tanırsan, cevapların zaten kendi içinde olduğunu fark edebilirsin."

"Ya da bana açıklayabilirsin," diye mırıldandım, pencereden dışarıdaki bulutlara bakarak.

"Ama sen çok uzun süre, ne kadar masum ya da basit olursa olsun, hiçbir soruyu sesli olarak sormaya izin verilmeden geçirdin,"

Eski, sanki ben konuşmamışım gibi dedi. Bakışlarım tekrar ona döndü. "Öyle değil mi?"

"Evet." Kaslarım gerildi. "Ve bunu bilmen... rahatsız edici."

"Eğer bunu rahatsız edici buluyorsan, o zaman senin hakkında bildiğim diğer şeyleri sana söylememeliyim."

Gözlerim onun sırtına doğru açıldı.

"Belki de soru sormana izin verilmeyen geçmişin, şimdi soru sormanın sebebidir. Bir bakıma, bu senin için bir rahatlama haline gelmiştir," dedi ve bir an sessizlik oldu. "Sen *hüküm süren* gerçek Yaşamın İlkeli olmayabilirsin, ama bir dereceye kadar *vadentia* ile Yükselmiş olurdun."

Eskiden Kadim'in eski dilde konuştuğu gibi, sözler bir şekilde benim anlayabileceğim bir şeye çevrildi. "Öngörü."

Kadim başını salladı. "Yükselişin tam olarak normal olmadığı, aşamalı olarak gerçekleştiği ve kesintiye uğradığı için *vadentia'nın* tam olarak yerine oturmamış olması da mümkün." Başını eğdi. "Belki de beklendiği gibi gelişmeyecektir."

Casteel ile olanların Yükselişim üzerinde hiçbir etkisi olmadığını kanıtlama ihtiyacıyla, kendimi gölge adımının ne anlama gelebileceğini düşünmeye zorladım. Aniden, kafamda dönen tüm düşüncelerden bazıları ön plana çıktı. "Ether'i kullanarak... kendini istediğin yere götürmek." Tek yapman gereken, olmak istediğin yeri düşünmek ve oraya *gitmek*. Kulağa çok basit geliyordu, ama bunun yeterli olduğunu biliyordum. "Primaller ve tanrılar bunu yapabilir."

"Tanrılar da Primaller gibi gölge adımı atabilir mi?"

"Hayır," dedim, gördüğümü tekrar ederken kaşlarımı çatarak. Hayır, duyduğumu. Sanki okuduğum bir şeyden bilgiyi hatırlamak gibiydi. Ya da sanki gölge adımının ne olduğunu hep biliyormuşum gibi. "Tanrılar uzun mesafeler kat edemezler ya da bunu kullanarak... alemler arası geçiş yapamazlar. Daha kısa mesafeleri kat edebilirler ve takip edilemeyecek kadar hızlı hareket edebilirler..." Anladım

anladım. "Atlantisli'ler bu sayede her zaman bu kadar hızlı hareket edebildiler. Taşıdıkları eather sayesinde."

O başını salladı. "Buna gölge adımı denecek kadar hızlı hareket etmiyorlar, ama evet, nedeni bu. Daha uzağa gölge adımı atmak farklı bir şey."

"Bir alem açmak." "Doğru," diye onayladı.

Bana göre, bunlar çok farklı iki şey gibi görünüyordu, ama neyse. "Yani, bende bu *vadentia* var."

"Öyle görünüyor, en azından bir dereceye kadar."

"Bir dereceye kadar" kısmını görmezden geldim ve bu öngörüye sahip olduğuma göre Kolis'i nasıl yenebileceğimi bilmem gerektiğine odaklandım.

Konsantre olarak cevapların gelmesini bekledim, ama hiçbir şey gelmedi.

"Kolis'i nasıl yenebileceğini kendine soruyorsan, cevapları kendi içinde bulamazsın. En azından, bu şekilde bulamazsın."

Kalbim durdu. "Zihin okuyabiliyor musun?"

"Bana bu soruyu sorduğuna göre, öyle olduğunu varsayabilirim," diye açıkladı Lirian. "*Vadentia'nın* sınırları vardır, öngörüsü eksik görünmeyenler için bile."

Gözlerimi ona dikip baktım.

"Seni ilgilendiren veya gelecekle ilgili hiçbir şeyi sana söylemez."

"Bu... inanılmaz derecede sinir bozucu." Sadece bu da değil, bana geleceği söylemiyorsa, bu benim için öngörü gibi görünmüyordu.

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin, ama konudan sapıyorum." Başını eğdi. Güneş ışığı, şakağını okşayan sarı dalgalı saçlarına yansıyarak onları altın rengine çevirdi. "Kocana geri dönelim. Gölge adımı atabilme tehdidi hiç olmamalıydı. Ancak, Birleşme'nin bazı... beklenmedik yan etkileri oldu. Eğer o

Perdeyi geçseydi...? Yıldızlar bize yardım etsin. İkiniz ve Seraphena, ait olmadığınız bir yerde sonunuzu getirebilirdik."

Nefesim kesildi. "Onu hissettiğimi biliyordum."

"Seraphena da senin gibi çekildiğini hissetti," dedi. "Perdeyi geçmeye çalıştı, ama Holland onu durdurmayı başardı."

Alt dudacağımı dişlerimin arasına çektim ve dişimle ısırduğım için hemen pişman oldum. "Casteel'in engellendiğini söyledin. Nasıl?"

"Sen geri dönene kadar bir Kader ona eşlik ediyor," diye açıkladı.

Elimdeki altın rengi kıvrıma baktım. Güneş ışığında parlak bir şekilde parıltıyordu ve bana onun hayatta olduğunu hatırlattı. Ancak bu, Cas'ın *onunla birlikte olduğunu* anlamına gelmiyordu. Bakışlarım Lirian'ın sırtına kaydı. "Eğer ona herhangi bir zarar verilirse, bununla en ufak bir ilgisi olan herkesi yok ederim."

"Bu, krallığı tehlikeye atarsa bile mi?" "Bunun cevabını sen biliyorsun." "Beni aydınlat."

Burun deliklerim genişledi.

"Evet." "Yalancı."

"*Siktir.*" Arkamdan gelen sese şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Dönüp baktığımda, daha önce gördüğüm yabancıyı orada dururken gördüm. Holland. "Neden hepiniz bunu yapıyorsunuz?"

"Neyi?" diye sordu Holland.

"Birdenbire ortaya çıkmayı!" "Çünkü yapabiliyoruz," diye cevapladı Lirian.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Bunu size söyleyeceğime inanamıyorum, ama bir şeyi yapabilmeniz, yapmanız gerektiği anlamına gelmez."

"Senin bunu söylediğine de inanamıyorum," dedi Lirian, sesi doğudaki Çorak Topraklar kadar kuru bir tonda.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Bu yoldan gelmezdim, ama acelem vardı." Holland'ın dönen gözleri

arkamdaki Kadim'e kaydı. "Daha erken gelirdim." Çenesindeki izler zonkluyor gibiydi. "Ama *geciktim*."

Lirian homurdandı ve arkasını döndü.

"Misafirimle selamlaşacağını bilmiyordum." Holland, açık gri tuniğinin üzerinde kollarını kavuşturdu. "Bunun için bir neden yoktu."

"Ve *olmaması* için de bir neden yoktu."

Holland, diğer Kadim'in sırtına bakarken çenesini indirdi. "Katılmıyorum."

"Öyle mi?" diye cevapladı Lirian.

Bu ikisi cidden tartışmaya mı başlayacaktı?

Holland, Lirian'ın burada olmasından açıkça memnun değildi, ki bu garipti. Ama o anda, aralarında ne olup bittiği ya da kim oldukları umurumda değildi. Elimi kaldırıp parmaklarımı şıklatmıştım ve Holland ağzını açarken sözünü kestim.

"Merhaba?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda renkleri yavaşladı. Muhtemelen parmaklarımı öyle şıklatmamalıydım. Onlar sadece Kaderler değil, gerçek Kadimlerdi, ayrıca Holland'la halletmem gereken birkaç draken büyüklüğünde mesele vardı. "Buraya dalıp, beni tanıyormuşsun gibi yalan söylemekle suçladın."

"Tamamen yalan söylemiyordun. Daha çok yarı gerçek gibi," diye açıkladı. "Ve kurtlara yaptırdığın sözünü hatırlatmam mı gerekiyor?" Holland sözünü kesti. "Kontrolünü kaybedersen seni toprağa gömmek için mi?"

Ciğerlerimden hava kaçtı. Bunu hatırlatılmasına gerek yoktu. Ne kadar çok şey bildiklerini de hatırlatılmasına gerek yoktu.

"Draken'i kullanarak, onu kurtarmak için seninle onun arasındaki tüm şehirleri yakıp, ölümlülerin dünyasını çoktan ateşe verebilirdin," diye devam etti Holland bir süre sonra. "Yapmak istediğin buydu, ama öyle bir yol izlemedin. Onun iyiliğinden yeterince korkmadığın ya da onu yeterince sevmediğin için değil."

Çünkü bunun sayısız masum insanın ölümüne yol açacağını biliyordun."

Ağzımı kapattım.

Gözleri parladı. "Vikter haklıydı." "Ne konuda?"

Holland hafifçe gülümsedi, gözlerinin etrafındaki koyu kahverengi deri kırışıklıklar oluştu. "Bir keresinde bana senin onun kadar pervasız olmadığını söylemişti."

Boğazım düğümlendi ve bir adım geri çekildim.

"Seraphena, yani," dedi sessizce.

Kısa bir nefes verdim. Onun... diğ erinden bahsettiğini sanmış tım. "Oh."

"O... öfk esi söz konusu olduğ unda

. Çok abuk sinirlenir," diye açıkladı Holland. "O tüm krallığı yakıp kül ederdi. Ama sen yapmazsın ve bu iyi bir şey. Öfk enize kapılıp yaptığınız yıkımın getireceği dehş eti asla bilemeyeceksiniz."

Lord Mazeen'i ve Oak Ambler Rise'daki muhafızları düş ündüm ve her geçen gün kendimi daha az ölümlü hissettiğ imi düş ündüm. "Bunu bilemem."

"Onun acı bir şekilde aş ına olduğ u ölçüde değ il," dedi sessizce ve bakış larım onun gözlerine kayd ı. "Ama Casteel? O senin için tüm krallığı yakıp kül ederdi."

Casteel'in bedeninde beliren gölg eli, kırmızı çizgili eather'ın hatırası beni tamamen hareketsiz hale getirdi.

"Ve bunu piş manlık duymadan yapardı," diye ekledi Lirian. "Bu yüzden Vikter yanı lıyordu. Diğ er Kaderleri endiş elendiren senin burada olman değ il. Kocan."

BÖLÜM 15

POPPY

Dudaklarım düzleşti, damarlarıma yavaşça keskin bir soğukluk yayıldı. İki Kadim'i de görüş alanımda tutabilmek için yer değiştirdim. "Yanılıyorsunuz. İkiniz de."

"Yanılmıyoruz ve bunu sen de biliyorsun."

Anlaşamadığımız nokta eylemin kendisi değil," diye itiraz etti Lirian. "Sonuçları. Onu sevdiğin için, onun pişmanlık duyacağını ve bu nedenle böyle bir eylemi engelleyeceğini düşünüyorsun."

"Onu *tanıdığım* için buna inanıyorum," diye öfkeyle haykırdım. Hafif bir heyecan hissettiğime yemin ederdim. "Ne yapacağım konusunda haklısın, ama aynı zamanda yanılıyorsun. Hayat kaybını önlemek için elimden gelen her şeyi yapardım, ama bu, başka bir yol yoksa her şeyi riske atmayacağım anlamına gelmez."

"Her zaman bir yol vardır," dedi Holland basitçe.

Sabrımı kaybetmek üzereydim. "Casteel hakkında ikiniz de tamamen yanılıyorsunuz. O, başkalarını umursamayan bir canavar değil."

"Öyle demiyorum. Bazılarının inandığının aksine, başkalarına değer vermek ve pişmanlık duymak birbirini dışlayan kavramlar değildir," dedi Holland. "Hakaret etmek istemedik."

Diğer Fate'e baktım. Bize dönmüştü. "Bana öyle gelmiyor."

"Seraphena için de aynı şeyi söyleyebilirim, o benim için bir kız evlat gibidir, tıpkı senin Vikter için olduğun gibi," dedi Holland, sanki beni sakinleştirmek istercesine. Lirian'da olduğu gibi, o da

başarısız oldu. "Hâlâ kızgınsın. Sadece Casteel hakkında söylediklerim yüzünden değil."

"Kızgın değilim. *Öfkeliyim*. O insanlara bir şekilde yardım edebilirdik. Yüzlerce, hatta daha fazla hayat kurtarabilirdik. Ama sen beni oraya gitmemin asıl amacını gerçekleştirmekten alıkoydun."

"Onlara yardım etmek, oraya gitme sebebin değildi," diye karşılık verdi Lirian.

"O zaman neden oradaydım?"

Holland döndü ve Vikter'le kısa bir süre oturduğum sandalyelere doğru yürüdü. "Lirian sana içecek bir şey ikram etti mi?"

"Hayır..." Siyah bir sürahi ve ince bardakların bulunduğu tepsiyi görünce sözümü kesip durdum.

"Bir içki mi?" Holland sürahiyi eline aldı.

Hiçbir şey yokken ortaya çıkan bir şeyden içmek istemiyordum. "Hayır, teşekkürler."

"Bana sormayacak mısın?" diye sordu Lirian.

"Hayır."

Lirian kaşlarını çattı. "Bu çok kaba."

"Öyle mi?" Holland mırıldandı. Ben de kaşlarımı kaldırdım.

Holland bir bardağı ters çevirip, pembe ile mor arasında bir renkteki sıvıyı içine döktü. Karafîgi masaya koyarken bana bir bakış attı. "Sana Poppy diyebilir miyim? Sana Penellaphe demek... benim için biraz garip geliyor."

Gözlerimi kırptım. "Neden garip olsun ki?"

"Karısı," dedi Lirian, söylemek üzere olduğu şeyin aptalca olduğunu ima eden bir tonla. "Adı seninle aynı."

"Karın..." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Karın...?"

"Senin adaşın mı?" Dudaklarının bir tarafı kıvrıldı ve gülümsemesi yaşlanmayan yüz hatlarını ısıttı. "Evet."

Onu görebilir miyim... bekle. Kaderler evlendi mi? Bu, her şeyi bilen varlıklar için fazla... evcimen bir şey gibi görünüyordu.

"Uyanış yüzünden Perde'nin ötesine çekildin," diye devam etti Holland, tanrıçayla evli olduğu gerçeği üzerinde durmam için bana zaman bırakmadan.

O içkisini içerken ellerimi yumruk yaptım. "Uyanış yüzünden mi? Ben de sadece sana dayak yemek için oraya çekildiğimi sanıyordum, sen ise... Ah, dur. Ben boğulurken senin ne yaptığını hiç bilmiyorum."

Bardağını indirdi. "Beni bayılttı."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kaderin gerçekte ne olduğunu biliyorum. Bir Kadim'in bayılttığını mı inanmam gerekiyor?"

"Ben yok edilemez değilim. Sen de öyle."

"Hayır, lanet olsun," diye bağırdım.

Holland bana baktı, dudaklarının köşeleri bir tür duygu ile gerildi. "Eski'nin uyanmasından *önce* seni oradan çıkarmak isterdim, çünkü sana tam olarak böyle tepki vereceğinden korkuyordum."

"Yani uyanıp sebepsiz yere bana saldırmaya başlayacağını mı?"

"Anlamalısın," dedi Holland. "O daha önce senin gibi birini hiç hissetmemişti: içinde hem yaşamın hem de ölümün özünü taşıyan bir kadın. Seni bir tehdit olarak görürdü."

"Güçlü bir kadın olduğum için mi?" Ona baktım. "Bunu mu söylüyorsun?"

"Bana öyle geliyor," dedi Lirian. "Hayır, ben..." Holland kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Evet, ben de öyle diyorum," dedi ve diğer Kadim'e alaycı bir bakış attı. "Tabii Lirian'ın ekleyecek *yararlı* bir şeyi yoksa."

Lirian sessiz kaldı.

Holland, "Stazdayken Büyük Yaratılış'ı gördün, değil mi? Muhtemelen bir şeyler fark etmişsindir," dedi.

"Birçok şey fark ettim," dedim, ama onun ne demek istediğini anladım. "Hepsi erkekti."

"Erkek cinsiyetine dönüştük," dedi Lirian. "Ve bunun nedenini biz bile bilmiyoruz."

"Bana saçmalık gibi geliyor," diye fısıldadım, Lirian ise kaşlarını çatı.

"Senin gibi bir varlık ona tamamen yabancı. İçgüdüğü onu bu konuda hakimiyet kurmaya yöneltirdi." Holland durdu ve kaşlarını çatı. "O alemde ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz, diğerleri uyandığında neden saklandılar ya da bu şekilde tepki verdiler."

Lirian kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Onun *vadentia'sının* onu yüzüstü bıraktığını sormaya ramak kalmıştı. "İkincisi yerden kalktığında, ilki saldırdı."

Lirian'ın kaşları daha da çatıldı. "Bu... anormal." "Ve endişe verici," dedi Holland.

"Ama şu anda bizim sorunumuz değil," dedi Lirian, aniden neşeli tonu beni şaşırttı. "Her neyse..."

"Bekle," diye sözünü kestim. "Diğer alemde neler olduğunu nasıl bilmezsin? Sen..."

"Biz ne olduğumuzu biliyoruz," diye araya girdi Holland. "İlk Perde güçlüdür, Poppy. Bu, onu göremeyeceğimiz veya delemeyeceğimiz anlamına gelmez. Ama bunu yapmak risklidir. Derin yeraltında olsak bile bizi hissedebilirler ve uyandıklarında ne olacağını gördün."

Görmüştüm.

Bunu asla unutamayacağım.

Lirian'dan uzak durarak pencereye yaklaştım ve bakışlarım pencereye kaydı. "Yani, hiçbir İlkel varlık karşıya geçmedi mi? Eğer bu doğruysa, o zaman orada ölümlüler nasıl yaratıldı?"

"Oradaki Kadimler bir yol buldular," diye cevapladı Lirian, elbette ayrıntıya girmeden. "Oradaki ölümlüler buradakiler gibi değiller. Çoğunda tek bir parça bile eather yok."

Pencerenin yanında durup, bakışlarımı ona çevirdim. *Hiçbir* Primal'ın karşıya geçmediğini söylememişti. Bakışlarımı pencereye çevirdim. Camın ötesinde, kalın bulutları delen yaldızlı çatıların tepeleri görünüyordu. *Çoğunun geçtiğini* söylemişti.

Boynumun arkasında hafif bir karıncalanma hissettim. "Gerçek Yaşam İlkeleri ve Gerçek Ölüm İlkeleri," diye mırıldandım, gözlerimi kısıarak. "Onlar Perdeyi geçebilirler."

"Geçmemeleri gerekir," diye cevapladı Holland ve bakışlarını üzerimde hissettim. *Ama* geçtiler.

"Onların rüyasını biliyor musun?" diye sordu Lirian. "Sen biliyor musun?"

Döndüm ve Holland'ın Lirian'a bakarken alnının kırıştığını fark ettim. "Ben..." Derimde küçük kabarcıklar belirdi. "Eskilerin rüyaları kehanettir, Penellaphe'nin kehaneti."

"Tüm vizyonlar bir zamanlar rüyaydı," dedi Holland.

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Siz ikiniz de hayal kuran on kişiden miydiniz?"

"Lirian öyleydi." Holland, bardağının kenarından bana baktı. "Ben değilim."

Ona bakarken omurgamda bir tedirginlik hissettim, ama kendimi ifademi nötr tutmaya zorladım. "Çoğu Kadim'in ölümlülerin dünyasını... temizlemek istediği izlenimini edindim. Sen bu düşünceye ne kadar katılıyorsun?"

"Çoğu kişi gibi ben de öyle düşünüyordum."

Cildime soğukluk yayıldı. "Bugün o insanların ölmesine izin vermekte hiçbir sorun görmediğine göre, bunu duyduğuma şaşırmamalıyım."

Lirian bana döndü. "O..."

"Başka seçeneği yoktu deme. Kaderin ipliklerini ya da her neyse onu görebildiğini anlıyorum," dedim, "ama bu, bir seçenek olmadığı anlamına gelmez, değil mi?"

Lirian'ın çenesindeki bir kas seğirdi.

"Hayır, öyle," diye onayladı Holland. "Onları kurtarmamayı seçtim çünkü bunun bir önemi olmayacağını biliyordum. O zaman da söylediğim gibi, bu sadece kaçınılmaz sonu geciktirecekti. O şehirde yaşayan hiç kimse hayatta kalamazdı."

"Stasiste görmüş olurdun," dedi Lirian. "Unuttuysan diye."

"Unutmadım." Benim iyiliğimi düşünen genç kadını düşündüm. "Ölenleri hiç umursamıyor musunuz? Kaç kişi öldüğünü biliyor musunuz?"

"Çok fazla."

"Tanrılar aşkına!" diye bağırdım. Üçüncü, tanıdık olmayan sesin duyulmasıyla sadece biraz irkildim. Kalbim güm güm atarken, arkamı döndüm. "Neden...?" Sözümü yarım bıraktım, dudaklarım açıldı ve yeni gelen kişiyi gördüm, sanki... banyo odasından çıkmış gibi görünüyordu.

Daha önce orada olmadığını oldukça emindim, ama bu noktada her şey mümkündü.

Uzun boyluydu, omuzlarına kadar uzanan altın kahverengi saçları vardı ve vücuduna oturan siyah bir tunik giyyordu. Başımı geriye eğdim. *Gerçekten* çok uzundu. Yanık kahverengi asma deseni çenesinin her iki yanından geçiyor, şakaklarda inceliyor ve saç çizgisinde tekrar kalınlaşıyor, çene ve alında parmak genişliğinde bir boşluk bırakıyordu. Yüksek, köşeli elmacık kemikleri ve dış köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılan gözleri, belirgin bir... kedi benzeri özelliğe sahipti.

Ve ben ona bakıyordum.

Muhtemelen ağzım açık kalmıştı. Ve ben Casteel'i seviyordum. Kocama şehvet duyuyordum. Sık sık. Dürüst olmak gerekirse, her zaman. Casteel, gördüğüm en güzel erkekti. Ama bu adam...

O... vay canına.

Dolgun ve geniş ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Evet. Kesinlikle ağzım açık bakıyordum.

Gülümsemesi yayıldıkça yanaklarım yanıyordu. "Demek bu... o mu?" diye sordu.

"Evet," diye homurdandı Lirian.

Tanrım, bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi konuşması mı gerekiyordu?

Yeni gelen Kadim, adımlarını hızlandırarak ilerledi, bakışları yüz hatlarımı taradı ve sadece bir saniye alımda durdu. "İlginç," diye mırıldandı.

Kaşlarım havaya kalktı. Yara izlerimi mi kastetmişti? Onlara dokunma isteğine direnmek zordu. "Sen kimsin?"

"Bu Thorne," dedi Holland, sesinde bir parça sinirlilik vardı. "Ve onun burada ne aradığını bilmiyorum."

"Bu fırsatı kaçıracağımı mı sandın?" diye karşılık verdi Thorne ve ben, yanımdan geçerken gereksiz yere yaklaşıp yarım adım bile uzaklaşmadan durduğunda geri çekilme isteğiyle mücadele ettim. Dokunulmamış ormanlar ve... kötü yaşam seçimleri gibi, açık havanın kokusunu taşıyordu. "Öyleyse, kim olduğumu unutmuşsun."

Yerimde durdum ve kaşlarımı kaldırdım.

"O evli," dedi Holland. "Mutlu bir evlilik."

Başını eğdiğinde altın kahverengi saçları çenesinin çizgisini okşadı. "Öyle mi?" diye sordu, kıvrımlı gözlerindeki gümüş benekler parladı. "Ne kadar mutlu?"

Sesinde bir tuhafılık vardı. Ses tonu alçalmış ve yumuşamıştı, ama aynı zamanda fısıltı ve çığlık gibi geliyordu...

Anne.

Siktiğimin herif.

Ona gülümserken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Senin sikini koparacak kadar mutluyum."

Başını geriye çekti, gözleri gülümserken karardı. "Sadece kontrol ediyordum."

"Beni zorlayabilir misin diye mi?" diye sordum, öfkem artarken.

Gülümsemesi alaycıydı. "Gerçekten yeni Yükselmiş İlkemiz olup olmadığını görmek için."

"Öyle olmasaydım burada olmazdım," diye tersledim, ellerimi açarak döndüm.

Thorne, Vikter'in oturduğu sandalyeye oturdu ve gülünç derecede uzun bacaklarını uzattı. "Kaç kişinin öldüğünü biliyor muyuz diye sormuştun. Çok fazla," diye tekrarladı, yüzündeki ve sesindeki tüm yumuşaklık kaybolmuştu. "Perdenin ötesindeki kıtalar, bildiğin toprakların birkaç katı büyüklüğünde olmakla kalmaz, aynı zamanda yoğun nüfusludur. Gördüğün yıkılan şehir bile, ki sanırım bir zamanlar Laurasia Kıtası'nın bir parçasıydı, krallığının tamamından daha fazla ruh barındırıyordu. Ve yıkılan tek şehir o değildi, uyanmış ilk kişi de o değildi."

Omuzlarım göğsüme doğru kıvrıldı, ilk geldiğimde onun kıta dediği yerde duyduğum şeyleri düşünürken.

"Patlama mı?"

Thorne başını salladı. "Geçmişte patlamış bir volkanın yakınında bir Uyanmış." Derin bir nefes aldı. "Kayıp sayısı o kadar imkansız görünüyor ki, sana hiçbir şey ifade etmeyecektir." Her kelimesinde keder vardı. "Gerçekten senin anlayabileceğinden çok daha fazla."

Ona inandım. Ve tanrılar adına, keşke inanmasaydım.

"Hayatta kalan var mı?" diye sordum, sesim hala kısık. "Var."

Holland, Thorne'un yanındaki sandalyeye oturdu. "Hayat her zaman galip gelir, Poppy. Bunu asla unutma."

Başımı salladım, gözlerimden akan sıcak gözyaşlarını geri çekerek. Onların önünde ağlamanın, mağara kedisinin önünde topallamak gibi olacağını hissettim.

"Konuşmamız kesilmeden önce," Holland durakladı ve Thorne'a anlamlı bir şekilde baktı, "bana diğer Kadimlerle aynı şeyi hissedip hissetmediğimi sormuştun. Temizlemeye katılıp katılmadığımı. Katıldığımı söyledim, ama fikrim değişti."

Başımı salladım.

Holland sandalyesine yaslandı. "Ama o zaman hissettiklerimi anlamak için çıktığım yolculukta yine de birçok cana kıydım. Duyguları deneyimlemek bizim alışık olduğumuz bir şey değildi." Gözlerini bardağına indirdi. "Primallerin yanında durdum ve kardeşlerimle savaştım, ama bu yaptıklarımın dehşetini ortadan kaldırmıyor. Hala, yanlış bir şekilde daha büyük bir iyilik olduğuna inandığım için katlettiğim insanların acısını görüyorum." Bir yudum daha aldı. "Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Biraz." Ne düşüneceğimi tam olarak bilemeden, zorlukla yutkundum. Bu adamı tanı mıyordum ve o bir Kader, bir Kadim olsa da, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Ama... "Ölümlüler değişebiliyorsa, tanrılar da değişebilir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Lirian.

"Evet," dedim tereddüt etmeden. İnsanlar değişebilir. Buna inanıyordum, bunu görmüştüm. "Ve sen de buna inanmalısın, çünkü o burada."

Lirian bunu ne onayladı ne de yalanladı, ki bu gerçekten rahatlatıcıydı.

Thorne'a bakarak, onun da Holland gibi miydi yoksa onlardan biri miydi diye merak etmeden edemedim. Ama sormamaya karar verdim. Bu noktada ne önemi vardı ki?

Holland birkaç saniye beni inceledi, sonra bakışlarını öne çevirdi. "Bugün hepimiz buradayız çünkü kardeşlerimizle aynı kaderi paylaşmamayı başardık."

Kaşlarımı kaldırdım. "Umarım bunu daha ayrıntılı olarak açıklarsınız."

"Hepimiz, bugün olduğumuz şey, başkalarının Arae olarak bildiği şey olmak için özümüzün kıvılcımlarını serbest bıraktık." Lirian çenesini geriye doğru eğdi. "Bunu görmek için gözlerimize bakabilirsiniz. Onlar ne yaşamın altın rengini ne de ölümün kırmızısını ve gölgelerini taşıyor."

"Amacımız dengeyi sağlamaktır." Holland bardağını kenara koydu. "Ve toprağa girenlerin asla

uyanmamalarını sağlamaktır."

Ama uyanmışlardı.

Lirian geniş göğsünü kollarını kavuşturarak iç geçirdi. "Az önce bir Kadim'in bir alemi yok edebileceğini söylediğinde haklıydın. Tek elleriyle bunu yapabilirler, diğer elleriyle ise yeni bir alem yaratabilirler. Arae olan bizler artık bu tür bir gücü kullanamıyoruz. Ama sen de yanılıyordun. Sen yapabilirsin."

Ağzım açık kaldı.

"Eninde sonunda," diye ekledi Holland. "Sen bizim *gibisin*. Bugün Uyanış'ı gördüklerin gibi. Bu yüzden oraya çekildin."

"Bu..." Kafamı salladım, kalbim güm güm atıyordu. "Yani sen benim bir..." Neredeyse söyleyemiyordum. "Bir Kader olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sen bizim *gibisin* dedim," diye vurguladı. "Sen kan ve kemiksin, yaşam ve ölüm üzerinde güç kullanabilirsin. Ve güçlenip yaşlandıkça, güçlerin olgunlaştıkça, daha fazla yetenek geliştireceğini düşünüyorum."

"Daha fazla yetenek mi?" Merakım arttı. "Ne gibi?"

"Bu konuyla ilgisi yok," dedi Holland, sürahiyi eline alıp kendine garip renkli sıvıdan biraz daha doldurdu.

"Ama..."

"Bunun gerçekleşmesi için yeterince uzun yaşamalısın," diye tersledi Lirian.

Ağzımı kapattım.

Holland'ın bakışları diğer Kadim'e kaydı ve "Poppy, sen Kadim doğumlu gibisin, bu senden önce imkansızdı" dedi.

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil." Parmaklarımı bornozun düğmeleri üzerinde gezdirerek, bağlamadığım kuşağı tuttum ve bükmeye başladım. Nektas'ın bana söylediklerini hatırladım ve sanki çok şey atlamış gibi geldi. "Seraphena gerçek Yaşamın İlkeli'sine yükseldiğinde, bir tür kozmik yeniden başlangıç olduğunu biliyorum

Seraphena gerçek Yaşamın İlkeli'sine Yükseldiğinde bir tür kozmik yeniden başlangıç olduğunu biliyorum, ama bu sadece bir kadın torun doğduktan ve Yükseldiğinde gerçekleşti."

Holland, bardağının kenarını parmağıyla boş boş okşarken, Thorne yanında sessizce duruyordu. "Bu doğru."

"O zaman bu, benim neden Kadim gibi olduğumu açıklamıyor." "Nektas'ın sana söyledikleri kısmen doğruydu," dedi Holland.

paylaştı ve onların ne kadar çok şey bildiğini ve gördüğünü hatırlayınca omurgamdan bir ürperti geçti. "Sen, tek başına bir şey olan ama bir araya geldiklerinde tamamen başka bir şeye dönüşen birkaç değişkenin... mkemmek bir fırtınasının sonucusun."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Sen, ilk ölümlünün soyundan gelen Seraphena'nın torunusun," dedi Holland.

"Ciddi misin?" diye fısıldadım.

"yle olmasaydı söylemezdi," diye karşılık verdi Lirian, sesinde belirgin bir sabırsızlık tonu vardı. "Ama sen aynı zamanda bir demis'in soyundan geliyorsun - sahte bir tanrı, evet, ama trajik bir şekilde güçlü bir tanrı. Bu bir değişken. Bir diğeri ise, iki Primals'ın doğrudan soyundan geliyorsun, biri gerçek Yaşam Primals'ı, diğeri ise —g açısından Kraliçe ve Kolis'ten sonra ikinci sırada."

"nc bir değişken ise senin ikinci kız çocuğu olman," diye ekledi Lirian.

Holland içkisini yudumlarırken homurdandı, ben de ona baktım. "Bunun nedeni, Yükselmişlerin ikinci oğullarını ve kızlarını kıskanmalarının nedeni ile hemen hemen aynıdır," diye devam etti Lirian, Holland'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda. "Eklemek istediğin bir şey var mı, Holland?"

Bardağını indirip, sıkı bir gülümsemeyle, "Sadece onun durumu... biraz daha karmaşık," dedi.

O zaman güldüm. "Biraz *daha* karmaşık mı?"

"Ve beklenmedik," dedi Holland. "Seni bugün olduğun kişi yapan sadece doğumun değildi. Aynı zamanda senin ve diğerlerinin yaptığı seçimlerdi — insanın hissedebileceği tüm duygulardan doğan seçimler."

"Dikkatli ol," diye Lirian yumuşak bir sesle uyardı.

"Birleşme," diye fısıldadım, yanaklarımın ısındığını hissederek. O sırada neler olduğunu biliyorlar mıydı?

Thorne'un bakışları benimkilerle buluştu ve dudaklarının yavaşça kıvrıldığını fark ettim.

Hayır.

Bunu düşünmeyecektim.

Ayrıca, Holland'ın söylediği şey — aslında tek bir kelime —stazdayken gördüklerimi aniden aklıma getirdi.

Beklenmedik bir şeydi.

Bu, araştırdığım on Kadim'in rüyaları değildi. Bu... Derin bir nefes aldım. "Eythos draken'i yarattığında, bilmiyordu ki..."

"Ejderhalar," diye sözünü kesti Thorne. "Onlara ejderha deniyordu."

"Tamam." Kelimeyi uzatarak söyledim. "Bilgi için teşekkürler. Ama *ejderhaların* duyguları ve zekası vardı. Bu da ölümlülere hissetme yeteneği verdi."

"İkiliğin her zaman belirsizlik getirir," dedi Holland.

Pencereye doğru yürüdüm. "Ve Birleşme... Bu, ikili yaşamı da içeriyordu." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, içgüdülerim bana haklı olduğumu söyledi. "Bu da başka bir değişken. Büyük bir değişken."

Holland başını salladı. "İkili yaşama sahip olanlar sadece tanrılarla yakından bağlantılı değildir. Onlar İlkelerle, gerçek bir Yaşam İlkeleriyle bağlantılıdır. İlk İlkeler ve onları yaratanlar gibi, onlar da saf özden oluşan, istedikleri zaman şekil değiştirebilen varlıklardır."

Parmağımdaki donuk bir ağrı aniden dikkatimi çekti. Aşağı baktığımda, cüppemin kuşağını parmağıma o kadar sıkı sarmıştım ki, parmağım beyazlamıştı. Kuşağını çözdüm ve annemi düşündüm. Isbeth'in benimle Casteel'in Kieran'la olan ilişkim hakkında yaptığı yorumları. Onun sadece kaba davrandığını düşünmüştüm.

kaba davrandığını düşünmüştüm. Birleşmeyi tamamlayıp tamamlamadığımı mı öğrenmek istemişti?

Başımı kaldırdığımda Holland'ın beni izlediğini gördüm. "Isbeth, Birleşmenin ne yapabileceğini biliyor muydu?"

Bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Isbeth birçok şeyi bilirdi. Kızlarından birinin güçlü olacağını bilirdi. Ama bunu mu? Bizim bile tam olarak anlayamadığımız bir şeyi o nasıl bilebilirdi ki?"

Bu yüzden mi Seraphena'yı çağırdığımda o kadar şaşırmıştı? Zamanı gelmediğini söylemişti. Ben onun Yükselişimden bahsettiğini sanmıştım, ama şimdi ne demek istediğinden emin değildim ne demek istediğinden emin değildim.

"Isbeth birçok şeydi, Poppy, eminim biliyorsundur." Holland'ın gözlerinde empatiye yakın bir şey parladı ve ben bakışlarımı kaçırdım. Bunu görmek istemiyordum. "Onun istediği ile ona yardım edenlerin istediği iki farklı şeydi. İntikam ve öfkeyle körleşmemiş olsaydı bunu fark edebilirdi."

Kalbim durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Tek söyleyebileceği, kaderi senin doğmadan çok önce belirlenmişti." Lirian pencereden uzaklaştı. "Onun seçimleri bunu garantiledi."

Ne seçimler olduğunu sormak istedim, gerçi zaten biliyordum, ama sanki içimdeki çocukça bir yan, onun bir zamanlar benim için ne ifade ettiğini, gerçekte kim olduğu ile hala uzlaştıramıyordu.

Göğsüm, karmaşık ve çelişkili duygularla dolup taşarken sıkıştı. Hayatımın büyük bir bölümünde bunu bilmesem de, o benim *annemdi*. Ve o korkunç bir insandı. Holland'ın az önce söylediklerinden bahsetmiyorum bile, genel olarak onun hakkında ne düşünmeli ya da ne hissetmeliydim, bilmiyordum. Casteel'e Wayfair ile ilgili güzel anılarımın artık gerçek gelmediğini söylediğim gibi, Isbeth ile ilgili anılarım için de aynı şey söylenebilirdi.

Ama Şimdi tüm bunlara kapılmanın zamanı değildi. Özellikle de Lirian'ın beni biraz fazla yoğun bir Şekilde izlediğini gördüğümde.

"Hâla farkında değilsin, değil mi?" diye sordu sessizce, ama sesindeki gerginliği duydum. "Ne olduğunu."

Holland konuşana kadar onun bakışlarını karşıladım.

"Her yeni hayat, her yeni varlık, bir yerden ve biriyle başlamalıdır," dedi Holland, bakışlarımı kendine çekerek. "Ve o kişi sensin. Sen yeni bir panteonun başlangıcısın."

Ben mi?

Yeni bir panteonun başlangıcı mı?

Boğazımdan hafif çılgın bir kahkaha yükseldiğini hissettim.

Lirian alaycı bir Şekilde güldü, sesi neredeyse benim daha önce çıkardığım sese benziyordu. "Bunu zaman gösterecek."

Bu bana da saçma geldi. "Ben nasıl bir Şeyin başlangıcı olabilirim ki? Sadece ben varım." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, aptal gibi hissettim çünkü *bunun cevabı* çok açıktı. "Şu anda çocuk sahibi olmayı hiç düşünmüyorum..."

"Yeniden çocuk sahibi olmuş bir Yükselmiş İlkel ile uğraşmayacağımız için rahatladım..." dedi Holland sıkıcı bir sesle.

Kaşlarımı çattım. *Yine mi?*

"Benim bahsettiğim o değil," diye devam etti Thorne kendine içki doldururken. "Yükselen tek kişi sen değildin."

Hemen aklıma Cas ve onun bahsettiği değişiklikler geldi, benim de gördüğüm değişiklikler. Nefesim kesildi.

Casteel ve Kieran Ykselmişlerdi. Ama neye? Cevap gelmedi. Belki de onlara çok yakın olduğum içindi. Tek yapabileceğim, bilgili bir tahminde bulunmaktı. "Yani, onlar... İlkeler mi?"

Lirian yine o homurdanma sesini çıkardı, bu sefer alçak, alaycı bir kıkırdama ile bitirdi.

Sinirlerim bozuldu çünkü artık dayanamıyordum

Başımı onun durduğu yere çevirdim. "Seni eğlendirecek seni eğlendirecek bir şey mi söyledim?"

Gözlerindeki iğneler parladı, diğer iki Kadim'in yönünden boğuk bir kahkaha geldiğinde irislerinden şimşek gibi geçip gitti. "Aslında, sen yaptın."

Ona tam olarak döndüm, ellerimi yanlarımda yumruk haline getirdim. "O zaman tam olarak ne olduğunu paylaşmalısın."

"Sen de tavrına dikkat etmelisin," diye karşılık verdi Kader.

Lirian'dan gözlerimi ayırmadan güldüm, ama bu hoş bir gülüş değildi. Isbeth'in alaycı ve küçümseyen gülüşüne benziyordu, ama daha soğuk ve daha gölgeli bir gülüş. "*Bu çok komik.*"

Lirian öne adım attığında, gözlerinin altındaki damarlar gümüş ışıkla parladı.

"Onu sevdim," dedi Thorne.

"Yeter," diye bağırdı Holland. "Bu saçmalıklar için vaktimiz yok."

Eski'ye kaşlarımı kaldırdım ve bana attığı bakış, kemiklerimden derimi yüzmek istediğini söylüyordu. Yavaşça.

Lirian'ın bakışlarını birkaç saniye daha karşıladıktan sonra, dikkatimi yavaşça Holland'a çevirdim.

"Şimdi sende Seraphena'yı görüyorum," dedi Holland, hafif ve geçici bir gülümsemeyle.

Neredeyse geçip giden bu yorum beni şaşırttı ve onda daha fazlasını görüp görmediğini sormak istedim. Bilmek istedim...

"Lirian'ı kızdırmayı bitirdiysen," diye devam etti Holland, "soruna cevap vereceğim."

Diğer sorularımı yuttum ve başımı salladım. "Onlar Primaller," dedi.

Lirian'a kendini beğenmiş bir bakış attım.

"Henüz bitirmedim." Holland, içtiği içkiden daha güçlü bir şey olmasını dilediğini ima edencesine bardağına baktı. "İlk Primaller, alemlerin özünden yaratıldılar. Doğmadılar. Bunun yerine, vampirler veya yarı tanrılar gibi Yükseldiler."

Onunla Thorne arasında bakışlarımı gezdirirken keskin bir nefes aldım. "Onların sahte Primaller olduğunu mu söylüyorsun?"

Holland başını salladı. "Onlar ve alem için şanslıydılar, bunun olmasını engelleyecek kadar yeterli eather'a sahiptiler."

İçimden geçen rahatlatma o kadar yoğundu ki, yere yığılacığımı sandım.

"Onlar da senin gibi," dedi Holland, "hiçbir Saraya ait olmayan, tamamen Yükselmiş İlkeler."

Ona bunun ne anlama geldiğini hala anlamadığımı söylemek üzereydim, ama kendimi durdurdum çünkü sorarsam, tanrılar bilir ki Lirian muhtemelen pislikçe bir şey söyleyecekti.

Bu yüzden, kulağa ne kadar saçma gelse de, kendime sordum ve bilgi beni buldu — ya da ben onu buldum — zihnimin gölgeli köşelerinde. Bir Mahkeme, ölümlülerin dünyasındaki anlamıyla aynı değildi. Bunun yerine, Kadimler yarattıkları İlkel Varlıklar arasında güçlerini paylaştıklarında oluşmuştu. Ve bu, Iliseeum içindeki fiziksel bir konumdan daha fazlasıydı.

Mahkeme, etki alanını temsil ediyordu — tanrının kullandığı özün türünü ve bunun ölümlülerin dünyasını nasıl etkilediğini. Penellaphe gibi. O, Bilgelik, Sadakat ve Görev'in kişileştirilmesiydi. Gücünü Mahkemeden alıyordu.

Yine de hala anlamadığım bir şey vardı. "O benim gerçek bir İlkel olduğumu söyledi." Çenemi Lirian'a doğru salladım. "Mahkemem yoksa bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü sen ve Yükseldiğin kişiler *Deminyen*," dedi Lirian, dudaklarını sanki ekşi bir şey tatmış gibi büzerek.

sanki ekşi bir şey tatmış gibi dudaklarını büzerek tük

"*Deminyen*," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak. "Bu sadece Kadim Varlıklar anlamına gelmiyor mu?"

"*Deminyen*, hiçbir şeye bağlı olmayan, hatta alemlerin özüne bile bağlı olmayan ilkel varlıkların bir sınıfıdır." Holland bir yudum almak için durakladı. "Daha önce gördüklerin gibi Kadim Varlıkları da içerir."

"Yani, başka hiçbir gerçek İlkel Varlık tam olarak Yükselmiş değil mi?" diye sordum.

"Sadece bir tane var," diye cevapladı Thorne. "Ve o bir *Deminyen* değil. O... karmaşık bir varlık."

Lirian burnunu çekti. "Daha çok hepimizin başının belası gibi
"

Thorne'un diğer Kadim'e yönelttiği gülümseme, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. Yüz hatlarının soğuması ve dudaklarının kıvrılmasında tanıdık bir şey vardı, kanlı bir şiddetin habercisi olduğunu anladım. O yumuşak bir sesle "Dikkatli olun" diye uyardığında gözlerimi kırptım.

Lirian çenesini sıktı. "Her neyse," dedi, burnundan nefes alarak, "üçünüz de bağlanmamış Primaller'siniz."

"Bağlanmamış gerçek İlkeler mi?"

"Evet," dedi Thorne, dikkatini bana çevirirken yüz hatları hafifçe yumuşadı. "Ancak aralarında bile farklılıklar var."

"Ne gibi?"

Thorne yine gülümsedi ve bu da en az ilk gülümsemesi kadar endişe vericiydi. "Casteel." Kadehi dudaklarına götürdü. "O... özel," dedi ve sonra göz kırparak ekledi, "eminim sen de aynı fikirde olursun."

Yine gözlerimi kırptım.

Holland öksürdü ve daha zoraki bir ses duyduğumu sanmıyordum. "Demek sen busun. Bir *Deminyen*."

Gözlerimi Thorne'dan ayırıp Lirian'a baktım ve onun bu kelimeyi ne kadar tiksintiyle söylediğini düşündüm.

Benim ne düşündüğümü fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü şöyle dedi: "Senin bir *Deminyen* olmanın... avantajları var. Ölümünüz durumunda, Mahkeme'nin istikrarını sağlamak için yerinize geçecek bir Yükselen'e ihtiyaç duyulmayacak."

"Bu kısmı açıklamaya çok hevesliydin," dedim kuru bir şekilde.

Thorne güldü. İşte buydu. Onun katkısı buydu. "Demek istediği, endişelenecek bir şeyin azalacağı" dedi Holland. "Her tanrı, Primalhood'a Yükselme için gereken ilkel özü kaldıramaz. Bir Primal'ın çocukları kaldırabilir, ama her iki ebeveyn de Primal değilse, Yükseliş'ten sağ çıkamayacakları ihtimali her zaman vardır."

"Peki ya Ires ve...?" Sözümü yarım bıraktım. Onun adını söylediğim anda, bulanık anılar su yüzüne çıktı.

"Ne diyordun?" diye ısrar etti Holland.

O düşüncelerden kendimi kopardım. Ires ve Malec'in Yükselip Yükselermeyeceğini sormak üzereydim. Nektas, Yükselermeyeceklerini ima etmişti, ama... "Primalhood'a Yükselabilirler."

Holland onaylayarak başını salladı. "Ama Seraphena kadın olduğu için, bir sonraki yükselen kişi de aynı cinsiyetten olmalı."

"Tabii... Tabii ben tahttan feragat etmezsem?" Bakışlarım Thorne'a kaydı. "Doğru," diye onayladı Holland. "O zaman Yükselmeleri mümkün olacak Yükselmeleri için yeterli eather taşıyorlar, ama senin soyundan farklı olarak," dedi ve bu düşünceyle midem yere düştü, "garanti edilemez. Bu süreçte ölebilirler."

"O zaman tahttan feragatiniz geçersiz olur," dedi Thorne.

Midem yerin dibine çakılmıştı. Üzerime düşecekti.

"Başka biri daha var," dedi Holland.

"Kieran," diye mırıldandım, ama o bunu benden daha az isteyecekti.

Thorne, aklımın nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi bana baktı. Sonraki sözleri bunu doğruladı. "Çoğu kişi, sadece ölümlülerin dünyası üzerinde değil, tanrıların dünyası üzerinde de böyle bir güce sahip olma fırsatını kaçırmazdı."

"Evet, bu çok büyük bir sorumluluk gibi geliyor," dedim. "Ayrıca bu, babamın, amcamın ve büyükannemin hepsinin ortadan kalkacağı anlamına da gelir."

"Onları tanımıyorsun bile," diye karşılık verdi Thorne. Ona baktım. "Ve?"

"Onların kaybı seni o kadar da etkilemez."

"Ciddi misin?"

"Kısmen," diye cevapladı. "Yine de, bu çok büyük bir güç." Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bazıları, bunu kabul etmemekle... zayıf olduğunu söylerdi."

"Bazıları daha az konuşmanın daha iyi olduğunu söylerdi," diye karşılık verdim.

Thorne başını geriye attı ve derin bir kahkaha attı. "Eminim haklısın."

"Peki ya bu Mahkeme?" Onlar benim bu gücü ele geçirme konusundaki isteksizliğimi sorgulamaya devam etmeden önce ben söz aldım. "Yükselebilecek biri var mı?"

Holland'ın ağzının köşeleri gerildi. "Bunun olmasını düşünmek hoşuma gitmiyor," diye cevapladı, "ama onun yerini alabilecek başka biri var."

"Yani, senin ve Penellaphe'nin bir çocuğu mu var?" Yüz hatları yumuşadı. "Evet, var."

"Bu... güzel," dedim, umarım bu kadar garip gelmemiştir. Thorne'un kıkırdaması, öyle olduğunu gösterdi. Harika.

"Neyse..." Boğazımı temizledim. "Kötü olan ne...?"

Mahkemeye bağlı olmamanın ne kadar kötü olduğunu sormama gerek yoktu. Güçlerini bölmek, Kadimler'in Mahkemeleri tasarlamasının tek nedeni değildi. Bir İlkel tanrıyı Mahkemeye bağlamak da bir kontrol aracıydı. Mahkemenin sorumluluklarını,

Ancak Deminyen İlkel tanrılar söz konusu olduğunda?

Ama *Deminyen* İlkel tanrılarla?

Bizi kontrol altında tutamıyorlardı ve bu da bizi tehlikeli hale getiriyordu.

BÖLÜM 16

POPPY

"Bence *Deminyen* olmanın kötü yanını anladı," dedi Thorne.

Öyleydim. Ama Mahkemeleri bu şekilde tasarlamak işe yaradı mı?

Kesinlikle hayır. Bunun başarısız olduğunu kanıtlamak için tek yapması gereken Kolis'i işaret etmektir.

Yine de, Thorne'un gülümsemesine dudaklarım sıkı kapalı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum."

Thorne güldü ve bu ses beni şaşırttı. Sesi çok benziyordu...

"Bu görüşe katılmıyorum," diye homurdandı Lirian.

"Olgun davranıp bu yorumu görmezden geleceğim," dedim.

"Farkında mısın," dedi Lirian pencereye sırtını dayayarak, "ne yapmaya çalıştığını belirtmek pek de olgunca bir davranış değil."

Gözlerimi devirdim. *Neyse ne.*

Kollarımı karnımın üzerine kavuşturup, her şeyi düşünürken göğsümdeki sıkışıklığı hafifletmeye pek yarayan derin bir nefes aldım. Düşüncelerim tek bir şeye dönüp durdukça içimde bir korku hissi oluştu.

"Arae'nin görevi dengeyi sağlamak ve Kadimlerin yeraltında kalmasını sağlamak olduğunu söylemiştin," dedim, bir tutam saçımı alıp kuşağın yerine onu bükerek. "Ama onlar uyandılar. Nasıl?"

"Yanılmışım." Lirian başını küçümseyerek sallarken bakışları üzerimde dolaştı. "Henüz anlamadın."

Bu sefer, *ekstra* olgun davranıp bu yorumu görmezden gelmeyi planladığımı belirtmeyeceğim.

"Ölümlülere özgür irade vermek," dedi Thorne, "böylece onların duyguları deneyimlemelerine izin vermek, hem mucizevi hem de korkunç olan şaşırtıcı bir olaylar zincirini tetikledi. Kim ne yaparsa yapsın, kimse Kadimlerin hayal ettiklerini engelleyemedi."

Omurgamdan bir ürperti geçince hareket etmeyi bıraktım. Saç telini düşürdüm ve kolumu belime doladım.

Thorne'un gözleri benimkilerle buluştu, renkleri artık sabitlenmişti. "*Seni* engelleyemediler."

İçimde bir tedirginlik patladı, tüm varlığım onun sözlerine tepki gösterdi ve bir adım geri attım. "Seni rüyalarımızda gördük." Lirian beni izledi.

"Son ölümlü kahinin gördüğü ve tanrıça Penellaphe'nin anlattığı vizyonlara dönüşen rüyalar. Birçoğunun gelecekte olacakların, dengenin korunamayacağını bir uyarısı olarak gördüğü rüyalar."

Parmaklarım yanlarımı sıkıca kavrarken, sanki aramızdaki fiziksel mesafe bir şekilde durumu değiştirebilirmiş gibi geri çekilmeye devam ettim.

Primal Veil'in ötesindeki tüm yıkım ve ölümlerin sebebi ben olmayayım.

"Nasıl?" diye sordu boğuk bir sesle, iki Arae'ye bakarak. "Dengeyi nasıl bozdum?"

"Sen doğdun," dedi Lirian. Ona şaşkın şaşkın baktım. "Vay canına."

Omzunu kaldırdı ve ben ona bakakaldım, *Kader'in* bana omuz silktiğine inanamıyordum.

"Bu kolay cevaplanabilecek bir soru değil, çünkü insanlığın doğuşundan beri devam eden bir süreç." Holland başını eğdi

"Birçok kişi bunun olmasını engellemeye çalıştı: Eythos. Seraphena ve Nyktos. İsimleri zamanla kaybolan İlkeler. Kardeşlerim. Görünmezler..."

"Alastir mı?" diye
haykırdım. Holland
başını salladı.

"Tanrım." Ondan uzaklaştım, midem bulanıyordu. Kusacak gibi oldum, parmaklarımı ağzıma bastırdım. Kusma ihtimalimin çok yüksek olduğunu düşündüm.

"Eğer teselli olacaksa," dedi. "Eloana'nın Alastir'in eylemlerindeki rolü, onun iddia ettiği gibiydi. Kehaneti anlamamıştı."

"Bunun teselli olduğunu sanmıyorum," dedi Lirian.

Dudaklarımdan boğuk bir kahkaha ıktı. Bunu bilmek rahatlatıcı mıydı? Sanırım. Ama...

Gözlerimi kapattım, boğazım yanarken keder kalbimi sardı. "O insanların ölümüne ben neden oldum."

"Evet," dedi Lirian sessizce. "Senin doğumun Kolis'i bilinlendirdi ve Yükselişinden uyanışın da son tetikleyici oldu." Geri ekildim.

"Ama bu senin hatan değil," dedi Holland.

"Yükselişim dengeyi bozdu. Bu da Kadimlerin uyanmasına neden oldu ve ölümler..."

"Ama bu senin seçimin değildi. Senin eylemlerinin bir sonucu da değildi." Holland bardağını kenara koydu. "Eğer ne olacağını bilseydin, bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapardın diye düşünüyorum, bu senin hayatını feda etmek anlamına gelse bile."

Haklıydı. Sayısız insanın hayatını kaybedeceğini bilseydim, hayatımı seçmezdim.

Tanrılar. Her şey birdenbire ağırlaşmış gibi hissettim. Kemiklerim. Derim. Organlarım.

"Yükselişinizden önce, yeraltındaki Kadimler rahatsız edildi," dedi Thorne, gözlerini kısarak

beni inceledi. "Ölümlüler, onların krallığını kuranlara kutsal olan yerlere tecavüz ediyorlardı. Bazıları bu yüzden çok uzun zaman önce Uyanmaya başladı - uykuları huzursuzlukla doluydu. Biz bunu hissettik."

"Yani onlar yine de Uyanacaklardı mı diyorsun?" Bir yudum aldı ve başını salladı. "Bu oldukça olası."

Mümkün. Kesin *değil*. Ve uyanmak zorunda olsalar bile, benim yüzümden şimdi uyandıkları gerçeği değişmiyordu.

"Sen bilmiyordun, Poppy." Holland ayağını yere indirip kollarını dizlerine dayadı. "Bunu sen seçmedin," diye tekrarladı. "Onların kanı senin ellerinde değil."

Kalbim de midemdeki kıvrılmaya katıldı. Gözlerim kapanırken suçluluğumun ekşiliğini tadabiliyordum. Söyledikleri doğru olsa da, bu beni boğuyordu.

"Ancak, sana ait olmayan bir suçluluk duygusuna kapılırsan, o zaman yüz binlerce kişinin kanı ellerine bulaşacak."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Boğulmuyorum. Aktif olarak suçlu olmadığımı biliyorum ama sadece varlığımın tüm bu ölümleri neden olduğunu bilmek bile sindirmem gereken çok şey."

"Anlıyorum," dedi Holland. "Ama şu anda elimizdeki ve risk altında olan şeylere odaklanmalıyız. Tüm Kadimler Uyanmadı. Daha fazlası var — Solis sokaklarının ve Atlantia evlerinin derinliklerinde uyuyanlar. Ve onların uykusu da bozuldu."

Kollarımı açtım. "Yükselişim yüzünden mi?"

"Senin doğumun ve Kolis'in uyanışı yüzünden," dedi Lirian, başını pencereye dayayarak.

Harika. "Kaç tane?"

"Kesin sayı bilinmiyor, ama bu önemli değil, Poppy," dedi Holland. "Bir Uyanış'ın neler yapabileceğini gördün."

Görmüştüm. "Daha fazlasının Uyanmamasını nasıl sağlayabilirim?"

"Bunu zaten biliyorsun," dedi. "Kolis'i durdurmalısın."

"Ama o bir Mahkeme'nin İlkel'i. Kim ayağa kalkacak...?"

Kesip attım.

kendimi. "Nyktos. Ve..."

Peki ya Casteel? O da benim gibi gerçek bir Ölüm Primal'ı mıydı?

Bu konuda bir şeyler doğru *gel*miyordu.

"Bunu ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim." Gözlerimi Holland'a dikip baktım.

"Ama şu anda bu önemli değil," diye devam etti ve *biri* — *Thorne* mıydı? — burnunu çekti. "Kolis çeşitli nedenlerden dolayı ölümlülerin dünyasında kalamaz."

Lirian'ın pencereye kafasını vurması gibi bir ses onun yönünden geldiğinde, mavi ve yeşil gözleri çalkalanmaya başladı. "Birincisi, Kolis bir Mahkeme'nin İlkelidir."

"Onun varlığı ölümlülerin dünyasını etkileyecek," dedim, "bizimki ise etkilemeyecek."

"Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Öyle yaptım. Ve bunu bilmek için İlkel bilgi armağanına ihtiyacım yoktu.

Ölüm.

"Bir Mahkeme'nin Primal'ları ölümlüler arasında kalmamalıdır. Onun ölümlü alemdeki varlığı dengeyi çoktan bozdu. Ne kadar uzun kalırsa, denge o kadar bozulur. Ama..." Holland derin bir nefes aldı. "Hepsi bu kadar değil."

"Elbette, hepsi bu kadar değil," diye mırıldandım, kalbim çarpıyordu. "Kolis, gerçek Yaşam ve Ölüm Primal'ı olmak istiyordu."

Lirian dedi ki: "O daha önce durdurulmuştu. Eğer başarılı olsaydı, senin Yükselişin gibi dengeyi bozmuş olacaktı." Pencereden uzaklaştı ve dikleşti. "Hedefinin değiştiğini sanmıyorum. Eğer şimdi başarılı olursa, senin özünü emip kendine alırsa, Kan ve Kemik'in İlk Varlığı haline gelecektir."

En azından beni neden kontrol etmeye çalıştığını biliyordum. Muhtemelen beni kendisine götürmek ve ruhumu almak istiyordu.

"Eğer öyle olursa," dedi Lirian, "denge bozulmaz."

"Eh, bu iyi haber," diye mırıldandım.

"Bu sadece senin ölümün anlamına gelir," diye bitirdi Holland.

Ağzım açık kaldı. "*Sadece* benim ölümüm mü?" Bir kahkaha patlamak üzereydi ve yine de hoş bir kahkaha değildi. Çılgınca geleceğini biliyordum. "Sadece benim ölümüm değil. Bu, onların da ölümleri anlamına gelir..." Bu kelimeleri söylemek zordu. Düşünmek bile zordu. "Bu, Casteel ve Kieran'ın da ölümleri anlamına gelir." Başımdaki zonklama şiddetini arttırırken ellerim açıldı. "Ve muhtemelen daha birçok insanın."

"Kolis'in yönetimi altında birçok kişi ölecek." Thorne'un sesi dikkatimi çekti. Delici bakışları beni içimden görebilecek, içimi inceleyebilecek bir güce sahip gibiydi. "Tanrılardan ölümlülere ve aradaki herkese kadar, herkesin içinde iyilik ve kötülük vardır. İkisi arasında bir denge vardır. Ta ki bu denge bozulana kadar. Kolis'te bu denge yok. Onun içinde kalan iyilik artık çoktan yok oldu."

Tanrılar bilir ne kadar süre gömülü kaldıktan sonra böyle olduğunu hayal ettim — tabii o zamana kadar zaten bir sorun olmadığı anlamına gelmez, en azından onun hakkında bildiğim az şeyden yola çıkarak.

Tanrılar.

"Kolis'in istediği bu mu?" diye sordum. "Hüküm sürmek mi?" "Kolis'in ne istediğini sadece tahmin edebiliriz," Lirian hemen cevap verdi. "Onun geleceği bizim için bilinmez. Senin geleceğin gibi."

Hayal kırıklığı içimi yaktı. "Yani, bu noktaya kadar görebildiniz ve sonra... hiçbir şey mi?"

"Olabilecek birçok olasılık gördük." Holland parmaklarını gevşekçe birbirine geçirdi. "Bu noktaya gelmek sadece onlardan biriydi."

Bu bana çok uygun geldi.

Pencereye dönük, onun söylediklerini anlamaya çalıştım, ama çok fazlaydı. Bulutların geçişini izlerken, bu ağırlık omuzlarıma çöktü. Belki de

çok fazla. Her şeyin büyüklüğü ürkütücüydü ve düşüncelerim hızla akarken içimde bir baskı hissettim. Ama bununla başa çıkmak zorundaydım.

Başka seçeneğim yoktu.

Önceliklerimi belirlemem gerekiyordu. En acil konuya odaklanmalıyım.

Casteel ve Kieran da böyle yapardı. Ben de Blood Crown ile savaşa başladığımda böyle yapmıştım.

"Başka alemlerde daha fazla Kadim'in Uyanacağına inanıyor musun?" diye sordum. "Bir şeyin beni tekrar rastgele uzaklaştırma ihtimali olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Senin Yükselişin nedeniyle Uyanacak olanların hepsi uyandı." "Onlar İlkel Perdeyi geçme gücüne sahipler, değil mi?"

Midem sıkıştı. "Onları bundan alıkoyacak ne var?"

"Hayatta kalan ölümlülerle uğraşmakla meşgul olacaklarını tahmin ediyorum," dedi Thorne, ayak bileklerini çaprazlayarak.

Tahmin mi? Bu umut etmekle eşdeğerti. "Peki bu ölümlüler ne tür bir hayatla karşı karşıya kalacak? Kadimler ne yapacak?"

"Ölümlüler şanslıysa?" dedi Lirian. "Eskiler onları öldürecek."

Göğsümde bir baskı hissettim. "Peki ya şanslılarsa?"

"Onları yönetecekler." Thorne sürahiyi eline aldı ve bardağını bir kez daha doldurdu. "Bundan sıkılana kadar."

"Yani, toprakları temizlemeye karar verene kadar demek istiyorsun," diye meydan okudum. "Yine."

İçerken gözlerini bana dikti. Sessizliği her şeyi anlatıyordu.

"Ve biz bu konuda hiçbir şey yapmayacak mıyız?" Üçünü de "Onların tarifsiz bir yıkıma neden olmasına izin verecek ve sonra da yönetmelerine izin mi vereceksiniz? Az önce onun söylediğine göre," — Lirian'ı işaret ettim ve gözleri kısıldı — "Öldürmeye karar verene kadar acımasızca hüküm sürecekler. Ve tüm

bu arada, onların Perdeyi geçmeye çalışmayacaklarını *hayal* edeceğiz?"

"Kurallar var, Poppy," diye başladı Holland. "Zamanla anlayacaksın."

"Kuralları siktir et," diye öfkelen dim.

"Söylemiş miydim," dedi Thorne, Holland'a bakarak, "onu gerçekten sevdiğimi?"

"Evet, söyledin." Lirian pencereden uzaklaştı ve Holland gözlerini devirirken Thorne'a odaklandı. "Neden buradasın ki?"

"*Sen* neden buradasın?" diye karşılık verdi

Thorne. "Ben önce buradaydım," diye karşılık verdi Kadim.

"Bu bir cevap değildi." Thorne bir yudum aldı. "Sorumun cevabı değildi."

"Aman Tanrım." Burnumun köprüsünü sıktım. Kieran ve Reaver kadar kötüydüler. "Yani, orada olanları görmezden mi geleceğiz?"

"Neden umursuyorsun?" diye sordu Thorne.

Onun gerçekten bunu sorduğuna inanamadan, bir dakika boyunca ona baktım. "Neden bu kadar saçma sorular soruyorsun? Nasıl umursamayayım?" Ona doğru adım attım. "*Sen* nasıl umursamıyorsun? Nasıl hiçbiriniz umursamıyorsunuz?"

"Öyle değil," diye başladı Holland.

"Ama kurallar var." Bu sefer gözlerimi devirdim. "Onları kim koydu?"

"Bunun cevabını sen bilmelisin," diye karşılık verdi Lirian.

"Biliyorum," diye çıkardım. "*Adi herif*."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve söylediklerimden açıkça rahatsız olmuş gibiydi.

. Dürüst olmak gerekirse, bir Kader'e böyle bir şey söylediğime inanamıyordum, ama o bir pislikti.

"Tam olarak hangi kural sana o Kadimlerle ilgili bir şey yapmanı yasaklıyor?" diye sordum.

yapmanı yasaklıyor?" diye sordum.

Sessizlik.

Üçünü de sırayla süzdüm ve bekledim. Sessizlik içinde aklıma bir şey geldi. "Diğer alemlere müdahale etmeni açıkça yasaklayan bir kural yok, değil mi?"

"Biz Arae'ler olarak, dengeyi mutlaka etkilemeyen bazı kurallar üzerinde anlaşmaya vardık." Holland sandalyesinde kıpırdadı. "Ama bu kurallar da diğerlerinden daha az önemli değil. Ve yeraltında Kadimlerle ilişki kurmayacağımız konusunda da anlaşmaya vardık."

Kollarımı kavuşturdum. "Neden?"

"Bunu bilmenize gerek yok," dedi Lirian. "Katılmıyorum."

Oturan iki Kadim'e baktım. "Neden neden...?" Dirilen Kadim'in görüntüsü aklıma geldiğinde donakaldım, özellikle de gözleri. Gözlerinde kırmızı bir ışık vardı, ölümün gücü. Bu ışık benim gözlerimde ve Cas'ta gördüğüm özde de vardı. Lirian ne demişti? O Kadimlerin gözlerine bakarak, onların eather'larını serbest bırakmadıklarını anlayabilirsin, ve önümdekiler —şimdi kendilerine Arae diyenler—bunu yapmışlardı. Onların hükümdarlığının ardındaki neden açıktı. "Onlar sizden daha güçlüler — hepinizden."

Sessizlik.

Haklı olduğumu biliyordum.

"Sana inanamıyorum." Üst dudağımı kıvrarak, onlara tiksintimi ifade eden bir bakış attım. "Her şeye gücü yeten Arae'ler aslında sadece *korkaklar*."

Oda o kadar sessizdi ki, dışarıda bir cırcır böceğinin hapşırmasını bile duyabilirdim. Kendime, az önce söylediğim şeyi gerçekten söylemiş miyim diye sordum. Bu alemin başlangıcından beri var olan Kadere, yani Kadimlere, gerçekten korkak mı demiştim?

Evet, öyle yapmıştım.

Sessizlik uzadıkça kalbim göğsümde çarpıyordu, ama bu pervasız cesaretin nereden geldiğini tam olarak bilmesem de, gerçeği söylediğim için pişman değildim. Ağzımı tutmakta pek de becerikli olmadığımdan değil.

Belki de Arae'ler, yani bu Kadimler, hepimizin hükümdarları olduğu ve ben, işleri değiştirebilecek, daha iyi hale getirebilecek güce sahip olanların hiçbir şey yapmamasından bıkmış ve usanmış olduğum içindi.

Bana göre bu, Kan Tacı'nın yol açtıklarından bile daha kötüydü.

"Az önce ne dedin?" diye sordu Lirian yumuşak bir sesle.

"Arae'lerin korkak olduğunu söyledim," diye tekrarladım. "Yanılıyor muyum? Hiçbiriniz diğer Kadimlerle uğraşmak istemiyorsunuz çünkü onlara yenilme ihtimaliniz yüksek."

Yine sessizlik.

Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırdım ve saniyeler geçtikçe bunu inkar etmelerini bekledim.

Konuşan Thorne oldu.

"Sen," dedi, elinde tuttuğu bardağı kullanarak parmağıyla işaret ederek, "bir anormalliksin."

Ona kaşlarımı çattım. "Vay canına, teşekkürler."

"Rica ederim." Göz kırptı. "Ama biz korkak değiliz. En azından, hepimiz değiliz, Poppy."

"Bana Poppy diyebilirsin mi demiştim?" diye tersledim, bunun çocukça geldiğini çok iyi bilerek.

"Özür dilerim, *Penellape*." Thorne başını eğdi, ama dudaklarının köşelerinin yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. "Çok fazla kişi ölürse, Kolis'ten ya da Perdeyi geçen Kadimlerden daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalırsın."

"Öyle mi?" Sesimden alaycı bir ton duyuluyordu.

"Gerçek İlkeler, Mahkemelerine bağlıyken, bizler alemlere bağlıyız," diye hatırlattı Holland. "Eğer biz düşersek, alemlerin dokusu çözülmeye başlayacak."

"Bunun olması için kaçınızın ölmesi gerekiyor?" Lirian vücudunu bana doğru çevirdi. "Bu önemli mi?" "Bence önemli, çünkü hepiniz benim ve sevdiklerimin ölme ihtimaline karşı hiçbir sorunuz yok," diye karşılık verdim. "Peki, kaç kişi? Kaç tane o kadar da yardımcı olan Arae'yi

kaybetmeyi göze alabilir mi? Eminim, Ötesi'ndeki insanlara yardım etmek için değerli hayatlarını riske atacak kadar cesur bir veya iki kişi vardır.

"Poppy," dedi Holland, Thorne ise dudaklarını ısırarak, kadehini kaldırırken bir kez daha gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama yine başarısız oldu.

"Bir mi? İki mi? Beş mi?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Kaç tane Arae sadece... Lotho Dağı'nda oturuyor?"

Thorne ağzını açtı.

"Sakin," diye emretti Lirian, "bu soruya cevap verme."

"Sadece Holland'ın ona neden Poppy diyebildiğini soracaktım," diye cevapladı.

Poppy diyebildiğini soracaktım," diye cevapladı. "Ve ben soramam."

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Bak." Lirian ellerini birleştirip parmaklarını birbirine dokundurdu. "Devam etmeliyiz, Penellaphe. Kolis, Yaşam ve Ölüm'ün İlkel Oluşu olarak ne yapmayı planlıyorsa, kimse için iyi sonuçlanmayacak. Onunla ilgilenmeliyiz."

Devam

etmek mi?

Biz mi?

Onların hareketsizliği ve istemeden de olsa bu kadar çok ölümün sebebi olduğumu bilmenin kalıcı kederi, yükseldikçe beni boğmak üzereydi. Ama öfke de öyle, çok büyük bir öfke. Lirian'a bakarken göğsümde zayıf bir titreme hissettim. "*Devam etmeliyiz* dediğinde, aslında beni kastediyorsun. Arae, Kolis'i durdurmak için hiçbir şey yapmayacak."

"Müdahale edemeyiz." Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu bunu yapmak bize düşmez."

"Sizin göreviniz değil mi? Bu da dengeyi etkilemeyen bir başka *önemli kural* mı?" Güldüm ve gülüşümde hafif bir duman vardı. "Biliyor musun? Önemli değil. Sen ve diğer sözde Arae'ler tüm bunların yaratıcılarısınız." Kollarımı genişçe açtım. "Ya sizin ellerinizle ya da yaratıklarınızla. Hepiniz, neredeyse en başından beri, tüm bunların olma ihtimalinin olduğunu biliyordunuz. Ben ya da başka biri

sayıda masum insanın öleceğini biliyordunuz. Ve bunu engelleyemediniz."

yaşam ve ölümün közlerini kullanırsam, sayısız masum insanın öleceğini biliyordunuz. Ve bunu engelleyemediniz."

Lirian'ın ağzı ince bir çizgiye dönüştü.

"Sadece bu da değil, *hiçbir şey* yapmadınız. Arae'ler Kader'dir. Bir kişinin hayatında karşılaşacağı şeyleri *görebilirsiniz*: haksız zorluklar, istismar, acı ve terör. *Adaletsizlik*."

Ona doğru bir adım attım. "Hepsi bir taç tarafından daha da kötüleştirildi -

yüzyıllar boyunca kontrolsüz bir şekilde tanrıların torunlarını manipüle eden, yalan söyleyen ve sömüren bir rejim tarafından daha da kötüleşti. Ve daha da kötüsü, sen ve diğer Arae'lerin kardeşlerinize karşı ayaklanarak *korumaya çalıştığınız* ölümlüler." Parmak uçlarım titredi. "Arae müdahale etmedi."

O sertleşti.

"Vampirler yaratıldığında ya da sayıları ve güçleri arttığında değil. Kan bağlarının yok olmasına neden olan bir savaşa yol açtığında ya da Kan Tacı aldatma ve korku yoluyla kontrolü ele geçirdiğinde de değil." Kadere bir adım daha yaklaştım. "Tarihi yeniden yazıp yalanlarla değiştirdiklerinde değil. Ailelerin çocuklarını Ascended'e dönüştürülmeleri ya da sığır gibi kullanılmaları için vermek zorunda kaldıklarında değil. Kendilerinden daha zayıf olanları koruyanlar Craven'ın kurbanı olduklarında değil. Masum insanları esir tutup işkence ettiklerinde değil. Denge uğruna mı? Yoksa artık hiçbir anlam ifade etmeyen saçma bir kural uğruna mı?"

Lirian'ın çenesi titremeye başladı.

"Ve şimdi Kolis ile uğraşmak zorunda olan benim - Arae'nin başından beri, yaptığı her şeyi yapacağını bildiği biri. Kader'e göre, içinde iyilik kalmamış bir varlık." Öz biraz daha güçlü bir şekilde zonkladı. "Arae'nin dengeye inancı tam olarak nedir?"

Eather, Lirian'ın dönen irislerine baktı. "Anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum."

"Aslında değil. En azından benim için değil. Çünkü az önce söylediğim hiçbir Şeyde denge olmadığını *açıkça* anlayabiliyorum."

Omuzları kalktı, sertleşti. "Anlamıyorsun, Poppy." "Hayır. Anlamayan sensin ve diğer Arae'ler. Anladın mı? Hepsi iyi ve kötü arasında bir dengeye sahip olduğunu söylemedin mi? Sen söyledin," diye hatırlattım ona çok yardımcı bir Şekilde. "Ayrıca Kolis'in içinde iyilik kalmadığını da söyledin ve eminim ki bu onun dengesizliğin tanımını olduğu anlamına geliyor. Ve ben dengesizlikten *başka* bir Şeyin olmadığı iddiasına gerçekten güveniyorum."

Onun önünde durdum ve... onun tedirginliğini *hissettim*. Hafif, neredeyse yok denecek kadar azdı, ama *hissede biliyordum*.

Dudaklarım ince, sıkı bir gülümsemeye dönüştü. "İraden zayıflıyor, değil mi?"

Sağ gözünün altında bir kas seğirdi. "yle."

Tüylerim diken diken oldu, onun bakışlarını karşıladım. "Arae'lerin dengeyi sağlaması gerekir, ama dediğim gibi, senin dengen ne olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Peki sen *biliyor musun?*" diye sordu Lirian. "Görünüşe göre, senden daha iyi biliyorum."

"Poppy," Holland arkamdan seslendi. "Ne demek istediğini anlıyorum,"—bir an durdu ve kelimelerini dikkatlice seçtiği izlenimini edindim—"ve belki de haklısın."

"Belki?" Omzumun üzerinden ona baktım.

"Belki," diye tekrarladı, dişlerini sıkarak. "Biz de kusursuz değiliz, Poppy. Ama zmz, sınırı aŐtıęımızda bize bunu söyler. Ve eğer aŐarsak, bunun sonuçları olur."

"Senin için sonuçları mı?"

Holland cevap vermedi, ama bakışları benden uzaklaştı.

Kafamı salladım. "YkseliŐimin neye yol açacağını bilseydim, asla Yükselişe izin vermezdim. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ölümüm. lmek istediğimden değil

Ölmek istemiyorum, nihayet yaşamaya başladığımda." Boğazım düğümlendi, ama bunun beni boğmasına izin vermedim. "Yine de bunu seçerdim. Nedenini biliyor musun? Bunun dengeyle bir ilgisi yok, doğru olanı yapmakla ilgisi var. Ama hiçbiriniz aynı seçimi yapmadınız ya da yapmayacaksınız."

Lirian keskin bir nefes aldı. "Bu cesur bir ifade."

"Gerçek cesur değildir." Kollarımı kavuşturdum ve dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Bu sadece gerçek."

Lirian'ın yüzündeki etler, eather genişledikçe inceldi ve gözlerindeki rengin çoğunu kapattı. Hava gerginleşti ve yoğunlaştı. Arkasında bulanık bir kanat silueti belirdi. "Sana hatırlatmam gerektiğini hissediyorum, Penellaphe, sen benden daha güçlü değilsin."

"Şimdilik."

Gözleri gümüş küreler haline geldi.

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. "*Bunu* sana hatırlatmam gerektiğini hissettim."

Eather, odadaki hava durgunlaşırken gözlerinin altındaki damarları aydınlattı.

"Denge ve seçim, doğru ve yanlış hakkında konuşmak istiyorsun, değil mi?" dedi Lirian. "Başarısızlıktan mı bahsetmek istiyorsun? Alastir ve Görünmez'in başarısızlığından ne dersin? Kayınbiraderin." Bir an durdu. "*Kız kardeşin.*"

"Ne?"

"Lirian." Holland ayağa kalktı.

"Hepsi senin alemlere ne getireceğini biliyordu. Hepsi aynı şeyi istiyordu," diye tısladı Lirian. "Senin ölmeni."

Sığ bir nefes alarak, farkında olmadan bir adım geri attım. Benim... benim kardeşim mi? Malik sürpriz değildi. Lockswood'a geldiğinde başarılı olabilirdi, ama yapamadı. Fikrini değiştirmişti. Ama Millicent? Malik, onun bir çocuğu, kendi kardeşini öldürmeyi düşünemediğini söylemişti. Bu bir yalan mıydı? Öyle olmalıydı, çünkü bir Kader bunu bilirdi.

Ve bu... *canımı yaktı.*

Nedenini bile bilmiyordum. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum. "Bunu bilmiyor muydun?" Lirian kaşlarını kaldırdı. "Yeter," diye uyardı Holland.

"Üzgünüm." Lirian, şimdiye kadar gördüğüm en kötü endişe göstergesiyle kaşlarını çatarken, ağzını sıkı, alıştırılmış bir gülümsemeye zorladı. "Ama bu sadece *gerçek*."

Kalbim bir kez attı. Sonra iki kez.

Ona yumruk attım.

Lirian hızlıydı.

Elini uzatıp bileğimi yakaladı. Holland'ın çığlığı, Kadim'in derisinden benimkine dans eden zayıf güç dalgasında kayboldu.

"Bunu yapacağını umuyordum." Lirian güldü.

Nefes almaya fırsat bulamadan, eli boğazımı sıktı ve parmakları derime batarken beni kaldırdı. Döndü ve sırtımı cam duvara çarptı. Pencere çatladı ve omurgam boyunca sönük bir ağrı yayıldı.

İçgüdüsel olarak, ona uzandım, ama bileğini tuttuğumda sadece zayıf bir çırpınma ile karşılık verdi.

Lirian, özü çağırmaya çalıştığımı ve başarısız olduğumu biliyormuş gibi sırttı.

Ama onu yenmek için ona ihtiyacım yoktu.

Bacaklarımı çekince karın kaslarım gerildi. Ya da çekmeye çalıştım.

Bacaklarım beynimin onlara gönderdiği komuta yanıt vermedi. Camın üzerinde sallanmaya devam ettiler.

Tekrar denedim.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda kalbim durdu. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Kollarımı ya da başımı da. Ciğerlerime giren hava boğazımda takıldı. Hiç hareket edemiyordum.

Lirian, kanatların silueti çatırdayan eterle dolarken gülümsedi. "Dediğim gibi, benden daha güçlü değilsin."

Onunla sadece bakışmalarla savaşımdan başka bir şey yapamadığım için öfke, bir yangın gibi içimde patladı.

"Onu bırak," diye emretti Holland.

Lirian beni göz hizasında tutarken bunu yapacak gibi görünmüyordu. "Bunu biz halletmeliydik."

"Lirian," diye bağırdı Holland.

"Ben de bunu istiyordum." Isınmış eter dalları omuzlarının etrafında dönmeye başladı. "Seni öldürmeliydik. İster inan ister inanma," dedi Lirian, "ben bunu seve seve yapardım. Kurallar canı cehenneme."

Gözlerim, odanın içinden geçen siyah bir bulanıklıkla büyüdü.

"Bunu yapmaya fazlasıyla istekliydim..."

Thorne, Lirian'ın arkasında belirdi ve onu omzundan yakaladı. "Onu bırak," emretti. "Hemen."

Çenesini sıkan Lirian, parmaklarını tek tek kaldırdı ve beni bıraktı. Ayaklarımın üzerine düştüm, tökezlememeyi başardım.

Thorne diğer Kadim'i geri çekti ve Lirian aniden havalanıp odanın karşısına uçarken ben pencereden uzaklaştım.

Bir sütuna güzel, etli bir şaplak atarak çarptı ve öne doğru düştü, dizleri yere çarptı.

"İyi misin?" diye sordu Thorne.

"Evet." Boğazımı ovuştururken kalbim hala hızla atıyordu. Kadim'e baktığımda, hala elinde kadehini tuttuğunu gördüm. Vay canına. "Teşekkürler."

"Gerek yok," diye cevapladı, bardağı dudaklarına götürürken Lirian'a döndü.

Eski Adam şimdi ayaktaıdı, tunikasının önünü aşağı çekip düzeltiyordu. Ona doğru ilerlemeye başladığımda hareketsiz kaldı, öfkesi gergin yüz hatlarına kazınmıştı.

"Etrafta kaç tane Arae olduğunu ve alemlerin kaç tanesini kaybetmeyi göze alabileceğini kesinlikle öğreneceğim," dedim ona, her kelimeyle birlikte gelen boğazımdaki hafif ağrıyı görmezden gelerek.

"Ve bu bilgiyi öğrendikten sonra ne yapacağımı biliyor musun?"

Lirian sırtıttı. "Eminim bana söyleyeceksin." "Poppy," diye seslendi Holland.

Holland'ı görmezden gelerek, Lirian'a bakarken gözlerimi kırpmadım. "Senin için geleceğim."

Lirian'ın gözlerinde bir şey parladı ve yüzünde bir ifade belirdi, onun tedirginliğini hissettim.

"Gitmelisin," dedi Holland, Lirian'a dönerek. "Hemen."

Bakışlarımı karşılayan Kadim, geri adım attı ve bir enerji patlamasıyla ortadan kayboldu.

"Bir gün ben de bunu yapabilecek miyim?" diye sordum, sütunun önündeki boşluğa bakarak. "Odaların içine ve dışına puf puf girip çıkabilecek miyim?"

"Bir gün," diye cevapladı Holland. "Evet." Nefes alışığı duyulabiliyordu. "Bunun için üzgünüm. O şekilde davranmamalıydı."

Başımı sallayarak ona döndüm. "Neden beni öldürmediniz?"

Holland, muhtemelen sadece birkaç saniye süren ama saatler gibi gelen bir süre boyunca tamamen hareketsiz kaldı. "Çünkü oylama yapıldı ve hayatını sonlandırma kararı oybirliği ile alınmadı."

Ona baktım. "Hepiniz benim ölmem gerekip gerekmediğini oyladınız mı?" "Evet." Thorne masaya doğru yürüdü ve . Kaşlarını çatı.

"Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum." Holland yerine oturdu. "Ama bir seçim yapmamız gerekiyordu. Senin doğmana ve büyümenize izin vermek ya da vermemek."

"Peki..." Buna ne cevap vermeliydim ki? "Lirian'ın neye oy verdiğini tahmin edebiliyorum. Peki ya siz ikiniz?"

"Benim neye oy verdiğim açık bence." Thorne bardağını masaya koydu ve kollarını kavuşturdu. "Ben karşıydım."

Bakışlarım Holland'a kaydı.

"Ben de karşıydım." "Neden?"

Holland cevap vermedi.

Sinirlenerek bir tutam saçımı tutup parmağımın etrafında döndürdüm. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Bana onu çok hatırlatıyorsun," diye mırıldandı Holland.

"Kimi kastettiğini bilmek istiyor muyum acaba?"

"Seraphena."

"Oh."

Bakışları elime kaydı. "O da senin gibi, gergin olduğunda ya da ellerini kullanmamak için meşgul etmek istediğinde aynı şeyi yapar. Birine."

"Oh," diye fısıldadım yine, elim durdu.

Holland ellerini arkasında birleştirdi. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Biliyordum.

Ona, yapılması gerekenleri bana söylemesinin neden müdahale olarak görülmediğini sormak üzereydim, ama bunun zaman kaybı olacağını düşündüm.

"Sorun var mı?"

"Kolis'i yenmek için bana yararlı bir şey söyleyebilir misin?"

Holland, Tanrıların Salonu'nu süsleyen mermer heykeller kadar cansız bir bakışla bana karşılık verdi.

"Neyse," dedim, ayrılıp Casteel'e dönmek istiyordum. Ama Lirian'ın söylediği bir şey aklıma geldi. "Doğumumun Kolis'le ne ilgisi olabilir ki?"

Holland'ın stoik yüzünde rahatsızlık ya da tedirginlik gibi bir şey belirdi ve içimi bir korku dalgası kapladı. "Senin ne olduğun yüzünden."

Yani, içimde taşıdığım öz yüzünden miydi? Muhtemelen bu noktada bunu tahmin etmeliydim.

"Senin kim olduğun yüzünden," diye ekledi Thorne, bakışlarımı kendine çekerek. "Onun için."

"Ben onun için *bir hiçbir*." Bu sözler, ben daha onları sindiremeden ağzımdan döküldü, her biri beni şaşırtan bir zehirle doluydu. Elbette, Kolis düşmandı ve onun hakkında bildiklerimden yola çıkarak, korkunç bir varlık gibi görünüyordu, ama onunla hiçbir

yine de bu acı sözler, meseleyi kişisel hale getirmişti.

Thorne'un bakışlarındaki mavi ve kahverengi lekeler çalkalandı. "Sen onun her şeyisin."

Seni hep tanıyordum. Zihnime sızan kuru, kırılgan ses karşısında tüylerim diken diken oldu. Farkında olmadan bir adım geri çekilmiştim. Bu sesi daha önce nerede duymuştum?

Thorne, bakışlarını sabit tutarak bana baktı. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Holland'ın sesini duyunca gözlerimi kırıştırdım ve dikkatimi Thorne'dan uzaklaştırdım. "Biliyorum." Kusmuk tadını yuttum. "Kolis'i yok etmeliyim. Ve bunu yapacağım."

"Güzel." Holland'ın gözlerinde parlak bir ışık parladı ve sağımızda gümüş rengi, parıldayan bir enerji çizgisi belirdi. Aleminde bir yırtık açılmaya başladı. "Ölümlü alemine döndüğünde, güçlerin sınırsız olacak."

Neredeyse ona teşekkür edecektim. Neyse ki kendimi durdurdum ve başka bir şey söylemeden gitmenin en iyisi olacağına karar verdim. Yırtığa döndüm ve hafif bir çam kokusu aldım. Kalbim hızlandı, ama onlara baktım. "Ne anlamı vardı?"

"Ne?" diye sordu Thorne.

"Bunun. Bugünün," dedim. "Pek de yardımcı olmayan sohbetimizin."

Holland sessizce güldü. "Ne olduğunu bilmen önemliydi."

Onun bakışlarına karşılık verdim. "Ben kim olduğumu zaten biliyorum." Thorne'a bir bakış attım ve bir kez daha döndüm. "Poppy," diye seslendi Holland.

Kahretsın.

Durdum.

"Hayat *her zaman* galip gelir," dedi Holland.

"Ama sen." Thorne öne çıktı, dönen gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece sen kemik ve külleri özgürleştirebilirsin. Sadece sen ölümü özgürleştirebilirsin."

BÖLÜM 17

CASTEEL

Sabahın geç saatlerinde güneş, ben pencerede dururken Peaks'i yıkıyordu.

Poppy'nin ayrılmasından saatler geçmişti. Aydun'a, diğerlerinin onun yokluğundan haberdar olmaması için ne yaptığını sorduğumda, tek söylediği, onun hala uyuduğuna inanacaklarıydı. Ama içimden bir ses, onun başka bir şey yaptığını söylüyordu. Kimse oda kapısını çalmamıştı bile.

Bu beni endişelendirmeliydi, ama Primal Veil'in ötesindeki topraklar hakkında bana anlattığı her şey - orada neler olduğu ve neden olduğu - düşüncelerimi meşgul ediyordu.

Poppy'nin tüm o ölümleri hissettiğini bilmek beni hasta ediyordu. Yeni edindiğim yeteneklerimle bile, onun neler yaşadığını hayal edemiyordum. Onu kollarımda tutmak ve hafızasından o dehşeti silmek istiyordum.

Çenem o kadar gerildi ki, vücudum duvara çarptığında olduğu gibi azı dişlerim de kırılacak mı diye merak ettim.

Aydun, sonun başladığını ve bunun Perde'nin ötesinde olanlardan daha kötü olacağını duyurduktan sonra, bu yıkımın nedenini çok kötü bir şekilde ifade etmeye karar verdi. Çok kötü.

"Kadimlerin uyanması onun yüzünden oldu," demişti. Sanki tüm suçu benim kıza atıyor gibi. "Tıpkı bizim hayal ettiğimiz gibi."

Onun yüzünden.

Kendimi

kaybettim.

Ona saldırdım ve ellerimi ona uzatmayı başardım. Beni duvara fırlatmadan önce gözlerinde bir anlık şaşkınlık gördüm.

Onun yüzünden.

Saçmalık.

Ve bunu düşünmeme neden olan şey inkâr değildi. Evet, Poppy'nin yaşam ve ölüm güçlerine sahip bir Primal'a yükselişi nedeniyle Kadimlerin o topraklarda uyandığını anlıyordum, ama bu onun yüzünden değildi. Bu onun suçu değildi ve tanrılara yemin ederim ki, diğer Arae'lerden herhangi biri ona bu saçmalığı söylerse, onları yok ederdim.

Metal tabakların tıkırdaması eşliğinde uzun ve yavaş bir nefes aldım. O piç kurusu *hâlâ* yemek yiyordu.

Aydun bana Kadimlerin bir zamanlar kim olduklarını, bazıları neden yeraltına indiğini ve şimdi kim olduklarını da anlatmıştı.

Unia eta eram.

Yıkım ve gazap.

Ve onlar uyuyorlardı, burada bile, muhtemelen bu lanet kalenin hemen altında ve doğuda, Atlantia'nın sokaklarının ve evlerinin altında - ya da Aydun'un Bonelands dediği yerde.

Bunca zaman, ilk İlkel tanrıların alemleri yaratanlar olduğuna inanmıştık. Yanılmıştık.

Gerçek ya gizlenmişti ya da zamanla kaybolmuştu. Her ne olursa olsun, Kaderlerin ne olduğunu tam olarak bildiğime bahse girerdim.

Ama Aydun'a göre sorun Kadimler değildi.

En azından şu anda değil.

En acil sorun Kolis'ti. Sonu getiren bir saati çalıştıran büyük bir sorun. Ancak tek neden onun varlığı değildi. Bununla Aydun'un söylediği diğer saçmalıklar da ilgisi vardı.

Tabii ki, bunların hiçbiri bana Kolis'i nasıl yenebileceğimi söylemiyordu.

"Bu müdahale olarak kabul edilir," demişti.

Diğer söylediği her şey nasıl müdahale olarak
değerlendirilmiyordu?

müdahale olarak değerlendirilmiyordu?

Her halükarda, bakışlarım Yükseliş'e kayarken onun sözlerini kafamda çevirip durdum. Oradaki kaslarda biriken gerginliği gidermek için boynumu uzattım. Bir draken duvarın üzerinden uçarak havalandı.

Çenemi sıktım. Aydun, Kadimlerle hiçbir ilgisi olmayan, ama Poppy...

"Kalp eşleri."

Gözlerimi kısa bir süre kapattım. Bunu sık sık yapıyordu, sanki sadece kendisinin bildiği bir soruyu yanıtlar gibi bir kelime atıyordu.

Döndüm, dudaklarımı inceltip o pisliği süzdüm ve devam etmesini bekledim.

Aydun bir parça peynir aldı. Uzun ve yavaş bir nefes aldım. "Ve?"

"Onlar büyük bir değişim getirmek için kaderlerinde yazılmış." Yavaşça çiğnedi, başını eğdi. "Büyük Yaratıcıların yüzyıllar önce gördükleri rüyalarda görüldü."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bana, Kadimler tüm ruh eşlerini hayal ettiklerini mi söylüyorsun?"

"Onlar her şeyi gördüler, Casteel. Bu, gördüklerini her zaman anladıkları anlamına gelmez, ne de..." Duraklaması oldukça dramatikti. "Ne de iki kalbin birleşmesinin her zaman alemler için iyi olmadığı gerçeğini değiştirir."

Damarlarımdaki kanın donduğunu hissettim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bazen böyle bir birleşmeden doğan şeyin fedakarlık gerektirdiği anlamına geliyor."

"Ne tür fedakarlıklar?" Kalbim hızla çarparak ona doğru adım attım. "Ve saçmalamayı kes. Net bir cevap istiyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Aydun, sanki altında tahtadan başka bir şey bulacakmış gibi bir tabağı kaldırdı. "Kalbin

tüm varlığını tüketen, kaçınılmaz bir şeydir. Bu, bir güçtür ama aynı zamanda bir zayıflıktır da. Ölümün bile bu tür bir bağı koparamayacağına inanılır."

"Ve?"

"Ve bir bakıma bu doğru. Ama aynı zamanda yanlış." Bardağını aldı ve yavaşça bir yudum aldı.

Bu herifin sadede gelmesini beklemek için harcadığım çaba inanılmazdı.

"Kırılmamış bir eş bağı, bu bağlantıyı koparamaz. Ruhlar yeniden birleşecek," dedi, sanki beş dakika geçmiş gibi hissettikten sonra. "Ama bu bağ, hafifletici koşullar ne olursa olsun, herhangi bir anda kopabilir. Tıpkı sizin halkınızın yeminlerini mühürlediği gibi, bu bağ bir taraf veya her iki taraf tarafından reddedilebilir."

Son cümleyi söylerken yüzüne yayılan sırıtiştan, Joining'den bahsettiğini hissettim. "Bunu bana söylemenin anlamı ne?"

"Bunu bilmen gerekiyor."

"Neden?" Parmak uçlarım yanıyordu. "Onu asla reddetmeyeceğim, o da beni reddetmeyecektir."

Aydun bir an sessiz kaldı. "Birleşmenizin sayısız canın kaybına ve krallığın yıkıma uğramasına neden olacağını bilseydin de aynı şeyi söyler miydin?"

Ağzımı açtım ve onun muhtemelen zaten bildiği şeyi söylemek istedim.

Gözleri benimkilerle buluştu. Renkli benekler çalkalandı. "O olur muydu?"

Kalbim titredi ve ağzımı kapattım. Poppy... o benden daha iyiydi. Benim sahip olmadığım, hatta sahip olmak istemediğim sınırsız bir iyilikle. Ama birçok kişinin hayatını kurtarmak için bile beni reddetmeyeceğini biliyordum. Bundan hiç şüphem yoktu.

"Ya," diye devam etti, sesi alçaldı, "böyle bir birleşme onu yok ederse?"

"Ne?" Bu kelime bir nefesle ağızımdan çıktı. Ayduñ bana baktığında, bir adım öne çıktım. "Bir kez daha soracağım." Sesimi sabit tuttum. "Bunu neden soruyorsun? Çünkü bizim birliğimizin öyle biteceğini düşünmüyorum."

"Dediğim gibi, birliğinize bu kadar inandığınızı bilmek güzel." Yine omuz silkti ve dikkatini tabaklara çevirdi. "Buna ihtiyacınız olacak. Onun da öyle."

Onu izledim, az önce söylediğı saçmalıkların içinde gizli bir mesaj mı vardı yoksa benim kafamla mı oynuyordu, hiç bilmiyordum. Ağızını tekrar açtığında ikincisi olduğunu düşündüm.

"Başka bir şeyin var mı?" diye sordu. "Yiyecek başka bir şey?"

Çikolatalar ve kurutulmuş et dahil tüm yiyecekler bitmişti. "Hâlâ aç mısın?"

Geriye yaslanıp karnını okşadı. "Benim iştahım hiç bitmez."

"Evet, peki, ahşap ve taş iştahın yoksa, şansın yok."

Omzunun üzerinden bana bakarak dudaklarını bükdü. Piç kurusu alt dudağını dışarı çıkardı ve gerçekten dudaklarını bükdü. "Böyle davranmanın bir nedeni yok..."

Aynı anda enerji dalgasını hissettik. Döndüm ve benimle pencere arasındaki havanın büküldüğünü gördüm.

Ayduñ ayağa kalktı. "Nihayet. Açlıktan ölecektim."

Bu saçmalığa cevap bile veremedim, çünkü şimşek gibi bir gümüş çizgi belirdi, uzadı ve genişledi. Onu görmeden önce hissettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, içimdeki ether bedenimin hemen altında atıyordu.

Poppy, alemdeki yırtıktan çıktı, bakışları odanın içinde dolaştı, Ayduñ'u atlayarak ona geri döndü. Bir adım geri çekilirken narin kaşlarını kaldırdı.

"Kocanın öfkesi kuduz bir kedininkine benziyor," dedi Aydu, açıklığa doğru büyük adımlarla ilerlerken.

Poppy, Fate'i gözleriyle tararken başını geriye doğru çekti. "Uh..."

Aydu, açıklığa girerken bana tek parmakla selam verdi. O geçtikten sonra, yırtık arkasında hafif bir patlama sesiyle kapandı.

Ben kıpırdamamıştım. Olduğum yerde donakalmıştım, nefesim kesilmişti.

Poppy gözlerini kırpıştırarak başını bana çevirdi. "Onun... meme uçları piercingli miydi?"

Onun sıcak ve kadifemsi sesi beni harekete geçirdi. Onun dışında her şey kayboldu.

Bir kalp atışı bile sürmeden aramızdaki mesafeyi kapattım. Parmaklarımla yanaklarını kavradığımda enerjinin uğultusu hissettim. "*Yapma*," diye hırıltılı bir sesle, gergin ve sinirli bir şekilde, onun tatlı, yumuşak kokusunu içime çekerek söyledim. "Bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Cas," diye fısıldadı. "Ben..."

Onu göğsüme çekerek, sözlerini bastırıp parmak uçlarına basmasını sağladım. Elim ipeksi saçlarının arasında gezdirirken, parmaklarım gevşek örgüsüne dolanırken, tüm vücudumu bir titreme sardı.

Kolumu beline doladığımda, kalp atışları göğsümde yankılandı. Dikleşerek, ayakları yere değmeyecek şekilde onu kaldırdım. O, omuzlarımı kavradı ve ben dengesiz adımlarla geriye doğru yürürken ona tutundu.

Yatağın kenarına oturup onu kucağıma aldığımda, onu sıkıca sarıp sıcaklığını hissettim ve kendime onun güvende, sağlam ve burada olduğunu telkin ettim.

"Cas," diye fısıldadı.

Sertçe nefes verip geri çekildim ve yanağını avuçladım. Yüzünün her santimini inceledim, tek bir çil veya yara izini bile kaçırmadım. Bakışlarım aşağıya kaydı, örgüsünden kaçıp

takılıp kalmış saç tellerini takip ettim.

Bakışlarım tekrar boğazına, oradaki soluk kırmızı izlere kaydı. Parmak izlerine benziyorlardı. Öfke damarlarımda kanımı dondurdu. Bakışlarım onun gözlerine kaydı. "Boynuna bunu kim yaptı?"

Parmaklarını morluklara götürdü. "Lanet olsun, kaybolurlar diye umuyordum."

"Kaybolmadılar," dedim sertçe. "Kim yaptı ve nerede bu kişiler?"

Omuzları gerildi. "Ben iyiyim." "Bu bir cevap değil, Poppy."

Derin bir nefes aldı, sırtı hafifçe eğildi. "Senin gidemeyeceğin bir yerder..."

Eather içimde titredi. "Bahse girer misin?" "Aslında, girmiyorum." Çeneme dokundu ve ben onun parmaklarının sıcaklığına yaslandım. "Ben iyiyim. Yemin ederim."

Göğsümde rahatlama ve hayal kırıklığı birbirine karışarak lanet olası bir duygu karmaşası oluşturdu. Bana dürüst davranmıyordu.

"Net bir cevap vermemesi bana aksini söylüyor." Kalçalarını kavrayarak onu kucağımdan kaldırmaya başladım.

O ise omuzlarımı kavrayarak hareket etmeyi reddetti. "O bir Kadim'di."

Durup, açıklamasını bekledim. "Onlar neydi..."

"Aydun bana ne olduklarını söyledi."

Parmakları gömleğime kıvrıldı. "Az önce burada olan adam mı?"

Hayal kırıklığım geçince kalçalarını tutan ellerimi gevşettim. "Evet."

"Sana ne olduğunu söyledi mi?"

"Kader olduğunu söyledi." Bakışlarım boğazındaki morluklara kaydı. "Ama Kaderlerin ne olduğunu biliyorum gibi bir his var içimde."

Sesi alçaldı. "Kadimler."

Başımı salladım. Ben de öyle tahmin etmiştim.

Poppy bana meraklı bir bakış attı. "Gerçek kimliklerinin bilinmemesi gerektiğini hissediyorum. Ama ben..." Burnunu kırıştırdı. "Ama drakenlerin bildiğini düşünüyorum. Sanki hissedebiliyorlar gibi. Sana ne söyledi?"

Elimi kaldırıp boynundaki birkaç saç telini geriye doğru çektim. "Bana Kadimlerden bahsetti ve onların Uyanmış olduklarını söyledi."

"Arae, Primallerin Kadimleri yenmesine yardım edenlerdir," dedi ve sonra güçlerini nasıl paylaştıklarını açıkladı. "Yani, en az dört tane oldukları anlamına geliyor." Çenesi inatçı bir şekilde eğildi. "Sana kaç tane olduklarını söyledi mi? Kaç tane Arae var?"

Başımı eğdim. "Hayır."

"Lanet olsun."

"Bu bilgi önemli mi?"

"Benim için önemli." Başparmaklarını köprücük kemiklerim boyunca kaydırды. "Ama şu anda önemli değil. Bu Aydun sana neden ayrılmak zorunda olduğumu söyledi mi?"

"Söyledi. Senin acı ve ölümü hissettiğini söyledi..." Göğsüm sıkıştı. "Çok fazla. Ve bu seni ona çekti."

Kalın kirpikleri aşağı indi. "Daha fazlası var. Ama Perdeyi geçtiğimde, Kadim orada uyanmak üzereydi." Onun üzüntüsü boğazımı kapladı. "İçimdeki yaşam ve ölümün özünü hissedebiliyordu."

Söyleyeceği şeyi beğenmeyeceğimi bildiğim için öfkemi kontrol ettim. Zar zor. "Kadim sana saldırdı mı?"

"O kadar da iyi tepki vermedi..." Kaşları çatıldı, ben de öfkesinin kalıcı ekşi yanığını fark ettim. "O kadar da iyi tepki vermedi."

O mu? Soğuk ve sıcak bir hava göğsümün derinliklerinde zonkluyordu.

"Savaşttık... tabii, yaptığımız şeye savaşmak denebilirse," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Kadim olanlar... yeraltındakiler mi?" Kalp atışları hızlandı, benimkiler de onunla birlikte.

"Onlar çok güçlü, Cas."

Gözlerim, boğazındaki solmakta olan kırmızı parmak izlerine kaydı. "Aydun da öyle demişti. Ayrıca yalnız olmadığını da söyledi. Onun gibi başka biri daha olduğunu. Holland mı?"

"Öyleydi, ama o bayıldı."

Burun deliklerim genişledi. "Yalnız mı kaldın?"

Parmaklarını çenemin altına bastırarak, bakışlarımı kendininkine çevirdi. "Evet, ama ona karşı kendimi savundum. Ve Holland beni oradan çıkardı..." Göğsü hızla yükseldi. "Bulduğum şehir tamamen yok edilmeden önce."

"Kendini savunmak zorunda kalmamalıydın. Ve tüm o acıyı ve ölümü hissetmek zorunda kalmamalıydın," dedim. "Senin yerini almak için her şeyi verirdim, böylece bunların hiçbirini hissetmek zorunda kalmazdın."

"Biliyorum." Kolunu boynuma doladı ve alnını alnıma yaklaştırdı. "Ama ben iyiyim. Yemin ederim, Cas. İyiyim. Sen de görebilirsin."

Nefesim düzensizdi. İyi olduğunu görebiliyordum. En azından fiziksel olarak. Çürükler iyileşecekti. Ama onun üzüntüsünü hissedebiliyordum ve gördüklerinin ve hissettiklerinin onunla kalacağını biliyordum.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Bunu görebiliyorsun, değil mi?" Gözlerimi kapattım. "Görüyorum."

"Öyle mi?"

Aydun'un uyarısı kafamda yankılanırken bile başımı salladım. *O yok edilemez değil.*

Bu üç kelime aklımdan çıkmıyordu. Ve devam edecekti. Korku içimi kemirdi. Ya kendini savunamamış olsaydı? Onu en son böyle kucakladığımda, böyle öptüğümde, bu ikimiz için de bu hayattaki *son* anımız olabilirdi. Bu düşünce, göğsüme kemik bıçağı saplanmasıyla daha acı vericiydi. Kan Tacı'nın tutsağı olarak geçirdiğim tüm saniyelerden daha korkunçtu.

Poppy kollarımda kaskatı kesildi. "İyi misin?"

"Ben..." Endişesi boğazımda düğümlenmişti ve onun da benden aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Rol yapmanın bir anlamı yoktu. "Ben çok..." Gözlerimi kapattım, ne kadar çok korktuğumu ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Sen ortadan kaybolduğunda, nerede olduğunu ya da neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordum. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

Yanaklarımı avuçladı. "Çok üzgünüm."

"Özür dileme." Gözlerimi açıp geriye yaslandım, böylece göz göze geldik. "Kontrolün dışında olan bir şey için özür dileme." Ellerimi onun bileklerine doladım. "Gitmekten başka seçeneğin olmadığını anlıyorum."

Poppy parmaklarını açtı, sakallarımın dokunuşundan hoşlanıyor gibiydi. "Ve gittiğimde benim için endişelenmek zorunda kalman hoşuma gitmedi. Ben..." Sesi kesildi, suçluluk duygusu empatiyle karışmıştı. "Keşke bunları yaşamamış olsaydın. Endişelenmek zorunda kalmamanı dilerdim. Senin..." Gözleri benimkileri ararken keskin bir nefes aldı. "Bir saniye bile korkmamanı dilerdim. Yapabilseydim bunu senden alırdım. Her şeyi yapardım..."

Farkına varmadan hareket ettim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Dudakları çok yumuşaktı. Ayrıldıklarında çok mükemmeldi. Parmaklarım saçlarını kavradı ve dilimi dişinin üzerinde gezdirdim, geri çekilmeye niyetliydim. Ama nefes nefese inlemesi en iyi türden bir çılgınlığı uyandırdı.

Poppy'nin parmakları saçlarıma gömüldü ve ruhumu yakıp kül eden bir tutkuyla beni öptü, omurgamdan aşağı kızgın bir şehvet dalgası geçti.

Öpücük sadece bir öpücük olmalıydı... Poppy'yi bırakmadan önce kendimi tutamadığım bir öpücük. Sorumlu davranmayı planlamıştım. O yokken şafak söküp geçmişti ve hala konuşmamız gereken çok şey vardı. Yükselmişlerle olan her şey. Pensdurth. Aydu'nun söylediği saçmalıklar. Perde ve Iliseeum'un ötesindeki topraklarda olanlar. Ama kimi kandırıyordum ki?

Onunla öpüşmek asla sadece bir öpücük değildi.

Onun dudaklarını tattığım, ona dokunduğum anda, başka hiçbir şey, hiçbir şey önemli değildi.

Onun yasemin kokusu

ve onun uyarılmasının tadı ağızımda birikince, kanım kaydadı — baharatlı, dumanlı ve hafif tatlı bir tadı vardı.

Ona *ihtiyacım vardı*.

Onu hissetmeye ve burada olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Güvende ve iyi olduğunu. Sadece ona *ihtiyacım vardı*.

Her zaman.

O bana karşı sallanırken, göğsümden derin, boğuk bir inilti yükseldi, belli ki o da benimle aynı çılgınlığa kapılmıştı. Onu arzuluyordum ve kalçalarım refleks olarak yükseldi, bu da bana bir başka yumuşak inilti kazandırdı. Tırnakları göğsümü tırmaladı, omurgamdan aşağı titreme geçirdi. Lanet olsun, ona karşı çok sertleşmişim.

Çok açgözlüydüm. Çok bağımlıydım.

Beni bu kadar kolay tahrik edebilmesi beni her zaman şaşırtıyordu. Bazen sadece bir bakış yeterliydi. Kısa bir dokunuş. Lanet olsun, onunla aynı odada olmak bile yeterliydi. Hiç kimse, kesinlikle *hiç kimse*, benim üzerimde o tür bir cazibeye sahip olmamıştı.

—bana karşı bu tür bir *güce* sahip olmuştu. Başka kimsenin bu tür bir güce sahip olmasını istemezdim.

Ama Poppy?

O benim *her* şeyimdi.

Ve Perdeyi geçtiğinde başına *her şey* gelmiş olabilirdi. Hala başına *her şey* gelebilir. Bu hatırlatma soğuk ve keskin bir şekilde geldi.

Onu kollarımda tutarken Eather mırıldandı. Bacaklarını kalçalarım doladığında bir titreme daha beni sarsmıştı.

Onu döndürüp yatağa yatırdığımda, sıcaklığı içime sızdı. Onu sallarken dudaklarımız birbirinden ayrılmadı.

"Cas," diye fısıldadı ağızıma, parmakları saçlarıma dolanıyordu. Kalçaları benimkini takip etti, kıvrıldı ve aradı.

Onun sesini duyunca inleyerek öpücüğü derinleştirdim, hissettiğim tüm endişeyi, korkuyu ve öfkeyi ona aktardım.

O tunikimin arkasını tutarken, parmakları titreyerek onu yukarı çekince, bu delilik gibi geldi. Kendimi kaldırıp gömleği çıkarmak için dudaklarımız ayrıldı. Ona bakarken, nefesleri kısa ve hızlıydı. Çok fazla giyinikti.

"Bu cüppeye karşı güçlü hislerin mi var?" diye sordum, parmaklarımı omzuna doğru kaydırarak.

Kaşları çatıldı. "Hayır?"

Onun giydiği kıyafete daha yakından baktım, buradan sadece geceliğiyle ayrıldığını hatırlayarak. "Bunu nereden aldın?"

"Lotho Dağı'ndan."

Parmaklarım, özenle işlenmiş dikişlerin üzerinde durdu ve gözlerimi ona çevirdim. "Bunu açıklamak zorundasın."

"Sonra," diye fısıldadı. "Elbette."

Nakışları izleyen parmaklarım, cüppesinin iki yarısını kavradı. Hızlı bir hareketle, onun üst bedenini kaldırdım. Düğmeler koparak yerlerinden çıktı ve keskin, sert bir kumaş yırtılma sesi odayı doldurdu.

Cüppe omuzlarından ve sırtının ve kollarının ortasından yırtıldı.

Ağzı açık kaldı. "Sadece kravatı çözebilirdin."

Geriye doğru sallandım. "Çok sabırsızdım."

"Muhtemelen aynı süreyi alırdı," diye mantık yürüttü. "Sanırım cüppe..."

"Biliyor musun?" Hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde pantolonumu çıkardım. "Umurumda değil, Poppy."

Gözleri vücudumu taradı, göğsümü ve karnımı izledi, sonra mavi, yeşil ve kahverengi gözleri çalkalanmaya başlayınca daha aşağıya indi. Sarhoş edici kokusu yükseldi ve artık bornozla ilgilenmediğini anladım.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti ve bana dişlerinin uçlarını gösterdi. Üzerine eğildiğimde penisim seğirdi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, parmağını köprücük kemiğimde gezdirerek.

Elimi karnına kaydırırken yanaklarımın ısındığını hissettim. Elbisesini aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkardım, elbisenin kalçalarında birikmiş halini beğendim. Tamamen ahlaksız görünüyordu.

"Sen kadar güzel değilsin," dedim, sesim alçak ve kaba çıkmıştı.

Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve bu görüntü beni sarsarken, aynı anda içimde bir ateş yaktı. Kontrolümü korumak için bir anlığına gözlerimi kapattım —ya da kontrolümü yeniden kazanmak için—çünkü parmaklarının göğsümden aşağı, karnımın gergin kasları üzerinde kayduğunu hissettim. Tüy kadar hafif dokunuş aşağıya doğru dans etti ve tam da durması gereken yerde durdu. Süt ve bal gibi hafif tatlı bir tat aldım ve farkına vararak gözlerimi açtım. Kalbim... Lanet olsun, sanki iki katına çıkmış gibi hissettim.

Bir an cesur, bir an utangaç davranışları beni biraz şaşırtmış ve tamamen büyülemişti. Başımı eğip onu öptüm. "Benim tatlı, utangaç kraliçem," diye mırıldandım. "Bana dokun," diye emrettim — ya da yalvardım. Muhtemelen ikincisi.

O da itaat etti ve parmaklarını elimden geldiğince penisimin tabanına doladı. Bu temas, sinirlerimin her bir ucunu yıprattı.

"Okşa beni," diye fısıldadım şişmiş dudaklarına.

Poppy elini boynumdan aşağı doğru kaydırды, omurgamdaki kaslar gerildi. İnledim, burnumu çenesinin kıvrımına sürterek baş döndürücü kokusunu içime çektim.

"Durma." Elimini omzuna kaydırırken çenesinin altını öptüm.

Kusursuz, dolgun göğsünü avuçladığımda kolu aramıza girdi. Başparmağımı sertleşmiş ucuna sürüp boynunu öperek aşağı doğru indim. Ağzım başparmağımın yerini aldığı anda nefesleri hızlandı

Ağzım başparmağımın yerini aldığında, meme ucunu ağzıma aldım.

Poppy, sırtını kavisleyerek benim penisi daha sıkı kavradı ve dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. Bu ses, vücudumda bir elektrik akımı yarattı. Sırıtarak, dişlerimi onun hassas tenine sürttüm ve keskin bir çığlık ile ödüllendirildim.

"Daha sert," diye talimat verdim ve diğer göğsüne geçtim. Diğerinin yalnız kalmasını istemedim.

Poppy, ben pembe tomurcuğunu dilimle okşarken, elini güvenle hareket ettirerek sıkıp kaydırdı. Bu sefer, derisini delmeyecek kadar hafifçe etini kestim. Bu riski göze alamazdım. Bir damla kan, dişlerimi ve penisimi onun içine gömmeme neden olurdu.

Poppy tekrar çığlık attı, bacaklarını ayırırken vücudu titriyordu. Kokusu her yerdeydi ve teninin tadı, zevk aldığı sesler hem çok fazlaydı hem de yetersizdi.

Aydun'un kalp arkadaşı bağıını reddetmeyle ilgili sözleri içimde yankılandı ve kendimi kaldırırken içimde neredeyse hayvani bir ihtiyaç uyandırdı. "Poppy," diye homurdandım, penisim acı verecek kadar sertleşmişti. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Kirpikleri titredi ve gözleri benimkilerle buluştu. Renkler dönüyordu. "Ben seninim," diye fısıldadı.

"Her zaman mı?"

"Sonsuza kadar."

Vücudumuzun arasında kalan bileğini yakaladım, kolunu yatağa sabitledim ve bacaklarının arasına girdim. Onun içine girerken, inlemesi benim çığlığımda kayboldu.

Lanet olsun. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, onun kadar iyi hissettirmiyordu. Mükemmeldi.

O bacaklarını kaldırıp bana doladığında kendimi sabit tuttum.

"Tanrım," diye fısıldadım, körü körüne ağzımı onun ağzına buldum. Onu derin bir şekilde öperken, dilimi onun dişinin üzerinde gezdirdim.

Nefes nefese inleyerek, amı benim sikimi sıkı.

O kıvrımlı bacaklarını kalçalarımına ne kadar sıkı doladığına bakılırsa, bunu gerçekten çok sevmiştir. Hem de çok. Bunu tekrar yaptım ve hassas spazmlar hissettiğimde kıkırdadım.

"Tanrım," diye inledi. "Beni deli edeceksin."

"Sorun değil." Ona doğru hareket ettim. "Ben zaten delirdim."

Poppy kollarıyla beni sardı. Bu sefer daha yavaş gitmek istedim. Onun her santimini tatmak istedim, ama kendimi yavaşlatamadım. Ona sürtünürken tırnakları sırtımı çizdi, sikimi kaplayan ıslak arzunun verdiği heyecanı seviyordum.

"Siktir," diye homurdandım, geri çekilip, sadece başı pembe kıvrımlar ve kırmızı tüyler arasında kalana kadar içinden çıkmasını izledim. Birleştiğimiz yerden gözlerimi kaldırdım ve yumuşak, içbükey karnından göğüslerinin arasındaki vadiye doğru kaydardım.

Siktir.

Onu benden neredeyse çalacak olan cıvatanın bıraktığı soluk yara izini görünce neredeyse ağlayacaktım. Daha önce onu görmekten hoşlanmazdım. Ama şimdi? O lanet yara izini çok seviyordum çünkü draken kanının izini taşıyan pürüzsüz, parlak bir cilt parçası onun yerini almamıştı.

Gözlerim göğüslerinin kıvrımlarında dolaştı. Hızlı nefesleriyle inip kalkıyorlardı ve sıkı meme uçları, az önce verdiğim öpücüklerin etkisiyle parlıyordu. Dilimi alt dudakımın üzerinde gezdirdim ve bunun için zaman ayırmam gerektiğine karar verdim. Başımı eğmeye başladım.

"Cas."

Durup, bakışlarımı yukarı çevirdim. Dudaklarını, dişlerinin uçları görünecek kadar araladı. Yanaklarındaki pembe renk, görmek için çok güzel bir şeydi.

"Ben istiyorum..." Poppy'nin koyu kirpikleri, yanaklarında yayılan kızarıklık derinleşirken titredi. "Senin beni... sikmeni istiyorum."

Sertleşerek inledim. Ve neredeyse orada boşalacaktım.

Onun ağzından böyle sözlerin çıkması nadir bir şeydi, bu yüzden tereddüt etmedim.

"Emriniz başım üstüne, kraliçem." Bacaklarını kavrayarak, beni tutan ellerini kırdım ve kendimi çektim.

Poppy inledi. "Bu nasıl olabilir...?" "Sabırlı olun, Kraliçem." Kalçasını kavradım. "Ama..."

Onu karnının üstüne çevirdim ve keskin kokusu, pozisyon değişikliğinden duyduğu zevki haykırıyordu.

Kraliçem arkadan yapmayı seviyordu.

Elimle tatlı yuvarlak kalçalarını okşarken kalçaları yükseldi. Bana kendini nasıl sunduğunun farkında bile olmadığını düşündüm. Onun inlemesini duyacak kadar etini ayırdığımda penisim seğirdi. O anda kendime onun kışını alacağıma söz verdim.

Ama bu gece değil.

"Dizlerinin üzerine çök,"
emrettim. Poppy titreyerek itaat etti.

Kışını izlerken elimi sırtında gezdirdim. "Bacaklarını aç."

Bacaklarını ayırdı ve bana kaygan uyluklarını ve yarıklarını gösterdi.

"Güzel." Elimini örgüsüne dolayarak, onun uyarılmasıyla zaten kayganlaşmış olan penisimi girişine yönlendirdim ve sonra kalçasını kavradım. "Ne yapmamı istersin, kraliçem?"

Sesi sessizdi, fısıltıdan biraz daha yüksekti, ama bu sefer tereddüt yoktu. "Sik beni, Cas."

Ona sertçe girdim.

Poppy, beni öncekinden daha derine aldığı anda çığlık attı.

Örgüsünü sıkıca kavrayarak kendimi sabit tuttum ve parmak uçları yatağa değene kadar onu yukarı kaldırdım. Kolumu beline dolayarak onu destekledim. "Nasıl istiyorsun?"

Ben çekilirken, onun amı spazm geçirdi.

Boğazımdan bir homurtu çıktı. "Yumuşak mı?" Öne eğildim ve ondan bir inilti kopardım. "Yoksa sert mi?"

Ellerini yataktan kaldırıp kolumu kavradığında boğazının hareket ettiğini gördüm. "Sert."

Onun içine derinlemesine girdim ve durmadım. Onun içine girerken, derilerimizin çarpışmasının sesi odayı doldurdu, göğüslerinin her itişte sallanışını izledim.

Onu bana yaslayana kadar geri çekip, içine girdim. "Amin cennet gibi."

O inledi. "Oh, tanrılar."

"Bunu seviyorsun." Kulak memesini ısırđım. "Değil mi?"

"Evet." Başını çevirdi, ağzı benimkini aradı.

Her zamanki gibi, onun içindeki ilk derin dalgalanmaları hissedene kadar ona istediğini verdim.

"Senin içimde hissettiğim duyguyu seviyorum," diye fısıldadı. Yanağına gülümsedim. "Biliyorum."

Poppy güldü. "Ne kadar kibirli."

Örgüsünü alaycı bir şekilde çekerek, göğüsleri yatağına değene kadar onu aşağı ittim. Sonra onu sikmeye başladım, onu yerinde tutarken acımasızca içine girip çıkıyordum.

Onun ilk orgazm dalgası beni doruğına ulaştırdı. Bir çığlık atarak boşaldım, o benim etrafımda kasılırken içime boşaldım, gözlerim onun boğazındaki mavimsi yeşil damarlara sabitlenmişken benim sikimi emdi.

Açlık bağırsaklarımı burktu. Çenem zonkluyordu ve farkına varmadan kollarım onu sıkıca sarıyordu ve ağzım boynuna birkaç santim uzaklıktaydı.

Dudaklarım oradaki deriyi okşadı. Poppy bana karşı titredi, bilinçsizce ya da kasıtlı olarak başını eğerek kendini bana daha fazla açtı. Titreme arttı.

Ondan beslenemezdim. Şu anda olmazdı. Bunu biliyordum, ama kanı beni çağırıyordu.

Onca yıllık kısıtlama ve özdenetim, onun yanında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hiçbir zaman etmedi. Ama yapamadım.

onu zayıflatır, hatta onu tekrar durgunluğa geri gönderirdi. Bunu bilmeme rağmen, dudaklarım geri çekildi.

Ne yapıyordum ben?

Kahretsın.

Başımı geri çekip, gözlerimi kapattım, çünkü dişlerimi onun damarına batırma ihtiyacı içimi yakıyordu.

Ondan bu kadar erken beslenmenin onu zayıflatacağını bilmek, bu ihtiyacı bastırmalıydı, ama her ne kadar berbat bir durum olsa da, bunu yapmak için yine de birkaç saniye geçmesi gerekti.

Düzensiz nefes alırken, tüm ağırlığımı ona yüklememek için kendimi zorladım, sonra kolumu beline doladım ve ikimizi de yan çevirdim. Bacaklarımı onun bacaklarının arasına sokarak, onu göğsüme doğru çektim.

Hızlı nefes alıp verişini dinlerken nemli omzunu öptüm. "İyi misin?"

"Hareket edemiyorum galiba." Poppy boğazını temizledi. "Ama onun dışında? Harika."

"İyi."

O bana yaslanıp gevşerken kollarımı ona daha sıkı sardım ve öylece uzandık, vücutlarımızın soğumasını ve kalplerimizin yavaşlamasını bekledik.

Göz kapaklarım ağırlaşmış, kapanmak için yalvarıyordu. Kahretsın, çok yorgundum. Ama uykuya kapılırsam, gözlerimi tekrar açmamın bir gün süreceğini hissediyordum ve bunun olmasına izin veremezdim.

"Konuş benimle," dedim.

Bir an sessiz kaldı, kafasının karışıklığı endişesinin yoğunluğuna ek bir ekşilik katıyordu. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında," dedim ve o da kıcını salladı. Yine inledim.

O hareketsiz kaldı, sonra kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana baktı.

Gözlerimi ona dikip baktım. "Konuşmuyorsun."

Bana yaslandı. Saniyeler geçti. Göz kapaklarım demir ağırlığı taşıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı

ve düşüncelerim biraz bulanıklaşmaya başladı...

"Vikter'ı gördüm," dedi Poppy.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Kahretsin, bu benim bıçak gibi keskin açlığımın kalıntılarını ortadan kaldırmadı. Kolumu beline dolayarak onu sırt üstü çevirdim. "Bir daha söyle?"

"Onu Lotho Dağı'nda gördüm," diye açıkladı, başını bana doğru çevirerek.

"Gerçekten mi?" Kahretsin. "Nasıl?"

"İyi," dedi, ben onun acı-tatlı duygularını tadarken. "Eskisi gibiydi. Hiçbir şeyi değişmemişti. Sanırım orada yaşıyor."

"*Kader* Tanrıçalarıyla mı?"

Poppy yan dönerek bana baktı. Titrek nefesi göğsümün derisini okşadı. "Evet. Birbirlerine alışık görünüyorlar. O ilk *viktordu*. Diğerleri onun model alınarak yaratılmış gibi."

Kaşlarımı çattım. "Kaç yaşında?"

Gülümsedi. "*Yaşlı* olmalı." Bir an durdu ve parmak uçlarıyla kaşlarımı okşadı. "Evlendiğimizi biliyordu."

"Eminim bu konuda harika şeyler söylemiştir."

Dudakları benim tenime değerek gülümsedi. "Senin beni sevdiğini bildiğini söyledi."

"O her zaman gözlemci biriydi," dedim, huysuz herifle olan etkileşimlerimi hatırlayarak. Birbirimize uzaktan da olsa aynı görüşte olduğumuz tek konu Poppy'nin güvenliğiydi. Ve o zaman bile, her zaman aynı fikirde değildik. "Onu görebildiğine sevindim."

"Ben de. Artık onu görmek yerine hayal etmek o kadar da zor değil... Onu son gördüğüm haliyle görmek yerine." Hareket etti ve yarı ereksiyon halindeki penisime dokundu. "Özür diledi."

Sikimin uslu durmasını istedim. "Ne için?" "Dük konusunda müdahale etmediğim için."

O pisliğin adının geçmesi, penisimi kontrol altına almanın en hızlı yoluuydu. "İyi."

Geri çekildi ve başını kaldırdı. "Cas..."

"Dük'ün zamanı, sana ne yaptığını keşfettiğim anda doldu." Ona bakarken sesimin soğukluğunu duyabiliyordum. "Vikter onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı."

"Yapamazdı," diye itiraz etti Poppy. "*Viktor* olmasa bile," diye devam etti, "pek bir şey yapamazdı. Bir şey söyleseydi, başka bir göreve atanır ya da daha kötüsü olurdu."

Çenemdeki kaslar gerildi ve kendime lanet olası çenemi kapalı tutmamı emrettim. Bu konuda temel bir anlaşmazlığımız vardı ve ikimiz de birbirimizin fikrini değiştiremeyecektik.

"Anlaması zor olduğunu biliyorum, ama onu suçlamıyorum. Hiçbir zaman suçlamadım," dedi bana. "O olmasaydı, ben burada olmazdım."

"Başarıydın." Gözlerimi ona çevirdim. "Eğitim alsan da almasan da hayatta kalırdın."

"Ben ondan bahsetmiyordum." Yutkundum. "Ian gittikten sonra, tek sahip olduğum Tawny, Vikter ve sonra Rylan'dı."

Bakışlarım ondan uzaklaştı. Bu pişmanlıktan değildi —ona ulaşmak için o muhafızı tekrar öldürürdüm—ama onun ölümü onu incitmişti ve bu yüzden suçluluk duyuyordum.

Poppy vücudunu uzatarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Başımı çevirip dudaklarımı alnına değdirdim. "Evet, biliyorum. Sen sandığından daha güçlüsün. Hep öyle oldun."

Nefesim başının üstündeki saçları okşarken gülümsedi. "Vikter'e Dük'ü hallettiğini söyledim. O zaten biliyordu." Bir süre durdu. "Ama sanki benim gördüğümünden daha fazlasını yapmışsın gibi konuştu."

Bu anı hatırlayarak sırttım. "O pisliğin vücudundaki her kemiği kırdım. Yavaşça."

"Keşke bunu görebilseydim."

Dudaklarım gülümsedi. "Kraliçem oldukça kana susamış," diye mırıldandım, elimi sırtında gezdirerek.

Sonra bana tanıştığı Kadimler'den, yani sözde Kaderler'den bahsetti. "Çoğu yardımcı olmadı. Dürüst olmak gerekirse, benimle neden konuşmak istediklerini bile bilmiyorum. Kolis'in durdurulması gerektiğini zaten biliyordum," diye mırıldandı. "Ama seninle Kieran'ın başına gelenleri beklemediklerini sanıyorum."

"Katılıyorum." Parmaklarımla sırtında boş boş daireler çizdim. "Aydun şaşırmış görünüyordu."

"Öyleydi..." Yavaşça nefes verdi. "Kadimler beni rüyalarında gördüler. Ben onların kehanetinde bahsedilen kişiyim."

Saçmalık diye bağırmamak için kendimi zor tuttum, ama evet, hiçbirimiz kendimize yalan söyleme lüksüne sahip değildik.

"Garip, değil mi? Kadimlerin gördükleri ve görmedikleri şeyler. Sanki Birleşmeyi ve bunun sonuçlarını görmemişler gibi." Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık oluştu. "Ya da belki gördüler ama ne anlama geldiğini anlamadılar ya da bunu doğru bir şekilde nasıl aktaracaklarını bilemediler."

"O kehanetle ilgili herhangi bir şey doğru bir şekilde iletildi mi?" diye sordum kuru bir şekilde.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Hayır, ama... Stazdayken gördüğüm şeyleri hatırlamaya başladım."

"Ne gibi?" diye sordum, göğsüm soğudu.

Bunun Kolis ile bir ilgisi olduğunu düşündüm, ama bana anlattığı şey hiç de beklediğim gibi değildi. Stasis halindeyken *her şeyin* başlangıcını görmüş. Buna ne diyeceğimi bilemedim, ama rahatladım. Doğru ya da yanlış, içimden hiçbir parça Kolis'in ona bağlı olduğu zamanları hatırlamasını istemiyordu.

"Ve kehanet hakkında bir şeyler bildiğimi hissediyorum, bir konuda yanıldığımı." Burnu

yine burun kıvırmaya başladı ve sonra yüzünü göğsüme gömdü. "Kehaneti düşündüğümde, çılgılık atmak istiyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum." Bacağımı onun bacaklarının arasına soktum. "Nasıl bir yerdi? Diğer alem?"

"Adı Continents ve... tuhaftı," dedi bir süre sonra. "Çok fazla insan vardı ve hiçbiri bizim gibi konuşmuyor ya da giyinmiyordu. Dizlerine zar zor ulaşan pantolonlar ve karınlarını gösteren üstler giyen kadınlar gördüm."

"Sihirli bir yer gibi geliyor."

Koluma hafifçe vurdu ve dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Binalar dağlar kadar yüksekti, çelik ve camdan yapılmıştı. Ve çok fazlaydılar."

Hayal etmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Başka ne var?"

Poppy bana onları ve insanları taşıyan metal vagonlar ve teknelerden, havada uçan çelik aletlerden ve küçük bir adada gururla duran bir heykelden bahsetti.

"Var" kelimesi anahtar *kelimeydi*.

Hiçbiri inandırıcı gelmiyordu, ama onun doğruyu söylediğini biliyordum.

"Sanırım o... tedirginliği hissettiğimde, ilk Kadim uyanmıştı. Sonra acı hissettiğimde, o kıtaların başka bir yerinde uyanmıştı." Parmakları kolumda durdu. "Thorne, Kadimlerden biri, kıtaların bizim alemimizden birkaç kat daha büyük olduğunu söyledi. Ya da eskiden öyleydi." Durdu, boğazını temizledi ve keskin hüznü bana da ulaştı. "Her neyse, ilk geldiğimde, insanların ellerinde taşıdıkları küçük şeylerden gelen sesler duyabiliyordum. Ne olduklarını bilmiyorum, ama sihir olduğunu sanmıyorum. Orada pek sihir olduğunu sanmıyorum," diye ekledi. "Ama sesler felaket bir patlamadan bahsediyordu. Sanırım ilk başta hissettiğim şey buydu. Ve gördüklerimle de uyuyor."

durgunluk halindeyken. O anı gerçekten gördüm. Ölüm ve yıkımın ne kadar büyük olduğunu anladım. Aslında, biliyorum.

Biraz geriye yaslanarak aramıza biraz mesafe koydu — aşağıya bakarsam güzel göğüslerini görebileceğim kadar. Bu, onun söylediklerine konsantre olmama hiç yardımcı olmazdı. Ve şu anda benim dikkatime ihtiyacı vardı. Penisime değil.

"Orada... çok fazla ölüm vardı. Ve onlar..." Poppy aniden hareket etti ve ben isteksizce onu bıraktım. O oturup geceliğini yukarı çektiğinde kolum yatağa düştü, bu da beni çok hayal kırıklığına uğrattı.

Dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarına doladı. "Holland bunu durdurmam için hiçbir şey yapmama izin vermedi ve onlar da Kıtalara yardım etmeyi reddettiler."

"Bir nedenleri var mıydı?"

"İyi bir şey mi? Hayır." Başını yana eğdi, hala örgülü olan saçları sırtına düştü. "Şehirdeki herkesin ne olursa olsun öleceğini söylediler ve..." Derin bir nefes aldı. "Bunun doğru olduğunu biliyorum. Sanki yerin kendisi çatlamış gibiydi. Çok az şey, hatta hiçbir şey, bundan kurtulamazdı."

Elimi beline koydum ve daha önce söylediğimi tekrarladım. "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Poppy."

Bana kısa, boş bir gülümseme attı. "Ama insanlar hayatta kaldı. Orada değil, başka yerlerde. Thorne, ölümün daha iyi bir sonuç olabileceğini ima etti. Uyanmış Kadimler onlara adil davranmayacakmış gibi. Ve davranmayacaklar da. Uyanmış olduklarında..."

"*Unia eta eram,*" dedim.

Poppy bana baktı. "Yıkım ve gazap."

"Aydun bana söyledi." Onun yanına oturdum, düşüncelerim onun söylediklerine geri döndü. "Şu anda Perdeyi geçemeyeceklerini, ancak diğerlerinin bizim alemimizde uyuduğunu iddia etti."

"Evet." Poppy çenesini dizlerine dayadı. "Ama şu anda endişe edilecek bir durum olmadığını söylediler."

Gözlerim onun profiline kaydđ. "Aydun da benzer bir şey söylemişti."

Başını bana doğru eğdi. "Benzer mi?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek, ona ne söyleyeceğimi düşündüm. Bu konuyu ondan saklamak istediğimden değil, daha çok Aydun'un söylediklerinin hepsine güvenmediğimden. Onunla ilgili pek çok şey beni şüpheye düşürüyordu. "Kehanetten bahsetti. Kolis'in Büyük Komplocu olduğunu ve senin de Ölüm ve Yıkımın Habercisi olduğunu söyledi."

Poppy yanımda tamamen hareketsiz kaldđ, kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Ölüm ve yıkım," diye fısıldadı. "Kemik ve kül."

BÖLÜM 18

CASTEEL

Kemik ve Kül.

Garip bir his içimde yankılandı, kanımda ve kemiklerimde yankılandı.

Nedenini bilmeden göğsümü ovuşturdum. "Ölüm ve yıkım mı?" dedi Poppy, bana bakarak.

"Kolis olduğunu mu söyledi?"

Elimi indirip, Kader ile olan konuşmamı tekrar düşündüm.

"Olmadığını söylemedi. Ama başka kim olabilir ki?"

"Doğru," diye mırıldandı, kaşlarının arasındaki kırışıklık yavaşça kayboldu. "Başka ne dedi?"

"Yükselişin hakkında bir şeyler söyledi," dedim, sözlerim acı bir tada büründü. "Bunun, burada bir şeyleri başlatacak bir şey yarattığı hakkında."

Çenesi dizine düştü. "*Benim* yarattığım bir şey mi?"

"Sanırım Kolis'ten bahsediyordu."

Poppy'nin kaşları çatıldı, sonra başını kaldırıp bana bakarken düzeldi. "Bunu bilmiyorum," dedi. "Sen ve Kieran'dan bahsediyor olabilir. Diğer Kaderler'in söyledikleriyle uyuyor. Temelde, seni ve Kieran'ı gerçekten Yükseltmediğimi söylüyor. Seni bir nevi *yarattığımı*."

"Beni yarattı...?" Kaşlarımı kaldırdım.

Poppy çekindi. "Evet, kulağa biraz tuhaf geliyor." Derin bir nefes aldı. "Yeteneklerim seninle Kieran arasında bölündüğünde, yeni bir panteon yaratıldı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu hoşuma gitti."

Gülümsedi. "Tabii ki beğenirsin."

Kıkırdayarak, uzanıp onun kulaklarının arkasına kaçmış bir saç telini düzelttim. "Sana bunu onlar mı söyledi?"

"Evet. *Deminyen* İlkel tanrıları olduğumuzu söylediler."

"*Deminyen* mi?"

"Mahkeme'si olmayan gerçek İlkel tanrılar," diye açıkladı.

"Mahkeme

tanrılarının temsil ettiği şeyin, özlerinin temsil ettiği şeyin başka bir adıdır. Ama *Deminyen*, hiçbir Mahkeme ile bağı olmayan gerçek İlkel tanrılardır. Senin ve Kieran'ın ölümlülerin dünyasındaki varlığınız, bir Mahkeme'nin İlkel tanrılarının ölümlüler üzerinde yarattığı etkiyi yaratmaz. Bu yüzden, bunun nasıl başlayabileceğini anlamıyorum... bekle. İkiniz de gerçek közleri taşıyorsunuz, bu yüzden gerekirse bir Mahkeme'yi ele geçirebilirsiniz." Kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Çünkü bunun önemi yok."

"Sanki şu anda kendinle konuşuyormuşsun gibi hissettiriyor konuşuyormuşsun gibi hissettiriyor," dedim. "Ama bu çok sevimli."

Gülümsedi. "Üzgünüm. Konuştuğum Kaderler bazı ayrıntıları açıkça atlamışlar. Bak," dedi, bana doğru dönerek, "Aydun senden bahsediyordu. *Sen* diğer gerçek Ölümün İlk Varlığısın."

Onun sözleri, ona bakarken zihnimde yankılandı.

"Mantıklı," dedi. "Tek başına, varlığın hiçbir şeyi etkilemez. Ama Kolis burada olduğunda, etkiler. Tanrıların Kraliçesi ölümlülerin dünyasında uzun süre kalırsa da aynı şey olur."

"Bundan emin misin?"

"Sanırım... Hayır, eminim. *Vadentia* yüzünden."

Bu kelimenin tanrılar dilinde ne anlama geldiğini hatırlamam biraz zaman aldı. Kieran muhtemelen bir saniyede anlamış olacaktı. "Öngörü mü?"

O başını salladı. "Yükselişle birlikte geldi. Neden sadece ben... Aslında, bunun tanrıların kraliçesinin torunu ve kadın olmamla ilgisi olabilir.

Ve teknik olarak, Primalhood'a Yükselen ilk *Deminyen* olduğum için."

"Vay canına, ne kadar özelsin!" Bana alaycı bir bakış attı.

Ben güldüm. "Yani, sen bizim Kraliçemizsin, şimdi daha da fazla." "Bu seni daha da fazla Kral yapmaz mı?"

"Hayır." Geriye yaslandım ve dizimi çektim. "Bu beni senin eşin yapar. Tıpkı eskisi gibi."

"Hala bu fikri reddediyorum."

"Elbette reddedersin," diye onun önceki sözlerini tekrarladım.

Poppy gülümsedi, ama gülümsemesi çok çabuk kayboldu.

"Bunun dengesizliği daha da artıracağını söylemiştin," dedi.

"Bu çoktan başladı mı?"

"Evet." Elimi çeneme sürdüm. "Güneş." Gerildi. "Güneş mi?"

"Doğu'dan doğması gerektiğini biliyor musun?"

"Doğması mı?" Bana baktı. "Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var

daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Hem de çabuk."

"Artık öyle değil," dedim. "Şimdi batıdan doğuyor."

Poppy ağzını açtı. Kapattı. "Bu iyi olamaz."

"Ölümlüleri korkutmak dışında, pek bir etkisi olmadı.

Ancak, değişiklik oldu..." Kahretsin, bu sadece iki gün önceydi. Daha uzun sürmüş gibi geliyordu. Ama yine de, Aydun zamanı durdurmak için ne kadar zamandır ne yapıyordu, kim bilebilirdi ki? "Bu yaklaşık iki gün önceydi."

"Yani, etkileri henüz görülmemiş olabilir." Battaniyeyi sıktı.

"Başka tamamen mantıksız bir şey oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok, ama sanırım Kolis bu alemde ne kadar uzun kalırsa" —elimi kaldırıp parmaklarımı örgüsüne gezdirdim— "dengesizlik o kadar belirgin hale gelecektir."

"Güneşin batıdan doğmasından daha belirgin ne olabilir ki?" Başını salladı. "Başka neler olabileceğine dair herhangi bir örnek verdi mi?"

"Hayır." Örgüsünü sabitleyen bandı çözdüm ve bileğime taktım.

Poppy, ben titizlikle saçlarını parmaklarımla tararken sessiz kaldı. "Yine de bu iyi bir haber," dedi sonunda. "Tabii ki güneş olayı değil."

Kıkırdayarak saçlarını topladım. "Kesinlikle öyle değil."

"Ama sen ve Kieran ilkel tanrılarsınız," diye devam etti. Saçlarını omzunun üzerine attım. "Bu, ikinizin de güçlü olacağı anlamına gelir."

"Öyle."

Elimi kolundan aşağı kaydırduğımda dudaklarını ısırdı. Sırtı kavislenirken, "Peki şimdi Primal olmak hakkında ne hissediyorsun? Hiç şaşırırmış görünmüyorsun," dedi.

"Sanırım ilk kez etrafımda dönen eather'ı gördüğümde tüm şaşkınlığım geçti," diye cevap verdim, ki bu doğruydı. "Bunu sindirmek için biraz zamanım oldu."

Endişesi arttı ve şöyle dedi: "Ama Birleşmeye razı olduğunda bunu beklemiyordun. Kieran da beklemiyordu. Ama..." Dudaklarını büzdü ve sonra gevşetti. "Yani, bununla bir sorunun yok mu? Ölümün Primal'ı olmakla?"

Dizlerimin üzerine çökünce elim beline gitti. O sırt üstü yatana ve benim altımda kalana kadar onu sıkıştırdım. Tatlı ve sıcak kokusu beni sardı. Omzunu öptüm. "Öyle misin?"

Cildinde hafif bir titreme oldu. "Evet." Onu ısırdım. "O zaman ben de öyleyim."

Bana baktı. "Sanki benim duygularım tek önemli şeymiş gibi konuşuyorsun, Cas..."

Onu öperken, dilimle dudaklarının kenarını yalayarak sözlerini susturdum. Hemen bana kapılarını açtı. Tanrılar, sadece bir öpücük ve ona olan ihtiyacımla dolmuştum

Onun sıkı, ıslak sıcaklığına dalmaktan başka bir şey istemiyordum. Ve öpücük daha uzun sürseydi, bunu yapardım.

Zorlukla başımı kaldırdım. Nefes nefese bir iç çekişle geri çekildi, hafifçe odaklanmamış bakışları benimkileri aradı.

Ne aradığını anladım. "Etrafımdaki özü gördüğüm anda, bunun ölümün özü olduğunu anladım," dedim ona. "*Deminyen* olayı şok edici, ama yine de aynı şekilde hissediyorum." Çoğunlukla. "Ve eminim bazı şeylere alışmak zaman alacak, ama benim için sorun değil. Tamam mı?"

Yavaşça nefes vererek başını salladı. Bir an geçti. "Bence artık bir kral ve kraliçe gibi davranmaya başlamanın zamanı çoktan geldi."

"Maalesef haklısın."

Elini uzattı ve gözlerimden saçlarımı geriye doğru çekti. "Bu, taşınman gerektiği anlamına geliyor."

"Biliyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Hâlâ taşınmadın."

"Üzerinde çalışıyorum." Ona bir kez daha hızlıca öptüm ve kendimi yataktan kaldırdım. Ayağa kalkarak kollarımı gerip, çok gergin olan kaslarımı gevşetmeye çalıştım.

Onun baş döndürücü, tatlı kokusu yoğunlaşarak kanımı kaynattı.

Kollarımı indirip omzumun üzerinden baktım.

Poppy yan yatmış, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu.

Bana bakarken alt dudağı dişlerinin arasındaydı.

"Poppy." Adı göğsümden çıkageldi.

O inledi. "Lütfen giyin."

Pantolonumu kapıp giydim ve pencereden dışarı baktım. Gökyüzü, Aydun buradayken gördüğümle aynıydı. Dudaklarım kıvrıldı. Kaderin zamanla oynadığına dair şüphelerim arttı. Çünkü şimdiye kadar gece çökmüş olmalıydı. Pantolonumun paçasını sabitleyip başımı salladım. "Bakabilirsin. Artık mahremiyetim korunuyor."

"Alçakgönüllülük," diye homurdandı.

Gülümseyerek ona döndüm. Hayal kırıklığıma uğrayarak, onun çoktan geceliğini giydiğini gördüm. Bakışlarım, onun altında parçalanmış halde yatan cüppeyi gösterdi. Onun bu konuda söylediklerini hatırlayarak, ya da söylemeye çalıştıklarını, "Cüppeyi Lotho Dağı'nda aldığını söylemiştin, değil mi?" diye sordum.

"Evet." Cüppeyi gördü ve yüzünü buruşturdu. "Sanırım Penellaphe'ye aitti."

"Penellaphe mi?" *Onu* diğer aleme çekilmeden önce ona verdiğim cüppeyi bıraktığım yere doğru yürüdüm.

"Evet, o." Bir an durdu. "Holland ile evli."

"Gerçekten mi?" Cüppeyi alıp ona doğru yürüdüm. "Kaderin evlenmeyi seven bir tip olduğunu bilmiyordum."

"Ben de."

Cüppeyi ona uzattım. "O da orada mıydı?"

"Oradaysa bile, onu göremedim," dedi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. Ayağa kalktı, döndü ve kollarını cüppenin kollarına soktu. "Oradayken hiçbir tanrı görmedim..."

Onun da benim hissettiğim farkındalık dalgasını hissettiğini fark ettim; bu dalga bana sedir ağacı ve ferah sabah havasını hatırlattı.

Kieran.

Poppy'nin bakışları kapıya doğru kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Onu tekrar hissedebiliyorsun, değil mi?"

O henüz bizim katta değildi ama hızla yaklaşıyordu. "Sanki içimde derinlerde bir bağ var gibi. Bağlanmaya benziyor. Senin İlkel *notamın* devreye girmesiyle sona erdi ama Birleşme'den sonra geri döndü. Ve giderek güçleniyor," dedim ona, cüppesinin kenarlarını bir araya getirerek. "Duygu yok, sadece bir his var. Odunsu. Sanki..."

"Sedir."

Konuşmasını bitirir bitirmez, farkındalık hissi güçlendi. Odunsu izi zihnime dokunduğunu hissedince Poppy'ye gülümsedim.

Uyanmış.

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim.

İşaretin baskısı daha da güçlendi. *O...*

Soruya cevap vermeme gerek yoktu, ne sorduğunu biliyordum. Yolu takip ederek ona geri döndüm. *Evet.*

Kieran hareket etmeyi bırakmıştı ve neyi beklediğini biliyordum. İzin. Gözlerimi kapattım ve alnımı Poppy'nin alnına dayadım. Bir parçam onun girmesini engellemek istiyordu, ama o elini göğsüme koyduğunda, heyecanının kabarcıklarını tattım. Kieran'ı görmek istiyordu.

Ve ben bunu engelleyemezdim, engelleyemezdim.

Onun işaretine odaklanarak, düşüncelerimi dışarıya doğru ittim.

O seni bekliyor.

Bir duraklama oldu ve sonra, *"Teşekkürler" dedi.*

Siktir. Bağlantıyı kestim. Bu iki kelime göğsüme yumruk gibi çarptı. Kafamı kaldırdığımda Poppy'nin beni izlediğini gördüm.

"Demek duyguları okuyabiliyorsun, *notam* gibi hissettiren şeyleri algılayabiliyorsun ve eather'ı çağırabiliyorsun," dedi. "Başka değişiklikler oldu mu?"

"Anlatmaktansa göstermeyi tercih ettiğini bildiğim için..."

Ona odaklandığımda kaşları kalktı. Zihnimi boşaltıp, duyularımı genişleterek onun eşsiz izini bulmaya çalıştım. Topraksı, sıcak ve tamamen ona aitti.

Senin en güzel yanın ne demiştim?

Poppy geri çekildi. "Az önce kafamın içinde senin sesini mi duydum?"

Ayağa kalktım ve elini tuttum. "Eğer amını soruyorsam, evet."

"Aman Tanrım!" Göğsüme vurdu. Gülerek onu kendime doğru çektim. "Kıpırdama."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu, ben onun bornozunun düğmelerini iliklerken bana bakarak.

"Bence bunun nedeni, kurtlarla olan *notamın* yüzünden."

"Sanki seni de kapsayacak şekilde genişledi mi?" diye sordu. "Kieran'la da bu şekilde konuşabiliyor musun? Diğer kurtadamlar ne durumda?"

"Şu ana kadar sadece Kieran ile zihin bağlantısı kurabildim." "Zihin bağlantısı mı? Hiç öyle adlandırmayı düşünmemiştim." "Öyle değil mi?"

Poppy başını salladı ve beni inceledi. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Kesinlikle." Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı, onun gözleri ise kısıldı. "Ama bu beklemek zorunda."

"Ama..."

Burnunun ucunu öptüm. "Cas..."

Oda kapısı açıldığında, elini bıraktım.

Oda sessizliğe büründü, ama ben gözlerimi Poppy'den ayırmadım. Ona bakmadan, Kieran'ın durduğunu duydum — aslında, biraz tökezlemiş gibi geldi.

Gerildim.

Poppy öne çıktı, parmaklarıyla cüppesinin kumaşını çekiştiriyordu. "Kieran?"

Kieran harekete geçti, aralarındaki mesafeyi kat ederek Poppy'yi kollarına aldı ve kendine doğru çekti.

"Çok endişelendim," dedi. "Hepimiz endişelendik."

Sesi duygudan o kadar boğuktu ki, kendimi durduramadan başımı ona çevirdim.

"Artık iyiyim," diye onu teselli etti Poppy, ayakları yerden bir metre kadar havada sallanıyordu. "Sen iyi misin?"

"Şimdi iyiyim," dedi, gözlerini kapatıp yanağını Poppy'nin başının yanına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Şimdi iyiyim."

"Emin misin?"

Gözlerini açtığı anda, yüzünde nadiren görülen bir gülümseme yayıldı, geniş ve kocaman. "Kesinlikle."

Gözlerimi kaçırdım, bakışlarım kapalı pencereye takıldı. Perdelerin arkasından karanlığı gördüm. Gece gelmişti.

"Titriyorsun," dedi Poppy, dikkatimi tekrar ona ve Kieran'a çekerek.

"Üşüyorum," diye cevapladı o, saçma sapan bir cevapla. Sanki kurtlar hiç üşürmüş gibi.

Poppy yumuşak bir kahkaha attı. "Sen cehennem gibisin. Bekle."

Kieran'ın izin verdiği kadar başını kaldırdı. "Çok *çok* ateşlisin."

"Hayır, değil," diye tartıştı.

"Öyle." Kieran ikisini hafifçe çevirdi, gözleri açılıp benimkilere kilitlendi, sonra tekrar kapandı, ama orada biriken nemli par

"Öyle." Kieran ikisini hafifçe çevirdi, gözlerini açıp benimkilere bakarak tekrar kapattı, ama orada biriken nemli parıltıyı kaçırmayacak kadar hızlı değildi.

Onun da benim, onun bizim tanıdığımız Poppy olduğunu fark ettiğimde yaşadıklarımı yaşadığını bilerek, duygularını kontrol altına almaya çalıştığını hissettim. Sakin, dengeli haline dönmeye çalışıyordu. Bunun onun için zor olacağını biliyordum.

Kieran... Elashya'dan beri, nadiren bu tür duygular gösterirdi, hatta kendini bu duyguları hissetmeye bile izin vermezdi.

Ama şimdi çok şey hissediyordu. Mengene gibi baskı daha da sıkılaşmıştı. Kieran'dan yayılan acı, göğsümün derinliklerinde bir düğüm oluşturdu. Bu his çok yoğundu ama beklenmedik bir şey değildi. Ancak, aralarında yapılan anlaşma yüzünden duyduğum öfkenin keskinliğini azaltması, onu önemsiz ve neredeyse anlamsız hale getirmesi beni rahatsız ediyordu.

Neredeyse.

Gözlerimi onlardan ayırarak botlarımı aramaya başladım. Onlara zaman tanıyacaktım, *kendime* zaman tanıyacaktım. Derin bir nefes aldım. Eather damarlarımdan hafifçe uğuldarken, duvarlarımı dik tutarak, çatlak olmadığından emin oldum, böylece onlarla tekrar yüzleştüğimde, hissettiklerimin hiçbiri dışarı sızamayacaktı.

Çünkü Poppy'nin gülümsemesini çalmak gibi bir niyetim yoktu. Ya da Kieran'ın.

POPPY

Onun duygularının derinliği karşısında şaşkına dönmüş, Kieran'ın omuzlarına tutunmuş, biraz sersemlemiştim. O, duygularını her zaman özenle saklardı, öyle ki, onun yoğun duygularını kaç kez gösterdiğini bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Ama şu anda, beni kendine doğru çekerek *titriyordu*, sanki tüm dünya biraz dengesizmiş gibi hissettiriyordu.

Casteel dışında, beni bu şekilde tutan, sanki kucaklamasından kayıp gideceğimden endişeleniyormuş gibi davranan tek kişi... Leopold'du.

Lockswood'daki gecenin hatırası zihnimde kısa ve canlı bir şekilde canlandı. Beni, Kieran'ın şu anda yaptığı gibi titreyen kollarıyla sıkıca tutmuştu, sanki bunun son kez olacağını biliyormuş gibi.

Anı silinirken gözlerimi sıkıca kapattım ve tekrar Kieran'a odaklandım, kollarımı omuzlarına sıkıca doladım. Onun sıcaklığı koyu gri tuniğinden sızarken boğazım gözyaşlarıyla doldu. Kieran'ın sarılmalarının bu kadar iyi hissettirdiğini hiç fark etmemiştim. Ama tabii, bu sarılmalar nadiren oluyordu.

Casteel'in yanımızdan geçtiğini hissedince gözlerimi açtım. Yan tarafta durmuş, yere bakıyordu. Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı ve elini yumruk yapmıştı. Kieran'ın hissettiklerini fark etmiş olmalıydı.

Tanrılar. Keşke ikisi de ben uyanana kadar ya da ben

Kolis'in etkisi altındayken yaşadıklarını yaşamamış olmalarını dilerdim.

Kieran beni yere indirdi ve dikkatimi çekti. Ayaklarım yere değdiğinde, ona baktım. Aynı görünüyordu, ama aynı değildi. Yakışıklı yüz hatları hala tüm kurtların sahip olduğu vahşiliği taşıyordu, ama Casteel gibi, çenesinde ve yanaklarının alt kısmında bir günlük sakal uzamıştı.

Ayrıca, daha önce olmayan, sıcak bej-kahverengi teninin altında altın rengi bir alt ton vardı. Kış mavisi gözlerinin arkasındaki ışıltı çok daha parlaktı ve artık, özle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim bir parlaklık vardı.

Kieran beni bırakmadı, omuzlarımı sıkıca tutarak sordu: "Nasıl hissediyorsun? Yemek yedin mi? Aç mısın?" Masaya bakarak kaşlarını çattı. "Ve neden o draken koridorda duruyor?"

Boğazımdaki düğümden, hıçkırıkla kıkırdama arasında bir şey gibi titrek bir kahkaha çıktı. "Hangi soruyu önce cevaplamamı istersin?"

Yanakları daha da kızardı. "Nasıl hissettiğin." "İyiyim.

Kendim gibi," dedim. "Casteel, dedi."

Kieran derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı ve Casteel'e hızlıca bir bakış attı.

"Hatırlamıyor," diye cevapladı Casteel, bize bakmadan. Sadece yere bakıyordu.

Gerildim. Ses tonunda bir tuhaflık vardı. Kesik kesikti, hatta biraz soğuktu. Aniden, Kieran içeri girdiğinden beri ilk kez konuştuğunu fark ettim.

"Ve beslendin mi?" diye sordu Kieran.

Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Evet."

"İyi. Bu iyi," dedi, sesi titriyor ve biraz kısık çıkıyordu. Hâlâ beni omuzlarımdan tutuyordu, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi. Nefesi sert çıkıyordu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet," diye onu temin ettim. Casteel elinde botlarıyla bir sandalyeye oturdu. "Kolıs'in etkisi altındayken ne yaptığımı hatırlamıyorum..." Primal'ın adını söylediğim anda göğsüme ağır bir yük çöktü. Kendimi yavaşça, derin bir nefes almaya zorladım. Kolıs hakkında konuşmak, onun beni nasıl kontrol altına aldığını düşünmem gerektiği anlamına gelmiyordu. "Ama özür dilemek istiyorum..."

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye beni kesen Kieran, ellerini üst kollarımın üzerine koyup sıktı. "Özür dilenecek hiçbir şeyin yok, kesinlikle hiçbir şey."

"Ama..."

"Ama falan yok, Poppy. Ve bu konuda söylenecek başka bir şey yok," dedi alçak ve kararlı bir sesle, tartışmaya yer bırakmadan. "Tamam mı?"

"Tamam." Onun yoğunluğundan biraz rahatsız olarak kelimeyi uzattım. Bu, tam olarak ne yaptığımı veya ne söylediğimi merak etmeme neden oldu.

Kieran ellerini indirdi. Boğazını temizleyerek, ben geri çekilirken Cas'a baktı. "Eğer o beslendiyse, bu *senin de* beslenmen gerektiği anlamına gelir. Emil..."

"Yüzlerce kez söylediğim gibi," diye araya girdi Casteel, "Emil'in dışında başkaları da var." Diğer botunu aldı. "Ve ben de yiyeceğim. Daha sonra."

"Aslında," dedim, omzumun üzerinden Cas'a bakarken boynum yine karıncalanmaya başladı. "Sanırım artık Kieran'dan beslenebilirsin." Bakışlarım tekrar ona döndü. "Yani, senin için sorun yoksa tabii."

Kieran'ın bakışları Cas'a kaydı. Donakalmıştı, elinde hala bot vardı. İkisi de dikkatlerini bana çevirdi.

"Kahretsin. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Cas. "Bu... ilginç olmalı."

Kieran ona kayıtsız bir bakış attı. "Peki neden şimdi benden beslenebilsin ki?" diye sordu.

"Çünkü o artık gerçekten bir Atlantisli değil," dedim. "Ve sen de sadece bir kurt değilsin. Bu yüzden kendini

daha sıcak hissediyorsun."

"Birleşme bize bazı benzersiz özellikler kazandırdı, anlıyorum," diye cevapladı Kieran, kollarını kavuşturarak. "Ama..."

"Sana sadece benzersiz özellikler kazandırmakla kalmadı. Seni *değiştirdi*," dedim ona, herkesten önce her şeyi bilen Kieran'ın -Cas'ın Kieran'ın soyunda bir changeling olduğunu düşündüğü kadar- bunu fark etmemiş olmasına şaşırarak.

"Kendini farklı hissediyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet, ama..." "Ama ne?" diye sordum.

"Ama..." Ağırlığını değiştirerek Cas'a baktı. "Bizi o kadar değiştiremez ki, benim kanım şimdi işe yarar hale gelsin."

"Değiştirdi," dedim, gülümsemeyi zor tutarak, onların neye dönüştükleri hakkında bildiklerimi anlattım, Kıtalar ve Kaderler ile ilgili kısmı atlayarak. Şu anda bunun için vaktimiz yoktu. "Biz *Deminyen* Primalleriz..."

"*Deminyen* mi?" Kieran kaşlarını çattı.

"Bir Saray'a bağlı olmayan ilkel tanrılar," dedim. "Ve bir Saray..."

..."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Eminim ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorsundur," diye ısrar ettim

Casteel'in yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kieran kısa bir süre ona baktı ve kaşlarını çattı. "Biliyorum. Ama tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Şey, bu... uzun bir hikaye. Önemli olan bunu bildiğim ve ikinizin artık İlkel tanrılar olduğunuz." Cüppemin düğmeleriyle oynadım. "Sen İlkel Yaşam Tanrısıydın, Kieran."

Cevap vermesini bekledim, ama o sadece sessizce duruyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Elimi uzattım ve göğsüne dokundum. "İyi misin?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak dikkatini bana çevirdi. "İkiniz de ciddi misiniz?"

"Evet," dedim, *p* harfini vurgulu bir şekilde telaffuz ederek. "Sen de eather'ı çağırabilmelisin. Çağırdın mı?"

"Hayır, ama ben..." Kieran göğsünü ovuşturdu ve başını salladı. "Saldıran Revenant, Cas'ı sahte Primal olarak nitelendirdi."

Ben gerildim. "Benim gibi... Isbeth gibi mi? Hayır."

"Nasıl emin olabilirsin?" Kieran sessizce ısrar etti.

"Çünkü emin olmasam bile, senin demis gibi bir şey olduğunu hissederdim," dedim, burnumu kırıştırarak. "Bütün tanrılar hissedirdi."

Kieran'ın yüzünde şaşkınlık belirdi. "Kahretsin." Cas'a baktı. "Aslında haklı."

"Vay canına," diye mırıldandım, gözlerimi devirerek.

"Bize öyle öğretili," diye mırıldandı Kieran, bakışları bana döndü. "Ama *sana* öyle öğretilmiş olamaz."

"Öğretilmedi." Çenemi kaldırdım. "*Vadentia'm* var."

Kieran'ın kaşları çatıldı. "Öngörü mü?" "Evet," dedim.

"Görünüşe göre, Yükselişim sırasında biraz Yükselişim sırasında bu yeteneği kazandım."

"Sen mi?" Kieran bana bakarken kaşları arasındaki kırışıklıklar düzeldi. "*Sen* öngörü yeteneğine mi sahipsin?"

"Evet." Casteel'in koltuğunda otururken hafifçe kıkırdadığını duyunca dudaklarım düzleşti.

"Neden buna inanmak bu kadar zormuş gibi konuşuyorsun?" Casteel'e doğru döndüm. "Ve neden bunu komik buluyorsun?"

Ellerini kaldırdı, sağ yanağındaki gamze görünüyordu.

"Az önce neden buna inanmakta zorlandığımı sordun mu?" diye sordu Kieran, bakışlarımı tekrar kendisine çevirerek.

"Kendinle *tanıştın* mı?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu çok kaba."

"Sanırım senin daha az soru soracağın için üzülüyor," dedi Casteel.

"Her neyse," diye mırıldandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Her neyse... Oh, bu yüzden

"Evet. Bu daha mantıklıydı."

"Evet. Bu, bundan daha mantıklıydı."

"Eh, bunun için endişelenmene gerek yok," dedim ona.

"Bunun başka ne anlama geldiğini biliyor musun? İyileştirme yeteneğine sahip olman gerektiği anlamına geliyor."

"Vay canına." Kieran hızla gözlerini kırptırdı, etrafında gördüğü özün ne anlama geldiğini açıkça düşünmemişti. Ama yine de, ne zaman zaman bulabilirdi ki?

"Ve belki birinin hayatını kurtarabilirsin bile," diye devam ettim. "Vay canına," diye tekrarladı, yüzü biraz soldu.

"Oturmalısın," diye tavsiye ettim. "Bayılmak üzere gibisin." bayılmak üzere görünüyorsun."

"Ne?" Üst dudağı kıvrıldı ve bana bakarak, "Hayatımda hiç bayılmadım," dedi.

"Bu yalan olur, efendim," dedi Casteel. "O zaman vardı..."

"Kapa çenenin." Kieran gözlerini kısarak baktı. "O sayılmaz." Merakla ikisine bir baktım. "Ne sayılmaz?" "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

Casteel'e döndüm.

"Bu soruya cevap verirsen," diye uyardı Kieran, "kemiklerinden birini kırıp iyileştirebilecek miyim diye bakacağım."

Casteel bana "*daha sonra*" diye fısıldadı.

Kieran düşük bir homurtu çıkardı. "Daha sonra falan olmayacak."

Casteel gülümsedi. "Tabii ki olmayacak." "Tanrılara yemin ederim ki..."

"Her neyse," diye araya girdim ve Casteel'e döndüm.

"Beslenme konusuna geri dönelim. Benden beslenebilirsin."

Casteel kaşlarını kaldırdı. "Henüz değil. Daha yeni uyandın."

"Ama..."

"O haklı, Poppy." Kieran kollarını kavuşturdu. "Atlantisli insanlar Culling'i bitirdikten sonra neye benziyorlarsa,

normalden daha fazla beslenmen gerekecek."

"İkinizin bana karşı birleşmesi çok sinir bozucu," diye mırıldandım.

Casteel ağzını açtı ve Kieran'dan boğuk bir kahkaha sesi geldi.

"Ne?" Kaşlarımı çattım, sonra gözlerim büyüdü, yüzüm kızardı. "Ben öyle demek *istemedim!*"

"İyi. Çünkü bence sen o tür şeyleri seviyorsun..."

"Casteel," diye

tısladım. Bana göz

kırptı.

"Bu sandığın kadar çekici değil," diye tükürdüm. Casteel güldü. "Yalancı."

"Neyse," Kieran ben cevap veremedenden araya girdi ve konuşma başka bir yöne kayd. "Biri bana az önce ne olduğunu anlatacak mı?"

"Bunu cevaplamak için daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var," diye cevapladı Casteel.

"Bu olay önceki gece ya da belki de dün sabahın erken saatlerinde oldu," dedi Kieran kaşlarını çatarak. "Uyandığımda senin de uyanık olduğuna yemin edebilirim." Bakışları bana kayd. "Ama sonra başka bir şey hissettim. Güçlü bir şey. Bana Kemik Tapınağı'nda olduğumuz ve alem açıldığında olanları hatırlattı. Ama her kontrol etmeye gittiğimde, caydırıldım."

"Engellendi mi?"

"Bunu en iyi böyle açıklayabilirim." Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Buraya gelmeye başlardım ve sonra birden... geri dönerdim. O zamandan beri ilk kez... engellenmedim."

"Poppy uyandı, ama ben bunun dün gece olduğunu sanıyordum," dedi Casteel kaşlarını çatarak.

"Hayır, önceki geceydi," diye ısrar etti Kieran.

"Lanet olası Aydun," diye mırıldandı Casteel. "Zamanla oynadığını biliyordum."

Kieran bana bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü. "Aydun kim ve zamanla oynadığını ne demek istiyorsun?"

"Aydun muhtemelen senin hissettiğin şeydir. Ya da sen onu hissettiğinde..." Casteel durakladı ve bana doğru baktı. "Perdeyi aştığında."

"Neyi?"

"Alemlere ayrılan Perde," dedim. Bunun ne anlama geldiğini açıklarken, Kieran'ın duruşu gittikçe sertleşti, omurgası kırılacağından korktum.

"Senin caydırılmanın ve zamanın karışmasının nedeni muhtemelen Aydun'un yaptıklarıydı," dedi Casteel. "O bir Kader..."

"Bir *Kader* burada mıydı?" diye haykırdı Kieran.

"Evet," dedim. "Cas'ın beni takip etmesini engellemek için geldi." "Seni farklı bir aleme mi takip etti?" Kieran şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sen," dedi, yumuşak bir sesle, *çok* yumuşak bir sesle, "başka bir aleme mi girdin? Tek başına mı?"

"Evet. Gölge adımı attım..."

"Gölge adımı ne demek lan?" diye patladı Kieran. "Ben de ne olduğunu bilmiyorum," dedi Cas.

"Soru soran kişi olmamak çok güzel," diye mırıldandım.

"Katılmıyorum," diye homurdandı Kieran.

Gülümsemeyi zor tuttum. "Gölge Adımı, eteri kullanarak ya çok hızlı hareket etmek ya da istediğin yere gitmek için kullanmaktır. Bir nevi... alemde bir kapı açarsın. Ya da..." Kieran'ın biraz solgun görüldüğünü fark ettim. "Neden birkaç adım atmak yerine uçmayı öneriyormuşum gibi bakıyorsun?"

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Bu birkaç adım atmak *değil*, Poppy. Bu alemi açıp içinden geçmek."

"Evet." Kelimeyi uzatarak söyledim. "O zaman, birkaç adım atmak."

"Ve bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Casteel, Kieran'ın ağzında daha fazla gerginlik belirirken.

Başımı salladım ve Kieran'a baktım. "Bunu yapmak zorundaydım, Kieran. Hissettim ki..." Yüzündeki inanmaz ifade büyüdükçe dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "O kadar çok ölüm hissettim ki. Gitmek zorundaydım."

"Tamam. Sadece emin olmak için soruyorum," dedi Kieran, ellerini beline koyarak ikimizi sırayla süzdü. "Çok sayıda insanın ölümünü hissettin ve gölge adımı atmaya karar verdin, yani birkaç adım atmak gibi *değil*, başka bir aleme geçmeye karar verdin? Tek başına mı?"

Dudaklarımı büktüm. "Öyle gibi görünüyor."

Kieran Cas'a döndü. "Ve sen buna izin verdin?"

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu," dedi sıkıcı bir sesle. "Onun da dediği gibi, Kader beni burada tuttu."

Kieran elini başının üstüne götürdü ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Neden gitmek zorundaydın?"

"Bu kadar büyük bir kayıp olduğunda, sanki çekiliyorum gibi..."

kaynağına. Kıtaya geçmek istememiştim." Kieran'ın yüzündeki ifadeyi görünce, "Oraya öyle diyorlardı." diye ekledim. Kieran'ı incelerken başımı eğdim. "Bunu hissetmemiş olmana şaşırdım. Senin içinde yaşamın özü var. Düşündüm de, Cas da bir şeyler hissetmiş olmalıydı..." Bu bilgi zihnimde fısıldarken sözlerim kesildi. "Çünkü gerçek Yaşam İlkeleri ve gerçek Ölüm İlkeleri zaten var."

Kieran'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Öyleyse neden *sen* hissettin?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü benim gibi kimse yok."

"Vay canına," diye cevapladı Kieran.

Yanaklarım kızardı. "Yani, başka gerçek Yaşam ve Ölüm İlkeleri yok."

"Uh-huh." Yüz hatları yumuşadı.

Casteel ayağa kalktı ve yanıma geldi, saçımın bir tutamını nazıkçe çekti. "Bil diye söylüyorum, Kieran'a katılıyorum."

"Neye?"

"Gölge adımının sadece birkaç adım atmak olmadığını."

Bir an ona baktım ve sonra dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Her neyse," diye mırıldandım.

"Biraz yiyecek bulacağım," dedi, boynundaki zinciri düzelterek. "Ve sen de yiyeceksin."

İç geçirdim. "Peki."

Masaya doğru yürürken Kieran'a bir bakış attı. "Sanırım son zamanlarda bir şey yemedin?"

Kieran başını salladı.

Casteel tabağı aldı. "O zaman üçümüz için yeterince yiyecek alacağım."

Kieran'ın yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi. Hemen gizledi ama ben gördüm. Kafamı eğip ikisine birden baktım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Tabii ki." Casteel yanımda durdu ve beni öptü. "Hemen dönerim."

Başımı salladım ve Kieran'a döndüğünü izledim. "Ona Luxe'den henüz bahsetme fırsatım olmadı."

"Luxe ne olacak?" diye sordum.

"Ona da anlatayım mı?" diye sordu

Casteel.

Kieran başını salladı.

Cas kapıya doğru yürürken, o enerjiyi tekrar hissettim. Kieran'a baktım ve onun bakışlarının Cas'ın sırtına sabitlendiğini gördüm. Ona bakış şekli... Duyularımı açtığımda midem bulandı. Kieran duvarlarını örmüştü, ama duvarlarında çatlaklar vardı. Bir parça... ihtiyatın sızmasına yetecek kadar ince çatlaklar.

Kollarımı belime doladım ve Kieran'ın nerede olduğunu sorduğumda Casteel'in belirsiz cevabını düşündüm.

Uyandığımdan beri ondan neredeyse hiç bahsetmemişti ve aralarında duyguları okumaya gerek kalmadan hissedilebilen bir gerginlik vardı.

Enerji yüklemesi hala devam ediyordu, ama bu sefer daha güçlüydü, sanki havada bir uğultu gibiydi. Ve Cas'ın arkasından kapı kapanana kadar sürdü.

Gözlerimi onun kaybolduğu yerden ayırıp Kieran'a odaklandım.

Kieran kaşlarını kaldırdı.

Ben de aynı ifadeyle karşılık verdim.

"Ne?" dedi, kollarını açarak.

"Siz ikiniz birbirinizle iletişim kuruyor muydunuz?" diye sordum. "*Notam* aracılığıyla mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Anladın mı?"

"Havayı hissettim," dedim ona. "Yani, ikiniz *notam* mı kullanıyordunuz?"

"Muhtemelen." Başını eğdi. "Ve bunun seni rahatsız ettiğini söyleyebilirim." Küçük bir gülümseme belirdi. "Birisi konuşmanın dışında bırakılmaktan hoşlanmıyor."

"Bu *kişi*, ikinizin artık duyguları okuyabilmesinden de hoşlanmıyor."

"Her zaman..."

"Biliyorum. Ama şimdi daha kolay, değil mi?" Kieran buna hiçbir şey söylemedi.

"Benim duymamı istemediğin ne diyordun?" diye sordum masaya doğru yürürken.

"Sadece ne yemek istediğimi soruyordu," diye cevapladı.

"Gerçekten mi?" Meyveli suyun sürahisini aldım ve iki bardağa doldurdum. Kieran başını salladı. Ama bu... tuhaftı. Casteel'in ona daha önce bunu sorduğunu hatırlamıyordum. Birbirlerini yeterince iyi tanıyorlardı, buna gerek yoktu. "Evet."

Kieran, ona bir bardak uzattığımda gülümsedi. "İyi iyi hissettiğinden emin misin?"

Başımı salladım ve koltuğa doğru yürüdüm. "Gidiyor musun —?" Koltuğun önündeki yerde bir şey fark edince durdum. Eğilip, siyah ve altın rengi ya da kahverengi gibi görünen bir şey aldım... kürk. Kieran'a döndüm ve parmaklarımın arasında tuttuğum tüy yumağını gösterdim.

"Ne?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Onun bana ait olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Ben tüy döken biri değilim."

"Sen tüy döküyorsun."

Kieran kaşlarını çattı. " yle değil." "Uh-huh," diye alay ettim.

"Bu kurt kılı bile değil," dedi. Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman nedir?" "Mağara kedisi."

Gözlerimi kırptım. "Ben komada yatarken odada bir mağara kedisi mi vardı? Öyleyse, hayal kırıklığına uğrayacağım..."
Sonra aklıma geldi. Ires'ten olabilir miydi? Onu serbest bıraktığımı hatırlamıyordum, ama görünüşe göre bırakmıştım. Ve ona yaklaşmışsam, tüylerinden biraz almış olabilirdim.

Kaşlarımı çatarak tüyü çevirdim. Ama rengi doğru değildi. Ires'in kürkü griydi. Tabii bir tür alt kürkü yoksa. Kafamı sallayarak, onu sandalyenin yanındaki küçük, yuvarlak masanın üzerine koydum.

"Boş ver," diye mırıldandım, Kieran'a dönerek. "Uyurken sen ve Casteel'in konuşmalarını duydum."

" yle mi?" Bu sefer daha gevşek ve geniş bir gülümseme belirdi.

Başımı salladım. "Tam olarak ne duyduğumu hatırlamıyorum, ama seslerinizi duyduğumu biliyorum. Onlar... beni rahatlatıldılar."

O duruşunu değiştirdi. "Ne hatırlıyorsun?" "Stazda olduğumu mu?" Gardıroba baktım, birkaç gömlek ve pantolon gördüm. "Karanlık ve..." Sandığın üzerinde duran kılıçlara baktım ve kan taşı hançerin nerede olduğunu merak ettim. Henüz görmemiştim. "Uyandığımda burada olmadığın için şaşırdım."

"Olacaktım," dedi çenesini kaşıyarak, "ama sonunda uyuyakaldım."

Ona dönerek bir yudum su içtim. "Her şey yolunda mı?"

Elini indirdi. "Uyandığın için mi? Evet." Buna gülümseme istedim ama yapamadım. "Emin misin? Sen ve Casteel arasında bir şeyler... tuhaf geliyor."

" yle mi?"

Başımı salladım.

"Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum." Kieran gülümsedi, ama bu gülümseme yüzünü ısıtmadı. Bardağını masaya koydu, aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini koluma koydu. Bu temas içimde bir enerji dalgası yarattı ve onun irkilmelerine neden oldu. "Tanrılar."

"Bu sefer hissettin mi?"

"Evet, dostum. Bu..." Başını salladı. "Bu başka bir şey."

Gülümsedim, ama ona bakarken gülümsemem çabucak kayboldu.

Kieran gözlerini kısa bir süre kapattı ve o sessiz anlarda benden ne algıladığını sadece tanrılar bilebilirdi, çünkü kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti.

"Bir saatten az bir sürede iki kucaklaşma mı?" diye sordum. "Dost canlısı ve sevecen bir tanrı tarafından ele geçirildin mi?"

Kieran'ın kahkahası alçak ve sert çıktı. "Cas ve ben..." Derin bir nefes verdi. "Sadece senin için endişeleniyorduk, Poppy," dedi alçak sesle. "Çok uzun süre uyudunuz. Bu ikimizi de çok etkiledi. Ama endişelenmen gereken en son şey biziz. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

Kollarını bana daha sıkı doladı ve ben de Casteel kaçırıldığında bana destek olan bu adamın göğsüne yanağımı dayadım.

Kieran, Casteel'i bulmak için Solis'i geçerken aklımı başımda tutmamı sağlamıştı. Bana karşı her zaman dürüst olmuştu ve söylemesi kolay olmayan şeyler olsa bile hiç çekinmemişti. Ona hayatımı ve daha da önemlisi başkalarının hayatlarını emanet ederdim. Bana yalan söylemezdi.

Yine de ona inanmıyordum.

Bana tüm gerçeği söylemiyordu. Aralarında bir şeyler vardı. Cas bunu saklıyordu ve Kieran bu konuda yalan söylemeye hazırды. Yani, her neyse...

Benim bilmemi istemedikleri bir şeydi.

BÖLÜM 19

POPPY

Kieran beni birkaç saniye daha kucakladıktan sonra elini saçlarımın üzerinden gezdirip alnımı öptü.

"Bu büyük can kaybının nedenini hiç söylemedin," dedi geri çekilirken.

Casteel ve Kieran'ın benden sakladıkları her neyse, onu bir kenara bırakıp pencereye geri döndüm. "Eskilerdi." Panjurları açarak Kieran'a onlardan ve neden Uyanmış olduklarından bahsettim. O sırada odayı şaşırtıcı derecede serin bir esinti doldurdu. Yükselişimden kaynaklandığını söylediğimde, Casteel ile aynı tepkiyi verdi. Sonra Lotho Dağı'na gittiğimi söyleyerek dikkatini başka yöne çektim.

"Kader mi?" Bakışlarım uzaktaki Bahçe Bölgesi'ne kaydı. Atlantisli muhafızlar sokaklarda devriye gezerken, azalan güneş ışığı altın zırhlarından yansıyor. Onlar birer nokta gibiydiler, ama daha önce göremediğim şeyleri görebiliyor olmam beni sevinçten çılgına çevirmeliydi. Bunun yerine, diğer alemde olanların ağırlığı midemi bulandırıyor.

"Onlar, krallığı temizlemek isteyenlere karşı duran Kadim Varlıklar." Omzumun üzerinden Kieran'a baktım. Koltuğa oturmuştu. "Bence sadece drakenler, gerçek Yaşamın İlk Varlığı ve gerçek Ölümün İlk Varlığı

Ölüm'ün bunu bildiğini düşünüyorum. Bu, bilinmesi gereken bir şey değil."

Kieran yavaşça başını salladı. "Nedenini biliyor musun?"

"Bana nedenini söylemediler," dedim. "Ama tahmin etmek zorunda kalsam, bunun nedeninin kendilerini... dengenin koruyucuları olarak görmeleri olduğunu söyledim. Ve bizim etrafımızdaki her şeyi yaratanların hala hayatta ve sağlıklı oldukları bilinirse, bu imkansız hale geleceğini biliyorlar."

"Dengeyi korumak konusunda pek de başarılı oldukları söylenemez," dedi.

"Katılıyorum." Pencereden uzaklaştım. "Peki, Luxe'de ne oldu?"

"Evlerinde birkaç Yükselmiş ölü bulduk. Kanları akıtılmıştı."

"Bir daha söyler misin?" Bu cevabı beklemediğim için gözlerimi hızla kırptım. "Kan içgüdüleriyle birbirlerine saldırdılar mı?"

Kieran başını salladı. "Hayır. İçerideki herkes ölmüştü. Ve mücadele izi yoktu. Ayrıca, evlerini koruma altında tutuyorduk. Kimsenin girip çıktığı görülmedi."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama bu..."

"Garip?" diye cümlemi tamamladı. "Aslında, garip olan tek şey bu değil. Evlerden birinde kafeste kuşlar vardı, sanırım evcil hayvan olarak besleniyorlardı. Onlar da ölmüştü. Cas, evlerinin dışındaki canlıların da öldüğünü fark etti, çimler ve çiçekler gibi." Geriye yaslandı. "Kemik Tapınağı'ndaki asmaların neye benzediğini hatırlıyor musun? Nasıl griye dönmüşlerdi?"

"Evet." Midemde gerginlik düğümleri oluştu. "Sence bunun... Kolis ile bir ilgisi var mı?"

Kieran başını salladı, bakışları üzerimde dolaştı. Bir an geçti. "O, yarattığı şeylerden beslenebilir."

Ne demek istediğini anlayana kadar kaşlarımı çattım. "Yükselmişleri mi yarattı, *ilk* Yükselmişleri mi?"

Yine başını salladı. "Ve Revenantları. Onlardan beslenebilir..."

"Daha fiziksel bir forma dönmek için," dedim, midem burkuldu. "Üzgünüm. Sözünü kesmek istemedim."

Küçük bir gülümseme belirdi. "Önemli değil."

Aklım hemen kız kardeşime gitti. Kolis Revenant'lardan beslenebiliyorsa, diğerleri gibi olmasa bile, kız kardeşim muhtemelen tehlikedeydi. "Millicent nerede?"

Kieran ağzını açtı ama sonra kapattı. "Bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Boynumdaki kaslar gerildi. Yerimde duramadım ve volta atmaya başladım. "Casteel burada olduğunu söyledi. Ben komada yatarken benimle biraz zaman geçirdiğini söyledi."

"Öyle yaptı." Kieran'ın bakışları beni takip etti. "Ama şu anda nerede olduğunu bilmiyoruz."

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak, duvardaki çatlaklardan birine bakmak için durdum. "Sence gitti mi?"

"Bilmiyorum, Poppy."

Ya gitmişse? Annemizi öldürdükten sonra kaçtığını hatırladım. Ama ben uyurken beni görmeye gelmişti. Bunun bir anlamı olmalıydı. Yutkundum. "Kaç tane Yükselmiş öldürüldü?"

"Birden fazla olay oldu. Toplamda yirmi." "Tanrılar."

"*Vadentia'n*, Kolis'in artık hayalet formunda olmaması için kaç kişinin ölmesi gerektiğini söylüyor mu?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama düşünmek için kendime biraz zaman vererek kapattım. Boynumun arkası karıncalandığında, keşke açmasaydım diye düşündüm. "Tamamen kurutuldular mı?"

"Evet." Biraz su içti.

Yavaşça nefes verdim. "Onun kanlarından güç alabilen tek kişi o olduğu için bilinen bir sayı olduğunu sanmıyorum, ama çok fazla gerekmediğini hissediyorum."

"Yani, şu anda bedenlenmiş olmasđ mümkün." Parmaklarını çenesine götürdü. "Gölge Tapınağı'nda nbetçilerimiz var."

Bu mantıklıydđ. Sonuçta, burası ölümün lkelinin... onurlandırıldığı yerdđ. lm tapmak yanlış görünüyordu.

"Kolis'in onlardan beslenebileceğini nasıl öğrendiniz?"

"Attes."

Primal'dan bahsedilince midem yine kıpırdadı ve işimi tuhaf bir sevgi ve üzüntü karışımı kapladı. Onu daha önce hiç duymamışken neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. "Kaç yaşında olduğunu söyledi mi?"

"Yaşlı," diye cevapladı Kieran, bardağını masaya koyup dirseğini koltuğun koluna dayadı. "Sadece Kolis ve Nektas'tan daha yaşlı."

"Vay canına..."

"Aynen yle."

Cüppemin düğmeleriyle oynarken bunu düşündüm. "O zaman bir Mahkeme'nin Primal tanrısı olmalı."

"yle olsaydı, adını bilirdik."

Doğru, ama o karıncalanma hissi yine başladı. Attes o kadar yaşlıysa, yaratılmamış, ilk doğan lkel tanrılardan biri olduğu anlamına geliyordu. O, hüküm sürmüş olmalıydđ...

"Vathi," diye fısıldadım.

Kieran, bardağına uzanırken durakladı. Savaş ve Barış Tanrılarına ait Mahkeme'nin adını söylediğimi duyduğunda, benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Tam olarak Savaş ve Anlaşma'nın lkel Tanrısı," dedim.

Kieran gözlerini kırtı. "Setti..."

"Attes'in adı... *vellm*. Attes'in iradesinin uzantısı, onun z. Bir Mahkeme'yi denetleyen her lkel tanrı, kan atını şağırma yeteneği kazanır." Daha önce bu kelimeyi hiç duymamış ve söylememiş olduğum işin kaşlarını çıttım. "Setti, Attes'in kan atıydđ."

Kieran bana biraz şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bunları bilmen çok garip. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. "Lailah ve Theon yalan değilse tabii."

"Yalan değiller." Ona doğru yaklaştım. "Aklıma gelen tek şey, Attes'in tahtından feragat edip onu Theon'a verdiği."

Kieran düşük bir ıslık çaldı. "Son birkaç yüz yılı ve biraz daha fazlasını stazda geçirdiğini söylemişti."

İçgüdülerim bana, bunun İlkel tanrıların, temelde akıl sağlığını korumak için yapmak zorunda oldukları bir şey olduğunu söylüyordu. Bir noktada bizim de yapmak zorunda kalacağımız bir şey. Ve tanrılar, bu... Bunu düşünemiyordum bile. Ama konumuza dönelim. Mahkemelerini teslim etmediler, tabii... "O kadar uzun süre hareketsiz kalmayı planlamış olmalı ki, hüküm süremeyeceğini biliyordu."

"Belki," dedi Kieran.

Attes'in bunu yapmasına neyin sebep olabileceğini merak etmeden edemedim. Cevabı bilmiyordum, tıpkı onun benim için draken kanının acısına neden katlandığını bilmediğim gibi. Ama bunun bir İlkel tanrının sık sık yaptığı bir şey olduğunu düşünmüyordum - ya da hiç yapmadığını. Her iki durumda da.

Oda kapısına bakarak başımı salladım. "Casteel, atına neden bu ismi verdiğini hiç söyledi mi?"

"Ego," dedi burun kıvrarak. "Sadece Cas, atına Savaş Tanrısı'nın atının adını verebilirdi."

"Setti'yi nasıl elde etti?"

"*Vadentia* sana söylemiyor mu?"

Gözlerimi kısarak baktım.

Kieran sırttı. "Yaklaşık on beş yıl önceydi. Belki de yirmiye yakın."

"O kadar uzun mu?" Şaşkınlık içimi kapladı. Atlantis atlarının diğerlerinden farklı olduğunu biliyordum.

Shire atlarından birkaç el daha uzun ve daha iriydi, iki kişiyi taşıyabilir ve önemli ağırlıkları çekebilirdi. Daha uzun yaşadıklarını da biliyordum, ama bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim.

"Setti bir sirtian, Iliseeum'dan geldiği söylenen bir Atlantis atı türüdür. Bunun ne kadar doğru olduğu kim bilir? Ama sirtianlar, iyi bakıldıkları takdirde onlarca yıl yaşarlar." Kaşları çatıldı. "Her neyse, o Elian'ın sürüsünün bir parçasıydı."

Casteel'in atasından bahsedilince gözlerim ona kaydı. —Tanrılarla savaştan sonra Elemental Atlantisli'ler ile kurtadamlar arasındaki ilişkileri düzeltmek için tanrıları çağıran kişi. Elian, Atlantis tarihinin önemli bir figürüydü, ama bunun ötesinde başka bir şeylerin olduğu hissini bir türlü atamıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum.

"Valyn, Cas ve ben onun malikanesini ziyaret ediyorduk. Malik ise... şey, nerede olduğunu biliyoruz," diye devam etti. "Elian o zamana kadar çoktan ölmüştü ve malikane Valyn'in hizmetçilerinden biri tarafından yönetiliyordu. Setti, tarlada tek başına, meyve bahçesindeki otlarla karnını doyuran bir taydı, ki bu garipti.

Normalde, genç bir atı tek başına görmezsiniz." Onun sözüne güvenmek zorundaydım.

"Bizi gördüğü anda peşimize takıldı." Kieran başını eğdi ve gözlerini kısarak, "Bunu unutmuşum," dedi. Aşağıya bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu, Delano'yu ilk başta çok gergin yapmıştı."

"İlginç," diye mırıldandım, bardağımı kaldırırken tüm bunları düşünerek. Setti adlı savaş atı, Attes'in *vellám'ı* olmalıydı. Onun iradesinin Theon'a geçmesinin tek yolu ölümdü ve Attes'in ölmediği açıktı. Ölmüş olsaydı bile, Theon *vellámına* Attes'in verdiği isimle isim vermezdi. Bu, kaybettiğiniz çocuğunuzun adını bir sonraki çocuğunuza vermek gibi bir şey olurdu. Ama Casteel Setti'yi tayken bulmuştu, öyleyse nasıl Attes'in kan atı olabilirdi? *Bu...* hissettiğim, hiç mantıklı olmayan his, yanlış olmalıydı. Değil mi?

Yine de, bir parçam Setti'yi görmek için ahıra koşmak istiyordu.

Tanrılar, yeniden odaklanmam gerekiyordu. Luxe'de olanlar çok daha önemliydi...

O anda aklıma başka bir şey geldi. Uzun süredir hareketsiz durumdaydım ve Yükselmişlerin uzun süre beslenmeden yaşayabileceklerini biliyordum — tıpkı Atlantisliler gibi, ama onlar kadar uzun süre değil. Bu, yaşlarına göre de değişiyordu. "Yükselmişlerden hiçbiri kana susamış hale gelmedi mi?"

"Kan stokları vardı." Kieran'ın üst dudağı kıvrıldı ve midem bulandı.

Bunu istemiyordum, ama aklıma Ian geldi. Onun şişelenmiş kanla beslendiği düşüncesi midemi bulandırdı. Bunu hayal edemiyordum. Ian olamazdı. En azından benim tanıdığım Ian olamazdı. Ama Spessa'nın Sonu'nda gördüğümde pek farklı görünmüyordu ve Vonetta onun tehditkar olmadığını söylemişti.

"Henüz hiçbirini yok etmedik," diye ekledi. "Henüz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Cas, kana susamış bir grup Yükselmiş'in başa çıkması daha da zor olacağını düşündü."

"Doğru."

"En azından evlerden birinde stok yoktu," diye ekledi bir süre sonra.

Şok dalgası içimi kapladı. "Bitmiş miydi?"

"Kesin olarak söyleyemem."

Bu keşfin ne anlama gelebileceğini düşünürken zihnim hızla çalışmaya başladı ve sürekli aynı soruya geri dönüyordum. Yükselmişler beslenmeden hayatta kalabilir miydi?

Aklıma hemen bir cevap gelmedi ve bunun nedeninin sadece *vadentia* içmiş olmam mı, yoksa cevabın sessizlik olması mı olduğundan emin değildim.

"Diğer Yükselmişlerin evlerinde hiç yok mu?" diye sordum, fazla ileri gitmemeye çalışarak.

"Sorabilirim," dedi Kieran. "Açıkçası, bunu düşünmemiştim."

Dudaklarımı sıkıştırdım. Ne fark ederdi ki? Benim için çok şey fark ederdi. "Beslenmeden hayatta kalan Yükselmiş var mı duydun mu?"

"Duymadım," dedi Kieran. Bir bakıma, bu cevap yeterliydi.

Ama bu, hiçbiri *olmadığı* anlamına gelmiyordu. Ve eğer bazıları beslenmeden hayatta kalabiliyorsa, Ian da...

Bu düşünceyi kafamdan silip attım, çünkü kendimi hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum. "Hâlâ hayatta olmalarına biraz şaşırdım."

"Cas, sen uyanana kadar onlara ne yapılacağına dair karar vermek istemedi," diye cevapladı. "Bunu yapmak doğru gelmedi."

Konuştüğümüz konuya rağmen dudaklarım gülümsedi. Casteel'in onların ölmesini istediğini ama kararını vermemiş olduğunu bilmem, benim görüşüme ne kadar değer verdiğini gösteriyordu. Ve bu... benim için her şey demekti.

"Poppy?"

Başımı kaldırdım. "Evet?"

Kieran'ın çarpıcı mavi gözleri, arkalarındaki özün aurasıyla şimdi daha da parlak, benimkilerle buluştu. "Olanlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Kıtada olanlardan bahsetmediğini hissettim.

"Kolis ile olanları mı?" Yürümeye devam ettim.

"Bilmiyorum, gerçekten. Bir şey gördüğümü veya duyduğumu hissetmekten başka bir şey hatırlamıyorum." Suyumu yudumladım. "Hatırlamadığım için şanslı olduğumu hissediyorum."

"Yine de kafanı karıştırıyor olmalı," dedi.

Bakışlarımı pencereye çevirdim, dudaklarımı içe doğru çektim ve dişlerimle ısırarak yüzümü buruşturdum. "Gerçekten düşünmedim."

"Poppy," diye başladı Kieran, ama devam edemedi ikimiz de Casteel'in varlığını hissettik.

Kieran kapıyı açmak için ayağa kalktı ve kapıyı açtığı anda midem bir anda düğümlendi. Dışarıya baktım, orada birini göreceğim düşüncesiyle heyecan ve endişe karışımı bir duyguya kapıldım. Ancak koridor boştu.

"Ben geldiğimde Naill dışarıda bekliyordu," dedi Kieran, Casteel'in ayak seslerini duyduğumuzda bakışlarımın yönünü fark ederek. "Ben geldiğimde o gitmişti."

Uyanık olduğumu biliyor muydu? Tawny biliyor muydu?

Casteel, iki gümüş tepsisi ve şarap gibi görünen bir şişeyle dengede durarak içeri girdi. Hava anında baharatların ve baharatlı etin zengin aromasıyla doldu, Kieran şişeyi alırken ve Casteel tepsileri masaya koyarken midem uyandı.

Yeterli koltuk olmadığını fark edince odayı taradım ve yatağın diğer tarafında bir tane daha gördüm. O tarafa doğru yöneldim...

Hafif bir enerji dalgası içimdeki özü harekete geçirdi ve bir saniye sonra, sandalye ayaklarının taşa sürtünme sesi beni durdurdu. Sandalye havaya yükseldiğinde kaşlarım yukarı kalktı.

"Arkamda neler olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye sordu Kieran, en büyük tepside gümüş kubbeli kapak kaldırırken.

"Muhtemelen hayır." Koyu gri koltuğun yatağın üzerinde süzülüp sonra alçaldığını ve masanın yanında sessizce durduğunu izledim.

Casteel'e döndüm. "Az önce sen...?"

Sağ yanağında bir gamze belirdi. "Belki." "Eather'ı nasıl kullandın da... önümde inanılmaz tembel olabiliyorsun?"

Sol yanağında da bir gamze belirdi. "Çünkü yapabiliyorum."

"Bir şeyi yapabilmen, onu yapman gerektiği anlamına gelmez."

"Öyle olmalı," dedim çenemi kaldırarak.

Kieran bana düz bir bakış attı. "Bu senden gelince çok mantıklı geliyor."

Casteel burnunu çekti. "Daha çok birinin kıskanç olduğu izlenimi veriyor."

Kieran'ın yorumunu görmezden gelip Cas'a odaklandım. "Değilim. Esansı kullanmak seni tüketir. Ne kadar çok kullanırsan, o kadar çok yenilemen gerekir." Onun zaten bildiği bir şeyi söyledim. Atlantisliler için de durum aynıydı.

Ve bu doğruydı. Öyleyse neden diğer sandalyelerden birine bakıp özü çağırıyordum? Çünkü özü savaş dışında kullanmamıştım... ve çünkü çocukça davranıyordum. İradem zihnimde şekillendi. Genellikle birkaç saniyelik bir gecikme olurdu.

Şimdi yoktu.

Sandalye hemen havaya yükseldi, ben durdurmadan önce neredeyse tavana çarpacaktı.

Kieran iç çekerek doğruldu ve bana döndü. "Neden?"

"Çünkü kıskançlık duyuyordu," diye cevapladı Casteel. "Ve dışlanmış hissediyordu."

"Kıskanç değildim." Kafamı ona doğru çevirdim. "Ben sadece..."

Bana dönerek, Casteel başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Her neyse," diye mırıldandım.

Casteel servis masasından üç bardak aldı ve Kieran'a baktı. "Sen de sebepsiz yere bir sandalyeyi havaya kaldırmak ister misin?"

Ona sert bir bakış attım.

"Özellikle değil," diye cevapladı Kieran, parlak mavi gözleri benimkilerle buluşurken tepsiyi servis masasına taşıdı. "Lütfen, kafama sandalye düşürme."

"Niyetim yoktu," dedim ve ekledim, "ama şimdi bunu düşünüyorum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Herkesin ne istediğini bilmediğim için her şeyden biraz aldım," dedi Casteel.

"Anlıyorum." Geniş yelpazeye baktım ve hafif bir heyecan hissettim. Bakışlarım Kieran ve Casteel arasında gidip geldi. İkisi de birbirlerine bakmıyordu, ama *notamı* kullandıklarını hissettim.

"Poppy?"

Sıcak, bal rengi gözler benimkilerle buluştu. "Evet?"

"Yemek yerken ayakta durmayı mı planlıyorsun?" Casteel, küçük tabaktan buhar çıkan, parlak renkli sebzelerle dolu bir kase ve çeşitli peynirlerin bulunduğu bir tabağı kaldırdı ve masanın üzerine koydu. "Yoksa kucağımıza oturmak mı istiyorsun?"

"İkisini de yapmayı

planlamıyordum." "Emin misin?"

"Evet." En yakın sandalyenin arkasına uzandım.

"Kraliçem," dedi ve ağzının bir köşesini kaldırarak bana yavaş, alaycı ve son derece sinir bozucu bir gülümseme attığında, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissetmeye başladım. "O senin sandalyen değil."

Kaşlarımı çattım. "Koltukların önceden belirlenmiş olduğunu bilmiyordum."

Casteel alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Artık var."

"Bu..."

"Sanırım," diye araya girdi Kieran, masaya geri dönerek, "onun senin sandalyen olarak gördüğü şey hala avizenin yanında asılı duruyor."

Ne?

Gözlerimi kırpıştırarak başımı geriye eğdim. "Unuttun," dedi Kieran.

Sandalyeyi aşağı indirdim—ikisinin kafasına değil sonra üzerine oturdum. "Hayır."

Casteel sırttı ve yanıma oturdu. "O yaptı." Kieran'a baktı. Sandalyeye iyice gömüldüm.

"Artık üzerimize sandalyeler düşmek üzere değil," dedi Kieran, oturarak ona attığım ölümcül bakışı görmezden gelerek, "Paylaşma fırsatı bulamadığım iki haberim var. İlki, yeni odalarınız hazır."

"Harika." Casteel şişenin mantarını çekerken ben arkama yaslanıp onları izledim. "Peki ikinci haber nedir?"

Kieran birkaç rulo çarşaf aldı. "Pensdurth ile ilgili."

Oturup Kieran'dan bir çarşaf rulosu aldım. "Pensdurth'ta ne oluyor?"

"Duke Ashwood'dan bir mesaj aldık," diye açıkladı Casteel, koyu kırmızı şarabı üç bardağa doldururken. Birini önüme koydu. "Sadakatinin 'tek gerçek Kral'a' bağlı olduğunu bildiriyor."

"Kolis mi?" diye sordum. O ağır, içimi kaplayan his yine göğsüme çöktü. Nefes alıp verdim, bunu kabul etmeyi reddettim. Bunu yapmak, onun hala üzerimde etkisi olduğunu hissettiriyordu.

"Evet." Casteel, tabaktan birkaç dilim kızarmış dana eti alıp tabağıma koydu.

Diğer elimle çatalı alırken, kucağımdaki elim yumruk haline geldi. "Pensdurth, Oak Ambler'a kıyasla daha küçük bir liman kenti olabilir, ancak güney şehirlerine gıda ve kaynak sağlamak için hala hayati öneme sahiptir."

"Biliyorum." Casteel büyük bir kaşıkla biraz sebze alıp tabağıma koydu. "Onun kararını yeniden düşünmesine yardımcı olmak için oraya bir alay gönderdim."

"Bunu seveceksin," dedi Kieran sessizce, benim hızla dolup taşan tabağıma küçük bir pirinç dağı eklerken, onlarınki boş kalmıştı. "Babanla birlikte gönderilen muhafızlardan biri olan Da'Silva, bu sabah geri dönerek Blood Forest ile Pensdurth's Rise arasında konuşlanmış oldukça büyük bir kuvvetle karşılaştıklarını bildirdi."

Kieran tabağıma birkaç dilim tavuk göğsü eklerken midem düğümlendi.

"Artık kayıp generallerin muhtemelen nereye gittiğini biliyoruz," dedi Casteel, ızgara balığı ısırık büyüklüğünde parçalara keserken. "Tam olarak neyin *önemli bir güç olduğu* kabul edilir? *bir kuvvet sayılır?*"

Kieran başını salladı. "Da'Silva yaklaşık iki bin kişi olduğunu tahmin ediyor."

"Kaç tane gönderdik?" diye sordum, Casteel'in kestiği balıklar tabağıma konarken.

"O kadar çok değil." Camını alıp bir yudum içtiğinde çenesinin kasları gerildi.

"Bu yüzden Thad'i *yardım* için gönderdim," dedi Kieran, henüz ölümlü haliyle görmediğim kahverengimsi siyah draken'den bahsederek.

Aklım Massene'nin dışında ölen on yedi kişiye gitti ve içimi öfke ve üzüntü dalgası kapladı. Uyanmışlardı ama sadece ölmek için. Bu bana asla adil gelmeyecekti.

"Bu konuda senin fikrini almayı planlamıştım, ama o anlarda caydırıldım," diye ekledi Kieran.

"Akıllıca bir karar," dedi Casteel.

Nefesimi zorlayarak Cas'a sordum, "Baban neden Pensdurth'a gitti?"

"Elçiyi, Kan Ormanı'ndan en az kayıpla geçmelerini sağlamak için eşlik etti," diye cevapladı ve elini bir kez daha hareket ettirerek birkaç peynir küpü aldı, ki bunlar da, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, benim tabağıma düştü.

"Onu *sen mi* gönderdin?" Sesim yükseldi. "Ve lütfen tabağına biraz yemek koy." Kieran'a baktım. "Sen de."

Kieran başını eğdi. "Evet, Kraliçem."

Elimi masaya sertçe vurdum. Dudakları seğirdi.

"Babam huzursuzlanmaya başlamıştı," diye açıkladı Casteel, sonunda kendi yemeğini tabağına koyduktan sonra.

şarap. "Ona yapacak bir şey verdim."

Kieran, Casteel'in donuk kehribar rengi bakışlarına bakılırsa, duyduğu halde neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir homurtu çıkardı.

"Neden huzursuzdu?" diye sordum, babası için endişelenmeye başlamıştım. Valyn Da' Neer iyi eğitilmiş ve güçlüydü. Kan Ormanı'nı geçecekti. Ancak, Pensdurth'ta gerçekte neler olup bittiğini veya orada kimlerin olduğunu bilmiyorduk.

Ancak Kolis'e sadık tanrıların uyandığını biliyorduk. Onları ölümlülerin dünyasına girmekten alıkoyan ne vardı? Hiçbir şey.

Kieran tavuktan bir ısırık aldı ve masanın diğer ucundaki Casteel'in bakışlarına karşılık verdi.

Cas kaşlarını kaldırdı.

"Tamam." İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Biri bana nedenini söylesin." "Babamı ve generallerin çoğunu "Şehre girerken," diye cevapladı Casteel.

"Neden böyle bir şey yapasınız ki?"

"Atlantis güçlerinin çoğu hala Rise'ın dışında. Onları şehre sokmak halkın stresini ve endişelerini artıracaktı." Casteel bana doğru kaşlarını çattı. Bir an sonra, sol elinin dizime konduğunu hissettim ve düşüncelerimde fısıldayan sesini duydum. *Yiyin, Kraliçem.*

Gözlerimi ona dikip, yavaşça çatalımı kaldırıp bir lokma aldım. Balık, baharat ve narenciye karışımıyla marine edilmişti ve oldukça lezzetliydi.

Dizimi sıkarak Casteel gülümsedi ve bir dilim kırmızı biber aldı.

O gülümsemeyi görmezden geldim. "Diğer neden nedir?"

"Babam seninle konuşmak isterdi. Ve tabii ki bu mümkün değildi." Çiğnemeyi bırakıp gözlerini bana çevirdi. "Onun seni o halde görmesine izin veremezdim."

Ona bakarken nefesim kesildi.

"Gerçekte ne olduğunu çok az kişi biliyor." Kieran, çatalla küçük bir pirinç yığını dengeledi. "Birçok kişinin bilmesini istemeyeceğini biliyorduk, özellikle de..."

Özellikle de kendimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsam.

Ya da potansiyel olarak deli bir Ölüm Primal'ı tarafından ele geçirilmiş olsaydım.

Göğsümdeki şişkinliği bastırarak nefes aldım ve Casteel'in profiline baktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, boğazımı temizleyerek. Kieran'a baktım. "İkinize de teşekkür ederim."

"Bunun için teşekkür etmene gerek yok." Casteel tabağıma baktı. "Daha fazla yemelisin."

"Yiyorum." Çünkü Casteel bana bir kez daha ne kadar... mükemmel olabileceğini gösterdi. İkisi de ne kadar tatlıydılar ve beni ne kadar iyi tanıyorlardı. Bu yüzden, birkaç çatal dolusu tereyağlı sebze ve kızarmış eti ağızıma tıkıştırılmaya özen gösterdim.

Casteel bir süre beni izledi. "Aferin kızım."

Elim ağızıma giderken dondu. Çatalımdan bir parça tavuk düştü ve pirinç yığına yumuşak bir sesle çarptı. İçimde iki farklı duygu dolaşıyordu. Biri inanamama duygusuydu çünkü... bana gerçekten "*aferin* kızım" mı dedi? Diğeri ise, kabul etmek istemediğim bir bölgede hissettiğim keskin bir sızıydı.

Sağ yanağında gamze belirdi ve gözleri kehribar renginden altın rengine dönüştü. Dizimin üzerindeki eli bacağımda yukarı doğru kaydı.

Düşen tavuk parçasını ve biraz pirinci alıp boğazımı temizledim. "Diğer şehirler ne olacak?"

"Ele geçirdiğimiz şehirler kontrolümüz altında kalacak." Kieran tabağındaki sebzeleri bitirip yenilerini aldı.

"Masadonia ne durumda?" diye sordum, mideye indirdiğim yemekler midemde ağırlaşmaya başlamıştı. "Şehri ele geçirmek için gönderdiğimiz kuvvetlerden haber aldık mı?"

Casteel, çataldaki dana etini çiğneyip yuttu. "Hayır." Bir kase meyve alırken Kieran'a baktı. "Keşifçiler gönderildi mi?"

"Öyleydi."

Tatlı, hafif narenciye aromalı şarabı yudumlarken kaşlarımı çattım. Keşifçiler o kadar yakın zamanda mı gönderilmişti ki Casteel şimdi mi onlar hakkında soru soruyordu? Masadonia'ya gönderdiğim alaydan haber gelmemesi, işlerin yolunda gitmediğini gösteriyordu. Bu da az önce yuttuğum pirinç ve tavuğu boğazımda takılmış gibi hissettirdi.

Sonraki düşüncelerim Kieran'ın kız kardeşine yöneldi. Onu Kraliyet Naibi ilan etmiş, Casteel ve benim yönetemeyeceğimiz durumlarda hüküm sürme yetkisi vermiş ve elli bin askerle Padonia'da kalmasını emretmiştik. Bu durumdan pek memnun değildi, ama onun sağlıklı ve güvende olmasına ihtiyacımız vardı. "Vonetta hâlâ Padonia'da mı?"

"Evet, ama uzun sürmeyecek," dedi Kieran, kızgınlık ve sevgi karışımı bir ifadeyle. "Görünüşe göre Valyn gibi o da huzursuzlanmaya başlamış. 'Hoşumuza gitse de gitmese de' başkent yoluna çıkacağını haber gönderdi."

Casteel'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Şimdi emirlere açıkça karşı mı geliyor?"

"Şaşırdın mı?"

"Hayır."

Gülümsedim. "Peki Padonia'da kalanlar ne olacak?"

"Onlar Komutan Centren'in komutası altında," dedi Kieran. Onun Kieran'ın yaşı ile babasının yaşı arasında bir yerde olduğunu düşündüm, ki bu da... her yaşta olabilir. "Generalleri konuşmamız lazım. Şu an Carsodonia'da kalıyorlar, ama bunun devam edip etmeyeceğine karar vermemiz gerekiyor."

Kemik Tapınağı'ndaki savaştan önce her generali nereye yerleştirdiğimizi hatırlamak biraz zamanımı aldı. "General Cyr hala Oak Ambler'da mı?"

"Doğru." Casteel bir çileğe kaşlarını çattı ve onu kaseye geri attı. Başka bir tane aldı. "Onları burada tutmak riskli olacak, güvenli şehirleri savunmasız bırakacaktır.

Onları ve birliklerini görev yerlerine geri göndermek de *bizi* savunmasız bırakabilir."

"Şehirler tamamen korumasız değil." Kieran yerinden kalkıp uzun bacağını uzattı. "Ancak yine de olabilecekleri kadar korunmuyorlar."

Onlar strateji konusunda benden çok daha deneyimliydiler, bu yüzden sessiz kalıp onları izledim. Generallerle yapılabileceklerin artılarını ve eksilerini tartışırken, onların olağandışı davranışlarını fark ettiğimden beri göğsümü sıkıştıran baskı hafiflemeye başladı. Casteel meyveleri incelemeye devam ederken, onlar birbirleriyle normal bir şekilde konuşuyor, fikirlerini ve seçeneklerini karşılıklı olarak paylaşıyorlardı. Belki de Kieran daha önce doğruyu söylemişti.

Sonra bana bakarak tabağıma birkaç üzüm ekledi. "Ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bence ikiniz de haklısınız. Her iki seçenek de riskli." Casteel parlak bir çileği çatalımın yanına koyarken gülümsedim. "Kaç tane Kanlı Taç askeri kaldığı hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Tahminlerimize göre, Kemik Tapınağı'ndaki savaştan sonra yaklaşık yüzde otuzları öldürüldü," dedi Kieran, kaşlarını çatarak.

Midem burkuldu. O kadar çok kişi mi öldü? Ben uyurken mi? Şaşkınlıkla arkama yaslandım. İnsanların öleceğini beklemiyordum. Öleceklerini biliyordum. Ama... "Bu nerede ve ne zaman oldu?"

"Çoğu, Wayfair'in altındaki mahzenlerdeyken savaşın hemen ardından ve sonra kaçarken başkent dışındaki çatışmalarda oldu," diye açıkladı Casteel. "Geri kalanlar ise Kanlı Taç'ı reddetmeyi reddedenlerdi."

"Biz de kayıp verdik mi?"

"Yaklaşık beş bin," diye doğruladı Kieran.

Kalbim daha da sıkıştı. Daha kötüsü de olabilirdi.

Kemik Tapınağı'ndaki savaşta çok daha fazlası ölmüştü, çoğu benim çok değer verdiğim kişilerdi. Tanrıların Kraliçesi, Nyktos ve *benim* sayemde hepsine ikinci bir şans verilmişti, ama bu ikinci şansın kısa sürdüğünü düşünmek yine de acı vericiydi. "Kaç kişi Kan Tacı'nı reddetti?"

"Sanırım..." Kieran gözlerini kısarak baktı. "Yaklaşık on beş bin." Yutkundum. "Hepsi bu mu?"

"Beklediğimden fazla," dedi Casteel, kaseye çok dikkat etmeden ilk topladığı meyveyi ısırarak.

Onun yorumu beni şaşırttı. Rise Guard'dayken bu adamlarla vakit geçirmişti. "Ama onlar ölümlüler, çoğu her şehrin en yoksul bölgelerinden gelmiş ve yoksulluktan kurtulmak için Crown Guard'a katılmış ya da başka seçenekleri olmamış insanlar," diye düşündüm. "Onların Blood Crown'a olan sevgileri için kılıçlarını kaldırmadıklarını biliyorsun."

"Bu çoğu için doğru olabilir." Casteel parmaklarıyla dalgın dalgın bardağının sapını okşadı. "Ama onların Atlantislilerden korkmak üzere yetiştirildiklerini biliyorsun, ailelerinin tüm nesilleri yalanlarla büyütülmüş. Biz onların düşmanlarıyız ve henüz farklı olduğumuzu kanıtlamadık ya da yönetimimizin ne anlama geldiğini göstermedik."

Ve Carsodonia üzerindeki kontrolümüzü kaybedersek, diğer Yükselmişler ve Kolis'i destekleyenler Isbeth'in yerini almak için ayaklanacaklar. Kan Tacı'nı reddeden herkes, hem kendileri *hem de* aileleri için bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar.

"Ama bu, birçokları için, Kan Tacı tarafından en adaletsiz muameleye maruz kalanlar için bile, daha derin bir anlam taşıyor." Parmakları durdu ve bakışları benimkilerle buluştu. "Hâlâ ettikleri yemine bağlıydılar — onlara bir amaç veren krallıklarına ettikleri yemine. Bir kimliğe. Onlar için Kan Tacı'nı reddetmek, kimliklerinin ayrılmaz bir parçasını reddetmek anlamına geliyordu. Birçoğu için, sahip oldukları tek şey buydu."

Söylediklerini sindirirken, ellerimi kucağıma indirdim ve arkama yaslandım. Tabağımdaki yemeğe bakarak birkaç dakika geçti. "Bize karşı çıkan herkesin birdenbire bizim *tarafımıza* geçmesini beklemiyordum. Ben sadece..."

"Sadece gereksiz yere hayatların kaybedilmesini istemiyorsun," diye tamamladı Casteel ve ben başımı salladım. "Kaybedilmediler."

Gözlerim tekrar ona döndü.

"Atlantia'ya bağlılık yemini etmeyi şiddetle veya... agresif bir şekilde reddedenlerle ilgilenmek zorundaydık, ama sadece reddeden diğerleri? Zihinleri değiştirmek imkansız değildir." Casteel bir yudum aldı. "Şu anda yanlış bir seçim yapmış olabilirler, ama gelecekte farklı bir seçim yapabilirler. Biz," dedi Kieran'a bakarak, "onlara bir şans vermek isteyeceğini biliyorduk."

Rahatlamış ve ikisine de sahip olduğum için çok şanslı hissederek sertçe nefes verdim. "Öyle," dedim, onların da anlamsız bir katliam yerine ölümlülere bir şans vermek isteyeceklerini bilerek.

"Askerler serbestçe dolaşmaya bırakılamazdı," dedi Kieran.

"Elbette," diye mırıldandım, Casteel uzanıp tabağını ittiğinde kaşlarımı çattım. Çatalımı elime aldığımda anladım. Madenlere mi gönderilmişlerdi? Elimi sıkıca kapattım. Evet, bazıları madenlerde çalışmayı kendi istekleriyle *seçmişti*, ki bu "*istekleriyle*" kelimesini geniş anlamıyla kullanmak olurdu, ama diğer işlere göre daha iyi para ödüyordu. Ancak mahkumlar genellikle Kan Tacı tarafından maaş almıyordu. Ve ceza olarak madenlere gönderilenler, ağır işlerde çalışmaya zorlanıyordu.

—ve çoğu zaman *ölümcül olan*—*ücretsiz* işgücü. Madenlere gönderilenlere ödeme yapmak için Kraliyet Hazinesi'ni tarayarak hangi paranın kullanılabileceğini belirleyecek zamanın olduğunu ciddi olarak şüpheliydim. Bu şekilde kimsenin fikri değişmeyecekti. "Lütfen bana onların Elysium Peaks'teki madenlere gönderilmediklerini söyle."

"Onlara bir seçenek sunuldu," diye başladı Kieran.

"Madenler ya da Harrowfeld."

Harrowfeld, gerçek bir şehirden çok bir ceza kolonisi gibiydi. Niel Vadisi'nde yer alıyordu ve kale ile askeri yatakhanelerin bulunduğu Willow Plains ve Ironspire'dan çok Three Rivers'a yakındı. Harrowfeld bir seçenekse, bu General La'Sere'nin Carsodonia'ya varmadan önce ya da ben staz durumuna girmeden sonra burayı ele geçirdiği anlamına geliyordu.

O anda aklıma başka bir şey geldi. "Atlantia'daki hapishaneler nasıldır? Hiç sormamıştım."

"Harrowfeld'dekiler kadar kötü değiller," dedi Casteel, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. "Biz daha çok... rehabilitasyon yaklaşımını benimsiyoruz, büyük bir koloni yerine birkaç küçük koloni var. Normalde tarım arazilerimizin içinde veya çevresinde bulunuyorlar, bu da onlara cezalarını çekerken bir şeyler öğrenme fırsatı veriyor."

"Yaptıkları iş için ücret alıyorlar mı?"

"Adil bir miktar alıyorlar." Casteel'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Onları madenlere veya Harrowfeld'e göndermek hoşuna gitmediğini biliyorum," dedi Kieran, çatalını tabağında ileri geri kaydırarak. "Ama şu anda elimizden gelenin en iyisi bu. İşler yoluna girdiğinde, tüm ceza sistemini yeniden gözden geçirebiliriz."

Yavaşça nefes vererek başımı salladım. Gerçek Ölüm Primal'ıyla savaş halindeyken bunu yapamazdık. "Yani, Blood Crown'da yaklaşık elli bin asker kalıyor, değil mi?"

"Birkaç bin farkla," dedi Casteel. "Peki ya Kraliyet Şövalyeleri?"

"Ironspire'da tutulanları kontrol ettikten sonra bile, kesin sayıları henüz ortaya çıkaramadık. Tek bildiğimiz, Isbeth'in birkaç bin olduğunu iddia ettiği." Kieran'ın çatalı durdu. "Bunun doğru olup olmadığı bilinmiyor, ancak geri kalan orduların kuzeye kaçmış olabileceği görülüyor."

"Pensdurth'a mı? Liman kenti o kadar çok askeri barındıracak kadar büyük değil." Sözlerimi bitirir bitirmez gerildim. "Masadonia."

"Bu mümkün," dedi Kieran sessizce ve sonra doğruldu. "Yani, generalleri geri gönderip göndermemeye karar verirken tüm bunları göz önünde bulundurmalıyız. Bence kalan orduların artık Kolis'e ait olduğunu varsaymalıyız. Onun yerinde olsaydım, en değerli şehirleri hedef alırdım. Başkent, Oak Ambler, Pensdurth ve Masadonia'nın ötesinde, Whitebridge'i hedef alırdım."

"Three Rivers'a değil mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Three Rivers daha büyük olabilir, ama birçokları için medeniyetin sınırında yer alıyor," dedi Casteel, kadehini kaldırarak. "Korunacak veya kazanılacak çok az şey varken, güneydoğuya doğru gittikçe bu durum daha da belirginleşiyor. Bu, Spessa'nın Sonu'nun farkında olmadıkları anlamına gelmez. Farkında olduklarını biliyoruz, ama bir orduyu doğuya hareket ettirmek fark edilecektir."

"Masadonia'dan taşınmadıkları sürece," diye işaret ettim.

"Doğru." Casteel bir yudum aldı. "Ama herhangi bir hareket Whitebridge'den görülecektir. Whitebridge, New Haven ve Three Rivers'a ve Batı Geçidi'ne erişim sağlarken, New Haven'ın doğusunda dağlar, batısında ise Kan Ormanı vardır."

"Ve güneyde Whitebridge," diye mırıldandım, düşüncelerim Oak Ambler'in savunmasızlığına kaydı. "Büyük olmayan bir ordu, Kan Ormanı'nın en kuzeyindeki bölgeden geçip Oak Ambler'a bizim bıraktığımız yoldan girebilir. Riskli, ama ne Whitebridge ne de New Haven'ın orada gözcüleri var."

"Cyr'a bunu bildirdik." Kieran tabağıma keskin bir bakış attı ve ben gözlerimi devirerek bir çatal dolusu pirinç aldım. "Hazırlıklar tamam."

"Benim fikrim, Murin'i Whitebridge'e geri gönderip La'Sere'nin bir kısmı Oak Ambler'a gidip Cyr'ı desteklemesi." Casteel kaseyi masaya koydu. "Geri kalanlar burada kalmalı."

General Aylard'ın kalmasının gerekli olup olmadığını sormaktan kendimi alıkoydum. Casteel'in söylediği mantıklıydı.

Mantıklıydı ve kazandıklarımızı korumak için en iyi şansı bize veriyordu. Öyleyse neden içime sinmiyordu? Neden her şeyi yanlış yapıyormuşuz gibi hissediyordum?

"Katılıyorum. Ayrıca elli bin askerin Padonia'da kalması gerektiğini düşünüyorum. Bildiğimiz kadarıyla, oradaki sayımız bilinmiyor." Kieran bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bazıları, ikiye karşı bir olduğu için benim fikrimin önemsiz olduğunu düşünebilirdi, ama ben onların öyle düşünmediğini biliyordum. Eğer karşı çıkarsam, beni dinlerlerdi. Bu yüzden, düşündüm ve aynı sonuca vardım. Planları mantıklıydı. Yine de, o belirsiz tedirginlik hissi hala içimi kemiriyordu. Bu yüzden, her şeyi tekrar düşündüm. Yine de, tereddütümü açıklayan tek şey *bir... his vardı*.

Ama ne ben ne de *vadentia* açıklayamadığımız bir hisle bu kadar önemli kararlar alamazdık. "Katılıyorum," dedim.

Casteel'in bakışları Kieran'a kaydı ve ben yavaşça sıcak şarabı yudumlarken o başını salladı, umarım bu, yanlış bir yaklaşım sergilediğimize dair içimde kalan şüpheyi ve rahatsız edici korkuyu silip süpürür. Sanki ölümlülerle ya da bizimle aynı kaderi paylaşan Yükselmişlerle savaşıyormuşuz gibi strateji geliştiriyoorduk. Hayatta kalmak. Vampryslar ölümlüler olmadan hayatta kalamazlardı, bu da onları hataya açık ve... mantıklı kılıyordu.

Peki ya Kolis?

Vadentia sessizdi, ama içimdeki daha derin bir içgüdü beni rahatsız ediyordu; bu içgüdüyü, İlkel öngörülerden bile daha az anlıyordum. Kolis'in mantıklı olmaktan *uzak* olacağı konusunda beni uyarıyordu.

BÖLÜM 20

POPPY

"Yükselmişler hakkında konuşmalıyız," dedi Kieran, ben endişelerimi bir kenara bırakıp yeniden odaklanırken. "Ve onlarla ne yapılacağı hakkında."

Kısa bir an için konunun değişmesinden memnun oldum, ama bu uzun sürmedi. Dürüst olmak gerekirse, Yükselmişler hakkında konuşmak savaş planları hakkında konuşmaktan daha zor geliyordu.

Çünkü ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Casteel, birdenbire ekşi tadı alan tatlı şarabı yudumlarken beni izledi. "Onlarla ilgilenilmesi gerekiyor."

Bardağımı masaya koyup derin bir nefes aldım. "Kan stoğu olmayanlar ne olacak? Bunun nedenini bilmiyoruz."

"Bilmiyoruz," dedi Kieran. "Ve bu bizim suçumuz. Bunu araştırmalıydık. Ama Poppy, muhtemelen stokları bitmiştir."

"Beslenemedikleri için kana susamış birçok Yükselmiş gördüm. Onlar Craven'a dönüşüyorlar." Casteel parmaklarıyla bardağına vurdu. "Beslenmeyen, beslenemeyen ve akıl sağlığını koruyan bir Yükselmiş ile hiç karşılaşmadım."

Ve o bunu bilirdi. Isbeth onu ilk kez esir tutarken bunu görmüştü.

Yükselmişlerin kan olmadan yaşayabileceğini tekrar kendime sordum, ama *vadentia* hala sessizdi.

Bildiğim tek şey, hiç kimsenin

Yine de, göğsümde bir ağırlık hissettim. Ne yapılması gerektiğini biliyordum, ama bu, her bir Yükselmiş'i öldürmenin bana doğru

Yine de, göğsümde bir ağırlık hissettim. Ne yapılması gerektiğini biliyordum, ama bu, her Yükselmiş'i öldürmenin bana doğru gelmediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Ve tanrılar, bu ne kadar saçma değil miydi?

Çünkü Isbeth Casteel'e zarar vermiş olsaydı? Bakışlarım, parmağını kestiği ele düştü. Ona zaten verdiği zarardan daha fazlasını vermiş olsaydı? Onu öldürmüş olsaydı? Her Yükselmiş'i yok ederdim ve bunu iki kez düşünmezdim. Peki, şimdi fark neydi? Yaşamın özü, bu kadar çok ölüm fikrine isyan mı ediyordu? Ve bu ölümdü, çünkü ben dahil herkesin Yükselmişler hakkında ne düşündüğüne bakılmaksızın, onlar hala yaşıyorlardı.

Casteel elini koluma koydu. "Kafanda çok şey konuş.

"Ben... Bu kararları veren kişinin nasıl ben olduğumu bilmiyorum," dedim. "Buna hazır değilim."

"Senin durumundaki pek çok kişinin, aldıkları eğitime rağmen, buna gerçekten hazır olduğunu sanmıyorum," dedi Kieran, her zamanki gibi bilgece konuşuyordu.

Ayağımı taş zemine sürterek, hareket etmek yerine oturmaya devam ettim.

Casteel elini elime koydu ve parmaklarımı sabitledi. Ancak o zaman peçetenin kenarını kıvırdığımı fark ettim. Gözlerimi ona çevirdim.

"Onlar Ian değil," dedi yumuşak bir sesle.

Ciğerlerimden hava kaçtı ve kalbim burkuldu. Tanrılar, bu muydu? Bu yüzden mi karar vermekte bu kadar zorlanıyordum? Yükselmişleri düşündüğümde, ilk aklıma gelenler onların yaptıkları korkunç şeyler değil de Ian mıydı? Onun, tanıdığım tüm Yükselmişlerden bir şekilde farklı olduğu umudu muydu? Çünkü bazı Yükselmişler farklıysa, bu Ian'ın hala tanıdığım ve sevdiğim kişi olabileceği anlamına geliyordu.

Tanrılar. Vikter'in bir keresinde, sırf kendi aptalca dileklerine dayanan bilgilere tutunmaktan bahsetmişti.

Ve bu aptalcaydı. Yükselmişler Ian değildi.

Gerçekte, Ian Yükseldiğinde, onun kim olduğunu artık bilmiyordum. Ve şimdi düşüncelerimi buna göre yönlendirirsem, hem ölümlüleri hem de Atlantislileri tehlikeye atmış olurum.

Derin bir nefes aldım. "Onları kurtaramayız," dedim boğuk bir sesle. "Yapabileceğimizin en iyisi, başkalarının da aynı kaderi paylaşmasını önlemek."

Casteel'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "Bununla bir sorunun yok mu?"

"Olmuyorum." Boğazımı temizledim. "Ama doğru olanı yapmanın her zaman iyi hissettirdiğini sanmıyorum."

"Öyle." Kieran başını eğdi. "Ve bu inanılmaz derecede... yetişkince geldi."

Ona çorak topraklar kadar kuru bir bakış attım. "Nasıl... nasıl yapacağız bunu?"

"Acı vermeden ya da bunu bir gösteriye dönüştürmeden bunu yapmanın yolları var." Casteel elimi sıktı. "Böylece Blood Crown'dan farklı olduğumuzu kanıtlayabiliriz."

Onların halka açık infazlarla ibretlik örnekler yaratmayı ne kadar sevdiklerini hatırlayarak başımı salladım. "İyi." Bardağımı alıp, boğazımdaki düğümü gevşetmek için bir yudum aldım. "Bu iş sessizce yapılmalı."

Kieran, Casteel ile göz göze geldi. "Bunu gerçekleştirmek için en uygun kişileri bir araya getirebilirim..."

"Hayır."

Bana döndüler.

"Bu kararı *biz* veriyoruz," dedim, elim yumruk haline geldi. "Başkalarına emirleri yerine getirmelerini istemeyeceğiz."

"Poppy." Casteel elimi sıktı. "Senin Buna ihtiyacın yok..."

"Neyimde? Ruhumda mı?" diye sözünü kestim. "O zaman neden başkalarının ruhunu karartmak isteyeyim ki? Çünkü öyle olur.

Öyle olmalı. Başkasının benim yerimi almasına izin vermeyeceğim. Hiçbirimiz vermeyeceğiz."

Çenesi gerildi ve sonra gevşedi. "Haklısın."

Derin bir nefes daha aldım. Casteel ve Kieran'ın çok iyi olduğu şeyi yapmam gerekiyordu. Benim durumumda olan birçok kişinin daha önce yaptığı şeyi. Bu, umursamamakla ilgili değildi. Kieran ve Casteel'in çok üzölmeyeceklerini bilsem de, bu kadar çok Yükselmiş'in sonunu görmek onlar için de kolay olmayacağını biliyordum. Ruhlarını karartmayabilir, ama toplu katliam yapmak - Atlantia, İki Kral Savaşı sırasında geri çekilip ilerlemiş olsaydı gerçekleşecek olan bir şey - kesinlikle bazı gölgeler bırakacaktı.

Bunu kafamda ayırmam gerekiyordu.

Çünkü Yükselmişlerin sonu kaçınılmazdı.

"Generallerle konuşmamız gerekiyor." Çatalımla tabağımdaki üzümleri kovaladım. "Buradaki işimiz bittiğinde, muhtemelen bunu yapmalıyız."

"Buradaki işimiz bittikten sonra yeni karargaha gideceğiz," diye karşılık verdi Casteel. "Ve sonra eminim Tawny'yi görmek isteyeceksin."

Midem düğümlendi, korku içimi sardı.

Bana baktığını hissettim ve "Doğru mu?" diye sordu. "Evet," diye cevap verdim çabucak, zihnimde düşüncelerimi tararken.

Onu görmek istememe nedenini açıklayacak bir neden arıyordum. Korku. Hiç mantıklı gelmiyordu. Çatalı bırakıp parmaklarımla üzümlü aldım. "Evet." Öyleydi, ama... Meyveyi ağzıma attım ve çiğnedim, ekşiliğini neredeyse hiç hissetmedim. "Ama önce halletmemiz gereken işler var."

Casteel sessizleşti ve bardağının kenarından beni izledi.

Şeker serpilmiş çileğe geçtim. "İnsanlara herhangi bir adres verildi mi?"

"Hayır," diye cevapladı Kieran ve ben yine onlardan gelen o hafif elektrik yükünü hissettim. "Şimdiye kadar bunu yapmanın bir anlamı yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl böyle bir sonuca vardınız?"

"İki nedeni var. Birincisi, sen komada idin ve ben insanlara tek başıma hitap edemezdin." Casteel bana doğru eğildi, bir elinde kadehi, diğer eliyle yine bacağıma dokunuyordu.

Ona baktım, ama o, eli uyluğumda yukarı doğru kayarken bakışlarımdan kaçındı. "İkincisi?"

"Oak Ambler'dan farklı olarak, buradaki insanlar kim olduğumuzu ve neyi temsil ettiğimizi biliyorlar."

Çileği ısırđım. "Düşünce tarzını tam olarak anlayamadım."

"Onlara günler önce hitap edip, bizden korkacakları bir şey olmadığını temin etmek mantıklı olurdu," dedi Kieran. "Ama Atlantisli ve kurtadamlarla her saat olmasa da her gün etkileşim halinde oldukları için bunu zaten biliyorlar."

Bunu düşündüm. "Ve ikiniz de onların daha fazla güvenceye ihtiyaçları olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bence sen ve Casteel bir ara halka açık bir yerde görünmelisiniz." Kieran tabağının yanındaki bıçağı düzeltti. "Görünür olun ki, her şeyin yolunda olduğu bilinsin."

"Gerçekten mi?" Şüphe uyandı. "Hepsi bu mu?"

"Bir konuşma yapmak *ister* misin?" diye sordu Casteel.

"Özellikle değil, ama..." Diye iç geçirdim. "Bence bunu yapmak akıllıca olur, böylece kim olduğumuzu bilirler."

"Kim olduğunuzu biliyorlar," diye cevapladı Kieran. "Ve bir tanrı olduğunuzu da."

Gerildim. "Demek istediğim o değildi." Kadehini kaldırdı.

"Biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu bilmemelerini tercih ederim. İnsanların bana tanrı gibi davranmak zorunda olduklarını hissetmelerini istemiyorum."

"Ama sen bir tanrısın," diye işaret etti Kieran.

O bariz olanı söylediği için, ben de söyleyebileceğimi hissettim. "Sen de öylesin."

O sertleşti. "Bu..."

"Farklı değil. Sen Kraliyet Danışmanı'sın. Casteel kral. Üçümüz tanırız. Üçümüz hüküm sürüyoruz. Farklı bir şey yok."

Kieran'ın gözleri bir milim kadar kısıldı. "Bu konuşmaya nasıl geldiğimizi ve bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Gözlerimi devirdim. "İkiniz de Kanlı Taç'ın gerçekte kim olduğunu konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Bu zaten yapılıyor," dedi Casteel. "Her mahallede küçük salonlarda toplantılar düzenleyerek Kanlı Taç'ın kim olduğunu ve Ayinlerin gerçek amacının ne olduğunu açıklıyoruz."

Şaşkınlık beni sardı. Aklıma böyle bir şey gelmemiştii. "Bu nasıl...?" Casteel'in eli uyluğumun daha yukarısına kayarken, nefesim kesildi, parmaklarından biri keskin bir karıncalanmanın yayıldığı yerden sadece bir santim uzaktaydı.

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ne diyordunuz, Kraliçem?"

"Toplantılar nasıl karşılandı diye soruyordum," dedim.

Casteel ona baktığında Kieran, "Birçok soru soruldu ve anladığım kadarıyla oldukça fazla reddedilme oldu" diye cevap verdi. "Ama belediye toplantıları nispeten iyi gidiyor. Perry ve Delano'dan daha ayrıntılı bir rapor isteyebilirim. Onlar toplantıları denetliyorlar."

"Bunu isterim," dedim, boğazımı temizleyerek. Kendimi çok dışlanmış hissediyordum, sanki ben komada yatarken olan biten her şeyden, alınan her karardan kopmuş gibiydim. "Sokağa çıkma yasağı ne olacak? Kaldırılabilir mi?"

"Onların biraz normale dönmelerine izin vermek isterdim, ama bunun iyi bir hareket olacağından emin değilim," dedi Casteel bir süre sonra. "Savaş bitmedi ve aramızda Yükselmiş Olanlar'dan daha büyük bir tehdit var."

"Ayrıca, bazı ölümlüler Kan Tacı'nın yönetiminden faydalandı," diye ekledi Kieran. "Statükodan sapmak istemeyeceklerdir"

statükodan sapmak istemeyeceklerdir. Onları genel halktan ayrı tutmak için yapabileceğimiz pek bir şey yok, ama güneş battığı anda Yükselmişleri serbest bırakmaya çalışarak kendilerini öldürmelerini engelleyebiliriz."

Bu mantıklıydı. "İnsanlar aramızda daha büyük bir tehdit olduğunu fark ediyorlar mı?"

"Kan Tacı'nın hâlâ bir tehdit olduğunu onlara bildirdik," dedi Casteel ve küçük parmağını uyluklarımın arasına soktuğunda gerildim, bu da geceliğin gerilmesine neden oldu.

Gözlerim ona kaydı. O göz kırptı ve bir parça kavun aldı. Tanrım, o tam da... *kendisiydi*. Ve ben onun ne yaptığını biliyordum. Bilerek dikkatimi dağıtıyordu, Yükselmişler konusunda karar verdiğimiz şeyi düşünmemem için. Bu biraz fazla işe yarıyordu. "Yani Kolis'ten bahsetmeyecek misin?"

"Onlar Yükselmişlerin kim olduğunu biliyorlar." Kieran tabağımdaki bisküviye göz attı. "Kolis'i hiç duymamışlar. Onun adını anmak sadece durumu daha da karmaşık hale getirecektir."

Ve karışıklık genellikle şüpheye yol açardı. "Onları hiç duymadıkları bir tehdit konusunda ikna etmek zor olur. Rhain ve Rhahar tanrılarının kim olduğunu biliyorlar. Kolis'i değil." O lanet parmağı hareket etmeye başlayınca durakladım. Duyularımı kullanarak, çam ve baharat kokusunu aldım. Yarı kapalı gözleriyle bakışlarımız buluştuğunda, çatalı kaldırdım. *Bu çatalla elini bıçaklayacağım.*

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve gamzesi ortaya çıktı. *Asla yapmazsın.*

Kaşımı kaldırdım ve çatalı aşağıya doğru çevirdim. Aşağıya doğru çevirdim. *Tekrar düşünmek ister misin?*

Alt dudağını dişlerinin arasına alırken kalın kirpikleri indi. Dişlerinin uçları görüldü. *Kraliçem*, dedi, parmağı benim çok, çok hassas bir yerime dokundu ve beni sandalyemden düşürmek üzereydi.

beni inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Keskin bir nefes aldım, damarlarım ısı ile doldu.

"Siz ikiniz, özel bir konuşma yapmanın kaba bir davranış olduğunu farkında mısınız?" diye sordu Kieran.

"Ben tam burada otururken *ikinizin* aynı şeyi yapması kabalık değil mi?" diye karşılık verdim.

Kieran'ın ağzı kapandı.

Ona gülümsedim. "Ve bu konuşmanın bir parçası olmadığını için şanslı olduğunu söylediğimde bana inan," diye mırıldandım, çatalımı masaya geri koyarak.

"Ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyorum," diye cevapladı ve Casteel ile bana anlamlı bir bakış attı.

Yüzüm kızardı ve Casteel kıkırdadı. Alay etmeyi bıraktı, parmaklarını geri çekti, ama eli uyluğumdan çok uzaklaşmadı, başparmağı daha az uygunsuz bir yerde ileri geri kayıyordu. "Ne diyordun?"

Düşüncelerimi toparlamak biraz zamanımı aldı. "Sadece insanların Kolis'i tanımadığını söylüyordum. Seraphena'yı ya da Kadim'leri tanımıyorlar. Ama onları karanlıkta bırakmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Buna katılıyorum," dedi Kieran. "Ama Kolis'in motivasyonlarının ne olduğunu veya ne istediğini bilmediğimiz halde onlara ne söyleyebiliriz?"

Casteel geriye yaslanıp elini çektiğinde çenesinin kasları gerildi. Elinin ağırlığını hemen özledim.

"Kaderler sana onun planları hakkında bir şey söyledi mi? Yoksa senin özel, ama görünüşe göre bazen hatalı *olan videntia'n* mı biliyor?" Kieran, gözlerimi ona diktiğimde uzanıp saçımın bir tutamını nazikçe çekiştirerek devam etti. "Sana bir şey söyledi mi?"

Ne yazık ki, Kolis'in ne istediğini biliyordum - ya da en azından Arae'nin söylediği şeyi. "Kaderler bana onun ne istediğini söyledi."

Sessiz kaldılar.

Söylemek üzere olduğum şeyin, barratların saldırısına uğramak kadar kötü sonuçlanacağını bilerek, kendime biraz sıvı cesaret verdim. "O, gerçek Yaşam ve Ölüm'ün İlk Varlığı olmak istiyor."

Kieran bardağını indirdi, odadaki sıcaklık buz gibi olurken gözleri Casteel'e çevrildi.

"Peki, bunu nasıl başaracak?" diye sordu Casteel, sesi yaklaşan ölüm kadar soğuk ve karanlıktı. "Senin bu türden tek varlık olduğunu düşünürsek?"

Cevap vermek hiç istemiyordum. "O... benim özümü almalı ve..." Altımaındaki zeminde hafif bir titreme hissettiğimde sözlerim kesildi.

Odanın havası aniden yoğunlaştı ve benden gelmeyen bir güçle, eterle doldu.

"Cas," dedi Kieran sessizce.

"Ve ne?" Casteel'in eti inceldi ve daha önce gördüğüm gri gölgeler ortaya çıktı. Ama aynı zamanda başka bir şey de...

"İşte bu." Sallanan avizenin titrek ışığında ona bakarken ağzım kurudu. Gölgeler boynunda yukarı doğru yükselirken, derisinin altında gümüş rengi bir şeyin parladığını gördüm, aynı desen Ancients'ta gördüğüm desenle aynıydı.

"*Casteel*," dedi Kieran daha yüksek sesle. "Sakinleşmelisin."

Göz bebeklerinin arkasında titreyen ışık, irislerinde yaylanarak kırmızı ve gölgelerle kıvrılıyordu. "Ben gayet sakinim."

Yakındaki camdan gelen kısa, keskin bir ses beni harekete geçirdi.

Uzanıp elimi boynunun arkasına doladım. Kieran, Casteel'in vücudundaki gölgeler boğazının yanlarından elime doğru hızla ilerlerken içinden küfretti. Temasla birlikte cildim karıncalandı. "Kolis benim özümü almayacak," dedim ona, içimden bir heyecan dalgası geçerek. "Bu olmayacak."

Aniden kanat çırpma sesi ve tüylerin hışırtısı beni ürküttü.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Kieran, siyah kuşlar—kargalar—odayı doldururken.

Onlarca kuş.

Sıkı, birbirlerinin etrafında dönen daireler çizerek uçuyorlardı, parlak gece yarısı kanatları havayı kesip çılgınca çırpıyordu.

"Haklısın," dedi Casteel, bir kuzgun omzuna konarken. Casteel'in gözlerinin etrafında ve elmacık kemiklerinin çukurlarında gölgeli bir özün toplandığını görünce tüylerim diken diken oldu. Holland ve Lirian'ın uyarıları, sesinde ölüm ve *yıkımın* özünü duyduğumda bir çekiç gibi çarptı. Tadını aldım... "Sana parmağını bile sürmeyecek, çünkü önce onun çürümeye ve küle dönüşmesini sağlayacağım."

"Biliyorum." Casteel'in saçlarını parmaklarımla tararken, Kieran sandalyesini geriye ittiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Ping sesi tıkırtıya dönüştü ve sonra odanın bir yerinden hafif bir çatırtı duydum. "Ama biliyor musun?"

Casteel başını eğdiğinde kuzgunun başı da aynı anda döndü. Kuşun gözlerinde hafif bir gümüş parıltı belirdi ve havayı titreten keskin, yankılı bir ses çıkardı. Bu ses hiç de normal gelmiyordu, çünkü yeni bir koku burnuma ulaştı, nemli toprak ve yosunu hatırlatan bir koku.

"Ne?" Casteel'in sesi gürledi, ama başka bir kuzgun sandalyesinin arkasına konarken dudaklarının hareket ettiğini görmedim.

Kuşlara ne olduğunu hiç anlamadım, ama o anda bunun bir önemi yoktu. Cas'ın cildi incelmeye devam ediyordu ve derinleşen gölgelerin altında gümüş rengi parılıyordu. "Beni yenmen gerekecek," dedim, dudaklarımı gülümsemeye kıvırarak. "Ve bunu başarabileceğini sanmıyorum."

Nefesimi tutarken bir kalp atışı geçti.

Casteel bana doğru atılırken, kuzgunlar kanatlarını çırparak havada süzülerek uçup gittiler. O kadar hızlı hareket etti ki, buz gibi dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmeden önce onun hareket ettiğini zar zor görebildim. "Bu bir meydan okuma mı?" Fısıltısı odada ve zihnimde yankılandı, içimdeki özü harekete geçirdi. "Kraliçem?"

Nefesim kesildi. "Öyle."

Kıkırdaması gece kadar karanlıktı. "Göreceğiz."

Cevap veremedi, ağzını ağzıma kapattı. Tüm düşüncelerim kayboldu. Beni öpüş şekli... Dudaklarının baskısı? Sert, dilinin dokunuşu talepkardı, dudaklarımı açmaktan başka seçeneğim yoktu. Zaten başka bir seçim yapmazdım. Öpücük derinleştikçe omurgamdan bir titreme geçti. Dili dilimin etrafında kıvrıldı ve dudakları ısınmaya başladığında, havayı kaplayan soğukluk geri çekildi.

Casteel'in vücudu titredi. "Düşünürsen, çok yazık," diye mırıldandı, alt dudağımı dudakları arasında yakaladı. "Bin yıldan fazla bir süre mezarda kalmak, sadece yok edilmek için uyanmak."

Casteel geriye yaslanıp, cildindeki son gölgeler kaybolurken dudaklarım karıncalandı. Kadehini aldı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bir yudum aldı.

Ellerimi dudaklarıma götürdüm, tadı... kemik ve kül gibiydi.

Yıkım.

Kieran ayağa kalktı ve Casteel'e bakarak birkaç kez gözlerini kırptı. "Sen iyi misin?"

"Bir tahta kadar," diye cevapladı Cas kayıtsızca, ama bardağını sıkıca tutuyordu.

"İyi." Kieran sandalyenin etrafından dolaştı. "Çünkü o kuzgunların ne halt ettiğini sormam lazım."

Casteel'in kaşları çatıldı. "Ne?" "Kuzgunlar vardı," dedim.

"Onlarca. Biri

omzuna kondu. Bir diğeri de sandalyenin üzerine."

"Onları fark etmedin mi?" diye sordu Kieran, tekrar oturarak.

"Hayır." Kaşlarını daha da çatmıştı. "Bütün şehri yerle bir etme arzusuna kapılmamak için kendimi zor tutuyordum."

Casteel'e bakarken, onun sözlerinden hiç şüphe duymadım. Kendime bile inkar edemedim. Dudaklarından yıkımın tadını almıştım. Arae'nin uyarısı, ben arkama yaslanırken zihnime sızdı.

"O zaman buna odaklanman iyi olmuş," diye mırıldandı Kieran, kadehini kaldırıp şarabı bir yudumda içti. Kış mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "Bir karga sürüsü çağırabilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim, Kieran'ın gözünü diktiği bisküviyi alıp tabağına bıraktım. İhtiyacı var gibi görünüyordu. "Ama o yapabiliyorsa ve ben yapamıyorsa çok sinirleneceğim."

Casteel'in kaşları arasındaki çizgi düzeldi ve dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Daha çok kıskanacaksın gibi görünüyor."

Dudaklarımı büktüm.

Casteel bana bakarken Kieran hemen bisküviyi küçük, ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmaya başladı. "Yalan söylemeye bile kalkışma," dedi, "ve kıskanmayacağını söyleme."

Yalan söylemeyecektim.

Çünkü kesinlikle kıskanacaktım.

Gözlerimi devirdim, boğazımdan yükselen kahkahayı bastırdım. *Ondan* sonra nasıl dalga geçebildiklerini tuhaf ve komik buluyordum. Ama yapabiliyorlardı.

Ben de yapabilirdim.

Ve tanrılar, bu benim ne kadar değiştiğimin bir göstergesi değilse, neyin göstergesi olduğunu bilmiyordum. Bana değişmem için alan tanıyan sadece Casteel veya Kieran değildi. Delano ve Emil, Naill ve Vonetta da vardı. Ve...

Aklıma bir şey geldi. "Yükselmişler için planlarımızı diğerlerine de anlatmalıyız."

"Diğerleri mi?" Kieran bana bir bakış attı ve ağzına bir parça kırık bisküvi attı.

"Naill ve Emil gibi. Delano. Eğer buradaysa, kız kardeşin," diye açıkladım. "Malik bile. Eminim ne yapmayı planladığımızı merak ediyorlardır ve onlar bizim... Bilmiyorum. Konseyimiz gibiler."

"İç Konseyimiz gibi mi?" diye önerdi Kieran.

"Daha çok Gölge Konseyimiz gibi," dedi Casteel. "Malik'in bunun bir parçası olmasından rahatsız olmadığından emin misin?"

"Evet," dedim, onun karıştığı olaylara rağmen hiç düşünmeden. "Malik, Kan Tacı veya Kolis ile çalışmıyor."

"Biliyorum." Casteel dirseğini koltuğun koluna dayadı ve parmaklarını boynundaki altın zincirin üzerinde gezdirdi. "Onu sormadım." Çenesi gerildi ve sonra gevşedi. "Malik, kabuslarının kısmen sorumlusu."

Midem kasıldı. "Öyle, ama..." Ama o Casteel'in kardeşi. Kız kardeşimin ruh eşi. "En iyisini yaptığını düşünüyordu..." Onun bakışları soğuk bir kehribar rengine dönüşürken bir yudum içtim. "Onun orada olması benim için sorun değil. Senin için sorun mu?"

Bakışları başka yere kaydı ve bir an geçti. "Benim sorunum yok."

Kieran, masadaki damarları izlediği yerden başını kaldırdı. "Gölge Konseyi'nin varlığını açıkça kabul etmememizi öneririm." Casteel burnunu çekti.

Kieran arkasına yaslandı, bakışları Cas'ın üzerindeyken, "Kolis hakkında konuşmaya devam etmeliyiz," dedi.

"Dediğim gibi," diye cevapladı Casteel, orta parmağıyla kadehinin sapını tıklatarak, "Artık dengedeyim."

Kieran bir anlığına ona baktı, sonra dikkatini bana çevirdi. "Öyleyse, Kolis Yükselip böyle bir İlkel olmak istiyorsa, Blood Crown'un istediği şeyi istediğini söyleyebiliriz: mutlak güç ve hakimiyet."

Tedirginlik yayıldı. Kolis diğerkleri gibi miydi?
Herkes üzerinde güç ve hakimiyet mi istiyordu? Kan Tacı
hayatta kalmak için alem üzerinde güce ihtiyaç duyarken,
Isbeth'in *ne* istediğinden emin değildim.

Onun bile ne istediğini bildiğinden emin değildim.

Bir kez daha, daha önce hissettiğim o duygu geri geldi:
Kolis'i, *bizim* yapacağımız veya isteyeceğimiz şeylerin
merceğinden bakarak değerlendiriyorduk.

"Onun hakkında bildiklerimden yola çıkarak," dedi Casteel,
"ölümlülerin dünyasının kontrolünü ele geçirmekle
yetinmeyeceğine bahse girerim."

Thorne'un bana söylediklerini hatırlayınca midem bir anda
burkuldu. *Çoğu kişi,*
Ölümlülerin dünyası üzerinde değil, tanrıların dünyası üzerinde
de böyle bir güce sahip olma fırsatını hemen değerlendirirdi.

"Hem ölümlülerin *hem de* tanrıların dünyasını yönetmek
istiyor," dedim.

"Orada duracak mı?" diye sordu Kieran, ve ben onun
diğer alemini kastettiğini biliyordum. "Perdeyi geçebilir mi?"

"Evet," dedim, bardağımı kaldırarak. "Neredeyse
denemesini isterdim. Onun için pek iyi sonuçlanacağını
sanmıyorum."

"Ama Kan ve Kemik'in İlkel Olanı olarak..." Kieran,
Casteel'den gelen düşük bir uyarı sesi duyunca sözünü yarım
bıraktı. İçini çekti. "Böyle bir şey olmayacak ama Kolis..."

"Durdurulamaz," dedim. "Kaydedilen zamanlardan beri
Primal. Benim gibi bir öğrenme sürecine ihtiyacı olmayacak.
Ama ölümlü alemini yönetip bundan faydalanamaz. O, bir
Mahkeme'ye bağlı gerçek Ölüm Primal'ı. Varlığı, alemdeki
ölümlüleri ve tüm canlıları etkileyecek."

Kieran kaşlarını çattı. "Haklısın. O zaman ne isteyebilir ki?"

Aklım kehanete gitti. "Ölüm ve yıkım," dedim, elimdeki
bardağa bakarak. "Kolis, Nyktos gibi ruhları yakalayabilir."

"O, ölümlüleri ve Atlantislileri - ruhu olan her şeyi - yaşam ve ölüm arasında sıkışmış bir arafta tutabilirdi," dedi Casteel, benim düşünce çizgimi takip ederek. "Yani, hüküm sürece kimsesi yokmuş gibi bir durum olmazdı."

Ve bunu başarmak için Yükselmesine bile gerek kalmazdı.

Elimi kucağımda yumruk yaptım. "Onu bulmalıyız, ilk hamleyi onun yapmasını beklememeliyiz."

"O ilk hamleyi çoktan yaptı," dedi Casteel, sesi soğuktu. Onun içinde buz gibi bir hava hissettim. "Senin üzerinde etkisini kullandığında."

Bu gerçek, bir hançer kadar keskin bir şekilde içimi deldi. Kolis ilk hamleyi yapmıştı ve savaş hakkında pek bir şey bilmesem de, bunun onun üstünlük sağladığı anlamına geldiğini biliyordum. Kontrolü geri kazanmak kolay bir iş olmayacaktı.

"Poppy."

Casteel'in sesi beni düşüncelerimden kopardı ve başımı kaldırdım.

yu

kar Elini benimkinin üzerine koydu. "Daha fazla yemelisin." "O 1 haklı," diye Kieran da söze karıştı. "Normalden daha fazla ba yemelisin

ktı

m.

daha fazla yemelisin. Ve daha önce konuştuğumuz gibi, daha fazla beslenmelisin."

Casteel'in dolgun dudaklarında dumanlı bir gülümseme belirdi. "Sabırsızlıkla beklediğim bir şey."

Kieran iç çekerek arkalarına yaslanırken, karnımın alt kısmındaki kaslar gerildi. "Paylaştığın için teşekkürler," diye cevapladı.

Casteel meyve kasesine uzanırken, "Doydum," dedim. "Gerçekten yapamam..." Bir draken'in farkına varınca sözlerim kesildi. Kapıya baktım.

Kieran kaşlarını çatarak benim bakışımı takip etti. Dikkatim Casteel'e kaydı. O da kapıya bakıyordu.

"Yani, hissedebiliyor musun?" diye sordum merakla. "Bir drakenin yakınlarda olduğunu?"

"Maalesef," diye mırıldandı Cas.

Eather'ın zayıf uğultusuna konsantre olurken ona alaycı bir bakış attım. Drakenlerin kendine özgü izleri yoktu

en azından benim için. Ve onları görmeden hangi drakenin yaklaştığını asla bilemezdim. Ama şimdi? Kimlerin geldiğini bana söyleyen bir his vardı.

Reaver.

"İkinizden biri kim olduğunu söyleyebilir mi?" diye sordum.

Kieran başını salladı ve ellerini silmek için bir bez aldı.

"Ama tahminde bulunabilirim." Bezi masanın üzerine atarak, bana baktı. "Sen?"

Gülümsedim. "Evet."

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. "İnanılmaz derecede... kendini beğenmiş görünüyorsun."

Birinin yaklaştığını duyunca Casteel kaseyi masaya bıraktı.

"Reaver, değil mi?"

Başımı salladım.

"Harika," diye mırıldandı Kieran, ayağa kalkarak.

"İkinizin onunla neden bu kadar sorun yaşadığını anlamıyorum," dedim.

"Bu ciddi bir soru mu?" diye karşılık verdi Casteel.

"Onu neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Yeterince tanıyorum."

"Kieran onu sevmediği için sen de sevmiyorsun." Geriye yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "O sana çok yardımcı oldu, özellikle de seni kurtarıırken," diye hatırlattım. "Ayrıca o çok..."

"Onun iyi biri olduğunu söylersen," diye sözünü kesti Casteel, "bu kelimenin tanımına dair ciddi sorularım olacak."

"O senin iyi olduğunu düşünüyor," dedi Kieran, kapıya doğru giderken omzunun üzerinden. "Onun tanımını zaten sorguluyorum."

Ben burnumdan soludum. "Haklı."

"Uh-huh," diye mırıldandı Casteel, bir yudum alarak. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini sormaya başladım, ama o sırada Kieran kapıyı araladı. "Ne?"

Bu pek de dostça olmayan selamlamaya iç geçirdim. "Uyandı," dedi Reaver alçak, kısık sesiyle.

Kieran kapının önünde sabit bir şekilde durmaya devam etti. "Ve?"

"Kieran," diye bağırdım, masadan kalkarak. "Onu içeri al."

Kolunu uzattı ve kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde daha fazla açtı. Ayağa kalktım. Kieran'a da kenara çekilmesi gerektiğini söylemem gerekeceğini düşündüğüm anda, o bunu yaptı.

Bir nevi.

Reaver hiç de küçük bir adam değildi, ama Kieran'ın yanından geçerken gördüğüm tek şey çıplak göğsüydü.

Reaver'ın gerçekten giysi giyip giymediğini bilmediğimden, hızlıca bir bakmaya cesaret ettim. Perde ya da hiçbir şey giymediğini, bol siyah pantolon giydiğini görünce rahatlardım ve ona doğru adım attım.

O, odanın birkaç adım içinde durdu ve çenesini aşağı eğdi, omuzlarına kadar uzanan sarı saçları öne doğru sallandı.

"Uyanık olduğunu görmek güzel." Kieran kapıyı kapatırken başını kaldırdı. "Ve kendin gibi görünüyorsun."

Ayaklarımın üzerinde kayarak, parmaklarım taşa kıvrıldı. "Kendime döndüğüme... memnunum." Reaver'ın geriye doğru uçtuğunu gördüğüm belirsiz bir anı aklıma gelince ellerimi birleştirdim. "Ve o sırada yaptığım her şey için özür dilerim..."

—

"Gerek yok," diye Reaver sözümü kesti.

"Bir kez olsun," dedi Casteel, bardağını masaya koyarak, "ona katılıyorum."

Duvardaki ince çatlaklara baktım ve yüzümü buruşturdum. "Ama gerçekten gerek olduğunu düşünüyorum."

"Sen kendinde değildin."

Öyleydim, ama yine de. "Bu bir mazeret değil..."

"Buraya gereksiz bir özür için gelmedim, Poppy." "Ona meyaah *Liessa* diye hitap etmen gerekmez mi?" diye sordu Casteel

diye sordu, gözleri Reaver'a sabitlenmiş, parmağıyla bardağının bardağının kenarına dokundu.

Onun bana eski Atlantis dilinde kabaca "*Kraliçem*" anlamına gelen şekilde hitap etmediğini fark etmemiştim bile.

"Tanrıların Kraliçesi uyandı," diye cevapladı Reaver, düz bir ses tonuyla. "Bu nedenle, *o* meyaah *Liessa'dır*."

Casteel'in parmağı durdu ve Kieran gerildi. "Son konuşmamızda böyle dememiştin."

"Benim söylediğim şey, bunun Nektas veya bana hiç uygulanmadığıydı," diye cevapladı Reaver, kollarını kavuşturarak.

"Poppy'nin artık senin meyaah'ın olmadığını hiç söylemedin," dedi Casteel, sesini alçaltarak.

Liessa olduğunu söylemedin," dedi Casteel, sesi alçaldı.

Çok alçaktı.

"Bu gerçekten önemli değil." "Katılmıyorum." Casteel'in bakışları Reaver'ın üzerindeydi. "Dürüst olmak gerekirse, bana Poppy demesini tercih ederim," dedim, yanlarına gidip aralarına girdim. "Ve bunu biliyorsun."

"Açıkçası, bana Poppy demesini tercih ederim," dedim, yanlarına yaklaşarak aralarına girdim. "Ve bunu biliyorsun."

"Mesele bu değil, Kraliçem," dedi Casteel. "Mesele, draken'in artık sana hizmet etmemesi için olacağıdır," dedi Kieran, sesi gergin.

Gerildim, bakışlarım Reaver'a döndü. Bu, drakenlerin Iliseeum'a geri döneceği anlamına mı geliyordu?

"Artık ona hizmet etmediğimizi hiç söylemedim," diye yanıtladı Reaver, sesi Kieran'a verdiğim bisküvi kadar kuru. "Sadece gerçek Kraliçe artık uyanmış ve..."

"Sorun değil." Elimi sallayarak onu durdurdum. "Sen... gidiyor musun?"

Reaver kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?" "Eve."

"Neden öyle bir şey yapayım?" Kaşlarının arasındaki kırılganlık derinleşti.

"Seraphena uyandı ve...?"

"Bizi uyandırdın ve sana yardım edeceğimize dair söz verdik," dedi Reaver. "Bu değişmedi."

"Değişebilir mi?" diye sordu Casteel.

"Seraphena bizi çağırırsa, evet," diye cevapladı. "Ama bunun olacağını sanmıyorum, tabii..."

"Ne olmadıkça?" diye sordum.

Yavaşça nefes verdi. Bunun hayal kırıklığından mı yoksa tedirginlikten mi olduğunu anlayamadım. "Orada yardımımıza ihtiyaç duyulmazsa, ve bu olursa, Nektas'ın düştüğü anlamına gelir. Öyleyse, bunun olmaması için dua edelim."

Söylediklerini kavradığımda nefesim kesildi. İlk drakenin düşmesi fikri bile anlaşılması zordu. "Evet," mırıldandım, cüppemin düşmesiyle oynarken yutkundum. "Umalım." Reaver'ın boş boş ziyaretlere gelmeyecek biri olduğunu bildiğimden, boğazımı temizledim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Yardıma," diye cevapladı Reaver, her zamankinden daha da boğuk sesiyle. "Jadis'i kurtarmak için yardıma ihtiyacım var."

BÖLÜM 21

POPPY

"Jadis mi?" diye fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman tanrım."

Casteel bir anda ayağa kalkıp yanıma geldi. Elini kolumun üst kısmına doladı. "İyi misin?" "Evet. Evet." Bornozumun düğmesini çekiştirdim. "Sadece... onu unutmuşum." Reaver'a baktım. "Çok üzgünüm. Hatırlamalıydım."

"Uyandığından beri çok şey oldu," diye hatırlattı Cas. "Evet, ama..." Bu unutulması zor bir şeydi. "O nerede nerede?"

"Willow Plains'de, Ironspire'ın altında," diye cevapladı Reaver, Willow Plains'in en yüksek noktasındaki, denizden beslenen dört nehirle çevrili kaleyi kastederek. "Ironspire'ı ve alçak arazideki yatakhaneleri işgal edenler halledildi."

Kieran ve Cas ile az önce konuştuklarımdan bunu tahmin etmiştim. "Ne yapıldığını bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır," diye onayladı Reaver.

Burnumu kırıştırdım. "Peki Jadis Ironspire'da nerede?"

"Kendini kalenin altına gömdü ve ben ben yapamadım..."

Kolumu bırakarak Casteel, Reaver'a baktı. Çenesi düşmüştü ve saçları yüzünü gizlemek için bir perde gibi sarkıyordu.

Reaver kuru bir öksürük attıktan sonra devam etti.
"Uykusunda ona ulaşamadım."

Ona bakarken göğsümde bir hüzün belirdi. Nadiren duygularını gösterirdi, ama şu anda mücadele ettiği şey, söylediği her gergin kelimedede belliydi.

"Biliyorum..." Reaver boğazındaki gerginliği giderdi.
"Biliyorum, uh, yetişmen gereken çok şey var." Başını kaldırdı ve bakışları Casteel'e kaydı. "Uyandığından ve geri döndüğünden beri ikisinin de, sevişmekten başka bir şey yapmayacak kadar akıllı olduklarını sanmıyorum

"Çiftleşmek mi?" diye haykırdım.
Casteel'in eli sırtımdan aşağı kaydı. "Bu demek oluyor ki..." "Ne demek olduğunu *biliyorum*," dedim, Reaver'ın açıklamasında sadece Reaver'ın sözlerinin sadece ikimizi içermediğini biliyordun, dedi.

"Sen buradan ayrıldığın anda hissettim."

"Oh," diye fısıldadım, Kieran'a bakarak. Masaya dönmüş ve kasedeki son bisküviyi almıştı.

"Yapman gereken şeyler olduğunu biliyorum," diye tekrarladı Reaver, "sadece Jadis..." Gözlerini kapattı ve pullarının çıkıntıları daha belirgin hale geldi. Casteel bana yaklaştı ve Kieran bisküvisini parçalamayı bıraktı. "Ne kadar zamandır öyle gömülü olduğunu bilmiyorum. Ve neden yaptığını da bilmiyorum. Ama... Onun iyi durumda olmadığını biliyorum."

"Anlıyorum. Casteel de anlıyor. Eminim diğerleri de anlar," dedim. "Şimdi ona biz bakacağız."

"Teşekkür..." Reaver derin bir nefes aldı, hızlıca gözlerini kırptırırken sesi titriyordu. "Teşekkür ederim."

Umarım bana teşekkür etmek için bir nedeni vardır. Botlarımı aramak için döndüm. "Onu nasıl uyandırabileceğimi biliyor musun?"

"Nektas, daha önce onu uyandırdığı için senin dokunuşunun işe yarayabileceğini düşünüyor," dedi Reaver.

Casteel'in çenesinin gerginliğinden ve Kieran'ın gözlerinin arkasındaki damarın atışından, ikisinin de bundan pek hoşnut olmadığını anlayabiliyordum. "Neden işe yaradığını bilmiyorum ve yine işe yarayıp yaramayacağını da bilmiyorum..." Öngörü bana bunu söylememeli mi? Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kieran.

"*Vadentia*'nın neden ve nasıl çalıştığını bana söyleyecek mi diye bakmaya çalışıyorum," dedim.

"Nasıl gidiyor?"

Gözlerimi kocaman açtım ve ona sert bir bakış attım. O sıırttı. "İyi gitmiyor, anlıyorum."

"Sana bir daha bisküvi vermeyeceğim," diye mırıldandım ve Casteel'in botlarımı alıp oturduğum sandalyenin yanına koyduğunu gördüm. "En azından o yardımcı oluyor."

"Ben değil miyim?" diye cevapladı Kieran.

Kafamı salladım, oturdum ve botumu aldım.

Casteel önümde diz çöktü. "Giysilerini değiştirmek için vaktin var, biliyorsun."

"Kimse onu görmeyecek," dedi Reaver. "Ironspire'ın boş kalmasını sağladım."

"O zaman giyinmeme gerek yok." Gözlerim Reaver'ınkilerle buluştu. "Jadis yeterince bekledi."

"Sanırım ben geride kalacağım," dedi Kieran, bana bakarak. "Birinin kalması lazım."

"Bana uyar," dedi Reaver. "Onayını aldığım için memnunum," dedi Kieran alaycı bir şekilde.

Reaver ona kaşlarını kaldırdı ve sonra bana, "Onu gölge adım atmaya ikna etmek için zaman kaybetme. İkili olanlar buna her zaman karşı çıkmışlardır," dedi.

"Sen bile mi?" diye sordum.

Reaver başını salladı.

"Ama sen uçabiliyorsun."

"Aynı şey değil," diye mırıldandı Reaver.

"Kalmak istediğinden emin misin?" diye sordu Casteel Kieran'a.

"Yüzde yüz istediğim şey bu," diye cevapladı. Ben gülümsemeye başlayınca gözlerini bana dikti. "Ve geri döndüğünde, sen ve ben, senin tek başına başka bir aleme seyahat etmeni konuşacağız."

Gülümsemem kayboldu.

Kieran, Casteel deri bir kılıf takarken sııttı. "Evet, bunu unutmadım."

Diğer botumu giyerken iç geçirdim ve ayağa kalktım. Casteel göğsüne bir kılıç kınladı ve Reaver'ın geniş, boş salonda beklediği yere doğru yürüdük.

Kieran bana döndü ve başımın arkasını kavradı. "Dikkatli ol," dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Bize daha yeni döndün."

Gözlerim kapandı ve duyguyla dolu, alçak ve sert sesini duyunca göğsüm sıkıştı.

"Poppy?" diye ısrar etti.

Boğazımı temizledim. "Olacağım."

Dikleşerek, Casteel'e kısa bir selam verdi ve uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra durdu, omuzları yükseldi ve başını Reaver'a doğru sertçe çevirdi. "Umarım arkadaşın olabildiğince iyidir."

Reaver sessizce bakarken çenesi gevşedi. "Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle.

Kieran'ın Reaver'a söylediği sözler beni şaşırttı, ama midemi birdenbire düğümleyen şey bu değildi.

"Poppy?" dedi Casteel sessizce.

Gözlerimi kırıştıtırarak, Kieran'ın uzaklaşan sırtından bakışlarımı çekip ona baktım.

Bakışları endişeyle doluydu. "İyi misin?"

Evet dedim sanıyordum, ama Kieran odaya girdiğinden beri olan biten her şeyi, Casteel ile Kieran arasındaki her bakışı düşününce kalbim deli gibi atıyordu. Akşam yemeğinde bile çok fazla bakışma olmamıştı, ama ben

normal davrandıklarını düşünmüştüm. Ama geriye dönüp baktığımda, krallıkla ilgili planlar dışında birbirleriyle pek konuşmadıklarını fark ettim — en azından yüksek sesle. Kieran bana hiçbir şey olmadığını söylemişti ve ben de onun doğruyu mu söylüyor diye merak etmişim, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, sanki birbirlerini pek tanımıyorlarmış gibiydiler. Ve tüm etkileşimleri... gergindi.

Bu normal değildi.

Casteel'in gölge adımını denemekle kalmayıp, bu konuda da üstün başarı göstermesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Kaderlerin, onun beni diğer aleme takip etmesinden gerçekten endişelenmek için bir nedeni olduğunu tahmin ettim.

endişelenmek için gerçekten bir nedenleri vardı.

"Setti bana daha da kızacak," dedi Casteel, gümüş rengi eather arkamızda kaybolup kalenin giriş holünü ortaya çıkarırken. "Çünkü bundan sonra at sırtında nasıl seyahat edilebileceğini bilmiyorum."

"Biliyorum. Artık inanılmaz derecede tembel olacağım," dedim, etrafa bakarak. Bir draken'in varlığını hissettim ama Reaver'ın henüz gelmediğini biliyordum.

Kieran'ın dehşete kapılmış ifadesini hatırlayarak, etrafa bakarken sııttım. Canlı kırmızı, sarı ve mavi ışıklar, bir okla delinmiş daire şeklindeki amblemin üzerinde dans ediyordu. Kan Tacı'nın Kraliyet Arması. Bakışlarım yukarı doğru kaydı. Ironspire'ı sadece birkaç kez uzaktan görmüştüm. Dışarıdan bakıldığında, ona adını veren kuleler Elysium Zirveleri kadar yüksek görünüyordu, demirle kaplı parmaklar gibi gökyüzüne uzanıyordu. Güneş ışığı vitray camlardan süzülerek, içi boş yapıları renkli bir kaleydoskopla dolduruyor ve

gölgeler oluşturunuyordu. Bunların nasıl inşa edildiğini anlayamıyordum ve bu bana Kıtada gördüğüm hayal bile edilemeyecek binaları hatırlattı.

Artık ayakta olmayan binalar.

Göğsüm kederle ağrıyordu, bakışlarımı indirdim ve rotundanın karanlık demir duvarlarına göz gezdirdim. Kıtada hayatta kalanlara ne olduğunu merak etmeden edemedim. İstiyordum ki...

Bu düşünceyi durdurarak, bulunduğumuz yere odaklandım. Dört koridor pusula iğnesi gibi uzanıyordu, kemerli girişlerden kırmızı ve altın renkli bayrakların kalıntıları sarkıyordu — *kömürleşmiş* kalıntılar.

Ironspire mezar kadar sessizdi. Ürkütücü bir sessizlikti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, Casteel'in her salonu sistematik olarak tehditlere karşı incelediğini izledim. Yukarıdan süzülen ışık, göğsüne bağladığı kılıcın demir kabzasına yansıyor. Uyluk kemeri aramakla zaman kaybetmek istememiştim, ayrıca giydiğim kıyafet silah kullanmaya pek elverişli değildi. Ama şimdi düşününce, kan taşı ve kurt kemiğinden yapılmış hançeri görmemiştim — Malik'in bağlı kurt Preela'nın kemiğinden oyulduğunu öğrendiğim hançeri.

Delano'nun kız kardeşi.

Güney salonuna girerken bu düşünce midemi bulandırdı. "Hançerim nerede?"

"Sandıkta." Casteel doğu salonunu taradı. "Rev odaya girdikten sonra oraya koydum."

Bana döndü ve hançeri gövdesine sabitleyen kayışı parmaklarıyla okşadı. Saçları, ilk tanıştığımız zamankinden daha uzamıştı ve ortadan doğal bir şekilde ayrılıyordu. Çenesini yana eğdiğinde, parlak siyah saçları öne düşerek kaşlarını okşadı. Bana doğru gelirken yüz hatlarını gözden geçirdim ve

"Beslenmen gerekiyor."

"Besleneceğim." Bakışları benimkileri aradı. "Bunu zaten bildiğinden eminim, ama yine de söylemem gerektiğini hissediyorum. Keşke bunu yapmayı ertelesen. Daha yeni uyandın ve sonra o diğer aleme çekildin."

"Ben iyiyim," diye yüzüncü kez söyledim. "Biliyorum." Sesi alçaldı. "Ama çok şey oldu."

Çok fazla, yetersiz bir ifade gibi geliyordu. Kieran'da olduğu gibi, onun, kıtada olanlardan çok, Kolis'in etkisi altında olduğumu öğrenmesinden bahsettiğini hissediyordum. Yine de, aklım sürekli onunla Kieran arasındaki gerginliğe ve Perdeyi geçmeden önce bana sorduğu soruya gidip geliyordu. O *sözler* — *Öyle mi?* — aklımın ön plana çıkarak midemi bulandırdı.

"Kieran'la aranızda her şey yolunda mı?" diye sordum, bu soru beni rahatsız etmişti.

Başını yana eğdi ve gözleri cilalı kehribar rengine dönüştü. "Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum." Ondan hiçbir şey anlayamadığım için ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. Kendini koruyordu. "Sadece ikiniz birbirinize karşı biraz garip davranıyordunuz."

"Gerçekte
n mi?"

Başımı
salladım.

"Endişelenmiştik. Muhtemelen ikimiz de biraz rahatsız hissediyoruz," dedi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına iterek.

Onun cevabı, Kieran'dan aldığım cevapla neredeyse aynıydı. Mantıklıydı, ama bu gerçekten aralarındaki mesafeyi açıklıyor muydu? Perdeyi geçmeden önce ondan aldığım şüphe? "Sana her konuda danışabileceğimi biliyorum."

"Biliyorum," dedi.

O anda keskin, keskin bir şüphe hissetmedim. Ama hiçbir şey hissetmedim. Hâlâ duygularını duvarlarla çevirmişti, ki bu tamamen anormal bir durum değildi.

"Biliyorum." Başını eğerek, dudaklarını alnıma değdirdi. "Tamam mı?"

Cüppemin düğmesini çevirerek, ona neden o zaman sorguladığını sormak istesem de başımı salladım. Hissettiklerimi yanlış mı anlamıştım? Gördüklerimi? Bu imkansız değildi, ama içimdeki ses beni zorlamaya devam ediyordu. Bir de çok daha yüksek sesli başka bir ses vardı, bana bunu unutmamı söylüyordu. O bildiğini söyledi. Hem o hem de Kieran bana her şeyin yolunda olduğunu garanti ettiler. Bu konuyu uzatmam için hiçbir neden yoktu.

Bu sözler tanıdıktı.

Peçe taktığım ve Yükselmişler benim inanmakta zorlandığım bir şey iddia ettiklerinde benzer sözleri yüzlerce kez duymuştum. *Boş ver.* Böylesi daha kolaydı...

Casteel saçımın bir tutamını daha arkaya attı. "Kafanda binlerce farklı şeyin dolaştığını anlayabiliyorum."

Uzun ve yavaş bir nefes vererek, tüm bunları bir kenara ittim. Düşünmem gereken çok daha önemli şeyler vardı. "O kadar belli mi?"

"Biraz." Elini indirdi. "Aklında ne var?" "Sadece... her şey," dedim.

"Mesela?" Elini uzattı ve parmaklarını benim parmaklarımın üzerine koydu. O, kırmak üzere olduğum düğmeden parmaklarımı nazikçe çekerken, aramızda bir enerji dansı başladı.

"Kolis," diye karar verdim. "Artık bedensel olabilir." "Onu görmek, onu öldürmeyi kolaylaştıracak."

"Doğru." Midemde bir düğüm oluştu. İçimde biriken gerginliği gidermek için yavaş ve düzenli bir nefes verdim. Casteel'in keskin bakışlarını üzerimde hissedince, düşüncelerimi Kolis'ten uzaklaştırdım. "Gölge adım attığımızda Setti'den bahsetmiştin. Atına Attes'in *vellám'ının* adını vermişsin."

"Hayır, söylemedim. *Vellám* da ne?" diye sordu. Ben de ne olduğunu ve Attes'in bir zamanlar Savaş ve Uyum'un İlk Tanrısı olduğunu anlattım. "Tamam. Ama ben ona Theon'un atının adını verdim."

"Hayır. Vадentia..." Kafamın yan tarafına dokundum.
—“bana Setti'nin Attes'in kan atı olduğunu söyledi.”

Casteel başını eğdi. "Sanırım bilginler ikisini karıştırmış olabilir," dedi, tam da Reaver'ın yaklaştığını hissettiğim anda. "Özellikle de isimler benzer ise."

Kaşlarımı kaldırdım. "Atına, aynı zamanda Savaşın İlkeli olan Attes'in atının adını verdiğini öğrendiğin için söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Omzunu kaldırdı.

Ona bakmaya devam ettim.

"Biliyor musun," dedi Casteel, "ağzın açıkken çok sevimlisin."

Ağzımı kapattım.

O sırada ağır kapılar açıldı ve Reaver içeri girerken dışarıdan solmakta olan güneş ışınları içeri süzüldü...

Tamamen çıplak.

"Lanet olsun, dostum," diye homurdandı Casteel, ben hızla ters yöne dönünce.

"Drakenlerin dönüşümden önce ve sonra çıplak olduklarını biliyorsun, değil mi?" diye Reaver sakın bir şekilde cevap verdi.

"Sen de elinde pantolon taşıdığının farkındasın, değil mi?" diye karşılık verdi Casteel. Reaver'ın pençelerinde pantolon sallanarak uçtuğu görüntüsü beni neredeyse güldürecekti. "Onları *giymek* yerine mi?"

"Sizi bekletmek istemedim."

"Onları giymek için harcayacağın beş saniye boyunca mı?" diye sordum.

"Evet." Bir duraklama oldu. "Şimdi giyiyorum." Ben arkama bakarken Casteel başını sallıyordu.

Reaver, daha önce giydiğini gördüğüm aynı bol, siyah pantolonu giymişti.

"Bu taraftan." Reaver'ın boğuk sesi, yanıımızdan geçerken dairesel salonda yankılandı.

"Yakın durun," dedi Casteel. "Her ihtimale karşı."

Güneş ışığıyla aydınlanan salona girerken başımı salladım. Birçok pencereden, uzun sedir ağaçlarını ve yakındaki yurtların koyu gri binalarını görebiliyordum. Başka bir alana girdiğimizde, kuzey salonunu çevreleyen bir düzine kadar heykel hemen dikkatimi çekti.

En az iki buçuk metre yüksekliğindeydiler ve göğüslerine gözyaşı damlası şeklinde kalkanlar tutuyorlardı, kılıçları yere doğru bakıyordu. Heykeller, yanından geçerken mavi ve yeşil tonları arasında hafifçe değişen, neredeyse yarı saydam bir taştan oyulmuştu. Bana aytaşını hatırlattı, ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, bu taşın ne olduğunu hatırladım.

Liminit.

Şaşkınlık içimi kapladı. Kireçtaşına benzeyen ama aytaşı görünümünde olan liminite, bir zamanlar Elysium Tepeleri'nin en güney ucunda çıkarılan nadir bir taşı. Kaşlarımı attım. Ve bu taşla ilgili söylenenleri hatırladığım kadarıyla, bir zamanlar çoktan yok olmuş krallıkların kraliyet ailesinin cenaze törenlerinde kullanılmıştı.

Ancak, liminitin çok nadir görülmesi benim dikkatimi çeken ve onu üzerinde tutan şey değildi.

Heykeller, kılıçlarını tutan ellerindeki tırnaklara kadar inanılmaz derecede detaylıyken, yüzleri pürüzsüzdü ve hiçbir özellik taşımıyordu.

Ve bu, şey... ürkütücüydü.

Sadece bu da değil, özellikleri olmayan yüzler bana dakkailer hatırlattı.

Çocukken o taşı sadece bir kez görmüşüm — Kraliçe'nin Bahçesi'nde. O taştan yapılmış, bebeğini kucağında tutan bir anne heykeli vardı. Bir tanesinin yanından geçerken kolumu kaldırdım —

Casteel bileğimi yakaladı. "Neden," dedi, sesi alçak ama eğlenceli bir tonda, "*her şeye* dokunmak zorundasın?"

Dudaklarımı büktüm. "Daha önce de söylediğim gibi, ben dokunsal bir biriyim."

"Bir şeyi dokunarak hissetmen gerekiyorsa, daha sonra her türlü dokunsal deneyimi yaşayabileceğin bir şeyim var," dedi ve yanaklarım kızardı. "Ve sanırım ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Kesinlikle biliyordum.

Elimi bırakıp bizi salonun ortasına doğru yönlendirdi. Heykellerin artık ulaşamayacağım bir yerde olması beni kızdırdı.

"Dokunmak istemedim," diye mırıldandım ve ona sert bir bakış attım. Cevabı bir kıkırdama oldu.

"Bu taraftan," dedi Reaver, bizi sağımızdaki bir salona doğru yönlendirerek.

Salonu çevreleyen pencerelerden, Casteel elini sırtımın ortasından aşağı doğru kaydırırken, yatakhanelerden birinin beyaz duvarlarını görebildim. Bu binaların, savaş eğitimi almayan insanları barındırmak için kullanılabileceği bir noktaya gelmek güzel olurdu.

"Wayfair'e her gün onu görmeye gelenlerden ona bahsettin mi?" diye sordu Reaver, birkaç kapalı kapıdan geçerken.

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?" Casteel küfretti. "Hayır, söylemedim." Reaver güldü.

"Neden bahsediyor?"

"Hiçbir şey," dedi Casteel gülümseyerek.

"Hiçbir şey gibi gelmiyor."

"Senin bir tanrı olduğuna dair söylentiler yayıldı," dedi Reaver, Casteel onu duvara fırlatmak istercesine bakmasına rağmen.

Bu olmayacaktı çünkü *onu duvara* tekmelemek üzereydim duvarın ötesine fırlatmak üzereydim. "Ne sen ne de Kieran bundan bahsetmediniz."

"Çünkü bu önemli bir şey değil."

"O zaman neden geldiler?" diye sordum. "Sana saygılarını sunmak için," diye cevapladı Reaver.

Ağzım açık kaldı. "Hediyeler bıraktılar. Semboller."

"Ne?" diye fısıldadım, Casteel'e bakarak çenesinin kaslarının seğirmesini izledim.

"Madeni paralar. Çiçekler. Bebeklerinin battaniyeleri. Mumlar ve heykelcikler," diye sıraladı Reaver. "Biri bir domuz bırakmış."

"Bir... domuz mu?"

"Canlı bir domuz." Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak baktı. "Nedenini bilmiyorum."

"Belki de senin pastırmaya olan sevgini öğrenmişlerdir," dedi Casteel.

"Ama neden canlı bir domuz bıraksınlar ki?" diye sordum. "Onunla ne yapmam gerekiyor?"

Gözleri benimkilere kaydı ve gözlerinin rengi altın kehribar rengi bir havuz gibi ısındı. "Pastırmayı nasıl elde ettiğini sanıyorsun?"

"Pastırmanın nasıl yapıldığını biliyorum," dedim ona. "Sadece bunu düşünmek istemiyorum."

Reaver bir kapının önünde durdu. "Domuzlar çok zeki, duygusal yaratıklardır."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, o ağır demir kapıyı açarken, içeriden serin, küflü bir hava akımı dışarı çıktı. "Bunu ya da kimsenin bana hediye bıraktığını düşünmek istemiyorum. Bunu yapmaları gerekmiyor, özellikle de bana para bırakmaları gerekmiyor. Kimin bıraktığını bulup ona geri verebilir miyiz?"

"Olası değil," dedi Reaver, gaz lambasıyla aydınlatılmış merdiven boşluğundan aşağı inerken.

Casteel iç geçirdi ve elimi bıraktı. "Ondan hoşlandığından *emin* misin?"

"Evet." Reaver'ın sesi merdivenlerin kıvrımından yankılandı. "O emin."

Gülümsedim ve çatlamış biber rengindeki pürüzsüz duvarları parmaklarımla okşadım.

"Dikkatli ol," diye uyardı Reaver. "Son basamak dik."

Casteel'in elini belimde hissettim. Hafif ağırlığı rahatlatıcıydı. Son basamağa ulaştığımda, Reaver'ın şaka yapmadığını gördüm. Basamak ile zemin arasında yaklaşık 30 santimlik bir fark vardı. Aşağı atladım.

Casteel arkamdan aşağı *indi*.

Göz kırptı ve ben yeraltı salonunu tararken aptal kalbim kıpır kıpır oldu. Tavan Wayfair'in altındaki alan kadar yüksek değildi ve sütunlar kumtaşı yerine demirden yapılmıştı, ama bana çocukken dolaştığım sessiz, soğuk salonları hatırlattı.

Kısa koridor genişleyince Casteel yanıma geldi. Ben dilimle bir dişi dürtürken, kalenin derinliklerinde ilerlemeye devam ettik. Ne yapılması gerektiğini, ya da yapılması gerektiğini düşündüm. "Döndüğümüzde generallerle görüşmemiz gerek."

O, belirsiz bir ses çıkardı. "Eminim Tawny seni görmek isteyecektir."

Kalbim sıkıştı, neredeyse tökezleyecektim. Elimi karnıma bastırdım, tepkimin tek seferlik bir şey olmadığını fark ettim. Yine de hissettiğim şey mantıklı gelmiyordu. Neredeyse Teerman'ın ofisine çağrıldığım zamanı hatırlattı bana. Hissettiğim korku o kadar da kötü değildi, ama yine de Tawny ile ilgili her düşüncemi kaplıyordu.

Casteel sessiz kalmıştı, ama bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Boğazımı temizledim. "Ironspire'in bu kısmının ne için kullanıldığını biliyor musun, Reaver?"

"Koridorlar kişisel odalara çıkıyor," diye cevapladı. "Muhtemelen şövalyeler ve generallerin kaldığı yer burasıydı."

Mantıklıydı. Burada güneşe maruz kalma korkusu yoktu. Ama burada neyin gömülü olduğunu biliyorlar mıydı?

Reaver bizi ileriye doğru götürürken sessizleştik, düşüncelerim karar vermem ve halletmem gerekenlerle doluydu. İçimde stresin arttığını hissedebiliyordum. Bir yıldan az bir süre önce, biri bana böyle kararlar vermem gereken bir durumda olacağımı söyleseydi, histerik bir şekilde gülerdim. Dürüst olmak gerekirse, *şimdi* de histerik bir şekilde gülmek istiyordum.

Koridor ileride daralıyordu ve çok az aydınlatılmıştı. Koridoru geçtiğimiz anda, bir düzine görünmez gözün beni izlediği hissi beni sardı. Duvarları tararken, babamın tutulduğu odanın dışında gördüğümle benzer oyulmuş izler gördüm ve tüylerim diken diken oldu.

Nedense, Leopold'un görüntüsü zihnimde canlandı — koyu kırmızımsı kahverengi saçları ve zümrüt yeşili gözleri.

Casteel, baktığım şeyi fark ederek, "Wards," diye mırıldandı. "Isbeth'e bu bilgiyi kimin verdiğini öğrenmemiz bizim için çok iyi olur. Malec'in ona bu konuda yüzlerce yıl sonra böyle bir şeyi uygulayabilecek kadar iyi bilgi vermiş olabileceğini sanmıyorum."

Reaver, "Geldik," dediğinde Leo'nun hayalet gibi görüntüsünü gözlerimden silkeledim.

Casteel elimi tuttu ve salon, demirden yapılmış değil, topraktan kazılmış bir odaya açıldı. Yoğun, nemli toprak kokusu çok güçlüydü.

Birlikte, açıklığın her iki yanındaki duvarlardan çıkıntı yapan iki meşaleyle aydınlatılan alana adım attık. Alevler, sıkıştırılmış toprağın üzerine titreyen, turuncu bir ışık yayıyordu. Dudaklarım aralandı. Çeşitli şekil ve boyutlarda kemikler toprak zemine dağılmıştı, beyazlıkları zamanla matlaşmış, bir zamanlar keskin olan kenarları aşınarak pürüzsüzleşmişti.

Bazılarında lekeli ve yıpranmış giysi parçaları yapışmıştı.

Casteel keskin bir nefes aldı. "Siktir."

Reaver'ı bulmak için döndüm. Ayakta duruyordu, kolları yanlarında gevşekçe sarkmış, omuzları içe doğru kıvrılmıştı. Görünür bir titreme onu sardı. Bakışlarım onun bakışlarını takip etti ve ben...

Şok ve inanamama duygusu beni kapladığında bir adım geri attım.

Nektas'ı taş formunda uyurken gördüğümde, devasa bir boyuta sahipti ve yine de gururlu ve heybetli görünmeyi başarabiliyordu.

Şimdi gördüğüm şey bu değildi.

Neye baktığımı bile emin değildim.

Taşa keskin pul detayları ya da pürüzsüz sivri uçlu süslemeler ve boynuzlar yoktu. Setti'den daha büyük olamayacak, sadece pürüzlü bir taş yığınıydı.

Casteel'e baktığımda boğazım kurudu. O da sert bir ifadeyle bana bakıyordu. "Onun olduğundan emin miyiz?" diye sordu.

"O... o," diye cevapladı Reaver. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı ve sonra meşalelerden birini aldı. Meşaleyi kaldırarak ona yaklaştı. "Yaklaşırsanız, onun o olduğunu görebilirsiniz."

Casteel ilerlemeye başladı ve ben de bacaklarımı zorlayarak hareket ettim. "O... şey değildi," dedi Reaver, sesi düzdü ama titriyordu. Boğazını temizledi. "Bu hale gelmek için... zayıflamış olmalı."

Meşalenin ışığı parlak, siyah zincirlerin üzerinde yuvarlandı — gölge taşı. Düz gri taşa yaslanmış olanı takip ettim.

Böylece kafasının nerede olduğunu anlayabildim. Zincir, onun boynu olduğunu düşündüğüm ince bir bölümü çevreliyordu. Yaklaşınca, orada gözleri ve ağzı olması gereken girintileri seçebildim. Oval şekilli tümseğin üstünde, boynuz olduğunu tahmin ettiğim iki çıkıntı vardı.

Taş, gövde bölgesinin yakınında kavisliydi. Kanatlar, diye fark ettim. Kanatlar, ince bir vücuda ve daha da ince uzuvlara yapıışmıştı.

O kadar küçüktü ki.

Bakışlarım ön bacaklarına kaydı. Pençeleri belirgindi, pulların çıkıntıları açıkça görünüyordu.

keskin bir nefes aldı. Pençelerinin altında, toprağın derin oluklarını gördüm. Onun *dinlenme* yerine girdiğimden beri içimde biriken korku, öfkeye dönüştü.

Elimi Casteel'in elinden çekip, içimde yükselen ve dengesizce titreyen özle birlikte iki yumruğumu sıktım. Şövalyelerin ve diğer Yükselmişlerin odalarının, onun kim bilir ne kadar zamandır tutulduğu yere bu kadar yakın olduğunu düşündüm. Burada neler yaşamış olabileceğini...

Midem bulandı, ağzım acı bir tatla kaplandı ve görüşümün kenarları gümüş rengine döndü. Isbeth bunu nasıl yapabilirdi? Yaptığı her şeyi nasıl yapabilirdi? Tanrılar, bunu merak etmek çok anlamsızdı, ama kendimi tutamadım. Bunun sorumlusu *benim* kanımdan ve canımdan olan biriydi ve ben...

"Onu öldürmek istiyorum," dedim, utanç zorla giydirilen bir peçe gibi üzerime çöktü. Bunun sorumlusu annemdi. "Onu tekrar öldürmek istiyorum."

Casteel döndü ve elini boynumun dibine doladı. Dokunuşu, cildimin serinliğine karşı sıcak geliyordu. "Sakinleşmelisin."

"Sakinim," dedim, tavandan ince bir toz tabakası düşerken.

Eğildi ve alnını şakağıma bastırdı, sonra da dönen düşüncelerime dokunduğunu hissettim. *Sakin değilsin, Poppy.* Parmakları boynumun yan tarafında hareket ederek orada biriken gerginliği giderdi. *Bu oda çökerse, Jadis'e yardım edemeyiz.*

Gölgeler yükselmeye başladı, yaşlı kemikleri ve yıpranmış kumaş parçalarını gizledi. Odanın üzerimize çökmesini istemedim. Ironspire'ın tamamını yıkıp toza dönüştürmek istedim.

"Poppy," diye mırıldandı Casteel. "Tatlım?"

Titreyerek nefes aldım ve başımı ona çevirdim. Onunla göz göze geldiğimde kalbimin çarpışını hissedebiliyordum.

"Biliyorum," dedi ve sonra fısıltı gibi bir ses duyduğum. *Kızgın ve dehşete kapılmış olduğunu biliyorum. Ben de öyleyim. Ama bu utanç sadece Isbeth'e ait. Bunu o yaptı ve bu senin seninle ilgisi yok.*

Yüz hatları bulanıklaştı ve gözlerimi kapattım. Casteel haklıydı. Bu Isbeth'in suçu. Ve bu benimle ve ona karşı hislerimle ilgili değildi.

Dudaklarını alnıma değdirdi. "Anladın mı?"

Başımı salladım ve bir sonraki nefesimle ciğerlerimdeki yanma hissi azaldı.

Casteel başını kaldırdı ve elini sırtımda aşağı kaydırды, parmakları saçlarıma dolandı. Gözlerimi yeniden açtığımda, onun sabit bakışları benimkilerle buluştu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kafasını sallayarak, bu iki kelimenin gerekli olmadığını, ama onları hak ettiğini söyledi.

Derin bir nefes alarak, Reaver'ın beklediği yere döndüm. "Yani, ona dokunmam yeterli mi?"

"Nektas öyle inanıyor," diye cevapladı, gömülü Jadis'in yanına diz çökerek.

Casteel'in beni takip ettiğini fark ederek, öne doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Reaver'a baktım, saçlarının arasından sadece çenesinin kıvrımını görebiliyordum. "Üzgünüm."

Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı ve başını salladı. "Yapamadım... Zincirleri kıramadım," dedi, sesi çok sessizdi, ama her kelimedeki acı içime işledi ve kalbimi bir yumruk gibi sıktı. "Yanlışlıkla ona zarar vermekten korktum."

"Ben yaparım," dedim ona.

Başını bana çevirdi ve sesinde duyduğum acının yüzünün her çizgisine açıkça kazındığını gördüm. Bakması zordu.

Dikkatimi zincirlere çevirip, önce boynundaki zinciri aldım ve eather'ı çağırdım. Eather, isteğime hemen yanıt verdi. Herhangi bir güç gösterisi yoktu

ama gölge taşını yok etti. Sonra diğerini aldım ve ilkinin yok ettiğim kadar çabuk yok ettim.

Avuçlarımdaki ince tozu silkeledim ve titrek bir nefes verdim. Dokunuşumun Nektas'ı nasıl uyandırdığını bilmiyordum ve sözde öngörüm sessizdi. Elimi kaldırdım ve bir an tereddüt ettim.

"Eğer işe yaramazsa, sorun olmaz," diye Reaver beni teselli etti. Ama gerçekten sorun olmaz mıydı?

Nasıl olacağını anlayamıyordum. Dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Bunu yapabilirsin," dedi Casteel'in sesi. "Sadece hızlı hareket etmeye hazır ol."

Neden endişelendiğini anlıyordum. Jadis uyanınca nasıl tepki vereceği belli değildi.

Jadis'in uyanınca nasıl tepki vereceği belli değildi.

Derin bir nefes alıp, elimi pençesine koydum. Pullarının çıkıntılarını hissettim ve taş, Nektas'ınki gibi sıcaktı. Elimi orada tuttum, gözlerim keskin pençelerine kilitlendi.

Hiçbir şey olmadı.

Midem düğümlendi, ama Nektas'ta da hemen olmamıştı. Uyanması birkaç dakika sürmüştü. Ama kaç dakika? Bir dakikadan az mı? İki ya da üç dakika mı? Reaver'ın yaklaştığını hissettim.

Taşı taradım, herhangi bir değişiklik belirtisi aradım ama bulamadım. Titreyen özüne konsantre olurken hayal kırıklığı hissetmeye başladım. Geçen sefer bunu yapmamıştım. Geçen sefer denememiştim bile. Ama damarlarımdan geçen gücü hissedebiliyordum ve elimden altın rengi bir gümüş parıltısı yayılıyordu.

Ama yine de... hiçbir şey olmadı.

"Onun için daha uzun sürebilir," dedi Reaver. "O hala genç sayılır ve derin uykuda."

Elimi onun üzerinde tutarak başımı salladım. *Hadi.* Saniyeler geçtikçe bu iki kelimeyi tekrar tekrar söyledim, tek ses kalbimin çarpıntısıydı. Isbeth'in Jadis'e yaptıklarını geri alamazdım, ama en azından

onu ailesine ve sevdiklerine geri götürebilirdim. Bunu yapabilmem gerekiyordu. Elimdeki aura taşın üzerinde titreşip parıldarken, cildim titredi ve göğsüm uğuldadı.

"Jadis, lütfen bize geri dön," dedi Reaver, sesinde daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak ve nazık bir ton vardı. "Lütfen bize geri dön." Nefesi düzensizdi ve tekrar konuştuğunda, kırık bir fısıltı gibi çıktı, "Özür dilerim, Jade. Çok özür dilerim."

Göğsümde bir acı hissettim. Gözlerimi kapattım. Çaresizlik hissi içimi kapladı. Casteel arkamda diz çöküp elini omzuma koyduğunda, içimden bir sıcaklık yükseldi.

"Sadece birkaç dakika daha," dedim, ya da yalvardım.

Omzumu sıkarken sessiz kaldı. Birkaç dakikadan fazla bekledik, ama ben saatlerce bekleyebilirdim.

Taşa biraz daha sert bastırdım ve kan tadını alana kadar dudağımı ısırdım. Ya yapamazsa? Hayır, bunu düşünmeme izin vermeyecektim.

"Poppy," dedi Reaver boğuk bir sesle.

Sinir bozukluğu tenimi ürpertti. "Sadece birkaç..."

"Sorun yok," diye yemin etti.

Elim titriyordu. "Hayır, sorun var."

Reaver bana doğru döndü. "Bana bak."

"Odaklanmam lazım," dedim kararlı bir sesle.

"Poppy," dedi, sesi kopmak üzere olan yıpranmış bir ip gibi çatallanıyordu.

Ona döndüm, meşalenin ışığı onun keskin hatlı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Göğsümde bir baskı hissettim.

Reaver yutkundu, bileğimi tutup elimi taştan çekti. "Sorun olmamalı."

Başımı salladım, bileğimi saran uzun, ince parmaklarına bakarak. "Ben... neden işe yaramadığınızı bilmiyorum." Dönen düşüncelerimi aradım, ama hiçbir sezgim bana

ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Başımı kaldırıp Casteel'e baktım. "Anlamıyorum. Ve kesinlikle işe yaramayan *vadentia* da işe yaramıyor."

Casteel cevap veremeden, kalbim çarparken Reaver'a döndüm. Vazgeçmek istemediğim için, onun tutuşuna karşı direndim. "Bir daha denememe izin ver."

Bakışları arkama kaydı. Bir saniye sonra, Casteel'in kolu belime dolandı.

"Reaver," diye fısıldadım.

O, bakışlarını Jadis'e çevirdi.

Casteel beni uzaklaştırırken soğuk toprak duvarlar bulanıklaştı.

Issız odanın girişine vardığımızda, geriye bakmadan edemedim.

Reaver, Jadis'in önünde oturmuş, çenesini göğsüne dayamış, elini gömülü drakenin pürüzlü taşına bastırıyordu. Kaybolmuş ve yenilmiş görünüyordu, omuzları titriyordu.

Casteel beni toprak odanın ötesindeki salona götürdüğünde, daha önce düşünmeyi reddettiğim şeyi, korkmayı, durdurmak mümkün değildi. Kan Kraliçesi'nin ilk draken'in kızına verdiği zararı telafi etmenin bir yolu yoktu.

BÖLÜM 22

CASTEEL

Poppy, yeni evimizin dar koridorunda durmuş, yine bornozunun düğmelerini kurcalıyordu. Böyle devam ederse düğmeleri koparacaktı.

"Beni beklerken," dedim, "banyo odasını araştırmalısın. İlginç bir şey bulacağını düşünüyorum."

Gözlerinde ilgi parladı, ama donuktu. Ironspire'da olanlardan sonra onu bırakmak istemiyordum, ama halletmem gereken birkaç iş vardı.

Elimi beline koydum ve dudaklarının köşesine hızlıca bir öpücük kondurdum. "Hemen dönerim."

Poppy başını sallarken bakışları arkama kaydı. Kapıyı kapatıp yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturdum.

Siktir. Gerçekten tıraş olmam gerekiyordu.

Kolumu indirip döndüm. Bakışlarım hemen benimki kadar tanıdık olan gözlere takıldı.

Kieran, koridorun sonundaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ben yanına yaklaşıp kadar konuşmadı.

"Tawny'yi çağırayım mı?" diye sordu.

"Kimseyi görmeye hazır değil," dedim. Kapalı kapılara bakarken omuzlarımda gerginlik hissettim. Yükselmişleri yok etmek istememesi beklenen bir şeydi, ama Tawny'yi görmekte tereddüt etmesi? Poppy için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, bunu anlamadım.

"Bunu yapmak istemediğini fark ettim." "Ironspire'da birlikteyken onu ziyaret etmekten bahsettiğimde dedi, ona dönerek.

"Yemek yerken Tawny'den bahsettiğinde bunu hissettim." Kieran başını duvara yasladı. "Çok şey yaşamış ve bunların yarısından haberdar değilim." Bakışları benimkilere kaydı, sonra hızla başka yere yöneldi. Bir an geçti. "Yani, generallerin yarın kadar uygunsuz bir şekilde ulaşamayacaklarını varsayabilir miyim?"

Beni bu kadar iyi tanıması canımı sıkıyordu. "Öyle görünüyor," dedim, Poppy bunu öğrenirse çok kızacağını bilerek. Ama Kieran'ın dediği gibi, çok şey yaşamıştı. Sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bir an sessizlik oldu. "Beslenmen gerekiyor." "Bu yüzden buradasın."

Kaşlarını kaldırdı.

"Senden değil." Parmaklarımı saçlarımin arasına geçirdim, zihnimin oraya gitmesine bile izin vermedim. "Generallerle konuşmayı ve her şeyi halledeceğim." Her şey, bizim... Poppy ne demişti? Gölge Konseyimizle konuşmayı da içeriyordu.

Bakışları tekrar bana döndü. "Bunu ben halledebilirim." "Biliyorum."

Bir anlığına bana baktıktan sonra başını salladı. Yine, beni bu kadar iyi tanıması beni gerçekten çok sinirlendirdi. Çünkü tek kelime bile etmeme gerek yoktu. Derimin altında titreyen gerginliği ve bağırsaklarımda sıkıca dolanan, her sinirimi gerginleştiren tedirginliği hissedebiliyordu.

"O zaman beslenecek misin?"

Yavaşça nefes vererek, ona kayıtsız bir bakış attım.

"Evet, bunu tekrar tekrar sormamın çok sinir bozucu olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda ondan başka kimseyi beslemek istemediğini de biliyorum."

"Besleneceğim," dedim. "Çok uzun sürmez, ama ben dönene kadar birinin onun yanında olması gerekiyor."

"O kişi ben olsam sorun olur mu?"

Gerginlik boynuma ve sonra çeneme yayıldı. "O kendine veya başkalarına tehdit oluşturmuyor. Yani, evet."

Kieran'ın dudakları gergin bir gülümsemeye dönüştü. Başını salladı ve kuru, keskin bir kahkaha attı.

Öfke yükseldi, acı ve zehirli. "Komik bir şey mi söyledim?"

"Kesinlikle hayır," diye karşılık verdi ve boynunu yana doğru uzattı.

"İyi," dedim, içimdeki öfke kabarıyordu.

Bana bakarken sıkılmış çenesindeki bir kas seğirmeye başladı. İçimde yükselen öfkeyi hissetmişti.

Ona, kendime, Poppy'ye, hepimize, bu lanet olası durumda olduğumuz için duyduğum öfke büyüdüğüçe, bu duyguyu bastırdım. Onunla konuşmak istememin başka bir nedeni daha vardı. "Ona olanlar hakkında tek kelime bile etmedim."

Keskin bir nefes aldı. Ayrıntılara girmeye gerek yoktu.

"Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum," devam ettim.

Kieran duvardan itti ve Solar'a ve ön odanın kapılarına doğru dönmeye başladı. Bana döndüğü anda, inatçı, bacakları açık duruşunun ne olduğunu anladım. "Yani, hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Ne diyebilirim ki?"

Bana bakarak burun deliklerini genişletti. "Bana bu saçmalığı yapma."

Ben de onun gibi sırtarak, onun duruşunu taklit ettim. "Kim oynuyor, Kieran?"

"Sen." Yüzümdeki, ona çenesini kapatması gerektiğini söyleyen bakışı görmezden gelerek bir adım öne çıktı.

"Söylenecek çok şey var. Ve biliyor musun?"

"Hayır, ama ne yazık ki bana söyleyeceğin konusunda içimde kötü bir his var."

"Düşünölmesi gereken bir sürü şey var," dedi, tam da tahmin ettiğim gibi. "Senin açıkça yapmadığın bir şey."

"Peki, sence neyi düşünmedim?"

Kieran tereddüt etmedi. O piç kurusu asla tereddüt etmezdi. "Sana sormanı söylediğim aynı lanet şeyi: neden o sözü senden değil de benden istedi?"

Kanım dondu. Dalga geçiyor olmalıydı. Sanki Poppy, Kolis ve krallık hakkında düşünmediğim her anı bu lanet soruyla geçirmiyormuşum gibi. Bu soru beni yiyip bitiriyordu. Ironspire'dayken beni neredeyse tüketmişti ve o bana gelebileceğini bildiğini söylemişti. Söylediğim yalanın tadı acıydı. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım."

"Neden?" diye sordu Kieran. "Çünkü kendine itiraf etmek istemiyorsun..."

"Çünkü seni duvara yapıştırmak istemiyorum," dedim. "Sonra da sinirlenen Poppy'ye bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Kıçımı duvara vurmak kafanı kışından çıkarmaya yetecek mi?" diye meydan okudu Kieran. "Çünkü eğer öyleyse..." Kollarını genişçe açtı. "Hadi yap. Poppy'ye kazara olduğunu söylerim."

Damarlarımdaki buz göğsüme yayıldı. Teklif neredeyse çok cazipti. "Kieran."

"Hadi," diye ısrar etti ve gücünün yaz sıcağı cildime değdiğini hissettim. Derisinin altında hafif altın rengi bir parıltı belirdi. "Yap şunu. İlk birkaç vuruşu bile sana bırakırım."

Benim kahkaham, koridordaki aplıkların ışığını titretmeye başladı. "O daha yeni uyandı." Ona doğru adım attım, aramızda sadece birkaç santim mesafe kaldı. "Ve hiçbir şey söylemese bile, onun bunaldığını biliyorsun. Ben de buna katkıda bulunmayacağım."

Kieran'ın ağzı kapandı.

"Ve davranışlarımın aksine, ben kendimi kontrol edebiliyorum." Onun bakışlarını karşıladım. "Ama bunun çok uzun sürmeyeceğini de herkesten daha iyi biliyorsun."

Göz bebeklerinin arkasındaki gümüş renkli aura, sessizce orada dururken titriyordu. Gücü geri çekildi ve cildindeki altın rengi parlaklık kayboldu. Mesajı aldığını düşünerek geri çekildim.

Yanılmıştım.

"Aramızdaki bu durumu gerçekten fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Hiçbir şekilde öyle düşünmüyordum. Poppy çok dikkatliydi, hatta sinir bozucu derecede.

"Bunu ondan saklayamazsın," dedi, sesi alçaktı. "O fark edecek..."

"Hiçbir şey fark etmeyecek çünkü sen ve ben aramızda bir sorun varmış gibi davranmayacağız."

Kieran bu sefer daha az keskin bir şekilde güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Kör, sağır ve yarı ölü biri bile işlerin yolunda olmadığını fark eder. Zaten sordu bile."

Haklıydı. Ve o sormuştu.

"O zaman kendimizi toparlasak iyi olur," dedim, dudaklarımı sıkarak gülümsedim. "Ama başa çıkamazsan, Solar'a en yakın oda senin. Solar'da kalmak istemiyorsan, bir şey olursa yine de duyabilirsin."

Kieran burnunu çektirdi. "Poppy uyanıkken, ona karşı bir hamle yapmaya çalışan her aptala acıyorum."

"Ben de," diye cevapladım. "Ama sıradan aptallardan endişelenmiyorum. Kolis dışarıda. Hâlâ bir hayalet olabilir ya da artık fiziksel bir şekle sahip olabilir. Her iki durumda da, her ne haltsa onu yansıtabilir."

"Onun *vellá'sı*," dedi Kieran.

Tabii ki hatırlıyordu. Bir an için, sadece bir saniye, normallik bir rahatlama oldu.

Bir sonraki nefeste bunu mahvettim. "Bununla başa çıkabilir misin?" "Başa çıkabilirim," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Mükemmel." Geri çekildim. "Şimdi, sakıncası yoksa, lanet generalleri bulmam gerek."

"Murin şehrin Rise bölgesinin ötesinde." Bir an durdu. "Sanırım öğleden sonra antrenmanı yapıyor, eğer aradığın buysa." Bakışları benimkilerle buluştu. "Ve umarım aradığın da budur."

Sırtımdaki kaslarda gerginlik artmaya devam etti. Çünkü *o*, benim gergin olduğum zamanlarda nasıl olduğumu bilirdi. Neye ihtiyacım olduğunu bilirdi. Kavga etmek. Sevişmek. Ya da acı çekmek. Bu üçünden biri fazlasıyla işe yarardı. Ama sevişmek söz konusu olamayacağına göre, geriye diğer ikisi kalıyordu. Yani, onun ne demek istediğini anladım. Ve bu, mideme yumruk yemiş gibi bir şeydi.

"Hayatımda o aşamayı geçtim," dedim, onun bakışlarını karşılayarak. "Kim olduğumu biliyorum."

"Umarım öyledir."

"Öyle yapmalısın." Omuzlarımı geriye doğru çektim. "Generallerden sonra, umarım Emil olmayan birini besleyeceğim."

"Bu sorun olabilir."

Gözlerimi kısaca kapattım ve derin bir nefes aldım. "Neden?"

"Naill ve Perry devriyede, Hisa da Lizeth'le birlikte," dedi sırtarak. "Wayfair'de yeterince güvendiğin tek kişi Emil."

Siktir.

Döndüm.

"Cas."

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve beni durdurdu.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim." Bir süre durakladı.

"Şimdilik." Ellerim yanlarımda yumruk oldu.

"Ama bildiğin gibi, *benim* de sabrımın bir sınırı var," dedi, sesi alçaldı. "Poppy'ye bu yükü yüklemek ve onu suçlu hissettirmek istemediğini biliyorum, ama bunu ondan saklayıp sonunda bu konuyla ilgilenmeye başladığında onun nasıl hissedeceğini bilmiyorum."

Nefes aldım, önüme bakarken külün acı tadı ağızımda yayıldı. Evet. Ona bunu yüklemek istemiyordum. Ama

bunu öğrendiğinde? Bunun neye yol açtığını anladığında? Bu onun kalbini kıracaktı.

"O yüzden, bu işi halletmeni öneririm," dedi Kieran. "Çünkü ona, bize bunu yapmana izin vermeyeceğim." Nefes alıştı titriyordu. Tekrar konuştuğunda sesi kalınlaşmıştı. "Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim."

POPPY

Gökyüzü... *farklı görünüyordu.*

Ellerim balkonun pürüzsüz taş korkuluğuna dayanmış, bakışlarım sonsuz ufku tarıyordu. Çok fazla bulut yoktu.

Ama yıldızlar vardı.

Binlerce yıldız, gökyüzünü elmaslar serpilmiş gibi kaplıyordu.

Öğleden sonra geç saatlerdi ve alacakaranlığa birkaç saat vardı, bu yüzden bu durumun *yanlışlığı* olmasaydı çok güzel olurdu.

Bu, alemlerdeki dengesizliğin bir başka işareti olmalıydı —Casteel ve Kolis ölümlülerin dünyasında oldukları sürece kötüleşmeye devam edecek bir işaret.

Tanrılar. Malec'i Kemik Tapınağı'na getirdiğimizde, bu sonucu hiç düşünmemiştik.

Daha fazla rahatsız olmam gerekirdi, ama bu, kıtalarda yaşadıklarım ve Reaver'ın Jadis'i uyandıramayacağımı anladığında yüzünde beliren ifadeyle karşılaştırıldığında önemsiz kalıyordu.

Acı.

Tanrılar, hâlâ sesinde duyabiliyordum.

Ellerim korkulukta titriyordu. Neden dokunmam işe yaramamıştı?

Daha önce olduğu gibi, bir cevap yoktu.

Ironspire'dan beri boğazımda bir düğüm oluşmuştu, onu yutmaya çalıştım. Jadis'in uyanmasını istediğimde hissettiğim çaresizlik, Saion's Cove'da ölen küçük kızı hatırlattı bana. Ama onu geri getirebilmişim. Acaba Jadis... artık hayatta değil miydi? Bu, dokunuşumun hiçbir etkisi olmamasını açıklardı.

Hayır, dedim kendime. Nektas, kızının hala hayatta olduğunu hissetmişti. Yani, sorun bu değildi. Sadece ona ulaşamamıştım.

Umarım Seraphena ne yapacağını bilir. Nektas beni beklemek yerine ona sormak zorunda kalır, değil mi?

Derin bir nefes alıp omzumun üzerinden baktığımda havada sadece hafif bir deniz kokusu vardı.

Şu anda Kieran'ın generallerle buluşmak için bir zaman belirlediğini, Casteel'in ise beslenmeye gittiğini tahmin ediyordum. Bunu odamızda da yapabilirdi, ama benim kimseyi görmeye hazır olmadığımı düşündüğünü anlayabiliyordum.

Bu varsayım tamamen temelsiz değildi. Ama daha çok, özellikle bir kişiyi görmeye hazır değildim.

Tawny.

Midem düğümlendi ve nedenini hala bilmiyordum. Bu hiç bana göre bir şey değildi. Tawny benim için çok önemliydi, arkadaşlığımız da öyle. Hissettiğim şey hiç mantıklı gelmiyordu.

Dudaklarımı dişlerimle ısırarak başımı kaldırdım. Wayfair'in bu kısmından, Garden District ve Croft's Cross'un daha büyük bir bölümünü görebiliyordum. Elysium Peaks'in, parlak mavi, yıldızlarla kaplı gökyüzüne karşı yükselen zirvelerine baktım. Zirveler, şehrin bir kısmına ve aşağıdaki yoğun ormana gölge düşürüyordu.

Ian ona ne demişti? Karanlık Kızılağaçlar mı? Bunun resmi adı olduğunu sanmıyordum. Onlara Kraliyet Kızılağaçları dendiğini hatırlıyordum, ama Ian'ın verdiği isim çok daha

Çocukken, güneşin ağaçların tepesinden hiç geçmediğini gördüğüm için ormandan korkardım.

Muhtemelen Ian bir keresinde bana, ölen ama yargılanmaktan korkanların ruhlarının ormanda dolaştığını söylemişti.

Ian'ın yürürken elimi tuttuğunu hatırlayınca dudaklarıma hafif bir gülümseme kondu, ama midem bulanınca bu gülümseme kayboldu. Nedense, Ian'ın orman hakkında söylediklerinin doğru olduğunu aniden düşündüm, hayır, *inandım*.

Anlamsız bir düşünceye başımı sallayarak, yukarı baktım. Beyaz uçlu sular, Keder Kayalıkları'nın pürüzlü yüzeyinden aşağı akıyordu.

Onlardan neyin beni bu kadar rahatsız ettiğini bilmeden, korkuluktan geri çekilirken omurgamdan bir ürperti geçti. Çocukken beni hiç rahatsız etmemişlerdi. Belli ki aşağıdaki ormandan daha çok korkuyordum.

Belki de bunun nedeni, Ian'ın bir zamanlar bana yazdığı hikayenin sadece onun fantastik öykülerinden biri olmadığını artık bilmemdi.

Sotoria gerçektir. Ve o...

Bu düşünce aklımdan geçerken tüylerim diken diken oldu. O neydi? Başımı geriye eğip gözlerimi kapattım ve kaybolan düşünceyi bulmaya çalıştım. Önemli bir şey gibi geliyordu. Anımsamaya çalışmak, gölgeleri yakalamaya çalışmak gibiydi.

Sinirlenince cildim kaşınmaya başladı, ben de vazgeçtim. Gözlerim kapalı öylece durarak hiçbir yere varamıyordum. Dönüp, daha *kalıcı* ve çok daha büyük olan odamıza geri döndüm.

Kralın Güneş Odası, doğu kanadının neredeyse tüm üst katını kaplıyordu ve odaların dışında sadece dört oda, uşaklar veya nedimeler için ayrılmıştı. Sanırım şu anda boşlardı. Tawny oraya taşınabilir miydi? Belki Delano ve Perry odalardan birini alabilirlerdi.

Ya da Vonetta geldiğinde o da bir odaya yerleşebilirdi. Peki Vonetta bir odaya yerleşirse, bu Emil'in onunla kalacağı anlamına mı geliyordu? Dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. Kieran'ın bu durumu nasıl karşılayacağından emin değildim. Casteel, Emil'in kendini öldüreceğini düşünüyor gibiydi, ama ben o kadar emin değildim.

Gözlerim, açıkça toplantılar için ayrılmış olan geniş odayı taradı. İlk odanın ortasında — odanın adını aldığı Solar — en az on kişinin oturabileceği, açık krem rengi ahşaptan yapılmış dikdörtgen bir masa vardı. Masa, altın benekli mermer sütunlarla çevrili, hafifçe yükseltilmiş bir platformun üzerinde duruyordu ve her iki ucu da balkonlara açılan kapılara bakıyordu.

Wayfair'de yaşarken bu bölümü hiç keşfetmemiştim. Bu alan hakkında tek bildiğim, ne Isbeth ne de Jalara'nın bu odaları kullanmadığıydı. Bunun yerine, Kral'ın Solar'ı, toplumun üst düzey üyelerinin ziyaretleri için kullanılıyordu. —ölümlü, yüksek rütbeli üyeler.

Gözlerim bunun nedenini aramak için yukarıya kaydı. Yukarıdaki kubbe, diğer odaların tavanları gibi camdı.

Bir sonraki odaya geçtim ve odanın altın rengi süslemeli fildişi renkli kanepeler ve koltuklarla dolu olduğunu hemen fark ettim. Bunlar, altın süslemeli alçak masaların etrafına yerleştirilmişti. Buradaki tavan biraz daha alçaktı ve daha küçük cam panellere bölünmüştü.

Koltukların kadifemsi arkalıklarını parmaklarımla okşayarak ilerledim, sanki altın renginin dekorun ana teması olduğu başka birinin yaşam alanından geçiyormuşum gibi hissettim.

Yemek odası da bir istisna değildi. Altın, Solar'daki devasa masa ile aynı açık renkli ahşaptan yapılmış yuvarlak yemek masasını ve sandalyeleri süslüyordu. Ayrıca, yukarıdaki pencereci kubbeyi de çerçeveliyordu. En azından Kral'ın Solar'ı, Wayfair'deki birçok oda gibi kırmızıya boğulmuş değildi.

Kırmızı rengin olmaması ve tüm camlar arasında, bu bölümün Atlantia'nın krallığı döneminde inşa edildiğini düşünmek zorunda kaldım.

. Belki de ondan önce. Atlantialıların bir zamanlar bu kanadı işgal ettiğini bilmek beni biraz daha rahatlattı.

Altın süslemeli çift kapıyı iterek açtım. "Tanrım."

Gözlerimi kocaman açarak başka bir yükseltilmiş platformdaki gölgelikli yatağa bakarken ellerim yanlarıma düştü. Yatak absürt derecede büyüktü, en az dört ya da beş kişinin sığabileceği kadar genişti ve o kadar uzundu ki, bu yatağın tam olarak ne kadar uzun boylu bir kişi ya da küçük bir ordu için yapıldığını merak ettim.

Opak perdeler direklerle bağlanmıştı ve yatağın başucunda bir yığın yastık ve düzgünce katlanmış battaniyeler görünüyordu. *Yumuşak* görünüyordu ve yastık yığınınına dalma isteğine direnmek zorunda kaldım.

Yukarı baktım. Beklendiği gibi, tavan camdan yapılmıştı, bu da yatağı çevreleyen kalın perdeleri açıklıyordu. Perdeler çekildiğinde, yukarıdan gelen ışığı ve duvarı oluşturan tavandan tabana pencereyi engelliyorlardı. Yatağın diğer tarafındaki oval şekilli pencerenin kepenkleri aralık bırakılmıştı ve içeri biraz serin, temiz hava giriyordu. Dürüst olmak gerekirse yatak olarak da kullanılabilecek kalın yastıklı, açık gri bir kanepede vardı. Karşısındaki iki koltuktan birinin üzerine koyu gri bir yorgan serilmişti ve aralarında alçak bir masa duruyordu. Pencere duvarının karşısındaki iki kapı dikkatimi çekti.

O kapılardan birinin arkasında kocaman bir küvet olsa iyi olur, yoksa isyan çıkarırım.

Birini açtığımda, büyük bir gardırop bulduğuma şaşırdım — hayır, gardırop değil. Casteel buna ne demişti? Evaemon'daki saraydaki odalarımızda da bunlardan vardı. Bir... giyinme odası mı? Bu, diğerleri kadar büyük değildi, ama yine de gereksiz yere büyüktü, özellikle de çok az giysimiz olduğunu düşünürsek. Kanıtı, çubuklara asılı olan Casteel'in birkaç eşyasıydı.

Hala paketlenmiş bir eyer antası, Kieran'ın Carsodonia'ya giderken giydiğini sandığım bir pelerin yanında asılıydı. Ama yine de, bu sadece sıradan bir pelerindi, yani herhangi birine ait olabilirdi.

Bakışlarım Atlantis Arması'nın oyulduğu tahta bir kutuya kaydı. Uzanarak, bir zamanlar puro kutusunda sakladığımız yaldızlı kemik taları tutan pürüzsüz ahşabı parmaklarımla okşadım.

Yürümeye devam ettim ve Tawny'nin yanında getirdiği birkaç tunik ve pantolon gördüm. Uyanık olduğumu biliyor muydu? Suçluluk duygusu içimi kapladı. Endişelendiğini biliyordum ve tuhaf davranmak yerine, onun endişelerini gidermem gerekirdi.

Tawny'yi yakında göreceğimi söyleyerek, orada asılı duran diğer eşyalara baktım. Tunikler. Elbiseler. Taytlar. Muhtemelen bana uyacağını düşünerek bir elbiseyi çektim, bu da onun öylece ortalıkta duran bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Yükselmişler inanılmaz derecede zayıftı.

Cüppeyi bırakıp sandığı gördüm. Önünde diz çöküp kapağını açtığımda, içinde yaylar, oklar, kısa kılıçlar, elik ve kan taşı hanerlerden oluşan küçük bir silah deposu buldum. Nereden geldiklerini bilmediğim birkaç gölge taşı bıçağı bile vardı. Siyah bir kumaş yığını gördüğümde uzun ve yavaş bir nefes verdim. Onu elime aldığımda ağırlığını hemen fark ettim. Yumuşak kumaşı açtığımda, kan taşı hançeri ve bir uyluk kemeri ortaya ıktı.

Vikter'in bana verdiği bıçağa bakarken içimde acı tatlı duygular kabardı. Bu bıçak, sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtarmıştı ve sanki benim bir parçam gibi hissediyordum. Ama parmağımı kırmızı bıçağın üzerinde gezdirirken, kemik sapının yapıldığı kurtları düşünmeden ona bakamayacağımı anladım.

Uyluk kemerini yere koyduktan sonra, hançeri tekrar beze sardım ve kemerin yanına koydum. Bir gölge taşı hançeri aldım ve altında büyük bir

uvallı bir kese ortaya ıktı. Merakla bağı çözdüm ve içine uzandım.

Elim yumuşak deriye dokundu ve parmaklarım hançerin pürüzsüz, sivrilen kabzasına dolandı.

Kemik hançer.

Torba sandığın içine geri düşerken, Casteel'i öldürebilecek olan bıçağı baktım.

Öldürmüş olan bıçağı.

Sesim gibi gelen fısıltı beni dondu. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum. O ölmemişti. Elimdeki parıldayan altın iz bunun kanıtıydı. Ama...

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve bıçağın pürüzsüz tarafını okşadım. Ölüm­cül uca dokunduğumda parmak uçlarım karıncalandı. Bir yanı­m bu silahı yok etmek istiyordu, ama ona ihtiyacımız olacağını biliyordum.

Primal'ı öldürebilecek tek şey buydu.

Eski kemik ve deri, ama... bunun bazı şartları vardı.

İlk tanrılar olgunlaştıklarında çok az zayıflıkları vardı - bu süreç tanrıya bağlı olarak aylar hatta yıllar sürebilirdi. Ama bu gerçekleştiğinde? Sadece Yaşam veya Ölüm'ün gerçek özünü taşıyan bir İlk Tanrı'nın - ya da benim gibi bir İlk Tanrı'nın - başka bir İlk Tanrı'yı yenebileceğini düşündüm. Ama bir başka zayıflık daha vardı.

Vadentia bana sadece bunu söyledi. Sonra sessizliğe büründü, çünkü elbette öyle olacaktı.

Hançeri kılıfına geri koyup sandığa yerleştirdim. Kapağı kapatıp yere koyduğum eşyaları aldım.

Kemerleri bir çubuğun üzerine astıktan sonra, hançerleri dışarıdaki küçük masanın üzerine koydum.

Odadaki son kapıya bakarak, "Umarım hayal kırıklığına uğratmaz" diye mırıldandım.

Hemen, yarım daire şeklindeki odanın ortasında duran, ayarlanabilir, şık siyah panjurlu bir mahremiyet perdesi doğru yürüdüm. Küvetin yanında tahta bir tabure vardı ve taş raflarda katlanmış havlular, çeşitli sabunlar ve banyo tuzları duruyordu. Ama odanın asıl merkezi küvetin kendisiydi.

Ve gördüğüm şey beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

İki, hatta üç kişi için yeterince büyüktü, ancak yerden çıkan ve küvetin ayak kısmında kıvrılan iki boru beni şaşkına çevirdi. Atlantia'ya gitmemiş olsaydım, bunlardan birinin ısıtılmış su taşıdığını bilemezdim. Wayfair'de böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum, hatta Blood Crown'un böyle bir altyapıya sahip olduğunu bile bilmiyordum. Ama mantıklıydı. Sonuçta, Isbeth bir zamanlar Atlantia'da yaşamıştı. Orada, çoğu insanın burada lüks bir zenginlik olarak göreceği sıradan şeyleri görmüş olmalıydı.

Birinin buharlı su dolu kovaları birkaç kat yukarı taşımak zorunda kalmaması beni mutlu etse de, Blood Crown'un bir kez daha başkalarının hayatlarını iyileştirecek bilgiye sahip olmasına rağmen bunu sadece kendileri için kullanmayı tercih etmesi beni öfkeliendirdi, ancak şaşırtmadı.

Bunu değiştirebilirdik.

Bu farkındalık, bakışlarım altın damarlı mermere kayarken midemi bulandırdı. Küvetin karşısında, kavisli duvar boyunca uzanan geniş bir makyaj masası vardı, tezgahı loş ışıktaki parlıyordu. Üstünde fırçalanmış altın çerçeveli çift aynalar asılıydı ve odanın bir kısmını kaplayan bir duvar, kişisel ihtiyaçlarını gidermek isteyenlere mahremiyet sağlıyordu.

Döndüğümde, aynalardan birinde yansımamı gördüm ve yavaşça ona yaklaştım. Daha önce gözlerimi gördüğüm şok, kendime daha yakından bakmamı engellemişti. Yara izleri hâlâ oradaydı, ancak biraz daha solmuş olabileceğini düşündüm ve

yırtık derinin kenarları o kadar pürüzlü görünmüyordu. Birisi uzaktan bakarsa... ve görme yeteneği zayıfsa, belki de onları görmez bile.

Diğer yarısı ise bir kabustu.

Duke Teerman'ın sözleri aklıma geldiğinde kollarım titremeye başladı. Söyledikleri yüzünden değil. Artık onun benim hakkımda söylediklerini düşündüğümde utanç duymuyordum. Sorun, onun... özgürlüklerini kullanmasıydı. Ve Lord Mazeen'in de aynısını yapmasına izin vermesiydi. Beni ilk gördüğümde bile beni korkutan bir ışıltı yansıtan o soğuk, siyah gözlerle bana bakması ve yine de nazik ve şefkatliymiş gibi davranmasıydı. Kaç kez Kolis bana bakıyordu? Sopayı kaldıran o muydu? Çıplak tenin sopayla vurulmasını isteyen o muydu?

Parmaklarım soğuk mermere bastırdı. Dükün ofisinden her zaman bilinçli olarak çıkmamıştım - sopanın acısı, bedenim pes ettiğinde sona ermişti. Görüşüm karardığı andan uyandığımda kendimi yatakta bulduğum ana kadar neler olabileceğini düşünmeyi bile kendime yasaklamıştım. Bunun sadece olan bir şey olduğuna kendimi ikna etmişim. Ve bunu yaptığımı da memnunum. Çünkü şimdi bunu düşünmeme izin verdiğim için, neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Kan verildiği an mıydı o?

Tanrım. Onun kanı içimdeydi. Teknik olarak, sanırım Teerman ve Kolis'in kanıydı.

Dudaklarım kıvrıldı.

Neden böyle bir şey düşündüm ki? Şimdi kusmak istiyordum. Ayrıca cildimi parlak pembe olana kadar ovma istiyordum.

Ama bunun olmuş olabileceği düşüncesi... Hayır, düşünce değil, olabileceği... Kan değişimi gerçekleşmişti. Çünkü Kolis ile benim aramda başka nasıl bir bağ olabilirdi ki? Bunun gerçekleştiğini bilmek, hatırlamasam bile

hatırlamasam bile, çığlık atmak, derimi dökmek, kendimi bırakmak istedim...

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Bunun beni etkilemesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Bu geçmişte kalmıştı, hatta hatırlamadığım bir şeydi. Beni rahatsız edecek anılarım yoktu. Kendimi...

Ne gibi?

Kötü muamele görmüş gibi? İstismara uğramış gibi? Öyle olmuştu. Ama bunun beni şekillendirmesine izin vermemiştim. Yani, kendimi öyle hissetmem için bir neden yoktu...

Zorlanmış.

Saldırıya uğramış.

Ama tanrılar adına, öyle olmuştu. Sadece kan olsa bile. Yine de, bununla ilgili hiçbir anım yoktu. Şanslıydım.

Parmağımı o kadar kuvvetle bastırdığım için parmaklarım ağrımaya başladı. Bastırmayı bıraktım ve parmaklarımı düzelttim. Dükü düşünmek için hiçbir neden yoktu. Casteel, onun artık bir sorun olmadığını garanti etmişti. Gözlerimi yeniden açtım ve aynadaki gözlerime doğrudan baktım.

İnsanlar beni gördüklerinde ne düşüneceklerdi?

Elbette herkes Casteel ve Kieran kadar iyi tepki vermeyecekti.

Gözlerim Atlantislileri tedirgin edecek miydi, tıpkı varlığımın General Aylard ve La'Sere'yi tedirgin ettiğİ gibi? En azından koyu saçlı Atlantisli kadın bana biraz ısınmış görünüyordu. Belki.

Bendeki değİşiklikler onları korkutur mu?

lmller, tanrılar tarafından seçilmiş ve kutsanmış olduğuma inanıyor muydu? Yoksa, benim uymayacağım belli olduktan sonra annem Kanlı Ta'ın krallığı ikna etmeye çalıştığı gibi, benim de sahte bir tanrı olduğumu mu düşünüyorlardı? Ve eğer hala öyle düşünüyorlarsa, onların güvenliğini nasıl kazanabilirdik?

Omuzlarıma baskı çöktü, ama yansımana bakarken, zaten bildiğim şeyi kendime hatırlattım. Onları sözlerimizle ve eylemlerimizle *ikna etmemiz* gerekecekti.

Tezgahtan uzaklaşarak yatak odasına geri döndüm.
Bakışlarım yatağın ötesindeki cam duvara kaydı.

Farkına varmadan yürümeye başlamıştım ve duvarın önünde durdum. Pencereleler sadece Zirvelere ve Sorun Kayalıklarının dik, sivri uçlu yükselişine bakıyordu.

Damarlarımdaki kan uğuldadı ve nabzım hızlandı.
Kollarımı kaldırdım ve avuç içlerimi soğuk cama dayadım.
Orada dururken, Cliffs'e gitmek için içimde açıklanamayan bir dürtü oluştu. Bu dürtü göğsümün derinliklerine yerleşti, ağır ve ısrarcıydı, nefesim pencereyi buğulandırırken beni çeken bir güç vardı, benden...

Ne yapmamı?

Gözlerimi kırpıştırarak ellerimi camdan çekip geri adım attım. Yutkundüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Neden Kayalıklar'a gitme ihtiyacı hissettiğimi hiç anlamıyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Kafamı sallayarak yatağa döndüm.

Gerçekten yumuşak görünüyordu.

Botlarımı çıkardım ve yatağa yaklaştım. Direklerden birine tutunarak platforma çıktım, sonra yatağın ortasına sürünerek gittim ve sırt üstü uzandım.

Yumuşaktı.

Sessizlik içinde yatarken, bornozun düğmeleriyle oynarken opak perdelere bakıyordum, düşüncelerim gerçekten düşünmek istemediğim bir konuya kayıyordu.

Artık harabeye dönmüş olan krallık.

Orada neler oluyordu? Toprak hala yarılmaya devam ediyor muydu, yoksa alevler tarafından yutuluyor muydu? İnsanlar hala ölüyor muydu, ama daha az sayıda, çünkü ben o korkunç acıyı tekrar hissetmiyordum?

"Dur," diye fısıldadım. Bunun üzerinde durmanın bir yararı yoktu.

Ama düşünmemekten de bir fayda gelmiyordu.

Ve bu da beni Arae'lerden daha iyi hissettirmiyordu.

Düzensiz bir nefes vererek, düşüncelerimi ölümlülerin hayatlarını gerçekten iyileştirebilmemiz için ne yapabileceğimize odakladım. Ölümlüleri yönetmemizle ilgili hislerimi Casteel ile konuşmam gerekiyordu. Ama Solis'tekilerin hayatlarını iyileştirmek için herhangi bir şey yapmadan önce, Kolis ile ilgilenmemiz gerekiyordu. Ve o ya... tanrılar bilir ne yaparken görünmez bir yerde dolaşıyordu ya da çoktan maddi bir forma bürünmüştü. Garip bir şekilde, ikincisi daha iyi bir seçenektir. En azından bizim haberimiz olmadan dolaşmazdı.

Kalkmam gerektiğini biliyordum. Casteel yakında geri dönecekti ve o gelmeden önce banyo yapıp gerçek kıyafetler giymeliydim. Ama saniyeler dakikalarla geçip giderken ben yatakta uzanmaya devam ettim. Dudaklarımın üzerine tüy kadar hafif bir dokunuş hissedene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, sonra parmak uçlarının serin dokunuşu boğazımdan aşağıya doğru kaydı. Vücudum tepki verdi, sırtım kavislenirken, neredeyse hissedilmeyen okşama göğüslerimin şişkinliğine doğru kaydı ve meme uçlarımı sertleştirdi. Gözlerimi açtım ve...

Hiçbir şey.

Oturup, odayı yavaşça gözden geçirdim. Bakışlarım pencerelere takıldı. Oda daha loştu, dışarıdaki gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Yataktan kayarak platformdan indim. Ayaklarım beni cama doğru götürdü, ama her adımım yavaştı, sanki kalın bir çamurda yürüyormuşum gibi. Karaağaçlar hiç görmediğim kadar koyu renkteydi.

Bir tedirginlik hissi içimi kapladı, ama boğucu bir ağırlık kalın bir sis gibi üzerime çöktü ve gözlerimi kapatmaya zorladı. Boynumun arkasındaki küçük tüyler diken diken oldu, çünkü soğuk ve ağır, kesin bir varlık sırtıma bastırıyordu. Varlığımın her parçası dönüp savaşmam için çığlık atıyordu. Bir şey yapmam için. Herhangi bir şey. Ama sanki artık vücudumu kontrol edemiyormuşum gibiydi. Bir kolun ağırlığı belimi sardığı için hareket edemiyordum. Bornoz gevşediğinde

gevşediğinde, içime korku yerleşti. Buz gibi parmaklar boğazımı kavramadan önce köprücük kemiklerimi okşadı. Nefesim göğsümde dondu.

Soğuk hava yanağımı okşadı. "*Ben hep seninleydim.*"

Gözlerim birden açıldı, pencerede ince çatlaklar belirdi, avuç içlerimin altından dışarı doğru yayıldı. Acı veren soğuk bir kahkaha, damarlarımda akan kanı çamur haline getirdi ve pencereyi çatlattı.

Cam patladı, binlerce keskin parça beni geriye doğru savurdu, ama gidecek hiçbir yer yoktu. O, sağlam, soğuk, sarsılmaz bir duvar gibi arkamdaydı. Boğazımı saran el, başımı şiddetle yana doğru çekti...

Boynumdaki kırılğan kemikler kulaklarımda gök gürültüsü gibi patladı, o kadar sağır edici bir sesdi ki, her şeyi bastırdı ve alem kör edici bir beyaz ışıkla patladı.

Bir çığlık atarak boğulurken, kalbim göğüs kafesime çarparak, kollarımı dışarıya doğru uzatarak birdenbire dikleştim. Hava gölgeli parmaklarımdan arasından yatağın karşısındaki... sağlam camı izlerken, hala kırılan kemiğin sesini duyabiliyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, titreyen ellerimi indirirken.

Sessiz güneş ışığı odayı doldururken, bacaklarım üzerlerine örtülmüş ince battaniyeye dolanarak keskin bir şekilde döndüm. Hızla odayı taradım ve boş olduğunu gördüm. Uykuya dalmıştım ve bu... sadece bir rüyaydı. Boğazım kurumuş, yutkundum. Bir kabus.

Kalbimi yavaşlatmak umuduyla elimi göğsüme götürdüğümde, içimden ince bir kahkaha çıktı. Berbat durumdaydım, önce Casteel'in dokunuşunu hayal ettim, sonra...

Parmaklarım çıplak, soğuk bir cilde dokundu.

Kalbim hızla çarpmaya başlayınca içim ürperdi. Dudaklarımı aralayıp aşağı baktım. Elimin üstündeki gergin deride gölgeler dönüyordu. Elim hareket ettirdim.

Cüppe... düğmeleri açılmıştı.

Keskin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım. Essence cildime bastırdı, odayı incelerken görüş alanımın köşeleri karardı, bu sefer çok daha yavaş hareket ederek her gölgeyi inceliyordum. Belimi bükerek diğer tarafı da taradım. Oda boştu. Giyinme odasının kapısı kapalıydı. Banyo odasının kapısını açık bırakmıştım. Hiçbir şey değişmemişti. Kimseyi görmedim.

Ama Kolis...

Eğer o ete kemiğe dönüşmemiş olsaydı, onu göremezdim.

Yine de onu hissedebilmeliydim — içgüdüsel olarak, yakınımıdaki *herhangi* bir tanrıyı hissedebileceğimi söylüyordu içimden bir ses.

Biri buraya girmişti, ama sadece battaniye örtmüştü. Muhtemelen Casteel ya da Kieran.

Bakışlarım, göğsüme yumruk attığım yere düştü. Cüppemin düğmelerini açmış mıydım? Uyumadan önce onunla oynuyordum, bu yüzden bu çok muhtemeldi. Aslında, bu, rüyamın bir şekilde gerçekte kendini göstermesinden daha mantıklıydı. Bir kez daha aşağı baktığımda, gölgeler elimden kayboldu. Eather'ımın daha ölümcül tarafı, algılanan tehdide tepki vermişti, bu da cildimin soğuk olmasını açıklıyordu.

Bu gerçeklik çok daha endişe vericiydi. Uyurken ölüm gücünün yüzeye çıkmasına ihtiyacım yoktu. Kimsenin buna ihtiyacı yoktu, özellikle de çok sık kabus gördüğüm için.

Arkamı dönüp pencerelere baktım. Derin bir nefes alıp yatağın üzerinde kayarak ilerledim ama aşağı inmeden önce donakaldım. Yatağın ve platformun arasında boşluk mu vardı?

Ben, Yaşam ve Ölümün İlk Tanrısı, en güçlü -en azından bir zamanlar- tanrı, yatak altında sapık, katil bir yaratığın gizlendiğinden ciddi olarak endişeleniyor muydum?

Tanrım, kendimi toplamam gerekiyordu.

Kendime gözlerimi devirdim ve aşağı indim.
Beklendiği gibi, ayak bileğimi tutan hiçbir şey yoktu.

Ama yine de, değerli zamanımı uyuyarak boşa harcadığım gerçeğiyle pek ilgisi olmayan bir aciliyetle platformdan hızla atladım.

Tabii bunu kimseye itiraf etmem.

Odanın ortasında durdum. Güneş Odası boştu, ama Casteel ve Kieran'ın çok uzağa gitmediklerini biliyordum. Uzun zamandır gömülü kalmış bir içgüdü beni dürttü. Gözlerimi kapatıp, göğsümde ve damarlarımda eather'ın uğultusunu hissettim. Benim iradem şekillenirken, ne yapması gerektiğini biliyordu. Geçtiğim her odayı ve ötesindeki salonu hayal ederken, duyularım açıldı, yatak odası ve Güneş Odası'nın ötesine uzandı. Her iki yanında iki kapı olmak üzere dört kapısı olan geniş salonu zihnimde çok net görebiliyordum. Her şey sessizdi, ama toprak gibi zengin bir varlık hissettim. Sedir.

Kieran.

Solar'ın sağındaki odadaydı.

Sürpriz beni sardı, gözlerim birden açılırken konsantrasyonum bozuldu. Damarlarımda uğultu hissettim. *Notam* devreye girdiğinden beri kurtları hissedebiliyordum. Ama daha önce *bunu* yapamıyordum.

Başka bir şey denemeden önce kendimi harekete geçmeye zorlayarak, banyo odasına koştum. O kadar uzun süre yatakta mahsur kaldıktan sonra gerçekten uykuya daldığıma inanamıyordum. Arkamdaki kapıyı kapatarak küvete gittim. Ne kadar zaman geçtiğini veya Casteel'in - ya da beni korumak için odada bulunan kişinin - nerede olduğunu bilmiyordum. —gittiğinde, muslukları açtım. Su küvete doldu, ben geri çekilirken porselen tabana sıçradı. Pembe kristallerin bulunduğu kavanozun kapağını açtım. Sandal ağacının yumuşak, misk kokusu burnuma ulaştı. Bir avuç dolusu kristali akan suya serptim ve küvetin geniş kenarına bir kalıp sabun koydum. Köpüklü baloncuklar çoktan

BÖLÜM 23

POPPY

Saçımı yıkamayı bitirmişken, göğsümde *notamın* hafif bir zonklaması hissettim.

"Poppy?" diye seslendi Kieran.

Tabureye baktım ve havlu almayı unuttuğumu fark ettim. Ayak sesleri yaklaşırken bakışlarım duvara kaydı.

Kahretsin.

Saç telleri etrafımda uçuşuyordu ve köpüklü su çeneme ulaşana kadar dizinlerim yüzeye çıkarken ben batıyordum.

Kim olursa olsun durdu ve yarı açık kapı gıcırdadı.

"Poppy?"

Gözlerimi kısaca kapatıp yavaşça nefes verdim. "Buradayım."

Adımları yaklaşırken aşağıya baktım ve hemen bakmamış olmayı diledim. Suyun yüzeyinde hala kabarcıklar dönüyordu, ancak sayıları azalmış, köpük kümeleri arasında geniş boşluklar kalmıştı.

Kieran mahremiyet perdesinin etrafından dolaştı ve ardından gelen sessizlikte ona baktım.

Banyo yapmış olmalıydı çünkü tıraşlıydı ve yumuşak deriden yapılmış, beline oturan siyah, kısa kollu bir tunik giymişti. Güneş ışığı, omuzlar ve ön iki paneldeki altın iplikli nakışları yansıtıyordu. Gözlerimi kaldırdım.

Gözlerinin rengi parlak, buz mavisiydi ve bakışları küvetin dibinden benimkilere doğru kaydı. Çenesindeki bir kas seğirdi ve ancak o zaman kollarımın yanlarımda kaldığını ve yarısı suya batmış çenemin yanındaki köpüklerde birçok boşluk olduğunu fark ettim.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda çenesi gevşedi. "Yine küvette mi uyuyakaldın?"

Aklım hemen New Haven'a, Kieran'ın küvetin yanında diz çökmüş halde uyandığım anı hatırladı. Onu orada görünce şaşırdığımı söylemek yetersiz kalırdı. O zamanlar bana karşı hiçbir sevgi beslemediğine emindim ve haklı olduğumdan da oldukça emindim.

"Hayır," dedim. "Geldiğini duydum. Sadece havlu almayı unuttum."

Bana bakarken yüzünde bir anlık bir eğlence belirdi, ama bakışlarında ve gözlerinde başka bir şey daha vardı: yanaklarımın kızarmasına neden olan bir gerginlik.

"Rahatsızsın."

Onun bu açık sözlülüğü kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Rahatsız olman için bir neden yok." Bir an durdu. "Daha önce görmediğim bir şey değil ki."

Dudaklarımı büktüm. "Unutmadım. Ve rahatsız olduğumu söylemedim."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Yani, sen öyle değilsin?"

Öyle miydim? Hayır, değildim. En azından New Haven'da olduğum gibi değildim. Ve bunun ne anlama geldiğini ya da neden küvette çıplakken bunu düşündüğümü gerçekten bilmiyordum.

"Bana bir havlu getirir misin?" diye sordum. "Ben getirebilirim."

Ona bakarak bekledim. "Yaklaşık olarak *ne zaman* yapabilirsin?"

"Senin daha önce sandalyeye dokunmadan onu hareket ettirdiğini ve sadece isteyerek havluyu sana ulaştırabildiğini hatırladığın zamanla aynı zamanda."

havluyu kendine çekebileceğini hatırladığın zaman."

Ağzımı açıp kapattım. Kahretsin, haklıydı. "Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

"Eh, zihninle bir şeyleri kendine çağırmaya alışkın değilsin."

"Doğru." Dikkatim rafta duran havlulara kaydı. Havluyu hayal ederken Eather mırıldandı...

Gözlerim, havluların bir tanesi raftan uçtuğunda fal taşı gibi açıldı.

Kieran elini uzatıp onu havada yakaladı. "Yüzüne vurmak istediğini sanmıyorum."

"Bunun olmasına izin vermeyecektim." "Uh-huh."

Kıkırdadı.

Kolumu yanımdan çekip havluya uzandım.

Onu bana vermek yerine, küvetin yanına diz çöktü ve havlu gözden kayboldu. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Peki, yeni odalar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu, sen benim havlumu tutarken cevaplanması gereken bir soru mu?"

"Evet."

Kafamı salladım. "Onları seviyorum. Evaemon'dakileri hatırlatıyorlar bana."

"Daha önce buraya hiç çıkmadın mı?"

"Konuklar genellikle bu odaları kullandıkları için doğu kanadının bu bölümüne girmeme izin verilmiyordu." Bu en uygun anı, benim Perdeyi geçmemle ilgili hala beklediğim nutku atmak için kullanmadığına şaşırdım. "Wayfair'in bu bölümü Atlantia hüküm sürdüğü dönemde inşa edildi sanırım."

"Neden böyle düşündün?" diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Gülümsedim. "Casteel, annesi ve Malec'in burada kaldığını söyledi." Dudaklarım kıvrıldı. "Şimdi, kayınvalidem ve *amcamın* aynı yatakta uyuduğunu düşünüyorum ve bu da aile ağacımın ne kadar karışık olduğunu düşünmeme neden oluyor."

Kieran alçak bir kahkaha attı. "O zamandan beri yatak değiştirilmiştir eminim."

"Umarız öyledir," dedim. "Biz?"

Ağzımı açarken gözlerim onun gözlerine kaydı. Carsodonia'ya giderken Kieran'la aynı alanı paylaşmaya o kadar alışmıştım ki, onun kendi düzenini tercih edebileceği hiç aklıma gelmemişti. Normalde kendi odası olduğu için bu mantıklı olurdu, ama...

Parmaklarım *çıplak* belime kıvrıldı. Artık her şey farklıydı ama bir şekilde aynıydı. Bu da tamamen kafa karıştırıcıydı.

"Biz mi?" diye tekrarladı, bu sefer daha sessizce.

"Ya da her neyse." Pencereden dışarı bakarken, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Odaların dışındaki odaları fark ettin mi?" diye sordu.

"Onlardan biri benim olacak. Yakın olacağım, ama ikiniz sinirlerimi bozmaya başladığınızda kaçamayacağım kadar yakın olmayacağım."

Gülerek, "Bunun sık sık olacağını hissediyorum," dedim.

"Muhtemelen haklısın."

Ses tonu değişmişti. Ona baktığımda, bakışlarındaki hafif eğlencenin tamamen kaybolduğunu fark ettim.

"Hiçbir beklentim yok, Poppy." Nefesim boğazımda takıldı.

Kolunu küvetin geniş kenarına dayadı. "Birleşmenin... yoğun olduğunu biliyorum."

Yoğun, Rhain Nehri kıyısında olanları tanımlamak için kullanılan kelimelerden biriydi.

Tanrı ile tanışıp tanışmayacağımı merak ettim.

Ve neden, tüm alemlerde, şimdi bunu düşünüyordum?

"Ve bunun hakkında konuşma fırsatımız olmadı," diye devam etti, dikkatimi tekrar kendisine çevirerek. "Ve bunun anlamı."

Mevcut durumumda bu konuşmayı yapmak istediğimden emin değildim, ama kendimi "Bu ne anlama geliyor?" diye sorarken buldum.

Gözleri benimkilerden ayrılmadan şöyle dedi: "Birleşme ile bir bağ oluşur. Bu eyleme katılanlar arasında derin bir bağ. Çok yoğundur."

Başımı salladım. "Ben... biliyorum."

"Bu kadar yakınlık varken,
—kalplerimiz aynı ritimde atarken ve diğerinin yaşadıklarını daha kolay hissedebildiğimiz bir yakınlık."

Bir dakika. Bu demek oluyordu ki...?

"Ve Birleşme eyleminde olduğu gibi, bu da... yoğun olabilir."

"Başka bir kelime bulmalısın," mırıldandım. "Ezici ya da derin gibi. Güçlü. Belki şiddetli."

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Ve bu," dedi, durakladı, "yoğunlaşabilir..."

İç geçirdim.

"İnsanın hissettiği şey, ister duygusal ister fiziksel olsun."
Kieran öne eğildi, bakışları benimkilerde kalmaya devam etti.
"Ama bu, beklentiler olduğu anlamına gelmez." Yüzümü inceledi. "Anladın mı?"

Yutkundum ve başımı salladım.

Kieran bir an daha gözlerime baktı. "Güzel." Ayağa kalktı ve havluyu küvetin kenarına koydu. "Başka bir odadan giysi çağırmanı istemem, sana giyecek bir şeyler bulacağım."

"Akıllıca bir karar," diye mırıldandım.

Kieran mahremiyet perdesinin arkasında kaybolurken, ben öne döndüm. Bu konuşmayı beklemiyordum, ama gerekliydi. Beklentiler yok.

Bu... iyiydi, özellikle de *ne* beklediğimi bilmediğim için.

"Poppy."

Çılgılık attım ve başımı yana çevirerek irkildim.

Kieran elinde bir gömlek ile orada duruyordu. "Küvetten çıkacak mısın?"

"Evet."

Bana her zamanki ifadesiz bakışıyla baktı, sonra gözlerini indirdi. Kendi kendine mırıldanarak, giysiyi tabureye bıraktı ve döndü. "Bekleyeceğim."

Gözlerimi gömleğin üzerinden çekip aşağı baktım. Göğsüm tamamen suyun üstündeydi.

Ve gerçekten de "*Hiçbir beklentim yok*" diye mırıldanmış gibi geldi.

Ve ben bunların hiçbirini düşünmeyecektim.

Küvetten çıktım ve hızla kurulandım. Daha küçük bir havlu aldım, saçlarımı toplayıp havluya sardım, sonra Kieran'ın tabureye bıraktığı giysileri aldım.

Kaşlarımı çatarak, bir gömleği kaldırdım. Oldukça büyük bir gömlekti.

Kafamı sallayarak, tişörtü başımdan geçirdim. Etek ucu dizlerime kadar geliyordu. Dışarı çıktım ve Kieran'ı yemek odasında, duvardaki açık renkli meşe dolabı karıştırırken buldum.

"Sence bu, generallerle görüşmek için uygun bir kıyafet mi?" diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Hayır."

"O zaman neden bu gömlek? Asılı giysiler gördüm, bunlar nereden geldi?"

"İkinci soruna gelince, Naill. Geride kalan birçok malzemeyi kullanabildi, bu yüzden nispeten kısa bir sürede senin için epeyce kıyafet topladı."

"Peki ilk sorum ne olacak?" diye sordum.

"Bu akşam generallerle görüşmeyeceğimize göre," dedi Kieran ve ben durdum, "rahat olmak isteyeceğini düşündüm."

Ona döndüm. "Neden onlarla görüşmüyoruz?" "Çünkü Cas'ın hepsini bu kadar kısa sürede bulabileceğinden şüpheliyim." " dedi. Berrak bir sıvı içeren bir şişeyi kaldırdı. "Bu yüzden, yarın öğleden sonra için bir toplantı ayarlayacak."

"Neden bu akşam görüşmenin gerçekleşmemesinin sebebinin bu olmadığı hissine kapılıyorum?"

"Bilmiyorum." Kapağı açarak şişeyi kokladı. Dudakları kıvrıldı. "Tanrılar."

"Casteel benim bunalmamı istemiyor olabilir mi?" diye sordum.

"O tek değil," dedi Kieran. "İkinizin de endişelenmesine gerek yok."

"Olmayacak." Oval şekilli bir sürahiye kaşlarını çattı. "Bir içki ister misin?"

"Tabii." Yemek odasının içine doğru ilerledim. "Kaybedecek vaktimiz olmadığını biliyorsun."

"Bugün ve yarın arasında yapılacak pek bir şey yok," diye karşılık verdi.

Saçımdaki havluyu çekerken, gözlerim taç pervazındaki karmaşık detaylara takıldı. Bu detaylar, kubbe şeklindeki tavandaki camı çevreleyen cam panellerde de devam ediyordu. "Generallerle görüşmeye fazlasıyla hazırım, Kieran."

"Ve görüşeceksin." Şişeyi geri koydu ve başka bir şişe aldı, bu seferki içinde kehribar rengi bir sıvı vardı. "Yarın." Tıpağı açtı. "İyi uyudun mu?"

Artık üzerime battaniyeyi kimin koyduğunu biliyordum. "Evet," dedim, kabuslar zihnimin ön saflarına geri dönerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken.

Bana baktı. "Emin misin?"

"Evet." Boğazımı temizledim ve havluyu sandalyenin arkasına astım. "Demek Casteel bunu yapıyor?"

"Evet," diye cevapladı. "Ve sonra umarım beslenir." Bir süre durakladı. "Emil'i."

Ben güldüm. "Neden hep Emil oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Mavi gözleri eğlenceyle parladı. "Bu noktada, kader onun olması için komplo kuruyor galiba."

Ben burnumdan soludum. "Ben de senin yaptığını sanıyordum."

"Böyle bir şeyi asla kabul etmem," dedi ve daha yukarıdaki bir sıra dekanter ve şişeye doğru ilerledi. Ne aradığını hiç anlamadım, çünkü bana hepsi aynı görünüyordu. Sonunda bir tanesine karar verdi ve ikimize de birer bardak doldurdu. Dönerek bana birini uzattı ve oturma odasına doğru başını salladı.

"Peki, bir İlkel tanrı olduğunu öğrendikten sonra nasıl hissediyorsun?"

Eminim fazladan bir doz eather ile sonuçlanacağını beklemiyordun."

"İkimiz de bunu beklemiyorduk," diye itiraf etti. "Sen... normal hissediyor musun?"

Omzunu kaldırdı. "Oldukça."

"Gerçekten mi?" Onu dikkatle süzdüm. Kieran'ın ne düşündüğünü tam olarak anlamak her zaman biraz zor gelmişti bana.

"Evet." Elini başının üstünden geçirdi. "İlk başta olanlara kafam karışmıştı. Damarlarımda ve burada neredeyse sürekli bir enerji uğultusu vardı," dedi ve elini göğsüne indirdi. "Bu... ilk başta garipti. Ama alıştım. İyiyim. Özellikle de sahte İlkeler olmadığımızı öğrendiğimden beri. Bu kafamı karıştırıyordu."

"Artık sahte Primal olmadığınızı bildiğinize göre, eather'ı çağırmayı deneyecek misiniz? Yoksa nasıl yapılacağını bilmiyor musunuz?"

Kaşlarını kaldırdı. "Denemedim, ama özü çağırmayı öğrenebileceğime eminim."

"Bundan emin misin?" diye alay ettim.

"Ben bir kurt adamım," diye kuru bir şekilde cevapladı. "Sence nasıl şekil değiştiriyorum?"

"Oh."

Kieran derin ve zengin bir sesle güldü. Konuşmaya başladığımda, aniden boynumda bir ürperti hissettim. Kadimlerin Uyanmaya başladığı zamanki kadar yoğun değildi, ona yakın bile değildi, ama yine de hareketsiz kaldım ve nefesimi tuttum. Böyle bir şey tekrar olabilir miydi? Hayır, Holland olmayacağını söylemişti.

"Bence yaşamın özüyle başa çıkmak çok daha kolay," dedi, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Sen bilirsin."

Casteel'in daha önceki tepkisini düşünerek dudağımı ısırdım. "Haklısın, ama bil ki, yaşamın özünü kontrol etmek de pek kolay bir iş değildir. O çekimi ilk kez hissettiğinde anlarsın. Ve dikkatli olmalısın.

Ölümlülerde, birine hayat verilirse... onun yerine başka birinin hayatı alınır."

O öne doğru eğildi. "Kemik Tapınağı'nda savaşırken ölen tüm ölümlüler geri getirildiğinde..."

Kafamı salladım. "Bilmiyorum." *Vadentia* sessizleşmişti. Her zamanki gibi. "Belki Seraphena ve Nyktos'un müdahalesi bir tür denge sağlamıştır."

"Adamım." Elini çenesine götürdü. "Umarım öyledir."

"Evet." İç geçirdim. "Ama sadece bu değil. birini geri getirmek için seçim yapmak?" Yutkundum. "Kolay. Çok kolay."

"Biliyorum." Aramızdaki mesafeyi aşarak, parmakları bacağıma dokunarak elini benimkinin üzerine koydu ve gömleğimin kenarındaki sarkan ipliği çekmemi engelledi.

"Biliyorum." Elimi sıktı ve sonra kolunu indirdi. Bir an geçti. "Yine de ölümün özünü kontrol etmekten daha kolay."

"Evet." Güldüm. "Hala daha kolay." Bardağı göğsüme bastırdım. "Neden özünüz ikiniz arasında bu şekilde bölündü acaba?"

"Belki de o," dedi, sesini alçaltarak beni gülümseten bir şekilde, "kurt adamları yarattığı içindir."

"Olabilir," diye mırıldandım. Bu mantıklıydı, ama tek nedenin bu olduğunu düşünmüyordum. Ama neden böyle düşündüğümü bilmiyordum. *Vadentia* yüzünden olmalıydı. "Cas'ın halini gördün mü?"

"Zor değil," diye cevapladı, koltuğa yerleşerek.

"Derisindeki gölgeler mi? Onlar, Kadimlerde gördüğüm izlerle aynıydı."

"Senin üzerinde görmedim." Geriye yaslanarak bana baktı. "Ama sen uyandığından beri tam anlamıyla İlkel hale gelmedin."

"Sanki ele geçirildiğimde tam bir İlkel'e dönüştüm gibi."

"Dönüşmedin," dedi, başka yere bakarak.

Evet, çünkü öyle olsaydı o ve kim bilir başka kimler burada olmazdı.

Ama Casteel...? "O da o zaman tam Primal olmamıştı."

Kieran içkisini içerken gözlerini kısarak baktı. "Sen ve ben Cas'ın dengede kalmasını sağlayacağız," dedi, sanki aklımın nereye gittiğini biliyormuş gibi. Belki onun akli da oraya gitmişti.

Gözlerimi ona diktiğimde göğsüm sıkıştı, aklım ona yemin ettirdiğim sözü düşündü. "Ya ne ben ne de o dengede kalamazsak?"

"O zaman sanırım ellerim dolu olacak."

"Kieran." İç geçirdim. "Sen bizim..." "Dadımız mısın?" diye önerdi.

Dudaklarım düzleşti.

"Bence kendini yeterince takdir etmiyorsun. Hep böyle düşünmüşümdür." Sabit bakışları benimkilerle buluştu. "Ama o seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz, kontrolünü kaybetmesi ise tam da bunu yapar."

"Kontrolünü kaybetmesinden endişelenmiyorum," diye tartıştım.

Kieran tekrar arkasına yaslanıp bir yudum alırken kaşlarını kaldırdı.

"Tamam. Belki birazcık," diye itiraf ettim, Kaderlerin söylediklerini düşünerek. "Ama sadece özü kontrol etmenin ne kadar zor olabileceğini bildiğim için."

Kieran başını salladı, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra başını salladı. "Bütün kuşlar arasından," diye mırıldandı, sesinde tedirginlik vardı. "*Kuzgunlar* olmak zorundaydı." Elini göğsüne götürdü. "Halkım onları bir alamet olarak görür, artık pek öyle değil ama. Ama kurtların en yaşlıları? Onlar öyle görürdü. Çünkü onlar tanrılar için bir semboldür." Gözleri bardağına indi. "Kuzgunlar bir uyarı görevi görür," dedi. "Ölüm ve yıkımın."

Yaklaşık bir saat kadar sonra, göğsümde bir farkındalık dalgası hissettim ve Casteel geri dönmeden onun varlığını fark ettim.

Kanepeden atladım. Kieran'ın kaldırdığı kaşını görmezden gelerek, bardağımı masaya koydum ve ana salona koştum.

Casteel odaya girdi ve duvardaki bir düğmeyi çevirdi. Ben kayarak durduğumda, sıcak, yumuşak bir ışık odayı kapladı. Onu görmek her zaman nefesimi keserdi.

"İşte buradasın," dedi, şamdanın ışığı elmacık kemiklerinde parıldarken bana doğru ilerledi. Adımları yavaşladı ve gözleri sıcak bal rengi bir ışıltıyla bana bakarken, alt dudağını içeri çekerek dişlerinin bir kısmını gösterdi. "*Poppy*," dedi, sesi alçaldı.

Adımı mırıldanışında keskin, sıcak bir karıncalanma hissettim. "Ne?"

Bakışları yavaşça benimkilere doğru kaydı. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Ben..." O yaklaşırken başımı eğdim.

"Gömlek." Önümde durdu, başını eğerek dudakları kulağıma değecek şekilde eğildi. "Senin benim kıyafetlerimi giydiğini görmekten daha tahrik edici tek bir şey var." Nabzıma bir öpücük kondurdu, sonra fısıldadı, "O da senin çıplak ve benim için açılmış halin."

Birkaç saniye içinde ikinci kez nefesim kesildi.

Onun derin, dumanlı kahkahası omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderdi.

"Bu kadar uzun süre gitmek istememiştim," dedi, geri adım atarak parmaklarını kılıfının üzerinde gezdirip kancayı buldu.

"Önemli değil. Kieran bana eşlik etti." Ona baktım ve hemen yüz hatlarının eskisi kadar keskin olmadığını ve dudaklarının renginin koyulaştığını fark ettim. şakakları ve ensesindeki saçları da hafif nemliydi. "Beslendin."

Kılıcı kınından çıkardı, döndü ve kürsüye çıktı. "Ben yaptım."

"Emil'e mi?"

"Maalesef," dedi yavaşça, hala kılıfında duran kılıcı sandalyenin arkasına koyarak. "Aslında bundan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum."

Ben burnumdan soludum. "Benden beslenebilmen için ne kadar zaman geçmesi gerekiyor?" "En az birkaç hafta," dedi. "Muhtemelen daha uzun." Gözlerimi devirdim. "Bu saçmalık."

"Biri kıskanç gibi görünüyor," diye mırıldandı Casteel, bana dönerek gömleğinin kollarını sıvadı. "Ama o zamana kadar bir kereden fazla beslenmeme gerek kalmayacak."

İhtiyacını karşılayamadığım için içimden inledim.

"Sana inan, senden beslenmeyi tercih ederdim." Kürsüden inerek, kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti. "Sen söz konusu olduğunda hiçbir riski göze alamam."

"Sanırım benim ne olduğumu unutmuşsun."

"Senin *kim* olduğunu asla unutmayacağım," dedi, başımın arkasını okşayarak.

Kalbim bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı, dudakları benimkini yavaş, şehvetli bir öpücükle dudaklarımın üzerine konduğunda kalbim bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı.

İnleyerek dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Hâlâ ıslak olan saçlarımı parmaklarıyla okşadı, tuttuğu saçlara bakarken kirpiklerini indirdi. "Görüyorum ki küveti kullanmışsın."

"Evet." Ellerimi göğsüne koydum. Gömleği nemliydi. "Emil'den beslendiğin için terlemen beni endişelendirmeli mi?"

"Murin ile konuşmaya gittiğimde, antrenman yapıyordu," dedi, parmaklarını saç telinin uzunluğu boyunca gezdirerek. "Onlara katılmaya karar verdim." Kıskançlık kıvılcımıyla kirpikleri yukarı kalktı. Dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Yine kıskandın mı?"

"Evet." Avuç içlerim, bir kılıcı hissetme ihtiyacından neredeyse karıncalanıyordu. "Antrenman yapmayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor."

"Zaman ayıracağız," diye söz verdi, başını bir kez daha eğdi. Ağzı benimkine değdi. Titredim ve öpücüğün baskısı artmadan hemen önce dudaklarının kıvrıldığını hissettim. Beni parmak uçlarımda kaldırdı ve dişiyle alt dudağımı çekerek benden bir inilti kopardı. Öpücük derinleşti ve dili benimkine kaydı. Bu sefer ayrıldığımızda inleyen bendim.

"Uslu dur," diye mırıldandı. "Ben mi?" Boğazımdan bir kahkaha çıktı.

"Evet. Sen."

Parmaklarım gömleğinin önünü kavradı. "*Beni* öpenin *sen* olduğuna inanıyorum."

"Yalan." Dudaklarımı ısırды, bu onun tahrik olduğunun kanıtıydı.

Kieran'ın yaklaştığını duyduğumda karnıma bastırarak benden yumuşak bir inilti kopardı.

"Kim yaramazlık yapıyor?" diye sordu Kieran, ana odaya girerken.

"Her zamanki gibi Kraliçemiz," diye cevapladı Casteel.

"Ne? Ben sadece burada duruyordum," dedim, onun kollarında dönerek.

"Sorumluluk sahibi davranıyordum," diye devam etti Casteel, Kieran ona bir bardak viski uzattığında. "Ve o benim erdemimi çalmaya çalıştı."

Kieran'ın dudakları düz bir çizgiye dönüştü ve bakışları Casteel'in üzerinde dolaştı. "Sende o kadar namus kaldığını bilmiyordum."

"Aynen," dedim, Casteel'e bakarak. Kieran'ın ifadesi kayıtsızlık doluyken, o ise alınmış gibi davranma cüretini gösterdi. "Erdemli gibi davranmakta gerçekten çok kötüsün."

Kolunu belime dolayarak, burnunu çekip bir yudum aldı. "Bu arada," dedi Kieran'a bakarak, "Sen olsam Tanrıların Salonu'ndan uzak dururdum. Reaver orayı şu anki dinlenme yeri haline getirdi."

Kaşlarımı çattım. "Onun odası yok mu?"

"Oh, öyle. Ama şu anda, draken formunda orada kamp kurmaya karar verdi," diye ekledi Casteel, başparmağıyla belimin yan tarafını okşayarak. Reaver'ın, Ian ve benim eskiden koştüğümüz heykellerin etrafına sarıldığını hayal ettim. "Ve salona bir adım bile atan herkese ateş püskürüyor."

Kalbim bir anda sıkıştı. "Muhtemelen sadece üzgün..."

"Rune'u neredeyse ateşe veriyordu."

Gömleğin yakasındaki bağcıkları çekmeye başladım, büyük siyah-kahverengi kurdu en son gördüğüm anı düşünerek. Dakkais onu sarmıştı ve ben notam aracılığıyla onu hissedememiştim... Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Önemli olan, onun şu anda hayatta olmasıydı. Tabii, Reaver'dan uzak durduğu sürece.

"O gerçekten çok üzgün," dedim, başımı Casteel'in göğsüne yaslayarak Kieran'a baktım. "Jadis'e dokunmam işe yaramadı," dedim ona, Casteel'in Ironspire'da olanlar hakkında ona ne anlattığını bilmeden. "Nedenini bilmiyorum, ama..."

"Duydum," dedi Kieran derin bir nefes alarak. "Çok yazık."

Sesi samimi geliyordu, bu da daha önce Reaver'a söylediği veda sözleri kadar şaşırtıcıydı. Bu, göğsümü daha da ağrıtıyordu. Boğazımda oluşan düğümü bastırıp, nereye gittiğimi bilmeden ama hareket etme ihtiyacı duyarak öne doğru adım attım.

Çok uzağa gidemedim.

Casteel kolunu bana dolayarak beni yerinde tuttu.

"Poppy," dedi Kieran.

Parmaklarım bağcıkları çevirdi. "Kieran?"

"Draken'i uyandıramamanın senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Başımı sallayarak, tunik üzerindeki nakışlara bakarak daha yakından inceledim. Altın brokar, zengin detaylarla süslenmişti; yakayı ve omuzları, sarmaşıklar gibi kıvrımlar ve süslemelerle birbirine bağlanan bir dizi iç içe geçmiş güneşlerle süslüyordu. Onun burada bulduğu bir giysi olduğunu düşündüm, çünkü şu anda giydiği kadar güzel bir şeyle seyahat etmemiştik, ama bu tasarım?

"Bu tuniği nereden buldun?" diye sordum. "Ne?"

dedi, sesinde açıkça kaşlarını çatmış olduğu belliydi.

"Giydiğin tunik," diye işaret ettim. "Burada mı buldun yoksa...?"

Aşağıya bakarak parmaklarını panele gezdirdi. "Sanırım gömlek buradaydı, ama nakışları Naill ekledi."

Desene bakarak, onun Kadimlerde ve Casteel'de gördüğüm işaretlere ne kadar benzediğini düşündüm. "O gerçekten çok iyi..."

"İğne ve iplikle ne kadar iyi olduğu umurumda değil," diye Kieran sözümü kesti.

"Bu pek hoş değil," diye mırıldandım, Kieran beni -bizi- sıkıştırırken gerildim.

Sıkışmıştım. İkisi arasında.

O anda, zihnim çok uygunsuz bir şekilde anılarıma daldı ve beni Birleşme gecesine geri götürdü. Konumlar farklıydı; Casteel önümde ve Kieran...

Alt dudağımı ısırdım. Göbek deliğimin altındaki kaslarda beklenmedik bir gerginlik, beni keskin bir nefes almaya zorladı ve bu nefes... baharatlı ve dumanlı kokular taşıyordu. Gözlerimi kaldırdığımda kalbim ağır bir şekilde çarptı.

Casteel'in eli belime sıkıca sarılırken, Kieran'ın mavi gözlerinin rengi Stroud Denizi'nden daha canlı bir renge dönüştü. Parmaklarımın anlamsız kıvrılmaları durdu.

Beklenti yok.

Beklenti yok.

Casteel'in izi düşüncelerime dokunduğunu hissettiğimde, boynumdan hala sıcaklık yayılıyordu. *Aslında sorumluluk sahibi davranıp senin o güzel kokunu görmezden geleceğim.*

Casteel bunu fark ettiyse, Kieran da fark etmiştir ve ben ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden, hiçbir şey yapmayacaktım. Bir dakika bile, hatta bir saniye bile. Ya da...

"Poppy," dedi Casteel yüksek sesle ve onun sesindeki sertlik, benim düşünmeyeceğim şeyleri ifade ediyordu, bu yüzden dizlerim biraz titredi. Boğazını temizledi. Bir sonraki sözünde, ismime dokunan ipeksi vaatler yok olmuştu. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, Jadis."

Gözlerimi kapattım. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordu Kieran, ama ben onun sesini çok dikkatli dinlememeyi tercih ettim.

"Evet."

Kalçamdaki el karnımın üzerinden kayarak beni döndürdü. Amber rengi gözler benimkilere bakıyordu. "Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar ettim, onun bakışlarını karşılayarak. "Sadece ben... Benden istenen şeyi yapamadığım için hala kendimi kötü hissediyorum."

"Bu onların senden beklentisiydi. Senin değil." Casteel yanağımı avuçladı. "Senden istenen şeyi *yaptın*. Ve yapabileceğin tek şey buydu." Gözleri benimkileri aradı. "Tamam mı?"

Yavaşça nefes vererek başımı salladım.

Casteel bir an daha gözlerime baktı ve sonra dudaklarını alnıma bastırdı. "Senin kalbin çok iyi."

Kaşlarımı çattım. "O kadar da değil." "Ben öyle düşünüyorum."

Gülümsedim, ama dürüst olmak gerekirse, onun ya da Arae'nin neden benden sanki ben... Seçilmiş gibi bahsettiğini anlamıyordum. Kalbi ve bedeni saf. İkisi de doğru değildi. Elbette, şehirleri yakmak istemiyordum, ama bu tek başına beni iyi yapmazdı.

"Talimatları gönderdin mi?" diye sordu Kieran, konuyu değiştirerek.

"Generallerle toplantı yarın öğleden sonra yapılacak."

Hâlâ toplantının şimdi yapılabileceğini düşünüyordum. "Temizlenmeye gidiyorum."

Bakışları bana kaydı.

"Ben uğraşırken Kieran seni beladan uzak tutacak."

"Bu kolay olmalı," dedim, o geri adım atıp Kieran ve benim etrafımdan dolaşırken. "Ben genellikle beladan uzak dururum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Kieran.

Burun deliklerim genişleyerek, kurt adamın üzerine döndüm. "Kapa çeneni," dedim ve diğer odadan Casteel'in homurtusu bize kadar geldi. "Bu senin için de geçerli," diye bağırdım.

Onun alaycı kahkahasının yankısı sinir bozucuydu. Ve ne yazık ki benim için çok çekici bir ses.

Kieran'a baktığımda dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

"Şu anda," diye mırıldandım, onun etrafından dolaşarak, "ikinizden de hoşlanmıyorum."

"Sen, Cas ve ben bunun hiç de doğru olmadığını biliyoruz," diye cevapladı.

Ayağım takıldı.

"İyi misin?" Sesinde mizah vardı.

Ağzımdaki küfürleri yutarak, "İyiyim" dedim. Omzumun üzerinden ona sert bir bakış attığımda alçak sesli kahkahası kesildi, ama yüzünde hafif bir gülümseme kaldı. Oturma odasına girince

, bardağımı alıp bir yudum içtim ve Casteel'in banyoya giderken masaya koymuş olduğu içkiyi gözetledim.

Kieran, kredenzaya gidip başka bir bardak doldururken bana kaşlarını kaldırdı. "Naill'in bu tunikle yaptığı şeyi beğendin mi?"

Kanepede oturarak başımı salladım. Daha önce gördüğüm giysileri düşündüm.

Geriye yaslanarak, işlemeli detaylara baktım. "Bu tasarımın fikrini nereden aldı acaba? Arae dahil, Kadimlerde gördüklerime çok benziyor."

O başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Mürekkep gibi görünen işaretleri açıkladım. "Sanırım eather. Neden öyle göründüğünü bilmiyorum ama."

"*Vadentia'n* gerçekten arızalı."

"Evet." İç geçirdim ve saçlarımı yüzümden geri çektim. "Öyle."

Hafif bir gülümseme belirdi. "Tüm İlkel tanrılar öngörü yeteneğine sahip mi?"

Kafamı salladım. "Sadece gerçek Yaşamın İlkel Gücü ve gerçek Ölümün İlkel Gücü yapar." Bir süre durdum. "Ve ben. Bence bu, bizim... akıllıca seçimler yapmamıza yardımcı olmak için var."

Kieran ağzını açtı.

"Ağzından çıkacak şeyi söylemene gerek yok," dedim.

O sessizce güldü. "Mantıklı. Attes, Malik ve Cas'ı görmeyi beklemiyor gibiydi."

Valyn'e benzeyen bir adamın kısa bir görüntüsü zihnimde belirdi, ama... Görüntü zihnimden çoktan silinmişti, ama belirgin bir özelliği aklımda kalmıştı. "Attes daha çok Malik'e benziyordu, değil mi?"

Kieran başını salladı. "Yani, onun ve Cas'ın akraba oldukları belli, ama evet. Malik ve babaları açıkça Attes'in fiziksel özelliklerini daha çok almışlar."

"Attes'in... bir yara izi var mıydı?"

"Vardı. Tam burada," dedi, parmağını kaldırıp saç çizgisinden burnuna doğru gezdirerek, benim kısaca gördüğüm gibi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben... bilmiyorum." Avucumu göğsüme sürttüm. "Sadece zihnimde onu gördüm."

Kieran kaşlarını çattı. "Belki de buradayken görmüşsündür. Onu gördün."

Geriye yaslandım, bunun nedeni bu olmalı diye düşündüm. "Cas'a Setti'den ve Attes'in Iliseum'da kim olduğundan bahsettim."

"Dur tahmin edeyim." Kieran bir yudum aldı. "Hiç tepki göstermedi."

"Doğru."

"Attes'ten pek etkilenmedi," dedi. "Soyundan da."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bence bu his karşılıklıydı."

Şimdi de kaşlarımı çattım. Sadece Cas, bir İlk Tanrı'nın soyundan geldiği gerçeğinden etkilenmemiş olabilirdi. Ancak, bu konuda aklımı kurcalayan bir şey vardı. Önemli gibi gelen bir şey. Ama uyandığımdan beri pek çok şey gibi, onu kavramaya çalıştığım anda elinden kayıp gitti.

Casteel yeniden ortaya çıktı, yüzü temiz tıraşlıydı ve çıplak göğsüne benim giydiğime benzer bir keten gömlek giymişti. Odayı geçip Kieran'ın yanındaki sandalyenin arkasına benim cüppem gibi görünen şeyi astı.

"Az önce Naill'e rastladım." Bir an durdu ve Kieran'ın yönüne açıkça bakarak, daha önce bıraktığı bardağı aldı. "Şaşırtıcı bir şekilde, bütün akşam Wayfair'deymiş."

"Benim hatam," diye mırıldandı Kieran, Casteel yanıma yaklaşırken yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Onun uzakta olduğunu sanıyordum."

"Elbette öyle sanmıştın," dedi Casteel kuru bir şekilde. Ben gülümsedim. "Peki," dedi Kieran, arkasına yaslanarak, "yarın generallerle yapılacak toplantı için her şey hazır mı?"

"Evet. Öğleden sonra yapılacak," diye cevapladı Casteel, sonra bana dönerek, "Sabahın ilk saatlerinde olmasını tercih ettiğini biliyorum, ama saat Lord Sven'in tavsiyesi üzerine seçildi." Casteel kalçama hafifçe vurdu. "Seni sordu ve yakında göreceğine sevindi."

Buna gülümsedim. Lord Sven, gerçekten sevdiğim birkaç generalden biriydi. Lizeth Damron, bir kurt adam, diğerleriydi. Ve tabii ki Casteel'in babası.

Daha dik oturdum. "Pensdurth'tan haber var mı?"

"Yok," diye cevapladı Casteel. "Ama Thad'ın geri dönmüş olması pek olası değil."

"Sence ne zaman döner?"

"Yarın akşama kadar," diye cevapladı Kieran. "Ya da ertesi gün."

Casteel eğilip şakaklarıma dudaklarını değdirdi, sonra koltuğa oturdu. "Generallerle görüşmeden önce Kolis'le nasıl başa çıkacağımıza dair bir plan yapmalıyız."

"Katılıyorum." Kieran, cildimde diken diken, kaşıntılı bir his yayılırken beni izledi. Casteel'den kurtulmak için kıpırdadım.

Kieran'ın yanındaki boş sandalyeye asılı olan bornozu fark edince ayağa kalktım.

Kieran boğazını temizledi. "Kolis'in durumu bilinmeden bir plan dinlenecek ve geliştirilmesine izin verilecek."

"Onun fiziksel formuna geri döndüğünü varsaymak akıllıca olur," diye karar verdi Casteel, gözleri beni takip ederek

Vadentia sana tam gücüne kavuşması ne kadar süreceğini söyledi mi?

Cüppeyi giyip başımı salladım. "Tek bildiğim, yeni Yükselmiş Primal'ların yıllarca tam güçlerine ulaşamadıkları." Cüppenin düğmelerini ilikleyip kanepeye geri dönüp oturdum. "Üzgünüm."

"Sorun değil." Casteel'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bu, onun gerçek gülümsemelerinden biri değil, zoraki bir gülümsemeydi. "Kolis'in nerede olduğu belli değil, bu da plan yapmayı zorlaştırıyor."

"Uzaklara gittiğini sanmıyorum," dedim. "İstediği şey burada."

"Onu hissedebilir miyiz?" Kieran, Casteel'i gözetlerken, havada hafif bir gerginlik vardı. "Carsodonia'da kaldıysa? Draken'lerin yaptığı gibi?"

İçgüdülerim bunu yapabileceğimizi söylüyordu. "Evet."

"Peki ya *vellá'sı*?" diye sordu Casteel, sesi düzgündü ama belirgin bir sertlik vardı.

"*Vellá*," diye fısıldadım, gerginleşerek. Bir Primal'ın iradesinin uzantısı. Aklım hemen sise ve onu nasıl çağırdığımı düşündü. Bu, bir Primal'ın iradesinin ortaya çıkabileceği tek yoldu. Şekil ve form alabilir ya da görünmez kalabilirdi...

Kısa bir nefes aldım. Kabus. Cüppemin düğmelerine baktım. Banyo hazırlıkları yaparken birinin beni izlediğini hissettiğimi hatırladım, soğuk bir şeyin bana dokunduğunu hissetmiştim...

Bir el koluma dokundu ve beni irkitti. Başımı yana çevirdim ve gözlerim Casteel'inkilerle buluştu.

"Poppy." Endişesi, kalkanındaki ince, neredeyse görünmez çatlaklardan sızıyordu. "Ne oldu?"

Bakışlarım, elinin kolumun üst kısmını kavradığı yere düştü ve bir an için başka bir el gördüm.

Altın rengi derisi kanla lekelenmişti. *Benim kanımla.*

BÖLÜM 24

POPPY

Hızla gözlerimi kırptım, kalbim çarpıyordu. El netleştı. Bilek kısmına yakın, koyu renkli, kaba tüylerle kaplı altın bronz ten. Onun eliydi. Casteel'in.

"Poppy." Kieran'ın yakınlarda durduğunu fark ettiğimde, elini daha sıkı tuttu. "Konuş benimle."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Ben... sanırım ben..." Sözlerim yarıda kaldı, zihnimde birleşmeye başlayan parçaları ona söylemekten kendimi alıkoydum. Daha önce hayal görmemiştim. Yalnız değildim.

Sözcükler dilimin ucundaydı, ama geri çektim. Onun *vellá'sını* hissettiğimden emin olamıyordum. Ve kesin bir kanıt olmadan, sadece onların öfkesini kışkırtıp endişelerini artıracaktım. Bu, cildimi ovmağ istememe neden olan kaşıntılı, karıncalanma hissiyle hiçbir ilgisi yoktu.

En azından, başımı sallarken kendime böyle söyledim. "Sadece onun *vellá'sını* düşünüyordum." Yutkundum, önüme konduğundan beri dokunmadığım bardağı uzandım ve bir yudum aldım. "Bunu... güçlü bir şekilde hissetmeyiz. Belirsiz bir tedirginlik hissi gibi olur. Bir tanrının gerçekten orada olduğu zamanki gibi değil, özünü gizleyemeyen bir tanrının. Bazıları bunu yapabilir. Bunu biliyor muydun?"

Kieran, Casteel ile saklamaya bile tenezzül etmeden bir bakışlaştı. "Hayır, bunu bilmiyordum." Bakışları bana döndü, keskin ve delici bir bakışla yavaşça arkasına yaslandı.

. Rahatlamadı. Sandalyenin kenarında oturdu. "Kolis bunu yapabilir mi?"

"Sanmıyorum. Sadece belirli bir tür tanrı yapabilir," dedim, Primal'ın öngörüsü sayesinde kafamdan geçenleri sıralarken bardağı tutan elim gevşedi. "Onlar Lotho Mahkemesi'nden olurlar, ancak o Mahkemedeki tüm tanrılar bunu yapamaz. Sadece bir soy..." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunlar, tanrıların soyundan gelen changelingler."

"Mantıklı."

Casteel'in eli kolumdan kayarken başımı salladım. Bardağı kaldırıp bir yudum aldım ve viskinin yakıcı etkisinin göğsüme yayılmasına izin verdim. Casteel ve Kieran hâlâ beni şahin gibi izliyorlardı. Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve kendimi topladım. "Ben iyiyim," dedim onlara. "Onun iradesini yansıtabileceğini, aramızda olabileceğini ve bizim bunu gerçekten bilemeyeceğimizi düşünmek beni çok korkuttu."

Söylediğim şey yalan değildi. *Gerçekten* korkmuştum.

"Anlaşılabilir," dedi Casteel, ama ben kelimelerden hiçbir şey anlayamadım. "Attes bize, iradesini yansıtmanın bir sınırı olmadığını söyledi. Söylemediği şey ise *vellá'sının* neler yapabileceğiydi. Sanırım bu, onun ve diğer Primaller için de aynıdır."

Bunu düşünürken bardağı masaya koydum. İki büyük yudum içmiştim ve bu konuşma için kafamın açık olması gerektiğini düşündüm. "Bence bu, onun ve Tanrıların Kraliçesi için sınırsız sayılır... ve belki benim için de. Bizim için." Başımı salladım. "Zamanla."

"Sınırsız mı?"

"Bununla çok şey yapılabilir. İradenizi kullandığınız nesneye ne kadar yakın olursanız, o kadar güçlü olur." Redrock Kalesi'nin iç duvarındaki okçuların boyunlarını parmağımı bile kıpırdatmadan kırdığımı düşündüm. "Sadece iradesiyle uzaktan öldüremez. Yakından mı? Evet."

"İradesini kullanarak ölümcül bir durum yaratabilir mi?" diye sordu Kieran.

Bunu düşündüm ve içgüdülerim evet dedi. Özellikle o. Sonuçta, o gerçek Ölümün İlkeliydi.

Ölüm onun uzmanlık alanıydı. Başımı salladım.

Casteel'in buz gibi altın rengi bakışları, donmuş kehribarın parlaklığıyla odayı tararken yanıyordu. Bardağına baktım. Üzerinde ince çatlaklar vardı.

"Bu..." Kieran boğazını temizledi ve arkasına yaslandı. "Bililmesi gereken iyi bir bilgi."

Buna kaşlarımı kaldırarak tepki verdim. Daha çok bilmek için korkunç bir bilgi gibi. Uzanıp elimi Casteel'in bardağına koydum. Bakışları tekrar bana döndü ve ben gülümsedim. Bir an geçti, ama sonra parmaklarını tek tek kaldırdı.

"Bence Kolis'in tam gücüne kavuştuğu varsayımıyla hareket etmeliyiz," dedi Kieran, ben kalkıp büfeye doğru yürürken. "Böylece, onun yeteneklerini hafife almamış oluruz."

"Buna katılıyorum, ama..." Yüzlerce farklı sürahi ve şişeyi görünce kaşlarımı çattım. Kim bu kadar çok farklı viski, şarap veya şeri çeşidine ihtiyaç duyar ki? Kafamı sallayarak, Kieran'ın daha önce kullandığını gördüğüm şişeyi aldım ve yeni bir bardak doldurdum. "Ama Kolis'i öldürmek kolay olmayacak ve evet, ikinizin de bunu anladığını biliyorum. Ama bir Primal'ı öldürmenin sadece iki yolu var." Kanepeye geri dönüp oturdum ve Casteel'e, umarım üzerine dökülmeyecek bir içki uzattım. "Birincisi, gerçek yaşamın, gerçek ölümün ya da her ikisinin de küllerini taşıyan başka bir Primal, olgun bir Primal. Onlar başka bir Primal'ı öldürebilirler."

"Bu Kieran veya beni de içerir mi?" diye sordu Casteel.

"Ben..." Cüppemin altından saçlarımı çekip çıkardım ve *vadentia'nın* cevap vermesini beklerken saçımı gevşek bir şekilde ördüm. Cevap gelmeyince iç geçirdim. "Hayır. Bilmiyorum."

Başını sallayarak öne eğildi, daha önce düşürdüğüm saç bandını aldı ve bana uzattı. "Diğer yol nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum... ve evet, yine *vadentia'nın* hatası. Başka bir yol olduğunu biliyorum, ama öngörü sessiz."

"Çok yardımcı oldu," diye mırıldandı Kieran, bardağına bakarak uzun bir yudum aldı. "Yani, bu Kolis'i zayıflatmanın bir yolunu bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

Casteel'e bakarak başımı salladım. "Aynı derecede güçlü bir Primal'ın özü onu zayıflatacaktır. Kadim kemik de öyle," dedim, zaten bildikleri bir şeyi hatırlatarak.

Kieran ona baktığında Casteel, "Hançer sandıkta," diye cevap verdi. "Ama ondan daha fazlasını elde etmek zor olacak sanırım."

Gülerek, "Muhtemelen bu alemde de vardır, ama gömülü... ve muhtemelen hala ete bağlıdır," dedim.

"Bu bir seçenek değil," diye mırıldandı Casteel. "Belki Iliseeum'da daha fazlası vardır?" diye önerdi Kieran. ve ben bilmesem de başımı salladım. Mantıklı görünüyordu. "Eski kemikle donatılmış bir ordumuz olsa bile, onun nerede olduğunu bilmezsek hiçbir anlamı olmaz."

"Doğru." Casteel arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "İlk yapmamız gereken şey onun yerini tespit etmek. Pensdurth en olası yer gibi görünüyor. Sonra topladığı ordunun büyüklüğünü belirlememiz gerekiyor."

"Sonra ne yapacağız?" diye sordum, cevabı zaten bildiğimi hissederek.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sonra elimizdeki her şeyle peşine düşeriz. Oturup onun bir sonraki hamlesini beklemeyeceğiz." Yanaklarında hafif gölgeler belirdi, bu da gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. "Ona ve onu destekleyenlere merhamet göstermeyeceğiz."

Göğsümde gerginlik oluştu. Planı sevdim, ne kadar basit olsa da. Çok sevdim. Ama... "Elimizdekiler yeterli olmayabilir."

"Elimizde üç *Deminyen* Primals var. O ise bin yıldır mezarda yatan tek bir Primal tanrısı." Duman ve gölgelerle dolu bir gülümseme belirdi ve göğsümdeki hava uğuldamaya başladı. "Kendimizi küçümsememeliyiz."

"Haklısın, ama ikiniz de eather ile savaştınız. Sadece ben varım. Ve bu pek bir şey ifade etmiyor, çünkü deneyimlerim sınırlı," diye düşündüm, Kieran'a bakarak. "Neden burada tamamen mantıklı olan benim? Bu senin işin değil mi?"

"Ben bir kurt adamım," diye yanıtladı

Kieran kuru bir şekilde. "Biliyorum.

Bunu daha önce de söylemiştin."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Dediğim gibi, sence ben nasıl şekil değiştiriyorum? Birinde mi kalıyorum, diğerinde mi? Eather'ı çağırmak da muhtemelen çok farklı olmayacaktır."

Casteel'e döndüm. "Peki ya sen? Kazara rastgele kuzgunları çağırmak dışında eather'ı hiç kullanmadın."

Casteel kaşlarını kaldırdı ve dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Sence zorlamayı nasıl kullanıyorum, Poppy?"

Dudaklarımı sıkıştırdım. "Zorlamayı kullanmak, iradeyi kullanarak bedensel zarar vermekle aynı şey değil bence."

"Haklı olabilirsin."

"Olabilir mi? Şekil değiştirmek, öz üzerinde daha fazla kontrol gerektirir. İkimizin de deneyimi olmayan bir şey."

Yarım gülümseme bir kez daha ortaya çıktı. "Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu?

"Yine de eğitime başlamalıyız," diye devam etti Casteel. "Eather ile." Sağ yanağında bir gamze belirdi. "Sen bizim... *eğitmenimiz* olabilirsin."

Bunu söyleme şekli, sanki yasadışı bir şey gibi geliyordu. "Ne zaman başlayabiliriz?"

"Yarın," diye önerdi Kieran.

Cevap veremeden, taşa vuran pençelerin sesi beni kesintiye uğrattı. Casteel gerildi ve Kieran ana odaya doğru baktı.

"Bunu duyduğuma inanamıyorum," diye fısıldadım. "Süper işitme yeteneğim var. *Sonunda*."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Tebrikler."

Casteel öne eğildi ve bardağını masaya koydu. Ağzı gergin bir ifadeyle büzüldü. "Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır," dedi Kieran yavaşça.

Eather, duyularımı kendim ve odanın ötesine uzattığımda göğsümde hafifçe uğuladı. Midem gerildi ve sonra taze, esnek bir iz... "Delano."

"Ne istediğine bakayım," dedi Kieran, içkisini masaya bırakıp ayağa kalkarak odadan hızla çıktı.

Casteel'e döndüm. "*Notam*'ın hala sağlam olmasına şaşırdım."

"Seraphena artık uyanık olduğu için mi?"

Başımı salladım ve alnındaki nemli saçları geriye doğru taradım. *Notam* sadece ona ait olmakla kalmıyordu, aynı zamanda *kiyou* kurtlarına ikili özelliklerini kazandıran da oydu.

Daralmış gözleri kapıya sabitlendi. "Bunun nasıl bu mümkün olabilir?"

Cevap yavaşça aklıma geldi, ince bir karıncalanma hissi ensemin arkasına yayıldı ve oradaki ince tüyleri hareketlendirdi. "İkimiz de gerçek Yaşamın İlkeleriyiz. Ve ikimiz de kurtlarla bağımız var. Ama o gerçek Yaşamın İlkeleri." Ona baktım ve bakışlarımız buluştu. "Ya onları çağırırsa? Ya yetkisini kullanırsa?"

Çenesinin kenarındaki kas seğirmeye başladı. "Onlar onun emrine girerler."

"Evet." Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Yarının sorunlarını bugüne taşımayalım," diye mırıldandı, bakışlarını bana çevirerek. "Bugün için yeterince sorunumuz var."

Tanrılar, gerçekten de yeterince sorunumuz vardı.

Delano'yu en son gördüğüm anı düşünürken bakışlarım kapıya kaydı. Wayfair'in altındayken değil, o an hala benim için bulanık, ama Kemik Tapınağı'ndaki hali, kırmızı çizgilerle kaplı kürkü ve göğsünden çıkan hançerim. Bu anı hatırlamak çok kolaydı.

Beni korurken ölmüştü.

Ve bu kaybın acısı ve dehşeti beni Yükselişime itmişti.

Ama o iyiydi.

Hepsi iyiydi.

Onlara ikinci bir şans verilmişti. Geri getirilenlere bir daha verilemeyeceğini içten içe biliyordum.

"Delano'yu görmek ister misin?" diye sordu Casteel, bakışlarımı tekrar ona çevirerek.

Bir an tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

"Emin misin?" diye ısrar etti. "Hazır değilsen, yapmak zorunda değilsin."

"Eminim," dedim, içimde küçük bir belirsizlik hissi olsa da. Bu, tereddütümün sadece Tawny'den kaynaklanmadığını kanıtlıyordu. Gözlerimi gördüklerinde ne düşüneceklerdi? Artık bir Primal olduğuma göre, bana farklı davranacaklar mıydı? Ama bundan daha fazlası vardı. Sadece hissediyordum... Tam olarak emin değildim, ama onların beni sadece Poppy olarak görmelerini istediğimi biliyordum. Çünkü bu insanlar - Delano ve Naill, Perry ve Reaver, Vonetta ve Emil ve Masadonia'dan ayrıldığımdan beri tanıştığım neredeyse herkes? Beni her şeyden önce Poppy olarak görüyorlardı.

Kutsanmış, Seçilmiş olarak değil.

Gelecekteki Kraliçe ya da Kraliçe olarak değil. Tanrı ya da *Liessa'ları* olarak değil.

Beni öncelikle Poppy olarak görüyorlardı. Ve ben bunun değişmesini istemiyordum.

"Uyanalı çok olmadı ve uyanık olduğun zamanın büyük bir kısmını burada geçirmedi," diye işaret etti. "Ve geri kalan zamanında da düşüncelerini toparlayacak zamanın olmadı."

"Doğru," diye mırıldandım.

"O yüzden onu görmek istememen anlaşılabilir bir durum."

Bakışlarım yine kapıya kaydı ve Delano'nun ya da diğerlerinin beni, kendi düşünceleri, duyguları ve fikirleri olan bir insanmışım gibi ne zaman davrandıklarını merak ettim. Aklıma tek bir örnek bile gelmedi. Bu gerçeğin farkına vardığımda yüzüme bir tokat yemiş gibi oldum.

Kim olduğumun görülmemesi konusundaki korkum, başkalarından çok benimle ilgiliydi. Bu, benim kontrol edebileceğim bir şeydi.

Onlarla değil.

Nefes verdim ve ayağa kalktım. "Onu ve burada olan diğer herkesi görmek istiyorum."

Casteel bir an beni inceledi, ayağa kalktı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Gidelim."

Gerginlik, damarlarımda bir uğultu hissettiriyordu ama buna kafa yormaya izin vermedim.

Elimi tutan Casteel, oturma odasından çıkarken yarım adım önümde yürüdü. Girişten, Kieran'ın açık kapının hemen arkasında durduğunu gördüm. Onun önünde, Delano bir ileri bir geri hareket ediyordu, adımlarını atarken beyaz bir kürk bulutu gibi görünüyordu. Adımlarım yavaşladı ve kurt kapının önünde durdu. Kulakları seğirdi ve sonra başını odaya doğru çevirdi.

Casteel, Kieran ile iletişim kurmuş olmalıydı, çünkü Delano kısa ve dar giriş salonuna girerken onu durdurmaya çalışmadı.

Büyük, kabarık kafasını eğip kuyruğunu vücuduna yakın tutarak yavaşça ilerledi. Adımları yavaş ve tereddütlüydü, sanki emin değilmiş gibi. Bu benim kalbimi parçaladı. Solar'ın girişinde durdu.

Diz çöküp, *notamda* Delano'nun kendine özgü işaretini aradım. Kieran'inkinden sonra, onunki benim için bulması en kolay olanıydı. *Delano?*

Beni duyduğunu gösteren tek işaret kulaklarının seğirmesi oldu. Hareket etmedim, sadece ellerimi uyluklarımın üzerine koydum. O odanın içine doğru yavaşça ilerledi, vücudu yere o kadar yakındı ki karnı neredeyse yere sürüyordu. Kış mavisi bakışları Casteel'in durduğu yere kayd ve sonra hızla bana geri döndü. Bir kalp atışı geçti.

Aniden Delano ileri atıldı ve boşluğu bir sıçrayışta aştı. Kendimi hazırladım, ama o bir adım kadar uzaklıkta yavaşladı. Casteel'in varlığının bununla bir ilgisi olduğunu hissettim, çünkü o önümde arka ayakları üzerinde oturuyordu. Alnını yanağıma sürtünce içimi bir rahatlama dalgası kapladı, ona dokunabileceğimi anladım. Gözlerimi kapatıp kollarımı omuzlarına doladım.

Seni rahatsız etmek istemedim. Sesi, izi kadar yumuşaktı. Dinlendiğini biliyorum, ama ben... biz seni hissedebiliyorduk. Ve senin iyi olduğunu görmek istedim.

Tanrım.

Göğsümde yumuşak bir sıcaklık yayıldı ve kalbim en güzel şekilde ağrımaya başladı. *Sen asla rahatsızlık vermezsin Delano. Asla.*

Başını omzuma daha sert bastırdı. *Beni çok korkuttun.*

Özür dilerim. Parmaklarım onun yumuşak kürküne gömüldü. Öyle demek istemedim

Biliyorum. Başını omzuma dayayarak öne doğru eğildi. Bir daha yapma yeter.

Ona sarıldığımda dudaklarım gülümsemeye başladı, göğsümdeki endişe düğümü gevşediğini hissettim. Şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. *Yapmamaya çalışacağım.*

Öyle yapmalısın. Delano geri çekildi ve alnını kısa bir süre yanağıma sürttü. Kürkü

burnumu gıdıkladığında gülümsemem *daha da genişledi.*
Uyandığın için mutluyum.

Ve seni tanıdığım için?

Cevap olarak burnunun yumuşak tarafını yanağıma sürttü. Onun rahatladığını anlamak için duygularını okumama gerek yoktu, bu da aklıma Tawny, Vonetta ve diğerlerini getirdi. Benim iyi olduğumu duymuş olsalar bile, kendi gözleriyle doğrulayamadıkları için muhtemelen endişelenmişlerdi.

Seni daha önce görmeye çalışmalıydım. Sadece...

Anlıyorum. Kafasının üstünü bir kez daha benimkine sürttü. *Buradasın.* Bir duraklama oldu. *Sen Poppy'sin. Önemli olan tek şey bu.*

Acı veren bir nefes alarak, ona daha sıkı sarıldım. *Ve sen... sen en iyisin, Delano.*

Soğuk burnu boynuma değdi ve onun duygularından en yumuşak, en tatlı türden bir sevgiydi. *Cas beni hadım etmeden önce bırakmalısın.*

Delano'nun kürkü kahkahamı boğdu. *Asla yapmazdı.* "Kıskanmaya başlıyorum," dedi Casteel.

Delano'nun içinden düşük *bir* hırıltı sesi geldi. *Söylemiştim.*

Delano'yu son bir kez sıktım, sonra kendimi zorlayarak bıraktım ve ayağa kalktım, onun sıcaklığını ve yumuşaklığını hemen özledim. Delano döndü, ama uzaklaşmadı. Yan tarafı kalçama ve bacağıma yaslanacak şekilde durdu.

Casteel eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirerek, "Bir şeyler oluyor," dedi.

Yüzümdeki saçları geri çekip yukarı baktığımda, Kieran'ın kısa koridordan geldiğini gördüm. Bakışları benimkilerle buluştu. Bir an sonra, onun odunsu varlığının düşüncelerime sızdığını hissettim.

Emil'in gelmesi senin için sorun olur mu?

Başımı salladım.

Kieran omzunun üzerinden baktı. "Sen iyisin."

Kızıl saçlı Atlantalıyı gördüğüm anda, onun içinde dönen halsiz, soğuk tedirginlik bana da ulaştı.

—
Şok dalgaları içimi kapladı ve dudaklarım açıldı. Bekle. onun duygularını tatmadan önce ne hissettiğini anlamıştım. Sadece... hissetmişim. Ve şimdi düşündüğümde, Lotho Dağı'ndan döndüğümünden beri bu birkaç kez olmuştu. Casteel ve Kieran'ın duygularını tatmadan önce ne hissettiklerini bildiğimi fark etmemiştim.

Yeteneklerim değişiyor ya da geliyordu. Ama bununla ilgili diğer yeteneklerimin de güçlendiğini merak etmeye fırsat bulamadan, Emil kapının hemen içinde aniden durdu ve bakışları benimkilerle buluştu.

Mutluluk ve rahatlama, bulanık bir tedirginlik bulutunu delip geçti, kabarcıklı ve hafifti. Yakışıklı yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Bir adım attı ve sonra tekrar durdu, başını eğerek eğilmeye başladı.

"Lütfen, yapma," diye söyledim, o diz çökmeden önce. "Daha önce de buna gerek yoktu."

"Buna pek katılmıyorum," diye mırıldandı Casteel.

Ona keskin bir bakış attım, o da göz kırparak cevap verdi. Dudaklarımı büzerek dikkatimi tekrar Emil'e çevirdim. "Ve artık buna gerek yok."

"Teşekkür ederim." Emil dikleşti, gülümsemesi daha da genişledi. "Gözlerimi okşayan bir manzarasın." İleri doğru adım attı ve Casteel küfür mırıldandı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni de görmek güzel," dedim. Onun tedirginliğinin nedenini sormadan, Emil önüme geçip kollarıyla beni sardı ve havaya kaldırdı.

Casteel'den düşük, tehditkar bir hırıltı yankılandı, Delano da ona eşlik etti. İlkinin tepkisi hiç de şaşırtıcı değildi. Ama ikincisi? Delano daha önce hiç kimseye böyle davranmamıştı.

Emil uyarıları dikkate almadı ve beni döndürdü.

"Onu yere bırak," diye bağırdı Casteel. "Yoksa kollarını kaybedersin.

Seçim senin."

Emil yavaşlayıp beni durduğum yerden birkaç metre uzağa bıraktığında, onun sessizce güldüğünü hissettim. Ellerini kollarımın üzerine kaydırarak, keskin kenarları ve kötü seçimlerle dolu bir gülümsemeyle geri çekildi. "Kraliçem, eskisinden daha da güzel görünüyorsunuz."

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandı Casteel, Delano bir kez daha yanıma yaklaşp Elemental'ı bacağından ısırmak istermiş gibi bakarken.

Emil, ölümden korkmadığını kanıtlamak için pazılarımı sıktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

"Ama birkaç saniye sonra iyi olmayacaksın." Casteel çok hızlı hareket etti. Emil'in elini yakaladı ve Atlantisli'nin parmaklarını geriye doğru çekti, ta ki keskin bir çıt sesi duyana kadar.

"*Siktir*," diye homurdandı Emil.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve arkama döndüm. "*Cas*."

"Ne?" diye karşılık verdi ve Emil'in bileğini bırakırken, kurtların kahkahasının kendine özgü hırıltılı sesi duyuldu. Yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile yoktu. "Bunu hak etmişti."

"Aman Tanrım." Göğsüne sertçe vurdum. O lanet gamze belirmeye başladığında, ona doğru adım attım.

Casteel elimi yakaladı, gözleri ateşli bir altın rengine dönüştü. "Seyircilerin önünde ön sevişme yapmak uygunsuzdur, Kraliçem."

"Aman Tanrım," diye tekrar tısladım ve Delano'ya dönerek elimi çekip kurtardım. "Sen de hiç yardımcı olmuyorsun."

Kulakları düzleşti.

"En azından kollarını koparmadım," dedi Casteel, sanki bu bir tür savunma gibi.

Bunu görmezden gelerek Kieran'a öfkeyle baktım. "Ve sen!" Başını geri çekti. "Ben mi? Ben sadece burada duruyorum."

"Aynen öyle. Sadece orada duruyordun."

Emil, sanki bu acıyı dindirecekmiş gibi elini sallarken, Kieran kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bilmem ki. Onu durdurmak mı?"

"Bu benim kontrolümde olan bir şey değil," diye sıkılmış bir sesle cevap verdi.

Emil'e dönüp özür dilemeye başlarken, kesinlikle bir çığlık olacak olan şeyi yuttum. Sözler dudaklarımda öldü.

Emil *sırıttıyordu*.

"Gülümsüyor musun?"

"Bir nevi," diye cevapladı, altın rengi gözleri eğlenerek parıldarken, kırık iki parmağını düzeltti.

Yavaşça gözlerimi kırptım. "Hepiniz çok işlevsizsiniz." "Şey, biliyorsun, sen hecelemeyi bilmiyorsun..."

Casteel'e döndüm. "O cümleyi bitirme."

Başını eğdi, dudaklarının köşeleri seğirdi. "Evet, Kraliçem."

Küfür mırıldanarak, uzun ve yavaş bir nefes verdim. "Neler oluyor?" diye sordum. "İçeri girdiğinde tedirgindin ve bunun Casteel'in çocuk gibi davranıp parmaklarını kıracağından şüphelendiğin için olduğunu sanmıyorum."

"Çocuk mu?" diye tekrarladı Casteel.

"Evet, en sevdiği oyuncağı başkası oynadığı için sinirlenen bir çocuk."

Emil ağzını açtı, sonra sanki gülümsemeyle savaşıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Eğer o," dedi Casteel, bana dönerek Emil'i işaret ederek, "benim en sevdiğim" —bakışları belimin altına indi, sonra *tekrar yukarı* çıktı—"oyuncağımla oynuyor olsaydı, kırıdığım onun boynu olurdu."

Yüzüm kızardı. "Ben öyle demek istemedim."

"Umarım öyledir," diye cevapladı Casteel.

Pişman olacağım bir şey yapmamak için kollarımı kavuşturdum ve onunla konuşmayı bırakmanın zamanının çoktan geldiğine karar verdim

Emil'e odaklandım. "Geldiğinde tedirgin görünüyordun. Bir şey mi oldu?"

Yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Naill bana başka bir... olay daha olduğunu söyledi. Bu sefer Stonehill'de," dedi Emil, Stroud Denizi'ne bakan bölgeden bahsederek. "Ne olduğunu tam bilmiyorum, sadece birden fazla ölüm olduğunu biliyorum."

Casteel'in burun delikleri öfkeyle genişleyince nefesim kesildi. "Stonehill'de sadece ölümlüler yaşıyor," dedi. "Yükselmişler olması gereken yerde olsalar iyi olur."

"Onlar ev hapsinde kalıyorlar. Ama Naill'in anlattıklarına bakılırsa, serbestçe dolaşsalar bile, bunu yapamazlardı."

"Tam olarak neyi yapamazlar?" diye sordum, Delano bacaklarına yaslanırken.

"Bilmiyorum," dedi Emil nefes nefese, ve onda yine o hissi hissettim. O yoğun, boğucu tedirginlik. Sanki alaycı, sırtan Emil hiç onun yerinde durmamış gibiydi. "Ama Naill'in bakışları? Onu hiç öyle görmemiştim."

Endişem arttı. "Şu anda nerede?"

"Stonehill'e döndü. Kalmasını sağlamaya çalıştım, ama o..." Emil başını salladı ve Casteel'e döndü. "Hepimizin başından bir sürü bok geçtiğini biliyorsun, Cas."

Casteel benim ne demek istediğimi anlamış olmalıydı, çünkü bu sefer Emil'in omzuna dokunmak için öne çıktı. Evet, Elemental'in parmaklarını kırdıktan sonra bunu görmek tuhaftı. "Biliyorum," dedi, sesi alçaktı.

"Ama Naill..." Emil gözlerini kapattı. "Orada ne oldu? Ne gördü?" Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. "Durum kötü."

BÖLÜM 25

CASTEEL

Poppy arkamdan ahıra girdiğinde, Setti sanki sergileniyormuş gibi yerinde koşmaya başladı, kuyruğunu salladı ve biraz fazla heyecanlı bir kişneme sesi çıkardı.

"Sanırım onu görmekten benden daha çok mutlu oldun," diye yanına yaklaşırken söyledim. "Gölge adımı atmalıydık."

At, tam bir eşek gibi başını benden çevirdi. Gölge adımı atmak istemiştım. Kieran ve diğerleri orada buluşmayı kabul etmişlerdi, ama Poppy binmeyi ısrar etmişti. Ve Kraliçe ne isterse, onu alırdı.

Stonehill'e gitmek de dahil.

Normalde, olan biteni ilk elden görmek istemesine bir itirazım olmazdı, ama Yükselişini daha yeni tamamlamış olduğu için savunmasızdı. Ve bunun farkındaydı.

Ama onunla kalması için tartışırsam, o tatlı kıcını Stonehill'e gölge adımlarla götüreceğini biliyordum.

Poppy yaklaşırken Setti kişnedi ve başını eğdi.

Kieran atı yanındaki ahırdan çıkararak sırtına atladı.

Dizginleri kontrol ederken, Poppy'ye baktım. Adımları yavaştı, bakışları sadece Setti'ye sabitlenmişti. Gerildim, dizginleri sıkıca tuttum. Aygır onun üzerinde yükseliyordu ve... garip bir şey oluyordu. Setti daha önce Poppy'ye hiç saldırmamıştı

ama ona karşı çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Kaşlarımı çattım ve onun yavaşça elini kaldırmasını izledim, merakının limon tadı boğazımda birikti.

Setti'ye sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Kieran izliyordu, zihni benimkiyle bağlantı kurmuştu. *Neler oluyor?*

Hiçbir fikrim yok.

Setti, Poppy'nin parmaklarını ısırarak dudaklarına küçük bir gülümseme getirdi. O, başını eğdiğinde kuyruğunu sallayarak elini okşadı.

"Nasıl kimse fark etmedi?" diye mırıldandı Poppy, elini onun yanağına kaydırarak.

O anda merakım arttı. Onlara doğru adım attım. "Poppy?" Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını bana çevirdi. "Adının Setti olduğunu nereden bildin?"

Bir an düşünmem gerekti. "Elian'ın malikanesini gözetleyen hizmetçilerden biri söyledi." Delano kulaklarını kıpırdatarak ahırın köşesinden bakarken Kieran'a baktım. "Bu doğru mu?"

Kieran, Poppy'yi izliyordu. "Hatırladığım kadarıyla öyle." "Setti sır saklıyor," dedi.

"Sır mı?" Kaşlarımı kaldırdım. İnsanların bizi beklediğini biliyordum, ama sormak zorundaydım. "Benim... atım sır saklıyor mu?"

"*Kan atı* sır saklıyor," diye düzeltti, bana hızlıca bir bakış attı. "Sanırım şimdiye kadar fark etmemiştim, ya da belki de hissetmemiştim." Setti elini dürttüğünde gülümsedi, onu okşamayı bırakmıştı. "Özü."

"Eather mı?" diye sordu Kieran. "Setti'de mi?"

Kafasını salladı. "Sanırım ikiniz de hissetmiyorsunuz?"

"Uh." Bakışlarım kısa bir süre Kieran'ın kollarıyla buluştu.

"Hayır."

"Setti bir at değil... yani, normal bir at değil," dedi.

Kieran'ın parmaklarından dizginler kaydı. "Onun..."

"O sadece Attes'in *vellám'ının* adını almamış. O, Attes'in *vellám'ı*." Kız, Setti'nin yanağındaki kayışı düzeltti ve Setti'nin kulakları, İlkel tanrının adının geçmesiyle birlikte titredi.

"Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum, ama Setti bir kan atı."

Onu bir saat kadar izledim. Evet, bunu duyduğumda çok şaşırdım, ama söylediklerini yalanlamaya çalışmadım. Birincisi, muhtemelen *vadentia* yüzündendi. İkincisi, Setti her zaman neredeyse...

İnanamadan başımı salladım. "Bu nasıl mümkün olabilir? O daha tayken onu aldım." Gözlerim onun parlak tüylerine kaydı. "Onu ben büyüttüm."

"Ben... bilmiyorum." Poppy kaşlarını çatarak ensesini ovuşturdu. "Her zaman tay gibi görüldüğünü sanmıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Açıklaması zor çünkü bana pek mantıklı gelmiyor," diye itiraf etti. "Ama bence Elian malikanesinde onu bulduğunda bir tay olarak görünmeyi seçti."

"Ne diyorsun sen?" diye mırıldandım.

Poppy gülümserken çenesini eğdi. "Sanırım sadece Elian bilebilirdi. Ve Attes. Ama nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum."

"Bu sihir olmalı," diye mırıldandı Kieran. "Büyük ya da küçük, kaç savaşta Setti diğerleri yere serilirken yarasız bir şekilde ayakta kaldı?"

"Sayamayacak kadar çok," dedim. "Ben de onu hayatta tutan şeyin sadece benim binicilik becerim olduğunu sanıyordum."

Setti hızlı ve güçlü bir nefes verdi. Gözlerimi ata dikip baktım.

"Onu otlakta gördüğünde seni takip etmeye başladığını söylememiş miydin?" diye sordu Poppy Kieran'a. O başını salladı

ve Poppy yanıma geldi. "Belki de senin Attes'in soyundan geldiğini hissetti ve bu yüzden seni takip etti."

"Belki," dedim.

"Belki mi?" Kieran güldü. "Senin soyundan gelen İlkel tanrının kan atına rastlamanın tesadüf olması imkansız."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama atımın benim olmadığı ve tamamen *normal* olmadığı gerçeği hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kahretsin. Bundan sonra ne tür bir gerçek ortaya çıkacağını bilmiyordum. Babamın söylediği kişi olmadığı mı?

Buna neredeyse gülecektim.

"Artık gitmeliyiz," dedi Poppy sessizce. Ona baktığımda, bu konuda fazla sakin görünüyordu.

Ama haklıydı.

Onun pelerinini, yüzünü gizleyecek şekilde düzelttikten sonra Setti'yi koridora çıkardım. Poppy'nin belini kavrayarak onu kaldırdım ve arkasına atladım.

Setti'ye binmek artık farklı hissettiriyordu, ama Poppy bana yaslanıp rahatladığında, ahırdan çıkıp ay ışığıyla aydınlanan avluyu geçerken, onun benimle olması, vücudunun sıcaklığının benimkine sızması çok iyi hissettiriyordu.

Beş kişilik grubumuz, Rise'ın iç kapısından geçerken sessizdi. Stonehill'e giden en kısa yolu seçtik, dar köprüyü geçtik, Elysium Peaks'in batı yamacının gölgesi köprünün uzunluğunu yutarken, köprünün yıpranmış tahtaları gıcırdıyordu. Bu pek de göz alıcı olmayan köprü, Blood Crown'un dikkat çekmek istemediği teslimatlar ve *işler* için kullanılıyordu.

Garden District'i geçip sahili çevreleyen yolu takip ederken gece sessizdi. Poppy, Kieran ve bana, duyguları okuma yeteneğinin

güneş tapınağının elmaslarla süslü kireçtaşı duvarlarının yıldız ışığı gibi parladığı doğuya bakarken güçlendiğine inandığını anlattı.

"Reaver, duyguları hissetme yeteneğimi Nyktos'tan aldığımı söyledi," dedi Nye Nehri üzerindeki köprüden geçmeye başladığımızda. "Ires'in de aynı yeteneği var mı acaba?"

"Muhtemelen," dedim, göbeğinin etrafında bir daire çizerek. "Ölümün İlkelinin bu yeteneğe sahip olması biraz garip

"Bu yeteneğe sahip olması biraz garip," dedi.

"Aslında öyle. Bu yetenek, empati kan bağına benziyor," dedi Kieran, Poppy'nin soyundan geldiğini kısa bir süreliğine düşündüğümüz Senturion kan bağı hakkında konuşurken. "Ve hatırladığım kadarıyla, bu kan bağı..."

"Penellaphe."

Kieran bana doğru bakarken, Poppy dönüp bana baktı.

"Ne?" Ona gülümsedim. "O soy, Lotho Dağı'nın tanrılarından geliyordu. Derslerimden bazılarını hatırlıyorum."

Başlığının gölgesinde gülümsediğini gördüm, sonra tekrar öne döndü. "Belki de," dedi, "o saraydan bir atam vardır." Başını çevirdi. "Senin de vardır. Değil mi? Eğer atalarında gerçekten bir changeling varsa."

Kieran burnunu çektirdi. "Soyumda bir changeling olduğu inancı, daha çok kocanın anlatmayı sevdiği bir hikaye."

Gülümsemeye başladım, ama kendimi tutarak çenemi sıktım ve dikkatimi denize ve durgun sularda yansıyan ay ışığına çevirdim.

"Bence sen..." Köprüden ayrılıp Croft's Cross'a girdiğimizde Poppy sertleşti.

Gözlerimi denizden ayırdım. Öne doğru eğildiğinde, pelerinle örtülü başının üst kısmı çeneme değdi. Elleri hareketsiz kaldı, artık Setti'nin yelesini boş boş okşamıyordu. Kieran ile benim aramda, Delano'nun kulakları düzleşti.

"Hissediyor musun?" diye sordu.

Stonehill'in tepelerini kırık bir omurga gibi çevreleyen, ay ışığıyla aydınlanan pürüzlü terakota çatıları gözden geçirdim. Carsodonia'nın bu bölgesi, Croft's Cross'ta birbirinin üzerine yığılmış kalabalık apartmanlarda yaşayanlardan biraz daha fazla para ödeyen işçi sınıfıyla doluydu.

Evet, hissettim.

Emil, soluma gelene kadar atını yavaşlattı. Bakışları benimkilerle buluştu ve onun da benim düşündüğümü düşündüğünü anladım. Hava, Luxe'ye girdiğim geceki gibi hissettiriyordu. Ağır ve yoğun. Baskıcı.

"Öyle." Kollarımı ona daha sıkı sararak, onu göğsüme doğru çektim.

Kieran atını bizimkilere yaklaştırdı. "Naill sana tam olarak ne söyledi?" diye sordu, çünkü Emil bize ölümcül ölümler olduğunu söyledikten sonra onu sorgulamak için fazla zaman harcamamıştık. Poppy'nin botlarını giyip koşum takımını ve hançerini takması için yeterli zamanı ayırdık — kan taşı yerine gölge taşı bıçağı. Bunu daha sonra ona sormam gerekecekti, ama bunun kemiğin kime ait olduğu ile ilgili olduğunu hissediyordum.

Hiçbirimiz bizi nelerin beklediğini öğrenmek için o kadar hevesli değildik.

"Tek bildiğim, bizim..." Gergin sesi dikkatimi çekti. Luxe'de olduğu gibi, gördükleri ve hissettikleri karşısında kafası karışmış değildi. Boğazını temizledi. "Çok fazla ceset var."

"Kaç tane?" diye sordum, başparmağımı karnında ileri geri gezdirerek.

Emil kaşlarını çatı. "Yaklaşık elli."

"Tanrım," diye haykırdı Poppy, Delano'nun kocaman beyaz kafasını bizim yönümüze çevirmesine neden oldu.

"Evet," diye cevapladı Emil. Ve toprak, rüzgâr ve su tanrısı Saion Tapınağı'nın yakınındaki bir caddeye tırmanırken tek söylediği buydu.

Emil bizi sola yönlendirdi, yol burada dönüyor ve sürekli bir yokuş yukarı tırmanışa geçiyordu. Buradaki evler

alt caddelerdeki gibi karanlık değildi. Pencereleden sızan lamba ışığı, içeriden izleyenlerin gölgeli silüetlerini aydınlatıyordu.

Emil, dikkatimin nereye gittiğini fark etti. "Bu... olayı nedeninin ne olduğunu anlayana kadar içeride kalmaları istendi."

Önümdeki yol kararmaya başlayınca bakışlarım yukarı kaydı.

Kalın bulutlar Stonehill'in üzerinde asılı duruyor ve ay ışığını engelliyor gibiydi. "İyi karar."

"Ben değildim," diye cevapladı Emil. "Malik'ti."

Kafamı ona çevirdim. "Kardeşim de burada mı?"

O da başını salladı. "Naill'e haber veren oydu."

Çenemi sıktım. Malik burada ne yapıyordu? Poppy'nin eli ön kolumun üzerine kondu ve sıktı.

Çenemi gevşetmeye zorlayarak çatılara baktım.

Dudaklarımın köşeleri kıvrıldı. Sokaklar bana tanıdık gelmeye başlamıştı, ya da belki de öyle hissediyordum.

"Geldik," dedi Poppy, sesi düz. Emil ona şaşkınlıkla baktı.

"Öyle mi?" diye sordu Kieran.

Elemental gözlerini kırptı. "Tek bildiğim yer." Öne döndü, ama önünde karanlık, ıssız bir sokak dışında hiçbir şey göremedi.

Setti'nin nalları parke taşlarına çarptıkça bakışlarım evlere kaydı. Her iki tarafta da evlerin içinden ışık sızmıyordu. Sokağı ve dar kaldırımını taradım, sokak lambalarının demir kirişlerini gözetledim.

Yoldan, cam kubbeleri patladığını görebiliyordum.

Kieran ışıkları izlerken benimle zihin bağlantısı kurdu. *Kolis.*

Öyle görünüyor.

"Hissedebiliyorum," dedi Poppy bir süre sonra, . "Ölümü hissedebiliyorum." Delano yaklaşırken nefesi kısa ve sığıdı, bu da Setti'nin sinirlenerek

sinirli bir şekilde nefesini dışarı verdi. "Siz de hissediyorsunuz. Havada var... o yoğun durgunluk. Soğukluk. Bu ölüm."

Onun bunu büyük harfle yazılan Ölüm'ü kastettiğini bilerek, Kieran ona bakarken onu tekrar kendime doğru çektim. Bakışları benimkilere kaydı, yüzünde endişe belirmişti.

Bu endişenin nedenini biliyordum.

Poppy'nin Kolis'in etkisine ne kadar savunmasız kaldığını bilmiyorduk. Uyanıktı, ama aralarında kurulan bağ hala oradaydı. Setti'yi geri döndürüp Wayfair'e götürmek istedim — lanet olsun, onu bu şehirden olabildiğince uzağa götürmek istedim. Çünkü o sadece ölümden bahsetmiyordu.

Ve onun Kolis'in bulunduğu veya bulunduğu yerlerin yakınında olmasını istemiyordum.

Onu uzaklaştırma, onu koruma konusundaki neredeyse vahşi ihtiyacına boyun eğmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Eğer bunu önerirsem, lanet olası hayalarımı koparırdı.

Poppy Delano'ya baktı ve onun ne kadar yakın olduğunu gördüm, bir şekilde Setti tarafından ezilmekten kurtulmuştu. Daha da yaklaşmak için Setti'nin sırtına atlamaya çalışacağından biraz endişelendim.

Önümüzde bir viraj belirdi ve ben, sessiz sesler ve hareketler duydum. Saniyeler sonra, kalın bulutların arasından sızan ince ay ışığında muhafızların altın zırhları görüldü. Bir grup, yaklaşık iki blok ötede, yarısı caddede toplanmıştı.

Onların arasında kardeşimi gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuş bize doğru dönmüştü. Geri çekildi ve birkaç adım attıktan sonra durdu. Kollarını açtı ve yanlarına indirdi. Buradan bile şok olduğunu hissettim.

Malik, bizimle birlikte seyahat edenlerin kim olduğunu henüz fark etmemiş olan gruptan uzaklaştı. Ancak bu uzun sürmedi. Diğerleri döndü ve şaşkınlıkları soğuk su sıçraması gibiydi. Poppy'yi pelerininle sararak saklamak istedim

onu saklamak istedim, ama yine de, denersem muhtemelen sırtıma bağladığım kılıçlardan birini kapıp beni bıçaklayacaktı.

Setti'yi yavaşlatırken dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Poppy omzunun üzerinden bana baktı. "Ne düşündüğünü bilmek istiyor muyum acaba?"

"Muhtemelen hayır."

Setti'yi durdurup sırtından indim, sonra dönüp ellerimi beline koydum. Benim yardımına ihtiyacı yoktu, ama yine de elleri omuzlarıma gitti. Onu Setti'nin sırtından kaldırıp ayakları üzerine indirdim.

Delano, onun diğer tarafına gelirken bacaklarıma süründü. Eli, Delano'nun kulaklarının arasındaki tüyleri okşamak için aşağı indi.

Malik ağzını açtı, ama sonra hemen kapattı. Ona baktım ve son gördüğümünden daha zayıf olduğunu hemen fark ettim.

O pislik beslenmemişti.

Malik çenesini indirdi. "Kraliçem." Poppy başını eğdi. "Hayır..."

Malik'in arkasında, muhafızlar trans halinden çıkmış gibi hareket ettiler. Eller göğüslerine doğru sallanırken diz çökmeye başladılar.

"Tanrım, lütfen yapmayın," dedi Poppy çabucak. "Kimse yapmak zorunda değil..." Yaklaşık yarım düzine kişi tek diz çöküp başlarını eğerek Malik'in selamını tekrar ederken, sözünü yarım bıraktı. "Bunu yapmayın," diye bitirdi.

"Beni son gördüklerinde böyle yapmamışlardı," dedim yavaşça. Bu saygı gösterisinden rahatsız olamazdım. Eğilip fısıldadım, "Onlara kalkabileceklerini söylemeyi unutma."

Yumuşak bir iç çekiş duyuldu. "Kalkabilirsiniz." Onlar ayağa kalkarken bekledi. "Ve bunu bir daha yapmanıza gerek yok."

"Katılmıyorum," diye mırıldandım.

Başı benim yönüme doğru çevrildi, bakışları pelerininin gölgelerinden delici bir şekilde bana doğru geldi. Yavaşça başını önündeki kişilere geri çevirdi. "Ben... Ben size, ne bana ne de Casteel'e boyun eğmemenizi emrediyorum."

Şaşkınlığım önümdekilerde de yankı bulurken, kaşlarım havaya kalktı. Ses tonundaki kararlılık...

Siktir.

Sertleşiyordum.

Arkamda Kieran kıkırdadı. "Biri anlıyor." Bir süre durdu. "Sonunda."

Malik ona baktı ve sonra ayağa kalktı, sersemliğinden kurtuldu. "Sen..."

Ya da belki de sersemliğinden çıkmamıştı.

Poppy öne çıktı, Delano da onunla birlikte. "Uyanık mısın? Evet."

Kardeşim hareket etmeye başladı ama geniş, kehribar rengi gözleri bana kaydıktan sonra tekrar ona dönünce, açıkça fikrini değiştirdi. "Seni görmek güzel, Penellaphe."

"Uyanık olmak güzel," diye cevapladı.

Malik ona, daha çok kırılgan bir grimastan ibaret olan zayıf bir gülümseme attı. "Yine de, burada olmamanı dilerdim." Bakışları benimkilerle buluştu. "Bunu görmesine gerek yok."

"Öyle," dedi Poppy. Sesi yumuşak kalmıştı, ama altında yatan çelik gibi kararlılık açıkça belliydi. "Naill'e haber verenin sen olduğunu söylediler."

Malik kısa bir nefes verdi ve başını salladı. "Evet, o bölgedeydim ve..."

"Neden?" diye sordum.

Omuzları gerildi. "Sadece burayı sevdiğim için... Orayı *sevdiğim* için. Bu gecedan sonra sevmeyeceğim sanırım." Elini saçlarına götürdü ve yüzünden geri çekti. "Bana evimi hatırlatıyor."

Gözlerimi ona dikip baktım. Stonehill'de, *belki* havadaki tuz kokusu dışında, ona memleketimizi hatırlatacak hiçbir şey yoktu.

Elini indirdi. "Viktoria'nın evinin karanlık olduğunu gördüm."

"Viktoria mı?" diye sordu Kieran.

"Lowertown'daki tavernalardan birinde çalışıyor," diye açıkladı. "O ve kocası Jathen ikisi de orada çalışıyor. şimdiye kadar eve dönmüş ve hala uyanık olmaları gerekirdi. İlk başta fazla önemsemedim, ama sonra bunu gördüm." enesini evlere doğru salladı. "Bütün sokak karanlıktı ve... bir terslik vardı. Ben de gidip kapılarını aldım. Kimse cevap vermediğinde, kapı kolunu denedim ve kilitli olmadığını gördüm." şakaklarında bir kas seğirdi. "O zaman onları buldum ve Naill'i ağurdım."

"Üzgünüm," dedi Poppy ve sonra elini uzatıp koluna koyarak, bir zamanlar onun hayatını sonlandırmayı planlamış olan adamı teselli ederek, benden ne kadar daha iyi olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Malik, muhtemelen aynı şeyi hatırlayarak, birkaç saniye boyunca onun eline baktı. Onun da kendisinden daha iyi olduğunu.

"Teşekkür ederim," dedi Malik, geri adım atarak. Yutkundu. "O sırada diğerlerini bilmiyordum."

"Bize gösterebilir misin?" diye sordu Kieran.

"Perry evlerden birinde," diye cevapladı Malik, kaşlarını çatarak döndü. "Ama herhangi birine girip aynısını bulabilirsiniz."

Poppy durdu, elini kaldırıp karnının üst kısmına bastırdı. "Bütün blok mu?"

"Ve bir sonraki blok da," diye doğruladı Malik.

Kahrolası tanrılar.

Elimi Poppy'nin beline koydum. "Perry nerede?"

"Üç ev aşağıda," dedi ve bizi kısa mesafeyi götürdü.

Stonehill'deki evlerin çevresinde çok az açık alan vardı, ön bahçeleri yoktu, sadece arka bahçeleri vardı. Alçak, sıvalı evin ana kapısı kaldırımın hemen yanında bulunuyordu. Bakışlarım kapının üzerine kayd ve apliklerin cam kürelerinin, kafesli pencerelerin üstündekiler gibi patladığını gördüm.

Malik kapıyı açamadan kapı açıldı ve Naill dışarı çıktı.

Malik gibi davranarak sendeledi ve durdu. Bu sefer Poppy, Malik selam veremedi onu durdurdu.

Naill tereddüt etmeden elini tuttu ve onu çekip almak için içimdeki ilkel dürtüye kapılmamı engelleyen tek şey, bu dokunmanın onun için önemli olduğunu bilmemdi.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi Naill, koyu kahverengi teninde solgun bir alt ton vardı. "Ama keşke burada olmasaydın." Gözleri benimkilere doğru yükseldi. "İçindekiler..."

"Görmem gerek," dedi Poppy.

Naill hafifçe nefes verip başını salladı. "Görmelisin..." Göğsü hızla yükseldi. "Kendini hazırla derdim, ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Çenem sertleşirken başımı salladım. Küçük bir antreye açılan kapıyı açtı ve bir koku bir anda hepimizi sardı. Leylaklar —bayat leylaklar.

Delano, Poppy'nin yanında donakaldı, kulakları geriye doğru yatmıştı.

Evet, bu gerçekten berbat bir işaretti. "İçeri girmek zorunda değilsin," dedi Poppy ona ve sonra onların iletişimi sadece aralarında olan bir şeye dönüştüğünde, hafif bir heyecan hissettim. Sonunda içini çekip Delano'nun yanında ilerledi. Emil ve Malik bizi takip ederken, ben kapüşonumu indirip evin karanlık içini inceledim.

Kapının yanında ayakkabılar duruyordu: tozlu botlar ve çok daha az kirli olan daha küçük bir çift deri babet.

Poppy kapüşonunu aşağı çekti ve diğer ayakkabıları inceledi.

İki çift çok daha küçük, çamurla kaplı bot. "Buradaki evlerin çoğu aynı şekilde düzenlenmiştir," diye açıkladı Malik Naill bizi dar ve karanlık bir koridora götürürken açıkladı. "

Odalar arka arkaya dizilmiş. Oturma odası boş. Sonra yatak odaları geliyor. Onlar da boş."

"Mutfak arkada," dedi Naill, durarak. "Onlar orada."

Koridorun sonunda, başka bir patlamış aplikten geçerken mum ışığı titriyordu. "Bütün evler böyle mi?" Kieran, fayansların üzerindeki kırık camları işaret etti.

"Gördüğüm kadarıyla? Evet," diye cevapladı Naill.

Perry, soluk sarı bir battaniyeye benzeyen bir şeyi tutarak görüş alanımıza girdiğinde bunu aklımın bir köşesine yazdım. Kahverengi tenli yüzündeki ifade diğerleriyle aynıydı. Bu kadar çok Elemental'ın bu kadar sarsıldığı pek sık görülmezdi.

"Cas." Perry'nin bakışları benden diğerlerine, sonra da arkama kaydı. Derin bir nefes aldı. "M-Muhteşem Kraliçem..."

"Lütfen, yapma," dedi, Naill'in yanından geçerken onu durdurdu. Mutfak tezgahında birkaç kalın mum yakılmıştı.

Ve üç ceset yatıyordu, üzerlerini örten çarşaflar kanla lekelenmişti. İkiisi aynı örtünün altındaydı. Küçük bedenleri gören herkesin ayakları donardı, ama erkeklerin yüzündeki ifade Poppy'nin sözlerini kesmişti.

Çünkü o ifade benim de sözlerimi çalmıştı.

Arkamda Emil küfretti.

"Başka bir çarşaf buldum," dedi Perry, küçük mutfağa sıkışıp kalmışken alçak sesle. "Ben sadece... Artık yüzlerine bakamıyordum."

Onu bunun için suçlayamazdım.

Bu arada, adamın kanı çekilmiş dudaklarının kıvrımlarından gözlerimi ayıramıyordum.

Otuzlu ya da kırklı yaşlarında olan ölü adam *gülümsüyordu*.

"Hiçbir ailenin çocuklarını bu halde görmek isteyeceğini sanmıyorum

böyle görmek istemez," diye ekledi Perry bir süre sonra. "Eğer aileleri *varsa*."

"Eğer yoksa, onları cenaze törenine hazırlayacağız," dedi Poppy, sesi zayıf ama kararlıydı.

Adamın gülümsemesi neredeyse huzurluydu.

Aslında, huzurluydu.

Bakışlarımı onun yüzünden ayırdım. Kafasının altında bir kan gölü

başının altında pıhtılaşmaya başlamıştı. Ölümcul yara kolayca bulunabilirdi. Gözden kaçması imkansızdı. Boğazında düzensiz, kırmızı bir kesik vardı, kullanılan aletin keskin olmadığını gösteren bir kanıt.

Ölümü bu kadar şiddetliken kim böyle gülümser ki?

Kieran diz çöktü, ben de ölümlünün cesedine bakışlarımı gezdirerek silahı çabucak buldum. Soluk, korkunç beyaz elinde, et bıçağı gibi görünen bir şey tutuyordu. Kan bıçağın üzerinde kurumuş, paslı kahverengiye dönmüştü.

Omurgam dikleşti. "Bunu kendine mi yaptı?" "Hepsi bunu kendilerine yapmış gibi görünüyor," diye cevapladı Malik cevapladı.

Başımı ona çevirdim. "Ne?"

Kardeşim başını salladı. "Bunun birden fazla aileyi etkilediğini fark ettiğimizde, bunun hala dışarıda olan Revenant'lardan biri ya da bir grup olduğunu düşündük. Ama gördüğün gibi, yaraları kendileri tarafından açılmış."

"Hatta..." Naill boğazını temizledi. "Hatta çocuklar bile, Cas."

Buna

inanamıyordum.

İnanamazdım.

Adamın uzanmış bacaklarının üzerinden atlayarak, iki küçük bedenine üzerine örtülmüş çarşafı tuttum ve geri çektim.

Küçük kızlar.

Delano ağlayarak Poppy'nin yanına sokulurken Kieran aceleyle ayağa kalktı. Bir adım geri atan Kieran kollarını kavuşturdu.

Böyle düşünceleri kafalarında barındıracak yaşta bile olmayan iki küçük, sarışın kızın yüzleri, küçük ellerinde tuttuğu kanlı bardak ve gülümsemeleriyle sonsuza dek

gölümsemeyle donmuş ve minik ellerinde kanlı cam parçaları tutuyorlardı.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bu doğru değil."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı Perry. "Ama zorla getirildiklerini gösteren hiçbir çürük yok. Ve evde mücadele izi gösteren hiçbir şey yok."

"Görünüşe göre kendi istekleriyle mutfığa girmişler, yan yana uzanmışlar ve..." Malik derin bir nefes aldı. "Ve yakınlardaki sokaklarda kimse bağırış veya çığlık duyduğunu bildirmemiş."

"O yaştaki bir çocuğun böyle bir şey yapması imkansız." Cesetlerini işaret ettim. "Kendi başlarına yapamazlar."

Adamlar sessiz kaldılar, sonra Naill konuştu: "Sadece onlar değil, Cas. Bulduğumuz elli kadar cesedin on beşi on yaşın altında çocuklara ait gibi görünüyor."

Lanet olsun.

Bu trajediyi anlamaya çalışırken gözlerimi kapattım. "Onlar Kanlı Taç'ın destekçileri olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Naill. "Onlara nesiller boyu tanrıların Yükselmişleri tercih ettiği ve Atlantislilerin alemdeki tüm kötülük ve acılardan sorumlu olduğu öğretili."

"Belki de gerçekte başa çıkamadılar," dedi Perry.

"Bilmiyorum." Malik derin bir nefes verdi. "Çocuklar söz konusu olduğunda çocuklar söz konusu olduğunda, ebeveynleri veya bakıcıları tarafından buna ikna edilmiş olmalı. Ve ne tür bir canavar böyle bir şey yapar?"

"Yükselmişlerin onlara yutturduğu yalanlara, kendi kan bağlarından daha fazla inanan biri." Gözlerimi açtığımda, hayal kırıklığı ve içimde kaynayan öfke sesimin tonunu sertleştirdi. Gözlerim geniş pencere pervazına takıldı. Orada birkaç saksı bitkisi duruyordu. Ne tür bitkiler olduklarını bilmiyordum. Belki eğrelti otları? Ama artık solmuş, kırılğan sapları ve yaprakları, canlı renkli seramik saksıların kenarlarına kıvrılmıştı. Cesetlere tekrar baktım. "Lanet olası bir yemek bıçağı."

"Evet." Naill kelimeyi uzatarak söyledi. "Görünüşe göre hepsi ya yemek bıçakları ya da cam veya keskinleştirilmiş taş gibi geçici bıçaklar kullanmış."

Başkentte hiçbir ölümlünün silah taşımaya izin verilmediğinden, bu korkunç bir mantık oluşturunuyordu. Bu, pek çoğunun buraya veya oraya bir hançer veya kılıç sokmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bu işi bitirmek için ne kadar çaba harcamış olmaları gerekirdi..." Perry sözünü yarıda kesip elini yüzüne götürdü.

Bu düşünce öfkeyi uyandırdı. "Hepsini bulduğumuzdan emin miyiz?"

"Muhafızlar blok blok dolaşıp evleri kontrol ediyorlar," dedi Naill, parmaklarını kılıcının kabzası üzerinde açıp kapatarak. "Şu ana kadar sadece bu blokta olduğu görünüyor, ama yakında kesin olarak öğreneceğiz."

Bir hareket, Kieran ve benim dikkatimizi Poppy'ye çekti.

Kızların ayaklarının yanında duruyordu. Yüzündeki renk kaybolmuş, neredeyse stazdayken olduğu kadar solgunlaşmıştı. Önündeki yerde yatanlar kadar hareketsizdi ve bakışlarını pencere kenarındaki ölü bitkilerden cesetlere çevirdiğinde ondan hiçbir şey algılayamadım.

Perry'nin bakışları benimkilere kaydı, ama ben elimi kaldırdım, *vadentia'nın* ona bir şey söylediğini düşündüm.

Poppy'nin bakışları yükseldi. Gözlerindeki mavi, yeşil ve kahverengi benekler gözlerindeki mavi, yeşil ve kahverengi benekler yayılmış ve gümüş rengi parıltılar etrafında dönüyordu. Perry ve Naill tam karşımızda duruyorlardı ve gözlerinin altındaki damarlar gümüş rengi bir ışıkla parlayana kadar Poppy'deki değişikliği fark etmemiş gibiydiler.

"Onların elleri olabilir," dedi, sözlerinde inkar edilemez bir buz gibi sıcaklık vardı. "Ama onların iradesi değildi. Bu... *onun* iradesi. Ölümün. Kolis'in."

BÖLÜM 26

POPPY

Casteel dikkatlice çarşafı yüzlerini örtecek şekilde geri koydu ve sonra ayağa kalktı. Bakışları benimkilerle buluştu. Göz bebeklerinin arkasındaki aura, neredeyse beyaz sayılabilecek çarpıcı bir renkteydi. "Bu *vadentia* mı?"

"Hatırlıyorum. Beni içeri almasını istedi," dedim.

Casteel keskin bir nefes aldı, sonra yarı dönerek, "Bize biraz zaman verir misiniz?" dedi.

Perry başını salladı ve cesetlerin etrafından dolaştı. "Dışarıda bekleriz."

Delano bana yaslanırken Malik kapıda bekledi.

Notam aracılığıyla ona ulaştım. *Sorun yok. Burada olmana gerek yok.*

Delano'nun mavi gözleri benimkilere baktığında kederle doluydu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Tereddüt etti ve sonra dönerek, Malik'ten birkaç adım ötede duran Emil'in yanından geçti. Naill ve Perry çoktan gitmişti, ama Casteel'in kardeşi bir an bekledikten sonra dönüp koridorda kayboldu.

Casteel öne çıktı ve dirseğimi tuttu. "Başka bir yerde konuşalım."

O beni karanlık koridora doğru yönlendirirken direnmedim. Kieran, yatak odası gibi görünen bir odanın kapısını iterek açtı. Oda karanlıktı, ama gözlerim hızla karanlığa alıştı ve dar bir yatak ile bir şifonyer görebildim.

Casteel'in eli kolumdan yukarı kaydı. "Ne hatırlıyorsun?"

"Stasis halindeyken olan bir şey." Saçımı geriye attım. "Bir kafesteydi."

Öfkelerinin kalkanlarını deldiğini hissettim ve odanın karanlığına minnettar oldum çünkü ikisinin de yüzünü görmek istemiyordum. Etrafımızdaki hava gerildi.

"Bir kafes mi?" diye sordu Casteel çok sessiz bir sesle.

Kieran kapıdan uzaklaştı ve odanın içine doğru adım attı.

"Oraya nasıl ve neden gittiğimi bilmiyorum," dedim. "Ve ilk başta o orada değildi. Sadece sis vardı." Sis içinde dans eden hayalet gibi figürlerin hatırası tüylerimi diken diken etti. "Ama sonra o oradaydı, parmaklıkların diğer tarafında, benimle konuşuyordu. Bütün acıyı ortadan kaldırabileceğini söylüyordu."

Casteel heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Ve ben... kim olduğumu bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ama tüm bu rastgele anları hatırladım. Lockswood'daki geceyi. Dük'ü ve derslerini." Geri adım attığımda midem bulandı. Casteel'in kolu bir an havada kaldı, sonra indi. "Ayın ve New Haven gecesı..." Sözümü kestim, ama Casteel'in gözlerindeki parıltı, onun kim ve ne olduğunu öğrendiğim zamandan bahsettiğimi bildiğini gösterdi. "Bana tüm acıları hatırlattı."

"O, birinin korkularını ortadan kaldırma ve acı dolu anları yeniden yaşatma yeteneğine sahip," dedi Kieran, sesi her zamankinden daha zayıftı. "Attes bize söyledi. Bunun, Abyss'e mahkum olanları cezalandırmak için olduğunu söyledi."

Dudaklarım kıvrıldı. Cehennem gibi Abyss'e mahkum edilmeyi hak edenlere böyle bir şeyin uygulanması hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Elimi yanağıma götürdüm, küçük odada dolaşırken pürüzlü cildimi hissettim. "Her şeyi durdurabileceğine söz verdi. Onu içeri almamı istedi." Casteel'e baktım.

Casteel'e baktım. Hareketsiz duruyordu, gözleri hareketlerimi takip ediyordu. "Eğer izin verirsem bana huzur verebileceğini söyledi."

"Ama yapmadın," dedi Casteel. Durup ona baktım. Bunu bildiğine şaşırdım. "Onun etkisi altındayken öyle demiştin. Seni içeri almasını istediğini, ama senin reddettiğini."

"Önemli değildi," diye fısıldadım. "O zaten..." Yine kendimi durdurdum. O cümleyi bitirmeme gerek yoktu. Aramızdaki kan bağı nedeniyle, o zaten içimdeydi. Bu hala midemi bulandırıyor. Nefes verdim ve tekrar yürümeye başladım. "Neredeyse bir dürtü gibiydi ama daha güçlüydü, sanki... akıldan çıkmayan bir şarkı gibi. Ona inanmak istedim. İnanmıştım," diye itiraf ettim, boğazımda utanç hissederek. "Ta ki onun ne olduğunu anlayana kadar. Onlara bunu o yaptı." Kapiya döndüm. "Onların kafalarına girdi."

Kieran, bana bakmakta olan Casteel'e baktı. Bir an geçti ve sonra Casteel, "Bahsettiğin şey bir zorlama gibi geliyor. Bir ölümlünün iradesini ele geçirmesi onun için kolay olurdu." dedi. Elini saçlarının arasına sokup ensesini kavradı. "Özellikle de bir çocuğunki."

Bir çocuk.

Yine derin bir nefes aldım ama bir işe yaramadı. "Kaç çocuk bulduklarını söylemiştin?"

"On beş," diye cevapladı Kieran.

Boğazımda oluşan düğüm yanıyordu. "Onları görmek istiyorum. Hepsini."

Casteel ve Kieran'ın, Kolis'in acımasızca öldürdüğü çocukların yüzlerini görmemi istemediklerini bilsem de

sonunu getirdiğini anlasam da, görmem gerekiyordu.

Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Girdiğim her ev aynıydı, ama aynı değildi. Bazılarında sadece iki kişi vardı. Bazılarında dört kişi vardı. Birkaçında ise altıdan fazla kişi vardı. Oturma odalarında, yatak odalarında ve antrelerde ölmüşlerdi. Ve her bir el, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, ölümlerinin silahını sıkıca tutuyordu. Baktığım her kurbanın yüzünde - ve her bir yüzüne baktığımdan emin oldum - ilk bakışta sakın görünen aynı gülümseme vardı.

Ama ben gerçeği biliyordum.

Kieran küçük bir çocuğu örten yorganı yerine koyarken, ben mutfağın köşesindeki solmuş bitkilere bakışlarımı yönelttim. İlk ailenin evinde olduğu gibi, onlar da ölmüştü. Hangi eve girersek girelim, içindeki her şey ölmüştü.

Delano'nun büyük kafası omzuma dokundu ve dikkatimi çekti. Yumuşak tüylerini parmaklarımla okşayarak yavaşça kalktım. Bu ev, son ev, beş kişilik bir aileye aitti. Dört yetişkin, ikisi büyükbaba ve büyükanne gibi görünüyordu, ve bir de küçük bir çocuk.

"Anlamıyorum." Emil duvara yaslandı.

Kollarını gevşekçe kavuşturmuştu, ama sırık gibi vücudunda gerginlik hissediliyordu. "Bunun anlamı neydi? Bu anlamsız can kaybından ne kazandı?"

"Sanırım hala hayatta olduğunu bize göstermek istedi," dedi Casteel. "Bakalım neler yapabilecek."

Gözlerimi ona çevirdim. O cesetlere bakıyordu. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Benim yaptığım şey buydu." Gözlerini kaldırdı. "Geçmişte ve Karanlık Olan olarak. Küçük saldırılar, her ne kadar ortalık sakın olsa da isyanın bitmediğini hatırlatmak için yapıldı."

Buna bir şey söylemedim ve Delano'nun kulaklarını okşamaya devam ettim. Onu okşamak... ikimizi de rahatlatıyordu.

"Hatırlatma yapmak için çok kötü bir yöntem," dedi Malik. Pencerenin yanında durmuş, dikkatini karanlık gökyüzüne vermişti. Naill ve Perry birkaç ev geride başka bir eve girmişlerdi. "Anlamadığım şey, kimse alarm vermeden tüm bunları nasıl başardığı."

"Hâlâ hayalet formundaysa," dedi Kieran, "çok geç olana kadar onu görmemiş olabilirler."

"Fiziksel formunda olsa bile, iradesini yansıtabilir. *Vellá'sı*," diye ekledi Casteel ve bakışlarım ona kaydı. "Attes'in dediğine göre, ne kadar güçlenirse, iradesini kullanma konusunda o kadar az sınırlama olur."

Parmaklarım Delano'nun kürkünde dondu ve tüylerim diken diken oldu. Onun iradesi... Bir kez daha, uykuya daldığımda olanları düşündüm. Dudaklarıma dokunan, benim...

Casteel bana doğru döndü. Ben eğildim, yüzümü neredeyse Delano'nun kürküne gömdüm. Dudaklarımı sıkıca kapattım. Bu, bunların gerçek olduğu anlamına gelmiyordu. Bir kabustu. Uyuyordum. Ve neden o olacaktı ki? O benim içimdeki şeyi istiyordu. Yaşam ve ölümün özünü.

Ama Casteel'in mesaj göndermeyle ilgili söyledikleri tekrar tekrar aklımdan geçti. O Karanlık Olan iken, o sporadik şiddet eylemleri sadece hatırlatma değildi. Aynı zamanda bir taktikti. Yükselmişleri tedirgin etmenin bir yolu.

Delano yaklaşarak başımı kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben gülümsedim, ya da gülümsemeye çalıştım.

"Bu zorlama mı?" dedi Malik, bakışlarımı kendisine çekerek. Dönmüştü, yanaklarında hiç renk kalmamıştı. "Atlantislilerde de işe yarıyor mu? Kurtadamlarda?"

Herkes bana baktı ve ben dikleşip yamalı yorgana bakarken arkama bakma dürtüsü hissettim. "Ben... ben bilmiyorum..." Hafif bir karıncalanma beni durdurdu. Eğer bunu bana karşı kullanabiliyorsa, o zaman... Hayır, bu doğru değildi. O rahatsız edici kan bağı nedeniyle diğer tanrılardan farklıydım. Bunu bana karşı kullanamazdı... "Atlantislilere karşı kullanamaz. Onlar tanrıların soyundan geliyorlar. Ama..." Delano'ya baktım

Delano'ya baktım. Oturmuş, bana bakıyordu ve göğsüm sıkıştı. "Kurt adamlara karşı kullanabilir."

Casteel küfretti. "Neden?"

"Çünkü onlar çift yaşamlılar ve o... bunu kurtlara karşı kullanabilir. Hayvanlara karşı."

"Yükselmişler ne olacak?" Malik, göğsü hızla yükselerek sordu. "Ya da İntikamcılar."

Gözlerim onunla buluştu. "Evet. Ama bence... hayır, Millicent'in farklı olduğunu *biliyorum*. O tam anlamıyla bir Revenant değil."

Malik'in gözlerinde kısa bir rahatlama belirdi, ama sonra Delano'ya baktı. "Böyle bir şey yapmaya niyetlendiğinde bunu önleyebilmemiz için bir yol olmalı."

"Bu çok iyi olurdu." Kieran kollarını kavuşturdu. "Ama o kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum."

"Sanmıyorum ki..." Derin bir nefes aldım. "Ne?"

Casteel bana doğru adım attı.

"Bu gece, sen dönmeden önce, aniden bir tedirginlik hissettim. Kıtada Kadimler Uyanırken hissettiğim kadar güçlü değildi." Yutkundum. "Ama sanırım... hayır, *biliyorum*... bunu hissediyordum. Bunun yanlış olduğunu. Kısa sürdü ve o anda ne hissettiğimi anlamadım." Gözlerim yorganın üzerinde kaldı. Kim yapmıştı bunu? Çocuğun yanında yatan yaşlı kadın mı? Diğer tarafındaki anne mi? "Belki anlasaydım, bir şeyler yapabilirdim

"Hayır." Casteel bir anda önümde belirdi, elleri yanaklarımda. "Ne hissettiğini bilmenin imkânı yoktu. Ve bilseydin bile, bu yine de senin suçun değil." Başımı geriye doğru eğdi, böylece bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu. "Lütfen Poppy, sana ait olmayan bir suçluluk duygusunu üstlenme."

"Üstlenmiyorum. Sadece..." Gözlerimi kapattım, Delano'nun bacaklarımdaki ağırlığını hissetmeye odaklandım ve

derin bir nefes aldım. "Bunun tekrar olmasına izin veremeyiz."

Casteel bunun olmayacağına dair söz vermedi. Veremezdi. Ama dudaklarını alnıma bastırdı. "Bence geri dönmeliyiz."

Başımı salladım. Yerdeki cesetlere son bir kez baktıktan sonra, Casteel'in beni evden dışarı çıkarmasına izin verdim. Dışarı çıktığımda, ölüm kokusundan arınmış, taze ve tuzlu havayı içime çektim. Casteel, Emil ile konuşmak için durduğunda, ben hareketsiz kalamadım ve yürümeye devam ettim. Gördüklerimin şoku yavaş yavaş geçiyordu.

Casteel, çok uzağa gitmeden önce pelerinin arkasını yakaladı. Beni durdurdu, başlığımı kaldırdı ve sonra bıraktı. Ama sokağa çıktığımda bana göz kulak olduğunu biliyordum.

Delano beni takip etmeye başladı ama sonra vazgeçti ve diğerlerinin yanında kalmaya karar verdi. Boşluktan memnun oldum. Zihnim... o evlerde gördüklerimi rastgele göstermeye başladı. Ve zihnimde beliren her yüz, öfkemi kontrol etmekte zorlandığımı kırılğan dengeyi bozmakla tehdit ediyordu. Bir daha asla giyilmeyecek küçük ayakkabılar. Komodinde bırakılmış, asla bitirilmeyecek kitaplar. Masaların üzerinde yarısı dolu kalacak bardaklar. Peki ne için? Bize bir mesaj vermek için mi? Hâlâ burada olduğunu hatırlatmak için mi? Kolis'in bu kadar inanılmaz derecede acımasız bir şey yapmak yerine kullanabileceği pek çok yöntem vardı.

Bunun tekrar olmasına izin veremezdik.

Ama çok geç olana kadar farkına bile varmadığımız bir şeyi nasıl durdurabilirdik? Çaresizlik duygusu neredeyse dayanılmazdı.

Cildime baskı yapan enerji buz gibiydi ve ne kadar yanlışı hissettirse de, bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Aksi takdirde, kontrolümü kaybedip öfke fırtınası koparacaktım. Ağzımın içinde ince, metalik bir kaplama olarak tadını alabiliyordum ve göğsümde biriken karanlık, gölgeli enerjiyi hissedebiliyordum.

Durup gözlerimi kapattığımda ellerim yanlarımda yumruk oldu ve bir kez daha nefes almaya odaklandım. Öfkeye teslim olamazdım. Öyle yaparsam... felaket olurdu. Ve Arae haklıydı. Masum insanlara zarar vermek istemiyordum. Kontrolümü kaybedersem, tam da bu olurdu.

Ben annem değildim.

Kolis değildim.

Daha sonra, tercihen Kolis'e, öfkemi dışa vurmak için zamanım olacaktı. Kendime bunu söz vererek, öfkem kaynayan bir öfkeye dönüştü. Tamamen yok olmamıştı ama daha kontrol edilebilir hale gelmişti.

Yavaşça nefes vererek gözlerimi açtım ve bakışlarım hemen Malik'e takıldı.

İki ev ötede, tek başına, sırtı bana dönük duruyordu. Casteel ve Kieran'ın Emil ile konuştuğu yere baktım. Bir muhafız onlara katılmıştı. Duyabildiğim kadarıyla, çevredeki diğer evlerle ilgili son gelişmeleri öğreniyorlardı. Bakışlarım tekrar Malik'e döndü. Hayatını riske attığı kardeşi, *onu* kurtarmak için her şeyi göze alan kardeşi, ondan uzakta duruyordu.

Ama aralarındaki mesafe sadece fiziksel değildi ve bu, zaten acıyan kalbimi daha da fazla sızlatıyordu. Onları ayıran nefret değildi. Birbirlerini seviyorlardı. Bunu biliyordum. Onları ayıran pişmanlık, üzüntü ve aralarında söylenmemiş olan her şeydi. Casteel'in öfkesini anlıyordum. Malik'in tüm bu yıllar boyunca esir tutulduğu gibi muamele gördüğüne inanıyordu.

Başkentte oldukça özgürce hareket ettiğini keşfetmek, Malik'in Craven'ı Lockswood'a götürdüğünü öğrenmekle daha da kötüleşen bir ihanetti.

Ama Malik'in aslında hiç özgür olmadığını biliyordum. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı. Isbeth'in oyunlarına katılmıştı, ama bunu kendisi için yapmamıştı. Millicent için yapmıştı.

Casteel'in bunu anladığını biliyordum.

Ona doğru ilerledim, sırtının nasıl gerildiğini izledim. Ondan birkaç adım uzakta durdum, duyularımı genişlettim. Savunması yüksekti ve bana döndüğünde, duruşundaki sertlik bir anda kayboldu. Omuzları gevşedi, ellerini koyu renkli pantolonunun ceplerine soktu, başını eğdi ve dudakları sessizce ince bir gülümsemeye büküldü.

"Penellaphe," dedi, yarı kapalı gözleri benimkilerle buluştu, etkilenmemiş ve dokunulmamış birinin alışılmış mesafesiyle.

Stonehill'e vardığımda onu ilk gördüğüm andan bu yana içinde meydana gelen değişim, bunun sadece bir maske olduğunu bilmesem şaşırtıcı olurdu. O maskeyi o kadar kolay takıyordu ki, bana peçe taktığımda hissetmiş gibi yaptığım duyguları hatırlattı. Rahatsız olmayan ve etkilenmemiş.

Ama bu sadece bir görünüşten ibaretti. Onun kalkanlarını aşarak, gevşek çene hattının ve dudaklarındaki hafif gülümsemenin altında yatan kargaşayı gördüm. Yüz hatlarını inceledim, gözlerinin altındaki gölgeleri fark ettim. Yorgun görünüyordu ve kemiklerine kadar işleyen bu yorgunluğun sadece Casteel ile olan ilişkilerinin bozulmasından kaynaklanmadığını düşündüm.

"Merak ediyordum da," diye başladım, parmaklarım pelerinin önündeki düğmelere uzanırken, "Millicent'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Bana bir an baktı. "Keşke bilseydim, ama bilmiyorum."

Hayal kırıklığı hissettim, ama buna şaşırmamam gerektiğini biliyordum. Eğer nerede olduğunu bilseydi, burada olmazdı.

"Sence geri dönecek mi?" diye sordum.

"Evet." Gözlerime baktı ve bir an geçti. "Geri gelecek, çünkü sen buradasın ve seninle bir ilişki kurmak istiyor."

Kaşlarımı kaldırdım ve biraz geri çekildim. "Gerçekten mi?"

Malik'in çenesi gerildi. "İnanması zor olabilir, ama evet."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim çabucak, onun yanlış yorumladığını fark ettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Sadece şaşırdım çünkü bana öyle bir izlenim vermedi..." Sözümü yarım bıraktım. "Bunu yapacak çok zamanı olduğu için değil."

Millicent ve ben pek fazla yalnız zaman geçirmemiştik. Her zaman etrafımızda biri vardı, ben görmesem bile. Annemizin hizmetçileri her şeyi görüyor ve duyuyordu.

Bu da beni *onların* şu anki durumları hakkında düşünmeye sevk etti.

Onlar da aynı şekilde mi sonlandırılmıştı? Çoğu, hepsi olmasa da, Revenant'lardı.

"Ama bunu duyduğuma sevindim," dedim, Casteel'e bakarken bir düğmeyi çevirerek. Gözlerimiz buluştu ve kardeşi gibi o da kaşlarını kaldırdı. Ağzımı açtım, kapattım, sonra nefes aldım ve dikkatimi Malik'e çevirdim. Onun yaşadığı her şeyi bilmiyordum, ama bunun onu mahvettiğini biliyordum. Tıpkı Casteel'i mahvettiği gibi. Ve bunun nedenini biliyordum. Bağlı olduğu kurtların onun önünde işkence görüp öldürülmesini görmek. Bu, Delano'nun kan taşı hançerimin nasıl yapıldığını bilip bilmediğini bir kez daha merak etmeme neden oldu.

Malik'in dudaklarının hafif, tek taraflı kıvrımı kaybolmaya başladı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Seni affediyorum."

Bir adım geri attı, yüzündeki sırıtış hızla kayboldu.

Neden böyle bir şey söylediğimi bile bilmiyordum. Malik hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Ama... bu bir yalan değildi.

"Sana bunu söyledim mi, söylemedim mi, bilmiyorum. Bazı şeyler benim için hala belirsiz," diye itiraf ettim. "Ama söylemediysem, şimdi söylemek istiyorum. Seni affediyorum."

O kadar hareketsizdi ki, nefes alıp almadığından bile emin olamadım. "Affetmemelisin."

"Beni öldürebilirdin," diye hatırlattım ona. "Ama öldürmedin."

"Coralena'ya ihanet ettim."

Buna tepki vermemeyi başardım. "Evet, ihanet ettin."

"Ve sen bunu affediyor musun?"

"Neden öyle yaptığını anlıyorum." Düğmeyi çevirmeden önce parmaklarımı sabitledim. "Ve sonunda doğru olanı yaptın. Coralena bunu bilmeliydi."

Malik başka yere baktı.

"Casteel de neden burada kaldığını biliyor," diye devam ettim, sesimi alçaltarak. "Bence, bir zamanlar beni öldürmeyi planladığını söylemeyi bırakırsanız, siz ikiniz iyi geçinebilirsiniz." Bir süre durdum. "Ve Casteel kafasını kışından çıkarırsa."

Sol yanağındaki tek gamze kısa bir süre ortaya çıktı.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet." Geri adım attım ve gülümsedim. "Her şey mümkün, değil mi?"

"Sanırım öyle." Bakışları bana kaydı ve gülümsemesi kayboldu. "Senin... yumuşak bir kalbin var."

Bunu tamamen iyi anlamda söylemediğinden emindim. Yine de yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Bütün kalpler yumuşak değil midir?"

Kıkırdadı. "Sanırım öyle, ama seninki diğerlerinden daha yumuşak."

"Ben daha büyük olduğunu düşünmeyi tercih ederim." Bir an geçti ve sonra aklıma bir şey geldi. "Halkın önüne çıkacağımızı duydun mu?"

"Duydum."

"Generallerle görüşmemizde ve konuşma sırasında bizimle birlikte olmanı istiyorum."

Malik'in gözleri büyüdü, sonra yüzündeki ifade yumuşadı. "Penellaphe," dedi, ellerini ceplerinden çıkararak kollarını kavuşturdu. "Kardeşimle ilişkiyi düzeltmek için gösterdiğin çabayı takdir ediyorum ama..."

Kaşlarını çatıttım.

"Bence endişen yersiz," diye devam etti. "Endişeni sana daha yakın birine yöneltmen daha iyi olur."

"Ne?"

Kaşlarını kaldırarak, diğerlerinin durduğu yere bakışlarını çevirdi. "Ne fark ettin?" diye sordu. Onun bakışını takip ettim.

Gruba başka bir muhafızın katılmış olması dışında mı? Bakışlarım Casteel ve Kieran'a kaydı. Onlar da ayrı duruyorlardı. Omuzlarım gerildi. Solar'dayken aralarında her şey normaldi, ama birbirleriyle pek etkileşime de girmiyorlardı.

"Ne kadar süredir uyanık olduğunu bilmiyorum, ama onlarda bir şeyler olduğunu fark etmiş olmalısın," dedi sessizce.

"Fark ettim." Başka birinin bunu söylemesi, sadece şüphelerimi doğrulamakla kalmadı, beni tedirgin etti. Yutkundum ve dikkatimi tekrar Malik'e çevirdim. "Bir şey oldu mu, biliyor musun?"

"Hayır." Gözlerini kısarak baktı. "Son zamanlarda ikisi de bana karşı şefkatli ve paylaşımcı davranmıyor." Bir süre durdu. "Daha önce de çeşitli konularda kavga etmişlerdi. Birini uzun süredir tanıyınca böyle şeyler olur."

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Uzun süredir tanıdığım tek kişiler Vikter, Tawny ve Ian'dı ve bu ilişkiler bile uzun süreli sayılmazdı.

"Özellikle de bağlandıkları için," diye devam etti Malik. "Neredeyse aynı zihni paylaşıyor gibisiniz. Bu harika olabilir. Ama aynı zamanda son derece sinir bozucu da olabilir. Ama bu? Şu anda aralarında olan şey? Onlara yakışmıyor."

Dönüp bakma isteğine direndim. "Tavsiyen için teşekkürler, ama Casteel ile ilişkini düzeltmen için seni bizimle birlikte olmanı önermedim. Descenters seni tanıyor. Beni tanımıyorlar. Ve eminim Casteel'i de çoğu tanımıyor."

"O Atlantia'nın kralı," dedi Malik, kaşlarını çatarak. "Onu desteklemek için bilmeleri gereken tek şey bu."

"Ama ben Bakireydim - birçok kişiye öldüğü ya da yarı tanrı olduğu söylenmişti." Büyük Salon'da bana söylediği şeyi hatırlattım. "Ve bazı Descenters'ın bana güvenmediğini biliyorum. Güvenmemeleri aptalca olurdu."

Malik birkaç saniye bana baktı. "Kardeşim bundan hoşlanmayacak."

"Kardeşin bununla başa çıkacaktır," diye cevap verdim.

O, alçak bir kahkaha attı ve gruba baktı. "Eh, bu en azından... eğlenceli olacak."

Buna gülümseyerek döndüm ve bakışlarım sessiz evlerden birine takıldı.

Çocuklar.

Kollarımın yanlarında yumruklarımı sıktım, öfke kederin acısını yakıyordu. Kolis bir mesaj göndermek için çocukları öldürmüştü.

bir mesaj göndermek için çocukları öldürmüştü.

Çünkü durum bu değil miydi? Casteel'in kullandığı taktik gibi. Kolis bizi tedirgin etmek istiyordu. Şehre adımını bile atmadan neler yapabileceğini bize göstermek istiyordu.

Onu başka birini göndermekten alıkoyan ne vardı?

Hiçbir şey.

Hiçbir şey, tabii ben onu durdurmazsam.

"Burada kaldığım süre boyunca çok kötü şeyler gördüm," dedi Malik sessizce. Gözlerimi evden ayırdım ve onun da eve baktığını fark ettim. "Isbeth... o pek çok şeye muktedir biriydi, senin hayal bile edemeyeceğin şeylere."

Yutkundum ama sessiz kaldım.

"Ama bu? Bütün o çocuklar?" Başını salladı. "En masumlara yapılan bu kadar anlamsız bir zulmü hiç görmemiştim." Bakışları tekrar bana döndü. "Umarım akılsızca bir şey yapmayı planlamıyorsundur."

"Ne demek istediğini tam olarak anlamadım."

"Millie'ye benziyorsan, ne demek istediğimi *çok iyi* anlarsın." Malik'in gülümsemesi gergindi ve gözlerine yansımıyordu. "Çünkü o böyle bir şey görseydi, intikam almak isterdi."

Hemen başka yere baktım. Millicent'in bu konuda bir şeyler yapmak isteyeceğini duyduğuma rahatlamıştım, ama Malik'in düşüncelerimin nereye gittiğini tahmin etmesinden hoşlanmadım.

Hiçbir şey söylemeden, izliyor gibi görünen Setti'ye doğru yürümeye başladım. Her zaman bu atın, en zeki atlar için bile normal olmayan bir şekilde, etrafında olup bitenleri anlıyormuş gibi davrandığını düşünmüşümdür. Nedenini asla tahmin edemesem de, haklıydım.

Yürürken, bakışlarım karanlık, sessiz evlerin üzerinde dolaştı. Her bir terakota çatı ve yıpranmış kapıyı incelerken, içimde yavaş yavaş bir tanıdıklık hissi oluşmaya başladı.

Dur.

Durdum, Malik'le durduğum yere baktım, sonra dönüp caddenin diğer tarafını taradım.

Farkına varmadan yürümeye başlamıştım, yine Malik'in olduğu yöne doğru.

Kieran'ı etkileyecek kadar yüksek bir iç çekişle ellerini ceplerine soktu. "Bir şey mi unuttun?"

"Hayır." Onu geçip, iki evin arasındaki bir ara sokağı gördüm. Birdenbire, Clariza ve Blaz aklıma geldi — Casteel'i kurtardıktan sonra bize yardım eden Descenters.

Tanrım, nasıl şimdiye kadar onları düşünmemiştim?

Sokakta büyük adımlarla yürüdüm. Arkamda Malik küfrediyordu, sonra botlarının taşları dövdüğünü duydum. Hızla küçük bir arka bahçeyi geçtim ve ölümün dokunmadığı bir sokağa çıktım.

Ancak çok kısa bir süre önce durum böyle değildi.

Çünkü sessiz caddeye baktığımda, Descenters'ın evlerinin kalıntılarını gördüm: parçalanmış temeller ve yarı yıkık duvarlar. Ta ki yakınlarındakiler görünene kadar.

"Penellaphe." Malik'in adımları arkamda yavaşladı. "Neler oluyor?" Casteel'in sesi de hemen ardından geldi.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Malik. "O buraya geri geldi." Casteel yanıma geldi ve koluma dokundu. "Poppy?"

"Bak." Caddenin karşısını işaret ettim.

O da baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Stonehill'in bu bölgesi bana tanıdık geliyordu."

"Siz ikiniz bunu şimdi mi fark ettiniz?" diye sordu Malik.

Casteel omzunun üzerinden baktı ve Malik mırıldandı:

"Her neyse."

O uzaklaşırken, bakışlarım tekrar temellere döndü. Isbeth'in Clariza ve Blaz'ın hayatlarına ne kadar soğukkanlılıkla son verdiğini düşündüğümde öfke duydum. Bunun için gerçekten bir neden yoktu. Ben onun teklifini kabul etmiştim, ama o yine de yapabileceğini göstermek için onları öldürdü. Kolis gibi, yapabildiği için bu insanları öldürdü. Ama başka bir neden daha vardı.

Isbeth beni kışkırtmak istemişti. Ve başarmıştı da.

Harabeler, benim tepkimin geriye kalanlarıydı. Her şey çok hızlı olmuştu. Ve tanrılar, o anda içimden bir sürü gümüş rengi gölge dökülmüştü. Bir kalp atışı içinde, evi ve yanındaki evleri yıkmıştım. Casteel beni sakinleştirmesaydı, çok daha fazlasını yapardım.

"Cas? Poppy?" Emil'in sesi bize ulaştı. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet." Casteel döndü, gözleri benimkilerle buluştu, sonra Emil'e kayd. Kieran onun arkasında belirdi. "Malik beni kurtardıktan sonra bizi buraya getirdi."

"Lanet olsun." Kieran yıkıntılara baktı. "Bu bir tesadüf olamaz."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Hayır, olamazdı.

Kolis, bu bölgeyle olan bağlarımızı bir şekilde biliyordu.

Ve

ona bunu söyleyebilecek tek bir kişi aklıma geldi. Sinir bozucu bir Revenant.

"Callum bulundu mu?" diye sordum, onu en son Kemik Tapınağı'nda gördüğüm anı hatırlayarak.

"Kayıp," dedi Kieran.

Casteel elimi tuttu. "Wayfair'e geri dönelim."

Beni ara sokağa götürürken, hafif bir elektrik akımı hissettim ve arkama baktım. Kieran dümdüz önüne bakıyordu, ama içimden bir ses onun ve Casteel'in yine iletişim kurduklarını söylüyordu. Onlara özel olarak konuşmak istedikleri bir şey olup olmadığını sormaya başladım, ama sözüm kesildi.

"Hey," Malik sokak ağzından seslendi. "Hepiniz orada mısınız?"

"Evet," diye cevapladı Kieran. "Şimdi geri dönüyoruz."

Casteel elimi sıktı. *İyi misin?* diye zihnimde sordu.

Başımı salladım.

Malik, evlerin arasından çıktığımızda çok uzağa gitmemişti, ama yalnız değildi. Naill geri dönmüştü. Nedense, daha önce olduğundan daha da rahatsız görünüyordu.

Casteel de bunu hissetti. "Bilmek istiyor muyum ki?" diye sordu.

"Bir şey... oluyor." Naill döndü. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama görmelisin."

Tek kelime etmeden, Naill'i takip ederek ilk incelediğimiz evlerden birine girdik. Küçük girişten geçerken hızla aşağıya baktım. Üç çift ayakkabı. Bir tanesi küçüktü. Tanrılar. Onları bir daha görmek istemiyordum.

Casteel elimi sıktı ve karanlık koridorda durdu. "Seni Wayfair'e geri götürebilirim," dedi. "Kieran ve ben burada olanlarla ilgilenebiliriz."

"Halledebiliriz," diye onayladı

Kieran. "Hayır." Elimi çektim.

Casteel tuttu. "Bunun seni etkilediğini biliyorum," dedi, Naill önümüzde ilerlerken sesi alçaktı. "Beni de etkiliyor."

"Bu herkesin başına geliyor," dedim. "Ve ben de diğerlerinden farklı değilim."

"Aynı fikirde değilim."

Çenemi kaldırarak onun bakışlarına karşılık verdim. "Senin ya da başka birinin benim yapmaya istekli olmadığım bir şeyi yapmasını beklemiyorum."

Ağzını açıp kapattı, burun delikleri genişledi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca ideoloji."

"Gerçekten mi?" dedim kuru bir şekilde. "Çünkü bunu senden öğrendim."

Kieran sessizce, alçak bir kahkaha attı ve Casteel'in öfkeli bakışlarını üzerine çekti.

"Hey." Diğer elimle göğsüne hafifçe vurdum ve altın rengi gözleri benimkilere dönene kadar bekledim. "Bu, benim korunmaya ihtiyacım olmadığını hatırlaman gereken anlardan biri."

Kieran'ın dünyevi izi düşüncelerime dokundu. *Onun için böyle bir anın var olduğunu sanmıyorum.*

Haklıydı, ama onu görmezden geldim, bunu söylemediğine şükrettim.

"Seni o şekilde korumaya çalışmıyorum," dedi Casteel. "Daha fazla kabus görmeni engellemeye çalışıyorum."

Parmaklarım onun pelerinin göğsüne kıvrılırken nefesim kesildi. Kendimi ona atmaktan başka bir şey istemiyordum, ama her şeyi göz önünde bulundurursak bu gerçekten uygunsuz olurdu. "Bunu düşündüğün için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ama?"

Başka bir şey söylememe gerek yoktu.

Casteel iç geçirdi. "Gidelim."

Elini sıktım ve Kieran'ın peşinden gittik. Kieran, Naill'i takip ederek yatak odasına girdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Kieran, kenara çekilerek bize girmemiz için yer açarken.

Perry, kurbanların yatırıldığı yerin başında duruyordu. "Nereden bileyim? Belki sizlerden biri bilir diye umuyordum."

Malik'in arkamızdan içeri girdiğini fark edince, cesetlere yaklaştım ve dikkatimi kadına verdim. Görüşüm düzelmiş olsa da, değişiklikleri fark etmem biraz zaman aldı.

"Gözlerin altına bak," dedi Perry.

Yirmili ya da otuzlu yaşlarında olan kadının yüzündeki bölge griye dönmüştü.

Malik, şimdi hatırladığım kadarıyla küçük bir kız çocuğunun cesedinin yanına diz çöktüğünde, Naill, "Çürüme gibi görünüyor," dedi. Yakınlarda doldurulmuş bir ayı vardı. "Ama çürümenin bu kadar çabuk ortaya çıkması imkansız."

"Sadece gözler değil," dedi Perry. "Babanın ellerine bak."

Bakışlarımı oraya çevirdim. İlk fark ettiğim şey, artık cam parçasını tutmadığıydı. Kanlı silah, elinin yanında yerde yatıyordu...

Parmakları seğirdi.

Kalbim durdu ve geri çekildim.

"Ne oluyor lan?" Kieran öne çıktı. "Az önce gördüğüm şey...?"

"Parmakları seğiriyor mu?" dedi Naill. "Evet. Birkaç dakikadır böyle. Bacakları ve kolları da öyle."

Elimi karnıma bastırdım. "Ama onlar öldü." "Vücutlar bunu yapabilir," dedi Kieran. "Kas spazmlar olabilir."

Malik başını kaldırdı. "Ölümden saatler sonra mı?"

"Poppy haklı. Onlar öldü."

Bakışlarım babanın yüzüne kaydı. Yanakları da gri bir renk almıştı, ama çürüme rengi değildi. Dışarıda gördüğüm asmalar gibi kireç rengi bir griydi. Boğazındaki pürüzlü kesiklere baktım. Daha önce, donuk bir

kırmızı renkteydi ve artık kan sızılmıyordu. Şimdi ise derinin kenarları siyahlaşmış, neredeyse kömürleşmiş gibi görünüyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Casteel, annenin bacağı seğırdiğinde. "Hepimiz ölümlülerin Craven'a dönüşmesini gördük. Kan arzusu onları ele geçirmeden hemen önce, ateş onları yakıp kül ettikten sonra, ölü gibi göründükleri bir an vardır."

"Tik atmaya başlayana kadar," diye bitirdi Kieran.

"Ama beslendiklerini gösteren hiçbir yara yok," diye işaret etti Perry. "Bu, hiç yara *olmadığı* anlamına gelmez, ama dökülen kan miktarına bakılırsa, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyorum."

Öyle değildi.

Bunlar Craven değildi. İsteksizce küçük kıza bakarken, kafamda dönen muazzam bilgi yığınının tarayarak burada olanlara bir cevap aradım. Kızın dudaklarının sanki üzerine siyah boya sıçramış gibi koyulaştığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı...

Dudakları açıldı.

"Malik," diye uyardı Casteel.

Küçük kızın gözleri birden açıldı.

BÖLÜM 27

POPPY

Küçük kız birden doğruldu, kanlı parmaklarıyla Malik'in kolunu tuttu.

Malik geriye doğru sendeledi. "Ne oluyor...?"

Kızın ağzı genişçe açıldı, başı aşağıya doğru eğildi, dişleri kumaşı yırttı ve etine saplandı.

"Siktir," diye bağırdı Malik, geriye doğru düşerken, kan kokusu havayı kapladı.

Kız vahşi bir hayvan gibi yapışmıştı. Casteel öne atıldı, kızın elbisesinin arkasını yakaladı ve çekerek hem kızı hem de Malik'i sürükledi.

"Lanet olsun," diye tısladı Malik. "Bırakmıyor."

Naill öne atıldı ve kızın yanaklarını kavradı. Parmaklarını kızın çene eklemlerine geçirdi. Geniş gözleri Casteel'inkilerle buluştu. "İşe yaramıyor."

"Evet," diye tısladı Malik. "Anlıyorum."

"Bu acıtabilir," dedi Casteel. Tek uyarısı buydu. Kolunu... bir *Deminyen* Primal'ın gücüyle geri çekti.

Casteel kızı kurtarıırken Malik'in acı çığlığı kızın hırıltısı arasında kayboldu. Belinden bükerek kızı odanın diğer ucuna fırlattı. Kız, mide bulandırıcı bir çatırtıyla duvara çarptı. Kız öne doğru düşüp yüzüstü yere çarptığında ben de irkildim.

"Zavallı kız," diye fısıldadım.

"Zavallı kız mı?" Malik ayağa fırladı. "Sanırım bir parça et kopardı..."

Kız ayağa kalktı, kemikleri çatırdadı, üst vücudu kalçalarıyla uyumsuzdu. Dehşete kapılmış bir şekilde, onun... çiğnemesini izledim.

"Sanırım öyle," dedi Kieran, Malik kolunu göğsüne bastırırken. "Ve şu anda onu yiyor."

Öyleydi.

Kesinlikle yiyordu.

"Sanırım kusacağım," diye fısıldadım. Kız yuttu.

Midem bulandı.

Perry'ye doğru başını çevirirken boynu çatırdadı.

Hırıltı ile tıslama arasında bir ses çıkararak, ileriye doğru koştu.

Naill, Perry'nin yanından hızla geçerek kızın belinden yakaladı. Kız çılgına döndü, tekmeledi ve havaya dişlerini geçirdi. Naill onu çenesinden yakaladı. "Üzgünüm," dedi ve onu çevirdi.

O an bakışlarımı başka yöne çevirdim ve derin bir nefes aldım.

Naill, artık hareketsiz olan bedeni yere indirdi, çenesi gerildi.

"*Grul*," diye mırıldandı Kieran.

"Anlamadım?" Malik nefesini tuttu. Casteel kolunu tuttu ve Malik, kardeşi yırtık kumaşı sıyırırken yüzünü buruşturdu.

"Senin bahsettiğin şey..." Casteel, Malik'in ön kolunu açığa çıkarırken küfretti. Kesinlikle bir parça et eksikti. "Onlar sadece eski kadınların masallarıydı. *Lamaea* gibi."

"*Lamaea* eski bir efsane değil," dedim titreyerek. Bu gerçeği daha sonra düşünmek zorunda kalacaktım. "Ve *grullar* da..." Malik'in kolundan sarkan yırtık et parçasını izleyerek, boğazımı temizledim. "*Grullar* da değil."

"Poppy?" dedi Casteel, pelerininin bir parçasını yırtarak.

"Evet?"

"Koluna bakmayı kes."

"Tamam." Gözlerimi kırpıştırarak başka yere baktım.

"Biri bana durumu açıklayabilir mi?" Malik gergin bir sesle sordu. "Onlar cesetler," dedi Kieran.

"Hadi canım," diye karşılık verdi Malik. Göz ucuyla baktım ve Casteel'in kolunu sardığını gördüm.

"*Yeniden canlandırılmış* cesetler," diye devam etti, dudağını kıvrarak. "Craven ve bir tür Gyrm gibiler. Sihirle yaratılmış türden değil..."

"Ama bir tanrı tarafından yaratılmış," diye bitirdim, diğer Gyrm'lerin pürüzsüz, ifadesiz yüzlerini hatırlayarak.

Kieran başını salladı. "Tanrılar tarafından yaratılan Gyrm'ler genellikle bir amaç için yaratılırlar: savaşmak, avlanmak veya hizmet etmek. Ama grullar..."

Vadentia'nın sessiz kalmasını dilediğim ilk kez, keskin bir nefes aldım. "Abyss'te etlerini yemek için kullanılıyorlar."

"Ruhani et," diye düzeltti Kieran. "Ama evet."

Ona baktım. "Gereksiz açıklamalar için teşekkürler..."

Dışarıdan bağırışlar yükseldi ve dikkatimi kapıya çekti.

Casteel döndü. "Bunun kaç kişiye olduğunu fark ettin?"

"Bu, onu gördüğüm ilk evdi," dedi Perry, sırtına takılı kısa kılıcı eline alarak. "Yani, Gyrm gibi öldürülüyorlar mı?"

"Omuriliği kesmek ya da beyni tahrip etmek," diye cevapladı Kieran.

Baba birdenbire doğruldu ve kendisine en yakın kişiye uzandı.

"Kieran," diye bağırdım, öne doğru atıldım. Pelerinimin kıvrımlarının içinden hançerimi çıkardım...

Kan taşı kılıcın ucu adamın yüzünden fırladı ve bayat leylak kokan yağlı siyah kan sıçradı.

Babayı bırakıp Casteel'in kılıcını çekmesini izledim. "Ben hallederdim," diye mırıldandım.

Casteel göz kırptı. "Biliyorum." Anneye döndü ve kılıcını kadının kafasının ortasına sapladı.

Dışarıdan acı dolu bir çığlık yankılandı ve beni döndürdü.

"Siktir." Naill, kısa kılıcını kınından çıkararak ilerledi.

"Bahse girerim herkes Malik gibi ısırılmaya izin veriyor..."

"Siktir git," diye homurdandı Malik.

"...çünkü neyle uğraştıklarını anlamıyorlar."

"Siktir git," diye mırıldandı Malik, Naill salona koşarken.

Casteel kardeşine kaşlarını çatı.

"Hepsinin dönüşmesi mümkün değil mi?" diye sordu Perry.

"Bu çok büyük bir risk," dedi Casteel. Kabul etmek istemiyordum ama ona hak verdim. "Kieran, kardeşimi Wayfair'e geri götür."

Kieran ve ben donakaldık.

"Generaller ve komutanların da bunu bildiğinden emin olun," diye talimat verdi. "Bunun gibi daha fazlası olup olmadığını bilmiyoruz, sadece henüz bulunmamışlar."

Midemi bir ağrı sardı. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Tanrıya şükür Casteel düşünmüştü. Malik hala kanaması devam ettiği için onu geri göndermek mantıklıydı, ama Casteel onunla birlikte Naill'i veya diğer muhafızlardan herhangi birini gönderebilirdi.

Normalde öyle yapardı.

"Al." Kieran, ifadesini değiştirmeden bana kan taşı kılıçlarından birini attı. "Onlar... ısırgan oldukları için çok yaklaşmana gerek kalmayacak."

"Teşekkürler." Hafif kılıç ve avucumda hissettiğim pürüzsüz metalin dokunuşu hoşuma gitti. Malik'e baktım. "Bunu düzeltmeyi deneyebilirsin," dedim Kieran'a, kılıcı Malik'in koluna doğrultarak.

İlgi uyandı. "Doğru."

"Hadi bitirelim şunu." Casteel Kieran'ın yanından geçip durdu. "Çabuk ve dikkatli ol."

Kieran başını salladı, sonra Malik'e işaret etti. "Hadi."

Malik'in bana söylediği sözler sessiz ama inkar edilemez bir fısıltı gibi geri geldiğinde bakışlarım Casteel'e kaydı. Casteel'e soru sormanın zamanı olmadığını bilerek kılıcı daha sıkı kavradım. Hızla girişe doğru ilerledik ve...

Kaosa doğru yürüdük.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Hava, *bir çocuğun* yanımızdan koşarak geçip bir muhafızın sırtına atladığı sırada, iğrenç hırıltılar, ince tıslamalar ve vahşi diş çırpma sesleriyle doluydu. Boğazında kocaman bir yara olan bir adam evden koşarak sokağa çıktı, birkaç kişi ise şaşkın muhafızların üzerine koştu. Diğerleri her yöne dağıldı, çıplak ayakları kaldırım taşlarına çarpıyordu.

"Beyni yok edin!" Naill solumuzdan bağırdı, bir kadın öne doğru düşerken kılıcından koyu kırmızı kan damlıyordu. Emil yanımızdaki evden sendeleyerek çıkarken, diğerleri farklı yönlerle dağıldılar, elinden kan damlıyordu.

"Emil," diye bağırdı Casteel. "İyi misin?"

Elemental bize döndü, yüzü beyaz bir kefen kadar solgundu. "Ben sadece..." Yutkundu. "O bir çocuktı," dedi, sesi kısılmıştı. Kalbimi bir acı sapladı. "Beni ısırıldı ve ben... yapmak zorundaydım."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye hemen Casteel sözünü kesti.

Bir kadın gölgelerin içinden koşarak çıktı, pamuklu geceliğinin önü kurumuş kanla lekeliydi. Casteel Emil'i omzundan tutarken ben öne doğru ilerledim. Hırlayan kadın, tam karşısına gelene kadar beni görmemiş gibiydi, ama ben *onu* gördüm. Gençti, muhtemelen yirmili yaşlarındaydı. Geriye doğru sıçrayıp başını eğdiğinde, sıkı örgülerden oluşan bir perde yanaklarına çarptı. Kılıcı çenesine saplamadan hemen önce, süt beyazı gözlerinin içinde bir şey hareket etmiş gibi göründü.

Naill'in yaptığı gibi "Üzgünüm" diye fısıldadım ve onu yere indirirken yüzümü buruşturdum.

Delano gölgelerden atlayıp bana doğru koşan adamın sırtına büyük pençelerini indirdiğinde, beyaz bir bulanıklık başımı sağa doğru çevirdi. Güçlü çeneleri adamın boğazını sıktı. Delano başını hızlıca çevirerek *grul'un* boynunu kırdı. Derin bir nefes aldım ve hızla başka yere baktım.

"Poppy." Casteel, ilerlerken kolumu tuttu. "Unutma. Onlar artık ölümlü değiller. Bunlar sadece bedenleri. Onları ne kadar çabuk öldürürsek, ruhları o kadar çabuk serbest kalabilir."

Derin bir nefes alıp başımı salladım.

Gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra şöyle dedi: "Eminim senden daha fazlasını öldürebilirim."

Sırtında çocuk taşıyan muhafız sonunda onu yakaladı, bükerek çocuğu attı. "Bunu bir oyuna mı çevirmek istiyorsun?"

Casteel'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve gamzesi ortaya çıktı.

"Sen çok rahatsızsın," diye mırıldandım, gözlerimi kaçırarak. "Ve benim kadar çok alamayacaksın."

Casteel kıkırdadı. "Göreceğiz."

Yan tarafa atlayarak bir kadını, hayır, bir *grul'u* arkadan yakaladı ve kılıcını kadının kafatasının tabanına sapladı. "Bu bir," dedi kadını yere yatırırken. "Ya da evdekiyi de sayarsan iki."

"Benim zaten bir tane var," diye karşılık verdim, bakışlarım etrafta dolaşıyordu. Üçü, birkaç metre arayla karanlık kaldırımında sendeleyerek yürüyordu.

Onlara doğru yürürken, en yakındaki beni fark ettiğinde düşüncelerimi kapatıp içgüdülerimin devreye girmesine izin verdim. Alçak tiz bir tıslama, aramızdaki mesafeyi kapatırken cildimde küçük kabarcıklar oluşmasına neden oldu. *Grul'un* yüzüne bakmaya izin vermedim. Böylesi daha kolaydı. Kılıcı yukarı doğru savurarak, tendon ve dokuların ıslak bir sesiyle sesi kestim. Kılıcı çekip çıkardım ve arkama baktım.

omuz. Döndüğümde cüppem ayak bileklerimin etrafında dönerek kılıcı yukarı kaldırdı. İkinci *grul* bana uzandı ve kılıcım onun kafatasının tabanını deldi. Yan tarafa eğilerek tekme attım ve az önce öldürdüğüm *grul*'u yere yatırmadan önce başka *bir grul'u* geriye doğru iterek, kağıt kadar ince derisini fark etmemeye çalıştım. İleri atılırken, kılıcı üçüncü *grul'un* çenesinin altına sapladım.

Kılıcı indirdiğimde, boğuk bir çığlık başımı yana çevirdi. Bir *grul*, bir muhafızı dizlerinin üzerine çökertmiş, ağzını muhafızın zaten kanlı boğazına birkaç santim yaklaştırmıştı.

Dar caddeyi koşarak geçtim ve kılıcımı *grul'un* küçük kafasının arkasına sapladım.

Muhafız homurdandı ve ellerinin üzerine öne doğru düştü. "Teşekkür..." Geriye doğru sallanırken kalın bukleleri sallandı, kehribar rengi gözleri genişledi ve kan boğazından akarak zırhının altına aktı. "Kraliçem."

"Merhaba," diye mırıldandım, yaraya bakarak. Onun acısı dikkatimi dağıttı, yırtık deriyi gördüğümde cildim yanmış gibi oldu, koyu tenine karşı pürüzlü, soluk pembe bir renk. Açığa çıkan kas parlıyordu, harap olmuş deriye yapışmış olarak titriyordu. Durum kötüydü. Eğer ölümlü olsaydı, kan kaybından ölmek yerine ölmüş olurdu. İçimde bir heyecan yükseldi ve birkaç dakika önce içimi kaplayan duyguların tam tersi olan farklı bir içgüdü uyandırdı. Etrafa bakındım ve Casteel'i bir blok kadar ileride gördüm. Eğitimli bir dansçının bile kıskanacağı kadar zarif bir hareketle döndü.

"Bekle," dedim muhafızlara, sokağı gözetlerken çıplak elimle onun yanağına dokundum.

Şaşkınlıkla irkildi. "Kraliçem."

Onun yanında çömelip, göz teması kurarak özü çağırdım. "Adın ne?"

"J-Jaeden," dedi avuç içlerim ısınırken. "J-Jaeden Va'Leir."

"Jaeden," dedim, kolumdan aşağıya doğru yayılan ve parmaklarıma yayılan karıncalanma hissi ile. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

"Tanışmadık. Generalle birlikte geldim..." Jaeden titredi, gözleri kapandı.

Gözlerimi onun boğazına indirdim ve irademi ortaya koydum. Altın ışık, yaranın üzerinden geçerken köz gibi parladı. Altın iğneler, iyileşme sürecini hızlandırarak enerjiyle nabız gibi atıyor ve Jaeden'in vücudunu kopmuş damarları ve kas liflerini onarmaya teşvik ediyordu. Saniyeler içinde yeni deri büyüdü ve yarayı gergin, hafif küllü bir deri ile kapladı. Bu deri, pembe-kahverengiden daha koyu bir tona hızla dönüştü.

Jaeden nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gülümsedim ve elimi kaldırdım. "Dikkatli ol."

Dudakları aralandı ve elini boğazına götürdü. Parmakları titriyordu. "Ama cesur ol."

Gülümsemem büyüdü, ayağa kalktım ve sokağa baktım. Dönüp yarım blok ötede Setti'yi başını sallayıp ayaklarını yere vururken gördüğümde kalbim sıkıştı. Üç *grul* yaklaşıyordu. Setti normal bir at değildi, ama acı hissedebiliyordu, onun uzantısı olan Primal da öyle. Attes. Nefesim kesildi, ama bunun üzerinde durmaya vaktim yoktu.

Hızla hareket ederek kılıcımı birinin boynunun dibine sapladım. *Grul'a* saygı gösterip onu yere yatırmak için zaman yoktu, çünkü iri bir adam Setti'ye doğru atladı. *Grul'u* yüzüstü yere düşürdüm, bu hareket beni irkiltti ve istemeden daha hızlı ileri atıldım. *Grul'un* sırtına çarptım ve gölge adımı attığımı fark ettim. Adamın iri vücudundan sekip, düşmeden önce şans eseri kendimi tutabildim.

"Güzel," diye mırıldandım.

Grul döndü, çenesinin altına ulaşamayacak kadar yakındı. Çenemi sıkarak, bıçağı yukarı doğru salladım. Kan taşı, *grul'un* boynunu balmumu kesen sıcak bir bıçak kadar

sıcak bir bıçağın balmumu kesmesi gibi keskin bir hareketle boynunu kesti. Kan fişkırdı, bayat leylak gibi mide bulandırıcı bir tatlı koku yaydı. Vücut yere yığılırken başı düştü...

Keskin, ateşli bir acı ön kolumda patladı ve beni korkuttu. "*Siktir.*"

Döndüm ve kar beyazı bir başın sıkıca tutunmuş olduğunu gördüm. Kılıcı salladım...

Yaşlı kadın, grul, geriye doğru sendeledi, süt beyazı gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzının köşelerinden kan sızıyordu. Benim kanım. Acıya dişlerimi sıkarak ona doğru adım attım.

Grul döndü ve caddenin karşısına fırladı, beni kılıcım yarı kaldırılmış ve kolum yanarken orada bırakarak.

Kaşlarımı çattım. "Tamam o zaman."

Setti arkamdan beni dürttü, ben de sendeledim. Dönüp, sanki acıyı azaltabilecekmiş gibi kolumu salladım. "Kaleye geri dön."

Setti'nin kulakları hareket etti.

"Burası senin için güvenli değil."

O burun kıvırdı ve toynaklarını yere vurdu. Kesinlikle anlamıştı.

"Git." Ateşli acıyı görmezden gelerek yan tarafını okşadım. Acı zaten azalmaya başlamıştı. "Git, Setti." Onun bakışlarıyla karşılaştım ve öfkemin yüzeye çıkmasına izin verdim.

"Hemen."

Yelesini sallayıp homurdandı, dönüp tırıs la uzaklaştı.

"Poppy." Casteel sağ omzumu tuttu ve beni döndürdü.

"Yaralanmışsın." Ben onu incelerken, bakışları sol koluma odaklandı. Tabii ki, gömleği tertemiz kalmıştı. "Orospu çocuğu."

"Sekiz," dedim.

Bakışları benimkilere çevrildi, koyu renk kaşları birbirine yaklaştı.

"Kaç tane vurdun?"

Bir an baktı. "Cevabımı beğenmeyeceksin." Kolumu tuttu, dikkatlice kolun

Ben ifadesiz kaldım, yırtık derime takılan kumaştan uzaklaşarak düşüncelerimi uzaklaştırdım. Keskin bir nefes aldı. "On beş."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu saçmalık."

"Ve sen gerçekten acını engelliyorsun," dedi.

Şaşkınlık beni sarsmıştı. "Gerçekten mi?" Dudaklarım gülümsedi. "Sonunda."

Bakışları sertleşti. "Sadece sen buna gülümseyebilirsin." Gözlerini kaçırıldı. "Kieran nerede? Kahretsin." Kieran'ı gönderdiğini hatırlayınca bakışları tekrar bana döndü. "Geri dönüyoruz..."

"Hayır, dönmüyoruz. Acı çoktan azalmaya başladı." Koluma baktım ve yaranın kanamasının durduğunu gördüm. "İyileşiyor. Ben iyiyim."

"Poppy..." Casteel kaşlarını çatarak iki kez baktı. "Ne...?"

Dönüp onun bakışını takip ettim. Yaşlı bir *grul*... bükülmüş bir şekilde duruyordu, cansız gözleri benimkilerle buluştu. Başını eğdi. Kılıcı çevirerek ileri doğru yürüdüm...

"Sence nereye gidiyor?" Casteel, kolumu bırakarak yavaşça konuştu.

Grul bir evin çardaklarına tırmanırken kaşlarımı çattım. "Bu beni ısırın *grul*."

Grul'un tepeye ulaşp hafif eğimli çatıya tırmanmasını izledik. Dört ayak üzerinde kiremitlerin üzerinde... bir tür ölümcül örümcek gibi koştu.

Ölümlü örümcek mi?

Neden böyle bir şey düşünmüşüm ki? Çünkü şu anda tek düşünebildiğim şey, sekiz bacaklı tüylü bir ölümlüydü...

Grul çatının tepesine ulaştı ve başını geriye attı, kulakları delen bir çılgılık attı. Casteel ve ben, yankılanan sesle irkildik ve sonra ince, cızırtılı bir sese dönüştü, bu ses ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Sokağın yukarısında ve aşağısında, *grullar* koşarken durdular ve kanla lekelenmiş yüzlerini kaldırdılar. Yavaşça döndüler... bize doğru.

"Uh," diye mırıldandım.

Caddenin karşısında camlar parçalandı, bir *grul* pencereden içeri girip dağınık bir şekilde yere düştüğünde cam parçaları havaya sıçradı. Kırılan camların tekrar eden sesi caddede yankılandı. *Grullar* ayakta duruyordu, öldükleri giysilerinden cam parçaları düşüyordu, başları bize doğru dönmüştü.

"Bunun bir tür çağrı olduğunu varsayabiliriz," dedi Casteel. "Kolun nasıl?"

"Neredeyse hiç acımıyor."

Hızla başını salladı. "İyi. Yaklaşık yirmi tane var." Duruşunu genişletti. "Ve sen geride kalıyorsun."

Buna cevap veremeden ya da hepsinin bize odaklanmasının tuhaflığını işaret edemeden, *grullar* hep birlikte ileri atıldılar.

"Hazır ol," diye mırıldandı Casteel, kılıcını kaldırarak.

Düşünmeye zaman yoktu. İlk *grul* saldırdı, çenesi Casteel'in yüzüne birkaç santim kala kapandı. Casteel hızla döndü ve kılıcını hızlı ve acımasız bir yay çizerek savurdu. Kan taşı, eti ve kemiği kesip *grul*'un kafasını o kadar hızlı kopardı ki neredeyse hiç ses çıkmadı. Ceset öne doğru düştü ve yerine bir diğeri geçti, doğrudan Casteel'e doğru koştu.

Grul'lardan biri koparak doğrudan bana doğru koşarken, ben de öne atıldım. Ağzı, o korkunç havayı ısırma hareketini yapmıyordu. Bunun yerine, sanki bana uzanıyormuş gibi kollarını uzatmıştı.

Birinin altından geçerek, *grul'un* arkasına atladım ve kafatasının arkasını deldim. Bir diğeri Casteel'e doğru sendelediğinde döndüm. Eather'ı kullanabilirdim, ama kılıcı sallamak... kulağa rahatsız edici gelse de, iyi hissettiriyordu. Casteel'in kılıcını çağırmamasının nedeninin bu olduğunu düşündüm.

Kılıcım, grul Casteel'e ulaşmadan kafasını kesti. Casteel, ay ışığında parıldayan kılıcını düşürerek eğildi ve bacağını savurdu. *Grul*, dişlerini gıcırdatarak onun arkasında sendeledi. Bir cesedin üzerinden atlayarak grul'un açık ağzına bıçağımı sapladım. Kan fişkırınca dudaklarım kıvrıldı.

Casteel ortaya çıkıp başka bir *grul'u* şişledi. "Bu dördüncü." Kılıcını çekip çıkardı. "Bu da on dokuzuncu oluyor."

"Kapa çeneni," diye bağırdım, bir *grul* bana uzanırken dönerek. "Kızma." Casteel kılıcını bir "Belki bir dahaki sefere." Kılıcındaki kanı silkeledikten sonra bana sırtıttı. "Bu anı, kılıç kullanma becerini ne kadar heyecan verici bulduğumu hatırlatmak için kullanmam yanlış mı?"

"Muhtemelen," diye cevapladım, yanaklarımın ısındığını hissederek. "O zaman bunu kendine saklamalısın."

Casteel sırtıttı. "Söz veremem."

Başımı sallayarak, *bir grul'un* yanından kaçtım ve dönerek kılıcımı yukarı doğru sapladım. Casteel omuzlarını döndürüp *bir grul'un* üzerinde döndüğünde, kılıç grul'un çenesinin altına saplandı. Bir diğeri soldan atlayarak kolumu yakaladı. Yaşlı olanın aksine, ısırmaya çalışmadı, bunun yerine şok edici bir güçle çekmeyi tercih etti, çünkü bu *grul* neredeyse belime kadar geliyordu.

Topuklarımı yere bastırıncaya kadar botlarım taşların üzerinde kaydı.

"Tanrılar, bu yanlış geliyor," diye mırıldandım ve kılıcımınla bir kolunu kesmek için aşağı doğru savurdum. *Grul*, diğer koluyla bana uzanırken ses bile çıkarmadı. Yana dönerek bacağımı geri çektim ve tekme attım, botumla göğsüne vurarak onu birkaç metre geriye savurdum.

Casteel döndü, bakışları minik *grul'dan* grul'un boynuna kılıcını saplamadan önce bana.

Bir şey cüppemin kenarını çekip durdu, sonra bir el kolumu sıktı. Kendimi kurtarıp kılıcımı salladım

kılıcı salladım ve bulutlar yoğunlaşırken kılıcı boynuna sapladım.

O ılık sesi tekrar duyuldu ve dikkatimi çatıya çekti. Yaşı *grul* hala oradaydı.

Dudaklarımı sıkarken, çığlık yine o tekrar o ürkütücü tıkırtı sesiyle sona erdi. Geri adım attım ve yüzümden düşünmek istemediğim ıslak bir şeyi sildim. Cam kırılma sesi homurtuları deldiğinde bakışlarım sokağā kaydı. Birkaç *grul* daha katıldı, evlerin arasından sekiz ya da dokuz tane daha koşarak çıktı.

oğalmadıkları sürece, kesinlikle düşündüğümüzden daha fazlası vardı.

Bir şeyler yolunda değildi.

Grullar Casteel'e saldırdı, çenelerini şaklatmalarının amacı açıktı: Onun etini istiyorlardı. Ama bana bunu yapmıyorlardı.

"Arkan!" diye bağırdı Casteel.

Bir *grul* sırtıma saldırırken döndüm. Bana ulaşamadan, Casteel'in kılıcı kafatasını arkadan deldi.

"Garip bir şey fark ettin mi?" diye sordum, ayak sesleri caddede yankılanıyordu.

"Eğer beni yemeye çalışıyorlarsa," dedi, hareketsiz bir bedeni kenara iterek, "ve sana dokunmaya çalışıyorlarsa, kastettiğın bu mu?" enesi gerildi ve Delano *grul'un* arkasına atlayıp bana doğru gelen başka bir *grul'a* sıçradığında, kılıcını yukarı doğru savurdu. "O zaman, evet."

Casteel homurdandı ve kılıcını hırlayan bir *grul'un* içinden geçirdi *grul'un* içine sapladı ve kılıcı çekip çıkardı. "Bu hoşuma gitmedi."

Naill ortaya çıktı ve kemikleri parçaladı. Emil de onunla birlikteydi, kılıcı gece gökyüzünü kesiyordu. Delano'nun ılığıyla döndüğümde altın zırhın parıltısını gördüm. *Grul* onun kürkünü avulayınca kalbim gırtlāğıma kadar ıktı.

"Delano!" Perry, hırlamaların üstüne bağırdı.

İçimde bir güç oluştu. Bu sefer hareket ettiğimde, ne kadar hızlı olduğumu biliyordum.

Perry'den önce *grul'a* ulaştım, cüppesinin arkasını yakaladım ve Delano'nun üstünden çekip çıkardım, sonra kılıcımı kafatasının arkasına sapladım. Onu bir kenara atıp, *notam* aracılığıyla Delano'ya ulaştım. *İyi misin?*

Evet. Delano ayağa kalktı ve başını salladı. *Beni yakalayamadı.*

Bir *grul* bana, diğeri ise Perry'ye saldırdı. Delano'nun çıkardığı hırıltı, kılıcımı geri çekerken yüzümü onun yüzüne yaklaştırmayı iki kez düşünmememe neden oldu.

"Ne oluyor lan?" Emil başını geriye eğerek tükürdü. Yaşlı *grul* çatıdan atlamıştı.

Kemiklerin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirim, ama düşen

ve siyahımsı kanın sisinden, onun ayağa kalktığını gördüm.

Bir el kolumu sıktı. *Grul* bileğimi bükünce şok oldum. Elimi açmamın ve kılıcı düşürmemin ana nedeni buydu. Beni yakalamak dışında, *grullar* akılsız görünüyorlardı, ama bu çok hassas bir hareketti. Gözlerimi kocaman açarak erkek *grul'a* baktım. Gözlerinin köşelerinde ve alnında derin kırışıklıklar vardı ve onu tekrar gördüm. Süt beyazı gözlerinde hızlı bir parlama...

Parlayan bir şey.

Keskin bir nefes alarak, özü çekirken kendimi zar zor hissettim. Hızla yükseldi, damarlarımı doldurdu ve görüşümü gümüş rengine çevirdi. Elim üzerinde gümüş renkli girdaplar belirdi, hemen ardından gölgeler geldi. Öz yayıldı, çıtırdarak ve sıçrayarak. Casteel'in döndüğünü gördüğümde benden dışarı yayıldı, sonra iki *grul'un* üzerine döküldü. Eather *grul'*ların damarlarını aydınlatırken etleri cızırdadı.

Küllerine dönüştüler.

Ağır ağır nefes alıp, geri adım attım ve eğildim, özü yerleşirken kılıcıma uzandım.

"Poppy!" diye bağırdı Naill. "Arkan!"

Döndüm ve yaşlı *grul'u* gördüm. Bakışlarım, geceliğinin eteğinin altından çıkıntı yapan kemiklerden, benimkilerle kilitlenen gözlerine kaydı. Yine oradaydı.

Süt beyazı gözlerinin göz bebeklerinin arkasında parıldaayan o hızlı *ışık*. Aniden farkına vardım. O parıltıyı daha önce görmüştüm. Dük'ün gözlerinde. Diğer Yükselmişlerde de görmüştüm. Bir zamanlar bunun onların bir parçası olduğuna inanmıştım, ama artık daha iyi biliyordum. O parıltıyı gördüğümde, Dük'ün, Mazeen'in veya Düşes'in gözlerine bakmadığımı biliyordum. Şu anda bir *grul'un* akılsız gözlerine bakmıyordum.

grul'un akılsız gözlerine bakmıyordum. *Onun* gözlerine bakıyordum.

Kolis'in.

Öfke içimi kapladı, ama daha karanlık, daha derin, daha acı ve yakıcı başka bir şey beni boğuyordu.

Grul, dişleri kanla kaplı bir şekilde gülümsedi. Yavaşça ayağa kalktım ve Casteel'in kılıcı yanında, kan damlayan bir şekilde bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"*So'lis.*" *Grul'un* kahkahası kemikleri gibi kuru ve kırılıyordu.
"Yakında görüşürüz."

BÖLÜM 28

CASTEEL

Saat geç olmuştu, şafağa birkaç saat kalmıştı ve ben yorgundum. Uyuyor olmam gerekirdi. Bugün uzun bir gün olacaktı, ama ben yatakta uzanmış, krallığın adını düşünüyordum.

Solis.

Bu sadece sıradan bir kelime değildi. Eski Atlantis dilinde, tanrıların dilindeydi. Solis, *so'lis kelimesinin* bir oyunuydu, benim zamanımdan çok önce kullanılan bir sevgi ifadesi oluşturan iki kelimenin birleşimiydi.

Ruhum.

Yükselmişler, krallıklarına isim verirken kültürümüzü bir kez daha bozmuşlardı.

Sonuçta, Solis kurulduğunda Isbeth, Ileana olarak biliniyordu. Belki de bazı yaşlı Atlantisliler, bu ismin onunla Jalara arasındaki ilişkiden kaynaklandığını düşünüyorlardı. Ama onlarla geçirdiğim zamandan sonra, aralarında gerçek bir aşkın hiç olmadığını düşündüm. Ve Ileana'nın gerçek kimliği ortaya çıktıktan sonra, varsayımlarımın doğru olduğu kanıtlandı. Isbeth'in krallığa Malec'in onuruna bu ismi verdiğini düşündüm. Sonuçta onlar ruh ikizleriydi. *Benim ruhumu* ifade eden iki kelimeyi birleştirerek bu ismi koyması mantıklı geliyordu.

Bakışlarım tavandaki gölgelikten Poppy'nin başının arkasına kaydı.

Ama krallığın adının artık Isbeth'in Malec'e olan ölümsüz aşkından geldiğini düşünmüyordum.

Çünkü kılıcım kafatasını delmeden saniyeler önce *grul'un* söylediklerini duymuştum. Poppy'ye *so'lis* demişti. Ruhum. Ve bunu söyleyen *grul* değildi. Kolis'ti.

Poppy'yi ruhu olarak adlandırmıştı.

Bu gece yaptığı şey, sadece bir mesaj göndermek ya da varlığını ve yeteneklerini hatırlatmaktan daha fazlasıydı. Poppy'yi ortaya çıkarmak ve ona bir mesaj vermek için bir taktikti.

Yakında görüşeceğiz.

Göğsümde bir ürperti yayıldı ve damarlarım dondu. Orada yatarken sakindim, ama gevşemiş kaslarım ve düzenli nefeslerimin altında, buzla kaplı öfke kıvrılmış, sıkı ve keskin bir şekilde duruyordu.

O her zaman benim oldu.

Arae, Kolis'in Poppy'deki özü, yani yaşam ve ölümün közünü istediğini söylemişti. Ama Kolis'in Poppy'den gerçekten ne istediği konusunda Reaver'ın ketumluğunu düşündüm. Attes'in onun farklı olduğunu söylediği ve bunu söyleme *şeklini* düşündüm.

Kolis'in onu sadece içindeki öz için istemediğine dair hissimi bir türlü atamadım. Bundan daha derin bir şey vardı. Zihnimin bir sonraki sonuca varmamasını sağlamak için yumruğumu sıktım. Ama işe yaramadı. Düşüncelerim çoktan oraya varmıştı. Kolis, Yükselmişlerin gözünden Poppy'yi izlerken ona karşı bir tür sapkın bir takıntı mı geliştirmişti? Bu mümkündü. Ama kafamdan atamadığım başka bir şey daha vardı.

O zamanlar bu takıntı başlamamıştı. Daha eskiye dayanıyordu. İpuçları oradaydı.

Solis.

Isbeth'in gerçek planlarının belirsizliği.

Reaver ve Attes'in sahip olduğu ama paylaşmak istemediği bilgiler.

Ama nasıl? Bin yıldır mezarda yatan bir varlık Poppy'nin varlığından nasıl haberdar olabilirdi? Sadece kehanet olamazdı. Daha fazlası olmalıydı.

Aklıma bazı bilgilere sahip olabilecek biri geldi. O altın saçlı herif. Rev, Callum. *Yaşlı* olduğunu ve Kolis'e sadık olduğunu söylemişti. Isbeth'in bilgisi Malec'ten gelmiş gibi görünse de, Malik'e göre ama Malik'e göre Callum, Isbeth'in hizmetkarı değildi. O, kuklacıydı. Ama şu anda o da kayıptı ve o pisliğin Kolis'in olduğu yerde olduğunu varsaymak için mantık yürütmeye gerek yoktu.

Kolis'in Poppy'den ne istediği önemli değildi. Çünkü ondan istediğini elde etmek yerine, beni elde edecekti.

Ve onu yok ederdim.

Kolis gerçek Ölümün İlk Varlığı olabilir, ama ben *Deminyen* Ölümün İlk Varlığıydım, soyum yıkım ve savaştan geliyordu.

Kolis benden her şeyi alacağını mı söylemişti? Eh... Düşük, dumanlı bir kahkaha attım. Nerede olursa olsun, orası benim kül ettiğim bir savaş alanı olacaktı ve havada onunla birlikte duranların kanının kokusu kalacaktı.

Kolis bana öylece yenilmeyecekti.

Hayır. Bu çok merhametli olurdu. Onu parçalayacağım. Onu siler ve yok ederdim.

Ve tüm tanrılara, onlara vereceğim tek uyarıya şahitlik etmelerini sağlayacağım.

Benim olanı almaya gelin, varlığınızı yok ederim.

Hafif bir çatırtı ve patlama sesi bakışlarımı yukarıya, sonra aşağıya çevirdi. Yatağın başlığının üst kısmı ve yanlarındaki beyaz perdeler, tavandaki iki vantilatörün ürettiği esintiyle sallanıyordu. Şimdi ise ince bir buz tabakasıyla kaplıydılar.

Siktir.

Boşlukta düşme hissi midemi vurdu. Siktir. O bendim. Benim iradem... ya da daha doğrusu, ortaya çıkan öfkem.

Yatak direklerinden aşağıya doğru kıvrılan buzlu sarmaşıkların kalınlaşırken hafifçe inlemelerini izlerken, yavaş, karanlık ve baş döndürücü bir tatmin duygusu içimi kapladı. Dudaklarımın bir tarafı kıvrılırken, buzlu sarmaşıklar yatağın ayak ucuna yayıldı, ince, tüylü dalları ve pürüzlü, kırık kenarları yayılırken parıldayarak battaniyenin üzerine süzüldü...

Poppy titreyerek bacaklarını çekti.

Nefesim, soluk, sisli bir bulut oluşturdu. Kahretsin. Öfkemizi bastırdım, içimdeki zonklayan özü acımasızca bastırdım. Buzlu sarmaşıklar geri çekildi, gölgelerin içine kayarak kayboldu. Hava birkaç derece ısındı ama yine de olması gerekenden daha soğuktu.

Yan tarafıma döndüm ve kolumu Poppy'nin beline doladım, onu bana yakınlaştırdım ve tatlı yasemin kokusunu içime çektim. Omzuna bir öpücük kondurdum.

O kışını salladı ve benim aletim hemen sertleşti. Bunu görmezden geldim. Onun uykuya ihtiyacı vardı. Benim de öyle. Zihnimi boşaltmaya zorlayarak gözlerimi kapattım. Sonunda uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, kolumun yatağa düştüğü ve vücudumun önümdeki boşluğa doğru eğildiği idi.

Gözlerim birden açıldı ve hemen perdelerin arasındaki boşluğa kaydım. Poppy, yatakta olduğumuz zamanki gibi çıplak bir şekilde ay ışığının sızdığı odaya girdiğinde, yatak odası gölgelere büründü. Bir an için — tamam, belki birkaç saniye — pencere duvarında durup vücudunu hafifçe sola çevirdiğinde dikkatim dağıldı. Bakışlarım, göğüslerinin tatlı kıvrımlarından, karışık dalgalar ve buklelerden oluşan saçlarından, birkaç santim aşağıdaki kalçalarının kalın kıvrımlarına kaydım. Bu benim hatam değildi.

Ay ışığında dururken, tam bir tanrıça gibi görünüyordu.

Ve lanet olsun, muhteşemdi.

Ama aynı zamanda orada durmuş, cam duvara bakıyordu.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Bir şey mi duymuştum?

"Kraliçem?" diye seslendim, dirseğimin üzerine doğrulup. Cevap vermedi.

Oturdum. "Poppy."

Hâlâ cevap yoktu.

Endişe içime yerleşti. Battaniyeyi attım ve yatağın kenarına doğru sallandım. Platformdan indim ve hızla onun durduğu yere doğru gittim.

"Poppy?" diye tekrar ettim, onun önüne geçerek.

O sadece odaklanmamış gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Uykusunda mı yürüyordu? Öyleyse, bu ilk kez oluyordu. Onun bakışlarını takip ederek, karaağaç ormanının üzerinde yükselen Elysium Zirveleri'nin grimsi kayalıklarına baktım, ay ışığında sivri kenarları yumuşamıştı.

Hiçbir şey göremedim.

Dikkatimi tekrar ona çevirip, elimi omzuna koydum.

Poppy'nin gözleri benimkilere çevrildi, mavi ve kahverengi benekler, irislerinin yeşili karşısında o kadar küçüktü ve hareketsizdi ki, neredeyse göremiyordum. "Orada kendimi neredeyse görebiliyorum," dedi, sesi zayıf ve uzak.

"Nerede?"

Gözleri benimkilerden kaydı ve elini kaldırdı. "Orada."

Kayalıkları işaret ediyordu. Kaşlarım çatıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermedi; sadece kolunu kaldırmış halde Keder Kayalıkları'na bakmaya devam etti.

Hâlâ uykuda olmalıydı. Muhtemelen rüya görüyordu. Stonehill'de geçirdiğimiz geceden sonra zihninde neler gördüğünü sadece tanrılar bilebilirdi. Ölümün hakim olduğu sokaklardan ayrıldığımız andan itibaren sessizdi.

Gerginlik tüm vücudumu sardı. Başımı eğdim ve şimdi benimkilere odaklanmış gözlerini aradım. Elimdeki cilt sıcaktı ve gözlerinde kırmızı bir iz bile yoktu. Rahat bir nefes aldım.

"Hadi, tatlım." Diğer elimi hala kaldırmış olan elinin etrafına doladım ve kolunu indirdim. "Yatağa geri dönelim."

Poppy beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi. Onu taşımam gerekeceğini fark edince endişem daha da arttı. Eğilip, bir kolumu kilitli dizlerinin altına, diğer kolumu da beline doladım.

Onu kollarımın arasına aldığım anda, hızla gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakındı. Geri çekilmeye başladı. "Cas —?"

"Sorun yok." Başı bana doğru döndüğünde onu göğsüme daha sıkı sarıldım. "Seni yatağına geri götürüyorum."

"Ne?" Omuzlarımı sıktı. "Yatakta değil miydin?" "Hayır."

Başımı eğip alnına öptüm, kafamda bir soru işareti belirdi. "Sanırım uyurgezerlik yapıyordun." Endişelerimi gizleyerek yatağa ulaştım. "Bekle."

"Uykuda yürüyüş mü?" Ben platforma adım attığımda omuzlarımı daha sıkı kavradı. "Ben..."

Poppy, onu yatağa yatırırken cümlesini tamamlayamadı. Gözlerimi ondan ayırmadan, bacaklarımı diğer tarafına attım ve yanına uzandım.

"Daha önce hiç yapmadın mı?" diye sordum, bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmeden. Battaniyeyi tutup yukarı çektim.

"Sanmıyorum..."

Kolumu beline doladım ve onu sıkıca kendime doğru çektim. "Yoksa hatırlamıyor musun?"

"Ben... küçükken kabus gördükten sonra yataktan düştüğümü hatırlıyorum," dedi titreyerek. "Ama bunun aynı şey olduğunu sanmıyorum."

Ben de öyle düşünüyordum. "Bu gece gerçekten çok kötü şeyler gördün. Muhtemelen sebebi budur."

"Evet," diye mırıldandı, yüzü çenemin altına girene kadar kıvrıldı. "Muhtemelen."

Elimi sırtında gezdirerek, dudaklarımı başının tepesine değdirdim. "Uyu artık."

"Uyanıp uyanmayacağımı merak ederken uyumak biraz zor," dedi boğuk bir sesle.

"Uyanmayacaksın," diye söz verdim. "Bunu sağlayacağım."

Poppy kısa süre sonra tekrar uykuya daldı. Ben uyanık kaldım, bu garip davranışın nedeni konusunda haklı olduğumu ve korktuğum şeyin olmadığını umuyordum.

Bunun Kolis ile bir ilgisi olduğunu.

POPPY

"Stonehill'deki olayın başka yerlere yayılmış olması pek olası değil," dedi Casteel. "Ama emin olmak için tüm şehri kontrol ettirmek istiyorum."

Generallerle yapmak istediğim toplantı şu anda Wayfair'de yapılıyordu, ama keşke farklı koşullar altında olsaydı. Büyük Salon'dan çok uzak olmayan, kalenin birçok kulesinden birinin birinci katındaki dairesel odaya baktım. Oda parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve çıplak kireçtaşı duvarlara ve masanın yanında oturan veya ayakta duranların yüzlerine sert bir ışık yansıtıyordu.

Generaller geldiğinde, Massene'nin dışında olduğu gibi aşırı resmi bir karşılama yapılmadı ve benim için büyük bir rahatlama kaynağı olan generaller, geldikleri anda hemen işlerine koyuldular. Bu, bana, Casteel'e ve Kieran'a çok fazla bakışlar atılmadığı anlamına gelmiyordu.

Çoğu bakış hayranlık, hatta biraz da inanamama duygusu içeriyordu. Ben uyandığımdan beri üçümüzü ilk kez birlikte görüyorlardı. Ama herkesin dikkatini çekenin sadece bizim varlığımız olduğunu sanmıyordum. Atlantislilerin koltuklarında ya da ayakta huzursuz bir enerjiyle hareket etmelerine bakılırsa, bunun üçümüzün içinden geçen eather'ın etkisi olduğunu düşündüm. Ölümlüler bile bunu hissediyor gibiydi. Odadaki tek etkilenmemiş kişiler kurtadamlar ve drakenlerdi.

Drakenlerden bahsetmişken...

Bakışlarım Reaver'a kaydı. Draken formunda girişin yakınında duruyordu, bu da neredeyse odanın yarısını kapladığı anlamına geliyordu. İçeri girerken ölümlü formunda olmalıydı, çünkü duvarı yıkmadan içeri girmesi imkansızdı. Ironspire'da olanlar yüzünden mi draken formundaydı, yoksa odayı olabildiğince rahatsız edici hale getirmek mi istiyordu, hiç bilmiyordum.

Muhtemelen ikincisi.

Emil ve Perry, duvarın önünde durdukları yerden pek memnun görünmüyorlardı, Reaver'ın dikenli kuyruğundan sadece otuz santim uzaktaydılar.

Şu anda, bir zamanlar tehdit ettiğim sarışın bir generale canlı mavi bakışlarını dikmişti.

Bakışlarım iki ölümlüye kaydı. Erkek ayaktaydı, kadın ise oturuyordu. İkisi kardeşti. Bunu, birbirlerine benzedikleri için bilmiyordum, çünkü benzemiyorlardı. Tek ortak özellikleri koyu renk saçlarıydı. Sadece kardeş olduklarını biliyordum, ki bu kulağa tuhaf geldiği kadar tuhaftı.

Casteel, içeri girdiğimizde onların selamlamasını engellediğinde, Kieran *notam* aracılığıyla onların Descenters'ın gayri resmi liderleri olduğunu açıklamıştı. Gençlerdi, belki de otuzlu yaşlarının ilk yıllarındaydılar.

Kieran, şaşkınlığımı fark edince, *direnışe katılanların çoğunun genç olduğunu* hatırlattı.

Bu mantıklıydı. Yaşlı nesiller ya çok fazla manipüle edilmiş ya da ezilmişti, direnişe katılmayı bırakın, Blood Crown'a direnmeyi düşünmeleri bile imkansızdı.

Bakışlarım General Aylard'a kaydı. O, bize hayranlıkla bakanlardan biri değildi. Bizi tedirginlik ve gereksiz bir güvensizlikle izliyordu. Elemental generali Gayla La'Sere ve deniz camı gözlü changeling Lord Murin'de bu iki duygu azalmıştı. Ama ikisinin de içlerinde hala bir şeyler vardı.

"Alayım Stonehill'in her sokağını arıyor," dedi General Lizeth Damron. Deri ve çelikten yapılmış zırhı, öne eğilip kolunu masaya dayadığında hafifçe gıcırdadı. "Muhtemelen gece boyu bu işi bitirmeleri gerekecek."

Sağında oturan Casteel arkasına yaslandı. Bu toplantının liderliğini üstlenmişti, çünkü ona başka bir seçenek bırakmamıştım. Benim odaklandığım iki şey vardı: göğsümde biriken öfkeyi dışarı çıkarmamak ve Kolis'i bulmak için Pensdurth'a gölge adımlarla gitmek.

Toplantının başında, bakışlarım Emil'in göğsüne bağlanmış hançere takılmıştı. Hemen, çok daha kör bir bıçağı kavrayan küçük eller görmüştüm ve o anda hissettiğim şey, şu anda hissettiğimle aynıydı.

Saf, sınırsız öfke.

Bu öfke içimi yakıp kavurdu, sayısız insanın hayatını kaybetmesinin acısına yer bırakmadı. O insanlar bu kaderi hak etmemişti. O çocukların gelecekleri ellerinden alınmamalıydı. Öldükten sonra bedenleri bu şekilde kirletilmemeliydi. Ruhlarının çoktan göçmüş olması önemli değildi. Onlara yapılanlar... bunda hiçbir denge yoktu.

Kolis'in sorumlu olduğunu anladığımdan beri bir soru aklımda kalmıştı. Onu tekrar yapmaktan alıkoyan neydi?

Hiçbir şey.

Ama bu doğru değildi. Solar'daki sandığın içindeki bir eşya Kolis'i durdurabilirdi. Eather damarlarımdan akıyordu.

Başka düşünceler de aklımda dolaşıyordu. Neden bana "so'lis" demişti ki?

Yükselişimi tamamlamadan önce, bu kelimenin anlamını kelimenin anlamını bilmiyordum. Artık biliyordum.

Ruhum.

Casteel'e baktım, onun da bu kelimenin anlamını anladığını biliyordum. Dün gecedен beri çenesindeki gerginliğin bir nedeni de buydu.

Tabii, bir de gece yarısı beni cam duvara bakarken bulmuş olması da vardı - ki bunu hala hatırlamıyordum.

Aslında, hatırlamadığım tamamen doğru değildi. Bu sabah uyandığımda, pencerenin önünde durduğumu belli belirsiz hatırlıyordum, ama ondan ötesini hatırlamıyordum. Bunun nedeni Stonehill'de gördüklerim olmalıydı. Bu, herkesin kafasını karıştırdı.

Delano elimi hafifçe ittiğinde yumuşak kürkü koluma değdi. Elimi uzattım ve parmaklarımı kulaklarının arasındaki kürkün içinden geçirdim. Casteel ile benim aramda kıvrılmıştı.

"Croft's Cross'un nüfusu en fazla olan yer olduğunu varsayıyorum," dedi Casteel, dikkatini ölümlülere vererek.

Kornflower mavisi gözleri olan siyah saçlı kadın —Helenea olarak tanıtıldı—boğazını temizledi. Narin yüz hatları, kusursuz cildi ve kahverengi etek ve krem rengi tunikle bile gölgelenemeyen şehvetli vücuduyla, peçesizken yanında kendimi rahatsız hissedeceğim türden biriydi. Helenea *o kadar* güzeldi.

"Croft's Cross'ta kaç kişinin yaşadığına dair kesin rakamları hiçbir zaman elde edemedik," dedi, sesi yumuşak ve Solis'in işçi sınıfında nadir görülen bir eğitimi ima eden bir zarafet havası taşıyordu. "Ama Croft's Cross'ta diğer bölgelerden daha fazla insan yaşıyor." Sabit bakışları benimkilere yöneldi, sonra tekrar Casteel ve Kieran'a döndü. Fildişi rengi yanakları hafif pembe bir renk aldı. "

, Croft's Cross'u kontrol etmek en az iki katı zaman alacaktır."

"Peki ya Lowertown?" diye sordum ve Helenea biraz irkildi. O anda, içeri girdiğimden beri ilk kez konuştuğumu fark ettim. "Orada daha fazla depo ve taverna olduğunu biliyorum, ama kaç kişi yaşadığını bilmiyorum."

"Majesteleri..."

"Penellaphe," diye yumuşak bir sesle düzelttim.

Helenea'nın kaşları bir anda kalktı ama hemen düzeldi.

"Orada yaşayanların toplam sayısı değişkenlik gösteriyor." Kardeşine bir göz attı. Alaric, kız kardeşi kadar yakışıklıydı, ancak yüz hatları daha sert, doğada geçirdiği hayat nedeniyle teni birkaç ton daha koyu ve gözleri maviden çok griydi. "Her şey, denizcileri denizde olan tüccarların sayısına bağlı. Ama..."

"Herhangi bir günde Lowertown'da yaklaşık iki bin kişi bulunabilir" diye cevapladı.

"Peki bu sayı Garden District'teki sayıyla karşılaştırıldığında ne durumda?" diye sordu Lord Sven. General, onu son gördüğümünden beri sakalını kesmişti ve altın rengi gözleri de değişmişti.

Gözlerinde daha önce olmayan bir hüznün vardı.

Stonehill'e gitmiş olduğunu hissettim.

"Genel olarak, Garden District Stonehill'den hemen sonra en kalabalık üçüncü bölgemizdir," diye cevapladı Kieran solumdan. Koltuğuna yaslanmış, iki parmağını çenesine dayamış, kaşlarını çatmış bir şekilde önüne bakıyordu. "Luxe ise en az sayıda ölümlü barındırıyor. Doğru mu, Helenea?"

Helenea onaylayarak başını sallarken yanakları daha da kızardı. "E-evet, haklısın."

Sesi biraz daha... nefes nefese mi geliyordu? İlginç. "Croft's Cross'tan başlamalıyız." Casteel'in bakışları Lord Murin'e, ardından Sven'e yöneldi. "Her iki alayınız da oradaki sakinleri kontrol etmeye başlasın." Bakışları

koyu saçlı Elemental generaline yöneldi. "La'Sere, sen Lowertown'u ve ardından Garden District'i kontrol edeceksin."

"Bahçe Bölgesi'ni Lowertown'dan sonra mı kontrol etmek istiyorsunuz?" Gayla kaşlarını çatı. General Aylard'a baktı.

"Bahçe Bölgesi'nin nüfusu Lowertown'dan daha fazla."

"Öyle," diye cevapladı. "Ama Garden District'in bu bölgesinde yaşayanları düşünürsek, şimdiye kadar herhangi bir hareketlilik, hatta en ufak bir rahatsızlık bile olsa bize bildirilmiş olurdu."

Alaric sırtarken Kieran sessizce burnunu çekti.

"Aylard, seni Rise ve ötesinde istiyorum," diye devam etti Casteel.

General şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmeden başını salladı. Sonuçta, emirleri veren kişi bir erkekti.

Hareket ettim ve sol kolumu sandalyenin sert koluna çarptım. Sönük bir acı hissedince yüzümü buruşturdum.

Bir saniye sonra, Casteel'in varlığı *notam* aracılığıyla üzerime çöktü. *Kolunuz nasıl, Kraliçem?*

İyi, diye onu temin ettim. *Grul'un* beni tuttuğu yerde neredeyse hiç iz kalmamıştı ve sadece bir şeye çarptığımda acıyordu.

"Ne yaptığımız sorulduğunda ne diyeceğiz?" Sven, boş elini masanın üzerine koyarak sordu. "Lizeth'in Stonehill'dekilerle bir olay olduğunu söylediğini biliyorum, ama haber oradan öteye yayılmışsa, sadece bir olay olduğunu söylemek yetmez."

"İzninizle?" Alaric, Delano'nun başını okşamaya devam ederken elime çarptığında söz aldı. Descenter, Casteel'in başını sallamasıyla devam etti. "Bence Blood Crown'un hiç yapmadığı şeyi yapmak akıllıca olur. Yükselmişlerin yaptıkları hakkında gerçeği söylemek."

"Yükselenler yapmadı," dedim.

Hem Helenea'nın hem de Alaric'in duruşları sertleşti ve içlerinde acı bir güvensizlik hızla yükseldi.

Reaver, ön ayaklarının arasında dinlenmekte olan elmas şeklindeki başını kaldırdı, başının üstündeki sivri boynuzları neredeyse tavana değecekti.

"O zaman kim sorumluydu?" diye sordu kardeş, sesinde açık bir meydan okuma vardı. "Eğer değilse..." Reaver nefesini verirken Alaric daha da sertleşti ve bu hareket Alaric'in başının arkasındaki saçları karıştırdı. "Eğer Yükselmişler değilse?" diye çok daha alçak bir ses tonuyla bitirdi.

Yavaşça nefes verdim. Kolis'i hiç duymamış ölümlülerle bu konuyu konuşmamaya karar vermiştik. Bu karara tamamen katılmamıştım, ama mantıklı gelmişti.

Ama bu, Kolis'in Stonehill'deki eylemleriyle bizi zorlamadan önceki durumdu.

Kieran bana, sonra da Casteel'e baktı, birkaç çift göz bize çevrilmişti. Açıkçası, konuşmamız gerekiyordu.

Aklıma bir fikir geldi. Biz Birleşmiş değil miydik? Aynı anda iletişim kuramaz mıydık? *Notam* aracılığıyla uzandım, önce Casteel'in çam ve baharat kokusunu, sonra da Kieran'a ait odunsu, topraksı kokuyu buldum.

İkiniz de beni duyabiliyor musunuz?

Evet. Kieran ilk cevap verdi. Sonra Casteel de duyabildiğini onayladı. Kieran kaşlarını çattı. *Hepimiz...*

İşe yarayacak mı bilmiyordum, ama görünüşe göre yarıyor, dedim, herkesin bizi izlediğinin farkında olarak. Reaver hariç. Alaric'i ölümüne korkuttuktan sonra, başını eğmişti. Solis halkına

Solis halkına bir yalan söylemememiz gerektiğine katılıyorum, Kolis varlığını ortaya çıkardığında her an açığa çıkabilecek bir yalan.

Kolis'i asla öğrenmeme ihtimalleri var, diye yanıtladı Kieran.

Bunun için onu ortadan kaldırmamız gerekir, ama sadece Pensdurth'ta olduğunu varsayabildiğimiz için bu biraz zor, dedim, Delano'nun kulağının arkasını kaşıyarak. Kolis'in tekrar iradesini dayatma riskini göze alarak.

Casteel, "*Haklı*," diye yanıtladı.

Kieran bir an sessiz kaldı. *Bir sürü soru olacak.*

Sorun değil. Ona yan gözle baktım. Helenea'nın sorabileceği her soruyu sen cevaplayabilirsin.

"Helenea?" Kieran sesini yükselterek, daha dik oturdu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yavaşça başımı Kieran'a çevirdim, Casteel ise içinden kıkırdadı.

"Evet?" diye sordu.

Yüksek sesle cevap verdiğini fark edince, yanakları kızardı. Delano, Cas ile benim aramda bir kahkaha attığında, boğazını temizledi. Kieran, kurt adamın bulunduğu yöne sert bir bakış attı. "Alaric'in doğruyu söyleme konusunda aynı fikirde olduğunu varsayıyorum?"

Güzel örtbas, diye gönderdim ona, iki kelimedenden sarkazm damlıyordu.

Kieran önüne bakıyordu. *Başın büyük belada.*

"Evet." Kardeşine bakarken kaşlarını çattı. "Tabii ki..." Sesi kesildi, açıkça Kieran'ın daha fazla konuşmasını bekliyordu.

Kieran'ın söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Onu kurtarmaya karar vererek öne eğildim. "Kan Tacı'nın yalanlarıyla büyümüş biri olarak ben de bu görüşe katılıyorum. Bu yüzden sana gerçeği söyledim. Yükselenler bundan sorumlu değil. Onlar bunu yapabilecek durumda bile değiller. Sorumlu olan o," dedim, adını söyleyemeden.

Bunu yapmak, birdenbire vücudumun her santimini fark etmeme neden oldu ve bundan nefret ettim. Elimi Delano'nun kafasından çekip sandalyenin kolunu sıktım. Hiç tanışmadığım bir tanrıdan bu kadar etkilenmeyi reddettim. "Kolis."

Alaric kız kardeşine bakarak kaşlarını çattı. "Kolis kim?"

Cildimin çok gergin hissetmesini görmezden geldim. "Gerçek Ölümün İlk Varlığı."

Kieran haklıydı.

Birçok soruları vardı. Özellikle
Helenea'nın.

Elimizden geldiğince cevap verdik, bu da Seraphena'nın gerçek Yaşamın İlk Varlığı olduğunu açıklamamıza yol açtı. Kaderler, gerçeği söylediğim için beni cezalandırmadıklarına göre sorun olmadığını düşündüm. Her şeyi anlatmadım, çünkü bunun bir faydası olmazdı. Ama Casteel'in tavsiyesi üzerine, temel bilgileri verdik. Kolis'in kim olduğunu. Kan Tacı'nın onu özgürleştirdiğini. Ve onun Yaşam ve Ölüm'ün İlk Varlığı olmak ve alemleri yönetmek istediğine inandığımızı. Konuşmamız bittiğinde, ben de birkaç şey öğrenmiştim.

İlk olarak, generaller Kolis hakkında bilgilendirilmişlerdi ama Seraphena kısmı onlara söylenmemişti. Lizeth ve Gayla bu habere açıkça sevindiler. Sven meraklı görünüyordu. Murin ve Aylard? Onlar rahatsız olmuşlardı. Sanırım bu, Aylard'ın uslu davranmasının nedenine dayanıyordu.

Bu, göğsünde ve kafasında olanlarla değil, bacaklarının arasında olanlarla ilgiliydi.

Her neyse.

İkincisi, Helenea bizim anlattıklarımıza inandı. Alaric ise farklıydı. Anlattıklarımızı açıkça reddetmedi, ama şüpheleri vardı, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Blood Crown'un yaydığı yalanlardan daha uydurma geliyordu.

"Kolis hakkında ne yapacağımızı tartışmamız gerekiyor," dedi Sven, ölümlüler odadan çıkarılır çıkarılmaz. "Onun hakkında çok az şey biliyoruz. Örneğin, ben onun adını hiç duymamıştım, en azından doğrudan değil, sanırım," dedi. Gözümün ucuyla Perry'nin alnını ovuşturduğunu gördüm.

şakaklarını ovuşturduğunu gördüm. "Yine de bazı eski günlüklerde gerçek Ölümle ilişkili İlkel büyüden bahsedildiğini hatırlıyorum."

"Draken'i öldüren türden bir büyü," diye mırıldandım. "O eski günlükler mi? Ve Atlantia'da mı bulunuyorlar?"

"Evet." Başını eğdi. "Belirli bir bilgi mi arıyorsun?"

"Bir İlkel tanrının nasıl öldürülebileceğini biliyorum," dedim. "Ama onları önce zayıflatmanın bir yolunu bilmiyorum. Bu, muhtemelen ihtiyacımız olacak bir bilgi."

Casteel kaşlarını çattı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Evet. Böyle bir bilgi çok değerli olur. Böyle bir bilgi var mı emin değilim, ama..." Birkaç saniye geçti. "Gölge Tapınağı'nı aradığımızda, çoğunlukla boştu."

Onun devam etmesini bekledik.

"Ama?" Perry, Reaver'ın üzerine düşmeden olabildiğince öne eğildi.

"Altında bir kasa var. Kayıtların saklandığı bir salon gibi görünüyor." Sakalını kaşdı. "Orada bir şeyler olabilir."

"Kontrol edebilir misin?" Heyecanla dolmuştum. "*Grulları* kontrol ettikten sonra mı?"

"Ben gidip babamın yerine cevap vereceğim," dedi Perry. "Tozlu kitapları karıştırma fırsatını asla kaçırmaz."

Sven güldü. "Kitaplardan edinilen bilginin daha güçlü bir kılıç olduğunu hep söylemişimdir."

Murin kaşlarını çatarak bu sözü sessizce kendi kendine tekrarladı.

"Yardıma ihtiyacım olacak," diye devam etti Sven. "Özellikle eski Atlantis dilini okuyabilen birinin yardımı."

"Aklında biri var mı?" diye sordum. "Var," dedi Perry. "Ben."

"Perry yardımcı olabilir," diye izin verdi Casteel.

"Teşekkürler," diye cevapladı Sven. "Umarım bir şeyler bulabilirim. Ama o zamana kadar?"

"Bildiklerimizle ya da en azından bildiğimize emin olduğumuz şeylerle başlayalım," diye önerdi Lizeth. "Pensdurth'ta olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Orada zaten askerlerimiz ve bir draken var. Onlara katılacağız. Şehri ele geçireceğiz." Masadakilere sert, neredeyse vahşi bir gülümsemeye baktı. "Ve o piçi ortaya çıkaracağız."

"Oraya gönderdiğimiz kuvvetlere ve draken'e ne olduğunu bilmiyoruz," diye karşı çıktı Gayla.

Casteel'e baktığımda elim yumruk oldu. Çenesi gergindi, ama ondan hiçbir şey anlayamadım. Bu arada, endişemin tam anlamıyla kaygıya dönüşmemesi için uğraşıyordum.

"Bu gitmemiz için daha da fazla neden," diye cevapladı Lizeth.

"Bence bu daha da dikkatli olmak için bir neden olur." Gayla karşılık verdi.

"Öyle düşünürsün." Kurt kadın arkasına yaslandı, buz gibi gözleri aynı derecede sert altın rengi gözlerle kilitlendiğinde parıldadı.

"Kolis'in ne durumda olduğunu bilmiyoruz," diye itiraf etti Kieran, ikisinin de bakışlarını üzerine çekerek. "Hâlâ bedensiz bir durumda olabilir. Ya da senin ve benim gibi olabilir. Bu bilgiye ihtiyacımız var ve Pensdurth'ta olanlar döndüklerinde onlardan öğrenebiliriz," diye devam etti. Boynumdaki kaslar gerildi. "Yarın dönmüş olmaları gerek."

"Peki ya bu soruyu cevaplayamazlarsa?" diye sordu Sven. "O zaman Pensdurth'a gideriz," dedi Casteel.

Lizeth, Casteel'e baktı, sonra bakışları bana kaydı. "Sen ne düşünüyorsun, Penellaphe?"

Ellerimi açmaya zorladım. "Bence..." Boğazım kuruydu, yutkundum. "Bence tüm olası bilgileri elde edene kadar beklemek akıllıca olur."

Gayla gülümsemeye başladı.

"Ama aynı zamanda, beklemek, Kolis tamamen iyileşmezse sahip olabileceğimiz avantajı kaybetmemiz anlamına gelebilir," diye devam ettim. "Bu da büyük bir avantaj. Onun iradesiyle neler yapabileceğini zaten gördük

onun iradesiyle neler yapabileceğini gördük, eğer tekrar kullanmak isterse bunu engelleyemeyiz. Tamamen iyileştiğinde onu yenmek daha da zor olacak."

Kieran hiçbir şey söylemedi, ama onun ihtiyatının arttığını hissedebiliyordum. Peki ya Casteel? Ondan hiçbir şey belli olmuyordu. Konuşurken ses tonundan bile.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kirpiklerini indirerek bakışlarını gizledi.

"Bence biz... Isbeth ve Kanlı Taç'a karşı uyguladığımız stratejiyle aynı şekilde Kolis'e yaklaşıyoruz," diye başladım, daha önce söylemem gerekenleri söylüyordum.

"Peki nasıl bir plan yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu Aylard, Reaver'ın dikkatini çekerek.

Çünkü, elbette.

"Sanki bin yıldan fazla bir süredir mezarda yatan ve bu nedenle biraz çıldırmış, öngörülemez bir Ölüm Primal'ıyla uğraşıyormuşuz gibi," dedim, bakışlarımı ona çevirerek. "Ve şehirde bile olmadan düzinelerce insanı öldürebilen biri gibi - çocuklar dahil."

Aylard arkasına yaslandı, eli masada hafifçe titriyordu. "Bu Kolis, Yükselmişlere karşı pek sevgi beslemiyor gibi görünüyor, çünkü onları yok etmeye hazır."

"Gücünü geri kazanmak için onlardan beslenmeye hazır," diye düzelttim. "Bu, başka bir şekilde onlara ihtiyacı ya da isteği olmadığı anlamına gelmez."

Omuzları gerildi. "Ama şu ana kadar hiçbir Atlantisliyi veya kurt adamı saldırmadı. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla," dedi ve Murin'in dikkatini çekti.

Casteel başını eğdi. "Ve?"

"Bizim için bir tehdit olmayabilir," dedi Aylard. Umarım düşündüğüm yere varmazdı. "Ama ya öyle ise?" diye devam etti. "Ve şu anda bu kadar güçlüyse? Belki de..."

"Belki?" Bekledim. "Ne?"

Dudakları inceldi. "Belki de müzakere etmeye çalışırız." Tanrılar.

Tam da düşündüğüm yere varıyordu.

"Ne için müzakere?" diye sordu Murin, kaşları o kadar derin bir şekilde çatılmıştı ki neredeyse birleşeceklerdi.

"Barış mı?" diye sordum.

"Barış yıkımdan iyidir," dedi Aylard. Reaver, uzun kafasını geriye çekerek Elemental'e bakarken burnunun deliklerinden dumanlar çıkıyordu.

"İki Kral Savaşı'ndan sonra Skotos'un ötesine çekilen Atlantisliler için olduğu gibi mi?" diye sordum. Burun delikleri genişledi ve Reaver'ın adamı diri diri yakmamasını diledim. "Kolis'e yaklaşmamızdan neden bu kadar çok korktuğumu dinlemiş gibi görünmediğine göre, daha açık bir şekilde açıklayayım. Atlantia Krallığı en son geri çekildiğinde, vamprys ve demislerden kaçmak içindi. Bu sefer ise, Skotos'u kolayca geçip, senin değer verdiğin tek toprak ve insanlara karşı iradesini kullanabilecek, muhtemelen deli, *gerçek* bir *Ölüm* Primal'ından kaçmak için olacak."

Aylard'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Lizeth sırtışını saklamaya çalışmadı. "Seni ilk seferinde anlamıştım," dedi Aylard.

"O zaman neden barış için müzakere etmenin akıllıca bir seçenek olduğunu düşünüyorsun?" Eather göğsümde mırıldandı. "Yoksa bu sadece korkaklıktan doğan bir öneri mi?"

Aylard geri çekilirken gözleri büyüdü, omurgası düzeldi. Ayağa kalkmaya başladı. "Ben korkak değilim..."

"Kraliçen öyle diyorsa," dedi Casteel, sesi inanılmaz derecede yumuşaktı, "o zaman öylesin." Parmakları koltuğun koluna yavaşça vurdu, buz gibi bir enerji odaya sızdı. "Ve sana oturmanı öneririm. Hemen."

Aylard yavaşça oturdu, gözleri Casteel'e sabitlenmişti. "Sana öyle bir izlenim verdiğem özür dilerim."

Reaver homurdandığında kaşlarımı kaldırdım.

"Ama ordularımızı Pensdurth'a götürmekten başka gerçek bir plan yok gibi görünüyor," diye devam etti general. "Kendi itirafına göre durdurulamaz olan gerçek Ölüm Primal'ına karşı savaşmak için."

kendi itirafına göre durdurulamaz olan gerçek Ölüm Primal'ına karşı savaşmak için."

"Onun durdurulamaz olduğunu hiç söylemedim."

Sven boğazını temizledi. "Aylard'ın ağzından çıkan hiçbir şeye nadiren katılıyorum, ama ikiniz de aynı şeyi ima ediyor gibisiniz."

Gözlerimi kııptım, içimi bir inanamama duygusu kapladı ve belli ki oğlu da öyle hissediyordu, zihni birdenbire karışmış gibi babasının sırtına bakıyordu. "Aynı şeyi ima etmiyoruz."

Casteel'in parmaklarının yumuşak vuruşları, Sven'in gözlerinin kenarları kırışarak gülümsemesiyle yankılandı. "Buna biraz mantıksız bir şekilde yaklaşmamızı öneriyorsunuz," dedi ve ben kaşlarımı çattım. "Ve Aylard'ın seçeneği de en az bu kadar mantıksız."

Aylard geriye yaslanarak çenesini oynattı.

"Asıl soru, *senin* pek de mantıklı olmayan seçeneğin nedir?" diye sordu Sven.

Gözlerimi kısaca kapatıp göğsündeki kemik hançeri gördüğümde boynumdaki gerginlik arttı. Kieran'ın bana bakışını hissettim ve Casteel'in parmaklarının hafifçe vurmaya devam ettiğini duydum. "Kolis içimdeki eather'ı istiyor, yaşam ve ölümün özünü."

Casteel'in parmakları durdu.

Gözlerimi önüme dikip bakarken kalbim hızlandı. "Bunun için kanımı alması gerekiyor, hepsini."

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı Kieran, Lizeth'in bakışları sağımda kopan sessiz fırtınaya yönelirken.

"Bu da, bana karşı iradesini kullanmayacağı anlamına gelir," diye devam ettim. "Başka kimse var mı? O kullanacaktır. Ve bu, bu odadaki herkesi kapsar."

Bizi öldüremez, Kieran sanki unutmuşum gibi hatırlattı.

*Bu, ikinize de zarar veremeyeceği anlamına gelmez
ölmüş gibi olacağınız kadar zarar veremeyeceği anlamına
gelmez,* diye cevap verdim.

Kieran nefes aldı ve nefesini tuttu.

"Bu aynı zamanda hiç kimsenin ve hiçbir ordunun ona yeterince yaklaşamayacağı anlamına da gelir," dedim, içimde kıpırdayan özü bastırarak. "Ama ben yaklaşabilirim."

Sven geriye yaslanarak ses çıkarmadan ağzını oynattı. "Tam olarak ne," diye sordu Casteel, ben de sertçe boynumu çevirip boynumu çevirip ona baktım ve gözlerinde parlak bir şekilde yanan eather'ın parıltısını gördüm, "ne öneriyorsun, Poppy?"

Hem onun hem de Kieran'ın kalbimin çarpışını hissedebildiğini biliyordum, ama sakinleşemiyordum. "Pensdurth'a gitmem gerektiğini. Yalnız başıma."

"Dışarı," diye emretti Casteel, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Yine de, bu sözler göğsüme yumruk gibi indi.

"Herkes dışarı. Hemen."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve herkes aceleyle çıkarken sandalyeler taş zemine sürtündü.

Yani, *neredeyse* herkes.

"Çık, Reaver," diye emretti Casteel.

Draken, odanın diğer tarafında hissettiğimiz sıcak bir nefes verdi ve başını eğdi, kıvrılmış üst dudağı büyük, keskin dişlerini ortaya çıkardı.

"O gitmeyecek," diye fısıldadım. "Ben de," dedi Kieran.

"Peki." Casteel sıkı bir gülümsemeyle, "O zaman bir seyirci kitlesi olacak," dedi.

"Sanmıyorum..."

"Doğru. Sen düşünmüyorsun. Bu konuda hemfikiriz." Başımı geriye doğru çekerek, "Ben öyle demek istemedim," dedim.

"Ama doğru." Eğildi, çenesi alçaldı, gözlerimiz aynı hizaya geldi. "Çünkü Poppy, bir saniye bile olsa, Kieran veya benim senin Pensdurth'a tek başına gitmene izin vereceğimizi düşünmene neden olan tek şey bu."

"O haklı," dedi Kieran.

"Kimse sana sormadı," diye tersledim. "Ya da sana, *Casteel*. Ben bir yetişkinim. Bir kraliçe ve bir ilkel tanrı. İkinizin de iznini almama gerek yok

izin almam gerekmiyor."

Reaver başını eğdiğinde, fırırlarının keskin kenarları tavanı sıyırdı.

"Söylediğin her şey doğru," diye başladı Kieran.

"Katıldığım tek şey, senin bir kraliçe ve ilkel bir tanrı olduğun." Casteel'in sarsılmaz bakışları bana sabitlenmişti.

"Ancak, bir yetişkin gibi davranmıyorsun."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Kieran.

Hayal kırıklığı patladı. Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım.

"Bu, bir yetişkin gibi davranmadığın için odadaki herkesi dışarı çıkaran senin ağzından çıkınca çok komik geliyor."

Başını geriye eğip bana baktı. "Herkesi odadan çıkardım çünkü kimsenin buna tanık olmasına gerek olmadığını düşündüm." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir yetişkinin yapacağı gibi. Bunu anlamaman çok *komik*."

Yavaşça elimi kaldırdım ve orta parmağımı uzattım. "Bu da komik mi?"

"Bu gerçekten... yetişkinlere yakışır bir davranış," diye cevapladı, kirpiklerini indirerek. Ağzımı açtım.

"Poppy." Kieran kolumu tuttu ve oturana kadar beni çekti.

"Bana bak."

Kollarımı kavuşturup başımı onun yönüne doğru biraz çevirdim. "Bakıyorum."

"Çok olgun," diye mırıldandı Casteel.

Başımı ona doğru çevirdim. "Görmek ister misin...?"

Kieran elini masaya vurarak masayı salladı. Ben irkildim, ama Casteel ve Reaver sadece ona baktılar.

"Çeneni kapatmalısın." Kieran'ın gözlerindeki aura, bakışları Casteel'den bana kayarken titredi. "Ve dinle."

Ondan düşük bir öfke homurtusu yükseldi. "Az önce Kolis'e Kan Tacı'na yaklaştığımız gibi yaklaşamayacağımızı söyledin. Aramızdan biri kaçarak tam da bunu yapıyor."

Konuşmaya başladım.

"*Dinle*," diye ısrar etti. "Sadece bu da değil, ondan daha büyük bir öfke nöbeti geçireceksin..." Casteel'i işaret etti.

"Öfke krizi mi?" diye tükürdü

Casteel. Reaver güldü.

"Doğru gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"—eğer senin yaptığını önermiş olsaydık," diye devam etti Kieran, şakaklarında bir kas seğiriyordu.

"Çünkü aynı şey değil."

"Peki bunu neden düşünüyorsun?" diye sordu Casteel. "O sessiz değil," dedim Kieran'a.

Casteel'e, görmezden gelineceğini bildiğim bir uyarıcı bakış attı. "Casteel bir Revenant'ı öldürdü. İmkansız olduğuna inanılan bir şeyi. Ben de aynısını yapabileceğime bahse girerim. Öyleyse neden sadece senin Kolis'i öldürebileceğine inanıyorsun?"

"Çünkü Kaderler öyle söyledi," dedim.

"Neden?"

Ağzımı açtım. Cevabım yoktu. "Aynen öyle," dedi Kieran.

"Hayır, *tam olarak* öyle değil. Önemli noktayı kaçırıyorsun. Kolis'in bana canlı olarak ihtiyacı var..."

"Ölümüne kadar sana ihtiyacı var," diye araya girdi Casteel. "Bu da bizim durumumuzdan pek farklı değil."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Sessiz olman gerekmiyor mu?"

"*Sen* dinlememen gerekmiyor mu?" diye karşılık verdi Casteel.

"İkiniz de dediğimi yapmıyorsunuz," diye karşılık verdi Kieran.

Sinirli bir nefes vererek, başka yere baktım. "O zaman ne yapmamı bekliyorsun? Oturup hiçbir şey yapmadan, Kolis'in rastgele daha fazla masum insanı öldürmeye karar vermemesini umarak mı? Korumamız gereken insanları? Tıpkı Arae'nin, kıtalar için oturup hiçbir şey yapmamamı talep ettiği gibi - yapabileceğim bir şey varken beni engellediği gibi mi?"

Casteel hareketsiz kaldı, sonra başını eğdi. Derin bir nefes aldı. "Hayır, Poppy," dedi, sesi daha yumuşaktı ama

daha yumuşak değildi. "Seni hiç engellemediğimi biliyorsun. Şimdi de öyle yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kapattım, boğazımın arkasında bir sızı hissettim. Başımı salladım.

"Neden buna karşı olduğumu biliyor musun?" diye sordu, elini benimkinin üzerine koyarak. "Kieran neden karşı? Biz sana ne olduğunu söyleseydik, senin de aynı şeyi hissedeceğini biliyorum."

"Çünkü... çünkü endişeleniyorsunuz," diye fısıldadım.

"Endişelenmek mi?" Kieran güldü, ama sesinde mizah yoktu. "Senin Kolis'le yüzleşmek için kaçacağını düşündüğümüzde hissettiğimiz şeyi bu kelimeyle özetleyebileceğimizi sanmıyorum."

Durumumuz tersine dönseydi, ben... korkardım.

"Buradaki insanları korumak istediğini anlıyorum. Ben de istiyorum, Casteel elimi kaldırdı ve parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdi. "Ama kendini tehlikeye atarak bunu başaramazsın."

Boğazıma bir düğüm oturdu. "O zaman ne yapmalıyım?" "Ne yapmamız gerektiğini sormalısın," dedi Casteel. "Üçümüz. Birlikte."

Gözlerimi açarak ona döndüm. "Önerdiğin şey bu mu "

"En azından Pensdurth'tan haber gelene kadar beklememizi öneriyorum. Ve bir şey yapmadan önce mümkün olduğunca fazla bilgi toplamamızı," dedi, gözleri benimkileri arıyordu. "Pensdurth'a gidelim dediğimde, ordulardan bahsetmiyordum. Onları götürmeye karşı olduğumdan değil. Onlara ihtiyacımız olabilir. Ama ben bizden bahsediyordum."

Söylenmeyenler acı bir şekilde ortadaydı. "Sadece kendimi düşünmüyordum."

"Biliyorum." Casteel'in bakışları kısa bir süre Kieran'a kaydı. "İkimiz de bunu biliyoruz. Tanrılar, keşke sadece kendini düşünseydin. Ama sen kendini *değil*, herkesi düşünüyordun."

Avuç içlerimi bacaklarımın üzerinde gezdirdim ve Reaver'a baktım. Yine başını ön ayaklarının arasına indirip dinlenmeye başladığı için sadece fırfırlarının üst kısmını görebiliyordum.

"Biz birleşmişiz. Üçümüz. Sen güvende olduğun sürece biz de güvendeyiz." Casteel, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar eğildi. "Birinin tek başına savaşabileceğine inandığında ne olacağını herkesten daha iyi biliyorum. Düşerler. Ben başarısız oldum. Sen de aynı hatayı yaparken seyirci kalamam."

Casteel elini ensemin arkasına koyduğunda dudaklarımı sıkıştırdım ve titredim. "Bir şeyler yapmalıyız ve bunu çabuk yapmalıyız, Kolis tam gücüne kavuşmadan önce. Tabii henüz kavuşmadıysa."

"Peki ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu Kieran.

Sadece kendim için ne yapabileceğimi düşünmüştüm, bu yüzden cevap bulmak için kafamda düşünceler hızla dolaşmaya başladı. Harekete geçmeden önce onların ne istediğini düşündüm: bilgi. "Bilgiye ihtiyacımız var, değil mi? Kolis'in durumundan daha fazlasına. Onun ne tür güçler topladığını da bilmemiz gerekiyor." Derin bir nefes aldım. "Bu bilgiyi hemen elde edebiliriz. İçeri sızıp şehri keşfedip hemen geri çıkabiliriz."

"Poppy," diye başladı Kieran.

Ona döndüm ve Casteel'in eli kaydı. "Gölge adımını sevmediğini biliyorum, ama o kadar da kötü değil."

"Bununla ilgisi yok," dedi.

"Kolis şehirdeyse onu hissedebileceğimizi söyledin," dedi Casteel. "Aynı şey onun için de geçerli olmalı, değil mi? O da bizi hissedebilecek."

"Ben..." Geriye yaslandım. "Evet." Bunu nasıl düşünemedim? Bu tür bir hata tamamen saçma, mantığa aykırı ve gülünçtü.

"Hiçbir şey yapmıyoruz," dedi Casteel. "Öyle hissediyor olabilirsin, ama biliyorsun ki, duygulara değil gerçeklere dayalı akıllı ve özlü kararlar almak, hareketsizlikle eşdeğer değildir. Bu yüzden beni almaya geldiğinde Carsodonia'ya doğru yola çıkmadın. Stratejik davrandın. Burada da aynı şeyi yapıyoruz. Kolis'e karşı harekete geçtiğimizde, bunu birlikte yapacağız. Bu işten böyle kurtulacağız. Birlikte."

Böyle yaşıyoruz. Ve böyle yaşayacağız." Elimi sıktı. "Tamam mı?"
Başımı sallarken nefesim sığıdı. "Bunu senden
duymak istiyorum," dedi Kieran.

Gözlerimi kapattım ve istediklerini verdim. Tamam dedim.
Zorunda olduğum için değil, haklı oldukları için. Üçümüz
birlikte Kolis'i yenmek için daha iyi bir şansa sahiptik. Ama
içimde bir his vardı, *vadentia* mı yoksa korku mu
bilmiyordum, ama bu iyi olmanın yeterli olmadığı hissi.

Kazanamayacağımızdan endişeleniyordum.

Hayatta kalmayı başarsak bile.

BÖLÜM 29

POPPY

"Poppy?"

Sarsıldım ve yatak odasının cam duvarından gözlerimi ayırdım. Casteel'i duymamıştım — sinir bozucu derecede sessiz adımları da yardımcı olmamıştı. Kim bilir ne zamandır orada duruyordu? Kapı çerçevesine yaslanalı birkaç saniyeden fazla olmuş gibi görünüyordu.

"İyi misin?"

"Evet." En azından öyle sanıyordum. Casteel ile geç bir öğle yemeği yedikten sonra, ellerimi yıkamak için yemek odasından çıkmıştım. Neden bu pencereye gelip Kayalıkları seyretmeye başladığımı bilmiyordum.

Yine.

"Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim." Gözlerine baktım. "Sen de oldukça yakışıklısın."

"Yakışıklı mı?" Kollarını kavuşturdu. "Hepsi bu mu?"

"Mm-hmm." Doğrusu, o kesinlikle muhteşemdi. Bunun farkında olduğundan emindim. "Bugün için ne planladık?"

"Şu anda hiçbir şey."

İçimdeki öz daha güçlü bir şekilde uğuldadı. "Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Neden? Pensdurth'a gölge adımla gitmeye çalışacağın için mi?"

"Hayır," diye reddettim.

Kaşları kalktı. "Poppy..."

"Yapmayacağım," diye iç çekerek söyledim. "Yapmayacağımı söylemişim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Bütün gün oturup durmayacağız. Bu akşam antrenmana başlamamız gerekiyor."

Haklıydı. Unutmuştum.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek bana bir parça dişini gösterirken, bakışları üzerimde dolaştı. "Ama şu andan o zamana kadar geçecek zamanı dolduracak birkaç şey düşünebiliyorum."

İçimde bir sıcaklık hissetmeme rağmen, ifademi bozmadım. "Aklındakinden daha verimli bir şey düşünebilir misin?"

"Oh, aklımdaki şey oldukça verimli." "Uh-huh."

Botlarımı geçip, kanepenin önündeki masaya ve uyluk kayışımı aldım. "*Yapabileceğimiz* yapabileceğimiz bir şey var."

Bana döndü. "Umarım, bu daha az giysi giymeyi ya da hiç giysi giymemeyi içerir. Ama koşum takımını giydiğine göre, sanırım öyle değil."

"Haklısın." Daha önce hazırladığım hançerlere bakarken kayışları sabitledim — biri gölge taşı, diğeri ise hala sarılı olan kan taşı bıçağı. "Yükselmişler için planlarımıza başlayabiliriz."

"Başlamak için bu kadar hevesli misin?"

"Kesinlikle hayır. Ama bir an önce bitirmek istiyorum." "Anlıyorum. Ama Kieran burada değil."

İçim rahatladı. Bu işi bitirmek istiyordum, ama aynı zamanda ertelemek de istiyordum.

"Gölge taşı hançeri alıp kendininkini almamanın bir nedeni var mı?"

"Evet." Bakışlarım sarılmış pakete düştü. "Nasıl yapıldığını öğrendiğimden beri... kabzanın Preela'nın kemiklerinden yapıldığını öğrendiğimden beri mi?" Bir titreme beni sardı. "Artık ona eskisi gibi bakamıyorum. Delano'yu öldürdüğünü gördükten sonra da."

Casteel bir an sessiz kaldı. "Anlaşılabılır bir şey."

"Onu Delano'ya vermeyi düşünüyordum." Casteel'e baktım.
"Tabii bunun ona zarar vereceğini düşünmüyorsan."

"Zarar vereceğini sanmıyorum, ama Vikter onu sana verdi.
Senin için bir anlamı var."

"Önemli... *Önemliydi*. Ama o ona ait." Avuçlarımı dizlerimin
üzerinde ovuşturdum. "O istemese bile, bir daha
kullanmayacağım."

Casteel sessiz kaldı, beni yoğun ve delici bir bakışla
izledi, bu da beni rahatsız etti.

Eğilmiş dizlerimin üzerinde avuç içlerimi sürtmeye
devam ettim. "Kieran demişken, öğle yemeğine
katılmamasına şaşırdım."

"Muhtemelen generallerle meşguldür." Kısa bir gülümseme
belirdi.

Cevabında tereddüt yoktu ve mantıklıydı, ama o görevleri
başkaları da yapabiliirdi.

"Ya da belki Helenea ile," diye ekledi.

Merakım uyandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Güldü.

Dudaklarımı büktüm. "Ona çok bakıyordu." "Fark
ettim."

"Sence fark etti mi?"

"Muhtemelen hayır."

Onu göz ucuyla izledim. "O gerçekten çok güzel."

"Öyle, ama Kieran'ın dikkatini çekip onu üzerinde tutmak
için bundan daha fazlası gerekir."

Dilimle dişimi dürterek başımı salladım ve kollarımı
dizlerimin etrafına doladım. "Tuhaf," dedim bir süre sonra,
ses tonumu hafif tutarak. "Kieran'ın generallerle birlikte
olması."

Tek kaşı kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. O, Kraliyet Danışmanı. Generallerle birlikte dışarıda değil, burada olması gerekir," diye düşündüm. "Ayrıca o, senin en yakın..." *Arkadaş kelimesi*, Kieran'ın ona -ya da bize- olan bağlılığını ifade etmek için yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyordu.

"En yakın...?"

"En yakın her neyse." Omuz silktim. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Cevap, geçen sefer sorduğunda verdiğim cevapla aynı." Başını eğdi. "Ama buna inanmadığını biliyorum."

Parmaklarımla oynayarak, onun haklı olduğunu bilmekten nefret ettim. "İnanmıyorum."

Casteel bir an bana baktı ve sonra güldü. Bu sesle hemen gerildim. Kuru bir güldü. Keskin bir güldü. "Bana güvenmiyor musun?" Çerçeveden itti kendini. "Şok edici."

"Bekle. Ne?" Onun dönmesini izledim. "Ben öyle demedim." "Haklısın. Öyle demedin." Yemek odasına girdi.

yemek odasına girdi. "Söylediklerime güvenmiyorsun.

Görünüşe göre, ikisi arasında büyük bir fark var." "Var." Ayağa fırlayarak onu takip ettim. "Var büyük bir fark."

Casteel, kredenzanın önünde dururken homurdandı ve bu derin, dudaklarını sıkarak çıkardığı ses, içimdeki bir düğmeyi çevirerek beni bir anda sinirlendirdi.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum. "Az önce çıkardığın ses."

Bir şişe aldı. "Ne sesi?"

Gözlerim iki kat büyüdü. "Az önce çıkardığın ses, Casteel."

"Sanırım boğazımı temizliyordum."

"Ciddi misin sen?"

"Diline dikkat et," dedi yumuşak bir sesle, omzunun üzerinden bana bakarak. "Bir hanımefendiye yakışmıyor."

Birkaç saniye boyunca nutkum tutuldu. "Sana ne kadar *yakışık almayan* biri olabileceğimi göstereceğim."

"Şimdi, bana iyi vakit geçirmeyle tehdit etme," dedi, bardağa sıvı dökerken. "İçki?"

"Hayır." Derin bir nefes aldım ve ona kadar saydım. Dörtte kaldım. "Humph diye bir ses çıkardın. Bu boğazını temizleme sesi değildi."

Bana dönerek başını eğdi. "Emin misin?" Boğazını temizledi. "Bana aynı geliyor."

Sadece ona baktım. "Onlar..." Casteel tekrar boğazını temizledi.

"Tamam, sesleri benzer," diye kabul ettim, "ama senin yaptığın şey o değildi."

Beni izleyerek içkisini yudumladı. "Gerçekten bir homurtu sesi için tartışıyor muyuz?"

"Evet. Hayır!" Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır. Senin bana dürüst davranmadığın gerçeğinden bahsediyoruz."

Göz bebeklerinin arkasında bir parıltı belirdi ve çenesi gerildi. Bir an, çok kısa bir saniye, öfkesini ve onun altında başka bir şey hissettim. Ama çok çabuk geçti. Duvarları hemen geri yükseldi.

"Sana karşı dürüst olmadığım çok az şey var, Poppy," dedi, gözlerindeki parıltı sönerek. "Umarım sen de aynısını söyleyebilirsin."

Ağzım açıldı ve bir adım geri attım. "Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Bana karşı dürüst olmadığın *birkaç* şey mi?"

"Açık sözlü olacağım demiştim." Konuşmaya başladığımda, "Ve evet, bir fark var" dedi.

Ona attığım bakış onu ateşe vermeliydim. "Sence bunu söyleyemez *miyim*?"

Yutkundüğunda boynundaki damarlar belirginleşti. "Ben Bence..."

Solar'da bir kapı çalma sesi yankılandı ve onun bakışlarını çekti. Bir an sonra Delano, "Cas? Poppy?" diye seslendi.

Casteel'e döndüm. "Yapma..."

Beni geçip gitti. "Evet?" dedi. "Adi herif," diye tısladım.

Başı bana doğru döndü, gözleri parladı. "Yaramaz."

"Sevimli davranma."

"Rol yapmıyorum." Arkasını dönüp oturma odasına doğru yürüdü. "Ben sevimliyim."

Onun arkasında takip ettim. "Sen sinir bozucu, egoist birisin —"

Casteel önümde durduğunda Delano kapıda belirdi önümde durduğunda kapıda belirdi. Küfür ederek onun sırtından sektiğim.

"Evet, Delano?" dedi. "Orada..."

"Bir şey var..." Kurt adamın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Siz ikiniz... kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır." Kolumu Casteel'in elinden çekip kurtardım.

Delano yavaşça gözlerini kırptı. "Emin misin?"

"Evet," diye tersledim.

Delano, Casteel'e baktı. "Silahları saklamam mı gerekiyor?"

Ağzım yine açık kaldı. "Henüz değil,"

diye cevapladı Casteel sakın bir sesle.

"Neden silahları saklaman gerekiyor?" diye sordum.

Delano'nun kaşları alnına doğru yükseldi. "Bu bir tuzak soru mu?"

"Ne istiyordun, Delano?" Casteel, ben başka bir talepte bulunamadan sözümü kesti.

"Bir ziyaretçin var." Bakışları tekrar bana döndü. "Aslında, Poppy'nin var. Tawny."

Midem bir anda düğümlendi, Casteel'e olan öfkem de onunla birlikte kayboldu. Onun yerine tedirginlik yükseldi.

"O... burada mı?"

"Evet." Delano ağırlığını değiştirdi. "Yani, koridorda bekliyor."

Casteel öne çıktı ve beni kısmen engelledi. "Şu anın uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Delano. "Ona söylerim..."

"Hayır," dedim, omurgam gerildi. "Sorun değil."

Casteel döndü ve çam ve baharat kokusu düşüncelerime dokundu. *İyi görünmüyorsun.*

Derin bir nefes aldım. *Öyleyim. Onu görmem gerek. Ben sadece...* Bilmiyordum. Tawny'yi görmek neden beni bu kadar korkutuyordu, hiç bilmiyordum, ama bunu aşmam gerekiyordu. "Onu içeri al, Delano."

Bir an tereddüt etti. "Tamam."

"Onu birkaç dakika geciktirebilir misin?" diye sordu Casteel.

"Tabii." Delano döndü ve uzaklaşırken, "Eminim, onu içeri almazsam, benim hayalarımı kesmek için planladığı tüm yolları saymak için daha fazla zamana ihtiyacı vardır." dedi.

Gözlerimi

kırıptım.

"Poppy."

Kafamı sallayarak gözlerimi kapattım. "Onu görmeye hazırım. Sadece... Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum, ama onu görmem gerek. O benim arkadaşım. Arkadaşlarımı görmem gerek." Midem yine düğümlendiğinde hafifçe güldüm. "O kelimeyi söylemek ve bunu bilmek hâlâ garip geliyor..."

"Ne, ne?"

"Bir anlam ifade ettiğini." Yanaklarım ısındı. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Öyle değil." Çenesi gerildi. "Hayatının çoğunu arkadaşlık *kurmana* izin verilmeden geçirdiysen, öyle değil."

Ve arkadaşlık gibi hissettiğim şeyin gerçek olup olmadığını bilmediğim zamanlarda.

Tawny'nin bana gösterdiği nezaket ve ilginin, bir nedime olarak görevinden başka bir şey olmadığını

Ama gerçekti.

"O içkiyi tekrar düşünmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

"İyi." Casteel, büfeye gidip ince bir sürahi aldı. "Gerginsin."

"O kadar belli mi?" diye sordum o içkiyi doldururken.

Şarap sürahisini yerine koyduktan sonra kadehi aldı.

"Saçının uçlarını kıvırmak üzeresin."

Kaşlarımı çatarak aşağı baktım ve örgümün ucunu kıvırdığımı fark ettim. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Holland, Seraphena'nın da gergin olduğunda elleriyle bir şeyler yaptığını söylemişti."

Bana kadehi uzattı. "Başka ortak yönleriniz olduğunu söyledi mi?"

Bunu düşündüm. "Görünüşe göre sinirlendiğimde ona onu hatırlatıyormuşum." Dudaklarımı büktüm. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

O güldü ve bardağını almaya geri döndü. "Belki de senin... kavgacı yanın ondan geliyordur."

"Öyleyse, Isbeth'ten almaktan iyidir." "Sende

Isbeth'ten gelen hiçbir şey yok."

Yüzümün şekli, burnum ve dudaklarım hariç.

Onunla ne kadar benzediğimi nasıl fark etmediğim bana da anlaşılmazdı, ama onun kısmen doğru olan bu sözündeki duyguyu takdir ettim.

Fiziksel benzerlikler dışında, ona hiç benzemiyordum.

Casteel bardağının kenarından bana baktı. "Neden bu kadar gergin olduğunu söylemek ister misin?"

Bilmediğimi söylemeye başladım ama sonra başımı salladım. Bu tamamen doğru değildi. "Sanırım bana eskisi gibi bakmayacağından endişeleniyorum."

Hemen cevap vermedi. "Farklı hissediyor musun?" "Ben..."

Dilimle dişimi dürttüm. "Evet ve hayır." Kaşları kalktı.

"Yani, kendim gibi hissediyorum, ama... Bilmiyorum. Nasıl olduğunu açıklayamıyorum ama farklı hissediyorum." Utangaç bir kahkaha attım. "Anlamsız konuşuyorum."

"Anlamlısın."

"Gerçekten mi?" Kadehten bir yudum aldım. "O zaman bana ne hissettiğimi söyleyebilir misin?"

"Ne hissettiğini sana söyleyemem," dedi, elini sandalyenin arkasına geçirerek, "ama sana şunu söyleyebilirim ki, Seçimi tamamladıktan sonra kendimdim ama aynı zamanda değildim. Duyularım keskinleşmişti — koku, tat ve görme — ve daha güçlü ve daha hızlıydım. İlk başta, tüm bunlar sanki alem küçük değişikliklerle değişmiş gibi görünüyordu. Ama gerçekte değişen şey, benim her şeyle etkileşimimdi. Ve bu beni farklı hissettirdi."

Yavaşça başımı salladım. Bu mantıklıydı.

"Sen değiştin," diye devam etti. "Hücre düzeyinde. Tıpkı benim Culling'den sonra ve senin beni Yükselttiğin zamanki gibi."

"Seni Yükseltmedim. Teknik olarak değil."

"Eh, beni yarattın demekten daha iyi geliyor kulağa." İleri doğru yürüdü.

Ben güldüm. "Doğru."

Önümde durduğunda gülümsemesi kayboldu. "Seninle tartışmak istemiyorum. Öyle değil," dedi, boynumu kavrayarak.

Az önce olanlarla, birbirimizi her zamanki gibi titizlikle eleştirme arasında bir fark vardı. "Ben de istemiyorum."

"Tanrım, Poppy. Ben..." Gözlerini kapattı ve sessizleşti. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Poppy."

"Biliyorum." Sözleri göğsümün derinliklerine ulaştı ve oradaki ağırlığı biraz hafifletmişti. Benim için her şey anlamına gelen güçlü sözlerdi. "Seni seviyorum, Cas."

Başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma yavaşça, tatlı bir öpücükle bastırdı. "Önemli olan tek şey bu."

Aşkın tek önemli şey olduğuna inanmaktan başka bir şey istemiyordum. Bu, onun benden bir şeyler sakladığına dair şüphemi bir şekilde silebilirdi. Sadece *inanabilirdim*. Ama kendimi kandırıyor olurdum.

Ve peçeyi bir kenara attığım anda bunu yapmayı bırakmıştım.

Yanağını avuçlayarak kokusunu içime çekerken, geri çekildim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Biz..."

"Poppy?" Tawny'nin sesi Solar'dan geldi. Casteel iç geçirdi.

"Birkaç dakika olduğunu sanmıyorum." Elimi indirirken dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Birkaç dakikadan fazla oldu."

"Acaba Delano'nun hayaları ve ilgili uzuvları hâlâ yerinde mi?"

Gülerek uzaklaştım. "Perry'nin hatırı için, öyle olmasını umalım." Derin bir nefes alıp uzun bir yudum aldım.

"Geliyorum," diye seslendim.

Casteel bir şekilde önüme geldi. Nasıl olduğunu bile anlamadım.

Tawny aniden durdu. "Yine mi?" diye mırıldandı. "Beni dışarı atmaya mı çalışacaksın?"

Kaşlarımı çattım.

"Bunu düşünüyorum." Casteel birkaç dakika önümde kaldı.

"Ama hayır," dedi ve kenara çekildi.

Nefes aldım...

İlk gördüğüm şey, bir zamanlar bal rengi olan beyaz buklelerin bulanık bir şekilde ileriye doğru koşmasıydı.

"Kaçmana gerek yok," diye mırıldandı Casteel.

"Poppy'yi korumaya gerek yok," diye karşılık verdi, odayı gözden geçirerek.

Bakışları bana takıldı ve birden durdu, tamamen hareketsiz kaldı. Sadece elbisesinin yanmış altın rengi eteği sallanıyordu, bir zamanlar sıcak kahverengi olan beyaz gözleri - göz bebekleri hariç her şeyi - benimkilerle kilitlendi.

Aniden, onu düşündüğümde neden korku duyduğumu anladım. *Vadentia* ile ilişkilendirmeye başladığım boynumdaki hafif karıncalanma yoktu, ama yine de neden bu kadar tedirgin olduğumu biliyordum. Onun yaptığı bir şey değildi.

Benim ona yaptığım şeydi.

Tawny ığlık attı, beni korkuttu, sesi büyük bir yırtıcı kuşunkine benziyordu.

"Tanrılar," diye fısıldadı Casteel.

Kollarını açarak ileri atıldı. Güzel yüzünde bir gülümseme belirdi ve yaptığım Şeye rağmen dudaklarım onun dudaklarını taklit etmeye başladı...

Casteel'in yüz hatları ihtiyatla keskinleşti, Tawny atıldığında vücudu gerginlikle kaskatı kesildi.

O iyi, diye onu hemen sakinleştirdim, onun tepkisini anlayarak — Kieran ve diğerlerinin Tawny Oak Ambler'a ilk geldiğinde neden bu kadar garip tepki verdiklerini bilerek.

Ona bakarken gözyaşları boğazımı tıkadı. Onlar... yanlışlığı hissetmişlerdi. Yaşam ve ölümün temel dengesine aykırı olan Şeyi. Nedenini bile anlamadan.

"Poppy!" diye bağırdı ve bir saniye sonra kendini bana attı.

Beni kollarının arasına alıp bir ağaç ayısı gibi sarıldığında, ne yaptığımı ya da yapmam gerekip gerekmediğini düşünmedim. Sadece onun kucaklamasına karşılık verdim. Ve birkaç dakika için ihtiyacımız olan tek Şey buydu. Ona ne yaptığımı artık düşünmüyordum bile.

"Bunu sürekli söylüyorum gibi geliyor," dedi, sesi kısılmıştı, "ama seni özledim."

Nefesimi keserek, hafif bir koku aldım... bayat leylak kokusu.

Ölüm.

Bir titreme beni sardı ve ona daha sıkı sarıldım. Neden denediğimi bile bilmiyordum - ne bulacağımı zaten biliyordum - ama ondan bir Şey algılayabilir miyim diye duyularımı açtım.

Geçmişte, duyguları her zaman yüzeyin hemen altındaydı. Birçok Şey hakkında birçok duygu besliyordu.

Gün boyunca birçok kez. Ancak gölge taşı tarafından yaralanıp derin bir uykuya daldığında bu durum değişti.

Duyularım bir hiçlik boşluğuna dokundu ve bu bana Yükselmiş veya Geri Dönen'i okumaya çalıştığım zamanları hatırlattı. Ama o ikisinden de değildi.

O, neye dönüşmüştü...

Onun yanında oturup, yaralandıktan sonra onu iyileştirmeye çalıştığım anı geri geldi. Ona o kadar çok enerji aktardım ki, bazen avuç içlerim yanıyormuş gibi hissediyordum. *Wilhelmina*, yani Bayan Willa ona bakana kadar uyanmamıştı. O, Atlantis'in en yaşlılarından biriydi ve Tawny'ye yardım edebilecek tek kişinin o olduğunu biliyordum. Ama arkadaşlarımdaki değişikliklerin sebebi o değildi.

Benim.

Onu dokunarak iyileştirmiş olmasam da. "Poppy?" diye fısıldadı ve ben sessiz kaldığımı fark ettim. sessiz kaldığımı fark ettim.

Gözlerimden yaşlar süzülürken yutkundum. "Ben de seni özledim."

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı, eli örgümü kavradı. "Öyle olmasaydı gücenirdim."

Titrek bir kahkaha attım.

Tawny, beni baştan aşağı süpürmek için biraz geri çekildi. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin? Nereye gittin?" diye sordu, bir soru diğerini takip etti. "Bir daha kimseyle baş başa kalmana izin verilecek mi?"

"Seni tanıyorum..." Gözlerimi kırptım, son sorusu beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. "Neden bunu soruyorsun?"

Kaşları arasında hafif bir kırılganlık oluşurken gözlerimi dik dik baktı. "Sen şuradaki Prens *Hawkethrone*'a sormalısın," omzunun üzerinden neredeyse bir bakış atarcasına gözlerini kısarak baktı.

"Senin için o" —Casteel, onun bakışına karşılık vererek parmağıyla kapıyı kapattı— "Hawkethrone."

"Her neyse," diye mırıldandı, tekrar bana dönerek.

Kaşlarım alnımda yukarı doğru kalkarken bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Bunu bilmek istiyor muyum ki?"

"Bence zaten biliyorsun," dedi, kollarımı kavrayarak. "Kocan ciddi şekilde aşırı koruyucu."

Casteel'e baktım, o da utanmadan bardağını dudaklarına götürdü. "Bunu biliyorum sayılır."

"Bir nevi mi?" Tawny burun

kıvırdı. Casteel bana göz kırptı.

Tawny ona bakarak homurdandı. "İyi ki yakışıklısın."

Onu kendime doğru çekerek yine kahkaha attım.

Tanrılar. Sadece Tawny bunu korku ya da endişe duymadan söyleyebilirdi. O hala *kendisiydi*. Bunun bir anlamı olmalıydı. Önemli olan tek şey bu olmalıydı.

Birkaç dakika önce, doğru olmadığını bildiğim bir şeye inanarak kendimi kandırdığımı söyleyen o sinsî ses geri döndü.

Keder beni boğdu ve elbisesinden sızan soğukluğuna rağmen onu bırakmak istemediğim için ona sarıldım.

Tawny'nin süt beyazı gözleri endişeyle büyüdü. "Poppy?"

Casteel bir anda yanıma geldi, bu da Tawny'yi irkiltti. "Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde parlak bir ışık yanıp sönüyordu.

"Bir şey yok. Yemin ederim," diye ikisini de sakinleştirdim, kalbim deli gibi atıyordu. Tawny'yi bırakıp geri çekildim. Belki yanıliyordum. Ama yanılmadığımı biliyordum. Boğazıma bir acı yükseldi.

"Endişelenmeye başlıyorum," dedi Tawny sessizce, yavaşça yaklaşarak. Casteel'in yanımda gerginleştığının farkında değilmiş gibi, elini uzattı ve koluma koydu. "Poppy?"

Eline baktım, soğuk teni benimkini ürpertiordu. Tanrım.
Tawny bunu hak etmiyordu.

"Hey," dedi Casteel sessizce, elini yanağıma doğru hareket ettirerek. Kafamı ona doğru çevirdi. *Konuş benimle.*

Ağzımı açtım, ama ona baktığımda hiçbir şey söyleyemedim. Onun duygularını okuyamadım, ama daha önce mutlu olduğunu bildiğim gibi, şimdi endişeli olduğunu da biliyordum. Heyecanlıydı. Onu bundan mahrum bırakamazdım. En azından şu anda.

En azından kendime böyle söyledim ve bu kısmen doğrudu. Bir başka gerçek de benim bir korkak olduğumdu.

Ama bununla bir süre yaşayabilirdim. Tawny de öyle.

Casteel başparmağını yanağımda gezdirdi. "Poppy?"

Derin bir nefes alıp, zorla gülümsedim ve kendimi topladım. "İyiyim."

Casteel'in bana attığı bakış, onun gerçeği bildiğini gösteriyordu. Ve biliyordu. *Notam*'da onun işaretini buldum ve "*Sonra anlatırım*" dedim.

"Emin misin?" diye sordu Tawny, Casteel'in aynı anda. ses zihnimde tam da bu soruyu fısıldadı.

"Evet. Uyandığımdan beri hala tuhaf anlar yaşıyorum galiba," diye yalan söyledim. Çok ustaca. Yükselmişler tarafından yetiştirildiğim için, bu konuda bolca pratik yapmıştım.

Tawny'nin bakışları benimkini dikkatle aradı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim. Söz veriyorum." Derin bir nefes alıp yavaşça nefes verdim. "Burada olduğuna gerçekten inanamıyorum."

"Daha çok, buraya sağ salım geldiğime inanamıyorsun." Başını yana eğdi, Casteel uzaklaşırken soluk kahverengi yanağına soluk bir bukle düştü. "Ben de şok oldum. Gerçekten kamp yaptım, Poppy. *Kamp*. Ormanda, yerde, sadece tanrılar bilir kaç tane böcek ve uzun, ince kuyruklu küçük yaratıkla."

Gülünce içimdeki gerginlik azaldı. Tawny'nin yerde uyuduğunu hayal edemiyordum. Hassas bir yapısı olduğu ya da açık havayı sevmediği için değil, ama bunu özellikle seven biri de değildi. "Şimdi gerçekten buraya geldiğine şaşırdım."

Gülümsedi. "Senin için yaptım."

Carsodonia'ya giderken başına gelebilecek tüm korkunç şeyler aklımı doldururken midem burkuldu — onun haberi olmadan başına gelen korkunç şey. "Seni burada gördüğüme nankörlük ya da mutsuzluk duymuyorum, ama bunu neden yaptın? Yolculuk tehlikeli olmalıydı."

"Kral beni çağırdı."

Merakım artınca bakışlarım Casteel'e kaydı. "Öyle mi?" diye sordum.

"Onun varlığıyla senin uyanmanı ya da en azından hatıralarını korumanı umuyordum," dedi ve bu, her şeye rağmen kalbimi... yumuşak ve sıcak hissettirdi.

"Gerçekte, benim varlığım onu sadece rahatsız etti," diye espri yaptı Tawny.

"Bu doğru."

Yumuşak sıcaklık kayboldu ve ben gözlerimi ona dikip, duvarın yanındaki yerine geri dönüp bizi izleyen ona baktım.

Tawny'yi izliyordu.

Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve onun izini buldum. *Benim için Tawny konusunda endişelenmene gerek yok.*

O cevap vermedi.

"Evet, parkta keyifli bir akşam yürüyüşü değildi," dedi Tawny. "Daha çok, beş tane Craven tarafından kovalanarak Kan Ormanı'nda çılgınca koşuşturmak gibiydi."

"Ve yanınızda sadece Gianna ve birkaç muhafız mı vardı?" diye sordum. O başını sallayınca, onu tekrar kollarıma çektim, midem düğümlendi. "Sen..."

"Ölebilirdin?" diye önerdi, midemi bulandırarak. "Ölmedim."

"Tabii ki öldürülmedin." Boğazımı temizledim. "Ama savaşın yıkıma uğrattığı bir krallıkta sadece bir kurt adam ve bir avuç muhafızla seyahat etmek yeterince kötü. Kan Ormanı'ndan geçmek mi? Bu... pervasızcaydı."

Tawny başını geriye çekti, narin kaşları çatıldı. "Cidden bana pervasızlık hakkında ders mi vereceksin?"

Casteel gülerek nefesini verdiğinde ağzımı açtım. Ona tekrar gözlerimi kısarak baktım. Bir yudum alırken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

"Her neyse," diye mırıldandım. "Bu, inanılmaz derecede tehlikeli olmadığı anlamına gelmez."

"Gianna bana bir şey olmayacağından emin oldu," diye hemen cevap verdi. "Onu sevmediğini biliyorum..."

"Onu sevmediğimi hiç söylemedim," diye araya girdim, kaşlarımı çatarak.

Tawny uzaklaşarak kollarını kavuşturdu. "Onu parça parça edip, onu beslemekle tehdit ettin mi, etmedin mi?"

"Bana karşı hisleri varsa, aç bir fare sürüsüne yem yapacağımı," diye Casteel onun yerine cümleyi tamamladı. "Cevap evet olurdu."

Dudaklarımı
büzdüm. Öyle
yapmışım.

Ve o bunu gerçekten hak etmemiştir. Alastir'in amcası olması ve onun Casteel ile bir birliktelik kurmasını istemesi onun suçu değildi. Güzel olması da onun suçu değildi.

İç geçirdim. "Bunun benim en iyi anlarımdan biri olmadığını kabul edebilirim."

"Bence öyleydi," dedi Casteel, sesi mırıldanmaya dönüşerek karnımın altındaki kasları kaskatı yaptı.

"Bu bir tehlike işareti," diye mırıldandı Tawny.

"Ben yürüyen bir tehlike işaretiyim," diye cevapladı, gülümsemesi ile gamzeleri ortaya çıkıttı.

Tawny bir anlığına ona baktı ve sonra güldü. "Senin bir sorunun var."

"Onunla tanıştığımndan beri bunu söylüyorum," dedim. "Sen benim yanlışlığımı seviyorsun," diye karşılık verdi.

Seviyordum.

"Tabii ki seviyor," diye cevapladı Tawny. "Çünkü açıkça görülüyor ki onda da bir sorun var."

Gülerek, Tawny'nin burada olduğuna odaklandım. Oydu. *O sadece...* değişmişti.

Sonraki yarım saat kadarını, kanepede otururken Tawny'nin başkent yolculuğunu anlatmasını dinleyerek geçirdim. Gianna'dan bahsederken gözlerine yeniden hayat geldiği çok açıktı. Ona bunu sormak istedim, ama Casteel her an orada bekleyen bir koruyucu gibi dururken bunu yapamadım.

"Garip bir şey duymak ister misin?" diye sordu, Casteel'in ona doldurduğu şarap kadehine bakarak. "Uyandığında seni hissettim. Her iki seferinde de."

Midem yine keskin bir şekilde burkuldu. "Gerçekten mi?" Sesimi sabit tuttum, Casteel'in şimdi daha dikkatli dinlediğinin farkındaydım. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." Parmağını bardağın kenarından aşağı doğru kaydırды. "Sadece böyle bir hisse kapıldım." Gözlerini bana çevirdi. "Gianna ilk seferinde hissetmemişti, ama ikinci seferinde hissettiğini söyledi. *notamdan bahsetti.*"

Ben başımı salladım, onun hissettiği şeyin bu olmadığını biliyordum. "Bu şekilde bir şeylerin... yanlış olduğunu anladım,"

Casteel'e bakarak devam etti. "O zaman seni görmeme izin vermedi."

Onun sesini duyduğum ve duvarların perdelerle kaplı olduğu bulanık bir anı zihnimde parladı, ama daha fazlasını hatırlayamadan kayboldu. "Senin güvenliğin içindi. Ben... kendimde değildim."

"Anlıyorum." Dudakları geçici bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ama bu, bunu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Tabii ki sevmek zorunda değilsin." Nefes verdim. "Kolis'in etkisi altındaydım."

Tawny sertleşti. "Ne? Nasıl?"

Casteel'in ihtiyatı ve öfkesi odayı doldururken, ona yapabildiğim kadarını anlattım.

Tawny, fiziksel zarar verecek kadar öfkeli görünüyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Ben... bilmiyorum." Pencerenin yanında durup Kayalıkları izlediğim anı net bir şekilde hatırladım. Sanki bir şey arıyormuşum ya da görmüşüm gibiydim. Gereksiz yere Kolis hakkında konuşmak istemediğim için başımı salladım.

Bana sorduğu sorulardan birini hatırladım. "Nereye gittiğimi sormuştun. Gittiğimi hissettin mi?"

"Evet. Gittiğini hissettim. *Tamamen gittiğini değil,*" diye ekledi. "Ama evet. Nasıl olduğunu bilmiyorum." Tawny sessizce gülerek omuz silkti. "Şu anda açıklayamadığım birçok şey oluyor, Vikter ile nasıl konuşabildiğim gibi."

"Vikter!" diye bağırdım, Tawny geri çekildi ve Casteel gerildi. "Aman Tanrım. Unutmuşum. Vikter'i gördüm."

Tawny'nin kar beyazı kaşları kalktı. "Ne?"

"Vikter'i Lotho Dağı'nda gördüm, Iliseeum'da."

Yavaşça gözlerini kırptı. "Bu küçük bilgi benim için hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor."

Vikter'i gördüğümü ona hızlıca anlattım, nedenini atlayarak. Bunun için yeterli zaman yoktu ve ona bir şey sormam gerekiyordu. Aslında, birden fazla şey sormam gerekiyordu.

"Vikter gitmeden önce Leopold'dan bahsetti. Onu hiç görmediğini söyledi," dedim, sanki fazla konuşacakmış gibi kendini kesip durduğunu hatırlayarak. "Ve onun hakkında yanıldığını söyledi."

Casteel'in kaşlarını çatıldığını görünce, zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bunu tamamen unutmuştum," dedim ona ve sonra tekrar Tawny'ye odaklandım. "Sana sormamı söyledi. Anlayacağını söyledi."

"Bana mı soruyorsun?" Karlı bukleler başını yana eğip arkasına yaslanırken devrildi. "Tek söylediği bu mu?"

"Hemen hemen."

Tawny kaşlarını çatı. "Ne demek istediğini bilmiyorum, ama belli ki benim bildiğimi düşünüyor." Parmağını dudaklarına dokundurdu. "Leopold'la hiç tanışmadım bile. Onun bir *viktor* olduğunu biliyordum çünkü..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O olabilir mi? *Viktor* kısmı? Bana gerçekten bahsettiği tek şey oydu."

"Eğer öyleyse, Leopold'un *viktor* olduğu konusunda yanıldığını söylüyor demektir."

"Bu imkansız değil," diye mırıldandı Tawny.

Kadehimi masaya bırakıp Casteel'e baktım. "Ama Malik onun bir *viktor* olduğunu söyledi."

"Bunu nereden biliyordu?" diye sordu Tawny.

"Coralena," dedim, Vikter bu konuyu açtığında olduğumdan daha da kafam karışmış bir halde.

"Bilmiyorum, Poppy. Ama aklıma gelen tek şey bu. Daha fazlasını bilmiyorum." Şarabına bakarak, "Onunla konuşmak rüya gibiydi ve dürüst olmak gerekirse, Wilhelmina bahsetmeseydi..."

Tawny sözünü bitirirken, Casteel'e bakmayı reddettim çünkü Miss Willa'dan bahsedildiğinde her zamanki gibi yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu biliyordum.

"Ee?" diye sordu Casteel, isteksizce bakışlarımı üzerine çekerek. Beni öfkeliendirecek ya da utandıracak bir şey söyleyeceğini düşündüm. "Poppy sana hiç —?"

"Her neyse," dedim yüksek sesle. Tawny'nin hala sessiz olduğunu fark edince ona baktım. Kaşları neredeyse birbirine değiyordu. "İyi misin?"

"Evet. Sadece Willa'nın bir şey söylediğini hissediyorum, ama..." Aradığı cevapları bulabileceğini umarak şaraba daha da dikkatle baktı. "Bunu düşünmem gerek." Kadehini kaldırdı ve içindekileri bir dikişte içtiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yaklaşan ayak sesleri duydum. "Sence bu yardımcı olur mu?" Boş bardağına çenemi sallayarak gülümsedim.

"Muhtemelen." Bana hızlıca bir gülümseme attı, ama hemen kayboldu. "Stonehill'i duydum." Gözleri aşağıya indi. "Gianna çok kötü olduğunu söyledi."

"Öyleydi. Orada olduğunu bilmiyordum."

"Onu görmediğini söyledi. Diğer sokaklarda propaganda yapıyormuş." Durup bana yan gözle baktı. "Ve bence senden kaçınıyordu."

Casteel alçak bir kahkaha attı.

Ben bunu görmezden geldim. "Onları gördü mü?" Tawny başını salladı.

"O iyi mi?"

"Olabilirdiği iyi." Öne eğilerek, bardağını masaya koydu. "Bunun gerçek Ölüm'ün işi olduğunu duydu. Ama... neden? Neden ölümlü

—çocuklara bunu yapsın ki?"

"Keşke bilseydim. Aslında, muhtemelen bilmiyorum." Kapı çalındığında hafifçe nefes verdim. "Ama bize bir mesaj gönderdiğini, etrafta olduğunu ve neler yapabileceğini bize bildirmek istediğini düşünüyoruz."

Birkaç dakika sonra Delano kapıda belirdi. "Malik geldi."

"İçeri al," dedi Casteel.

"Malik," diye mırıldandı Tawny. "Daha da dostça olmayan Da'Neer mi?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Duydum," dedi Malik.

Tawny dudaklarını sıkıştırdı ve yanaklarını şişirdi.

Malik oturma odasına girdi, tek kaşını kaldırarak Tawny'ye baktı, sonra bakışları bana ve ardından kardeşine kaydı. Dün geceden biraz daha iyi görünüyordu, gözlerinin altındaki gölgeler o kadar da acımasız değildi.

"Bölmek istemedim," dedi. "Tawny aldırıyor," dedi Casteel. Tawny homurdandı. Casteel göz kırptı.

"Bir kez daha söylüyorum," dedim, "bu sandığın kadar çekici bir şey değil."

"Ve bir kez daha, sen berbat bir yalancısın." Casteel kardeşine döndü. "Ne istiyordun?"

"Sizinle özel olarak konuşmam lazım." Malik duruşunu değiştirdi, ellerini ceplerine soktu ve Tawny'ye baktı. "Alınma. Kraliyetle ilgili bir iş."

Tawny iç geçirdi. "Sanırım bu, kraliçe gibi davranabilmen için benim gitmem gerektiği anlamına geliyor."

Dudaklarım kıvrıldı. "Üzgünüm."

"Önemli değil." Örgümü eline aldı ve uçlarını düzeltti. "Kraliçe olmakla ve onu eğlendirmekle meşgul olacağını biliyorum." Bir an durdu ve omzumun üzerinden keskin bir bakış attı. "Ama daha fazla konuşmak için vaktimiz olacak mı?"

"Bilmiyorum." Casteel bir yudum aldı. "Beni eğlendirmek tam zamanlı bir iş."

Tawny burnunu çektirdi.

"Zamanım olacak," diye güvence verdim.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diye uyardı ve ayağa kalktı. Kardeşlerin yanından geçerken, Casteel'i baştan aşağı süzdü.

"Ona kraliçe gibi davranman iyi olur."

"Her zaman," diye cevapladı.

"İyi." Tawny kapıya doğru neredeyse zıplayarak gitti.

"Tawny?" diye seslendim, ayağa kalkarak.

Solar'a bir adım attıktan sonra durdu ve döndü. "Evet?"

Göğsümde bir baskı hissettim. "Işığa karşı hassasiyetin yok, değil mi?"

Casteel gerginleşirken, Tawny başını eğdi. "Fark etmedim. Neden?"

Biraz rahatladım, ta ki ona bunu sormam için bir neden bulmam gerektiğini fark edene kadar. "Sadece... saçlarının ve gözlerinin değişmesiyle güneş ışığına daha duyarlı hale gelip gelmediğini merak ettim."

"Hayır." Tawny elbisesi önünü düzeltti. "Ama böyle bir değişiklik olursa ilk bilen sen olursun."

Ona gülümsedim.

"Akşam görüşürüz." Tawny oldukça neşeyle el salladı, sonra topuklarını döndürüp uzaklaştı, ayak sesleri giderek azaldı.

Kapı arkasından kapandığında, Casteel başını salladı. "Arkadaşın..."

Daha önce bastırdığım üzüntü yeniden yüzeye çıkınca gözlerimi kapattım. "Mükemmel."

"O kadar da abartma."

"Onun hakkında kötü konuşursan, dudakların benimkilere tekrar değmeden önce bir barrat öpeceğim."

Casteel kıkırdadığında Malik'in dudakları kıvrıldı.

Malik'e döndüm, onun yaralandığını hatırladım. Uzun kollu ceketinin kolunun kapattığı koluna baktım. Kieran'ın benim önerdiğim gibi onu iyileştirip iyileştirmedini ya da Malik'in bunu reddettiğini merak ettim.

"Kolun nasıl?"

"Tamamen iyileşti," diye cevapladı, zoraki bir gülümsemeyle. "İkinize göstermek istediğim bir şey var."

"Bize ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu Casteel, bardağını kenara koyarken bakışlarında ihtiyat vardı.

"Size göstermek istiyorum," diye cevapladı, başını kardeşi gibi eğerek.

Merak arttı. "Ne zaman?"

Bir an düşündü. "Yarın sabah."

Casteel'e baktım, o da başını salladı. "Olur."

"Mükemmel." Malik geri çekildi. "O zaman sabah görüşürüz."

Casteel tekrar başını salladı ve Malik'in dönüp gitmesini izledi. Kapı arkasından kapandığında, kredenzadan uzaklaştı. "Az önce ne oldu?" diye sordu.

Ne sorduğunu anladığımda midem düğümlendi. "Kolis ve Nyktos'un ruhları nasıl yakaladığını konuşurken hatırlıyor musun?"

O başını salladı.

"Bence... hayır, *biliyorum* ki bunu yapmanın farklı yolları var," dedim, boğazım sıkışırken boynumda karıncalanma hissi yayıldı. "Ve bu bir tanrı ile yapılabilir. Ama bunun bir ölümlü üzerinde kullanılması gerektiğini sanmıyorum."

"Mantıklı. Ruhu olmayan bir ölümlü..." "Temelde, her bakımdan ölü sayılır." Boğazım sıkışarak kanepeye geri döndüm ve oturdum. "Ölümlü vücut ruhsuz da devam edebilir, ama ruh bir insanı o yapan şeydir. Ruh olmadan, onlar bir..." Kaşlarımı çattım. "Bir..."

"Bir *thanion*."

Başımı ona doğru çevirdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ruh Yiyiciler," dedi, karşımdaki koltuğa oturarak.

"Genellikle ruhu alırken öldürürlerdi, ama bazen... kurbanları hayatta kalırdı."

"Ve ruhlarını kaybettiklerini bilmiyorlar mıydı?"

Başını sallayarak öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Hatırladığım kadarıyla, değişmeye başlayana kadar hiçbir farkı fark etmiyorlardı." Dudaklarını büzdü. "Neredeyse vampirler gibi, ama

onların dönüşümü daha içsel. Sonunda empati yoksunluğu geliştirip öngörülemeyen öfke hissetmeye veya ani zulümde bulunmaya başlıyorlar. Ruhlarını kaybettiklerinde, kim olduklarına dair anılarını da kaybediyorlar ve bu olduğunda ruhsuz hale geliyorlar..." Derin bir nefes aldı ve dik oturdu. "Bu yüzden mi Tawny'ye ışığa duyarlı olup olmadığını sordun?"

Başımı salladım.

O konuşmadı.

"Ben... Onu gölge taşı tarafından yaralandığında iyileştirmeye çalıştığım için mi, yoksa Ölüm'ün özü başını kaldırdığı için mi oldu, bilmiyorum. Hatta başkalarının korktuğu benim bir parçam da olabilir." Suçlu olmadığını bilsem de utanç içimi yakıyordu. Bunu yapmak istememiştim, ama o zamanlar güçlerimi anlamamıştım ve bu bilgisizlik beni durdurmamıştı. "Her halükarda, bunu ben yaptım."

Gözleri kapandı.

Kieran'ın yaklaştığını hissettiğimde parmaklarım içe doğru kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı. "Onun ruhunu aldım."

Casteel başını yana çevirdi. "Ah, Poppy," diye fısıldadı.

"Ve ben... onu serbest bırakamıyorum." Sesim, içimde silemediğim bir ağırlık gibi derin bir acı yerleşirken zayıfladı. Yavaş ve düzenli nefes almaya zorladım kendimi. Nefes alıp verdim. "Onun ruhuyla birlikte yükselmişim, ki bu olmamalıydı," dedim ona, tam olarak anlamasam da. "Peki ya onun ruhu?"

Casteel'in gözleri açıldı.

"Kayboldu."

Bir saniye içinde önümdeydi, elleri benim ellerimin üzerindeydi. Tanrılar, işte bu yüzden onu bu kadar çok seviyordum.

Tawny gelmeden önce tartışıyorduk. Aramızda bir sorun olduğu belliydi, ama iş ciddiye binince, ona ihtiyacım olduğunda, o *yanımdaydı*. "Senin suçun değil.

Onu iyileştirmeye çalışıyordun. Böyle bir şeyin olabileceğini bilmiyordun," dedi.

"Biliyorum." Ve biliyordum. Gerçekten. Ama bilmek durumu daha iyi hale getirmiyordu. "Ona söylemeliyim."

"Anlatmalısın." Elimi kaldırdı ve evlilik izime bir öpücük kondurdu. "Ama bunu yapmadan önce, yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını öğrenmeye çalışalım. Sven'e sorabiliriz. Bir şey biliyor mu diye bakabiliriz. Willa'ya bile sorabiliriz. Zamanımız var."

"Ne kadar?"

"Her şey kişiye ve kimliğini ne kadar süreyle koruyabileceğine bağlı." Başparmağıyla izi okşadı. "Ve Tawny güçlüdür."

"Öyle," dedim, umutsuzca yapabileceğimiz bir şey olmasını dileyerek.

Ama *vadentia* sessizdi ve ben öngörü hakkında yeterince bilgim olmadığı için bunun sadece benim bilmediğim anlamına mı geldiğini yoksa sessizliğin cevap mı olduğunu anlayamadım.

Hiçbir şey yapılamayacağı anlamına mı geliyordu?

BÖLÜM 30

CASTEEL

Birdenbire uyandım, gözlerim birden açıldı.

Poppy yanımda değildi.

Gözlerim hemen perdelerin arasındaki boşluğa kaydı ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Yine mi?

Poppy cam duvarın önünde duruyordu.

Oturarak battaniyeyi üzerinden attım. "Poppy?"

Cevap yoktu.

Yataktan inerken göğsüm sıkıştı. İki gece üst üste mi?

Bunun Stonehill ile bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Ayaklarımın altında taş zemin soğuktu. Koluna nazikçe dokundum. "Poppy?"

Hâlâ cevap yoktu.

Sessiz kalmaya devam etti ve dün gece baktığı aynı bölgeye, uçurumlara bakıyordu.

"Kraliçem?" Kalbim çarparken, yüzünden uzun saç tellerini geriye doğru çektim.

Kıpırdamadı ve muhtemelen onu tekrar taşımam gerekeceğini düşündüm. Yaklaşarak, elimi beline koydum.

Aniden döndü, dudakları göğsüme değdi ve ben anlamadığım bir şey söyledi.

"Ne?"

Başını geriye eğdiğinde çenesi tenime değdi. "Beni al."
Gözlerimi kırptım. "Bir daha söyle."

Poppy, söylediğini düşündüğüm şeyi tekrarladı ve beni şaşkınlığa boğdu.

"Çok isterdim, ama..." O daha uyanmamıştı ve bu, onu sikimle uyandırmamla aynı şey değildi. "Uyumamız lazım..."

"Beni al," diye tekrarladı.

Poppy'nin sırtına elimi düz bir şekilde koyarak ona baktım.

Bakışları hala odaklanmamıştı, sesi uzaklaşmış gibiydi, "Benimle seviş" dedi.

Bütün vücudum gerildi ve kendimi, onun istediği şeye her zaman hazır olan tarafımı görmezden gelmeye zorladım.

"Poppy, yatağa geri döneceğiz..." Penisimi saran sıcak el beni hemen susturdu.

Siktir. Onu tutmak için uzandım, ama o elini aşağı kaydırđı ve benden bir inilti kopardı. "Poppy."

Kavrayışı o kadar sıkıydı ki, uyuyor mu diye şüpheye düştüm.

Poppy ağrıyan sikimi bıraktı ve birdenbire kendimi uyurgezer gibi hissettim çünkü o arkasını döndü ve avuçlarını pencereye düz bir şekilde bastırdı. Benim bakışlarım düşerken o başını çevirdi. Saçları sırtında kayarak, kışını kaldırdığında yana doğru düştü.

"Siktir beni." İki kelime.

Ve o kış? Bana sunulmuş mu?

Sadece tüm şüpheleri susturmakla kalmadılar. Sirenlerin şarkısı gibiydiler, içgüdülerimle hareket eden tarafımı çağırıyorlardı — göğsümden aniden fıskıran özün kaynağını bulan ilkel, ham bir içgüdü.

Bakışlarımı tekrar yukarı çevirdim, gözlerim onun gözleriyle buluştu.

Renkli benekler neredeyse yoktu, sadece çiğ öpülmüş çim kadar saf bir yeşil vardı. Aldığım nefes, onun yoğun kokusuyla doluydu.

Düşünmeden bir adım attım ve penisimin başının kıcına değip ön sıvı izi bıraktığını izledim.

Kıçının ortasından aşağı kayarken düşüncelerim gölgelerle doldu. Kalçalarını kavradığımda adım bile hatırlayamıyordum. Onu hizalarken duyduğum tek ses, avuçlarının cama sürtünmesinden çıkan gıcirtı ve onu yerden birkaç santim kaldırdığımda çıkardığı nefes kesici sesiydi.

Ön sevişme yoktu. Hazır olup olmadığını kontrol etmek yoktu. Penisimin başı onun nemli sıcaklığını bulduğu anda, içine girdim. Tamamen içine. Onun yumuşak ılgılığı kanıma yıldırım gibi çarptı, içimden beni yakıp kül etti.

Ve daha iyi bir çıkış yolu yoktu.

Kalçalarımı sallarken bakışlarım pencereye kaydı, onun sıkı, ıslak sıcaklığını içime çekiyordum. Gözlerimizdeki gümüş rengi ışık, pencerede yansımamızı görebileceğim kadar aydınlık sağlıyordu — ayakları havada kıvrılmış, soluk, kremi uylukları birbirine bastırılmıştı. Elleriyle pencereye tutunarak sırtını kavisledi ve cam, vücudunun kıvrımlarını ve göğüslerinin çıkıntısını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Pencerede, gözlerini Kayalıklar'a dikerken pembe dudaklarının açıldığını gördüm, göz bebeklerinin arkasında eather'ın parıltısı atıyordu.

Ona ihtiyacı olanı verirken ve istediğimi alırken, yansımada onu izledim. Onu becerdim, kalçalarından tutup kendime doğru çektim, her seferinde ona çarptığımda bana karşılık verdi. Pencerede avuçlarının çıkardığı ses, ben akılsızca ona girip çıkarken bedenlerimizin birleşmesinin sesiyle karışıyordu. Boğazının derinliklerinden çıkan muhtaç küçük mırıldanmalar beni delirtiyor, testislerimi sıkılaştırıyordu.

Onu sikime çarptığımda kolumu beline doladım. İleri doğru bastırđıđımda onun çığlığını zar zor duyduğ. Dışarıda bir ışık parladı ve uzaktan gök gürültüsü duyuldu. Kollarını bkd ve sonra onu tamamen pencereye dayadım, yansımada bizi izlerken onu bir tür canavar gibi sikiyordum - onun gözlerini Kayalıklar'da tuttuğunu izliyordum. Bir rahatlama omurgamdan aşağı doğru kıvrılmaya başladı.

Fırtına bulutları ayın önünden geçti ve ben bakışlarımı Kayalıklar'a çevirdiğimde şimşekler karanlığı parçaladı. Hâlâ hiçbir şey göremiyordum, ama orada biri olsa ve bizi görebilse bile umurumda değildi. Onu daha sert sikiyordum. Zevk çığlıkları boğuktu, ama orgazm olurken amının her kasılmasını hissediyordum. Onu kendime doğru çekip pencerelerden uzaklaştırırken durmadım. Ben ona sürtünürken o kolumu kavradı, bakışlarım bize, Kayalıklar'a bakarken onun doygun gülümsemesine kilitlendi. Boğuk bir çığlık atarak boşalıırken, gözlerimin köşeleri ışık noktalarıyla doldu. Pencerenin önünde dururken, onun uylukları titriyor, göğüsleri her hızlı nefeste inip kalkıyordu, benim kokum onu dolduruyor ve odayı kaplıyordu.

Yatağa geri döndüğümüzü bile hatırlamıyordum. Onu sanki sevişmişim gibi taşımış olabilirdim, çünkü o karnı üstüne yatmış, yanağı yatağa bastırılmış haldeyken kendimi onun üzerinde hareket ederken buldum. Ona doyamıyordum —orgazm olduğunda bana sıkıca sarıldığı, çığlıkları iniltiye dönüştüğü anlar. Ben yarı uzanmış halde onun üstüne yığıldığımda gökyüzü daha açık bir renge bürünmeye başlamıştı. Hâlâ onun içindeyken, gözleri kapanana kadar benimkiler de kapanmadı. Ta ki o nihayet Kayalıklar'a bakmayı bırakana kadar.

POPPY

"Bir dakika daha... sadece bir dakika daha sabırlı olabilir misin?"

Naill'in kafasının üstüne kaşlarımı çatarak, son on dakikadır, hatta belki de yirmi dakikadır bunu söylediğini belirtmek yerine alt dudağımı ısırdım. Bir tabureye çıkıp, o önlüğün üzerinde *hızlı ayarlamalar* yaptığını söylediği şeyi yaparken, kıpırdanmamak için elimden geleni yaptım. O kadar da kıpırdanmadığımı düşünüyordum. Yerimi değiştirdim...

"Poppy." Naill iç geçirdi, iki uzun parmağıyla iğneyi tutarken kehribar rengi gözlerini yukarı doğru çevirdi.

Kanepenin yakınlarından derin, boğuk bir kahkaha geldi.

"Hareket etmeye devam edersen," dedi Naill, sabit ellerle kumaşı dikkatlice delerek, "bir kenar diğerinden daha uzun olacak."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Onun hayal kırıklığı, ilk geldiğinde yaydığı üzüntüden daha iyiydi. Üzüntüsü daha yeni hafiflemeye başlamıştı. Stonehill'de gördüklerinin onu etkilediğini biliyordum.

Başını eğdiğinde dudakları kıvrıldı. "Sorun değil. Neredeyse bitti."

Dikkatimi başka yere yöneltirsem hareket edemeyeceğimi düşünerek, "Ne zamandır bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Dikiş mi?"

"Gördüğüm kadarıyla, sadece dikişten fazlasını yapıyorsun." *Neredeyse* tunikin gövdesinde ve omuzlarında bulunan ayrıntılı nakışları işaret edecektim.

"Sonuçta, bu sadece dikiş." Yan tarafa eğilip eteği düzeltirken kaşlarını çattı. "Ama annem bana küçükken öğretmişti."

Naill'i küçük bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştım, dikiş sanatını öğrenmek için yeterince uzun süre oturmuş olarak. Ve benim için bu bir sanattı, itiraf etmeliyim ki ben bu konuda çok kötüydüm.

"Bunu biraz rahatlatıcı buluyordum." Omuzlarını silkti. "Ben biraz... gergin bir çocuktum."

"Gerçekten mi?" Bunu hayal etmek benim için daha da zordu, çünkü tanıdığım Naill güneşte uyuyan bir kedi kadar sakın ve soğukkanlıydı.

O başını salladı. "Boş durmaktan hoşlanmıyorum galiba." Geriye doğru sallandı ve sonra ayağa kalktı. "Tamam. Şimdi aşağı inmen gerekiyor, böylece nasıl görüldüğünü görebileyim."

Tanrılara şükürler olsun.

Aşağı atlayarak, uyluklarımın arasında hissettiğim sızıdan yüzümü buruşturdum.

Naill başını kaldırdı. "Seni incitmedim, değil mi?"

Yüzüm kızardı ve başımı salladım. "Ben... sadece yanlış adım attım."

Kaşlarını çatarak tekrar diz çöktü ve Casteel'i ortaya çıkardı. Kocam kanepede kibirli bir şekilde uzanmıştı, kendini beğenmiş, memnun bir şekilde. Sırıtıyordu. Naill kollarında bir sürü giysi ile geldiğinde kıyafetlerinde herhangi bir düzeltme yapmaya gerek duymamıştı. Şimdi giyinme odasında asılı duran kollu ve kolsuz, kömür grisi tunikler - Casteel daha önce bana bunun giyinme odası olmadığını hatırlatmıştı - ona o kadar iyi uyuyordu ki, sanki ona göre özel olarak dikilmiş gibi görünüyordu.

"Yanlış adım mı attın?" diye sordu. "Evet."

Gözlerimi ona dikerek baktım.

Sırıışı, aptal gamzesi görünene kadar derinleşti.

Gözlerimi devirdim, başka yere baktım, zihnim Naill birkaç ayar daha yaparken bacaklarımın arasındaki hassasiyetin kaynağına kaydı. Dün gece...

Ne olduğunu bile bilmiyordum.

Casteel ve benim pencerenin önünde olduğumuz gibi, anımsadığım bazı görüntüler vardı. Uyandığımı hatırlıyordum, ama pencerenin önüne nasıl ve neden gittiğimi hatırlamıyordum. Hatırladığım şey... Casteel'i okşadığım ve onun ilk başta direndiği idi. Ama bu durum çabucak değişmişti — ona beni sikmesini istediğimi hatırladığım belirsiz anı, onun fikrini değiştirmişti.

Ve o da kesinlikle beni sikmişti.

Her şey biraz bulanıktı, ama beni pencereye dayayıp arkamdan becerirken hissettiğim duyguyu hatırlıyordum. Sonra yatakta, vücudu benimkini kaplayarak, ikimizi de yorgunluk bitap düşene kadar tekrar tekrar doruğa ulaştırmıştı.

Gözlerimi açtığımda, perdelerin aralığından ilk gördüğüm şey Kayalıklar oldu. Dün gece onlara bakarken hatırladım. Hatırladım ki...

"Tamam." Naill, ağzının köşesinden çıkan iğneyle ayağa kalktı. Ben bunu deneseydim, muhtemelen o iğneyle boğulurdum. "Bir bak," dedi ve yanımdan geçerek giyinme odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve arkada asılı olan, keşiflerim sırasında fark etmediğim boy aynasını ortaya çıkardı.

Önüne adım attığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tunik, Casteel'in giydiğiyle aynı renkteydi ve göğse oturan yumuşak bir malzemeden yapılmıştı. Çeyrek uzunlukta kolları hafifçe daralırken, Naill'in Casteel için getirdiği tunikler ya kolsuzdu ya da ön kollara oturdu. Dikiş, tunik'i göbek deliğinin hemen altında ikiye ayırarak giydiğim siyah taytı ortaya çıkardı. Stili, Casteel'e verilen diz boyu olanlara benziyordu ve vücuduma inanılmaz derecede yakışıyordu. Daha da önemlisi, hançere hızlıca erişmemi sağlıyordu.

Işığı yakalayan altın iplikten yapılmış asma desenleri kesinlikle büyüleyiciydi. Brokar asmalar, etek ucuna yakın bir noktadan başlayarak orta panelin her iki yanında simetrik bir tasarımla yukarı doğru tırmanıyordu. Altın renkli kıvrımlar göğüste birleşiyor, sonra sarmalayan sarmaşık gibi omuzlara doğru yayılıyor ve sert yakadan ve kolların üst kısmından devam ediyordu. Asmalar, Casteel'in tuniklerinin ön kollarını kaplıyordu. Bu, Kieran'ın ve Kadimlerin bedenlerinde gördüğüm tasarımın aynısıydı... ve Casteel'in.

"Elbise istemeyeceğini düşündüm," dedi Naill, ağzından iğneyi çıkarıp sadece

"Bu yüzden, resmi ama rahat bir şeyin uygun olacağını düşündüm. Ama başka tunikler de var..."

"Hayır, bu harika. Cüppe ile gömleğin birleşimi gibi," diye gülümseyerek söyledim. Yan tarafa döndüğümde etek boyu ayak bileklerime kadar uzanıyordu. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Boynunun arkasını kaşıdı ve çenesini eğdi. "Beğendiğine sevindim."

Aynaya yaklaşarak, parmaklarımı nakışların üzerinde gezdirdim. "Bu tasarımı. Neden bunu seçtin?"

"Ah, dostum." Naill kolunu indirdi. "Aegea'daki eski mezarlarda garnizonun altında gördüğüm bir şey."

Kaşlarını kaldırdım.

"Evet, biliyorum. Bu çok ürkütücü, ama... Bilmiyorum." Omzunu kaldırdı. "Mezarlara oyulmuş desenler hep aklımda kaldı."

Bu biraz ürkütücüydü. "Skotos'taki mezarlar gibi miydi?"

"Hayır," diye cevapladı Casteel. "Onlar Unutulmuşlar içindi."

Diğer bir deyişle, Elemental Atlantislilerle savaşmış tanrılar içindi. Skotos'un derinliklerinde zincirlenmiş ve yavaş yavaş açlıktan ölmeye terk edilmiş tanrılar. O mezarlarda geçirdiğim kısa süreyi hatırlayınca titredim.

"Bunlar Atlantis'lilerle birlikte savaşan tanrılardı. Ayrıca Lailah ve Theon'un ayrı ayrı ya da birlikte yattığı yer olduğu da söyleniyor," diye devam etti Casteel, cam bardaktan bir yudum alarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir? Atlantis'in Sütunları'nın altında uyudukları da söyleniyor."

"Na'Lier'e sorabiliriz," dedi Naill, iplik makaralarını toplarken. "Yolda olduğunu duydum."

"Na'Lier mi?" diye sordum.

"Dominik," dedi Casteel ve Jasper'ın en yaşlı

"Genelde sarayı korur. Neden buraya geliyor?"

"Sanırım son gelişmeleri öğrenmek için." Naill makaraları çantasına koydu. "Carsodonia'nın ele geçirildiğini ve Kanlı Taç'ın..." Durdu. "Hallolduğunu." Başka bir gelişme olmadı.

"Yok edildi demek yeterli," dedim, Isbeth'in kim olduğu için kendini sansürlediğini düşünerek.

"Sanırım annem daha ayrıntılı bir rapor beklemekten yoruldu," dedi Casteel. Eloana ile en son konuştuğum zamanı düşündüm.

Umarım bana kızgınlığını içinden atmamıştır. Atmamalıdır. Onun ve Valyn'in yalanları Isbeth'i korumaya yardımcı olmuş ve oğullarını tehlikeye atmıştı.

"Yine de," diye devam etti Casteel, parmağıyla bardağının kenarına vurarak, "daha düşük rütbeli subaylardan herhangi biri de gelebilirmiş."

"Katılıyorum." Naill doğruldu ve çantasının askısını omzuna astı.

"Tüm bunlar için tekrar teşekkür ederim," dedim, Casteel yarı kapalı gözlerle beni izlerken ellerimi sallayarak. "Gerçekten minnettarım."

"Benim için bir onurdu," dedi, başını eğerek.

Casteel onu uğurlarken, ben dolaba gidip tunikamı çıkardım. Malik'in bu sabah bize ne göstermek istediğini bilmiyordum ve Naill'in tüm emeklerini boşa çıkarmak istemedim. Kieran'ın yaklaştığını hissedince, Naill'in getirdiği siyah bluz ve yumuşak, safir mavisi yeleği giydim.

Yeleğin kopçalarını takıp, Casteel Solar'dan içeri girerken yatak odasından çıktım. "Kieran az önce bana başka *grul* bulunmadığını bildirdi," dedi. Kieran onun arkasında duruyordu, elleriyle yırtma hareketi yapıyordu.

"Bu bir rahatlama." Adımlarım yavaşladı. "Elinde bisküvi mi var?"

"Evet." Bir parça koparıp yedi. "Henüz yemek yiyemedim."

Casteel'e baktım ve göğsüm sıkıştı. Kieran yine yemeğimize katılmadığında, nerede olduğunu sormuştum. Casteel, dün yaptığı gibi, onun çoktan yediğini söylemişti. "Öyle mi?"

Casteel bir bardak aldı ve içti, gözleri cilalı topaz gibi sert bir şekilde kurt adamlara bakıyordu.

Kieran bisküviden bir parça daha kopardı. "Ahırlara giderken Malik'e rastladım. Sizi beklediğini söyledi."

"Öyle," dedi Casteel.

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Neden...?"

Gözlerim Casteel'e kaydı. "Sen...?"

Hiçbir uyarı olmadan içimi ince bir titreme kapladı. Kaşlarımı çatarak, bluzumun kolunun dirseğime kadar düştüğü yere baktım. Ön kolumda ince tüyler diken diken olurken, küçük kabarcıklar belirdi. Gözlerimi kaldırıp Casteel'in gözlerine baktım.

"Evet." Bardağını indirdi. "Ben de öyle hissediyorum."

"Ben de." Kieran kurabiyesine kaşlarını çatarak baktı.

"Sanki... doğal olmayan bir şey gibi."

Tawny ile ilgili her şey ve Casteel ile Kieran'ın arasında olanlar hakkında duyduğum endişe - tartışma, hepsi - bir anda arka planda kaldı. "Bir şey..." Hava *titriyordu*. "Buraya ait olmayan bir şey."

Casteel'in bakışları keskinleşti. "Nerede olduğunu biliyor musun...?" Bir korna sesi havayı yırttı ve sözünü kesti. "Batıdan geliyor."

Batı tarafımız mı? Orası Stroud Denizi olur. Kieran bisküvisini dağınık yapmadan bitirirken, Casteel yanımızdan geçip Solar'a doğru yöneldi. "Gerçekten mi?"

"Ne?" Parçaları ağızına attı. "Neden israf edelim ki?"

Kafamı sallayarak Casteel'i takip ettim. Büyük masanın yanında durdu ve önceki gece orada bıraktığı, hala kılıfında duran kılıçları aldı.

Beklemedim.

Bu muhtemelen tartışmanın kafamdan tamamen çıkmadığının bir işaretiydi.

Neyse.

Kapıları açarak koridora çıktım, Wayfair'de yönümü bulmaya çalışırken bakışlarım sağa sola kaydı.

"Bu taraftan." Kieran, kılıflı kılıcı tutan deri kılıfının kayışlarını sıkılaştırmakta olan Casteel ile birlikte salona girdi. "Bir kat aşağı inip batı ucuna gidersek, bazı balkonlardan manzara görebiliriz."

Casteel bana bir bakış attı ve kılıcı kaydırđı. "Bir şey mi unuttun?"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, unutuyorsun."

Kieran kapıyı açtı ve hızla merdivenlere çıktık. "Benim..."

"Ayakkabınızın eksikliğinden bahsediyordum, Kraliçem."

"Oh." Dudaklarımı büzererek çıplak ayaklarıma baktım.

"Artık çok geç."

Alt kattaki salon boştu ve hızla geçerek sonuna ulaştık. Kieran kapıları iterek açtı ve sonra aniden durdu, başını geriye doğru çekerek bir yerlerden yine bir korna sesi duyuldu. İç Rise'ın ötesini göremediğim için korkuluğa gittim, orada altın ve gümüş zırlı muhafızlar surlar boyunca yürüyorlardı.

"Daha yaklaşmamız lazım." Geri adım attım ve balkonun uzunluğunu gözden geçirdim. Sonunda bir merdiven vardı. Kieran ona doğru döndü.

Casteel, gözlerini kısarak korkuluk boyunca yürüdü. Kieran'ın yanında durdu. "Suda bir şeyler oluyor," dedi.

" dedi.

Bakışlarım Rise'daki en yakın merdivenlere kayd1.
Yürümek çok uzun sürerdi.

Ama yürümemize gerek yoktu.

Ne yapacağımı düşünmek için kendime zaman tanımadım.
Aramızdaki mesafeyi aştım ve Casteel'in yanağını tuttum. "İç
Rise'a git."

Casteel'in göz bebeklerinin arkasında titreyen öz, kafa
karışıklığını hızla yerini farkındalığa bıraktı. Sonra, dudaklarının
köşesi yavaşça yukarı kıvrıldı. "Orada görüşürüz."

"Dur," dedim, Kieran'ın kolunu tutarak.

"Ne...?"

Ben zihnimde iç Rise'ı canlandırırken, yüklü bir hava akımı
onun sözlerini çaldı. Özü çağırarak, tamamen içgüdülerimle
hareket ettim. Casteel, gölge adımı bahsettiğimde kusacak gibi
görünmüyordu. Kieran ise öyle görünüyordu.

Tek bir kalp atışı.

Çevremizde esen rüzgârın yön değıştirmesi ve çok daha
güçlü bir deniz kokusuyla karışması bu kadar zaman aldı.
Artık balkonda durmuyorduk...

Atlantisli bir muhafızın tam karşısındaydık.

"Vay canına," dedi adam, çelik miğferinin kenarından
gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Üzgünüm," dedim.

"Ne oluyor lan?" diye haykırdı Kieran, geriye doğru
sendeleyerek.

Döndüm ve o surdan düşmeden kolunu yakaladım.
Belinden eğildi ve dizlerini tuttu.

"Sen... sen..." diye kekeledi muhafız, kahverengi teni gri bir
renk aldı.

Sağımızdan bir şaşkınlık çığlığı geldi. Önündeki hava
bozulurken başka bir muhafız koşarken tökezledi.

Casteel bir anda ortaya çıktı. Bu çok garip bir şeydi. Bir an
önce boş olan alan bir anda dolmuştu.

"E-Ekselansları." Soluk tenli muhafız sertleşti, ela gözleri benim durduğum yere doğru kayd. "Ekselansları."

İki muhafız da diz çökmeye başladı.

"Lütfen. Buna gerek yok," dedim, bir elimi Kieran'ın üzerinde tutarken, tüm muhafızlara ve askerlere selam vermeyi bırakmalarını söyleyen bir mesaj göndermek için zihnimde not aldım. "Özellikle de şimdi."

Durdular ve ağızları açık bir şekilde bize baktılar. Casteel öne çıktı ve Kieran'a baktı.

"İyi misin?"

Kieran ciğerlerini hava ile doldurdu. "O bisküviyi yememeliydim galiba." Yavaşça doğruldu ve bana döndü. "Bir daha *asla* böyle bir şey yapma."

"Özür dilerim?"

"Hiç de üzgün görünmüyorsun." Alnındaki ince ter damlasını sildi.

"Yürümek çok uzun sürerdi," diye açıkladım. "Ve sen iyisin. Hala tek parçasın."

"Sanki midem hala balkonda oturuyormuş gibi hissediyorum."

Casteel burnunu çekip iki muhafızlara döndü. "Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Majesteleri, körfezde bir gemi battı," diye cevapladı, neredeyse gölge adımla yakaladığım muhafız.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Kieran, boynunu sağa sola çevirerek.

"Bildiğimiz tek şey bu," dedi muhafız.

"Bu kadar olamaz." Denize doğru döndüm. "Hepimiz hissettik. Hâlâ hissedebiliyoruz."

"Öne geçip ne bulabileceğime bakacağım," dedi Kieran.

"Ve tanrılarımın bana verdiği iki bacağımı kullanacağım."

Gözlerimi devirdim. "O kadar da kötü değildi." "Bunu sonra tartışırız."

Casteel sırttı. "Sanırım onu travmatize ettin." "Olabilir."

"Hadi," dedi ve Lowertown ile Stroud Denizi'ni gören Rise bölümüne doğru yürümeye başladık. "Ne hissettiğimizi biliyor musun?"

Kafamı salladım. "Sadece burada olmaması gereken bir şey var."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Kolis mi?"

"Ben... sanmıyorum," dedim. "Burada olsaydı onu hissederdik."

"Al," dedi Casteel.

Aşağıya baktım ve daha önce bileğine taktığı saç bandını gördüm. "Teşekkürler," dedim ve onu aldım.

Bana göz kırptı.

Gülümseyerek saçlarımı topladım, elimden geldiğince çevirdim ve başımın tepesinin hemen altına toka ile tuttum. Birkaç kısa saç teli çoktan kurtulmuştu, bu yüzden ne kadar süre dayanacağını bilmiyordum ama saçlarımı örmek için vaktim yoktu.

Rise'ın en batı kısmına ulaştık. Parapetlere tünemiş, her birinde üç ok bulunan tatar yaylarıyla donanmış muhafızlara ve askerlere baktım. Tek fark, giydikleri kıyafetlerdi. Muhafızlar siyah giyinmişlerdi, askerler ise altın ve gümüş zırhlar giymişlerdi. Hiçbiri bize dikkat etmiyordu; hepsinin dikkati karanlık denizdeydi. Tuzlu rüzgâr saçlarımı yüzüme savururken, ben de onların bakışlarını takip ettim.

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı Casteel, tam da onların baktığı şeyi gördüğüm anda.

Bir ticaret gemisi, körfezin ürkütücü derecede durgun sularının altında yavaşça battı.

"Bunun sebebi ne olabilir?" diye fısıldadım.

"Hiçbir fikrim yok." Casteel'in bakışları, rüzgara karşı yelkenleri çevirmek için mücadele eden adamların bulunduğu daha uzaktaki gemilere kaydı.

Aşağıya baktım. Lowertown'ın sokakları ölümlüler ve muhafızlarla doluydu. Birçoğu iskelelerin yakınında dururken, diğerleri limanda gemilerden indirilen malların bulunduğu vagonların arasında koşturuyordu. Lowertown'ın güney kesimi,

geminin battığı körfez bölgesine en yakın olan kısmı, bulunduğumuz yerden görünmüyordu, ama oradaki sokakların da kalabalık olduğunu tahmin ediyordum.

"Cas!"

Kieran'ın sesiyle döndük. Bize doğru koşuyordu, arkasında Naill vardı. Naill geri çekildi, Casteel'e dönerken gerginlik dudaklarını büzüştürdü. "Suda bir şey var."

Bu belirsiz ama ürpertici ifade tüylerimi diken diken etti. Tekrar denize döndüm. Su hala sakindi ve içinde tek bir ruh bile yoktu. O gemide kim varsa ya karaya çıkmış ya da denizin dibine gömülmüştü.

Hissettiğim bazı şeylerden dolayı, ikinci seçeneğin doğru olduğuna dair içimde kötü bir his vardı.

"Orada ne olduğu hakkında herhangi bir ayrıntı var mı?" diye sordu Casteel.

"Onlar..." Naill nefesini çekerek denize baktı. "Gemiye neyin yaptığını kimse görmedi." Çenesini zar zor görünen gemiye doğru salladı. "Ama suda bir şey görüldü. Ve tanrılar adına, buna inanacağınızı sanmıyorum."

"Deneyin bakalım," dedi Casteel.

"Ceeren."

Başımı hızla çevirdim. "Ne?"

"Evet." Naill kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. "Birkaç liman işçisi, gemi saldırıya uğramadan hemen önce suda yarı insan yarı balık yaratıklar gördüklerini söyledi. Bana ceeren gibi geldi."

Casteel ve Kieran'a döndüm.

"Ceerenler soyu tükenmiş," dedi Casteel. "Saion uykuya dalmadan önce, savaştan önce öldürülmüşler."

Denize doğru döndüğümde ensem karıncalandı. "Ceerenler tanrılardan türemişlerdi." Geminin en son görüldüğü bölgeye doğru sürüklenen birkaç sandal ve suda gözetleyen adamları izlerken parmaklarım Rise'ın taşına bastırdı.

"Ve tanrılar uyanık."

"Siktir," diye mırıldandı Kieran. "Umarım sadece yunusları görmüşlerdir."

Öyle olmasını umabilirdik, ama üçümüz de gerçeği biliyorduk. Havada hala bir tuhaflık hissediliyordu.

Casteel yanımdaki taş a yaslandı. "Emil nerede?"

Güneş ışığı aniden kayboldu ve bakışlarımızı yukarıya çevirerek ufukta aniden beliren kalın, ağır, mürekkep rengi bulutları gördük. Wayfair'in fildişi duvarlarını saran rüzgârla kenarları dalgalanmıyor ya da değişmiyordu. Gökyüzünde kayarken ürkütücü bir şekilde sabit kalıyorlardı.

"Bu iyiye işaret değil," dedi Casteel.

Geri adım atarak, gökyüzünde dökülmüş mürekkep gibi yayılan bulutlara odaklandım. Gölge, birbirine sıkışmış, aralarında dar ve dolambaçlı sokaklar bulunan evlerin ve iş yerlerinin terakota çatılarına düştüğünde döndüm. Garden District, daha doğudaki Cliffs of Sorrow'a doğru uzanan bölge gibi karardı.

Gölge Tapınağı, tüm ışığı emen karanlık bir boşluk gibi belirliyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Casteel, bakışlarımı ona çevirdim. Stonehill'in inşa edildiği kayalık alanın tabanına bakıyordu. "O ahırda olması gerekiyordu."

Sokaklarda uzun boylu, kumral saçlı Malik'i bulmam bir saniye sürdü. Wayfair'in arazisini kesen, kale ile malikâne arasındaki dar geçitte iki askerle birlikte duruyordu.

Naill çıkıntıdan aşağıya baktı. "Muhtemelen neler olduğunu anlamaya çalışıyordur." Dışarıya eğilip Malik'in adını bağırdı.

Aşağıda, Malik başını çevirdi. Askerlerden uzaklaştı, kaşlarını çattı ve sonra

bizi görünce düzeldi. Dudakları hareket etti, ama ne dediğini duyma fırsatım olmadı.

Lowertown'ın güney sınırından —bu bağırışlar hızla çığlıklara dönüştü ve kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı.

Aşağıdan, Lowertown'ı dolduran dükkanlardan ve dar apartmanlardan gök gürültüsü gibi bir ses yükseldi. Dışarı eğildim, gözlerimi kısıarak baktım. Sokaklar canlı görünüyordu, ama değillerdi. Orası bir kalabalıktı...

Korku içimi kapladı ve dar sokaklarda koşuşturan, bazıları yaya, bazıları at sırtında veya arabalarda olan insan kalabalığı karşısında geri çekildim.

Tanrım.

Onlar ilerlerken, itişip kakışarak, birbirlerinin üstüne tırmanarak koşarken, Lowertown'un güney sınırından ve limandan uzaklaşıp daha yüksek bir yere ve Wayfair'e doğru koşarken, dehşet beni sardı.

Askerler iç Rise kapılarından dışarı dökölerek emirler yağdırıyor, insanları sakinleştirmeye ve bir parça düzen sağlamaya çalışıyorlardı, ama sonunda panik içinde kayboldular. Acı çığlıkları keskin ve keskin, sokaklarda yaşanan felaketten uzaklaşırken irkildim. Eather içimde yoğun bir şekilde titreşiyordu. Panik ve korku yükseldi, üzerime çöktü. Kızgın bir acı duyularımı kazıdı.

—

Casteel aniden yanımda belirdi, yanaklarımı kavradı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Poppy, bunu kapatmalısın."

"Biliyorum." Nefesim zayıf ve acı vericiydi, artık ölümün habercisi olduğunu bildiğim daha derin, ağrılı nabzı hissedince irkildim. Saldırıya karşı nefes almaya çalıştım ve özün talep ettiği şeye boyun eğmedim — müdahale edip kaybedilen hayatları geri almaya. Kıtada olduğum süre boyunca bu kadar yoğun olmamıştı.

Rüzgâr uluyor, saçlarımın tellerini çekiyor ve gözlerimi kapattığımda yüzlerimizin etrafında savuruyordu.

Aşağıdaki kaosu engelliyordum. Zihnimde hızla bir duvar ördüm, taş üstüne taş yığarak onu tüm Yükselişlerden daha yüksek hale getirdim. Panik ve korku, acı veren ısırıklar ve bedenlerini terk eden ruhların acısı kaybolana kadar, onları geri getirme ihtiyacı da onunla birlikte kayboldu.

Ağzım kurumuş, gözlerimi açtım. Casteel bana bakıyordu. Gümüş çizgili altın rengi gözleri benimkileri araştırıyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım, daha fazla hava çekerek. "Bunu senden duymam lazım."

"İyiyim," dedim, sesim kısılmıştı.

"İyi." Gözleri bir saniye daha benimkilere takıldı, sonra elleri kaydı.

Biraz daha dengeli hissederek, aşağıdaki manzaraya geri döndüm. Kalabalık, arazinin daraldığı, bizim altımızdaki bölgeye yaklaşıyordu.

"Bak." Naill, koydaki sandalları işaret etti.

Ahşap teknelerden biri diğer ikisinden daha uzağa sürüklenmiş ve şimdi geminin battığı bölgenin üzerindeydi. Adamlar yavaşça ayağa kalkarak suya bakakaldılar.

Her şey saniyeler içinde oldu. Adamlar... Tanrım, hiç şansları yoktu.

Keskin bir çatlama sesi duyuldu ve tekne altlarında parçalandı, sanki deniz onları yutmuş gibi adamları durgun suyun altına çekti. İkinci teknedeki diğer adamların çılgınca kürek çekmeleri, teknenin de batmasıyla sona erdi. Eather'ı çağırırken bakışlarım üçüncü tekneye kaydı.

Benim irademle birlikte öz yüzeye çıktı ve sandal ortadan kayboldu.

Bir saniye önce oradaydı, sonra *yok oldu*. Bağırış yoktu. Çılgılık yoktu. Suda tek bir kürek ya da tahta parçası bile yüzmüyordu.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı Kieran.

Casteel, kardeşini aramak için çıkıntıya doğru dönünce, insan seli aşağıdaki alana ulaştı. Onu girişin yakınında buldum...

Yürüyen, koşan ve at sırtında ilerleyen insanlar, Rise'ın kapalı kapılarına çarparak ilerlerken, kulakları sağır eden bir gürültü yükseldi. İnsanlar suda bulunan şeyden kaçmak ve kalenin güvenli alanına ulaşmak için çaresizce birbirlerini ezip geçerken, yüksek tizli, acı dolu çığlıklar havayı yırttı.

"Kardeşini al," dedim, Casteel'in bana doğru dönmesine neden oldum.

Dönerek, koşmaya başladım. Kieran ve Casteel'in bağırdığını duydum ama durmadım. Ayaklarım taşları sertçe vururken, daha da sertçe itiyordum...

Ayaklarım taş yerine çimlere çarptığında, gölge adımıyla avluya geldiğimi fark ettim. Birkaç muhafızın kapının yanında durduğu yerden bir metre kadar uzaktaydım. İnsanlar kapıya vurdukça kapı sallanıyordu.

"Kapıları açın!" diye bağırdım. "Lanet olası kapıları açın!"

Ya askerler çığlıkların arasında beni duyamıyorlardı, ya da beni görmezden geliyorlardı.

Demir ve ahşap titredi. Siktir et.

Yavaşlayarak, zihnimde iradem oluşurken eather'ı çağırdım. Üç dört Atlantisli'nin kaldırdığı ağır demir çubuk havaya yükseldi ve muhafızları geriye savurdu. Muhafızlar dönüp, şokları zihnimde inşa ettiğim duvarları delirken, çubuk ağır bir gürültüyle yana düştü. Kapılar gıcırdadı ve sonra açıldı.

Yaya ve at sırtındaki insanlar avluya akın etti, muhafızları yutarak doğrudan bana doğru koşular. Gözlerim, korkmuş bir atın geniş, yuvarlanan gözleriyle buluştu. Büyük bir araba tekerleği birdenbire ortaya çıkmış gibi göründü, arabanın yan tarafına çarptı ve onu iki tekerleğin üzerine yan yatırdı, sürücüyü

koltuğundan fırladı. Sallanan arabanın ağırlığı atı çekmeye başladığında omuzları benim omuzlarıma çarptı.

Eather benim irademe katıldığında ileri atıldım, arabayı durdurdum ve sonra indirdim. Tam olarak nazik bir hareket değildi. Bunun için vaktim yoktu. Tekerlekleri akslarından koptu ve dikkatim atı bağlayan kayışlara kaydı. Onları kopardım ve hayvanı serbest bıraktım. At, toynaklarıyla yeri parçalayarak koşarken, onun yolundan zar zor kaçabildim. Bir çığlık duyunca hızla döndüm...

Başka bir araba, bir grup genç liman işçisine doğru hızla ilerliyordu. Bu gençler, henüz yirmili yaşlarına yeni girmiş erkeklerdi. Hızlı hareket ederek, arabanın önünden kaçmaya ve yolundan çekilmeye çalıştılar, ama gidecek hiçbir yer yoktu. Her yer insan ve arabalarla doluydu. Diğerlerinden daha küçük, parlak havuç rengi saçlı biri, tanrılar adına, bir cesedin üzerine takılıp düştü.

Birkaç yaş büyük olan başka bir çocuk geri döndü ve ayak sesleri ve bağırışlar arasında anlayamadığım bir isim haykırdı. Sürücüsüz vagon onlara doğru yaklaşıırken, geri koştu ve kayarak genç çocuğu yakaladı.

Elimi uzattım ve eather aceleyle benden ayrıldı. Gümüş rengi bir ışık arabayı kapladı ve araba havaya yükseldi, hala dönen tekerlekleri, küçük çocuğun üzerine atlayan büyük çocuğun yanından kıl payı geçti. Başını bana doğru çevirdi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çekil," diye bağırdım. "Hemen çekil!"

Oğlan ayağa fırladı ve diğerini de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Onlar güvenli bir yere ulaştığında, arabayı geri indirdim.

Atlantisli bir asker gördüğümde onların yanına ulaşmıştım. "Yüksek bir yere çıkın," dedim çocuklara.

Büyük olan, elime bakarken bana bakakaldı. Altın rengi, cildimdeki gölgelerle karışarak kıvrılıyordu.

"*Sen o'sun,*" diye bağırdı küçük çocuk, terden sırılsıklam olan kızıl saçları kızarmış yanaklarına yapışmıştı. Büyük olanın karnına dirsek attı. "*Micky, o'sun.*"

"Uh-huh," diye mırıldandı Micky, hala bakarak.

"Gidin," diye onları teşvik ettim, askere doğru bakarak. Birkaç kişi daha ona katılmıştı ve açık kapılara doğru ilerliyorlardı. "Hemen."

Umarım beni dinlerlerdi, gölge adımlarıyla askerlerin olduğu yere gittim. En yakınımıdaki askerin kolunu tuttum. Şaşkınlıkla bana saldırdı.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedim.

Durdu, yüzü soldu. "Majesteleri, fark etmedim..."

"Sorun değil," diye sözünü kestim. "Bu kalabalığı kontrol altına alıp yüksek bir yere götürmenizi istiyorum."

Asker yutkundu. "General Aylard bize limana gitmemizi emretti..."

"General Aylard'ın ne dediği umurumda değil," diye araya girdim ve onun yanından geçerek diğer askerlerin dikkatini çektim. Onlar dönünce altın ve fildişi renkli pelerinleri rüzgarda dalgalandı. "Size bu kalabalığı kontrol altına almanızı söylüyorum. Sudaki her ne varsa onunla ben ilgileneceğim."

Umarım.

"Elbette, Majesteleri," koyu tenli bir muhafız hafifçe başını eğerek dedi. "Sa'Quir, Volour'un ekibini kapılara götür. Gelen arabaları durdurup atları serbest bırakmalarını sağla."

Asker hızlıca emirlerini verirken, ben nefes aldım ve kapılara döndüm. Casteel'in Malik'e ulaşmasını umarak, kendimi rıhtıma doğru yönlendirdim.

Rüzgâr dinmiş, rıhtımın tahta döşemeleri ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Denizi taradım, sular normalde olduğu gibi çarpıcı mavi tonunda değil, koyu renkteydi. Derin bir nefes aldım ve havada tuz kokusunu

ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Mide bulandırıcı tatlı bir koku... bayat leylak kokusu.

Ölüm.

Kolis.

Rıhtıma demirlemiş gemilerin arasında su aniden şiddetli bir şekilde çalkalanmaya başladı. Çocukken Stroud Denizi'nin güney kıyılarında yürürken Ian'ın anlattığı hikayelerden biri gerçeğe dönüştü ve sudan, at başı ve vücudu olan ama gözlerinin altında solungaçları bulunan yaratıklar ortaya çıktı. *Solungaçlı* atlar, parlak mavi ve pembe mercanlarla kaplı, çıkıntılı, keskin kemiklere yapışmış pürüzsüz, soluk tenliydi.

Denizatı.

Onlar *denizatı*ydı. Ve yalnız değillerdi.

BÖLÜM 31

POPPY

Biniciler sırtlarında çömelmişlerdi ve üzerlerinde asılı olanların deniz yosunu mu yoksa giysi mi olduğunu anlayamadım. Atlarıyla aynı durumdaydılar — donuk gri etten çok kemik ve kireç beyazı midye kabukları vardı ve ince tendonlar ve denizin iradesi tarafından bir arada tutuluyor gibi görünüyorlardı. Bir eliyle dizginleri tutarken, diğer eliyle gölge taşı orak kılıçlarını kaldırmışlardı.

Atlar, toynakları kumlu sahile basarken çığlık attılar. Bu bir kışneme ya da kışneme sesi değildi. Ses bozuktu, neredeyse kuş sesine benziyordu ve son derece korkutucuydu.

Ve ben orada, ağzım açık ve şok içinde dururken, onlar yanımdan geçip gittiler, düzinelercesi Lowertown sokaklarına doğru ilerliyordu. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, ama şaşkındım.

Denizati mı?

Gerçek miydiler?

Rıhtımdaki işgal altındaki gemilerden gelen bağırışlar dikkatimi çekti. Sağımdaki birkaç iskelede büyük bir ticaret gemisi sallanıyordu. Bakışlarım aşağıya indi ve bağırışlarının nedenini gördüm.

Ceeren.

Ya da en azından ceeren'in nasıl görüldüğünü tahmin ettiğim şey. Gemilerin yanlarına tırmanıyorlardı, üst vücutları ölümlüler gibiydi — *uzun zaman önce ölmüş* ölümlüler. Etleri binicilerinki gibiydi: yamalı ve midye ve yosunlarla kaplı. Alt

yarısı deniz canlıları gibiydi, pullu ve yüzgeçli — gerçekten, çoktan ölmüş deniz canlıları.

Kaslarından çok kemikleriyle gemilerin yanlarına nasıl tırmanabildiklerini anlayamıyordum, ama bu dünyadan olmayan bir güçleri vardı. Tırnakları veya pençeleri ahşabı çiziyor ve parçalar halinde koparıyordu. Ahşaba bunu yapabilirlerse, et ve kemik onlar için hiçbir şey olmazdı.

"Okçular!" iç Rise'dan bir ses geldi. "Ateş edin!"

Oklar havayı keserek dalga dalga ilerlerken, ben belimden döndüm. Okların uçları kırmızı renkte parıldıyordu. Kan taşı. Oklar binicilere ve atlarına isabet etti, et ve kemikleri delip geçti. Okların çarpması, binicileri çürümüş eyerlerinden düşürmedi.

Onları *paramparça etti*.

Kan taşı, onların zamanında silah olarak kullanıldığından emin olmadığım bir şey, tanrıları öldürebilir miydi? Şey, ölü tanrıları. Bu bir fark yaratır mıydı? Bilmiyordum, ama tam anlamıyla ölümlü formda ceeren olan o biniciler tamamen, tamamen ölmüştü.

Aklım sürekli bu gerçeğe dönüyordu. Ölü ceerenler, Lowertown sokaklarında denizati sürüyorlardı. Ve sadece iki varlık ölüleri bu şekilde diriltebilirdi.

Gerçek Ölüm İlkeleri ve Gerçek Yaşam İlkeleri.

İçgüdülerim bana bunu yapamayacağımı söylüyordu, en azından yaşam ve ölüm gücünün binlerce yıl öncesine kadar uzanabileceği bu ölçüde yapamayacağımı. Hayır. Bunun için özün bir Mahkeme'ye bağlı olması gerekirdi.

Kafam karışıkça midem rahatsızlık hissiyle kıpırdanmaya başladı. Dün gece olduğu gibi, onu hissetmiyordum. Burada değildi, ama...

Onun iradesi buradaydı.

Bir ok yanımdan vızıldayarak geçti, geminin yan tarafındaki bir ceeren'e çarptı ve beni sersemliğimden uyandırdı. Burada durup ne yapıyordum?

İleri adım atarak eather'ı çağırdım ve o hemen yanıt verdi, damarlarımı doldurup görüşümü altın rengi gölgelerle kapladı. Sağ elimi kaldırdığımda parmak uçlarımdan öz parladi. Geminin korkuluklarına ulaşan ceeren'e odaklandım. Parmak uçlarımdan çıtırdayan, ışıık saçan bir ışıık fışkırdı, benimle gemi arasındaki boşlukta bir yay çizdi ve korkulukların üzerinden atlayan ceeren'e çarptı.

Rüzgâr tekrar şiddetlendi, bluzumun kenarlarını çırpıp yüzümü denizden gelen sisle nemlendirirken, ben Casteel'in benzersiz işaretini arıyordum. Koyu baharatlar, çam ve kış meyvelerinin yoğun kokusunu bulduğumda, ona *notam* açtım ve başka bir ceeren'i yok etmek için rıhtımların üzerinden bir eather okunu fırlattım.

Bu Kolis'in vellá'sı. Onun iradesi, dedim ona, denizden yeni biniciler dalgası yükselirken. Bir ok yağmuru yağdı, yarısından azı hedefleri vurdu. Casteel'in varlığı düşüncelerimi okşarken diğer elimi uzattım.

O zaman, vasiyetine ne düşündüğümüzü ona gösterelim.

Eather *benim* isteğimi yerine getirerek, gemiye tırmanan ceerenlerin üzerine bir ağ gibi çökerek onları anında parçaladığında gülümsedim.

Bir kılıcın çınlaması dikkatimi şehre çekti. Askerler ve muhafızlar, bazıları at sırtında, bazıları yaya olarak, sokaklarda ceerenlerle karşılaştılar ve kan taşı ile gölge taşı çarpıştı.

Kaosun içinde Casteel'i buldum. Onun avcı gibi zarif hareketleriyle, binicisi bir muhafızı yere sermiş olan bir denizati'nın kemikli bacağını kan taşı kılıcıyla keserken onu görmemek imkansızdı. Casteel alçak bir taş duvara doğru fırladı, duvardan atladı ve dönerek kılıcı bir binicinin göğsüne sapladı. Çömelerek yere indi ve bakışları benimkilerle buluştuğunda yumuşak bir hareketle ayağa kalktı.

Sırıttı, sonra başka bir biniciye döndü. Çok kibirliydi.

Onun çok gerisinde, iki kılıç sallayan Kieran vardı. Ve at sırtında... Malik vardı. Bir at ve görünüşe göre bir silah bulmuştu. Casteel'in kardeşini izlerken, ruhumun dengelenmesi için kendime biraz zaman tanıdım. Onu daha önce hiç savaşıırken görmemiştim. Dar ve dik sokaklarda atını sürerek, dizlerini atın yanlarına sıkıca kilitleyerek eyerin üzerinde durdu ve kılıcını acımasız bir yay çizerek bir biniciyi kesti. Uçurumun yakınındaki bir hareket dikkatimi çekti.

Casteel yokuş aşağı koşarak kayalıklardan atladığında midem sıkıştı. Delano'yu ve yanındaki siyahımsı gri kurtları hemen tanıdım. Sage. Kürk ve kaslarla bulanık bir şekilde sıçrayarak, bir biniciye kemikleri sarsan bir güçle çarptı. Ceeren'in boğazındaki ince deri şeritlerine dişlerini geçirdiğinde irkildim. Tadı iyi olamazdı.

Dudaklarımı kıvrarak, düşmüş kılıçlar olacağını bilerek rıhtıma doğru yürümeye başladım...

Rıhtım aniden sarsıldı ve kalbim bir an durdu. Deniz köpürmeye başlayıp tahtaların üzerine su sıçratmaya başladığında bir adım geri attım. Tahtalar keskin bir çatırtıyla parçalandı. Kabuslardan çıkmış gibi kemikli bir el ortaya çıktı, bileğimi sıkıca kavradı ve soğuk ve yapışkan dokunuşuyla sertçe çekti. Bacağımda keskin bir ağrı hissedince çığlık atmamı yuttum. Suyla kayganlaşan tahtada dengemi kaybettim ve sırt üstü sert bir şekilde yere düştüm. Bir başka yumruk iskeleyi delip tahtaları parçaladı. İki el arasındaki boşlukta çatlaklar oluşurken tüm yapı titredi ve gürültü çıkardı. Ceeren'in başı ve omuzları ortaya çıktı ve kafatasına yapışmış keçeleşmiş saçlar ve deniz yosunları vardı. Erkek mi kadın mı olduğunu anlayamadım, ama gövdesinde hiç et yoktu ve göğüs kafesinin içi boşluğunu görebiliyordum. Ama dudakları ve gözleri vardı — gözleri geniş ve bir uçurum kadar siyahtı, ancak ortaları ölümün kırmızı parıltısıyla yanıyordu. Dudakları

kabuğunu soyup, Craven'ın kıskanacağı kadar sivri dişlerini ortaya çıkardı ve alt yarısını delikten kaldırdı.

Ceeren güldü, sesi kalın ve ıslaktı, iğrenç bir tatlı ve çürümüş balık karışımı gibi kokan tuzlu suyu kusarken.

"Kusacağım," diye fısıldadım, gölge taşı hançerimi kınından çıkarırken boğazımın arkasında safra birikiyordu.

Kahkaha kesildi ve başını eğdi. "Yüzüne doğru," diye bitirdim, yukarı doğru sıçrayarak Bıçağı göğsüne sapladım.

Kemikler — *yumuşak kemikler* — ceeren iğrenç kokulu küle dönüşmeden bir saniye önce çatırdadı.

Tiksinerek, tüm rıhtım sallanıp tahtalar eğilmeye başladığında ayağa kalkmaya başladım. Ceeren sudan fırladığında deniz suyu yüksek bir köpük püskürmesi halinde yukarı doğru patladı. Arkasında bir tane daha belirdi, rıhtıma indi ve yapının eğilmesine neden oldu.

"Kahretsin," diye tısladım ve kaymaya başladım.

Yanlara doğru dönerek bir tahtayı yakaladım. En son ihtiyacım olan şey suya düşmektir. Parmaklarım pürüzlü tahtayı kavrarken, bir ceeren bana uzandı. Kılıcı salladım ve boynunun yan tarafına sapladım. Ceeren parçalanırken, bir el baldırımı kavradı ve çekti. Rıhtım sallanıp battıkça kolum ve yanımdaki kaslar ağrıyordu. Ceeren beni kullanarak iğrenç vücuduna tırmanırken, bacaklarım suyla doldu.

Kafamın üzerinde bir kan taşı kılıcı yay çizerek ceeren'in boynunu kestiğinde, narenciye ve kar kokusu beni sardı.

"Yüzmeye mi çalışıyorsun?" Casteel kolunu kolumun altına soktu ve beni sudan çıkardı. "Yoksa ölü şeylerle mi oynamaya çalışıyorsun?"

"İkisi de değil," diye nefes nefese cevap verdim, bir kez daha ayağa kalkıp kıyıya doğru koşmaya başladım. "Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden bana göz kırptı, elimi tuttu ve rıhtım arkamızda çökerken hızını artırdı. Bir kez olsun ona yetişebildim.

Rıhtıma ulaştığımız anda, iskeleye doğru döndük ve onun şiddetle çalkalanan suya düşmesini izledik. Deniz, derinliklerinden yaratıkları kusuyormuş gibi görünürken, dar gayzerler ortaya çıktı.

Ceerenler kıyı boyunca karaya çıktılar — onlarca değil, *yüzlerce* Ceeren, gemilere üşüşüyor ya da denizden at sırtında çıkıyorlardı.

"Siktir," diye mırıldandı Casteel, beni yanına çekerek şehre geri döndük.

Kieran'ın bir biniciyi eyeriyle yere düşürdüğünü gördüm. Naill onunla birlikte sokaktaydı, Emil ise yakınlarda at sırtındaydı. Malik daha yakındaydı, alt sokaklarda, çenesini sıkarak kılıcını kaldırdı ve dizlerini kullanarak atını ileriye doğru sürdü.

Delano ve Sage onun arkasındaydı, iri beyaz kurt bizim yönümüze endişeli bakışlar atıyordu, sonra bir binici görüşümü engelledi. Dikkatimi kalan iskelelere çevirdim. Midemde mide bulandırıcı bir korku düğümü oluştu. Ceeren, rıhtımın daha ilerisindeki iki gemiyi daha batırmıştı. Ve biniciler...

Her yerdelerdi. Altısı etrafımızı sarmış, atlarının nalları tahtaları çatlatıyordu.

Öne atıldım ve hançerimi bir denizati göğsüne sapladım. *Öldü. Zaten öldü,* diye kendime hatırlatmaya devam ettim, Casteel biniciyle ilgilenirken.

"Keşke bir kılıç alsaydın," dedi Casteel, canavarın kafasını keserken. "Böylece bu kadar yaklaşmak zorunda kalmazdın."

Onun kolunun altından geçip düşmüş binicinin önüne atladım. Benim gözlerim onun kapkara gözleriyle kilitlendiğinde, o da orak bıçağını salladı...

İçinde soluk bir parıltı belirdi, gümüş rengi ve çok hafif bir kırmızı tonu vardı.

Kolis.

Varlığının her parçası onun bana baktığını biliyordu.

Binici kılıcını geri çekti ve kendini savunmasız bıraktı.

İleri atıldım ve hançerimi göğsüne sapladım.

Casteel bir binicinin altından kayarken, ben de döndüm ve denizati karnından ikiye böldüm. Aklımdan, ilk dalga binicilerin yanımdan nasıl geçtiği geçti. Ceeren'in beni yakalamaya çalıştığı ama saldırmadığı.

Tıpkı *grul* gibi, kanımın tadını aldıktan sonra.

Binici yere düştüğünde kalbim hızla çarpmaya başladı. Gözlerimiz buluştu ve daha önce olduğu gibi aynı şey oldu. Saçlarının ve deniz yosununun arasında, o parıltı yeniden alevlendi.

"Seni görüyorum," diye fısıldadım ve Casteel bana doğru döndü. "Umarım bunu hissediyorsundur."

Işığın rengi saf kırmızıya dönüştü. Ağzını açtı ve tırtıklı dişleri ortaya çıktı. "*Öyleyse...*"

Hançeri alnına sapladım. "Siktir git."

Casteel'e baktığımda ceeren parçalandı. "Kolis," diye hırıldadım. "Onlar aracılığıyla gözetliyor."

Gözlerinde ışık parladı ve eti inceldi. Dönerken derisinin altında hafif gölge izleri hareket etti ve en yakınındaki biniciye iki kılıcını da sapladı.

Su sıçradı, başka bir süvari grubunun geldiğini işaret ediyordu. Küfrettim ve geri adım attım. Bir an sonra, Casteel'in sesi *notam* aracılığıyla bana ulaştı.

Senin gibi özü kontrol edebilecek miyim, henüz bilmiyorum. O sıçradı, havada dönerek iki kılıcıyla ölümcül bir yay çizerek dışarı doğru savurdu ve tek bir akıcı hareketle iki biniciyi yere serdi. *Ve sen yeni uyandın.*

Yüksekliğe ulaşmak için bir yığından atlarken, karaya çıkan bir süvariye vururken onun ne demek istediğini anladım. Eather'ı kullanmaya devam edemezdim. Beni zayıflatırdı. Ama ceeren süvarileri kıyı boyunca koşarken, başka seçeneğim olduğunu düşünmedim.

Wayfair'in açık kapılarına doğru gitmiyorlardı. Doğrudan şehre gidiyorlardı ve o bölümdeki dış duvarlar bir evden daha yüksek değildi. Onlar için engel teşkil etmeyecekti. Önce Lowertown'un en kalabalık bölgesine ulaşacaklardı, balıkçılar ve tüccarların yaşadığı, evlerin küçük ama ailelerle dolu olduğu, kaçmak için çok genç ya da çok yaşlı olan insanların yaşadığı bölgeye. Peki ya orayı geçerse? Tanrım. Croft's Cross ve Garden District'e akın edeceklerdi.

Casteel bir ceeren'i suya geri tekmelediğinde, içimde bir korku filizi filizlendi. Elimi tuttu ve sıkıca sıktıktan sonra bıraktı. Uzakta, bir draken uçarak bize doğru geliyordu.

Aurelia.

Onu çağırmamıştım. Çağırman da mümkün değildi. Çatışma çok yakındı ve alevler gemileri ve içindekileri yok edecekti. Onun şaşkın ve hayal kırıklığı dolu sesi, bunu bildiğini gösteriyordu.

"Geceye kadar şehrin yarısını yok edecekler," diye fısıldadım, ceeren binicileri etrafımızı sararken. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Engelleyeceğiz." Casteel sırtını bana döndü.

"Engelleyeceksin." Kılıcını daha sıkı kavradı. *Bunlarla ben ilgilenirim. Sen gerisini hallet. İşini yap, kraliçem. Sonra seni besleyeceğim.*

Eather, bakışlarımla birlikte önce sıcak bir titreşim yaydı, sonra soğudu.

sokakları süpürdü. Kayalıkların üzerine ulaşan binicilere odaklanırken görüş alanımın köşeleri karardı. Gölge taşı kılıcını kınına koydum.

"Ve sonra," dedi Casteel, dudakları şakağımı okşarken, "seni becereceğim." Geri çekildi. "Sertçe."

Bir binici ona doğru döndü ve kulakları delen bir çığlık attı.

"Kapa çeneni." Casteel döndü ve kılıcı denizati boynuna sapladı, ardından düşen binicinin boğazına sapladı.

Karın kaslarım kasıldıkça içimde buz gibi sıcak bir enerji yükseldi. Böyle bir anda benden böyle bir tepki almayı başarmak Cas'a kalmıştı. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, etrafıma altın rengi gölgeli bir sis gibi yayıldı. "Söz mü?"

"Her zaman." Etrafımdaki hava şarj olurken, o öne atıldı ve kılıcıyla savurdu.

Güç ayak parmaklarımın ucundan yükseldi, bacaklarımdan yukarı çıktı, karnımı kapladı ve göğsümü doldurdu. Rüzgâr uğuldadı, rıhtımı çevreleyen sokak lambalarını salladı ve yukarıdaki kalın, sert bulutları karıştırdı. Casteel dönerek kılıcıyla bir darbeyi savuştururken, ince güneş ışığı parçaları karanlığı deldi. Göğsüm, ölümün soğukluğu ve yaşamın sıcaklığı damarlarımın içinde çarpışana kadar güçle dolup taşarken yanıyordu. İleri adım attım, etrafımda rüzgâr uğuldayarak esiyordu, gözeneklerimden sızan güç havayı doyuruyordu. İnce bulutların hemen altında bir şimşek gökyüzünü yırttı. Bir başka şimşek daha çaktı ve titreyen, buz gibi gücün sıcaklığı başımı sardığında yanıımızdaki suya çarptı.

O anda bir şey oldu.

Sanki içimde bir uçurum açılmıştı. Esans derinlere kök salmıştı. Kontrolü ele geçirmede ya da hakimiyet kurmadı. Kemiklerime yerleşip her hücremi doldurdu, ta ki esansla benim aramda hiçbir sınır kalmayana kadar.

Ben o oldum — İlkel gücün ta kendisi. Ve bu gerçekleştiğinde, ben hala Poppy'dim, ama... aynı zamanda değildim. Ben daha fazlasıydım. Beni çevreleyen durgunluktaki hiçlik kadar engin ve sonsuz bir şey, alemin özünden başka her şeyden kopuk bir şey.

Gözümün ucuyla, Casteel bir başkasını tekmelediğinde bir binicinin kılıcını kaldırdığını gördüm. Eather, etrafımda gölgeli altın bir sis olarak havaya yayıldı ve yanlarımdan yükseldi. Kalın dallar yılanlar gibi dönüp vurdu, biniciyi ve atını delip geçti.

Casteel bana doğru döndü ve hayranlığı beni sardı. "Vay canına..."

Sis yükseldi ve gümüş rengi közlerle doldu. Kalbim içimde oluşan basınçla gümbür gümbür atıyordu ve rıhtıma kanatların gölgesinin düştüğünü gördüm.

İradem şekillenirken, gökyüzünü yırtan şimşekler devam etti. Görüşümü kaplayan özün perdesi aralığında, Malik'in atını bize doğru çevirdiğini gördüm. Dudaklarını aralayıp başını geriye eğdiğini ve beni gözleriyle takip ettiğini gördüm.

Dönen bir Primal sis bulutu içinde yükselirken, Lowertown'ın sokaklarını, iç Rise'ın kapılarını ve içindekileri gördüm. Rıhtımın üzerinde yükselirken, kılıçların çarpışması, acı çığlıkları ve korku çığlıkları duyularım genişledikçe sessizleşti. Etrafımda, havada küçük eather lekeleri belirdi. Saf içgüdülerimle hareket ederek Aurelia'yı uzaklaştırdım. O da bana bir çağrı ile cevap verdi ve eather lekeleri parlaklaşarak Lowertown'u ay kadar parlak gümüş bir ışıkla kapladı.

Nefes aldım, gölgeli gümüş eather görüşümü kaplayan altını bastırırken başlangıcı ve sonu tattım. Kalbim donmuş kan pompalarken ısı geri çekildi.

İçimde artık hayat yoktu. Sadece
Ölüm vardı.

Kollarım yanlarıma döndü, avuç içlerim dışa doğru bakıyordu. İlkel öz, göz kamaştırıcı bir parıltıyla içimden fıskırdı

Lowertown'ı sarsan bir gök gürültüsüyle havada dalgalandı. Özden yayılan yaylar benden yayıldı ve hava yanmış ozon kokuyordu, eter gözün takip edemeyeceği kadar hızlı her yöne yayıldı ve ölümcül bir isabetle hedefini buldu.

Atlılar ve denizatıların tepeye ulaştıkları anda, cıvatalar onlara çarptı. Binaların arasında gürleyen, gölgeli gümüş şeritler sokaklarda kıvrılarak atlılara çarptı. Eather göğsümde parladı, kıvrılan eather şeritleri rıhtımda dönüp dururken,

askerler ve kurtadamlar arasında dolanarak binicileri tek tek parçaladı. Sis, etrafımda inceldi ve yavaşladı, ham enerji kemiklerimden koparak göğsümden çekildi ve beni uykumdan sarsılmış gibi titreyerek bıraktı. Bulutlardan uzaklaştıkça, özüne tutunarak, gemilerin gövdelerine dalgalar gibi çarparak altından akmasını istedim.

Saniyeler içinde, ne iç kesimlerde ne de koyda ceeren kalmadı. Ama...

Ama *başka* bir şey kaldı.

Eski ve unutulmuş bir şey, deniz tabanının derinliklerindeki yarıkların içinden kendini çekiyordu. Bir zamanlar Abyss'teki ateş göllerinde var olan bir şey.

Bunu hissedebiliyordum.

Nefesimi çekince alçalma hızım arttı. Boğazımı yakıp ciğerlerimi kavurdu. İniş yaparken tam zamanında uzuvlarıma his geri geldi. Darbe sarsıcıydı ve bacaklarım neredeyse kemiksiz gibi hissederek sendeledim. Görüşümde siyah noktalar belirdi.

Güçlü, sıcak bir kol belimden beni yakaladı. "Seni tutuyorum." Casteel'in zengin, derin sesi başımın üstünde yumuşak bir şekilde yankılandı.

Kalbim çarparken, siyah noktalar gözümün önünde dans ederken, gömleğine tutundum. Onları silmeye çalışarak hızla gözlerimi kırptım. "Cas," diye nefes nefese söyledim. "Bir şey geliyor."

Tüm rıhtım sallanırken döndük. Yapılar gıcırdadı ve çatırdadı, Rise'daki çatlaklar gök gürültüsü gibi çatladı. Wayfair'in avlusundan çığlık sesleri yükseldi.

Kieran aniden yanıma geldi, kolunu sırtıma dayadı ve koy köpürmeye ve kabarcıklanmaya başladı. Su kaynamaya başladı.

Hiçbir uyarı olmadan, krallık şiddetli bir güçle sarsıldı ve bizi havaya fırlattı. Yere sertçe çarptığımda nefesim kesildi. Bir anlık şaşkınlığın ardından

bir an şaşkınlık yaşadktan sonra başımı çevirmeyi başardım ve Casteel ve Kieran'dan birkaç metre uzakta olduğumu fark ettim.

Düzensiz bir nefes alarak, koydaki gemiler sallanırken yanıma döndüm, ta ki gövdeleri sudan tamamen yükselene kadar—*geri çekilen* sudan.

Bu hiç iyi değildi. Hiç
de iyi değildi.

Delano yanımda belirlediğinde yumuşak kürk yanağımı okşadı. Su kıyıdan uzaklaşmaya devam ederken, belim ve bacaklarımın üzerine çöktü.

Kocaman, kemik beyazı ve çürümüş bir uzuv — tuzlu suyla kaplı bir dokunaç — sudan fırlayarak, ölü balıklarla dolu nemli toprağa çarptı. Kenarları iskeleyi parçalarken, başka bir dokunaç havada savruldu. Gölgesinin altında, adamlar güvertede koşturuyorlardı...

Hayır. Hayır. Hayır.

Eather'ı çağırdım, ama zayıf bir şekilde püskürdü. Tekrar denedim, korku nefesimi kesiyordu.

Dokunaç gemiyi havaya uçurdu, ahşap ve çelik kirişleri her yöne fırlattı. Eather, ani ölümlerin etkisiyle göğsümde zayıf bir şekilde attı...

Yaratık, bir leviathan, karaya oturdu, kemikli tentakülleri depoların teneke çatılarını parçaladı, tuğla ve tahtaları havaya uçurdu.

Poppy. Delano'nun taze, canlı izleri, kurtlardan nadiren hissettiğim bir şeyin parçaları cildimi çizdiğinde düşüncelerime dokundu.

Acı bir korku.

Gözlerimi geminin kalıntılarından ayırıp ufku gördüm — hayır, ufuk değildi. Şehrin Rise kadar yüksekte yükselen devasa bir su duvarıydı.

Böyle bir şey hiç görmemiştim.

Dalga kıyıya, bize doğru hızla ilerlerken, derin, gürültülü bir uğultu havayı doldurdu.

"Koş," diye Delano'ya fısıldadım. Bu çaresiz bir yalvarıştı, ama bunun bir önemi olmayacağını biliyordum. Kimse bundan kaçamazdı.

"Kaçman gerek," dedim ona yine de.

Asla.

"Delano," diye nefes nefese kaldım, kalbim burkulurken bizi gölge adımla kaçırmak için eather'ı çağırmaya çalıştım, ama o sadece parladı ve sonra söndü.

Hareket etmeye, kalkmaya zorladıkça kalbimi korku sardı. Kaslarım titriyordu, tek yapabildiğim bir avuç dolusu kürkü tutup Delano'ya tutunmaktı. O bile nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, başımı yana çevirip Casteel ve Kieran'ı ararken görüşüm bulanıklaştı. Delano yere çöküp vücudunu bana bastırırken ikisi de bize doğru koşuyorlardı.

"Poppy!" diye bağırdı Casteel, gölge adım atmaya başlayınca silueti bulanıklaştı.

Ama çok geçti.

Onlar benim tarafıma gelmiş olsalar bile, bunun bir önemi yoktu. Artık çok geçti.

CASTEEL

Aniden patlayan gümüş rengi bir ışık rıhtımı aydınlattı.

Draken — dişi, Aurelia.

Wayfair'in iç Rise'ının üzerine daldı, yeşilimsi kahverengi kanatları çatıların tepesine sürtünürken, benim leviathan — bir kraken — olduğunu bildiğim şeye gümüş rengi alevler püskürttü, ama beynim bunu kabul etmeyi reddetti. Yaratık kükredi, dönerek yeri salladı, uzuvlarını yere vurdu. Başka bir binanın sağır edici çatlağı

havada yankılandı. Ateşli eather, canavara neredeyse hiç etki etmemişti.

"Siktir," diye haykırdı Kieran. Altın rengi bir ışık gördüm, saf altın rengi bir ışık.

Başımı ona doğru çevirdim. Altın renkli ateş boynunda ve yanaklarında dönüyordu. Onun bakışını takip ettim ve içim burkuldu.

"Koş!" diye bağırdı Kieran, Sage'e doğru dönerek. Kurt adam rıhtımda donakalmıştı. "Lanet olsun, koş!"

Sage sıçradı, acı dolu bir uluma çıkardı ve dönüp bir sokağa daldı, havada uçuşan enkazdan kaçınarak.

Küçük bir çocukken bu tür bir dalgayı daha önce görmüştüm. Yer sarsılmıştı ve ardından devasa bir dalga iç kesimlere doğru gelerek Aegea ve Evaemon arasındaki küçük şehri silip süpürmüştü. Bundan kaçış yoktu. Yapılacak hiçbir şey yoktu.

Tek şansımızın gölge adım atmak olduğunu biliyordum, ama bunu başarabileceğimi hiç sanmıyordum — üçünü birden taşımayı. Kardeşimi kurtarmak için yeterince hızlı olabileceğimi bilmiyordum. Emil ve Naill için.

Ama lanet olsun, bunu yapacaktım. Bir şekilde.

Kimseyi kaybetmeyecektim.

Düşünmeden Kieran'ın kolunu tuttum ve Poppy ile Delano'nun yanına gölge adım attım. Hâlâ kolunu tutarak, öne düşmesini engelledim. Poppy, Delano'ya sarılıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, göz bebekleri büyümüş, özünün parıltısı sönmüştü.

"Onu buradan çıkarın," dişlerini sıkarak söyledi. "Ben hayatta kalacağım..."

"Seni bırakmayacağım," diye hırıldadım.

"Gitmelisin!" diye bağırdı... ya da bağırmaya çalıştı. Daha çok fısıltı gibiydi. "Onu götür."

Delano, Poppy'yi bastırırken başını çevirdi, kulakları düzleşerek bana havladı.

"Onu götürün!" diye bağırdı bu sefer.

"Kapa çeneni," diye bağırdım, içimde karanlık ve soğuk bir his yükselirken kolunu yakaladım.

"Cas!" Kardeşimin sesi duyuldu ve bakışlarım bir anda oraya kaydı.

Malik rıhtımdan bize doğru koştu, onu ezip geçecek dalgaya doğru.

"Aptal," diye tiz bir sesle bağırdım, kalbim deli gibi atıyordu. "Lanet olası aptal." "Onu ben yakalarım."

Kieran kendini kurtardı, dalganın gölgesi üzerimize düşerken dikleşti.

dalganın gölgesi üzerimize düştüğünde. "Ben..."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve o da benim hissettiğim şeyi hissettiğini anladım.

Ağır bir farkındalık dalgası, enerjinin bedenimde dans etmesine ve içimdeki eather'ın titremesine neden oldu. İçgüdülerimin bir kısmı, ne hissettiğimi, eather'ın neden uyarı olarak titrediğini ve parladığını, havayı kaplayan ani Primal gücüne tepki olarak ne olduğunu biliyordu. Poppy tam Primal olduğunda ondan aldığım hislere benziyordu.

"Cas," dedi Kieran boğuk bir sesle.

Malik aniden atının dizginlerini sertçe çektiğini gördüğümde, Poppy'nin kolu elim altında sertleşti. Kafamı kahverengi ata çevirdim.

Dalga havada asılı kalmış, köpüklü beyaz tepesi donmuş, sanki zaman durmuş gibi düşmeyi reddediyordu.

Bu tek başına herkesi şok etmeye yeterdi, ama bizim hissettiğimiz bu değildi. Ve benim bakışlarımı çeken de bu değildi.

Hareketsiz dalganın *içindeki* şeydi. Herhangi bir ölümlüden daha uzun bir figürün silueti. Algıladığımız şey buydu.

Gök ve Toprak'ın İlkel Varlığı. Toprak, Rüzgâr ve Su'nun İlkel Varlığı. "Saion," dedi Kieran, şoktan boğuk bir sesle.

Tanrı dalgadan ortaya çıktı, beyaz pantolonunun dalgalı kumaşı denizden hiç etkilenmemişti. Ten rengi koyu

kahverengiydi, gözleri saf gümüş küreler gibiydi. Elini kaldırdı ve dalgaların üzerine parıldayan gümüş bir perde düştü.

Perde çöktü ve benim içimdeki hava uğuldamaya, zonklamaya başladığında, açıkta kalan toprağa geri döndü...

Poppy'yi ve dolayısıyla Delano'yu kendime doğru çektim, dalganın kıyıya vurmasına hazırlandım.

Aniden parlak bir ışık alemi kapladı. Işık söndüğünde, Saion ile aynı ten rengine sahip başka bir tanrı bize sırtını dönmüş duruyordu.

Deniz rıhtıma doğru dalgalandı ama görünmez bir duvara çarpmış gibi görünüyordu — hayır, duvara değil.

Karşımızda duran tanrıydı. O bir İlkel gibi görünüyordu, ama... değildi.

Elini bir hareket ettirdiğinde, su itaat etti ve körfeze yerleşti.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Rhahar," diye fısıldadı Poppy.

"O, Gök ve Toprak Tanrısı değil," dedi Kieran, yavaşça Poppy ve Delano'nun arkasına çömelerek. "O, Ebedi Tanrı."

"Aynı zamanda Saion'un kuzeni," dedi Poppy ve ben, onun bunu bildiğinin daha sonra ona çarpacağını biliyordum.

Rhahar döndü, saf gümüş rengi gözleri bize —Poppy'ye.

Delano ayağa kalktı, göğsü düşük bir homurtuyla titriyordu. Ben öne doğru kayarak ikimiz de onu engelledik.

Rhahar kaşlarını kaldırdı, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılırken bize doğru yürümeye başladı.

Ben dik bir şekilde ayağa kalktım ve Delano'nun önüne geçtim. "Bir adım daha yaklaşma."

Gülümsemesi yayıldı, sonra onun eather'ı cildime değdiğinde durakladı. "Vay canına..." Rhahar başını yana eğdi. "Siktir."

"Az önce lanet mi dedi?" diye fısıldadı Poppy.

"Söyledim," diye cevapladı. Bir duraklama oldu ve tekrar konuşmaya başladığında, daha önce duymadığım bir aksan fark ettim

—her kelimede yuvarlanan ve yükselen bir ritim. "Bunda bir sorun mu var?"

"Hayır. Aslında yok," dedi, hareket etmeye çalıştığını hissettiğimde sesi biraz nefes nefeseydi. Keşke bunu yapmasaydı. Yorgunluğunun üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. "Sadece beklenmedik bir şeydi. Sen bir İlkel tanrısın."

"Ve?" diye sordu, ben onu anlamaya çalışırken. Kesinlikle hiçbir şey anlayamadım.

"Biraz uygunsuz görünüyor," dedi. "Hepsi bu." Kaşları yine kalktı. "Siktir mi diyorsun?"

"Evet," diye cevapladı.

"Poppy," dedi Kieran fısıldayarak, "konuşmayı kesmen en iyisi."

Rhahar'ın bakışları ona kaydı ve başını tekrar eğdi. "Attes doğruyu söylüyordu."

Bu isim beni gerdi, ama buna cevap veremedi, koyda bir patlama oldu.

"Oh, hayır," diye mırıldandı Poppy, endişesi bana da bulaştı. "Yine mi?"

Hortumlar dönmeye başladı ve parıldayan öz çizgileri oluştu.

"Sorun yok," diye bizi Rhahar teselli etti. Hiçbirimiz ikna olmamıştık.

Delano hariç.

Tüylü yaratık homurdanmayı kesmiş, düşmanlık yerine merakla İlkel tanrıyı izliyordu.

Huni şeklindeki yapılar çatırdadı ve yer sarsılırken saf etere dönüştü. Kraken'in ne halt ettiğini hiç bilmiyordum, ama seslere bakılırsa başka bir depo daha yerle bir olmuştu.

Saion'un üzerindeki bulutlar bir kez daha kalınlaşırken, eter Saion'un vücudunda dönüyordu. Essence, geniş bir hareketle körfezi kapladı, havada tıslayarak ve tükürerek. Gözlerimi önümüzdeki Primal tanrısından ayırmadım

gözlerimi ayırmadım, ama öz *bir şey* yapmıştı. Kraken kükredi.

"Yeterince yaklaştık," diye uyardım, özün bedenime daha fazla baskı uyguladığını hissederek.

"Yardım etmek için buradayız." Rhahar'ın adımları yavaşladı. "Daha önce burada olabilirdik, ama... kendi sorunlarımızla uğraşmak zorundaydık."

"Ne gibi sorunlar?" diye sordu Poppy.

Kieran'ın iç çekişini *hissedebiliyordum*. Rıhtım sallanırken, onun sessiz sesinde yorgunluğu *duyabiliyordum*. Gözümün ucunda, kraken geriye doğru savruldu, körfeze doğru sürüklenirken çekişe karşı mücadele ediyordu.

"Şuradaki şey Abyss'ten kurtarıldı," diye açıkladı, kraken'e doğru başını sallayarak. "Elimizden geleni yaptık..." Çırpınan bir dokunaç bizim yönümüze doğru sallanırken, elini kaldırarak onu geri savurdu.

"Üzgünüm," diye bağırdı Saion körfezden. Kraken'in çığlıkları arasında söylediği diğer sözler duyulmadı.

"Elimiz kolumuz doluydu," diye devam etti Rhahar, bakışlarını şehre çevirerek. "Senin de öyle." Poppy'yi görmek için yana eğildi. Başaramadı. Onu engelledim.

Göz bebeklerinin arkasında eather parlak bir ışığa dönüştü. "Kötü bir niyetim yok."

"Ne demek istediğin umurumda değil," dedim. "Seni tanımıyoruz."

Bakışları benimkilere kilitlendi. Uzun, gergin bir an geçti. Çenesindeki bir kas gerildi. "Ona benziyorsun."

"Attes mi?" Delano havayı koklarken Poppy dedi.

"Kyn."

Onun kim olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Belki bu İlkel tanrı dost canlısıydı. *Yardım ediyorlardı...*

Kraken başını kaldırdı, bir tentaclesini serbest bırakarak geminin yan tarafına çarptı.

Belki.

Ama Poppy zayıflamıştı ve enerjisinin daha da azaldığını hissedebiliyordum.

"Yardımcı olalım mı?" diye sordu Kieran, sesi gergindi.

"O kontrol altında tutuyor."

Kol, yakındaki bir iskeleye çarptı ve Poppy sıçradı. Ellerimi yumruk yaptım.

"Bundan emin misin?" dedim, Poppy'nin Delano'yu kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını hissederken.

Rhahar başını salladı. "Leviathan, Primaller bu alemleri yönetmeden önce de vardı. Bu formlarında bile tanrılar kadar güçlüdürler," dedi ve bunun, Leviathan'ın Kadimlerin tarafından yaratıldığı anlamına geldiğini anladım. *Neden*, kimse bilmiyordu. "Ve ölümlü alemdeyken özü gerçekten kullanmaktan kaçınmalıyız, aksi takdirde... başka sorunlar ortaya çıkar."

Delano homurdandı ve ben Poppy'nin işaretine odaklanıp onunla bağlantı kurarken kenara çekildi. *Lütfen arkamda kal.*

Bir an sonra onu duydum. *Hâlâ bu şekilde iletişim kurabilmemize inanamıyorum.*

Şu anda çok işimize yarıyor, dedim ona, Rhahar körfeze doğru bakarken. *Dinlemek istemediğini biliyorum, ama yorgunsun. Anlayabiliyorum.*

Kraken körfeze sürüklenirken su sıçradı. Sonunda.

"Saldıran tek şey kraken değildi," dedi Poppy.

Onun hareket ettiğini duymadım, ama bize yavaşça yaklaşan ayak sesleri duydum. Gerildim.

Malik, dedi Kieran.

Onun adını duyunca, dalgaya doğru geldiği için ona yumruk atmak istediğimi hatırladım.

Rhahar bize döndü. "Başka ne var?"

"Ceeren," diye cevapladım ve Rhahar'ın bakışları keskinleşti. "Ölü ceeren," diye ekledim.

"Ve denizati," dedi Poppy.

Rhahar gözlerini kırptı. "Denizati mı? Bu..." Başını salladı ve kararan bulutlara baktı. "Ben olgunluğa erişmeden önce yok olmuşlardı." Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. "Kolis onları çağırdı."

"Tahmin etmiştim," dedim ve biraz rahatladım. "Abyss'ten çıkmış olabilecek, endişelenmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Evet." Dikkatini tekrar gökyüzüne çevirdi. "O gerçek Ölümün İlk Varlığı. Abyss'te hizmet eden herkes ona hizmet ediyor." Gözleri kısıldı ve parmakları yanlarında seğirdi. Küfretti, sonra bize baktı. "Küfür ettiğim için özür dilerim."

"Önemli değil." Poppy iç geçirdi.

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı ve beni terk eden tüm gerginlik geri döndü. "Ash haklıydı."

"Ash mi?" diye sordu Kieran.

"Nyktos," diye açıkladı.

Asher. Mantıklıydı.

Delano körfeze ve hala savaşıyor, uzuvlarını sallayan kraken'e baktı.

"Ne... hakkında haklıydı?" diye sordu Poppy.

"Bunun bir oyalama olduğunu söyledi." Rhahar geri adım attı ve ben onun zihninde daha ayrıntılı bir konuşma yapıp yapmadığını merak ettim. "Buradaki saldırı ve Shadowlands'deki saldırı. Biri bir oyalama idi."

Bu konuda belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı.

Iliseum, Kieran bana *notam* aracılığıyla söyledi. *Ölümün hüküm sürdüğü yer.*

Rhahar'ın dikkati tekrar gökyüzüne kaydı. "Orospu, haklıydı."

Kieran öne çıktı. "Neyin doğru olduğunu bize anlatmak ister misin?"

"Öyleydi..." Rhahar'ın burun delikleri, iskele ve körfez üzerinde derinleşen gölgeyle birlikte genişledi. Yoğun bulutlar çalkalanmaya başladı. "Bir tuzak."

Yıldırımlar başımızın üzerinde parladı, kalın bulutlardan birinden diğerine atladı. Kör edici parlamalar azaldığında, mürekkep gibi koyu bulutların ortasından ince kırmızı çizgiler sızdı ve ateş damarları gibi yayıldı. Ağır, boğucu bir his beni sardı.

Poppy ayağa kalktı, sendeledi. Kieran onu destekledi.

Eather nabız gibi atarak Rhahar'ın gözlerini doldurdu, o da bize döndü.

"O geliyor..."

Primal sisi Rhahar'dan dökülürken, körfezden su fişkırdı. Kraken'in dokunağı yüzeyi kırarken, o bir ok gibi havaya fırladı.

İçgüdülerim beni ele geçirdi. Kırmızımsı şimşekler arka arkaya çarparak rıhtımı ve körfezi vururken, rüzgar Rhahar'ı kuzenine doğru kaldırdı. Ben de Poppy'yi belinden yakaladım.

Poppy'yi kollarımın arasına alıp göğsüme bastırdım. Saion'dan kan akarken, kraken'in uzuvları keskin bir kemik mızrağı gibi havayı yararak etrafındaki havayı bozuyordu.

Poppy bağırdı, parmakları omuzlarıma gömüldü...

Saion ve Rhahar'ın bulunduğu yere kırmızımsı bir şimşek çarptığında, mide bulandırıcı bir çatırtı havada yankılandı ve şimşekler arka arkaya çakmaya devam etti, her biri gemide veya rıhtımda bulunan ölümlülerin kulak zarlarını parçalayacak bir gök gürültüsüyle.

Gümüş ışık, çıtırdayan, tıslayan kıvılcımlar halinde patladı. Hava bükülüp dalgalanmaya başladığında, artık İlkel tanrıları veya krakeni göremiyordum.

"Eğil!" diye bağırdı Kieran, Delano'yu yakalamak için eğilirken.

Döndüm ve kardeşim Poppy'yi rıhtıma bastırırken kendini yere yatırdığını gördüm.

Yoğun, yakıcı bir güç dalgası havada yayıldı. Malik'in, enerji dalgası rıhtımı sararken tutunabileceği her şeye tutunduğunu görünce çenemi sıktım. Lowertown'daki pencereler, manzarayı süsleyen ince

Aşağı cadde boyunca uzanan binalar çöktü.

Sorun yok, dedim Poppy'ye *notam* aracılığıyla, o benim altımda sarsılırken. *Sorun yok*.

Şok dalgası uğuldarken, arkalarındaki binaların çatıları sıyrıldı

şok dalgası uğuldarken, binaların üzerindeki çatılar sıyrıldı ve yer altımız titredi.

Her şey yolunda, onu sakinleştirdim, yer çatlayıp ince yarıklar oluşsa da, sallanan gemilerin sesi etrafımızda yankılansa da. Sınırsız gücün çığlık atan gürültüsü azalana ve akşam güneşinin zayıf ışınları rıhtıma düşene kadar ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

"Cas," diye fısıldadı Poppy, parmaklarını göğsüme bastırarak kesinlikle morluklar bırakıyordu.

Düzensiz bir nefes vererek başımı eğdim ve alnını öptüm, sonra omzumun üzerinden bakacak kadar başımı kaldırdım.

Kalan gemilerin birçoğu yok olmuştu, iki İlkel tanrının bulunduğu yerde ise...

Aurelia deniz üzerinde alçaktan uçuyordu. Hüzünlü, alçak ve acılı çığlığı, körfezi dolaşırken berrak gökyüzünde yankılanıyordu.

İlk tanrılar gitmişti. Yer sarsılmaya başladı.

BÖLÜM 32

POPPY

"Özü çağırıldığında, onun sıcaklığını hissedeceksin," dedim Kieran'a, o da ellerini adamın kırık bacağına koyarken. Bilinci kapalı olan ölümlü, depoların birinin enkazında bulunmuştu. "Sonra seni mutlu eden bir şey düşün."

Kieran'ın kristal mavisi gözleri benimkilere doğru kalktı. "Hepsi bu mu?"

Başımı salladım. "Gerisini özü halleder." Yüzümün tamamı ağrıyor olmasına rağmen gülümsedim. "Bunu yapabilirsin."

Bu sözlerim ona hızlı bir gülümseme kazandırdı. "Tamam." Derin bir nefes alan Kieran gözlerini kapattı. "Hadi bakalım."

Belki Malik'i iyileştirmemişti.

Yere uzanmış ölümlünün yanında dizlerimin üzerine çökmüşken, yaz güneşi gibi sıcak olan gücün onun içinde yükseldiğini hissettim. İçimdeki eather, Casteel'de hissettiğim gibi tepki vermedi. Garip bir şekilde, bu beni bir şekilde rahatlattı.

Kieran'ın sıcak kahverengi yanaklarında altın rengi kıvrımlar belirdi ve boğazının ve kollarının yanlarına yayıldı, elleri yırtık, kanlı pantolonun ve açıkça kırık olan kemiğin üzerinde durduğu yere doğru kıvrıldı. Parmak uçlarından altın rengi eather kıvılcımları çaktı ve adamın üzerine aktı.

Bakışlarımı, Wayfair'e giden uçurumdan bir veya iki sokak uzaklıkta bulunan bir deponun tozlu zemininde rastgele sıralar halinde yatan yaralı ölümlüler ve Atlantislilere çevirdim.

Wayfair'e giden uçurumlara. Binaların açık kapı ve pencerelerinden gelen serin esinti, kan ve ter kokusunu gideremedi. Gaz fenerlerinin loş ışığı altında, yaklaşık iki yüz kişi buraya getirilmişti ve bunların yarısından fazlası hayati tehlike arz eden yaralarla yatıyordu — tabii, artık yarısından azı.

Kieran gözlerini açtı. "Vay canına," diye fısıldadı ve özün adamın kırık bacak kemiğini onarmaya başladığı yere bakakaldı. Bakışları benimkilere çevrildi. "İşe yarıyor."

Cevap olarak gülümsemem biraz daha az acı verdi. "Evet, işe yarıyor."

Adamın üzerine yeniden odaklanırken hayranlığında sevimli bir şey vardı. Neredeyse çocuksu.

Yorgun bir iç çekişle bakışlarımı deponun arkasına çevirdim, orada istiflenmiş kasalar, ne Şifacılar ne de benim zamanında ulaşamadığımız kişileri koruyordu. On Atlantisli. Yirmi ölümlü. Şu ana kadar. Ellerimi onlara dokunup vücutlarına sıcaklık kazandırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Yapamadım.

Bir hayat bir hayat karşılığında.

Bir ölümlüyü geri getirirsem, dengeyi sağlamak için bir başkası alınacaktı. Tanrılar veya Atlantisliler için durum aynı değildi, ama bir Atlantisliden geri getirip bir ölümlüyü geri getiremezdim.

Bunda bir denge yoktu.

En azından, kendime böyle söylüyordum.

Delano yanıma yaslanınca yumuşak kürk yanağımı gıdıkladı. Başımı çevirip yüzümü boynuna dayadım ve birkaç dakika boyunca kendimi ona bırakarak rahatladım.

Bir dakika çok uzundu.

Poppy, dedi Delano.

Ben iyiyim.

Uzaklaşarak, ellerimi kullanarak kendimi yukarı ittim. Neyse ki Delano ayağa kalktığına sallanmadım. Sallansaydım, beni buradan sürükleyerek çıkarırdı.

Vücudumdaki sertliği görmezden gelerek, Wayfair'den gelen hizmetçilerin temiz çarşaf lar ve bandaj olarak kullanılabilecek her şeyi içeren sepetleri taşıyarak kapıdan içeri girip çıkmalarını birkaç saniye izledim ve sonra döndüm. Sarışın şifacı Syrus'u aradım ve onu bir Atlantisli muhafızın yanında diz çökmüş halde buldum. Casteel de yanındaydı, koyu renk saçları eğilmişti. Casteel elindeki beyaz çarşaf ı kaldırmadan önce başka yere baktım, adamın öldüğünü zaten biliyordum.

On bir Atlantisli. Şu ana kadar.

Alt katlardaki sokaklar hala aranıyordu ve ölü bulunanların buraya getirilmediğini biliyordum.

Göğsüm ağırlaşmış halde, bir arkadaşım la birlikte yürümeye başladım. Delano yanımdaydı, Emil ve Hisa ise birkaç adım arkamdaydı. Kızıl saçlı Atlantisli, onu tanıdığım dan daha sessizdi. Hizmetçilerin getirdiği battaniyelerden yapılmış yatakların arasında yavaşça ilerlerken duyularımı açtım. Bilinci yerinde olanlar ya büyük, kar beyazı kurtlara ya da bana bakıyordu. Ya da iki gölgeme, ellerini kılıçlarının üzerinde tutan, sanki biri bana doğru en ufak bir hareket yapsa saldırmaya hazır gibi duran gölgelerime. Muhtemelen hepsine. Çok yorgundum, bakışları umursamıyor, bana bakarken ne düşündüklerini merak etmiyordum.

Bir şey dikkatimi çekti. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım, ama deponun ön tarafına baktığımda, boş bir sepet taşıyan pelerinli bir figür gördüm. Figür ince ve uzundu ve kapıya yaklaşırken, bir esinti pelerinin başlığını kaldırdı ve beyaz bukleleri görebildim.

Tawny.

Midem bulandığında alaycı gülümsemem dondu. Hayır.

Hayır.

Bunu düşünecek vaktim yoktu.

Dönerek, karnına kanlı bandajlar sarılmış bir adamın ayaklarının önünde durana kadar yürümeye devam ettim. Diz çökmeye başladım...

Başka bir hafif deprem oldu, ben tavana bakarken herkes inlemeler ve kısık küfürler savurdu. Kirişlerin aralıklarından sızan ay ışığı giderek genişliyordu.

"Dayanıyor," dedi Hisa sessizce.

Ama ne kadar süre? diye sormadım.

"Ve bu seferki daha zayıftı," diye ekledi

Emil. Öyleydi.

Tanrılar ortadan kaybolduğundan beri depremler yaklaşık her saat başı oluyordu ve her seferinde şiddeti azalıyordu.

O depremler hakkında kötü bir hisse kapılmıştım. O kadar kötüydü ki, cevapla başa çıkacak gücüm olmadığı için kendimi fazla düşünmeye zorlayamadım.

"Bence mümkün olan herkesi..." Boynumun arkasında ve başımın üstünde bir baş dönmesi dalgası hissettim. Derin bir nefes alarak, ardından gelen buz gibi sıcak baskıya karşı koymaya çalıştım. Kafatasımı bastırarak, başımın birkaç saniye içinde çatlayacakmış gibi hissettirdi.

Bayılma.

"Poppy?" diye seslendi biri, sanki dışarıdaymış gibi.

Lanet olsun, bayılma.

Delano elime hafifçe vurdu ve ben birkaç kez gözlerimi kırptım, baskı azaldı. Bu baskının, Casteel'den iyileşmek için yeterli miktarda kan aldığımdan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim.

Gözlerimi açtığımda, Casteel birkaç sıra ötede duruyordu, altın rengi gözleri bana sabitlenmişti. Çenesindeki bir kas seğirdi. Kardeşi yanındaydı ve onunla sessizce konuşuyordu. Bize gösterecek bir şeyi olduğunu söylediğini hatırladım.

"Anlamadım?" Dönüp, adamın yanına tekrar diz çökmeye başladım. "Ne dedin?"

"Onları Wayfair kapı kulübesine taşıyabiliriz," diye önerdi Emil. "Orası geniş, oldukça temiz ve daha güvenli."

"Bence bu iyi bir fikir." Bandaj yığınının gözden geçirerek, adamın üzerine eğildim. "Buna başlayabilir misin?"

"Tabii ki." Emil dönmeye başladı ama durdu. Bana dönünce omuzları gerildi. "Yeterince şey yaptın, Poppy."

"Yapmadım." Etrafına bakıp tüm bu katliamı görmek için tek yapması gereken buydu.

"Yaptın." Yaklaşırken sesi alçaldı. "Yorgunsun ve ayakta zor duruyorsun. Dinlenmen lazım."

Dinlenmek mi?

İnsanlar hala yaralıyken bunu nasıl yapabilirdim? Ben kraliçeydim. Başkaları acı çekerken ben dinlenmemeliydim. Ve dinlenmek, kaçınılmaz olarak sessizliğe ve zamana yol açarken, bunu nasıl yapabilirdim? Neden bunun olduğunu ve ne anlama geldiğini düşünmek için zamana. Lowertown'a yapılan saldırı, bir veya daha fazla İlkel tanrıyı ortaya çıkarmak için tasarlanmış bir tuzaksa, o zaman bunun başarılı olduğunu kabul etmek zorunda kalırdım. Stonehill'de olanları ve o yemek bıçaklarını sımsıkı tutan küçük elleri düşünmek zorunda kalırdım.

Grul'un bana fısıldadıklarını düşünmek zorunda kalırdım.

So'lis, *yakında görüşeceğiz*.

Ruhum.

Ve dün geceyi ve pencerenin önünde nasıl durduğumu düşünmek zorunda kalacaktım. Hafızamın kenarları hala bulanıktı, ama neden orada durduğumu bildiğimi hissediyordum. Casteel'e neden o soruyu sorduğumu. Bir şekilde, bir şekilde, *onun* izlediğini ve Lowertown'a yapılan saldırının sadece bir tuzak değil, bir cevap olduğunu biliyordum.

Bir tepki.

Ve en kötüsü, dinlenmek, varlığımın en derinlerinde kök salmış korku tohumlarının büyümesine zaman verecekti. En büyük korkumun artık öfkeye kapılıp güçlerimi kontrol edememek olmadığını kanıtlayacaktı.

Çünkü Kolis tüm bunları bir günden biraz fazla bir sürede, sadece *iradesiyle* yapmıştı.

Ve bu çok korkutucuydu.

Yani, hayır.

Dinlenemezdin.

"Ben iyiyim," dedim, gözlerimi açarak. Kirişlerdeki çatlağa baktım. "Söz veriyorum."

Emil içini çekti, şüpheleri dalgalar halinde ondan uzaklaşıyordu. "Lütfen kendine fazla yüklenme, Poppy. Seni daha yeni geri aldık."

Gözlerim ona kaydı. Zaten ayrılacakları taşımaya başlamış, uzaklaşıyordu ve nedense veda sözleri beni ağlatmak istedi.

Kafamı sallayarak dikkatimi tekrar adama çevirdim. Bu bandajlar neyin nesi?

"O haklı," dedi Hisa. "Yorgunsun. Bunu görebiliyorum."

Bunu hissedebiliyorum, dedi Delano.

"Ben iyiyim." Dikkatlice bir katmanı sıyırdım.

Delano homurdandı ve ben adamı izlerken tüylü poposunu yanıma bıraktı. Adam otuzlu ya da kırklı yaşlarında görünüyordu, ama cildi güneşin altında yıllarca yıpranmış, esmerleşmişti. Şu anda sadece ağzının etrafındaki deri acıdan beyazlaşmıştı. Rıhtımda çalışmak, az para karşılığında çok yorucu bir işti. Onun gibi adamlar uzun yaşamazdı.

Bandajların nedenini anlamam birkaç saniye sürdü. Adamın vücudundan bir şey çıkıntı yapıyordu. Nefes alıp kendimi hazırladım ve son birkaç ıslak bezi kaldırdım.

"Tanrım," diye fısıldadı Hisa.

Pembe, ip gibi bir tahta parçası çıkıntı yapıyordu... Tanrım.

Hızla başımı kaldırdım, yükselen mide bulantısını ve her yarayı ortaya çıkardıkça artan öfkeyi, kemiklerime işleyen öfkeyi yuttum.

"Sorun yok," dedi tiz bir ses.

Şaşkınlıkla aşağı baktığımda, adamın gözlerinin ince bir çizgiye dönüştüğünü gördüm.

"Ben... durumun kötü olduğunu biliyorum," dedi, ağzının köşesinden bir damla kan sızıyordu. Göğsünün inip kalkması arasında gecikme vardı. "Başkaları da var... senin... dokunuşuna ihtiyaç duyanlar."

Bu sefer boğazımdaki düğümü yutarak, kirli çarşafları bir kenara koydum. O, benim hissettiklerimi biliyordu. Ölüm yakındı. "Adın ne?"

"Harland," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi. Ağzından daha fazla kan sızdı. "Karımı ve oğlumu... benim... üzgün olduğumu söyleyebilir misin?"

"Neden?"

"Eve... gelmediğim için," dedi titreyerek. "Ve... onlara... onları sevdiğimi söyle. Lütfen."

Nefesimi içime çektim, burun deliklerim yanıyordu. "Adları ne?" "Tamsin," dedi. "Ve... Corvin."

"Tamsin ve Corvin'e bunu söylememe ya da özür dilememe gerek yok," dedim, ellerimi yarasının üzerine koyarak. "Çünkü bunu kendin yapacaksın."

Gözünün köşesinden bir damla yaş süzüldü. "Ama..." "Şşş," dedim, bunun için uyanık kalamayacağını bilerek. Özü çağırdım ve bir sonraki sözlerimde sesim onunla doldu. "Gözlerini kapat Harland ve uyu."

"Az önce zorlama mı kullandın?" diye sordu Hisa şaşkınlıkla. Ben de öyleydim.

Zorlama şaşırtıcı derecede hızlı işe yaradı. Adamın gözleri kapalıydı, çenesi gevşemişti. Muhtemelen çok zayıf olduğu için çok fazla zorlamama gerek bile kalmadı. "Yapmak zorundaydım. Acı, vücuduna şok etkisi yapıp, ben bir şey yapamadan onu öldürebilirdi," dedim. "Tahtayı çıkarmam lazım. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet." Hisa, Delano'nun etrafında dolaştı, zırhı hafifçe gıcırdayarak adamın diğer tarafına indi. Tahtayı kavradı, gözleri bana odaklanmıştı. "Hazır olduğunda söyle."

Nefes alıp zihnimi boşalttım ve özü çağırdım. Öz zayıf bir şekilde parladı, kalbimin atışını hızlandırdı ve sonra damarlarıma doldu. "Şimdi."

Islak, emici ses ve ardından gelen kaygan midemi bulandırdı.

Bu, bir daha asla duymak istemediğim bir sesiydi.

Eather damarlarımdan dalgalandı, benden akıp adama doğru aktı. Eatinin kendini onarmaya başlamasıyla, sanki çiğ et kaygan bir yüzeyde kayıyormuş gibi başka bir ses daha duyuldu. Tanrılar, keşke işitme duyum çalışmasaydı. Duyduğum şeyi umutsuzca görmezden gelmeye çalıştım.

Harland'ın yaraları iyileşmesi birkaç dakika sürdü, yaraları o kadar ağırdı. Nefesi düzeliş birleşince, parlak pembe bir deri ortaya çıktı ve ellerim titriyordu. Yüzüne baktım, artık acı dolu sert çizgiler yoktu.

"Yeter."

Hisa ayağa kalkarken, Casteel'in ona uzattığı keten beziyle ellerini temizlerken başımı kaldırdım. Bakışlarım ona kaydı ve nefesim kesildi. Bana bakarken gözlerindeki yoğunluk bıçak gibi keskin, tavizsiz ve mutlak bir bakıştı.

Ağzım birden kurudu ve ayağa kalktım. "Daha fazla yaralı var." Casteel bir adım öne çıktı. "Bana bir şey söyle, kraliçem kraliçem."

Delano ayağa kalkıp başını eğdiğinde bir adım geri çekildim.

Casteel, kazandığım küçük mesafeyi geri aldı. "Eğer bunu yapmaya devam edeceksen, Kieran'a nasıl iyileştireceğini göstermenin ne anlamı vardı?"

Yine geri çekildim. "Hâlâ çok fazla..." "Ben işimi bitirmedim."

Ağzımı kapattım, bize yönelen dikkatin tamamen farkındaydım.

Casteel'in göz bebeklerinin arkasında Eather parılıyordu. "Bayılmak üzere olmana rağmen mi?"

Çenemi kaldırdım ve ellerimi arkamda birleştirdim, titremelerinin durmasını umarak. "Şimdi bitti mi?"

Sıkı gülümsemesi bir uyarıydı.

"Bayılmak üzere değilim," diye tartıştım.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Casteel aramızdaki kurt adamlara baktı. "Öyle değil mi, Delano?"

O, büyük, hain kafasını salladı.

Casteel'in bakışları tekrar bana döndü. "Yeterince yaptın. Bundan sonrasını Kieran halledecek."

Anladım, dedi Kieran *notam* aracılığıyla.

Kaşlarımı çatarak, onu sıranın sonunda gördüm, bir ölümlünün üzerine eğilmiş, gözleri üzerimizdeydi.

"Evet. Majesteleri haklı," arkamızdan kaba bir ses geldi — biraz önce kırık kollarını iyileştirdiğim bir ölümlü. "Yeterince yaptın."

"Ona öyle hitap etmene gerek yok," dedim.

"Ve kendine zarar vermene gerek yok," dedi başka bir ses. Bu seferki bir muhafızdı. Gözlerimi devirdim. "Seni geri götürmesine izin ver."

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim.

"Harland'ı iyileştirmeden önce neredeyse bayılacaktın," dedi başka bir ölümlü, yüzünde derin çizgiler olan yaşlı bir adam. "Seni gördüm." Öksürdü ve yüzünü buruşturdu. "Bir tanrının bayıldığını göreceğimi hiç düşünmemiştim..."

"Bayılmak üzere değildim."

"Bayıldı," diye tartıştı Hisa ve ben ona şaşkın şaşkın baktım. O, nadir görülen bir ifadeyle çekindi. "Üzgünüm, ama dinlenmen gerekiyor."

"Hainler," diye mırıldandım. "Etrafım hainlerle çevrili."

Casteel sırttı.

"Kraliçem." Elini uzattı.

Onun açık avucuna sanki bir yılanmış gibi baktım. *Beni seni kaldırıp buradan dışarı taşımaya zorlama.*

Gözlerim onun gözlerine kaydı.

Çünkü yapacağım.

Yüksek sesle konuşmasa da, ses tonundaki mesaj açıktı.

Tartışmaya yer yoktu.

Omuzlarımı gevşeterek iç geçirdim. "Peki."

Casteel parmaklarını kıpırdatarak işaret etti.

Gözlerimi devirdim ve elimi onun eline, tanrılar ve kurtların huzurunda daha az heyecanlanan birkaç yaşlı adamın gülmesine neden olacak kadar sert bir şekilde vurdum.

Casteel beni göğsüne çekince içlerinden biri "Ne ateşli bir kız değil mi?" diye mırıldandı.

Casteel onlara yarım bir gülümseme attı. "Hiç bilmiyorsunuz."

Sana zarar vereceğim, dedim ona tatlı bir gülümsemeyle.

En iyi şekilde, diye cevapladı ve kolunu belime doladı.

Beni kollarının arasına kaldırdığında nefesim kesildi.

Kıkırdamalar tekrar geldi, içimdeki özü okşadı. Omuzlarını kavrayarak ona sert bir bakış attım.

"Bekle," dedi Casteel göz kırparak.

Eather onun içinde yükseldi ve bir sonraki nefeste yatak odamızdaydık.

"Keşke bunu yapabileceğini konuşmasaydık," diye mırıldandım.

"Zaten kendim de anlayacaktım." Dönerek yürümeye başladı.

Banyo odasının kapısı önümüzde açıldı. "Beni indirebilirsin."

"Bırakacağım."

Bir ışık yandı ve odayı sıcak, yumuşak bir ışıkla doldurdu. Kapıya da ışığa da dokunmadığından emindim. Ayrıca, esansı kullanarak

, muhtemelen yanlışlıkla tüm anahtarı duvardan koparacağımı da biliyordum.

Beni küvetin kenarına koydu, sonra üzerime eğilip musluğu açtı. Musluktan su akmaya başladı. Bakışları tekrar bana döndü. "Orada kal."

"Ya istemiyorsam?"

"Ya seni zorlarsam?" diye karşılık verdi ve havluların olduğu yere gitti.

"Deneyebilirsin."

"Aslında yok." El havlusunu suya batırarak cevap verdi.

"Sen bu kadar yorgunken, pek eğlenceli olmazdı."

Buna burun kıvırdım.

Casteel sessizce elimi tutup kurumuş kanı yıkadı. Ben onu izlerken, parmaklarımın arasını kontrol ederken konsantre bir şekilde kaşlarını çatarak ikisini de temizledi.

"Bana kızgın olduğumu biliyorum," dedi işini bitirdikten sonra. "Ama kendini tekrar durgunluğa sokmana izin vermeyeceğim."

Bunun mümkün olmadığını inkar etmeye başladım, ama titrek kollarımı dikkatle incelerken iç geçirdim.

"İnsanlara yardım etmek istediğini biliyorum," dedi, kirli çarşafı sepete atıp yeleğimin kancalarını hızla çözdü.

"Bunun içgüdüsel bir ihtiyaç olduğunu anlıyorum. Ama kendine de dikkat etmelisin."

"Biliyorum," diye fısıldadım, alnımı omzuna yaslayıp kokusunu içime çektim. "Kaç kişi öldürüldü biliyor musun?" diye sordum.

"Depodakiler dışında mı?" Yeleği kenara çekip yere düşürdü. "Malik enkazda yaklaşık yirmi kişi bulunduğunu söyledi. Hepsi ölü."

Gözlerimi kapattım. "Şimdiye kadar?"

"Şimdiye kadar." Elini başımın arkasına doladı ve beni nazikçe geri çekti. Dudakları alnıma değdi. "Kollarını kaldır."

Yorgun bir şekilde kollarımı kaldırdım.
Kan ve... ölü ceeren kokan bluzumu çıkardı.
"Beklediğimden daha az."

Öyleydi.
"Ayağa kalkın, Kraliçem."
Kendimi zorla ayağa
kaldırdım.

Casteel taytımı ve iç çamaşırlarımı aşağı çekti. Kirli giysilerden çıkarken dengemi sağlamak için elimi omzuna koydum.

Tanrılara şükürler olsun ki güzel tunik giymemiştim.
"Daha önce hiç bu kadar... klinik bir şekilde kıyafetlerimi çıkarmamıştın."

Casteel alçak bir kahkaha attı. "Seni soyarken hiçbir şey hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Cevap veremeden, elimi tutup kasıklarına bastırdı.
Pantolonunun üzerinden onu hissettiğimde nefesim kesildi.
Sert ve kalındı, avucumda gerginleşmişti.

"Bu fikrini değiştirir mi?" diye sordu.
"Biraz."

"Biraz," diye alay etti ve elimi çekti. "Elin benim aletimdeyken bu yanlış bir kelime seçimi."

Güldüm ve bu, banyo odasında, özellikle de olan biten her şeyden sonra tuhaf geldi. Ama gülüşüm dudaklarına hafif bir gülümseme getirdi ve sert hatlarını yumuşattı.

"Temizleneceksin. Sonra sana yemek vereceğim," dedi, doğrulurken. "Ve sonra uyuyacaksın."

"Sikişmeye ne oldu?" diye sordum.

Casteel'in gözleri parlak kehribar rengine dönüştü. "Bundan daha çok istediğim tek şey, senin sağlıklı ve güçlü olman." Ben küvete girerken bana tutundu. "Sikişmek daha sonra başlayabilir ve başlayacak."

"Sözler, sözler," diye mırıldandım, o suyu kapatırken sıcak suya daldım...

Yavaş bir gürültü odayı doldurdu. Avize sallanmaya başladı, ışığı beyaz duvarlardan yansıyordu.

Sarsıntı oldukça çabuk sona erdi, ama kalbim hala hızla atıyordu. Dizlerimi göğsüme çektim ve sıcak suya rağmen aniden soğuyan avizenin sallanışını izledim.

"Hey." Casteel, ensemini kavrayarak yumuşak bir sesle konuştu. "Bu seferki öncekinden daha zayıftı."

"O değil." "O zaman ne?"

Bakışlarımı avizeden onun yüzüne çevirdiğimde göğsüm sıkıştı. Kelimeler boğazıma tırmandı ve orada takıldı. Sadece iki kelimeydi, ama onları söylemek onları gerçek hale getirdi. Onlara hayat verdi. Benim konumumda, bir değil iki krallığın sorumluluğunu taşıyan birinin asla söylememesi gerektiğini düşündüğüm iki kelimeydi.

Söyleyemedim.

Çünkü ben cesurdum.

Korkusuzdum.

Ancak, konuştuğumda, cesur ya da korkusuz *gibi gelmedim*. "Deprem mi?"

Küvetin yanında diz çöktü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Sanırım ne anlama geldiklerini biliyorum," dedim. Daha fazlasını söylemek istemedim.

Ama söylemek zorundaydım.

"Bize yardım eden Primallerden biri..." Yutkundum. "Sanırım onlardan biri öldü."

CASTEEL

Birdenbire uyandım, keskin nefesim yatak odasının sessizliğini delerken, özüm zonkluyordu. Aklım hemen Poppy'ye gitti.

Kollarımın içinde, yan yatıyordu. Yine cam duvarın yanında durmuyordu.

Başımı yastığa yaslayarak, çarpan kalbimin sakinleşmesini bekledim. Birkaç saat önce uyandığımda onu duvarın önünde dururken bulduğumda olanlar, önceki iki gecedен çok farklıydı. Poppy bu sefer sesime ya da dokunuşuma tepki vermemişti. Orada durup karanlığı izlerken, ödümü koparmıştı. Sonunda onu yatağa geri götürdüm ama o uyuyana kadar gözlerimi kapatmadım.

Bu durum normal değildi.

Stonehill'de olanların, ardından Lowertown'a yapılan saldırının ve tabii ki her şeyin yarattığı stres olmalıydı. Bu durum onu etkiliyordu. Küvette otururken bacaklarını göğsüne çekmiş halinden bunu anlayabiliyordum. Benim zaten şüphelendiğim şeyi, bir Primal tanrısının düştüğünü söyledikten sonra, bir daha konuşmamıştı. Onu temizledim ve sonra bileğimde açtığım bir yaradan ona kan verdim. Onu damarıma sokmak ikimiz için de çok ağır olurdu. Kanımın ona, ikimize de etkisi olmadığından değil, ama o açıkça yorgundu ve sonra hemen uykuya daldı. Ancak o zaman kendimi temizlemek için onu yalnız bıraktım.

Yumuşak bir inilti başımı yastıktan kaldırdı. "Poppy?"

Uykudan boğuklaşmış sesim boğazımı kaşındırdı. boğazımı çizdi.

Bana doğru titredi, nefesi kesildi, parmakları battaniyeyi kıvırdı. Kirpikleri titreyerek bir başka kırık çığlık attı.

Kahretsın.

Kieran, ayrıyken neredeyse hiç uyumadığını ve uyuduğunda da hep kabus gördüğünü söylemişti. Ama bildiğim kadarıyla, yeniden bir araya geldiğimizden beri hiç kabus görmemişti. Kahretsın,

O benim olduğundan beri neredeyse hiç uyumamıştım. Nefes alış hızlandı, muhtemelen Craven'ın ona iz bıraktığı gecenin anıları ya da o zamandan beri olan sayısız diğer olaylar aklına gelmişti.

"Sorun yok." Kolumu kaldırıp, yüzündeki saçları nazikçe geriye doğru çektim. Vücudu gerildi. "Ben yanıdayım ve hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey sana dokunamaz." Şakağına bir öpücük kondurdum. "Güvendesin."

Vücudu titredi ve kaslarındaki gerginlik kayboldu. Yakınlaşmak istercesine kışını sallayarak yer değiştirdi. İkimiz de çıplak olmasaydık ve kışını sallayarak benim sikime sürtünmeseydi, bu çok sevimli olurdu.

Karnımda biriken ıstıyı görmezden gelerek kendimi sabit tuttum. Uykusuna ihtiyacı vardı. İkimizin de vardı, ama özellikle onun. Culling'den sonra uyku önemliydi. Yemek ve kan da öyle. Ve muhtemelen yakında tekrar beslenmesi gerekecekti...

Siktir.

Boğazımdaki dişlerini düşündükçe penisim zonkluyordu... Daha da iyisi, iç uyluklarımdaki damarı okşarken...

Neden bunu düşünüyordum? Açıkçası, ben bir işkence meraklısıyım.

Yardımcı olacağını umarak kalçalarımı geriye doğru ittim. İşe yaradı. Yaklaşık beş saniye boyunca. Poppy, çok sinirli bir küçük hayvan gibi, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve kışı tekrar benim sikime yaslanana kadar kıvrandı. Ondan gelen uğultu sesi nefes nefese ve yumuşaktı. Memnun.

"Lanet olsun," diye inledim, azı dişlerimi gıcırdatarak.

Poppy kaskatı kesildi, sonra göğsü yükseldi. Gözleri açıldı, başı yana doğru sallandı. Gözlerimiz buluştu. Yaklaşan şafağın loş ışığında, gözlerindeki yeşil, mavi ve kahverengi lekeler göz bebeklerinin etrafında çılgınca dönüyordu, sonra yavaşlayıp canlı renkli beneklere dönüştü.

"Hey," diye fısıldadı, sesi uykudan boğuktu. Bu selamlama beni gülümsetti. "Hey, sen de."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, dudaklarını ıslattı ve sonra yuttu. "Uyurken bana bakmanın bir nedeni var mı?"

"Olmadığını söylersem, bunu ürkütücü bulur musun?"

"Biraz."

Kıkırdayarak alnına bir öpücük kondurdum. "Kabus görüyordun."

"Oh." Başını çevirdi ve yüzüne pembe bir kızarıklık yayıldı.

Yanağına öptüm, bu sefer dudaklarımla yara izini okşadım. "Lockswood ile mi ilgiliydi?"

"Ben... tam olarak hatırlamıyorum." Gözlerini kapattı.

Başımı kaldırdım, bakışlarım onun profiline odaklandı. Poppy kabuslarını hatırlıyordu. O kadar gerçekçiydi ki, sanki o anları yeniden yaşıyormuş gibiydi. Neden yalan söylesin ki?

"Cas?"

"Evet?" Sesimi hafif tutmaya çalıştım.

"Eğer kabus görüyorsam," dedi, bir kez daha gözlerini açıp başını bana çevirerek, "o zaman neden senin... sakin sertleşmiş?"

Onun bu kelimeyi söylediğini duyunca karın kaslarım gerildi. *Sık.*

"Beni uyandıranın bu olduğuna eminim," diye devam etti.

"Bu senin hatan."

Dudaklarını büzdü. "Nasıl benim hatam olabilir?"

"Kabusundan uyandığında, kışını bana sürtmeye başladın," dedim ona. "Ve ben, düşünceli davranarak seni uyandırmak istemedim..."

"Gerçekten mi?" dedi kuru bir sesle.

"Evet. Gerçekten. Uzaklaşmaya çalıştım. Ama sonra bana kızgın, vahşi bir kedi gibi homurdandın."

Poppy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle bir şey yapmadım!"

"Haklısın. O kışını benim sikime yapıştırırken daha çok kızgın bir kedi yavrusu gibi ses çıkarıyordun." Durup, yanakları daha koyu bir pembeye dönerken gülümsemeyi zor tuttum. "Sonra bir ses çıkardın..."

"Bunların hiçbirine inanmıyorum."

"...mutlu ama vahşi bir kedinin az önce sikilmiş gibi ses çıkardığını..."

"Kıç!" Poppy dirseğiyle bana vurmaya çalıştı, ama sonunda sadece kendi yan tarafına vurup homurdandı.

Güldüm. "Güzel."

"Sana ne kadar güzel olduğunu göstereceğim," diye homurdandı.

İç geçirdim. "Yine kızgın vahşi bir kedi yavrusu gibi konuşmaya başladın."

"Sen çok sikil..."

"Yetenekli?"

Kaşlarını çattı. "Ne?" "Sikişilebilir."

"Aman Tanrım." Gözlerini devirerek, *bir lamaea'nın* zarafetiyle sırt üstü yere yığıldı. Krem rengi battaniye kaymış, bakışlarımı göğüslerinin arasındaki soluk yara izine çekmişti. Bir titreme geçirdim ve donakaldım. Bir an içinde, köklerin arasında boğulmuş, önümde kan kaybından ölen halini gördüm.

"Cas?" Omzuma dokundu.

Gözlerimi kırpıştırarak, bıçak gibi keskin paniği bastırdım. "Poppy?"

"İyi misin?"

Yavaşça nefes verdim, kolunu indirmesini izledim. Bakışlarım, göğüslerinin yükselmesini ve ardından pembe uçlarını ortaya çıkaran hareketini takip etti. "Harikayım."

"Emin misin?" Sesinde şüphe belirdi.

"Meme uçlarına bakıyorum," dedim. "Yani, evet, eminim."

"Cas." O, kokusu yoğunlaşmasına rağmen düz bir ses tonuyla iç geçirdi. "Onlara bakmaya başlamadan *önce* ne yapıyordun?"

"Öncesinde mi?" Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve tomurcukların sertleşmesini izledim. "Seni nasıl cezalandıracağımı düşünüyordum."

"Ne?"

"Beni uyandırdığın için," diye hatırlattım ona. "Kıçınla."

"Aman Tanrım." Başını çevirdi, ama gülümsediğini gördüm.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

İkimizin de sırtışları uzun sürmedi. Sanki dün uyandıktan birkaç dakika sonra olanları aniden hatırlamış gibiydi, çünkü ben de o anda hissettim. Kederinde keskin bir öfke ve... başka bir şey vardı. Acı bir şey.

Sonra duvarlarını ördü ve beni dışarıda bıraktı. Duygularını nasıl koruyacağını bildiğinin farkında olup olmadığından bile emin değildim. Muhtemelen düşünmeden yaptığı bir şeydi.

"Kalkmalıyız," dedi, benden uzaklaşarak. "Muhtemelen halledilmesi gereken çok şey var."

Poppy yukarı doğru itti ve kıçını ortaya çıkardı. Şehvet midemin derinliklerinde yumruk gibi sıkıştı.

Donakaldı ve omzunun üzerinden bana baktı. Bakışları benimkilerle buluştu ve sonra aşağıya, ereksiyonumun battaniyeyi şişirdiğini bildiğim yere kaydı. Yaseminlerin sıcak, baş döndürücü kokusu yoğunlaşırken yanakları tekrar kızardı. Bakışları tekrar benimkilere döndü ve renkler çalkantılı lekelere dönüştü.

Siktir.

Hızlıca hareket ederek onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim. "Sen banyodayken sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

Dolgun, pembe dudakları açıldı ve kokusu daha da güçlendi.

"Oh, evet. Hatırlıyorsun." Kulağını ısırdım, bu da onun irkilmelerine neden oldu. "Ve seni nasıl cezalandıracağımı biliyorum."

Onu yarı yan, yarı yüzüstü olacak şekilde çevirdim, sonra kolumu bacağına altına sokup kaldırdım. "Ama bundan zevk alacağını biliyorum."

"Cas..." Onun protestoları, ben ona girdiğimde iniltiyle sona erdi. "Tanrım," diye inledim, her sinirimde onun sıkı sıcaklığını hissederek

. "Dediğim gibi, benim için her zaman ıslaksın."

Poppy, bacağına tutup göğsüme doğru çekerek diğer elimi serbest bıraktığımda titredi. "Biz..." Elimini göğsüne kapatıp hareket etmeye başladığımda nefesini tuttu.

Dudaklarım yanağına değdi. "Ne yapmalıyız?" "Bunu yapmamalıyız," dedi, kalçalarını benim hareketlerime uydurmak için sallayarak

"Yapacak..." Kalçalarım hareket ettiğinde nefesini tuttu.

"Yapacak işlerimiz var."

"Yapmamız gereken." Başparmağımı meme ucunda gezdirdim. "O zaman belki de kıcını bana doğru itmeyi bırakmalısın."

"Sürmüyorum."

"Yalancı," diye fısıldadım, hassas et parçasını sıkarak.

Poppy çığlık attı, sıkı, ıslak merkezi benim penisimin etrafında sıkılaşıırken, bacağına altındaki kolumu kavradı. Yavaşça hareket ettim, aç gözlerimle vücudunun her yerini tararken, onun hissine kendimi kaptırdım. Benim belirlediğim ritmi takip ederken, bakışlarım onun bacaklarının arasındaki cennete sabitlendi. "Kendine dokun."

Kalçaları hareketsiz kaldı. "N-ne?"

"Kendine dokun," diye tekrarlardım, kalçalarımın pompalama ritmini yavaş tutmaya zorladım, her ne kadar onun istediğini yapması beni kontrolün sınırına getirse de. "Kukunla oyna." Kulak memesini ısırdım. "Daha önce benim için yaptığın gibi."

Onun keskin nefes alış, göğsünde yayılan kızarıklığı izlerken doğrudan benim sikime gitti. Parmakları kolumu sıktı.

Elimi göğsünden çekip onun elini tuttum. Onu uyluklarının birleştiği yere doğru çektiğimde nefes alış hızlandı.

"Bu." Parmağını hareket ettirdim. "Bana bunun adını söyle."

"Cas..."

"Söyle," diye ısrar ettim.

Yanağını bana doğru çevirdi, kızarmış yüzünü yastığa gömdü.

"Senin ağzından duymak istiyorum," dedim. "Ve başını yastığa gömmüş halde değil."

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı ama başını kaldırdı. Bir an geçti. Kelimeyi fısıldadı ama ben duydum. "Klitoris."

"Doğru, kraliçem. Klitorisinle oynamanı istiyorum, Poppy. Ben seni sikerken," dedim, sözler göğsümden titriyor gibiydi. "Lütfen."

Elinin kayıp, benim sikimin yavaşça içine girip çıktığı yerin birkaç santim üzerinde duraksadığını izlerken, ikimizi de bir titreme sardı. Parmakları seğirdi. Göğsünün ve yüzünün rengi koyulaştı. Bir iniltiyi bastırdım, onun utangaçlığını cesaretini sevdiğim kadar seviyordum. Onun bu iki yönü - günah ve masumiyet - bağımlılık yaratan bir karışımıydı.

Benim açımdan, penisimin ona girmesini pek göremiyordum, ama elinin uyluklarının arasına kaymasını kaçırmadım. Ve parmaklarını sinir demetine doğru hareket ettirirken gözümü kırpmaya cesaret edemedim. Hareketleri ilk başta tereddütlüydü, ama ben o pembe meme uçlarıyla oynayıp kulağına ne kadar iyi hissettirdiğini fısıldarken, onun hareketleri daha kendinden emin hale geldi. Daha sert. Daha vahşi.

Kısıtlanmamış. Çok geçmeden, sıkı ve ıslak merkezinin penisimin etrafında kasılmaya başladığını hissetmeye başladım.

Bacağını bırakıp, bacaklarının arasından elini çektim ve parıldayan parmağını ağzıma götürdüm, o orgazm olmaya devam ederken cildindeki tatlılığı emdim.

"Tatlım," diye inledim, onu yatağa sabitleyip altıma yuvarlarken.

Ona doğru ilerledim, itişlerimin gücü onu yatağın derinliklerine itti. Her şey kayboldu. Tek odaklandığım, hissedebildiğim ve düşünebildiğim tek şey oydu. Yatağa tutunduğum elim kıvrıldı, parmakları çarşafa gömüldü, ben ise omurgamdan aşağı doğru boşaldım. Onun içine derinlemesine girerken, parmak eklemlerimin üzerinde gerginleşen deride kırmızımsı gölgeler belirdi.

Kalçalarım hala sallanıyordu, penisim hala kasılmalarla titriyordu, başımı onun yanındaki yastığa bıraktım. Boşalma sonsuz gibi geliyordu ve kalçalarım nihayet durduğunda ve nefesim yavaşladığında, çevremizdeki farkındalığım geri geldi.

Solar'daki hava değişmişti. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Sanki cildime dokunan bir fısıltı gibiydi... bir farkındalık.

Poppy altımda kaskatı kesildi.

Sonra, birdenbire, inkar edilemez bir farkındalık omurgamdan yukarı doğru yayıldı.

Odadaki birini fark edememiştim, çünkü dikkatim çok dağınıktı. İkimizin de dikkatimiz dağınıktı. Ama dikkatim dağıldığında ne olacağını *biliyordum*.

Bu anı içimi buz gibi bir öfkeyle doldurdu ve derin, ilkel bir içgüdüyü uyandırdı. Kulaklarımı bir uğultu doldurdu ve derime, kanıma, sonra da kemiklerime çarptı. Bu, Revenant'ın ona dokunduğunu gördüğümde hissettiğim aynı eski, güçlü içgüdüydü. Gözlerimin önüne gölgeli, kızıl bir perde düştü.

Düşünmeden harekete geçtim, İlkel özün beni ele geçirmesine izin verdim.

BÖLÜM 33

POPPY

Kapının aniden çarpması, Casteel'in üst vücudunun hızla dönmesiyle birlikte gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı.

Yan tarafa kayarak beni olabildiğince korudu. Bacağım hala beline, kışının üstüne dolanmış olduğu için elinden geleni yapıyordu... *çıplak* kışına.

Primal özü ondan dışarı dökülerek havayı ıslattı ve eti hızla soğurken içimdeki ateşi karıştırdı.

Ve onun kalın uzunluğu da dahil olmak üzere, *her* parçası hala içimdeydi. Sıcaklık ve soğukluğun kontrastı, içimde çok uygunsuz bir zevk dalgası yarattı.

"Dişlerini sakla," dedi Reaver'ın tanıdık kuru, boğuk sesi. Gözlerim daha da büyüdü.

O anda cildime tamamen farklı bir tür sıcaklık yayıldı. O benim huzurumda sayamayacağım kadar çok kez çıplak kalmıştı, ama ben sadece çıplak değildim. *İkimiz* de çıplaktık. Ve Casteel'in penisi hala uyluğumu dürtüyordu...

Tamam, bunu düşünmeme gerek yoktu. Bunun yerine, kendimi yatağa atmanın mümkün olup olmadığını düşünmeliydim.

Casteel, kollarımdaki tüyleri diken diken eden, boğuk bir uyarıcı hırıltı çıkardı. Bu ses beni arzu sisinden uyandırdı. Onun böyle bir ses çıkardığını daha önce sadece iki kez duymuştum. Birincisi, kanunlar

ve bir kez de açlığın deliliğine kapıldığında.

Ama bu ses?

Farklıydı.

Derin hırıltı devam etti, Casteel'in öfkesi artarken boğazımın arkasında soğuk ve ekşi bir şekilde gürledi. Duman ve buz görüntüleri canlandırdı. Sesimde birkaç kez duymuştum bunu — eski, sınırsız güç — ama onun sesinde hiç duymamıştım.

Boğazım kurumuş, yutkundum. "Reaver? Gitmelisin."

"Yapamam."

Casteel'in eti avucumun altında sertleşti, soğuk granit gibi hissettim, koyu gri gölgeler belirdi, sırtındaki ve omzundaki etin üzerinde kayarak genişledi, bazıları elim altında kayboldu. Soluk kırmızı çizgilerle çizgili gölgeler içimdeki eather ile şişmeye başladı, ilkel içgüdülerimi körükledi. Birinin hayatına yönelik çok gerçek bir tehdit olduğu konusunda uyarıyordu.

Yani, Reaver'ın.

Kırmızı çizgili siyah gölgeler yayılmaya devam etti ve Casteel'de eather'ın toplandığını hissettim. Gölgeler onun etrafındaki havaya süzüldü — hayır, gölgeler değildi. *İlkel sis* ondan sızdı, buruşuk battaniyelerin üzerinde yuvarlanarak çalkalanıp kalınlaştı. Gözlerimi onun profiline çevirdiğimde kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı. O kıvrımlı, gece yarısı rengi dallar onun sert çene hattını kapladığında, göğsümde panik tohumları filizlenmeye başladı.

İçgüdüğü, artık draken'i bir arkadaş ya da hatta bir zamanlar onu kurtarmaya yardım etmiş isteksiz bir müttefik olarak görmediğini haykırıyor, arkadaş ya da bir zamanlar onu kurtarmaya yardım etmiş isteksiz bir müttefik olarak görmediğini haykırıyordu — tıpkı New Haven'da olduğumuzda Kieran'a karşı gösterdiği tepki gibi. Onu bir tehdit olarak görüyordu.

Bana.

Casteel normalde bu kadar samimi bir kucaklaşma sırasında kesintiye uğramaya pek iyi tepki vermezdi,

bu onun için normal bir tepki değildi. Bu, eather'dı — benden kan içtiğinde hissettiğim daha karanlık, daha ölümcül enerji.

Ve Casteel'in saldırmak üzere olduğunu kesin olarak biliyordum. Ve gerçek bir Ölüm Primal'ı olarak, yeni Yükselmiş olsa bile, Reaver'ı öldürebilirdi ve öldürecekti.

Hızla mutlu bir şey düşündüm. Zor olmadı. Hemen, Spessa'nın Sonu'nun leylaklarla dolu mağaralarında geçirdiğimiz zamanlar aklıma geldi. "Sorun yok," dedim, ona odaklanarak ve duygularımı -orada olmanın beni nasıl sakinleştirdiğini- eather aracılığıyla ona yansıtarak, nazikçe ensesini tuttum. Konuşmaya başladım, ama avucumda bir şey karıncalandı. Yumuşak bir şey. Saçları hatırlattı bana. Ya da *kürkü*.

Ne bu...?

Primal sisi aniden kayboldu ve odayı kaplayan nem azaldı. Elimi kaldırırken rahatlamaya başladım.

Casteel'in altın bronz teninde minik gümüş ışık parçacıkları patladı. "Cas...?"

Çenesi çatırdayarak yerinden çıkarken ve köpek dişleri öne doğru çıkarak kalınlaşıp uzarken bağırdım.

Ne oluyor lan?

Ne olduğunu anlamadan ona uzanırken korku içimi kapladı. Sırtı eğildi ve çarşafların yırtılma sesi bakışlarımı aşağıya çekti. Avuç içleri... tırnakları. Keskinleşmişlerdi. Eklemlerinin çatırdamasını duyunca başımı kaldırdım. Ve o zaman ne olduğunu anladım.

Casteel... *Dönüşüyordu*.

Kemiklerin kırılıp tekrar birleşirken, dudaklarım şoktan açıldı. Birkaç dakika önce hissettiğim tüyler, vücudunun her yerinde gümüş beneklerden filizlendi — altın benekli siyah tüyler

altın rengi beneklerle kaplıydı. Aniden döndü ve göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

Cas...

Dönüşmüştü.

Bir mağara kedisine.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Ama yatakta dolaşan çok büyük bir mağara kedisi vardı, karnındaki kürk bacaklarıma değiyordu.

O çömeliyor, havayı koklarken kulaklarını kıpırdatırken gördüklerime inanamıyordum.

"Ne...?" diye fısıldadım, kuyruğu karnımı okşarken kulakları tekrar hareket etti. Kürkünün dokunuşuyla donakaldım.

Yumuşaktı.

Bir kez, sonra iki kez gözlerimi kırptım, ama mağara kedisi hâlâ oradaydı. Şokun etkisi azalmaya başlayınca dirseklerimin üzerine doğruldum. "Ne. Oluyor. Lanet. Olsun...?" Her kelimeyle sesim yükseldi, ta ki "*Siktir!* Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırınca kadar.

Casteel çılgılımla irkildi. Onu korkutmuştum. Muhtemelen akıllıca değildi, ama dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değildi.

Çünkü o lanet olası bir mağara kedisiydi!

Birden dikleştim. "Bir mağara kedisi! Tanrım!" diye bağırdım, bu sefer Reaver'ı irkittim. "Tüyleri! Lanet olası tüyleri. Ve Kieran... o pislik..."

"Poppy," dedi Reaver kuru, boğuk sesiyle. Bu beni çok sinirlendirdi.

"Ne?" diye bağırdım, ellerimi yumruk yapıp.

"Biraz sakinleşsen iyi olur," diye tavsiye etti. "Ya da beş yüz."

"O bir mağara kedisi!" diye bağırdım. "Bunu görebiliyorum..."

"Ve o benden önce hareket mi etti?" Öne doğru eğildim. "Ne oluyor lan...?"

"Yapma!" Reaver kapıdan odaya girdi. "Ona dokunma."

Casteel daha da eğildi, dudakları titreyerek uyarıcı bir hırıltı çıkardı.

"Onu incitmeye gelmedim," dedi Reaver.

"Tabii ki, değil," diye bağırdım. "O bunu biliyor..."

"Şu anda tek bildiği, boğazımı parçalamak istediği."

Bakışlarım tekrar Casteel'e döndü. Çenesi aşağı inmişti ve gerçekten büyük, gerçekten *keskin* dişlerini ortaya çıkarmıştı.

Bu orospu çocuğu bir mağara kedisiydi!

"Evet, görüyorum, koca adam," dedi Reaver. "Benimkiler daha büyük."

Gürültü daha da şiddetlendi ve kalın kürkünün altında kasları kıpırdadı ve gerildi.

"Seni uyarıyorum." Reaver kollarını açtı. "Bana saldırırsan, pişman olursun."

Casteel'in kulakları düzleşti, pençeleri ayak ucundaki tahtaya derin izler kazdı. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, ama hala mantıkla çalışan beynimin bir kısmı, kalın, benekli siyah tüylerine bakarken bile onun aslında bir mağara kedisi olmadığını fark etti.

O sadece bir kediye dönüşmüştü. *Vadentia* bana bunun mümkün olmaması gerektiğini söyledi. Sadece gerçek İlkel tanrılar Yükseliş'ten sonra dönüşebilirdi. *Deminyen* İlkeler daha çok Kadimlere benziyordu. Birinin varlığını dönüştürmek için gereken gücü elde etmeleri zaman alıyordu. Günler, haftalar, hatta yıllar değil. *Yüzyıllar* sürmesi gerekiyordu. Ve bunu mümkün kılan sadece Birleşme değildi. *Neyin* sağladığını bilmiyordum. Önemli bir bilgiyi kaçırmışım gibi hissediyordum, ama şu anda buna odaklanamıyordum.

Kieran'ın kurt formundan daha büyük, hatta belki de Kieran'ın babası Jasper'ın kurt *formu* kadar büyük olan mağara kedisi saldırmaya hazırды. Bunu arka bacaklarındaki güçten anladım, ama sadece bu değildi. Duyguları da vardı. Nadiren gördüğüm bir şekilde dışa vuruyorlardı

ve bu duyguların ne olduğu belliydi: keskin bir öfke ve vahşı bir güvensizlik.

Battaniyeyi göğsüme sıkıca sarıp öne doğru kayarken

Sonra uzun kuyruğu yanımdan bana doğru savrulduğunda geriye doğru sallandım. Ağzım açık kaldı. "Bana kuyruğuyla vurdun mu? *Kuyruğuyla mı?*"

Benekli kürkünün altında, sırtı boyunca uzanan kasları gerginleşirken dalgalandı.

"Cas." Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. "Bana bak."

Kuyruğunu salladı, ama gözlerini Reaver'dan ayırmadı.

"Bence o bunu yapmayacak," dedi draken.

Reaver'a hızlıca uyarıcı bir bakış attım. "Kapıyı çalmasını öğrenmen gerek."

"Çaldım." Kollarını kaldırmaya başladı ama Casteel homurdandığında durdu. "İkiniz de cevap vermediniz."

Neredeyse bunun meşgul olduğumuzu ima ettiğini belirtmek üzereydim, ama temel görgü kurallarını açıklamadan önce Casteel'i kontrol altına almam gerekiyordu.

Casteel'den, ince bir çatlaktan çıkan buhar sesini andıran bir ses geldi. O...

"Reaver'a tıslamayı kes," diye emrettim, derin bir nefes alarak. Öne doğru uzandım ve elimi Casteel'in yan tarafına koydum. Parmaklarım kürküne batarken o kaskatı kesildi. Tanrım, ne kadar kalındı ve... "Kürkün yumuşak," diye fısıldadım, avucumun altında kasların titremesini hissederek elimi yavaşça yan tarafında gezdirdim. "Gerçekten yumuşak."

Vücudu titredi ve içinden düşük, uğultulu bir ses yayıldı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen...

mırıldanıyor musun?" Öyleydi.

Bu iyiydi... ve sevimliydi. Benden kan içtiğinde de aynı sesi duymuştum.

Lanet olsun.

Ona odaklanarak, duyularımı açtım ve onun izini buldum. Çam kokusundan daha güçlü bir şey vardı

ve kanının kar içindeki narenciye kokusundan daha güçlü bir şey vardı. Baharat kokusu vardı - vahşi, *bereketli* baharat kokusu.

Onunla uyumlu olarak zaten hızlı atan kalbim , bir an durdu. Bu koku her zaman oradaydı, ama şimdiye kadar sadece hafif bir koku olarak algılanıyordu. Şimdi ise, onun hareketlerinin bana her zaman büyük bir kediye hatırlattığını düşündüm.

Bu bilgiyi bir kenara kaydettim ve aramızdaki bağlantıyı açtım. *Casteel? Reaver'ı tanıyorsun. Onu okşamaya devam ettim. O, odalara dalma eğiliminde olduğu için ona saldıramazsın.*

Kulak hareketinden başka, beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi ama yol açıktı.

Ayak sesleri bize ulaştı ve Casteel başını kaldırıp havayı kokladı. Bağlantıya odaklandım.

Cas, bana bak. Bakman gerek...

"Emil?" Reaver omzunun üzerinden bağırarak konsantrasyonumu bozdu. "Buraya gelme. Casteel şu anda özellikle huysuz."

Ayak sesleri durdu.

"Bu bağırıışların ne olduğunu merak ediyordum." Emil durakladı. "Yine mağara kedisi mi oldu?"

İnanamayıp başımı kaldırdım. "Onun mağara kedisine dönüşebileceğini biliyor muydun?"

Odanın derinliklerinden Emil, sözlerini karıştırarak konuştu. "Evet. Ve muhtemelen beni yine yemek istiyor."

"Neden Emil'i yemek isteyesin ki?" diye fısıldayarak ve aynı zamanda çığlık atarak sordum. "Ve neden ben bunu bilmiyordum?"

Kızıl saçları gördüğüm anda, Casteel atladı. Ben de öne atıldım ve kollarımı onun etrafına doladım. Ağırılığı beni yatağın kenarına sürükledi, sonra beni bırakıp şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle taş zemine indi. Ben öne doğru düştüm, ellerim

yatağın ayak ucundaki tahta tahtaya çarptı — derin çiziklerle dolu tahtaya.

Tanrım, pençeleri *çok keskindi*.

"Orospu çocuğu." Reaver boynunu bir yandan diğer yana uzattı, derisinde pullar belirdi ve rengi koyulaştı. "Bunun için vaktimiz yok, ama bunu yapmak istiyorsan, yapalım."

"Kimse bir şey yapmıyor!" İleri doğru süründüm. "Dur! Hemen dur, Casteel Hawkethrone Da'Neer."

Neden tam adını kullanmanın bir fark yaratacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Fark etmedi.

Casteel ağırlığını geriye kaydırды ve kendini fırlattı.

Ben içgüdüsel olarak tepki verdim, kolumu geriye doğru çekerek özü çağırdım.

"Ne oluyor...?" Reaver'ın yüzünde bir saniye boyunca şok ifadesi belirdi, ardından yerde kaymaya başladı.

Reaver, kapı önlerinde kapanırken Emil'e çarptı.

Casteel bu sefer daha sert bir şekilde, kapıdan bir adım uzaklıkta ve Reaver'ın durduğu yerde yere düştü. Derin, boğuk bir hırıltı, öfkeyle bir kükremeye dönüştü ve kapıya atlayarak çarptı.

Yataktan atladım...

O hızla döndü, gözlerim gölgeli gümüş renkli gözlerle buluştuğunda, daha alçak ve daha derin bir hırıltı çıkardı. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Farklı bir içgüdü beni ele geçirmeye çalışırken kaslarım kilitlendi. Bu içgüdü, en ölümcül avcılardan birinin huzurunda olduğumu uyarıyordu.

Dur.

"Siktir et," diye mırıldandım, omurgam düzeldi. Casteel'den korkmuyordum. Hiçbir zaman. Bu haliyle bile. Çünkü en ölümcül avcı bendim. Benimkine çok benzeyen bir ses

benimkine çok benzeyen bir ses fısıldadı, "*Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?*" Onu görmezden geldim. "Sakın bana kükreteye *cüret etme!*"

Başını yana eğdi, bıyıkları seğirdi.

Derin bir nefes aldım ama duyularımı açık tuttum. Ondan aldığım sinyal vahşiydi — hayal kırıklığı ve öfkenin karışımı, kan dökme arzusuna kapıldığı zamanları hatırlatan bir vahşilikle renklendirilmişti. "Beni anlayabildiğine sevindim. Dinle. Sen hala Cas'sın. Oradasın. Biliyorum. Kendini kontrol etmen gerekiyor."

Bana doğru yaklaşırken pençeleri taşa sürtündü.

Yarım saniye boyunca gerildim. "Ve bunu yapmanı istiyorum çünkü bana nasıl dönüştüğünü gerçekten açıklamalısın."

Kuyruğu sallandı.

Bunun ne tür bir tepki olduğunu bilmediğimden, yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi uzattım.

O hareketsiz dururken uzun bir süre geçti. Hareket edeceğini sanmıyordum, ama sonra bir büyük pençesini kaldırdı, sonra diğerini. Her adımını hassas bir şekilde atarak yaklaştı. Ben hareket etmedim, nefesimi de çok derin almadım. Sadece bekledim. Ve ne kadar sürerse sürsün bekleyecektim.

Başının yanındaki yumuşak tüyler avucumu okşadı. "Cas, geri dönmen lazım. Sana ihtiyacım var," dedim yumuşak bir sesle

Notam'a uzanırken. *Kim olduğumu unutmadığımı bana göstermen gerekiyor. Lütfen.*

Devasa kedi başını eğdi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı

benimkine birkaç santim uzaklıkta. Ben tamamen hareketsiz kaldım, umarım aptalca bir şey yapmazdı çünkü onun tüylü kıçını duvara yapıştırmak istemiyordum.

Nefesi, kışın nefesi kadar soğuktu ve yüzümdeki saçları geriye doğru üfledi.

"Ne yapıyorsun...?" Garip bir şekilde pürüzlü diliyle yanağımı yaladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gözlerimi kırptım. "Sen... Az önce beni yaladın mı?"

Ben uzanıp yüzümdeki nemli izi silerken, o gülme sesine çok benzeyen bir ses çıkararak geri çekildi.

"Beni gerçekten yaladın," diye mırıldandım, bir elektrik akımı hissederek.

Bir saniye sonra, daha güçlü bir enerji dalgası tenimde dans ederken, gümüş rengi bir ısı onun kürkünü kapladı. Sonra olanlar, onun dönüşümünde olduğu kadar dramatik değildi. Kemiklerin çatırdamasını ve yeniden yerleştiğini duymadım, vücudunun şekil değiştirdiğini de görmedim. Bu çok hızlı oldu. Parıldayan ışık onu sardı ve bir saniye sonra Casteel önümde çömelmiş, altın rengi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi alçak ve boğuktu, belirgin bir mırıldanma vardı ki bu da kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Bir titreme geçti içinden, sonra geniş, kehribar rengi gözleri üzerimde dolaştı.

"Ben iyiyim," diye onu teselli ettim.

Yutkundu, geriye yaslandı ve başını eğdi. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı ve sonra parlak, koyu saçlarının arasından bana baktı. "Yani, kürkümün çok yumuşak olduğunu *mu* düşünüyorsun?"

Bir an ona baktım ve sonra öne doğru eğilip koluna vurdum. "Bana dönüşebildiğini söylemediğine inanamıyorum! Bu çok..."

Casteel hızlı davrandı ve dudakları aniden benim dudaklarıma değdi.

Öpücük şiddetli ve derindi, dilindeki vahşi tadı kalbimi hızla çarptırdı. Her zamankinden daha sert avuç içleri yanlarımdan sırtıma doğru kayarken dudaklarımı ayırdı ve ardında titreme bıraktı.

Casteel başını eğdi ve göğsüme karşı belirgin bir kedi sesi gibi bir hırıltı çıkardı. Elleri kıçıma kaydı ve sıkıca kavradığında karnımın alt kısmında bir sıcaklık yayıldı. Buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Reaver hala Solar'daydı ve buraya gelmek için açıkça bir nedeni vardı. Ama dizlerim yerden kalktığına Cas'ı durdurmadım.

ben de o beni penisinin üzerine yerleştirdiğinde tek kelime etmedim. Bunun yerine, aynı şevkle ona karşılık verdim. Onun içinde kayboldum - tadında, pcklerinde. Penisinin başını girişimde hissettiğimde, ıslaklığın içinden kayarken tamamen kayboldum.

Beni aşağı çekip yukarı doğru ittiğinde ığlığımı yakaladı. Gözlerim birden açıldı ve ani gerilmeye nefesim kesildi, zevk keskin bir rahatsızlık hissiyle karışmıştı. O daha kalın geliyordu, bu mantıklı değildi.

Casteel öne doğru sallandı, beni sırt üstü yatırdı, ağzı hala benim ağzımın üzerindeydi. Bacaklarımı kaldırdım ve beline doladım. Kalçalarımı kaldırarak, ona sarıldığım her itişte karşılık verdim. Hareketleri sert ve hızlıydı, sırtım yere sürtünüyordu. Bu sikiş bile değildi. Hayır, bunun için çok vahşiydi. Bu... *iftleşmeydi*. Vahş ve tamamen duygu odaklı. Bacaklarımı kaydırıp dizlerimi kalçalarına gömdüğümde, kontrolü ele alıp onu yuvarladığımında ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Casteel şaşkınlıkla gözlerini açtı, ben ona bakarken dolgun, nemli dudakları aralandı.

Konuşmadı. Ben de konuşmadım.

Ellerimi gğ्सne bastırıp kendimi yukarı aşağı hareket ettirdim, içimdeki gerginlik artarken ona srtndm. Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı, n kollarındaki damarlar şişti. Sırtını eğdi, başım geriye düştüğünde vücudu gerildi. İçimde derinlerde kıvrılan düğüm zlmeye başladı. Birdenbire başını kaldırdı, elini salarımaya doladı ve ağzımı tekrar kendine doğru çekti. Öpücük sert ve dağınıktı, dişleri dişlerime sürtünüyordu, dillerimiz birbirine dolanıyordu ve tüm o gerginlik üzülüyordu. Ağzı benim rahatlatma ığlığımı yuttu, benimki de onun iniltiğini boğdu. Ben onun üzerinde gevşerken, onun penisinin kasılmalarını hissedebiliyordum, beni dik tutan tek şey onun bana sıkıca sarılmasıydı. Dudaklarımız ayrıldı ve birkaç saniye boyunca,

Aramızda sadece nefeslerimizin yavaşlamasının sesi vardı.

"Asla, Poppy," dedi boğuk bir sesle, saçımı tutan eli gevşedi. "Sen olduğunu hiç unutmadım."

Ona karşı titredim.

"Asla," diye tekrarladı ve ağzı benimkini nazik, yumuşak bir öpücükle buldu...

"Orada neler olduğunu bilmediğimi sanıyorsan," dedi Reaver'ın sesi, ikimizi de kaskatı keserek, "yanılıyorsun."

Gözlerim birden açıldı.

Casteel'in iç çekişi derin bir hırıltıya dönüştü. "Onu öldüreceğim," dedi.

Alnımı alnına dayadım. "Hayır, öldürmeyeceksin."

"Seni çıplak gördü."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Bunu hatırlatmana gerek yok."

"Bekle," diye mırıldandı ve ben de öyle yaptım. O benden uzaklaşıp ayağa kalktı. Beni yatağın kenarına oturttu ve ellerini bacaklarımın iki yanına koydu.

"İkiniz işiniz bitti mi?" diye sordu Reaver.

"Böyle olmasını istemedim," dedi Casteel, Reaver'ı görmezden gelerek. "Solar'daki bir varlık beni hazırlıksız yakaladı ve aklıma içeri giren Rev geldi.

Ve son iki günde olanlarla... Bilmiyorum. İçgüdülerim devreye girdi. Seni korkutmak istemedim."

"Korkutmadın," dedim ona.

Reaver'ın iç çekişi kalın kapıdan duyuldu.

"Ama ben duydum." Casteel eğilip alnını benim alnıma dayadı. "Sanırım seni böyle çılgılık atarken duyduğum tek zaman, bir yılanın olduğu zamandı."

Yanaklarım kızardı. "Kabul ediyorum, hazırlıksız yakalandım, ama senden korkmadım." Yanağına dokundum. "Neden bana söylemedin?"

"Söylemek istedim," dedi, sesi zengin ve boğuktu, "ama önce senin dönüşmeni beklemek istedim." Yutkundu ve parmaklarının altında cildinin ısındığını hissettiğine yemin edebilirim. "Daha önce sadece bir kez dönüşmüştüm ve... bunu tekrar yapmak istemedim. Bunu seninle paylaşmak istedim."

Sözlerinin samimiyetini hissettim. Dalga geçmiyordu. "Bunu kendime saklayamazdım."

Gülüşü, mırıldanması kadar kadifemsiydi ve bu... şey, bambaşka bir şeydi.

"Beni ilk başta tanımadın mı?"

"Tanıdım ama... Açıklaması zor." Nefesi dudaklarımın üzerinde dolaştı. "Senin kim olduğunu... içgüdüsel olarak biliyordum."

"Peki ya Reaver ve Emil? Onları hiç tanımamış gibiydin."

"Kieran, tüm bu dönüşüm meselesinin ilk başta kurtların dönüşümü gibi işlediğini söyledi," dedi. "İlk birkaç sefer zor oluyor. Doğandaki daha... hayvani tarafına kapılıp kendini kaybetmek kolay olabilir."

"Mantıklı," diye mırıldandım.

Geri çekilirken, bakışları benimkilerle buluştu ve benim öyle düşünmediğimi anladığını anlayabiliyordum. Battaniyeyi tutup omuzlarıma örttü. "Senin için de aynı olacak."

Bu düşünceyle midem heyecan ve biraz da korku karışımıyla altüst oldu. Kieran ve diğerlerinin dönüşürken kemiklerinin kırıldığını nadiren duyardım.

"Acıdı mı?" diye sordum. "Dönüşmek?"

"İlk seferinde pek hoş değildi, ama kulağa hissettiğimden daha kötü geliyor."

"Sizinle gerçekten konuşmam gerek," dedi Reaver, kapı açılmadan bir saniye önce kapının diğer tarafından.

Casteel iç geçirdi ve dudaklarım seğirdi. Reaver'ın kendini koruma içgüdüğü yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Casteel.

"Bana aldırma," dedi draken kuru bir sesle. "Sadece burada durmuş çıplak kıkına bakıyorum."

Casteel gerildi ve sabırlı olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Bir an sonra, notamdan sesini duydum.

notamdan sesini duydum. Sonrasında sana sert davrandım.

Avuç içimi yanağına bastırdım. *Bundan çok keyif aldım.*

Kıkırdaması derin ve gürültülüydü. *Bunu anlayabiliyordum, ama bu benim kaba davrandığım gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.*

O kadar kolay kırılmam, diye onu sakinleştirdim ve ona nazıkçe öptüm. *Ben iyiyim.*

"Hâlâ kıcına bakıyorsun," dedi Reaver.

Casteel belinden eğildi ve çıplak bacaklarımın üzerine bir battaniye çekti. "Bu, onun bulunduğu odaya izinsiz girip çıkabildiğin ikinci sefer. Üçüncü sefer olmayacak."

Battaniyenin kenarlarını tuttum, sakıncalı bir şeyin görünmediğinden emin olmak için.

"Anladın mı?" diye sordu Casteel.

Reaver'ın burun delikleri, gözleri kilitlendiğinde genişledi. "Anladım."

Casteel bana döndü. "Sana giyecek bir şeyler getireyim." Dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurdu ve sonra doğruldu. "Bekle."

O yataktan uzaklaşır uzaklaşmaz, Reaver ağzını açtı.

"Ne olursa olsun, beklemesi gerek," diye araya girdi Casteel, dolaba girerken, "o giyinene kadar."

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," dedi Reaver, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sadece et."

"Güzel bir vücut," diye cevapladı Casteel, bornozla geri dönerek. "Ve senin gözlerin için değil."

"Ama senin sikin öyle mi?" diye meydan okudu Reaver.

Aşağıya baktım ve Cas'ın aslında hala tamamen çıplak olduğunu gördüm. Henüz giyecek bir şey almamıştı.

Ve *hala* yarı sert durumdaydı.

Aman Tanrım.

Draken'e sırtarak, Casteel odayı geçti. Bakışlarım onun uyarılmışlığına düştü ve yanaklarım ve bacaklarımın arasında sıcaklık hissettim.

"Poppy." Casteel'in sesi ipek gibiydi ve bakışlarımı ona çekti. Eğildi, böylece ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Eğer benim aletime böyle bakmaya devam edersen, Reaver'ı bu odadan kovmak zorunda kalacağım."

"Senin sikine bakmayı bırakmak isterim," dedi Reaver.

"Emin misin? Bence benim sikime bakmaktan hoşlanıyorsun."

Başımı sallayarak, gölgelikli yatağın üstüne baktım. Çok erkendi...

"O kurt olurdu," diye cevapladı Reaver. "Ben değil." Aman Tanrım.

Bir kez daha kendimi yatağın içine gömebilir miyim diye düşündüm.

"Git," diye homurdandı Casteel. "Girmen için gerçek izin verildiğinde sana haber veririz."

"Çabuk olsan iyi olur," dedi Reaver. "İkinizin de cinsel ilişki sırasında..."

"Cinsel ilişki mi?" Casteel alçak bir kahkaha attı.

"Onunla ilk tanıştığınızda," diye bitirdi Reaver.

Sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı, ama anladığımda kalbim hızla çarpmaya başladı ve başım aşağıya doğru eğildi. "Onunla mı?"

"Evet. O. Kan ve Külden, Işıktan ve Ateşten, ve En Parlak Ay'dan doğan kişi," dedi. "Gerçek Yaşamın İlk Varlığı ve Tanrılar ile Sıradan İnsanların Kraliçesi."

Neredeyse battaniyeyi bırakıyordum.

Reaver başını geriye eğdi. Dudakları nadir görülen bir yarı gülümsemeye kıvrıldı. "O geliyor."

CASTEEL

Başım hala değişmekten dolayı karışık hissediyordu, tanrılara yemin ederim, draken'i doğru duyduğumu sanmıyordum.

Ama sonra Poppy'nin nefesini duydum ve şoku, duyularıma soğuk bir rüzgar gibi çarptı.

Başımı ona doğru çevirdim. Heykel gibi hareketsiz duruyordu, koyu kırmızı şarap rengi saçları... muhteşem çıplak göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Kahretsin. Battaniyeyi düşürmüştü.

Öne doğru eğildim, bornozu omuzlarına örttüm ve etrafına sardım.

O, benim varlığımı fark etmemiş gibi, "Gerçekten mi?" diye ciyakladı.

"Gerçekten," diye cevapladı Reaver.

Poppy'nin endişesi boğazımı, çok kalın krema yutmuşum gibi bir hisle doldurdu. Draken'e iri gözlerle bakıyordu ve ben onun kolunu bornozun bir koluna, sonra diğerine sokarken itiraz etmedi.

"Neden?" diye sordu.

"Ziyaret etmek için birçok nedeni olduğunu düşünüyorum," diye cevapladı Reaver, ben cüppesinin önündeki düğmeleri iliklemeye başlarken. "Bazıları dün olanlarla ilgili olmalı."

"Dün neredeydin?" diye sordum, Aurelia pek bir şey yapamamış olsa da, Reaver neden yapabilsin ki?

"Ironspire'daydım."

Bu cevap beni susturdu.

"Muhtemelen o da seninle tanışıp teşekkür etmek istiyordur," diye ekledi Reaver.

"Bana teşekkür etmek mi?" diye fısıldadı Poppy. "Ne için?"

"İki oğlunu da bulup onları kurtardığın için." Bakışları benimkilere kayd, sonra tekrar Reaver'a döndü. "Oh."

Reaver'ın meraklı bakışlarını hissederek, sonunda son düğmeye ulaştım ve başımı eğerek göz hizasına geldim. "Hey," dedim sessizce. "İyi misin?"

Dudaklarını araladı ve başını salladı, sonra dikkatini tekrar Reaver'a çevirdi. "Onlar... onlar nasıl?"

"İres ve Malec mi? Emin değilim," dedi ben uzaklaşıp bulduğum ilk pantolonu hızla alıp giyerken. "Sana yardım edecek birini bulmak için Iliseeum'a döndüğümde, onları kontrol edecek vaktim olmadı. Sera ve Ash de meşguldü."

"Ash?" Poppy kaşlarını çatı.

"Nyktoş," diye düzeltti, ben yataktan inerken.

Tanrılara şükür ki daha fazlasını söyledi, çünkü onun iyi olup olmadığını ciddi olarak merak etmeye başlamıştım. Rhahar bize bunu söylemişti. "Doğru. O, Asher olarak bilinir."

"Evet."

Deri pantolonun bağlarını bağladım. "O da geliyor mu?"

"Hayır."

Bu iyi bir haberd, çünkü onunla son ve tek kez karşılaştığımda pek dostça davranmamıştı. Umarım Seraphena farklı olurdu.

Ama pantolonumun kapağını bağlarken, Aydu'n uyarılarından biri aklıma geldi ve çenem sıkıştı.

"Seraphena geliyor," diye cevap veremedem Poppy söyledi. "Gerçekten buraya geliyor. Ölümlülerin dünyasına."

"Evet." Reaver kelimeyi uzatarak söyledi ve daha önce hissettiği endişe geri döndü, keskin bir şekilde yükseldi. Ben onun yanına dönüp elimi omzuna koyup hafifçe sıktığımda, draken bile bunu fark etti.

Reaver'ın genellikle ifadesiz yüz hatları yumuşadı ve işte bu yüzden sinir bozucu draken'e zarar vermemiştim —en azından *ciddi şekilde* zarar vermemiştim. "Endişelenmene gerek yok, Poppy. Sonuçta sen onun torunusun."

Poppy bir kez, sonra iki kez gözlerini kırptı. "Peki ya Millicent? O burada değil. Seraphena bunu biliyor mu?"

"Muhtemelen bilmiyor."

Poppy başını eğdi ve sessiz kaldı. "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordum. "Her an gelebilir."

Bu *gerçekten* çok yardımcı bir cevaptı. "Kieran'ı çağırabilir misin?"

Poppy'nin gözleri büyüdü. "Belki de başka birini çağırmak daha iyi olur."

"O yapar," dedim.

"Kurt'u çağırabilir miyim? Evet." Reaver durakladı.

"Çağıracak mısın?" "Evet, çağıracaksın," diye bağırdım.

"Bunu yapacaksın çünkü bu Poppy'yi mutlu edecek."

Reaver, Poppy'ye, benim sözlerime karşı çıkması için dua etmeye saniyeler kalmış gibi baktı.

"Bu beni mutlu eder," dedi. "Özellikle de siz ikiniz kavga etmeye başlamazsanız."

Draken iç geçirdi. "Her neyse." Topuklarını döndü. "Bekle," dedim ona. "Seninle gerçekten kısa bir şey konuşmak istiyorum." Reaver'ın fısıldayarak söylediği şeyi duymazdan gelerek, Poppy'ye döndüm. "Hemen dönerim."

Şaşırtıcı bir şekilde, başını salladı. Reaver ile neden özel olarak konuşmak istediğimi sormasını bekliyordum, ama muhtemelen aklında başka şeyler vardı. Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Birkaç dakika sonra dönerim."

Ondan ayrılmak zordu. Onu bu halde bırakmak hoşuma gitmiyordu, ama halletmem gereken bir şey vardı.

Onlar onu almaya geleceklerdi.

Yatak odasının kapılarını kısmen kapatarak, Reaver'ın beklediği yere döndüm. "Yürümeye devam et."

Ellerini yumruk yapıp yanına döndü. "Öyleyse sen öncülük et."

Onu geçerek, Solar'a doğru yürüdüm. Poppy'nin işitme yetisinin şu anda ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum ve onun duymasını istemedim. Etrafa bakındım, balkon kapılarını gördüm ve onlara doğru yürümeye başladım.

"Beni balkondan aşağı atmaya mı çalışacaksın?" diye sordu Reaver.

Kapıları açtım. "Beni kışkırtma."

Reaver'ın kahkahası boğuktu. "Bunu yaparsan ben sadece şekil değiştiririm, farkında mısın?"

"Bunu yapamayacağından emin olurum," diye cevapladım, loş, gri şafak ışığına adım attığımızda. Soğuk hava etrafımızı sardı, ben de kaşlarımı çattım. "Siktir, olması gerekenden daha soğuk..." Yüzümün önünden bir şey geçtiğinde gözlerimi kısarak baktım. Birkaç küçük, beyaz pul. "Kar mı bu?"

"Evet." Reaver sırtını korkuluğa dayamış, kollarını kavuşturmuştu. "Sanırım burası normal hava koşullarına sahip bir yer değil, değil mi?"

"Hayır." Bu mevsimde hava sıcak olmalıydı. Yaz ayları kadar sıcak olmasa da, Carsodonia'da hiç kar yağmazdı. Buradaki kışın en soğuk günlerinde bile. Derin bir nefes aldım. Aydun'un uyardığı dengesizlik yine baş gösteriyordu.

Bunu bir kenara bırakarak dikkatimi Reaver'a çevirdim. "Onun buraya gelmesi konusunda ne kadar endişelenmem gerekiyor?"

Reaver kaşlarını çattı. "Poppy'ye de söylediğim gibi, endişelenecek bir şey yok. O, Seraphena ve Nyktos'un kanından geliyor."

"Bunun ne kadar önemi var, emin değilim," dedim ona. Dualarımın kabul olduğuna emindim, ama bu varsayım üzerine Poppy'nin güvenliğini veya refahını riske atmak istemiyordum. Özellikle de Aydun, Poppy'nin bir... sorun olduğu ortaya çıkarsa ne olacağını söyledikten sonra. Onun için geleceklerdi. "Nyktos, tanıştığımızda pek dostça davranmamıştı."

"Öyle olabilir."

"Nektas'ın söylediklerine bakılırsa, Poppy'nin haline bakılırsa ikisi de ona pek sıcak davranmayabilir."

Reaver kaşlarını çatı. "Seraphena, oğlunun çocuğuna zarar vermektense kendi boğazını kesmeyi tercih eder."

"Bu, yapmayacağı anlamına gelmez."

Kaşlarını çatı. "Hayır, sanırım öyle değil. Poppy bir tehdit oluştursa." Bakışları benimkilerle buluştu. "Aynı şey senin için de geçerli."

Kaşları gerildi. Onlar söz konusu olduğunda kendimi hiç umursamıyordum. Bu, Aydu ve Atte'in söylediklerine çok benziyordu. Ancak Kader daha fazlasını söylemişti. "İster İlkel ister ölümlü olsun, Poppy özünde iyi biridir. Tehdit oluşturmazdır."

"O zaman endişelenecek bir şeyin yok."

"Ya yanıyorsan?" Onun bakışlarını karşıladım. "Onun ne ya da kim olduğu umurumda değil. Poppy'nin peşine düşerse, onu yok ederim."

Reaver'ın bakışlarını karşılar, özü kanımda uğulduyordu. Söylediklerim hoşuna gitmemiştir. Çok yazık. "Ve bunun imkansız bir görev olmadığını hissediyorum."

Dudakları inceldi. "Muhtemelen değil, ama Yaşam ve Ölüm'ün İlkel Gücü olsa bile, böyle bir eylem, senin hiç görmediğin türden bir yıkıma neden olur."

"Sence bu beni durdurur mu?"

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Ama ona elini bile kaldırırsan, Nyktos'la uğraşmak zorunda kalırsın. Nektas'la da."

Seraphena ve Nyktos'un aile olduklarını söylediğini hatırladım. "Peki ya sen?"

Gözlerine bakarak cevap verdi. "Buna güvenebilirsin." "Ve?"

Reaver baktı, sonra kıkırdadı. "Görünüşe göre aynı fikirdeyiz." Başını eğdi. "Gidip kurtunu bulacağım."

O döndüğünde onu durdurmadım. Solar'ı geçene kadar bekledim ve sonra içeri girdim.

Onlar onu almaya gelecekler.

Büyük, oval masaya bakarken elim yanımda yumruk oldu. Onlar. Aydun, Seraphena ve Nyktos'tan bahsediyordu. Ve diğer hüküm süren Primallerden.

Peki ya gelirlerse?

Aydun'un uyardığı Kadimler — bu alemde ve Iliseeum'da uyuyanların — en küçük sorunları olacaktı. Kolis bile endişelenmeleri gereken bir tehdit olmayacaktı.

Ben onların sorunu olurdum.

BÖLÜM 34

CASTEEL

Odaya girdiğimde, Poppy hala yatakta oturmuş ellerine bakıyordu. Geri döndüğümü fark ettiğinden bile emin değildim.

Kalbim, Reaver ortaya çıktığından beri, onunki gibi normalden daha hızlı atıyordu. Hızla odanın diğer ucuna geçtim. "Poppy?"

Biraz sarsıldı ve başını kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, renkli lekeler dönüyordu.

Yanına oturdum ve muhtemelen duymaktan bıkmış olduğu bir soru sordum. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldı, çenesini indirdi.

Sözlü bir yanıt vermemesi endişemi daha da artırdı. Çok kaybolmuş görünüyordu.

Başımı eğerek, parmak uçlarımı çenesinin altına koyup bakışlarını benimkilere çevirdim. "Konuş benimle, tatlım."

O da bana baktı, sevgi dolu sözlerim üzerine dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Yüzümün yanları garip bir şekilde ısındı. "Ne oluyor?"

Poppy başını eğdi ve yanağını benim dokunuşuma bastırdı. Buna bayıldım. Kalın kirpiklerini indirip derin bir nefes aldı.

"Onlara sormayı bile düşünmedim

—Arae'ye."

"Onlara ne sormalıydın sence?" "Onlara onu sorabilirdim. Beni nasıl düşündüğünü. Millicent'i. Her şeyi." Bir süre durdu. "Cevap vereceklerini sanmıyorum

cevap verirlerdi ama... panik yapmamaya çalışıyorum." "Ne hakkında?" Başparmağımı elmacık kemiği boyunca kaydardım. "O," dedi. "O gerçek Yaşamın İlk Varlığı. Kraliçe."

Biraz rahatladım. "Sen bir Primal'sın, Poppy. Ve bir Kraliçe

—
"O Kraliçe. Tanrıların ve Sıradan İnsanların Kraliçesi İnsanların Kraliçesi," diye tartıştı.

Seraphena ile ilgili endişelerimi bir kenara bırakarak, saçlarının kısa tutamlarını kulağının arkasına düzelttim. "Ve o senin büyükannen. Sen onun kanından ve canındansın."

Poppy ellerini ovuşturdu. "Sanki ben..." Sesi kesildi, burnunu buruşturdu.

"Ne yapmıyorsun?" diye sordum.

"Ben... ona karşı nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf etti.

Onu neredeyse hareketsiz bir durumda tutan şeyin bu olduğunu bilmeliydim. Poppy, benim güzel Kraliçem ve Primal'ım, inanılmaz derecede güçlü ve cesur olduğu kadar sonsuz derecede nazikti. Ancak Maiden olarak yetiştirilme şekli, insanlarla etkileşim kurma şeklini etkilemişti. Yeni insanlarla tanışma ve onlarla etkileşim kurma konusunda çok az deneyimi vardı. Buna Coralena da dahildi. Ian ile olan etkileşimleri bile sınırlı hale gelmişti. Yıllar boyunca sadece Tawny ve Vikter vardı.

"Sadece kendin ol," dedim.

Bana attığı bakış, cevabımdan pek etkilenmediğini gösteriyordu. "Sorun da bu. Onun gibi biriyle nasıl kendim olacağımı bilmiyorum. Ona kraliçe gibi mi davranmalıyım, yoksa daha samimi mi olmalıyım? Aslında, tanrıların kraliçesinin huzurunda nasıl davranılır ki? Keşke Millicent burada olsaydı. O olsaydı her şey daha kolay olurdu."

Gülmekten boğuluyordum. Millicent ile hiç vakit geçirmiş miydi? Beş saniye bile? "Bunun işleri kolaylaştıracağını sanmıyorum

işleri kolaylaştırır.”

“Ama onun burada olması en azından dikkatleri benden uzaklaştırır.”

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım. Poppy, ne kadar dikkat çektiğini açıkça hafife alıyordu.

"Tam olarak neyden endişeleniyorsun?" diye sordum.

Omzunu kaldırdı ve bir an geçti. "Ya benim Yükselişimden dolayı üzülürse? Ve bu yüzden geliyorsa?"

Bu konuda ona hak veriyordum, ama bunu ona belli edemezdim. "Onun hoşnutsuz olacağını hiç sanmıyorum," dedim ona ve kendime.

"Nasıl emin olabilirsin?" diye ısrar etti. "Belki de Millicent bu yüzden burada değildir."

İyi soru. "Çünkü seni *tanımaktan başka* ne mutlu olabilir ki?" mutlu olamaz ki?"

"Aklıma bir tane iyi neden geliyor," dedi sakın bir şekilde. "Aslında, iki ya da üç neden."

Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. "Isbeth'in suçlarını sana karşı kullanmayacaktır."

"Ya da oğlunu Isbeth'e teslim ettiğimiz için, onun kalbine bir hançer saplamasına neden olduğumuz gerçeği?" diye karşılık verdi.

"Bunu yapacağını bilmiyorduk," dedim, elini avucumun içine alıp avucunu ovuşturmadan önce onu durdurdum. "Anlayacaktır."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Umarım öyle olur."

"Hiçbirimiz Seraphena hakkında fazla bir şey bilmiyoruz, aslında çok az şey biliyoruz." Ellerini ayırdım ve birini yatağa koydum. "Ama onun, ebeveyninin günahlarını çocuğuna yükleyen türden biri olduğunu düşünemiyorum. Öyle olsaydı, dualarımı kabul etmezdi," dedim.

Gözleri benimkilere çevrildi. "Duaların mı?"

Başımı sallayarak, yanaklarını avuçladım. "Kolis'le olan meseleyi hallettikten sonra, daha da derin bir durgunluğa düştün," diye hatırlattım ona. "Ne kadar süre bu durumda kalacağını bilmiyorduk

göğsüm ağırlaşmıştı. Hissettiğim çaresizlik hâlâ çok gerçekçiydi. Poppy'nin bana söylediklerine rağmen suçluluk duygusu hâlâ oradaydı. En azından eskisi kadar dayanılmaz değildi. "Uyanmanı, bana, bize dönmeni çok istiyordum. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Endişeden deliye dönüyordum."

"Cas," diye fısıldadı.

Tanrım.

Bana Cas dediği her an bir mucizeydi.

Boğazımı temizledim. "Ona dua ettim ve o cevap verdi. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama cevap verdiğini biliyorum. Ondan kısa bir süre sonra uyandın." Gülümsedim. Bu sefer daha kolay oldu. "Senden hoşnut değildiyse, neden dualarıma cevap versin ki?" Elini, izi olan elini tuttum. "Ya yanılıyorsam? O zaman siktir et onu."

Gözlerini kırptı, sonra sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Siktir et mi? Sen Tanrıların Kraliçesinden bahsediyorsun." "Ee?" Elini dudaklarıma götürdüm ve altın rengi izi öptüm. "Eğer senin söz hakkın olmayan bir şeyden seni sorumlu tutuyorsa, o zaman o kadın bir yığın at boku altındaki pislikten bile daha değersizdir."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakakaldı.

"Doğruyu söylüyorum..." Kieran'ın Solar'a yaklaştığını hissederek durakladım. "*Tatlım*."

Bu sözlerim yumuşak bir kahkaha kopardı. "Haklısın."

"Elbette haklıyım."

Gözlerini devirdi ve kendine bakarak yumuşak bir nefes verdi. "Değişmeliyim."

Hâlâ endişeli olduğunu anlayabiliyordum ve hepimizin iyiliği için Reaver'ın haklı olduğunu ummaktan başka bir şey yapamazdım.

"Tanrıların Kraliçesi ile görüşürken sadece bornoz giymek son derece uygunsuz geliyor."

"Bir sürü düğmesi olan bu bornoz," dedim, "oldukça şık bir bornoz."

Solar'ın ana kapıları açıldığında Poppy bana şüphe dolu bir bakış attı. Kieran ortaya çıktı, ya giydiği tunikle uyumuş ya da hiç uyumamış gibi görünüyordu.

"O draken senin bana ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi, bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra tekrar bana döndü. "Ayrıca senin dönüştüğünü de söyledi."

Ben bir şey söylemeden Poppy yataktan fırladı. "Bana söylemediğine inanamıyorum!"

"Şey..."

"Özellikle de onun kürkünü tutarken!" diye bağırdı. Aslında ona söylemediğim için minnettardım.

Öfkesi, endişesinden dikkatini dağıtıyordu.

"Sana kendisinin söylemek isteyeceğini düşündüm," diye cevapladı Kieran. "İhtimal dışı bir bahane," diye homurdandı Poppy ve arkasını döndü. "Ne kadar şanslısın ki giyinmem gerekiyor."

Kieran kapıya yaslandı. "Bu yüzden mi çağrıldım?"

"Reaver sana söylemedi mi?" Poppy'nin dolaba girip kaybolmasını izlerken, dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğildim.

"O lanet drakenin açık ve yardımcı olup olmadığını bana cidden soruyor musun?" diye karşılık verdi.

Ben burnumu çektim. "Tanrıların Kraliçesi geliyor."

Kieran kapı çerçevesinden uzaklaştı. "Bir daha söyler misin?"

"Doğru duydun." Poppy'nin sesi dolabın derinliklerinden bize ulaştı.

"*Ondan mı bahsediyorsun? Seraphena'dan mı?*" Kieran, sesini alçaltarak konuştu.

Ona bir bakış attım. "Neden onun adını hep fısıldıyorsun?"

"Fısıldamıyorum."

"Söylüyorsun," diye bağırdı Poppy.

Kieran bana baktı. "Siz ikiniz benimle dalga geçmiyor musunuz?" "Geçmiyoruz," diye onayladım.

Kieran bir adım attı ve sonra bir adım geriye sendeledi.

Ben dikleştim. Kahretsin, bayılacak mıydı? Dolaba doğru bakarken, askının duvara arpıtığı gibi bir ses duyunca onunla zihinsel bağlantı kurdum. *Orada iyi misin?*

Kieran'ın tüm vücudu sarsıldı. Boğazını temizleyerek başını salladı. *Sadece bunu söylemeni beklemiyordum.*

Aynı durumdayız.

"Kahretsin. Tamam..." Kieran durakladı. İkimiz de dolaba baktık, içinden küçük bir hırıltı geldi. Kaşlarını çatarak dikkatini tekrar bana çevirdi. "Dnştn m?"

"Reaver içeri girdi. Beni hazırlıksız yakaladı." Ellerimi gevşekçe birleştirdim. "Poppy'yi iğdsel olarak tanıdım ama Reaver'ı ve Emil'i tanımadım."

"Daha önce de söylediğim gibi, dönüşüp koşuya çıkıp o tarafınla biraz zaman geirsen muhtemelen yardımcı olur. Kontrolü ğrenmenin tek yolu bu."

Başımı salladım, bunu ne zaman yapacağımızı merak ederek. Ayrıca, Poppy'ye daha önce söylediğim şey doğruydu. Bunu onunla birlikte yaşamak istiyordum.

İkisiyle birlikte yaşamak istedim.

Endişelisin. Kieran'ın sesi bağlantıdan bana ulaştı. *Ve açıkça endişeli olduğun halde bana endişeli olmadığını söyleme.*

Sessiz, kuru bir kahkaha attım. *Beni bu kadar iyi tanıman çok sinir bozucu.*

Kieran bana sadece sıkıcı bir bakış attı.

Ellerimi yüzüme götürdüm ve Aydan'un anlattıklarını ona hızlıca anlattım.

Ellerini yanlarında sıktı. *Bunun gerçekten geçerli bir endişe olduğunu mu düşünüyorsun? Poppy'nin bir tehdit olacağını mı düşünüyorlar?*

Öyle düşündün, değil mi?

Kieran'ın vücudundaki her kas gerildi.

Yavaşça nefes verdim. *Ama Aydun'un söylediklerine göre, Seraphena'dan doğrudan bahsetmedi. Sadece "onlar" dedi, ama... Poppy'nin hareket ettiğini duyarak dolaba doğru baktım. Onlar için ben ondan daha büyük bir endişe kaynağıyım.*

Kieran burnunu çekti.

Ona baktım. Çenesini gergin bir şekilde önüne bakıyordu. Kahretsin. Dikkatim tekrar dolaba döndü. O iğneyi yapmam gerekmiyordu.

Yanıtlıyorsun.

Bakışlarım tekrar ona döndü. *Neyi?*

Poppy'nin bir tehdit olacağını hiç düşünmemiştim. Hiç düşünmedim, dedi. Sözü bu yüzden vermedim.

Kaşlarımı çattım. *O zaman neden yaptın? Ona sormalısın.*

Konuşmamızın konusu, dolaptan çıktı. dolaptan çıktı, fildişi rengi gömleğin üzerine pantolon ve gri yelek giymişti. Masadonia'dan ayrıldığımızdan beri onu gördüğüm en beyaza yakın kıyafetti. İki gömlek taşıyordu, ikisi de siyahtı.

"O geldiğinde tamamen giyinik olman gerektiğini düşündüm." Bana bir gömlek attı. "Ve son bir yıldır içinde uyumuş gibi görünmeyen bir gömleği tercih edeceğini düşündüm."

"Evet, tercih ederim." Kieran ona gülümsedi. "Teşekkürler..." Başını geriye attı, eli Poppy'nin yüzüne fırlattığı gömleği yakalamak için havaya kalktı. "Bu gerekli miydi?"

"Evet." Kieran tunikasını çıkarırken Poppy kollarını kavuşturdu. "Bana onun küçük mağara kedisi olayından bahsedebildin."

"Küçük mü?" diye homurdandım.

Kieran sırttı.

Siktiğimin herifi.

"Bu arada, o dolapta ne yapıyordun?" Gömleği başımdan geçirip, aşağı indim ve gömleğin uçlarını pantolonumun beline soktum. "Askılarla kavga ediyormuşsun gibi sesler geliyordu."

"Ve kaybediyormuşsun," diye ekledi Kieran.

"Ne giyeceğime karar veremedim," dedi odadan çıkarken.

Poppy'yi oturma odasında yakaladım. "Peki, benden önce dönüşüm geçirdiğim için ne kadar kıskandın?"

Poppy bana döndü ve Kieran'ın yüzüne gömleği fırlatmadan hemen önce ona attığı bakışı attığını düşündüğüm bir bakış attı. "Biliyorsun, bu kadar erken dönüşmemelisin."

"Cidden mi?" dedi Kieran, arkamdan içeri girerken.

"Sanırım ben özel biriyim," dedim, o gözlerini devirirken sırtarak.

"Bunu yapabilmesinin nedeni Birleşme mi?" diye sordu

Kieran. "Sanmıyorum," diye cevapladı kız, dikkatlice saçını "Çünkü ben henüz yapamadığımı biliyorum."

"Dur tahmin edeyim." Kieran'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "*Vadentia'n* sana nedenini söylemiyor."

"Ne yazık ki haklısın." Diye iç geçirdi. "Ama nedenini biliyorum. Sanki..."

Birdenbire hava gerildi ve bir varlık bizi çevrelediğinde çatırdadı.

Onun varlığı.

Sanki sıcak bir yaz esintisi gibi, taze leylak kokusunu taşıyordu. Tanrıların Kraliçesi, gerçek Yaşamın İlk Varlığı'nın geldiğini iliklerimde ve kanımda *hissettim*.

POPPY

Aniden, altın rengi bir gün batımı kadar sıcak bir farkındalık beni sardı. Bunu, Nyktos'un Odaları'nda durduğumda hissetmişim

ama Şimdi aklıma gelen görüntü o değildi. Bunun yerine, turuncu-kırmızı gelinciklerle dolu bir  ayır gördüm. Onu o zaman, uyanmadan hemen önceki rüyamda hissetmiştim.

 z parladı ve zonkladı, hafif bir titreme duvarları salladı ve zihnindeki görüntüyü dağıttı. Alemin yumuşak bir çıtırtı sesiyle açılmasıyla cildimde minik tüyler diken diken oldu. Casteel'in birkaç metre arkasında parıldayan bir küre titreşti ve uzadı.

Kieran önüme geçince belirsizlik göğsümü sıkıştırdı ve nefesim boğazımda takıldı. Altın rengi gümüş ışık yırtıkta yoğun ve k r edici bir Şekilde odayı doldurdu.

Kieran gözlerini korumak için elini kaldırdı. "Tanrım."

Casteel'in güven verici sözlerini tekrarladım, bana nasıl tepki vereceği konusunda hızla artan belirsizliği görmezden gelmeye çalışarak. O ve ben kan bağıyla bağlıydık, ama bu bağ kirli ve yanlıştı. Bu, onun bana bakışını nasıl etkilemezdi ki? Casteel ve Kieran'ın haline nasıl tepki verecekti? Ve oğullarıyla ilgili her Şeye?

Dizlerim jöle gibi titriyordu. Ve tanrılar, bu beni *eskiden olduğum* kızıa dönüŐtürdü. Ő phelerine rağmen soru sormayan, Yükselmişlerin maske gibi taktıkları ince cilayı delip geçmeyen kız. Rahibe Analia'nın keskin tokatları ya da D k Teerman'ın sevdiği sopası Şeklinde olsun, *derslerini* hiç direnmeden alan kız. Bir kafeste tutulduğunu bile fark etmemiş olan kız. Kalbindeki acıyı ve trajediyi içindeki tüm iyiliği bozmasına izin veren, hain bir sahte tanrının kızı. Tecavüzün  r n ... Isbeth'in yaptığı Şey buydu. Bunu güzelleŐtirmek mümkün değildi ve bunu yapmak yanlış olurdu. Benim de bir Şekilde Isbeth gibi olacağımı düŐünmemesi nasıl mümkün olabilirdi? Benim de bozulacağımı?

Çam ağaçlarının arasına düşen kar gibi serin ve berrak bir varlık zihnimi okşadı. *Kalbin çok hızlı atıyor, tatlım.*

Casteel, Kieran'ın yanına geçince içimi bir heyecan kapladı. Kieran'ın yanına geldiğinde içimi bir heyecan kapladı. Titreyen gözyaşından gözlerini ayırmadan, elini uzattı ve benim elimi tuttu. Parmaklarını benim parmaklarımla iç içe geçirip sıkıştığında, aramızda bir enerji dansı başladı.

Düzensiz bir nefes verdim.

Bu basit hareket, üçümüzün içinden geçen enerjiden daha güçlü, kendine özgü bir sihir gibiydi.

Dizlerim güçlendi. Kalbim yavaşladı. Zihnim, Seçilmişlerin peçesini takmaya zorlanan kız olmadığımı hatırlayacak kadar *sakinleşti*. Uzun zamandır o kız değildim.

Ben Penellaphe Da'Neer'dim. Çekingen değildim ve korunmaya ya da özgürleştirilmeye ihtiyacım yoktu. Gerektiğinde acımasız ve hatta biraz da katil olabilirdim. Ben Poppy'dim — eş, Kraliçe ve İlkel. Craven'a, Yükselmiş'e ve aradaki her şeye karşı koymuştum ve bunu kanıtlayan yaralarım vardı. Kanlı Taç'ı sona erdirmiştim.

Kendimi özgür kıldım.

En önemlisi, ben anneme *hiç* benzemiyordum. Ve eğer Tanrıların Kraliçesi benden tiksiniyorsa, *o zaman... siktir et onu.*

Işık azaldığında çenemi kaldırdım ve onu gördüm.

Aslında, Casteel ve Kieran'ın devasa bedenleri onu büyük ölçüde engellediği için *sadece* bir kısmını görebildim.

Tek görebildiğim, omuzlarından yumuşak dalgalar ve gevşek bukleler halinde akan uzun, gümüş rengi saçlarıydı — Millicent'inkine benzeyen saçlar. Taç görmedim. Onların taçları var mıydı ki? Evet. Evet, vardı. Bizim de vardı — Atlantis taçları değil.

Ama o anda bunların hiçbiri önemli değildi.

Casteel'in yanına eğilip, giydiği kıyafeti görmek için bir göz attım. Şaşkınlıktan dudaklarım açıldı. Sol kolunun üst kısmında altın bir bileklik dışında kolları çıplaktı. Altın süslemeli siyah tuniği göğüs ve bel kısmında dar, yanlarda ise genişleyerek dizlerinin üstünde, botlarının hemen üzerinde bitiyordu.

Onun ne giymesini beklediğimi bilmiyordum, ama o Tanrıların Kraliçesi'ydi. Onu bir tür ruhani, dalgalı bir elbise içinde hayal etmişim, benim gibi giyinmesini değil.

Onu "o" olarak düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. *Onun* bir adı vardı.

Seraphena.

Damarlarımdaki öfkeyi yatıştırmaya çalışarak, Casteel ve Kieran'ın arkasından çıktım. Aklımdan tek bir düşünce hariç her şey uçup gitti.

Millicent.

Millicent'e tıpatıp benziyordu.

Saçları. Burnunda, yanaklarında ve alnında dağılmış çiller. Biraz daha geniş burun ve daha dolgun dudaklar. Millicent daha zayıftı, oysa Kraliçe daha dolgun vücutluydu ve yüz hatları kız kardeşiminkinden daha olgundu. Yine de Seraphena neredeyse onun aynadaki görüntüsü gibiydi. Yüzünde benim yüz hatlarımı aradım ve yüksek elmacık kemiklerinde ve hafif sivri çenesinde bir iz buldum.

Cildimi kaplayan bir tatlılık hissi vardı. Bu his, kıskançlığa çok benziyordu.

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. Kıskançtım. Bunun mantıksız olduğunu biliyordum, ama Millicent gibi ona benzemiyordum.

Anneme benziyordum.

Ve belki de babama. Ama onu düşündüğümde, tek görebildiğim Leopold'un yüzüydü...

Midem keskin bir şekilde burkuldu ve başımı salladım. Tanrım, ne aptalım.

Seraphena'ya yeniden odaklanarak, konuşmaya başladım ama onun benim yönüme bile bakmadığını gördüm. Gözleri, benim gözlerimin bir kısmı ile aynı yeşil renkteydi ve gümüş-altın çizgilerle delinmişti, Casteel ve Kieran'a sabitlenmişti. Onlara o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, benim varlığımın farkında olup olmadığından bile emin değildim. Duyularımı uzattım, ama sanki kalın bir duvara çarpmış gibiydim. Koridordan ayak sesleri yankılanırken içimi bir tedirginlik kapladı.

"Majesteleri," Kieran'ın alçak sesi gergin sessizliği bozdu ve diz çöktü.

Aman Tanrım. Çok saygısız davranıyorduk. O tanrıların kraliçesiydi ve biz öylece duruyorduk. Diz çökmeye başladım ama dikkatim Casteel'e odaklanınca durdum.

O çok temkinliydi ve bir santim bile kıpırdamamıştı.

"Lütfen kalkın," dedi Tanrıların Kraliçesi. "Böyle formaliteler gerekli değil."

Kieran'ın ayağa kalktığını sadece belli belirsiz fark ettim. Onun sesini, benim zamanımdan çok önce olan uzak bir anıdan değil, burada ve şimdi duymak beni çok etkiledi.

Ama onun Casteel ve Kieran'a bakışları beni daha çok sarsmıştı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Seraphena öne çıktığında odadaki hava yoğunlaştı, gözlerinin altındaki damarlar eather ile parladı. "Bu..." Bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Bu imkansız."

Casteel vücudunu eğdi ve bir kez daha kısmen önümde durdu.

Kaslarımda gerginlik oluştu ve özüm zonklamaya başladı. Onları nasıl süzdüğünü *hiç* sevmedim. Casteel'i atlattım, ya da en azından denedim. O da benim hareketimi taklit etti.

Seraphena elini kaldırdı. Arkama bakmadan, Reaver'ın Solar'a girdiğini ve ona geri çekilmesi için mesaj gönderdiğini anladım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Torunumun senin arkanda saklanmasının bir nedeni var mı?" diye sordu Seraphena.

"Saklanmıyor," diye cevapladı Casteel. "Bana öyle gelmiyor." "O zaman yanıyorsun."

Saklanmak mı? Saklanmıyordum ki...

Göğsümün ve boğazımın ısındığını hissederek, bir kez daha Casteel'in sırtına baktığımı fark ettim... ve şimdi de Kieran'ın sırtına, bu da bir nevi saklandığımı *anlamına geliyordu*. İstemedim, ama yine de.

"Kenara çekilmelisiniz," dedi Seraphena, ether odayı zar zor kontrol edilen enerjiyle doldurmaya devam ediyordu. "İkiniz de."

"Şimdi, bak..." Casteel'in ses tonu ve duruşu, hiç rahatsız olmayan birini yansıtıyordu, ama ben gerçeği biliyordum. Özellikle de o kadar yumuşak konuştuğunda. "Bize kenara çekilmemizi söylemen, belki de çekilmememiz gerektiğini hissettiriyor."

Açıkçası, daha önce yaptığı moral konuşmasında söylediklerinde tam olarak dürüst davranmamıştı.

"Saklanmıyorum," dedim. "Onlar sadece... kendileri gibi davranıyorlar." Arkamdan bir homurtu geldi.

Casteel gibi ben de yana doğru çekildim.

"Anlıyorum," dedi Seraphena.

"Cas," diye tısladım, gözlerimi kısarak. Gömleğinin arkasını tutup onu yerinde tutarken öne doğru adım attım.

Omuzları gerildi, ama bu sefer beni engellemeye çalışmadı. Bakışlarım Seraphena'ya kaydı. Onun bakışları Casteel'e sabitlenmişti. Bir kez bile benim yönüme bakmadığını fark ettim ve bu durum beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Onu ve Kieran'ı bu kadar izlemenin bir nedeni var mı?"

"Bu iyi bir soru," dedi Casteel.

Kraliçe gerginleşti ve birkaç saniye geçtikten sonra damarlarından özü kayboldu ve gözleri karardı. Sonunda dikkatini bana çevirdi.

O benim özelliklerimi incelediği gibi, benim de onun özelliklerimi incelediğim o sessiz anlar sonsuzluk gibi geldi. Yara izlerini gördüğü anı anladım. Dudaklarını sıkıca kapattı ve gözlerinde yıldırım gibi bir ışık parladı. Çenemi kaldırdım. Kieran bana ne demişti? *Benim halkım arasında yara izleri saygı görür.* Ve onun halkı benim halkımdı.

Seraphena gözlerini bana dikti, yüzündeki ifade yumuşadı.

Ne düşündüğünü veya onlara nasıl baktığını anlayamadığım için, umarım hissettiğim kadar tuhaf görünmeyen bir şekilde gülümsedim.

"Merhaba," dedim, el sallayarak. Gerildim, yanaklarım ısındı. "Az önce sana el mi salladım?"

Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Evet."

Kendime bir tokat atmak istedim.

Casteel başını eğip dudaklarını şakağıma değdirdiğinde Seraphena Kieran'a küçük bir gülümseme attı. "Sen mükemmelsin," diye fısıldadı.

Seraphena'nın dudakları daha geniş bir gülümsemeye dönüştü, bu da Casteel'i ne yapacağını bilemiyormuş gibi gözleriyle süzerkenki halinden çok daha iyiydi.

Sessizce bana yaklaştı. Casteel hemen tetikteydi, keskin bakışları ona sabitlenmişti. Yavaşça elini kaldırdı ve Casteel'in müdahale etmek istediğini ama kendini tuttuğunu hissettim. Yanağımı avuçladı.

Dokunuşu sıcaktı ve cildimde bir enerji dalgası dans etti. Hafif ama belirgin leylak kokusunu içime çektim, taze ve bahar gibi. Bakışları yavaşça yüz hatlarımı tararken ses çıkarmadı, bu sefer yara izlerine takılmadı.

Boğazı yutkunmak için hareket etti ve dudakları açıldığında hafif bir titreme fark ettim. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama kendini tuttu. Çilli yanaklarında pembe bir kızarıklık yayıldı. Benden birkaç santim daha uzun olduğunu fark edince, bakışlarını karşılamak için başımı biraz geriye eğdim.

Zümrüt ve gümüş rengi gözleri, derin bir nefes alırken parıldıyordu.

Elini indirip geri adım attığında altın bilekliği parladı. "Peki." Boğazını temizledi. "Bunun garip bir durum olmamasını umuyordum."

"Bence başaramadın," dedi Reaver. Casteel ve ben omuzlarımızdan geriye, Reaver kapının yanında duruyordu.

"Evet." Diye iç geçirdi ve bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi. "Ama daha azını mı bekliyordun?"

"Aslında hayır," diye cevapladı Reaver.

"Sosyal ortamlarda pek iyi değilim," diye ekledi, dikkatimiz tekrar ona yöneldiğinde.

"Ben de," diye itiraf ettim, kaslarımdaki gerginlik biraz azaldı. "En azından bana el sallamadın."

"Eh, bu benim bakışlarım kadar kötü değil..." Bakışları Casteel'e kaydı, çok uzun bir süre orada kaldıktan sonra Kieran'a kaydı, Kieran ona sanki... sanki kendi halkının yaratılmasından sorumlu kişiye bakıyormuş gibi bakıyordu. "Sanırım o senin kocan." Kaşları yukarı kalktı. "Yoksa kocaların mı?"

Onu doğru duymamıştım. Bu imkansızdı.

Casteel ya da Kieran — muhtemelen ikisi de — boğuk bir kahkaha gibi bir ses çıkardı. O anda onu doğru duyduğumu anladım.

"Farkında değilsen, durumu daha da garip hale getiriyorsun." Reaver, kredenzaya doğru yürüdü ve orada olduğunu ya da neden orada olduğunu bilmediğim küçük bir oyma bıçağı aldı. "Onun üzerinde duran adam, kocası."

kocası." Bir çuvaldan bir elma çıkardı. "Kurtun ne olduğunu bilmiyorum."

Söz konusu kurt ona sert bir bakış attı.

"Bu kadar *sıcak* bir karşılama beklemiyordum," diye ekledi Seraphena, ses tonunda alaycı bir ifadeyle.

"Kusura bakma." Casteel'e, bu konuyu daha sonra kesinlikle konuşacağımızı ima eden bir bakış attım. O ise sadece kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Ama sen onlara... oldukça endişe verici bir şekilde bakıyordun."

Seraphena'nın bakışları tekrar onlara kaydı, gözleri parladı. "Çünkü endişeliyim."

Casteel'den uzaklaşırken, Essence cildime bastırdı. duyularım keskinleşti.

Eather'ın yükseldiğini fark eden Seraphena'nın bakışları benimkilere kaydı. "Onlardan aldığım sinyaller beni endişelendiriyor. Sanki..."

"Primaller mi?" diye önerdim. Kieran ve Casteel'in başları birdenbire bana doğru döndü.

"Evet." Kieran'a bakarken kaşlarının arasında hafif bir kırılganlık oluştu. "Sanki içinde yaşamın közlerini taşıyormuşsun gibi hissediyorum." Casteel'e hitap ederken gözlerinde gümüş çizgiler belirdi. "Ve sen. Sanki ölümün közlerini taşıyormuşsun gibi hissediyorum. Attes böyle bir şeyden bahsetmişti, ama bu imkansız."

Yine, onun adını duyduğumda göğsümde tuhaf bir sızı hissettim.

"Nasıl?" diye sordu.

"Onlar *Deminyen*," dedim. "Ya da daha doğrusu, üçümüz öyle."

Reaver keserken durdu ve koridorda beklerken bizi duymamış olabileceğini fark ettim.

"*Deminyen* mi?" diye tekrarladı Seraphena. Bakışları aşağı indi ve sonra tekrar yukarı çıktı. "Üçünüz Birleşme'yi tamamladınız mı?"

Bu, *büyükannemin* bana sormasını en son istediğim soruydu. Sesimi sabit tutmaya çalışırken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet. Bu, şey, çok sıradan bir Birleşmeydi."

"Sıradan mı?" Casteel fısıldayarak mırıldandı. Onu görmezden geldim.

"Görünüşe göre bazı..." Kieran başını yana eğdi. "Beklenmedik sonuçlar."

Seraphena'nın kahkahası kısa ve boğuktu ve Casteel'in ihtiyatının biraz azaldığını hissettim. "Öyle diyebilirim." Gülümsemesi şimdi biraz daha geniş, daha samimi olmuştu. "Bu... iyi olabilir. Gerçekten iyi."

"Bu senin fikrin," diye mırıldandı Reaver.

Kieran ona sırtı baktı ve ben yine bir farkındalık dalgası hissettim. Başka bir draken kaleye yaklaşıyordu. Birden fazla. Aurelia ve Nithe. Thad Pensdurth'tan dönmüş müydü?

Reaver elmayı keserken buna aldırış etmedi. "Bu arada, Millicent yok. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Çok yazık," dedi Seraphena hayal kırıklığıyla hafifçe iç çekerek. Bakışları Casteel ve Kieran'a, sonra da bana kaydı. "Sanırım... yanlış bir başlangıç yaptık." Bakışları bir kez daha yüz hatlarımı tararken kaşları yine hafifçe çatıldı. "Daha erken gelirdim, ama... halletmemiz gereken bazı sorunlar vardı."

"Duydum," dedi Casteel.

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Öyle mi?" "Rhahar bize daha önce söyledi..." Yüzü gerginleşip sırtı sertleşince sözlerim kesildi. Gözlerinde camsı bir parıltı vardı. Nefesim kesildi. "O...?"

Seraphena gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Rhahar... o öldü."

BÖLÜM 35

POPPY

Elimi karnıma bastırırken aldığım nefes boşa gitti.

Biliyordum.

Ama yanıldığımı ummuştum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, ona sadece özür dileyebildiğim için kendimden nefret ediyordum. "O bizi, şehri koruyordu. O ve Saion gelmemiş olsalardı..."

Seraphena başını salladı, boğazı yutkunmakla meşguldü.

"Sera," diye seslendi Reaver, boğuk sesi, sadece bir kez duymuştum - Ironspire'da.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştirdi, gözlerini açarak. Gözlerinde hala gözyaşları parlıyordu ve elleri sıkıca yumruklanmış durumdaydı, ama sesi sakindi. "Rhahar, yaptığı seçimle inanılmaz derecede cesur davrandı. Karar vermek için sadece bir saniyesi vardı ve o da bunu yaptı. Hayatını sadece kuzeni için değil, tüm krallıklar için feda etti."

Onun fedakarlığını duyunca, kafam karışsa da göğsüm sızladı. "Ben... anlamıyorum."

"Rhahar, Saion'un Sarayı gibi krallıkların özüne bağlı olmayan, benim yarattığım bir Nyktos Sarayı'na aitti. Saion yok olsaydı?" Seraphena gözlerini kaldırıp duvarları ve tavanı süzdü. "Şu anda bu odada duruyor olacağımızı sanmıyorum. Burası su altında kalırdı."

Bu mantıklıydı. Bu yüzden yanıldığımı ummuştum. Gücün serbest bırakılması, bir Primal düştüğünde olması gerektiği kadar kötü değildi. Ama Seraphena ve Nyktos'un Rhahar için bir Mahkeme kurduklarını nasıl ve neden yaptıklarını anlamıyordum. Ya da neden onun bir Primal tanrısı gibi hissettiğini. Aklımda pek çok soru belirdi. Onlardan birini sormaya başladım ama kendimi durdurdum. Onu sorularla sıkıştırmak doğru gelmiyordu.

"Gerçekten üzgünüm," diye tekrarladım.

Küçük bir gülümseme belirdi. "Bu aleme geldiğinde ne olabileceğini biliyordu. Saion da öyle. Her ikisi de bilerek bu riski aldılar."

Bu bilginin onun ölümünü kabullenmeyi kolaylaştırmadığından emin olmama rağmen başımı salladım. Rhahar'ı tanı mıyordum, ama yine de onun ölümüne üzülmüştüm. Onu onun kadar uzun süredir tanı saydım nasıl olurdu, hayal bile edemiyordum. Ama kaybın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ne kadar ağır ve keskin olduğunu biliyordum. Üstesinden gelmenin neredeyse imkansız olduğunu biliyordum.

"Rhahar, Nyktos'un bunun bir tuzak olduğuna inandığını söyledi," dedi Casteel.

Gözleri tekrar ona döndü. "Öyleydi, ve öyleydi." Boğazını temizledi ve birkaç kez gözlerini kırptı. Konuşmadan önce, benim ne kadar etkilendiğimi göstermeye çalışırken yapacağım şeyi yapacağını biliyordum. Konuyu değiştirecekti. "Yükselişlerin zor olabileceğini biliyorum." Durdu, gözlerinde canlı bir şekilde titreyen özü. "Seninki herkesten daha zor."

Kolis'ten, gelincik tarlasında onun varlığını hissetmeye zihnim bir anda geçtiğinde midem keskin bir şekilde burkuldu. "Öyleydi..." Casteel'e baktım ve çenesindeki seğirmeyi fark ettim. "Öyleydi."

Kaşları kalktı.

Casteel'e yaklaştım. "Ama şimdi iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve sesinde samimiyet hissettim. "Ama ben sadece

Yükseliş ve onun sırasında olanlar. Ben sonrasında olanları kastetmişim.

Kıtalar hakkında konuşuyordu. "Ne kadar... kötüydü?" diye sordu Seraphena.

"O..." Gördüklerimi nasıl özetleyebilirdim? Sadece iki kelime uygun görünüyordu. "Korkunç." Casteel kolunu belime doladığında boğazıma bir hüznün düğümü oturdu. "Ve yıkıcı."

Seraphena gözlerini kapattı. "Biliyordum. Tanrılar, biliyordum." Nemli kirpikleri kalktı. "Gitmeye çalıştım. Ben olmadan bununla yüzleşmek zorunda kalmamalıydın."

Bensiz.

Bunu duymak, beni tamamen farklı bir duyguya boğdu. "Geçmeye çalıştığınızı biliyorum." Boğazımı temizledim. "Durdurulmadan önce seni hissettim. Ama yalnız değildim. Holland da oradaydı."

"Holland kim?" diye sordu Kieran ve ben onun yanında hiç adından bahsetmediğimi fark ettim.

"Holland'ın kim olduğunu biliyorum," dedi Reaver, elma ile koltuklardan birine oturarak.

"Aferin sana, Reaver-butt," diye tersledi Kieran.

Draken'ın gözleri kısıldı.

"O, Kader Tanrıçalarından biriydi," dedim ona, sonra tekrar Seraphena'ya döndüm. "Yükselişim o alemi yok etti."

Casteel yanımda sertleşti. "Poppy..."

"Doğru. Öyle oldu," dedim çabucak, Kraliçeye bakarak. "Değil mi?"

Seraphena gözlerini kaçırmadı. Bakışlarımı karşıladı ve lafını esirgemedi. "Evet."

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı Casteel, Kieran'ın başı ona doğru dönünce öne adım attı.

Reaver ayağa kalkarken, elma bıçağı yarıya kadar saplanmış halde, Casteel'i engellemek için kolumu uzattım. "Bu gerçek. Hepsi bu."

Bakışları benimkilere kaydı, kehribar rengi gözleri cilalı sitrin rengine dönüşmüştü. "Senin suçun değil."

"O haklı," dedi Seraphena. "Bu, senin Yükselişin yüzünden oldu, ama senin suçun değil. Sen... bunların hiçbirini seçmedin."

"Biliyorum." Bu sözler biraz acı bir tada sahipti.

Bir an geçti, sonra bir an daha, sonra Casteel derin bir nefes verdi. Geri adım atarak, kolunu tekrar belime doladı ve beni yanına çekti. Gergin bir sessizlik odayı sardı.

"Bu hiç de planladığım gibi gitmiyor," diye mırıldandı Seraphena.

"Bir planın mı vardı?" Reaver tekrar sandalyeye oturdu ve elmasını kesti.

"Bir fikrim vardı." Seraphena derin bir nefes aldı. "Her neyse, eminim hepinizin birçok sorusu vardır, ama önce Ash ve benim adıma size teşekkür etmeliyim. Oğullarımı..." Nefesi kesildi ve gözleri kapandı. "Oğullarımı eve getirdiniz."

Acı, ham ve güçlü, kalkanlarını delip geçti ve bana çarptı. Daha önce hiç böyle bir keder hissetmemiştim ve onun hissettiklerini sadece bir anlık görebildim. Kalkanı yerine oturmadan önce, keskin acıyı ya da ekşi yanmayı tatma fırsatım bile olmadı. Yine de, duyguların fırtınasında hissettiğim şeyin sadece ıstırap olmadığını anlamam için yeterliydi.

Aynı zamanda öfkeydi.

Şehirleri yerle bir edebilecek kadar yakıcı, yıkıcı *bir öfke*. Bu öfke, sadece bir annenin hissedebileceği ağır, boğucu, çaresiz bir kederle karışmıştı. Böyle bir acıyı nasıl dayandığını bilmiyordum.

Seraphena'nın gözleri açıldığında belime dolanan kol sıkılaştı. Göz bebeklerinde dönen çizgiler beni geri çekilmeye zorladı. O anda, içgüdülerimin yönlendirmesiyle ona doğru yaklaştığımı fark ettim — onun acısını dindirmek için.

Uzatılmış elimi indirip Casteel'e doğru geri adım attım. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Düşünemedim..."

"Özür dilemesi gereken benim." Gözlerindeki parlaklığı silerek, boğazını temizledi. Birden Reaver'ın ayakta olduğunu fark ettim. "Ben iyiyim," diye onu rahatlattı.

Reaver birkaç saniye onu izledikten sonra çenesini sıktı ve masanın yanındaki sandalyeye tekrar oturdu, dilimlediği elma parçasını aldı.

"Bu kadar yıl sonra duygularımı daha iyi kontrol edebileceğimi düşünürsün," dedi zayıf bir gülümsemeyle, sonra boğazını temizledi. "Ama oğullarım..."

"Sorun değil," dedi Casteel, ben eğilip elimi onun elinin üzerine koyarken. Parmakları, göbeğimin hemen üstündeki yeleğimin ön kısmına kıvrıldı. "Senin ve Nyktos'un neler hissettiğini hayal bile edemeyiz."

"Umarım hiçbiriniz bunu hiç öğrenmek zorunda kalmazsınız." Burnundan nefes alarak çenesini kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Ama sizin sayenizde, hepinizin sayenizde, ikisi de şimdi bizimle birlikte. Ne kadar minnettar olduğumuzu kelimelerle ifade edemeyiz."

"Bize teşekkür etmene gerek yok." Bir ayağımdan diğerine geçtim, içimde bir farkındalık hissi uyandı — kurtların yaklaştığını hissettim. Hem de çok sayıda.

Arkamda, Casteel Kieran'a baktı. Kieran kaşlarını çatmış, Güneş'e doğru bakıyordu. "İres nasıl?" diye sordum.

Gözlerindeki ışıltı parladı ve sonra söndü. "Baban dinleniyor ve iyileşiyor."

Yanaklarım ısındı. *Baban*. Bu kelimeleri düşünmek bile zordu, söylemek ya da duymak ise daha da zordu. Onu ziyaret edebilir miyim diye sormaya başladım, ama zaman doğru muydu? Benim onunla vakit geçirmemi istiyor muydu? Beni görmek ister miydi ki? Nefes verdim. "Peki Malec?"

Dudaklarını sıkıştırdı. "Beklenebileceği kadar iyi."

"Onun planının bu olduğunu bilmiyorduk," dedim, bunu söylemem gerektiğini hissederek. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum

bir mazeret olmadığını biliyorum ve öyle demek istemiyorum, ama..."

"Reaver, hiçbirinizin ne olacağını bilmediğinizi bize zaten söyledi." Seraphena gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve sonra tekrar açtı. "İki oğlumuzu da seviyoruz. Bizi kızdırsalar bile. Ancak bu sevgi, onların hatalarını görmemizi engellemiyor." Başını sallayarak, ne söyleyeceğine karar verememiş gibi görünüyordu. "Malec... O her zaman bağımsızdı, risklere *rağmen* kendi yolunu çizmek zorundaydı," dedi. Reaver hafifçe ıslık çaldı ve Seraphena kendini hazırlamak için dudaklarını büzdü. "Neden yapılması gerekenin yapıldığını anlıyoruz."

Şok dalgası içimi kapladı, Casteel ve Kieran da aynı tepkiyi verdiler.

Seraphena'nın bakışları Casteel'e yöneldi. "Bu, bundan memnun olduğumuz anlamına gelmez."

"Mutlu olmanızı beklemiyorum," dedi, başparmağıyla belimi okşayarak. "Annem de beklemiyor."

Bir kurtun izinin taze, canlı *esintisi* zihnime dokundu. *Poppy?* Delano'nun sesi geldi.

Her şey yolunda mı?

Onun izine odaklanarak, ona giden tek yolu açtım. *Evet.*

"Eloana," dedi Seraphena. "Onu seviyordu."

Bir başka şok dalgası beni sardı ve Delano ile olan bağlantım bir anlığına koptu.

"Nasıl...?" Casteel durakladı, başparmağı hareketsiz kaldı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Delano'nun sesi bir kez daha kulağıma ulaştı. *Wayfair'e doğru çekiliyoruz, ama nedenini bilmiyorum. Beklenmedik bir şey hissediyoruz.*

Neredeyse gülecektim. Beklenmedik bir şey mi?

"O sırada ne Nyktos ne de ben uyuyorduk," diye açıkladı Seraphena, ben Kieran'a bakarken. Solar'dan gözlerini ayırıp benimkilere bakarken çenesi gergindi.

Neler olduğunu biliyordum. Bu, İlkel *notamdı*. Ve Casteel'e söylediğim gibi, o gerçek Yaşam İlkel'i olduğu için, ölümlülerin dünyasındaki varlığı orijinal *notamı* güçlendiriyordu.

Her şey yolunda, dedim Delano'ya. *Sanırım buraya çağrıldın çünkü gerçek Yaşamın İlkeli'si burada.*

Bir an sessizlik oldu, sonra, "Ne?"

Gülmemeye çalıştım. *Evet.*

"Onunla hiç tanışmadık, ama... mümkün olduğunca ürkütücü olmayan bir şekilde onları kontrol ettik," dedi. "Malec... anneni gerçekten sevmiştir."

Casteel'in kahkahası kısa ve keskin oldu. "Bunu gösterme şekli ilginçti."

Ağzının köşelerindeki deri gerildi, ama sonra kısa bir şekilde başını salladı. "Anneni bir kraliçe gibi davranıyordu, ta ki..."

"Öyle davranmayı bırakana kadar," diye tamamladı Casteel. "Onunla tanışana kadar."

Onun Isbeth'i kastettiğini hemen anladım ve onun bakışlarını karşılamakta zorlandım.

"Bu onu sorumluluktan kurtarmaz," diye hemen ekledi. "Malec birçok seçim yaptı."

"Onlar gerçekten ruh ikizi miydi?" diye sordu Casteel. "Isbeth ve Malec?"

Gözleri başka yere kaydı. "Öyleydiler."

Casteel arkamda gerildi. "O zaman neden hepiniz ruh ikizi denemelerini reddettiniz?"

"Bu sorunun cevabı karmaşık," dedi Seraphena.

Oğullarından biri için neden böyle bir şeyi reddettiklerini hep merak etmişim, ama sonra bir şey fark ettim. Bunun nedeni kısmen her şeyi çevreleyen zaman çizelgesiydi, kısmen de içgüdüydü. "Ne zaman yeraltına indiniz?"

"İki Kral Savaşı'ndan önce," diye cevapladı Kieran. Onu izleyerek başımı salladım. "Bu doğru değil."

Seraphena'nın bakışları tekrar bana döndü ve bir an geçtikten sonra içini çekti. "*Vadentia mı?*"

Başımı salladım.

"Vay canına," diye mırıldandı. Neredeyse gülecektim. "Tek öngörü sahibi olmak güzeldi." "Savaştan önce dinlenmeye gitmedin. Değil mi?" "Savaş bittikten sonra saklandık."

"Hepiniz... savaş sırasında uyanık mıydınız?" diye sordu Casteel, sesi alçalmıştı. Kolları yanlarına düştü ve Kieran gerildi.

"Evet," dedi Seraphena.

"Ve sen hiçbir şey yapmadın mı?" diye sordu. Onu gözlemlemek için yana döndüm. "Bütün soylar yok edildiğinde hiçbir şey yapmadın mı?"

Omuzları geriye çekildi. "Anlamıyorsun." "Tabii ki anlamıyorum," diye karşılık verdi Casteel, sesindeki sesindeki titreme beni düşüncelerimden kopardı.

Reaver'ın dikkati ona yöneldiğinde elimi göğsüne koydum. *Cas*. Ona uzandım. Derin bir nefes aldı ve ses tonu yumuşadı.

"Büyük bir felaketi önlemek için değilse, ölümlülerin dünyasına müdahale etmemeliyiz," diye açıkladı.

Kieran'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir savaş yeterince büyük bir felaket değil mi?"

Tanrım, şimdi de bu mu? Sakin, mantıklı olan mı?

Seraphena'nın ağzının köşelerine gerginlik geri döndü. "Kurallar var," diye başladı ve ben neredeyse inleyecektim. "Kişisel olarak katılmadığım ve elimden geldiğince atlatmaya çalıştığım kurallar."

Casteel güldü ve ben gerildim. Sesi alçak ve... gölgeli idi. Ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Kieran ona biraz daha yaklaştı. "Elinden gelenin en iyisi açıkça yeterli değildi."

Seraphena'dan sıcak ve yoğun bir enerji yayıldı. "Baban buna katılmayacaktır."

Casteel geri çekildi. "Ne?"

"Tek söyleyebileceğim, tarihlerin size inandırdığı kadar ilgisiz olmadığımız." Seraphena, içindeki özü sakinleştirirken omuzlarını gevşetti. "Savaşın bitmesinden kısa bir süre sonra yeraltına indik."

"Ne kadar da uygun bir zamanlama," dedi Casteel soğukkanlılıkla. Ben hala Valyn'den bahsedilmesine takılmıştım. "Yükselmişlerin işlediği tüm zulümler sırasında sen uyuyordun."

Oda mezar gibi sessizdi, Seraphena Casteel'e bakarken dışarıdan gelen kurt uluması tek sesiydi.

"Cas," diye uyardı Kieran.

Elini kaldırarak kurtları susturdu ve ben de tanrılara, kuzgunların uçmaya başlamaması için dua ettim. "O savaştan sonra çok şey oldu. Acı ve ölümler onunla sona ermedi. Bunu biliyorsun, Kieran."

Casteel haklıydı.

Ve bunun söylenmesi gerekiyordu.

Kan Tacı kontrolsüz bir şekilde büyüyebildiğinden, birçok kişi acı çekti ve öldü. Hasarın tam boyutunu asla bilemeyeceğiz, ancak son birkaç yüz yıldır uyuyan tanrıların zihnini meşgul eden öfke, geçmişte olduğu kadar yoğun değildi. Aradaki fark neydi? Nedenini bildiğimi sanıyordum.

"Malec yüzünden," dedim. Seraphena tamamen hareketsiz kaldı.

"Ne dediğini bilmiyorsun, Poppy," dedi Reaver sessizce.

"Biliyorum," diye karşılık verdim, kalbim çarpıyordu.

Vadentia değildi. Bana geçmişi tam olarak anlatamazdı. Ondan aldığım duyuydu. Holland'ın, Seraphena'nın sorumlu olduğu yıkımın boyutunu bilmediğim hakkında söylediklerini düşündüm. "Malec gömüldüğü için. Kendini... zarar vermekten alıkoymak için uykuya daldın."

"Zarar vermek mi?" Seraphena güldü, ama sesinde mizah yoktu. "Daha çok, yaptığım Şeyle başa çıkamadığım için keder ve fkemle tüm ölümlülerin dünyasını yok etmekten kendimi alıkoymak için."

"Ne yaptın?" diye sorduğumu duydum.

"Ben..." Sesi titredi. Gözlerini kapattı ve parmaklarının yanlarında seğirdiğini gördüm. "Oğlumu gmmelerine yardım ettim."

Nefesimi tuttum. Bunu beklemiyordum. Casteel ve Kieran da aynı derecede Şok olmuş görünüyorlardı. Üçümüz sessizce orada durduk.

"Neden?" diye fısıldadım.

Birkaç saniye cevap vermedi. "Kalp eşi denemelerini reddettiğimizle aynı sebepten. Riskler çok büyüktü."

"Ne riski?" diye sordum, Casteel'in kolları tekrar beni sardığını hissederek.

Gözleri benimkilere kaydđ. "Kolis."

Casteel'in eli karnıma yumruk attđ ve ondan yayılan soğukluk sırtımı dondurdu. "Onun oğullarınızla ne ilgisi var?"

"Her Şey." Uzun bir süre başka bir Şey söylemedi. "Kötü kararlar veren tek kişi Malec değildi. Ash ve ben de seçimler yaptık, Kolis'in serbest kalmasını ve Kadimlerin Uyanışı kadar yıkıcı olmayan ölüm ve yıkımı serbest bırakmasını önlemenin tek yolu olduğuna inandığımız zor seçimler. Ama..." Başını salladı. "Sonunda, bizim seçimlerimiz Malec ve Ires'in kaçınılmaz olarak izlediği yolu oluşturdu." Bakışları benimkilerle buluştu. "Ve Şimdi o yol sizlerle, hepinizle son buluyor."

Onun dönmesini izledim, tunikasının uzunluğu dalgalanarak üst bacağına bağlanmış beyaz bir hançeri ortaya çıkardı.

"Fazla vaktimiz yok ve tartışmamız ve yapmamız gereken Şeyler var," dedi, büfeye doğru yürürken. "Kurtlar benim varlığını hissediyorlar bile." Masada durup, bir sürahi aldı, tıpasını açtı ve kehribar rengi bir içki döktü. "Bu alemde ne kadar uzun kalırsam

bu alemde kalırsam, *notam* benim lehime daha da güçlenecek. Bunun olmasına izin veremeyiz. Onların yardımına ihtiyacın olacak." Kadehi aldı ve bize döndü. "Kolıs sadece özgür kalmadı." Zümrüt ve gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Senin için geliyor."

CASTEEL

Senin için geliyor.

Başımı Reaver'a çevirirken boynumdaki kaslar gerildi. Draken, Isbeth'in Poppy'ye aslında ne için ihtiyacı olduğu konusundaki konuşmamız kafamda dönüp dururken, oyma bıçağını çevirmekle meşguldü.

"O, gerçek Yaşam ve Ölüm'ün İlk Varlığı olmak istiyor," dedi Poppy ve bakışlarım tekrar Seraphena'ya kaydı. "Onu durdurmamız gerektiğini biliyoruz."

Onu izlerken, grul—Kolıs—in Poppy'ye ne dediğini düşündüm.

Ruhum.

Poppy'nin elinin benim elimi kavradığını hissettim. Onun dokunuşunun sıcaklığı benim soğukluğumla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Ve onun geri dönmesini engelleyemedik," dedi Poppy, bu da beni kaşlarımı çatmaya neden oldu. "Bu sefer başarısız olmayacağız."

"Başarısız olmadın. Aslında olmadın." Seraphena bir yudum aldı. "Oğlumun bedenine girmesini engelledin, bu da onu daha güçlü ve daha hızlı yapacaktı..."

"Anlamadım? Ne?" diye bağırdı Poppy ve ben küfrettim. "Isbeth ritüel için sevdiği birini feda etmek zorundaydı," dedi.

"Biz de öyle düşünmüştük," diye hemen Kieran sözünü tamamladı. "Ve görünüşe göre, hiç kimse" diye Reaver'a sert bir bakış attı, "bizi düzeltme ihtiyacı hissetmemiş."

bizi düzeltme ihtiyacı hissetmedi."

Bıçağı yakalayan Reaver, Kieran'ın bakışına sıkılmış bir ifadeyle karşılık verdi.

Poppy belinden dönerek bana baktı. "Neyi yanlış anlamışsınız?"

Cevabı Seraphena verdi. "Yapılanlara bakılırsa, Isbeth oğlumu Kolis'in aru'lis'i, *yani* ruhu için bir araç olarak kullanmayı planlamış gibi görünüyor. Bu da..." Derin bir nefes aldı. "Bunu düşünemiyorum bile. Ve düşünmeme de gerek yok," dedi, sanki bizi olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışır gibi. "Sen bunun olmasını engelleyebildin."

"Bunun işe yaraması için, Malec'in ruhu bedenini terk ettiği anda gerçekleşmesi gerekirdi." Dikkatim Seraphena'ya kaydı. Gözlerinin altındaki damarlara yine kan sızmıştı. Tekrar Poppy'ye odaklandım. "Bunu söylemek istiyordum ama başka şeyler oldu."

"Ama..." Poppy kaşlarını çattı ve bunun ne anlama geldiğini anladığı anı anladım. Nefesi keskin ve sığıdı. "Yani, o...?" Kahkahası hızlı ve kırılgan bir sesle çıktı. "O, büyük ve beklenmedik bir fedakarlık yapmıyordu."

Kieran yaklaşırken onu kollarımla daha sıkı sardım. Keşke bunu hiç öğrenmek zorunda kalmasaydı. Kulağa ne kadar saçma gelse de, yalanı öğrenmesini tercih ederdim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, Seraphena bizi izlerken dudaklarımı onun şakağına değdirdim. Kupayı tutuşu camı kıracak kadar sertti.

"Önemli değil," dedi Poppy tekrar gülerek. Önemli değilmiş de ne demek? "Dürüst olmak gerekirse, hiç şaşırmadım." Yavaşça nefes verdi. "Tamam o zaman. Ben de dürüst olacağım." Çenesini kaldırdı. "Malec'i bedeni olarak almasını engellemenin ne gibi bir fark yarattığını bilmiyorum, ama inanılmaz derecede rahatsız edici olduğu kesin. Yine de gücüne kavuşmanın bir yolunu buldu ve açıkça da buldu. Sadece iradesi bile..."

Omuzlarını dikleştirdi. "Onun iradesinin neler yapabileceğini biliyoruz."

"Malec'i bedeni olarak almayı başarabilseydi, neredeyse tam gücüne kavuşmuş olacaktı. Evet, şu anda da güçlü, ama yine de zayıf." Seraphena döndü ve elini duvardaki yaldızlı süslemenin üzerinde gezdirdi. "Eğer olmasaydı, hem Rhahar'ı hem de Saion'u öldürürdü. Ve çoktan benim için gelirdi." Dudakları, Poppy'nin dudaklarında gördüğüm gülümsemeye ürkütücü bir şekilde benzeyen acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "O pislik benimle büyük bir hesabı var."

Poppy gözlerini kırptı.

"Kolis'in nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Pensdurth'ta olabileceğini düşünüyoruz," dedi Kieran, kollarını kavuşturarak. "Ama emin değiliz. Oraya bir alay gönderdik ve onlardan haber bekliyoruz."

"Sence artık tamamen maddi hale geldi mi?" diye sordu Poppy. "Maalesef," diye mırıldandı Seraphena. "Yiyecek için

ve ölümden yeniden doğanlar var," dedi, dudaklarını kıvrarak, "beslenmek için. Ve muhtemelen ona sürü halinde geliyorlar, mutlu bir şekilde ölümlerine doğru yürüyorlar."

"Revenantlar bile mi?" diye sordu Poppy. Düşüncelerinin Millicent'e gittiğini biliyordum.

Siktir.

Eğer ortadan kaybolduğu yer orasıysa...

"Sen iğrençlikleri kastettin," dedi Seraphena alaycı bir şekilde.

Poppy'nin öfkesi ağzımda sıcak ve ekşi bir tat bırakırken gerildim.

"Revenantlar, Yükselmişlerin çoğuna benziyorlarsa, muhtemelen fazla seçenekleri yoktu," dedi Poppy soğukkanlılıkla ve bu sözlerin, neredeyse hiç tanımadığı kız kardeşi için hissettiği sevgiden kaynaklandığını biliyordum. "Ama sen bunu bilemeyebilirsin, çünkü uyuyordun."

Kahretsin.

Seraphena'nın bakışları ona kaydı ve Kieran'ın da benzer bir küfür mırıldandığını duydum. Gözlerimi Seraphena'dan ayırmadım.

Eather içimden bir uğultu duydu. Poppy'ye doğru en ufak bir hareket bile yaparsa...

"Ash haklıydı," diye mırıldandı Seraphena.

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Beni onun hakkında uyarmıştı."

Kolumu Poppy'nin beline daha sıkı sardım, gerekirse onu arkama itmeye hazırdım. "Öyle mi?"

"Onun benim gibi olduğunu söylemişti." Gözleri bana dikildi. "Sende yükselen özü hissedemediğimi mi sanıyorsun?"

"Umursuyor gibi mi görünüyorum?" diye karşılık verdim.

Başını hafifçe eğerek bize baktı. "Onu korumak için tekrarlayan ihtiyacını onaylıyorum. Bu sevimli," dedi. "Ama gereksiz."

"Çünkü ona bir tehdit oluşturmadığın için mi?" diye sordum, ses tonumu sabit tutarak.

"Hayır," dedi Poppy, kollarımdan kurtulup Kieran'a doğru ilerledi, ama Kieran onu kısmen engelliyordu. Gözlerini devirerek onu nazikçe kenara itti. "Çünkü kendimi koruyabilirim."

Seraphena bana gülümsedi. "Aynen öyle."

Bir an geçti, sonra Poppy, "Kaba olmak istemedim," dedi.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Seraphena.

Poppy'nin parmakları yeleşinin ön kısmına kıvrıldı. "Kaba olmak istememiştim," diye düzeltti. Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Kraliçem söylediklerinde ciddiydi. "Ama sen uyuyordun."

"Uyuyordum, ama aynı zamanda Kolis'in ilk Seçilmişleri seçeneği olmadan Yükselmişlere dönüştürüşünü de gördüm," dedi ve üçümüzü de şaşkınlığa boğdu. "Bu çağın Revenant'larının bir seçeneği olup olmadığını hiçbirimiz bilemeyiz, ama söylediklerimde daha açık olmalıydım."

daha açık konuşmalıydım. Onlara yapılan şey iğrenç bir şey. Artık eskisi gibi değiller. Yaratıcılarına hizmet etmekten başka arzusu olmayan, yeniden canlandırılmış etten ibaret oldular."

Poppy bir an sessiz kaldı. "Bunun hepsi için geçerli mi bilmiyorum."

"Birkaç tanesi için geçerli değil." Seraphena bardağından bir yudum aldı. "Diğer torunumun diğer Revenantlar gibi olmadığını biliyorum."

Poppy'nin omuzları gözle görülür şekilde gevşedi. "İyi. Millicent'in..." Başını salladı ve boğazını temizledi. "Kolis'i durdurmak için son sorduğum kişilerden biraz daha yardımcı olacağını umuyorum."

"Holland'a sordun herhalde?" dedi alaycı bir gülümsemeyle ve tekrar yürümeye başladı, duvar boyunca dolaşarak. "Ve o da muhtemelen 'Buna cevap veremem' gibi bir şey söylemiştir."

Poppy'nin dudakları kıvrıldı. "O cevabın muhatabı sen olmalısın."

Seraphena kuru bir kahkaha attı. "Bir kereden fazla, bin kereden fazla." Solar'ın kapısında durdu, başını yana eğdi. "Onların neyi müdahale olarak gördüklerini ve görmediklerini hiç anlamadım."

"Bu konuda kafası karışan tek kişi ben değilim, ne mutlu," diye mırıldandım. "Yani, her türlü yardım çok makbule geçecek."

"Onu öldürmek zorundasın," dedi Seraphena, Poppy'ye bakarak. "Ve bunu sen yapmalısın." Bakışları benimkilere kaydı, sonra tekrar Poppy'ye döndü. "Ve o bunu zaten biliyor."

Poppy bana döndü. "Öyle mi?"

"Bana öyle söylendi," dedim sertçe. "Bu, benim buna katıldığım veya inandığım anlamına gelmez."

"Neden?" diye sordu Kieran. "Neden o olmak zorunda?"

Seraphena'nın bakışları Poppy'den bana kaydı. Bir an geçti. "Çünkü o Yaşam ve Ölüm'ün İlkelidir."

"Aynı zamanda çok da sert biridir. Bunu çok iyi biliyoruz," dedim, Poppy bana dönünce. Bu benim sesimdi. Sesimde gölgeler duyabiliyordum. "Ama daha önce Kolis'i de gömmüştün."

"Yaptık. Bir ordu gerekti ve bu süreçte birçok kişiyi kaybettik," dedi Seraphena. "Kolis'in destekçileri de yok değil. Ona olan bağlılıklarını gizleyen tanrılar artık uyanmış durumda. Bir de ona katılacak Yükselmişler ve İntikamcılar var."

Kılıçlarım için kullandığım kayışlardan birini kopardığında kaşlarım kalktı. Onu izlerken, Millicent'i düşünmeden edemedim, ve bunun nedeni ona çok benzemesi değildi. Aynı zamanda, daha önce hiç görmemiş gibi eşyaları eline alıp dokunma alışkanlığı da aynıydı.

Ama Poppy de öyleydi.

"Onu tanıyorsam," diye devam etti, "daha fazlasını kendi tarafına çekmek için çok çalışacaktır." Kieran bana bir bakış attığında kayışı yere bıraktı. "Ayrıca çok ikna edici olabilir. Abyss'ten çağırdığı kişilere ek olarak bir ordu daha kazanacaktır."

"Oradan ne çağırdı?" diye sordu Poppy. "Hâlâ tam olarak neyi serbest bıraktığını belirlemeye çalışıyoruz. Bu arada, uğraştığımız şey bu," dedi. "Onlar, yol boyunca birkaç mola vermeden onun çağrılarına cevap vermiyorlar. Şu anda, *sekyä'yı* çağırdığını biliyoruz."

"O da ne lan?" diye mırıldandım.

Kaşlarını kaldırdı. "Birçok isimle anılırlar: shrew, ni'mere, furie. Yarı ölümlü, yarı devasa kuşlardır."

Poppy'nin ağzı açık kaldı.

"Ama," diye vurguladı Seraphena, "onlar ölümlülerin dünyasına girmediler." Bir süre durdu. "Henüz."

"Henüz mi?" diye mırıldandı Poppy. "Bu... içimi rahatlatmış." "En azından *lyrue'nun* kaçmasını engelledik."

"Bilmek istiyor muyum ki?" diye sordu Kieran.

"Eythos'un ikili yaşam yaratma girişimlerinden biriydiler, ama pek başarılı olamadılar." Kafasını eğdi. "Dönüşümlerini kontrol edemeyen, ete doymak bilmeyen bir kurt adam düşün."

Kieran'ın ağzı kapandı.

"Ne yazık ki, çoğu öldüklerinde Abyss'e düştü, bu da Kolis'in onları kontrol ettiği anlamına geliyor. O, orada bulunan her şeyi kontrol ediyor, hatta Kadimler tarafından yaratılan yaratıkları bile."

"Sanırım bir tane olması iyi bir şey," dedim, Reaver'a bakarak. Sessizleşmişti, çenesi göğsüne degecek kadar eğilmiş, öylece oturuyordu. "Ve seninle Nyktos'un olması da."

"Ama biz yokuz," dedi.

Gözlerim ona döndü. "Bunu tekrarlamayı istiyorum çünkü doğru duymadığımı düşünüyorum."

Seraphena yüzünü buruşturdu. "Doğru duydun. Biz bir Mahkeme'nin İlkeleriyiz. Yapabileceğimiz şeyler sınırlı, hepimizin yapabileceği şeyler sınırlı."

Ağzımı açtım ama Poppy önce konuştu. "Rhahar bu yüzden kendini feda etti."

"Bunu biliyordum," dedi Kieran ve Poppy ona gözlerini kısarak baktı. "Ama aynı zamanda, sadece ölümlülerin dünyasında doğan tanrılar tam güce sahip olacaklarını söyleyen Kan Antlaşması da var." Seraphena'ya dönerek baktı. "Senin ya da Nyktos'un neden savaşmadığını bilmiyorum, ama bu, hiçbir gücünüz olmadığı anlamına gelmez."

"Çünkü ölümlülerin dünyasında savaşarlarsa, dünyanın çoğunu yok ederler," diye mırıldandı Poppy, gözlerini genişleterek. "Bu yüzden Saion... leviathanı kontrol altına almakta zorlanıyordu. Tam gücünü kullanamıyordu."

"Doğru," diye onayladı Seraphena.

Poppy, Kieran'a baktı, gözleri *sevimli* bir kendini beğenmişlikle parlıyordu. Kieran, bu karşısında duygusuz kalmaya ve gülümsememeye çalıştı.

"Kolis ölümlülerin dünyasında mı doğdu?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı. Elbette öyleydi. "Ölümlülerin dünyasında doğmayanlar güçsüz değildir. Ve şanslıyız ki, sizin gibi bebek Primal olmayan, bir Mahkeme ile bağı olmayan bir Primal tanıyorum."

"Bebek mi?" diye mırıldandı Kieran. "Kim bebekmiş?"

Reaver kıkırdadı. O pisliğin uykuya daldığını sanmıştım. "Siz üçünüzü kastediyor. Ama özellikle seni."

"Tamam, Reaver-butt," diye tersledi Kieran.

Draken bıçağı aldı ve çevirmeye başladı. "Üzgünüm." Seraphena bana bakarak gülümsedi ve bu ifade beni sinirlendirmeseydi ne olacaktı bilmiyorum. "Bu sadece bir arkadaşımın yeni Yükselmiş İlkeler dediği bir şeydi."

"Attes'ten bahsediyorsun," diye tahmin ettim. O da başını salladı.

Poppy başını eğdi. "Anlamadığım bir şey var. Lirian..."

"Lirian mı?" diye Kieran sözünü kesti. "Başka bir... *Kader*," diye cevapladı.

Seraphena, Poppy'nin ses tonuna gülümsedi. "Ona *Lir-ass* diyoruz ve nedenini biliyorsun."

"Tanrım, tabii ki biliyorum," diye mırıldandı Poppy. Gözlerimi kısarak, ona bunu daha sonra sormaya karar verdim. "*Deminyen*'lerin Mahkeme'si olmayan tek Primaller gibi konuşuyordu, ama açıkça durum böyle değil. Attes de onlardan biri. Rhahar da öyleydi."

"Onlar aynı değil. Attes bir Mahkeme'ye hükmetti ama staz durumuna girdi," diye açıkladı Seraphena. "Başka biri onun yerini aldı." Bir süre durdu. "Geçici olarak. Ama tahtını geri almaya hiç ilgi göstermedi."

Poppy'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Bu yüzden o bir *Deminyen* olarak kabul edilmiyor," dedi sessizce.

"Ve Rhahar, Primal yetkisi verilmiş olsa da, teknik olarak hala sadece bir tanrıydı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Attes ne zaman dönecek?" diye sordum, Seraphena'ya bakarak.

"Yakında burada olacak."

"Onun benim için kim olduğunu biliyorum," dedim.

Yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi, eğlence ve biraz endişenin karışımı. "Öyle mi?"

Öyle olduğunu *sanıyordum*.

"Ona güvenebileceğini zaten bilmelisin, ama bu hakkı henüz kazanmamışsa diye, sana şunu söyleyebilirim ki ben ona hayatımı emanet ederim ve o Kolis'ten nefret eder." Bakışları Poppy'ye döndü ve hafif bir yüz buruşturma gördüğümü sandım. "Ve bu nefret Ash ve benden daha eskiye dayanır."

"Eh, sanırım bu iyi bir şey," diye mırıldandı Poppy.

Seraphena torununu bir süre inceledi. "Yardımsız kalmayacaksın, Poppy. İşler ters giderse, seni yüzüstü bırakmayacağız." Çenesini kaldırdı. "Bu bir söz."

Poppy titrek bir nefes aldı ve başını salladı. Seraphena'nın yemininin kemiklerime işlediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Reaver ayağa kalkarken Seraphena, "Iliseeum'a dönmeden önce halletmemiz gereken bir şey var," dedi.

"Jadis'i eve getirmeliyiz."

BÖLÜM 36

POPPY

Gölge adımlarıyla Ironspire'a gittik.

Tabii ki Kieran geride kaldı. Onun gölge adımlarına olan nefretini hala eğlenceli buluyordum. Bu, benim yılanlara olan nefretimle yarışırdı.

Seraphena'ya baktım. Giriş salonuna geldiğimizden beri, Reaver'ın bize katılmasını beklerken sürekli ona bakıyordum.

O da gölge adım atmayı reddetmişti.

Yılanları sevmiyor muydu, yoksa onlara düşkün müydü? Millicent bana sevdiği bir evcil hayvan olarak yılan besleyen türden biri gibi geldi. Her şeyi göz önünde bulundurunca bu benim için garip bir düşünceydi, ama o... ailemdi. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim.

Ires hakkında da daha fazla şey bilmek istiyordum. Babam hakkında.

Ama şimdi bu soruları sormak için doğru zaman gibi görünmüyordu. Odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Reaver'ın Seraphena'ya Ironspire'a yaptığımız ilk geziden bahsetmiş olup olmadığını öğrenmekle başlayarak.

Casteel geçen sefer yaptığı gibi koridorları kontrol etmek için ayrılırken, ben de Tanrıların Kraliçesi'ne baktım ve onun da beni izlediğini fark ettim.

Gözlerini kırttı ve hızla başka yere baktı. Demir kirişlere ve yukarıdaki vitray pencerelere bakarken yanakları pembeye döndü. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Sadece sen..."

Gerildim. "Lütfen, annem deme."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve bakışları tekrar bana döndü. "Bence daha çok oğluma benziyorsun, yani..."

"Ne?"

"Kafa karıştırıcı," diye mırıldandı. "Ama mantıklı."

Kaşlarımı kaldırdım. Elbette mantıklıydı. Neden kafa karıştırıcı olduğunu anlamıyordum.

Seraphena yumuşak bir şekilde güldü. "Bu sana muhtemelen mantıklı gelmemiştir."

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşündüm.

"Yoktu."

Derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken şeyler var," dedi, sesi alçaldı ve Casteel'in doğu salonunu kontrol ettiği yere baktı. "Sonra." Başını eğdi. "Sana karşı çok koruyucu." Bakışları bana döndüğünde gülümsedi. "Zaten bunu bilmediğini sanmıyorum."

Konuşmamızın konusu güney salonuna kayarken dudaklarım gülümsemeye başladı. "Öyle."

"Ash de öyle," dedi bir süre sonra, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. Bir tutam saçını parmağına dolamaya başlamıştı.

Hemen Holland'ın söylediklerini düşündüm. Benim gibi, gergin olduğunda ya da ellerini kullanmamaya çalıştığında ellerini meşgul etmek için bir şeyler yapıyordu. Umarım bu ilk durumdur.

"Kendimi koruyabileceğimi çok iyi biliyor," diye devam etti, gülümsemesi yumuşadı. "Ama onun davranışlarına bakarak bunu asla tahmin edemezsin. Bu, sinir bozucu olduğu kadar sevimli de." Bir an durdu. "Eminim sen de biliyorsundur."

Ben güldüm. "Evet, duyuyorum."

"İkinizi de duyabiliyorum," dedi Casteel güney salonundan çıkarken. Bize bakarak kaşlarını kaldırdı ve batı salonuna doğru yöneldi.

"Biliyoruz," dedi Seraphena, yeşil gözleri eğlenceden parıldayarak. Ama bu parıltı çabucak kayboldu. "Kahretsin, ona çok benziyor."

O anda Rhahar'ın söylediği şeyi hatırladım. Sonrasında tamamen unutmuştum. "Kyn?"

Kafasını bana doğru çevirdi ve kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Rhahar söyledi," diye cevapladı Casteel, giriş salonunu geçerek. "Görünüşe göre ben de Attes'e birini hatırlatıyormuşum. Ama isim vermedi."

Seraphena'nın yüz hatlarının gerildiğini fark ettim. "Kyn, Attes'in kardeşi idi. İkizi," dedi, beni şaşırtarak. "Neredeyse aynıydılar. Malec ve Ires gibi, ikiz kardeş olarak kabul edilirdiler sanırım, ama fiziksel olarak çok daha fazla benzerlikleri vardı. Saç rengi gibi küçük farklılıklar dışında."

Casteel yanımda durdu. "Attes, kardeşim Malik'in yaşlı hali gibiydi ve babamın tıpatıp aynısıydı."

Seraphena, muhtemelen oğlununkine çok benzeyen isim yüzünden kaşlarını çattı, ama konuyu kapatmış gibiydi. "Ama ikiz değilsiniz, değil mi?"

Casteel başını salladı. "Atalarım hakkında bana başka bir şey söylemeyecek misin?"

"Hayır." Gülümsemesi geri döndü. "Bunu babana bırakacağım."

Gülümsemesi, bir başkasının bilmediğı bir şeyi bilen birinin bilmişlik içeren bir gülümsemesiydi.

Bu biraz tedirgin ediciydi.

"Kyn'e ne oldu?" diye sordu Casteel.

Vadentia'nın etkisini göstermesi biraz zaman aldı. Ona ne olduğunu söylemedi, ama kim olduğunu söyledi. Barış ve İntikamın İlkel Tanrısı.

Seraphena'nın gözleri Casteel'inkilerle buluştu. "Attes onu öldürdü."

Nefesimi tutarak öksürdüm. Casteel endişeyle bana dönünce, "Üzgünüm," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bunu söyleyeceğini beklemiyordum."

Seraphena, Casteel sırtımın ortasını ovarken yüzünü buruşturdu, ben ise Tanrıların Kraliçesi'nin önünde hırıltılı nefes almamaya çalışıyordum.

"Özür dilemesi gereken benim. Biraz... açık sözlü olabilirim."

"Kardeşini öldürdü," dedi Casteel, "ve biz ona güvenmemiz mi gerekiyor?"

"Kardeşini öldürdü ama yine de Kolis'in Penellaphe üzerindeki etkisini kırmaya yardım etti," diye karşılık verdi.

"Bu iki şey birbiriyle hiç alakasız görünüyor," diye yanıtladı.

"Garip bir şekilde, alakalı," dedi, bu da benim kaşlarımı çatmamı sağladı. "Kyn, Kolis'e sadıktı." Essence, irislerinden çatırtı çıkardı. "O pislik bunu hak etmişti."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Tamam, peki.

Reaver'ın yaklaştığını hissettim. Casteel başını eğdi, gözleri hafifçe kısıldı. "Kyn'in Attes'in bize yardım etmesiyle ne ilgisi var?" diye sordu.

Seraphena bir an cevap vermedi. "Ona sormalısın."

Casteel gülümsedi, ama gamzeleri görünmüyordu. "Soracağım."

"İyi." Seraphena'nın gülümsemesi tedirgin edici derecede genişti. "Eminim her şey yolunda gidecektir."

Cas'ın gülümsemesi

kayboldu. Tamam.

Konuyu değiştirme zamanı.

Boğazımı temizledim. "Reaver, Jadis'i uyandırmaya çalıştığımı sana söyledi mi?"

Casteel'den gözlerini ayırarak başını salladı. "Denediğin için teşekkür ederim."

Bunu başaramamışken bana minnettarlık duyması rahatsız ediciydi. "Nektas onu uyandırabileceğimi düşünüyordu."

"Başaracaksın," dedi, o kadar kendinden emin bir ses tonuyla ki midem bulandı. "Jadis'in sadece... ikna edilmeye ihtiyacı var." Ağzının köşelerindeki deri gerildi. "Ama

içindeki eather? Bebek bir Primal olsa bile, onu uyandırmaya yetecek kadar güçlü. Sadece istemesi gerekiyor."

Demir kapılar açılırken gıcırdadı ve ben o yöne doğru hızlıca bir bakış attım.

"En azından bu sefer pantolonunu taşıyarak değil, giyerek geliyor," diye mırıldandı Casteel.

Gülümsedim.

Reaver yaklaştı, çenesi aşağıdaydı ve sarı saçları yüzünün çoğunu gizliyordu.

Seraphena öne çıktı ve elini onun koluna koydu. "Hazır mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Reaver başını salladı ve bizi kuzey salonuna doğru yönlendirdi.

Seraphena'nın haklı olduğunu ve bu sefer Jadis'i uyandırabileceğimi umarak onu takip ettik.

"Holland ve Lirian'ı gördüğünü söylemiştin," dedi Seraphena, geniş antreyi geçerken. "Bu, Perdeyi geçtiğin zamandı mı? Yoksa Iliseeum'dayken miydi?"

Şaşkınlıkla ona baktım, içimde hayal kırıklığına benzer bir duygu yükseldi. Orada olduğumu biliyordu ama beni görmeye gelmemiş miydi?

"Orada varlığını hissettim," diye devam etti, kemerli açıklığın altından geçerken. "Ama sana gelmek için doğru ruh halinde değildim." Bakışları benimkilere kaydı. "Başka bir deyişle, Holland'ın beni Perde'yi geçmekten alıkoymasına oldukça kızgındım. Onun dönüşünü hissettiğimde bunu onunla konuştum."

Onu geciktiren şeyin bu olup olmadığını merak ederken hayal kırıklığım azaldı. "Holland'la Kıtalarda tanıştım, oranın adı buydu," diye açıkladım, heybetli liminit heykelleri incelerken. Şafak vakti güneş ışığında taş, lavanta renginden daha çok griye dönmüştü. "Sonra Lotho Dağı'ndayken Lirian'la tanıştım. Sonra da..." Kaşlarımı çatarak sözümü yarım bıraktım.

"Aydun," diye Casteel benim için cümleyi tamamladı. Aniden, hatırladığım gibi olmayan bir şey hissi uyandı içimde.

Seraphena aniden durdu. "Aydun mu?" diye tekrarladı. Reaver durdu ve bize döndü. "Kader, Aydun mu?"

"Eğer meme uçları piercingli Aydun'dan bahsediyorsak," diye cevapladı Casteel, ben salonu tararken - hiçbir şey farklı görünmüyordu - "o zaman evet."

Seraphena dudaklarını düzleştirdi. "Onunla ne zaman konuştun?"

"Poppy Örtü'yü geçtiğinde," diye açıkladı, biz tekrar yürümeye başlarken. "Orada, benim... uslu durduğumdan emin olmak için bulunuyordu."

Seraphena nefes nefese bir kahkaha attı.

"Onlar, onun beni diğer aleme kadar takip edeceğinden endişeleniyorlardı," diye ekledim, onun ismine verdiği tepkiyi kaçırmadan. "Sanırım onu tanıyorsun?"

"Maalesef."

"Sen ve Nyktos'u tanıyor gibi konuşuyordu," dedi Casteel. "Ve o draken'den daha fazla yiyor."

"Reaver hala büyümekte olan bir genç," dedi Seraphena ve gözlerim, o tekrar öne dönmeden önce yanaklarını kaplayan pembe lekeyi takip etti. "Sık sık yemek yemesi gerekiyor."

"Aww," diye alay etti Casteel, dudaklarında eğlenceli bir sırıtışla. "Reaver-butt'ın ekstra uyku zamanlarına da ihtiyacı var mı?"

Reaver başını çevirdi ve üst dudağı geri çekildi. Göğsünün derinliklerinden düşük bir gürültü yükseldi...

"Ekstra uykuya ihtiyacı var," diye cevapladı Seraphena. Casteel'in sırıtışı genişledi. "Peki...?"

Elimin tersiyle göğsüne vurdum.

"Ah." Güldü ve bana baktı. O kadar hızlı hareket etti ki, kulak mememe dişlerinin keskin ısırığını hissettiğimde neredeyse ayağım takılıp düşüyordum. "İnanılmaz derecede şiddetlisin," diye mırıldandı. "Hoşuma gitti."

Kızarak, ona uyarıcı bir bakış attım.

"Çok şey," diye mırıldandı.

"Aydun sana ne anlattı?" diye sordu Seraphena, tekrar yürümeye başlayarak.

Casteel çenesini sıktı. "Bana tarih dersi verdi, sonra Kolis durdurulmazsa ne olacağını anlattı. Onun dışında pek bir şey yok."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. İkisi de söylemedikleri daha çok şey varmış gibi görünüyordu. "Aydun'a güvenilebilir mi?"

"Kader güvenilmez."

"Holland bile mi?" diye sordum, gözyaşı damlası şeklindeki kalkanlara ve yüksek, kemerli tavana doğrultulmuş kılıçlara bakarak. Bir şeyler farklıydı. "Sanki ikiniz tanışıyormuşsunuz gibi konuştu."

"Öyleyiz." Bir süre durdu. "Ona güveniyorum... bana zarar vermeyeceğini bildiğim ölçüde."

"Bu tuhaf bir ifade," dedi Casteel. Bize baktı.

"Kaderlerin tek bir amacı vardır: dengeyi korumak. Ve bunu sağlamak için her şeyi yaparlar."

Benim burada olduğumu düşünürsek, bu konuda pek başarılı oldukları söylenemezdi. "Kaç tane Kader olduğunu biliyor musun?"

Seraphena başını yana eğdiğinde Casteel'in bakışları bana kaydı. "Bilemiyorum. Sayıları konusunda çok ketum davranıyorlar."

Ben homurdandım. "Lotho Dağı'nda üç tanesiyle tanıştım: Holland, Lirian ve Thorne."

"Thorne mu?" Sesinde merak vardı. "Onunla tanışmadım. İki tane daha biliyorum."

Yani, kesinlikle altı kişi vardı. "Alemi korumak için kaç tanesinin hayatta olması gerektiğini biliyor musun?"

Seraphena boğazından gelen bir kahkaha attığında, bir kez daha Casteel'in bakışlarını hissettim. "Neden? Birini öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Koridorun sonuna geldiğimizde hiçbir şey söylemedim, evet dersem nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ama yine de, cevap vermemem de bir cevaptı, değil mi? Koridora son bir kez baktım...

Birden durup arkama döndüm, bakışlarım heykellere kaydı. Onlardı. Onlarda farklı bir şey vardı.

"Poppy?" diye sordu Casteel.

"Bir dakika," diye mırıldandım ve hızla heykelleri saydım. On dört tane vardı. Son seferinde on ikiden biraz fazla olduğunu biliyordum, ama saymamıştım. Bu olamazdı.

Gözlerim gözyaşı damlası şeklindeki kalkanlardan kılıçlarına kaydı — *kılıçlara*. Derin bir nefes aldım.

"Ne oluyor?" diye sordu Casteel.

"En son buraya geldiğimizde kılıçlar yere doğru mu bakıyordu?"

Casteel kaşlarını çatarak heykelleri inceledi. "Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum. Onlara dikkat etmemiştim." Omzunun üzerinden baktı. "Sen hatırlıyor musun, Reaver-butt?"

"Hayır," diye homurdandı draken. "Ve bana öyle demeyi kes."

Casteel sırtarak bana döndü. "Sence değişmişler mi?"

Öyle düşünüyordum, ama heykeller öylece hareket etmezlerdi, özellikle de iki buçuk metre boyundaki heykeller. Onlarla ilgili bir şey olsaydı, Seraphena bunu fark etmez miydi?

Onlardan gözlerimi ayırıp döndüm. "Üzgünüm. Sanırım yanlış hatırladım."

Casteel tekrar yürümeye başladığımızda arkasına baktı, kaşlarının arasındaki deri kırıştı.

"Ee?" Seraphena bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "Hangisi seni bu kadar kızdırdı?"

"Sadece bir tane mi?" diye cevap verdim, heykellerin tuhaflığını bir kenara bırakarak. "Hollanda değildi... Şey, ona kızgınım, ama o kadar da değil."

Dudakları kıvrıldı. "Ne düşünüyorsan, seni vazgeçirmeliyim."

"Ama yapmayacaksın," dedi Reaver omzunun üzerinden. Gülümsemesi genişledi. "Hayır."

Şimdi de kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi? Sen gerçek Yaşamın İlkelisin."

"Aynı zamanda son derece kindarım ve sinirlendiğimde şiddet eğilimliyim," diye cevapladı.

"Artık bunu nereden aldığını biliyoruz," diye mırıldandı Casteel.

Koridorun sonuna yaklaşırken ona sert bir bakış attım.

Seraphena'nın gözleri parıldadı, uzun, buz gibi sarı saçları omzuna döküldü. "Hayır, şiddet uygulamaktan vazgeçirilmen gerekiyorsa bana gelme. Ash ise? O çok daha..."

"Sakin? Düşünceli?" diye önerdi Reaver. "Daha az kindar?"

Seraphena dudaklarını büzdü. "Yardımcı örnekler için teşekkürler, Reaver. Ama evet, Ash seni vazgeçirme konusunda daha başarılıdır."

"Bu ters gibi görünüyor," diye itiraf ettim.

O burun kıvırdı. "Buna karşı çıkamam. Ama ben de sorunun cevabını bilmiyorum."

Kahretsin.

"Bu arada," dedi Reaver'a, "Ben o kadar intikamcı değilim."

"Uh-huh," diye mırıldandı Reaver.

Casteel'in izi, çam ve kışın nazik bir okşaması gibi zihnime dokundu. *Kaderlere olan bu ilgiden daha sonra daha fazla bahsedeceğiz.*

Cevap vermedim. O ilgiyi unutmasını umuyordum ilgisini unutacağını umuyordum, çünkü onun bile benim bir Kader'i öldürmek istememe katılacağını sanmıyordum.

"Az önce," dedi Seraphena, "oğullarımdan bahsettiğimde, duygularımı hissettin."

"Evet."

"Ve sen onları... hafifletmek istediniz?"

"Evet." Rüzgâr pencereleri sarsıyordu. "Bu, benim için görmezden gelmesi zor bir dürtü."

O başını salladı. "Bu özelliği Ash'in ailesinden almışsın," dedi ve merakım uyandı. "O

duyguları hissedebilir. Annesi de öyle. O daha fazlasını da yapabilirdi."

Küçük detaylara hayran kalarak, yüzümde bir gülümseme belirdi. Geldiğim yer hakkında bilmediğim çok şey vardı. "Duyguları tadabiliyorum... Şey, şimdi sadece hissedebiliyorum," dedim ona. "O da öyle mi? Tadını almak kısmı?"

"Tatmak mı?" Burnunu kırıştırdı. "Şimdi, bir şeyin tadı nasıl merak ediyorum. Ama hayır, o sadece diğerlerinin hissettiklerini okuyabiliyor."

"Muhtemelen bu yüzden değiştiler," dedi Casteel. "Zaman geçtikçe yeteneklerinde bir artış göreceksin," duyguların keskinleşecek. Bu bir anda olmaz."

"Nykto'sun annesinin de daha fazlasını yapabildiğini mi söyledin?" diye sordum. "O, ben doğmadan çok önce vefat etti," dedi, "ama bildiğim kadarıyla, birinin duygularını etkileyebiliyordu."

Nykto'sun Odasında yaptıklarımı ve Alastir'in Atlantislilerin beni Ruh Yiyen olarak göreceğini iddia etmesini düşündüm. Eskiden bunu düşünmek bile beni rahatsız ederdi. Şimdi mi? Bazılarının hala buna inandığını umursamıyordum. Daha önemli şeyler vardı.

"O, Uyku Tanrıları ile aynı soydan geliyordu," diye devam etti Seraphena. "Onlar da benzer şeyler yapabilirler; birinin rüyalarına girip sırlarını öğrenebilir ve gördüklerini manipüle edebilirler."

Bunu duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Casteel. Seraphena burnunu çektirdi, ama mizahı çabucak kaybordu.

"Sadece bir tane kaldı." Sesi gerildi. "Kolis, Eythos'un közlerini çaldığında, bu... felaket bir şok dalgasına neden oldu. Birçok tanrı kaybedildi. Kolis'i gömmek daha küçük bir etki yarattı, ama yine de bir etkisi oldu. Hiçbir şey bedelsiz değildir." Reaver'ın kapının önünde durduğunu gördü. "Kolis de benzer bir şey yapabilir."

birinin en büyük korkularını ve güvensizliklerini ortaya çıkarabilir, bu duyguları güçlendirebilir ve sonra onları bu duyguları yaşamaya zorlayabilir. Bu, gerçek bir Ölüm Primal'ına özgü bir yetenektir, böylece Abyss'e mahkum olanların etkili bir şekilde cezalandırılmasını sağlayabilirler."

"Tanrılar," diye mırıldandım. Kieran'ın Attes'in böyle söylediğini hatırladım, ama bu yeteneğin var olduğu düşüncesi beni hala biraz dehşete düşürüyordu.

"Sen de buna benzer bir şey geliştirebilirsin." Casteel'e bir göz attı. "İkiniz de geliştirebilirsiniz. Ama dikkatli olun. Yeni Yükselmiş İlkeler olarak, ikiniz de bu tür taktiklere karşı savunmasızsınız."

Midem boşaldı. Kolis, ben komada yatarken tam da bunu yapmıştı. Anıların kenarları hala bulanıktı, ama o böylece kafamın içine girmişti.

Casteel'in çenesi gerildi. "Buna karşı koymanın bir yolu var mı?"

"Maalesef yok." Reaver ağır demir kapıyı açtığında, serin ve küflü bir hava salonu doldurdu. "Tek yapabileceğiniz, bunun farkında olmak ve ona karşı savaşmak. Onu engellemek."

"Zihinsel bir kalkan oluşturmak... benim hiç beceremediğim bir şey," dedim.

"Aslında, bunu yapıyorsun," dedi Casteel, ben Seraphena'yı merdiven boşluğuna doğru takip ederken.

"Öyle mi?"

"Evet. Bunun farkında olmadığını düşündüm."

"Ben de bununla zorlandım," dedi Seraphena. "Ash bana gösterene kadar bunu yaptığımı fark etmemiştim. Bunun içimdeki özle bağlantılı olduğunu anlamam uzun zaman aldı. Kalkanları hayal etmek yerine iradeyle oluşturmam gerekiyordu." Casteel arkamızdaki kapıyı kapatırken o omzunun üzerinden baktı. "Sen de denemelisin."

"Deneyeceğim," diye mırıldandım, bunun çok basit geldiğini düşünerek. Ama bunu farkında olmadan yapıyorsam, muhtemelen o kadar kolaydı. Kolis'in etkisi altındayken kendim olduğum anlar varsa, onu uzaklaştırmak için en azından geçici olarak kalkanlar kurmuş olmalıyım.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu Seraphena. "Hayır... yani, en son geldiğimden önce gelmedim."

Masadonia'ya gönderilmeden önce çocukken buraya gelmiş olabilirim ama hatırlamıyorum."

"Nasıl...?" Başını eğerek, birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çocukluğun nasıldı?"

"Şey... Kötü değildi."

"Bu doğru mu?" diye ısrar etti.

Casteel'in bakışlarının enseme deldiğini hissedebiliyordum. "Evet. Yani, daha kötü de olabilirdi. Annemle babam... Coralena ve Leopold beni almaya çalışmadan önceki zamanları pek hatırlamıyorum. Ondan sonra, ben..." Seraphena'nın omuzlarının gerildiğini görünce, dudaklarımı sıkıştırdım ve dişlerimle sıyrınca yüzümü buruşturdum. Ne kadar dürüst olmam gerektiğini bilmiyordum. Aniden, Seraphena'nın adımları yavaşladı.

"Son basamağa dikkat et," dedi Reaver, geçen seferki gibi, sonra virajın arkasında kayboldu. "Dik."

Casteel'in elini belimde hissettim. "Yaralanmıştım ve o dönem biraz bulanık ama bana iyi bakılmıştı."

"Isbeth tarafından mı?" Seraphena, genişleyen daha kısa bir salona girerken sordu.

"Evet."

Yavaşlayarak yanımda yürümeye başladı. "Mutlu muydun? Çocukken?"

Tanrım, bu cevaplama zor bir soruydu. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim, garip bir şekilde gülerek. "Bana iyi bakılıyordu ve kardeşim vardı..." Seraphena adımını durdurunca ben de durdum. "Yani, Ian," diye açıkladım.

"O her zaman senin kardeşin olacak," dedi Seraphena, tekrar yürümeye başlayarak.

Evet. Öyle olacaktı.

Onu düşündüğümde her zaman hissettiğim acıyı nefesimle bastırdım. Bir saniye sonra, Casteel'in parmaklarının

parmaklarının benimkine dolandığını hissettim. "Ian'ı nereden biliyorsun?" Hemen cevap vermedi. "Vikter."

"Ah, evet." Seraphena'dan sanki onu tanıyormuş gibi bahsetmişti.

"Ne diyordun?" diye ısrar etti.

"Tanrılar tarafından seçilmiştim," gözlerimi devirerek devam ettim. "Bu yüzden bana iyi davranıyorlardı."

"Ama?"

Seraphena'ya göz attım. Parmaklarını kıvrırırken bakışları Reaver'a sabitlenmişti. "Ama o zamanlar beni ilk kez peçeye sokmuşlardı ve Ian dışında kimse benimle konuşamaz ya da bana dokunamazdı. Ian mümkün olduğunca benimle vakit geçirmeye çalışıyordu ama okulu vardı, bu yüzden çoğu zaman yalnız kalıyordum." Casteel elimi sıktağında uzun ve yavaş bir nefes verdim. "Mutlu olduğumu sanıyordum, ama... yalnızdım."

Reaver'ın arkasında yürürken sessiz kaldı. "Çok fazla ortak noktamız var, Poppy. Millicent için de durum aynıdır herhalde."

Kalbim ağır bir şekilde attı.

"Coralena mı dedin? Onu tanımıyorum." "Ben... Onun Isbeth'in hizmetçisi olduğunu ve bir tüccarın oğluna aşık olduğunu söylediler," dedim ona.

"Leopold mu?" dedi, dudaklarının köşeleri "Ve sana onların senin ve Ian'ın ebeveynleri olduğu söylendi mi?"

"Evet." Ona ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum, ama dürüst olmaya karar verdim. "Leopold'un bir *viktor* olduğu söylendi. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum çünkü Coralena... şey, o bir Revenant'tı."

Seraphena'nın yüz hatları keskinleşti.

"Ama o diğer Hizmetçiler gibi değildi. Olamazdı," diye ekledim hemen, Isbeth'in Coralena'nın cansız mavi gözlerini benden gizlemek için büyü kullandığını söylediğini hatırlayarak. "Isbeth'in planlarının bir kısmını ya da tamamını biliyordu ve Leopold'un yardımıyla Ian'ı alıp

beni kaçırdı. Isbeth'e karşı geldi ve... Bu yüzden öldü."

Seraphena'nın kaşları çatıldı. "Bu olağandışı. Onun bir Revenant olduğundan emin misin?"

"Isbeth öyle söyledi ve Millicent de bunu doğruladı," dedim. "Ama bana Ian'ın onların oğlu olduğu söylendi."

Seraphena keskin bir nefes aldı. "Revenantlar üreyemez." Yutkundu ve yine saçının bir tutamını aldı. "Ama Revenant olmadan önce Ian'ı hamile kalmış olabilir. Ama bu, nasıl kendi benliğini koruduğunu açıklamıyor."

Açıklamıyordu.

"Coralena tamamen ölümlü değildi, değil mi?" diye sordu Casteel. "Millicent gibi mi? Ya da belki de bir tanrının doğrudan soyundan geliyordu, belki de senden önce uyanmış bir tanrının?"

"Mümkün mü? Evet." Yüzündeki ifade yumuşadı. "İres'e soracağım."

İçeriden loş bir ışıkla aydınlatılan dar, kemerli geçitlerden geçerken tekrar konuştu. "Bugün bildiğiniz başkent daha büyük ve kendi krallığı olan Wayfair'de büyüdüm. Ben de Seçilmiş'tim. Tanrılar tarafından değil, bir tanrı için."

"Nyktos mu?"

Kafasını salladı. "Çocukluğumun çoğunu yalnız geçirdim. Holland hariç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim tanıdığım Holland mı?" "Onu sadece benim eğitimimle görevli bir şövalye olarak tanıyordum

"Bana baktı. "Senin Vikter'i Kraliyet Muhafızı olarak tanıdığın gibi. Ama ben Nyktos'u öldürmek için eğitilmiştim," diye ekledi ve ben neredeyse tökezleyecektim.

Casteel başını ona doğru çevirdi. "Bir daha söyler misin?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Oldukça uzun ve karmaşık bir hikaye." Bize baktı. "Bir gün sana anlatırım."

Bu sefer kalbim umutla atladı; aldatmacanın yükünü taşımayan gerçek, samimi bir aile bağı umuduyla.

"Çok isterim."

Gülümsemesi genişledi. "Ben de öyle." Saçlarını bıraktı ve saçları yavaşça açıldı. "Ve Ires. Kendini yeterince iyi hissettiğinde seni ve kız kardeşini görmek isteyecek."

Önümdeki gölgeli koridor bulanıklaştı. Bunu çok isterim demek istedim ama konuşmaya cesaret edemediğim için sadece başımı sallayabildim. Seraphena ile ilk kez yüz yüze görüşüyordum. Onun önünde ağlamak istemedim.

Bir an geçti. "Adını öğrendiğimde şaşırmadım."

Kalbim nedense hızla çarpmaya başladı. "Isbeth bana tanrıça Penellaphe'nin adını verdi."

Gözlerinden buhar çıkarken burun delikleri genişledi. "Öyle mi dedi?"

"Evet..." Casteel'in adımları yavaşladığında, boynumun arkasında ve başımda garip bir karıncalanma hissettim. Önümdeki daralan koridor bir an için kayboldu ve yerine duman kokusu taşıyan eski ahşap duvarlar belirdi.

Adın onun tarafından seçilmedi.

Leopold'un sesini duyunca keskin bir nefes aldım ve hızla gözlerimi kııptım.

"Tanrıça Penellaphe ile ben çok yakınız," dedi Seraphena. "Hem baban hem de amcan onunla çok zaman geçirirdi. Sanırım babam çocukken ona aşık olmuştu." Hafif ama ağır bir sesle kısık kısık güldü. "O senin adının kaynağı, ama adını seçen baban."

Adını kraliçe koymadı. Adını annemin... annemin sevgili arkadaşının adını verdim.

Leopold'un sesi kafamda hafifçe yankılanırken kollarım titredi. Ama bu mantıklı değildi. Seraphena'nın Penellaphe ile olan dostluğunu bilemezdi. Ve bana isim vermezdi. O benim babam değildi.

"İyi misin?" diye sordu Casteel sessizce.

Ires'in yüzünü görmeye çalışırken bunun cevabını bilmiyordum, ama sadece Leopold'u görüyordum, ki bu çok garipti.

Çünkü yıllar geçtikçe, onun yüz hatlarını hatırlamakta zorlanıyordum. Ama şimdi? Çenesinin gururlu hatlarını ve çenesinin hafifçe sivrildiğini kolayca görebiliyordum. Geniş ve yüksek elmacık kemikleri ve çam yeşili gözleri. Coralena'nın genç halinin kopyası olduğum söylenmişti, ama bu bariz bir yalandı. Ben Isbeth'e ve, açıklanamaz bir şekilde, Leopold'a benziyordum. Öne bakarken kafam karışmıştı. Belki de staz durumuna girmeden önce Ires'i gördüğümü hatırlamadığım ve onun yüz hatları Leopold'un anılarımla karıştığı içindi. Ama bu da doğru gelmiyordu. Ve Isbeth neden bana isim verenin kendisi olduğu konusunda yalan söylesin ki? Neredeyse gülecektim. *Bir nedene ihtiyacı var* mıydı ki?

O anda aklıma bir şey geldi. Seraphena ve Nyktos, Malec ve Isbeth'in oğlunu biliyor muydu? Alastir'in Eloana'nın emriyle öldürdüğü çocuğu. Biliyor olmalıydı. O sırada onlar hala uyanıktı.

Casteel yürürken elini uzattı ve parmaklarını çenemin altına bastırdı. "Poppy?"

"E-evet," dedim. "İyiyim. Sadece her şeyi düşünüyordum."

Şüphe, yüzündeki endişeye eklendi. Reaver çökmüş odanın ağzında durup Seraphena'ya döndüğünde konuşmaya başladı. "O burada değil..."

"Söylediklerini hatırlıyorum." Seraphena elini yanağına koydu. "Hazırım."

Eather'ın düşük uğultusunu hissederek, Sera ve Reaver'ın notam aracılığıyla birbirleriyle iletişim kurup kurmadıklarını merak ettim - drakenlerle yapamadığım bir şeydi bu. Benim irademi hissedebiliyorlardı, ama bu benim wolvenlerle ve Cas'la iletişim kurmam gibi bir şey değildi. Her neyse, elini tutup çukur odaya girdim, onlara biraz alan vermek istedim. Malec

ve Isbeth'in oğlunu bir kenara itip etrafa baktım. İlk fark ettiğim şey, sıkıştırılmış toprağın artık parçalanmış

giysiler, kırık kemikler ve enkaz. Gözlerimi Jadis'in şekilsiz bedenine çevirdim. Göğsümde bir acı hissettim.

Reaver ilk olarak içeri girdi ve duvara doğru yürüyerek bir meşale kaldırdı.

Dönerek, Jadis'in yattığı yere ışık tuttu. "Nerede...?"

Seraphena, boğuk bir çığlık atarak aniden durdu. "Tanrım, zavallı kızım."

Onun sendeleyerek ilerleyip Jadis'in gömülü bedeninin önünde diz çökmesini izlerken boğazım düğümlendi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Seraphena başını sallarken üzüntü ve öfke yayıyordu.

"Jadis her zaman küçüktü." Ateş ışığı Seraphena'nın yanaklarından yansıyarak, kırmızı gözyaşlarının parıltısını yakaladı. "Annesi gibi. Nektas bir keresinde bana öyle söylemişti. Ama..." Elinin tersiyle yanaklarını öfkeyle sildi. "Ama şimdiye kadar, dinlenirken bile daha büyük olmalıydı. Eğer..."

Seraphena cümlesini bitiremedi. Bitirmesine de gerek yoktu. Jadis, fiziksel olarak buna uygun durumda olsaydı büyümüş olacaktı. Ve Isbeth'i tanıyorsak, esir tuttuğu kişilere yaptıklarını biliyorsak, draken muhtemelen aç bırakılmış ve yaralanmıştı.

Reaver ayakta kaldı ama onlardan birkaç adım geri çekildi. Jadis'e bakarken sessiz kaldı. Onu bulduğundan beri ne kadar zamandır sadece bunu yaptığını hayal bile edemiyordum.

Casteel'in elinden kurtuldum, Seraphena'nın yanına gitmek istedim, onu yeterince iyi tanıyıp ona teselli verebilmeyi diledim. Kendimi tuttum ve kollarımı sıkıca kavuşturdum. Buraya ilk geldiğimde hissettiğim öfke yeniden kabardı, içimi buz gibi bir öfke kapladı. Eather kıpırdadı ama ben onu sakinleştirmeye çalıştım. Bu benim öfkem ve tiksintimle ilgili değildi.

Casteel elini saçlarına geçirdi. "Sence ne kadar zamandır gömülüydü?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandı Seraphena. "Onlarca yıl mı?" Titreyen elini, Jadis'in taş kafasının üstündeki iki çıkıntının yanına koydu.

"Bir asırdan fazla mı? Belki daha da uzun."

"İres iki yüzyıl önce Malec'i aramaya geldi," dedim. "Ama onun o kadar uzun süre gömülü kaldığını sanmıyorum."

Seraphena başını bana çevirdi. "Neden böyle söylüyorsun?" "Çünkü Isbeth onu Revenantları öldürmek için kullandı. Coralena Coralena'nın ölüm nedeniydi ve bu yirmi yıldan daha kısa bir süre önceydi."

Seraphena başını salladı ve dikkatini tekrar Jadis'e çevirdi. "Isbeth bunun hesabını verecek. Tüm suçlarının hesabını verecek. Sana *söz veriyorum*." Seraphena'nın sözleri ile birlikte bir sıcaklık yayıldı ve yemini toprak duvarlara kazındı. "Ve bunun bedelini ağır ödeyecek."

Nefesim kesildi. "Ruhu...?"

"Cehennemde."

"İyi," dedim, Casteel'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek. Seraphena başını eğdi. "O hala senin annen."

"Ve o korkunç bir canavardı," dedim. Seraphena omzunun üzerinden bana baktı. Sözler ağzımdan döküldü ve bu sefer onları durdurmadım. "Eskiden onun benim için kim olduğu, bana nasıl davrandığı ve gerçekte kim olduğu konusunda mücadele ederdim. Artık etmiyorum."

Bunu söylediğim anda, bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Sanki göğsümden ölçülemez bir yük kalkmış gibi hissettim. O benim annemdi. Bir zamanlar bana karşı nazikti ve belki de bir şekilde beni seviyordu. Ama aynı zamanda öfkeyle Ian'ı öldüren acımasız bir yaratıktı. Casteel ve Malik'i işkence eden, Preela ve diğer pek çok kişinin işkence görmesine göz yummuş biriydi. Ruhunun, kendi yarattığı kabuslarla sonsuza dek boğuşmasını içtenlikle diledim.

"Bunu kabullendiğine sevindim," dedi Seraphena sessizce. "Ama keşke hiç kabullenmek zorunda kalmasaydın."

Başımı sallayarak, derin bir nefes aldım ve Casteel'e baktım. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bana baktı. Kollarımı açarak öne doğru yürüdüm, o da

yakından takip etti. Yaklaştığımda, Seraphena'nın Jadis'e fısıldadığını duydum. Diğer tarafına diz çöktüm.

"Nektas'a dokunup onu uyandırdın, çünkü içinde yaşam ve ölümün közünü taşıyorsun," dedi Seraphena, elini pürüzlü taşın üzerinde gezdirerek. "Bir draken, dinlenirken bile, hissettiklerini tam olarak anlamasa bile, bu tür bir gücü hisseder."

"Ben de senin sadece eşyalara dokunma eğilimin olduğunu sanıyordum," dedi Casteel, arkamda durarak.

Seraphena buna gülümsedi. "Jadis geçen sefer denediğinde bunu hissetmiş olmalıydı, ama muhtemelen... korkmuştu ve ne hissettiğini anlamamıştı." Gözlerini kapattı. "Uyanık."

Reaver, ona baktığımda başını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

"*Notam* aracılığıyla hissedebiliyorum," diye açıkladı. "Elini benimkinin yanına koy ve özü çağır."

Onun talimatına uyarak elimi Jadis'in kanadının yanına koydum. Gözlerimi kapatıp özü yüzeye çıkarmaya çalıştım. Öz hemen baş döndürücü bir hızla tepki verdi ve damarlarımı doldurdu.

"Jadis, bebeğim," diye fısıldadı Seraphena. "Bize geri dön."

Hiçbir şey olmadığında Reaver'ın ağırlığını bize doğru kaydırıldığını hissettim. "Sera," dedi, sesi kısılmıştı.

"Biraz zaman tanı," diye fısıldadı Sera.

Umutsuzluk bir kez daha içimi kapladığında panik dalgası yükselmeye başladı. Kalbim çarparken daha da sert bastırdım. Bu işe yaramazsa, o hiç geri dönecek miydi? Ben...

Elimin altındaki taş ısınırken irkildim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Hafif bir titreme hissettim. "Bir şeyler oluyor."

"Ne?" diye bağırdı Reaver. "Ben hiçbir şey görmüyorum..."

Taş gök gürültüsü gibi çatladı ve onu susturdu. Elim geri çekti ve bir parça onun pençelerinden düştü, yıpranmış, kenarları körelmiş siyah pençeleri ortaya çıktı.

Gövdesinde ince çatlaklar belirdi, kanatlarına, uzuvlarına ve kafasına yayıldı. Casteel'in kolunu belime doladığını hissettiğim anda taş bedeni titredi.

Beni ayağa kaldırarak, Seraphena geriye yaslanırken beni uzaklaştırdı. Reaver donakalmıştı, ağzı hala söylediği şeyin ortasında kalmış gibi açık kalmıştı.

Taş parçaları yere kayarak ince, deri gibi kanatları ortaya çıkardı. Kanatlar yanlarına sarkmış, biri doğal olmayan bir açıyla asılı kalmıştı. Kuyruğu, gövdesi ve ince boynu boyunca yeşilimsi kahverengi pullar belirdi. Kafasını geriye doğru çekince yılan başı birkaç santim yükseldi. Boynuzları... Tanrım! Ortadan kesilmiş, geride pürüzlü uçlar bırakılmıştı. Jadis kafasını Seraphena'nın ve benim önümden çevirdi...

Gözlerini açtığı anda yüzünün yanından ince bir taş tabakası kaydı. Canlı mavi gözleri Reaver'a kilitlendi ve o... tanrılar, dizlerinin üzerine çöktü. Ya da düştü, elindeki meşaleyi düşürdü. Casteel öne atılarak meşaleyi yakaladı.

Reaver öne doğru eğildi ve ellerini kullanarak zar zor dengede kaldı.

Jadis dönüşürken, parıldayan gümüş rengi bir ışık dalgası drakenin üzerinden geçti ve o daha da küçüldü. Kanatları geri çekildi ve kuyruğu kayboldu. Arka bacaklarındaki pullar, babasının renginin parlaklığından yoksun, gri tonlu bakır rengi bacaklara dönüştü. Derisi kemiklerin üzerine gergin bir şekilde gerilmişti ve pençeler ve dişlerin bıraktığı izlerle doluydu, tıpkı benim vücudumdaki izler gibi. Düzgün iyileşmemiş yaralar.

Casteel başını çevirdiğinde boğazıma yükselen safrayı yuttum.

Kalça kemikleri, deriden kurtulmak istercesine dışarı çıkıntı yapıyordu. Karnı çökmüştü ve kolları dal parçaları kadar inceydi. Kızıl çizgilerle kaplı, karışık siyah saçları yüzünü ve göğsünü örtüyordu.

O kadar... lanet olasıca zayıftı ki, kolları üst vücudunu tutmanın ağırlığı altında titriyordu.

"Jadis," dedi Reaver boğuk bir sesle.

Kadın draken duvara doğru geri çekilirken, ayakları yerde kayarken, ben elimi ağızıma kapattım. Dizlerini göğsüne çekti ve ağızından bir ses çıktı: kullanılmayan ses tellerinin kuru, boğuk, anlaşılmasız bir vıraklaması.

"Jade," diye fısıldadı.

Aniden başını çevirdi, ellerini başının yanlarına bastırdı ve boğazından çıkan ses gittikçe yükseldi, ta ki bunun tek bir kelimenin tekrar tekrar söylendiğini fark edene kadar.

"Hayır. Hayır," diye bağırdı, kirli elleriyle saçlarını çekerek. "Hayır. Hayır."

Jadis'in duygularını hissedemese de, yaşadığı ıstırap ve dehşet apaçık ortadaydı. Gözlerim yaşlarla dolarken, onun acısını dindirmek için çaresizce çabaladım.

"Sorun yok, Jadis." Seraphena dizlerinin üzerinde ileri doğru süründü. "Ben buradayım. Artık sorun yok."

Jadis, Seraphena'nın sesine doğru döndü ve sakinleşti.

"Güvendesin." Seraphena, draken'e yavaşça yaklaşırken yumuşak ve dikkatli bir sesle konuştu. "Özgürsün ve biz de seninleyiz." Onun yanına ulaştığında, parmaklarını yavaşça Jadis'in narin bileklerine doladı. "Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Kemikli parmaklar saçlarını bıraktı ve başını kaldırdı. Çukurlaşmış yanakları ve solgun, çatlamış dudakları gördüm. "S-Sera?"

"Evet, tatlı kız. Benim." Seraphena gülümsedi, ama bu ona acı veriyor gibiydi. "Buradayım."

Jadis'in elleri titreyerek önündeki ellerini uzattı. "Bu... gerçek mi?"

Tanrılar.

"Dokunuşumu hissediyor musun? Bu gerçek," diye Seraphena onu teselli etti. "Bu gerçek."

Jadis öne doğru atıldı ve Seraphena'nın bluzunu ve saçlarını tuttu. "Özür dilerim," diye hıçkırdı. "Özür dilerim..."

"Hayır, hayır, tatlı kız." Seraphena kollarını Jadis'in etrafına doladı ve ben gözyaşlarımı geri tuttum. Jadis'i sıkıca kendine doğru çekerek, Seraphena elini onun başının arkasına koydu. "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. Tamam mı?"

Jadis'in hıçkırıklarla kesilen cevabı anlaşılması zor olduğu için nefesim boşa gitti. Artık bakamıyordum. Seraphena draken'i sakinleştirmeye çalışırken ben de arkamı döndüm.

Reaver dizlerinin üzerinde kalmış, yüzünde sert bir ifadeyle onlara bakıyordu. Ona gitmek istediğini ama kendini tuttuğunu anlayabiliyordum. Yanına gidip elimi omzuna koydum. Pullarının kenarları keskindi. Hiç tepki vermedi, ne bir hareket ne de nefes aldı.

Deri kayışların ve kılıçların yere düşen yumuşak sesi dikkatimi çekti. Casteel'in doğrulduğunu gördüm. Gömleğini başından çıkardı ve sessizce, yavaşça yaklaştı. "Burada," dedi, sesi alçaktı.

Seraphena arkasına bakıp gömleği aldı. "Teşekkür ederim."

Casteel sessizce geri çekildi ve Seraphena Jadis'in yanına döndü. Yere bıraktığı kayışları ve kılıçları aldı. Seraphena'nın Jadis'e gömleği giydirmesi biraz zaman aldı ve Casteel'in kokusunu sevmediğini düşündüm — Seraphena dışında kimsenin kokusunu sevmediğini düşündüm.

"Seni babana götüreceğiz," dedi Seraphena, Jadis gömleğin içinde ona sarılarak. "Seni bekliyor." Seraphena, avuçlarını Jadis'in kollarında gezdirerek, "Reaver seni eve götürecek..." dedi.

Jadis başını şiddetle salladı. "Hayır. Hayır..."

"Sorun yok," dedi Seraphena yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Dönüşmene gerek yok. İkiniz için alemini açacağım. Ama

henüz geri dönmem mümkün değil."

Jadis, Seraphena'ya sarılırken başını sallamaya devam etti. "Hayır. Benimle kal."

"Yapamam tatlı kız. Henüz geri dönemem," dedi Seraphena, Reaver ayağa kalkarken. "Ama uzun sürmez."

Reaver derin bir nefes aldı, yüzü acı ile buruştu, sonra tekrar düzeldi. "Seni eve götürmek *istiyorum*," dedi, onlara doğru bir adım attı. "Tamam mı? Ben..."

"Hayır!" diye bağırdı Jadis ve Seraphena'nın nefesini kesen acı dolu sesine ben de irkildim. "Burada olmak istemiyorum."

"Seni eve götüreceğiz." Seraphena dizlerinin üzerine çöktü. "Burada kalmayacaksın..."

"Uyanmak istemiyordum!" diye bağırdı. Ve tanrılar adına, o anda kalbim gerçekten parçalandı. "Artık burada olmak istemiyorum."

Casteel keskin bir nefes aldı, çenesi gerildi, Reaver... Tanrılar.

Reaver'ın normalde kum rengi olan teni soldu ve derisindeki pulların izleri daha belirgin hale geldi. Sanki göğsüne bir hançer saplanmış gibi görünüyordu.

Seraphena draken'i kendine doğru çekti, gözlerini kapatıp Jadis'i kucakladı. "Ama biz seni burada istiyoruz. Bize ihtiyacın var. Seni çok seviyoruz," diye fısıldadı. "Çok seviyoruz, Jadis."

Jadis'in boğuk çığlıkları onu ve Seraphena'yı sarsmıştı. Ben geri çekildim. Casteel de aynısını yaptı ve onun da benimle aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Biz buraya ait değildik. Buna tanık olmamalıydık.

Seraphena Jadis'e sessizce konuşurken, bakışlarım Reaver'a kaydı.

O olduğu yerde kaldı, kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgiye sıkışmış ve elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. Göğsü düzensiz, kesik kesik nefeslerle yükseliyordu ve her nefes verişinde acıyı havaya yayıyordu.

"Reaver," diye seslendi Seraphena, sesi zorlukla bastırđıđı duygularla doluydu. "Aurelia'yı çağırđım. Kısa süre içinde Jadis'i eve götürmek için buraya gelecek."

Söylenmemiş mesaj açıktı. Reaver'dan gitmesini istiyordu.

Bir an tartışacak gibi göründü, ama sonra başını eğdi, saçları öne düşerek yüzünü kapattı. Başını sallayarak, topuklarını döndü. Göğsüm ağrıyarak, onun odadan çıkmasını izledim.

Seraphena, kendisine sıkıca sarılmış, çok küçük draken'i sallarken gözlerini bize çevirdi. İhtiyacını dile getirmesine gerek yoktu. Casteel elimi tutup beni dışarı çıkardı, ama sanki bir parçam orada kalacakmış gibi hissettim, Jadis'in bildiğim tüm parçaları da orada kalacaktı.

BÖLÜM 37

POPPY

Güneş ışığıyla aydınlanan salona dönene kadar konuşmadık.

Boğazımda bir düğüm vardı. "Bu..."

Casteel pencerelerden birinin yanında durdu, bağlanmış kılıçları yere bıraktı ve beni kollarına çekti. "Evet."

Yanağımı çıplak göğsüne dayadım, kalp atışlarını hissettim. "Keşke ona yardım edebilseydim. Acısını dindirebilseydim."

"Biliyorum." Elini başımın arkasına koydu ve bir drakenin yaklaştığını hissedene kadar öyle kaldık.

Başımı kaldırdığımda, bol, altın rengi bir tunik giymiş, başka hiçbir şey giymemiş, elinde karanlık bir şey taşıyan heykel gibi bir kadın gördüm. Saçları gölge taşı kadar siyah ve parlaktı, teni ise sıcak, zengin bir kahverengiydi. Aurelia'yı ölümlü haliyle sadece bir kez görmüştüm ve o da sadece birkaç saniye sürmüştü, bu yüzden onu neredeyse tanıyamadım.

Adımları yavaşladığında, çarpıcı kobalt mavisi gözleri benimkilerle buluştu. Başını eğdi, sonra topaklanmış siyah kumaşı kaldırdı. "Reaver, az önce karşılaştığımızda bunu sana vermemi istedi," dedi Casteel'e.

Casteel döndü ve gömlek gibi görünen şeyi aldı.

"Çok düşünceli bir davranış," dedim, her şeyi göz önünde bulundurarak...

her şeyi düşündüm.

"Senin ve diğerlerinin ölümlüler kadar namuslu olduğunuzu söyledi," diye ekledi.

Casteel, tanıdığım en az namuslu kişi, kaşlarını kaldırdı.

"Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordum.

"Biliyorum." Aurelia ilerlemeye başladı ama durdu, ince kaslı bacakları gerildi. "O... o..." Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. "Kötü, değil mi?"

Kollarımı kendime doladım, yalan söyleyebilmeyi diledim. "Evet." Geldiğimiz koridora baktım, sonra da gömleğe somurtan Casteel'e. "En kötüsüne hazırlıklı olmalısın."

Aurelia gözlerini kapattı, dudaklarını büzdü. Sonra, yavaşça nefes alıp tekrar başını salladı ve sessiz ve hızlı adımlarla döndü. Birkaç saniye içinde onu göremedim.

"Reaver benim ergen bir erkek olduğumu mu düşünüyor?" Casteel'e döndüm. "Ne?"

Kaşlarını kaldırarak gömleği uzattı. "Ben ondan daha iriyim, ama o kendine bile uymayacak bir gömlek seçti."

Tunik, mantıklı olarak seçilebilecek bir gömlekten daha küçüktü. "Eminim acelesi vardı ve eline ne geçerse onu aldı."

"Uh-huh." Gömleği başından geçirdi. Dikişler omuzları boyunca gerildi ve gömleği beline kadar indirirken bir patlama sesi duyduğuma yemin edebilirim. Elleri düştü ve gözlerine baktı. "Nefes alamıyorum."

Her şeye rağmen güldüm. "Sıkı."

"Dar demek yetersiz kalır." Eğildi ve kayışlarını alırken tunik sırtının ortasından yırtılacağını sandım. "Ona pislik derdim çünkü öyle, ama şu anda pislik olmaya hakkı var."

Reaver'ın yüzündeki mutlak yıkım ifadesini hatırlayınca gülümsemem kayboldu. "Onu hiç böyle görmemiştim."

"Onların ilişkilerinin ne olduğunu biliyor musun?" Casteel kayışı göğsüne geçirdi, bu basit hareket pazı kaslarındaki dikişleri gevşetti. İçini çekti. "Onların

akrabalar olduklarını sanıyordum, ama görünüşe göre sadece birlikte büyümüşler."

"Onun hakkında pek konuşmazdı, bu yüzden emin değilim." Pencereye doğru süzıldüm. "Onun hakkında konuştuğunda, sesinde hüzün duyuyordum. Onun çoktan öldüğüne inandığını biliyorum." Boğuk sesi zihnimde yankılandı. "O öyle dememişti..."

"Zamana ihtiyacı var." Sesi daha yakın geliyordu. "Yaşadıklarını atlatmak için."

Yaşadıklarını...

Nefesim kesildi. Acıttı ve sedir ağaçlarının yoğun, pul gibi yaprakları bulanıklaştı. Casteel'in esaret altında çektiği acının sadece bir kısmını biliyordum. *Atlatması* ne kadar sürmüştü? "Sen...?"

Pencere pervazına yaslandı. "Ne yaptım?"

Ona bakarken parmaklarım yanlarıma gömüldü. Onun yaşadığı travmayla nasıl başa çıktığını anlattığına dair zayıf bir hatıram vardı, ama bu konuşmayı yapmadığımı biliyordum. "Özgür kaldığında yaşamak istemedi mi?"

Başını çevirip, rüzgârın dalları sallayarak koyu mavi-yeşil iğnelerini titretmesini izlerken sessiz kaldı. "Özgür kaldığımda hiçbir şey düşünmüyordum. Ya da öyle hissediyordum. Belki de kafamda çok fazla şey vardı." Güneşin sıcak ışınları elmacık kemiğini keserken, altındaki doğal çukuru büyütürken gözlerini kısarak baktı. "Ama sonra? Haftalar, aylar ve yıllar sonra? Evet, uykuya daldığımda uyanmak istemediğim zamanlar oldu."

Göğsümde bir acı hissettim ve nefes almaya zorladım kendimi.

"Yapma." Bana döndü, çenesi bizi çevreleyen demir gibi sertti. "Bana acıma, Poppy."

"Acımıyorum," dedim, sesinin keskinliğini görmezden gelerek.

Kollarını kavuşturdu. "Ne hissettiğini bildiğimi unutuyorsun."

"Eh, onu çözmede pek iyi değilsin galiba," diye karşılık verdim, vücudumu ona doğru çevirerek. "Yaşamak istemediğin için *üzülüyorum*. Seni *anlıyorum*. Yaşadıkların için *kızgınım*. Ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamadığım için kendimi *çaresiz* hissediyorum. Ama acıma hissetmiyorum."

Birkaç saniye sessizce gözlerime baktı ve sonra sertçe nefes verdi. "Üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok, Cas. Anlıyorum."

Gözlerinin arkasında bir aura parladı ve bu sefer daha yumuşak bir nefes verdi. "Anlıyorsun. Geçmişimiz aynı değil, ama ikimizin de acınmasını istemediğimiz şeyler var."

Öyleydi.

Dişlerimin arkasını dilimle gezdirdim. "Sen nasıl başa çıktın?"

"Başa çıkmadım. Aslında." Boğazı yutkunarak hareket etti. "Anıları içerek unuttum. Kafamdan silip attım.

Bu işe yaramayınca, kendi hayatımı ve Kieran'ın hayatını pervasızca tehlikeye attım." Sözlere içimde bir tanıdık his uyandırırken, boğazında soluk pembe bir leke belirdi.

Yavaşça nefes verdi. "Malik'i bulup kurtarmayı planlamaya başlamadan önce hayatımı düzene soktuğumu düşünürdüm. Bu hedefin kafamı boşalttığını ya da hayata değer verdiğimin kanıtı olduğunu düşünürdüm, ama bu saçmalık. Planım çok pervasızdı."

"Öyleydi," diye onayladım, ona uzanıp dokunmak ve beni koruduğunu bildiğim acıyı dindirmek için duyduğum dürtüye direnerek. Ama o bunu istemezdi. En azından şu anda. "O zamanlar bile hayatı umursamıyor muydun?"

Burnundan nefes aldı ve sedir ağaçlarını izlemeye devam etti. "Hayata değer veriyordum, Malik'in hayatına. Kieran'ın hayatına değer veriyordum. Bu yüzden aşırı aptalca şeyler yapmayı bıraktım. Ama benim hayatıma?" Başını salladı. "Hayır."

Onun bakışlarını takip ederken göğsümdeki acı daha da arttı.

Uzun bir süre geçti sonra, "Ne istersen sor," dedi.

"Beni bu kadar iyi tanıman sinir bozucu."

O düşük bir kahkaha ile cevap verdi. "Bu arada, cevap evet. Artık hayatımı önemsiyorum." Seraphena'yı hissettiğimizde pencereden uzaklaştı, sonra başını eğip beni nazikçe öptü. "Nedenini sonra sor."

Gözlerine baktım. "Soracağım."

Kolunu omuzlarıma dolayarak, Seraphena'nın koridordan geldiğini gördük. Yüzü solgundu, gözleri cam gibiydi.

"Aurelia birazdan dönecek," dedi bize. "Burada ona ihtiyaç olduğunu biliyor."

"Jadis gitmeden önce nasıldı?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ürperdim. "Yani, iyi olmadığını biliyorum."

"Anlıyorum." Seraphena'nın hafif gülümsemesi güven vericiydi. "Sakinleşti. Sanırım ikimizin birlikte olması yardımcı oldu." Rotundaya bakıp iç geçirdi. "Reaver geri döndü mü?"

"Hayır," diye cevapladı Casteel.

Ona baktı ve sonra bir kez daha baktı. "Reaver." O iç geçirdi. "Bu, bana en uygun olduğunu düşündüğü gömlek. en uygun olduğunu düşündüğü gömlek."

Seraphena dudaklarını birbirine bastırdı, ama bu gülümsemesini engellemedi. Sadece yanakları şişkin bir sırtış ortaya çıktı.

"Ama sana bir tane almayı düşünmesi bile çok hoş bir davranış," dedim. "Özellikle de o..."

Seraphena'nın yüzündeki eğlence kayboldu. "Reaver için zordu, onun için zor olacak," dedi. Söyleyiş şekli bana bunu ilk elden bildiğini hissettirdi. "Ama onlar iyi olacaklar. Bunu sağlayacağız." Bakışları bana döndü. "Geri dönmem gerek, ama önce seninle bir şey konuşmam lazım." Bir an durdu. "Yalnız."

Casteel yanımda gerildi, ama o konuşmadan ben konuştum. "Benimle konuşman gereken her şeyi onun önünde söyleyebilirsin."

"Haklısın. Onun önünde de söyleyebilirsin." Gözlerime baktı ve bakışlarında bir şey midemde küçük kan taşları oluşmasına neden oldu. "Ama buna gerek yok."

Bu yorum, topların çoğalmasına neden oldu. Orada anlamadığım, ya da anlamak istemediğim ağır bir anlam vardı. "Onun burada olmasını istiyorum," dedim.

Seraphena tartışmak istiyor gibi görünüyordu.

"O benim burada olmamı istiyor," diye başladı Casteel ve ben başımı keskin bir hareketle ona çevirdim. Konuşmasını bitirdiğinde sesi yumuşaktı, çok yumuşaktı. "O yüzden beni fiziksel olarak buradan uzaklaştırman gerekecek."

Kafasını eğdi. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Deneyebilirsin," diye cevapladı, dudaklarını kıvrarak sağ yanagındaki gamzeyi hafifçe ortaya çıkardı. "Anahtar kelime '*denemek*'."

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve bir anlığına saf gümüş rengine dönüştü.

"Tamam." Daha fazla uzamadan araya girdim. "Ne hakkında konuşmak istiyordunuz?"

Duvara konuşsam daha iyi olurdu. İkisi de birbirlerinden gözlerini ayırmadı. Casteel'in yüzünde hala o sırtış vardı ve kadının dudaklarının kıvrımı da onunkiyile aynıydı. Hava gerildi ve keskin bir rüzgâr salonu süpürdü, saçlarım yüzüme düştü. Bunun sorumlusunun hangisi olduğunu bilmiyordum.

"Biliyor musunuz," dedim, aralarına girerek rüzgârın savurduğu saç tellerini yakalayıp geriye attım. "Sanki ikiniz akraba gibisiniz."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Casteel.

"Bu bir iltifat değildi." "Bana öyle geldi," diye cevapladı kız.

"Hay sıçayım." Ellerimi havaya kaldırdım. "Biliyor musunuz? Ben Wayfair'e geri dönüyorum. Siz ikiniz burada kalıp birbirinizi gölgede bırakmaya çalışın."

İkisi de bana döndü.

"Birbirinizi gölgede bırakmak mı?" diye sordu Seraphena, kaşlarını çatarak.

"Tavus kuşlarının nasıl olduğunu bilirsin," dedim.

"Sanmıyorum." Casteel kaşlarını kaldırıncâ rüzgâr dinmişti. "Lütfen, tavus kuşlarının nasıl olduğunu anlat."

"Birbirlerine sürekli tüylerini kabartırlar," dedim. "Ve göğüslerini şişirirler."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye mırıldandı Seraphena.

Ona baktım. "Doğru olup olmadığı önemli değil." "O zaman bu mantıklı olmaz," dedi Casteel.

Seraphena ona başını salladı. "Aynen öyle. Ne anlamı olur ki?"

Onlara şaşkın şaşkın baktım. "Doğru," dedi Casteel.

"Aman Tanrım," diye bağırdım, büyük bir yırtıcı kuş gibi ellerimi havaya kaldırarak. "*Şimdi*, siz ikiniz anlaşıyor musunuz?"

Casteel gülerek beni öptü. Ben onu itmeden önce geri çekildi onu itmeden önce geri çekildi, ben de ona öfkeyle bakmaya başladım. "Şanslısın," dedi Seraphena, Casteel'in dikkatini çekerek.

"Torunumu açıkça seviyorsun." Geri adım attığımda, ortam hafifledi. "Ve beni eğlendiriyorsun. Ama Nyktos'un yanında sözlerine dikkat etmeni öneririm." Gülümsemesi yakıcıydı. "O seni bu kadar eğlenceli bulmayacaktır."

Cas'a attığım bakış, ağzından çıkacak sözleri dikkatlice düşünmesi gerektiğini ima ediyordu.

Başını eğdi. "Anlaşıldı."

Bir süre daha ona baktı, sonra geri çekildi. "Kimse gelmez diye, biraz daha özel bir yere gidelim."

Kimsenin bize rastlayacağını hiç sanmıyordum, ama onu liminit heykellerin bulunduğu salondan geçerek takip ettik. Onlara dikkatle baktım. Girdiğimizde olduğu gibi görünüyordular.

Seraphena bir kapının önünde durdu. Kapı kolunu çevirme şekline bakılırsa, kilitli olmadığını hissettim. Kapıyı iterek açtı.

Odanın içi havasızdı. Ortada yükseltilmiş bir zeminde, sandalyelerle çevrili ve iki demir sütunla çerçevelenmiş, kiraz rengi büyük bir meşe masa vardı. Masa yüzeyinde çeşitli eşyalar dağılmıştı. Bazı sandalyeler, kırmızı minderlerini kullanan son kişi aceleyle kalkmış gibi, platformun kenarına yakın bir yerde duruyordu. Masanın sağında, daha kalın döşemeli ve yaldızlı ahşap kaplamalı, çok daha rahat görünümlü sandalyeler vardı. Onlar da kırmızı kadifeyle örtülmüştü. Burası sadece ölümlülerin katıldığı toplantılar için kullanılmış olmalıydı. Arka duvardaki perdesi olmayan pencereler bunun kanıtıydı.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Seraphena, dikkatimizi çekerek.

Platformu geçip, hızlı adımlarla duvara yaslanmış uzun ve geniş bir dolaba doğru yürüdü. Karmaşık oymalı kapılar açık bırakılmıştı ve içinden sıralar halinde cam şişeler ve sürahiler görünüyordu.

Casteel burnunu çekti. "Susadın mı?"

"Bu konuşma için bir içkiye ihtiyacım var," diye cevapladı. Eh, bu içimi rahatlatıcıydı.

Seraphena dolabın içindekileri incelerken, ben platforma doğru süzüldüm. Bir parça parşömen açılmış ve bir köşesine kristal bir ağırlık, diğer köşesine ise çelik bir hançer saplanarak masanın üzerinde sabitlenmişti. Bu, Solis'in haritasıydı.

Seraphena'ya baktım. Parmaklarını çeşitli şişelerin boyunlarına sürerek ilerledi, bir süre durakladıktan sonra sonunda kısa, taç şeklindeki bir sürahiye karar verdi. Mantarı çekip çıkardı ve kahverengi sıvıyı nazikçe kokladı. "Şeri. İsteyen var mı? Ya da...?" Diğer şişelere baktı, uzanarak sıralananları görmek için...

yüksek raflar. "Ya da istediğiniz hemen hemen her türlü içki?"

"Hayır, teşekkürler," dedim. Tanrıların Kraliçesi'nin bize hizmet etmesi biraz yanlış geliyordu.

"Ben almayayım." Casteel dönerek odayı süzdü. "İkinizin düşündüğünün aksine, ben çok içmem." Seraphena biraz şeri döktü. "Birkaç saat içinde iki kez içki almaya koştuğumu gördüğünüz için buna inanmak zor olabilir, biliyorum."

Gülümsedim.

"Primallerin alkol toleransının çok yüksek olduğunu biliyor muydun?" Şişeyi masaya koydu ve omzunun üzerinden bize baktı. Kafamı salladım. "Tabii, ben ölümlü doğduğum için hariç." Kadehini aldı ve döndü. "Ve evet, bu gereksiz bir bilgiydi."

Gülümsemem yayıldı ama yüzünün solgunluğunu görünce durakladım.

Seraphena alt dudağını dişlerinin arasına çekti ve ikimize birden baktı. "Tanrılar, bu dakkai bokuyla kaplı bir ton gölge taşı gibi olacak," diye mırıldandı, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. Bu kelimelerin yarattığı imge dudaklarımı kıvırdı.

"Tamam." Elini indirdi. "Az önce Holland'la birlikteyken, sana... ataların hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece senin ve benim Eythos tarafından yaratılan ilk ölümlünün doğrudan torunları olduğumuzu söyledi."

"Bir daha söyler misin?" Casteel kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

"Sana bunu söylemeyi unutmuşum," dedim. "Önemli görünmemiştii."

Sanki nefes almak önemli değilmiş gibi bana baktı.

"Sen Mierel soyundan geliyorsun ve biz ilk ölümlünün torunlarıyız." Kollarını beline doladı. "Neden böyle biri olduğunu sana söyledi mi?"

"Neden bu tür bir Primal olduğumu mu soruyorsun? Temel olarak, o soyun ikinci kızı olduğum için. Ve..." Yanaklarım kızardı. "Ve Birleşme yüzünden."

"Sana sadece bunu mu söyledi?" diye sordu. Tekrar başımı salladığımda, iç çekişi daha çok bir inilti gibiydi. "Tabii ki, önemli bilgileri atladı."

Lirian ve Holland arasındaki konuşmayı hatırlayarak gözlerimi kısarak baktım. "Biraz daha karmaşık olduğunu söylemişti."

Seraphena kısa bir kahkaha attı. "Karmaşık mı? Öyle de denebilir." Kaşlarını çatarak küçük kristal küreyi eline aldı. "Sotoria ve Keder Kayalıkları hakkında ne biliyorsun?"

Soruya şaşırarak irkildim ve... garip bir şekilde rahatsız oldum. "Ian bana bir keresinde onun hikâyesini anlatmıştı... çiçek topladığı ve Kolis'i..." Tarlanın hatırası bir kez daha geri geldi. Kafamı salladım. "Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum, ama Nektas bize bunun gerçek olduğunu söyledi. Kolis ona aşık oldu ve o ondan kaçıp düşerek öldüğünde, kardeşine gidip onu hayata döndürmesini istedi. Ama Eythos reddetti."

"Aşk," diye homurdandı, platforma adım atarak. "Sadece bir kez gördüğün birine aşık olmanın mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim. Rüya zihnimde yeniden şekillendi. Artık o alanı tanıyabiliyordum. Uçurumların eteklerindeki çayırdı. Bakır rengi saçları olan bir kız vardı... çiçek topluyordu.

"Kulağa biraz saçma geliyor," dedi Casteel, beni düşüncelerimden kopararak.

"Katılıyorum." Omuzları gerildi. "Ama o ona takıntılıydı. Öyle ki, ölümünde bile onu bırakmak istemedi."

"Evet," dedi Casteel kaşlarını çatarak. "Nektas bize, Kolis'in bu yüzden kardeşinin küllerini çaldığını ve bu sayede

Yaşamın İlkeli'si olmasını sağladığını söyledi. Ama Kolis'in Eythos'tan hepsini alamadığını da söyledi."

"Ve sen de kanında, yani içinde, bu özün bir kısmını barındırıyorsun," diye ekledim.

Bir yudum aldı. "Kolis'in Sotoria'yı geri getirdiğini söyledi mi?"

"Hayır." Düşüncelerim hızla akıyordu. "O... Vale'ye geçtikten sonra mı geri getirdi?"

Seraphena başını eğdi. "Yaşamın İlkeli'si olduktan sonra getirdi. Ve bunu birden fazla kez yaptı."

"Tanrım," dedi Casteel. "Ne iğrenç bir herif."

Eather, kağıt ağırlığını sıkıca tutarken gözleri doldu. "Eythos, Sotoria'ya elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı, onu Kolis'in elinden uzak tutmaya çalıştı. O zamanlar Ölümün İlk Varlığı olarak, Sotoria öldüğünde onun ruhunu ele geçirebilirdi. Yeniden Doğuşun İlk Varlığı'nın yardımıyla, Sotoria'nın yeniden doğmasını sağladı."

"Bekle." Kenara çekildim. "Yani, o birkaç kez mi öldü?"

Seraphena başını salladı.

"Nasıl?" diye sordu Casteel, ses tonu düz bir şekilde, nazikçe kalçamı sıkarken.

"İlk seferinde... yani, geri getirildikten sonraki ilk seferinde mi?" Derin bir nefes verdi. "Kolis onu uzun bir süre esir tuttu. Özgürlük için hiçbir umudu yoktu ve..."

Elimi göğsüme koydum. "Hayatına son mu verdi?"

"Bir bakıma." Seraphena, kristali atmak yerine , ki öyle yapmak istiyor gibi görünüyordu. "Sotoria birçok kez yeniden doğdu, tam sayısı bilinmiyor. Ama tüm bunları öğrendiğimden beri, her hayatın ya Kolis'in elinde ya da onun yüzünden sona erdiğini keşfettim. Ondan kaçamadı. Ne hayatta ne de ölümdede."

Bir adım öne doğru attığımda midem bulandı, ihtiyacım olan şey... Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Boşluk mu? Bir şey. Casteel'in bakışları üzerimde keskinleşirken garip

rahatsızlık ve tedirginlik, Casteel'in bakışları üzerimde keskinleşirken arttı. Oturma alanında dolaştım, zihnimde Kayalıkları gördüm. "Neden Sotoria'dan bahsediyoruz?"

"Çünkü üçümüz birbirimize bağlıyız." Masanın ortasında durdu. "Aynı kanı paylaşıyoruz."

Bir kez, sonra iki kez gözlerimi kııptım. "Holland gerçekten bazı önemli detayları atlamış."

"Ailenin soyu, sandığımdan daha ilginçmiş," diye mırıldandı Casteel.

Seraphena burnunu çektirdi. "Kolis'in ona ilgi duymasının nedeni buydu. Diğer ikinci kız veya oğullardan daha fazla eather taşıyordu. Tıpkı senin gibi." Seraphena'nın bakışları unutulmuş sandalyelerin üzerinden Casteel'e kaydı. "Belki de torunuma ilgi duymanın nedeni budur."

Casteel gerildi, ama ben cevap verdim. "Aslında hayır. Sebep o değildi. Ve bunun konuyla ne ilgisi olduğunu hala anlamıyorum."

Gözleri aşağıya indi ve şeriye oldukça etkileyici bir şekilde yudumladı. "Üçümüz rüyalarda görüldük."

"Eskilerin rüyalarında mı?" diye sordum. O başını salladı. "Yani o da kehanetin bir parçası mı?" diye sordum.

"Sotoria kehanetin *kendisidir*," diye düzeltti.

"Ne?" Sandalyenin arkasını kavradım. "Benim olduğum söylenirken bu nasıl olabilir?"

O, fısıltıyla mırıldandı ve hançerinin kabzasına parmağını gezdirdi. "Bunun nasıl olabileceğinin çok kısa bir özeti, Sotoria'nın her zaman büyük bir güç olacağı kehanetinde bulunulmuş olmasıdır. Eythos bunu bir şekilde öğrendi ve atalarımın biri, bizim atalarımızdan biri onu çağırdığında, bir fırsat gördü ve onu değerlendirdi. Sotoria'nın ruhuna yaşamın közlerini yerleştirdi, böylece birleşerek yeniden doğacaklardı. Ama bunu yapabilmesinin tek nedeni, Sotoria ve benim aynı kan bağına sahip olmamızdı. Böylece sonucun bir şekilde değişeceğini düşündü, çünkü o...

Sotoria'nın yaşamın külleriyle yeniden doğacağına ve Kolis'i yenebileceğine inanıyordu.

"Bu çok kafa karıştırıcı." Sandalyeden kalktım. "Ve daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Çok daha fazlası var. Ama bunu tam olarak anlamak için orada olman gerekir," dedi kısa bir gülümsemeyle. "Yine de, bu ayrıntılar bugün geldiğimiz noktada oldukça gerekli."

"Yani, Sotoria olarak yeniden doğdun," dedi Casteel, kollarını kavuştururken sırtında ve omuzlarında gergin duran o lanet gömleği.

"Hayır. Ben sadece onun ruhunun taşıyıcısıyım." Sandalye ona dokunmadan hareket etti ve o oturdu. "Eythos'un planladığı gibi olmadı. Ya ikinci kızı olmadığım için ya da Kader müdahale ettiği için. Evet, o pisliklerden birini kastediyorum. Eminim onlardan biriydi."

Kısa bir kahkaha kaçtı, onun bakışlarını üzerime çekti. "Onlar... kesinlikle pislikler."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Casteel. "Peki ruhuna ne oldu?"

"Yükselmeye hazırlandığımda, geçiş sürecinde hayatta kalamayacağı için ruhunu çıkardım. O..."

Boynumun arkasında bir ürperti hissettim, aklıma Tawny geldi. "O... kapana kısılmış olacaktı. Kayıp bir ruh."

Seraphena başını salladı. "Onun ruhunu güvenli bir yere sakladım." Bardağını daha sıkı tuttu. "Onun bir araç olarak kullanılmasına kesinlikle izin vermedim. Çok fazla hayatı kontrolsüz geçirdi." Bakışları benimkilerle buluştu ve midem bulandı. "Kolis gömüldükten sonra onu serbest bırakmayı planlamıştık. Ben istedim ki..." Yutkundu ve sert sandalyeye yaslandı. "Ona bir seçim hakkı vermek istedim. Ya Vale'ye geri dönmek ya da Kolis'in tehdidi olmadan yeniden doğmak."

"Sanırım bu olmadı," dedi Casteel.

"Hayır." Bardağı masaya koydu. "Kolis'i gömmeden önce, onun hayatları boyunca birçok kez ondan beslendiği için onunla bağlantılı olduğunu bize bildirmek zorunda olduklarını kimse düşünmedi. Yeniden doğduğu anda, onu hissedirdi."

Seni hep hissettim.

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım.

"Onu kurtaramazdık, Kolis'i uyandırma riskini göze alamazdık," diye devam etti Seraphena ve Casteel bana doğru yarı dönerek baktı. "Ve ruhu, şey, artık onu koyduğumuz yerde değildi, Fates olarak bilinen o pisliklerden biri sayesinde."

Kalp atışlarım yavaştı, ama kulaklarımda kanın pompalandığını duyabiliyordum.

"Onu kimin ele geçirmiş olabileceğine dair bir ipucu bulmak yıllarımı aldı." Gözlerinde öfke parladı ve eli masanın üzerinde yumruk haline geldi. "Her yerde görünen, sinir bozucu bir Revenant. Ca..."

"Callum mu?" diye hırladı Casteel. "Lütfen, o altın sıkık olmadığını söyle."

Seraphena dudaklarını kıvırdı. "Keşke yapabilsem." Dudaklarım aralandı.

"Tanrım, o çok yaşlı."

"Çok yaşlı," diye onayladı. "Kolis'in ilk Revenant'ıydı. Ve en sadık olanı."

"Harika," diye mırıldandı Casteel.

"Bekle." Kaşlarımı çattım. "Reaver Callum'u nasıl tanımadı?"

"Reaver, Callum... aktif ve ortalıkta dolaşırken küçük bir çocuktı." Parmaklarını bardağının kenarında gezdirdi. "Yollarınız hiç kesişmedi." Bakışları Casteel'e yöneldi. "Ama görünüşe göre sizinkiler kesişti."

"Maalesef. Isbeth ile çok yakındı," diye tükürdü. "Ne kadar süredir olduğunu bilmiyoruz. Ya bir asır kadar önce ortalarda yoktu ya da Isbeth onu yakın zamana kadar sakladı."

"Elbette," diye mırıldandı Seraphena.

"Anlamadığım bir şey var," diye devam etti Casteel, kaşları çatılmıştı. "Onun ruhunu nasıl ele geçirdi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ruhlar... dayanıklı olduğu kadar kırılgandır," dedi. Çelişkili bu ifadeye kaşlarımı çattım. "Ama onları durağan bir durumda tutmak için, saklanmaları gerekir."

"Saklanmak mı?" diye tekrarladım. "Ne kadar süreyle?"

"Bin yıl. Belki daha da uzun." Seraphena yüzünü buruşturdu. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama ruh... sanki uyuyorlar gibi." Söyleyişinde güven verici olmayan bir şey vardı. "Ama neredeyse kırılmaz bir şeyin içinde saklanması gerekir; bir ejderhanın nefesi bir Kadim'in bedeniyle buluştuğunda oluşan, çok özel ve eşsiz bir elmas."

Ellerimde his kaybı hissettim, çünkü hemen pürüzlü, düzensiz elması gördüm ve Isbeth'in sesini duydum. "Yıldız mı?"

Seraphena'nın bakışları benimkilere çevrildi. "Yıldız elması. Evet."

Casteel'e baktım. "Isbeth'in Yıldızı vardı..." Seraphena'ya döndüm. "Birden fazla olmadığı sürece."

"Birden fazla olması pek olası değil," dedi Seraphena. "Ayrıca, o... ona sahip olmak zorundaydı. Ve muhtemelen Callum'dan almıştır."

"Bir ruhun elmasının içinde nasıl tutulduğunu sormayacağım bile," diye mırıldandı Casteel.

"Muhtemelen en iyisi." Elini zorla açtı, ağartılmış parmak eklemlerine kan akmasını sağladı ve bakışlarını benimkilere çevirdi. "Ama bu mümkün olan tek yoldu."

Neden bunu söylerken bana bakıyordu? Dönüp, kollarımı belime doladım.

Holland'ın Isbeth hakkında söylediklerini düşündüm. "Isbeth, bilmemesi gereken birçok şeyi biliyordu. Bunun Malec yüzünden olduğunu düşündük," dedim hafifçe irkilirken. "Callum neden onun ruhuna sahip olsun ki?"

"Çünkü o Sotoria'nın kardeşi," dedi.

Ağzım açık kaldı.

"Tamam. Yani kardeşlermiş." Casteel parmaklarını çenesine götürdü. "Ama o Kolis'e sadıktı ve Isbeth'le birlikte o hasta herifi kurtarmak için çalışıyordu?"

"Evet." Seraphena bardağını aldı ve uzun bir yudum daha aldı. "Sotoria öldüğünde, Callum onun yanında olmalıydı, ama o bir sütçü kızla ya da onun gibi biriyle çılgınlık yapmakla meşguldü. Suçluluk duygusuyla kendinden geçmişti. Kendini sorumlu hissediyordu. Kolis de öyle. Kolis, Sotoria'nın ölümünden sonra ailesinin yanına gitti ve tabii ki onlar onun ne olduğunu biliyorlardı. Dehşete kapıldılar. Ama Callum korkmadı. Kız kardeşini görmek istedi. Özür dilemek istedi. Kolis ona bunu yapamayacağını söylediğinde, Callum... kendi boğazını kesti."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Casteel, başını sallayarak. "Yani Kolis onu o zaman geri getirdi mi?"

Kız başını salladı. "Ve neden kız kardeşini terörize eden canavara sadık olduğunu bana sorma. O sikik herifin kafası yerinde değil, birden fazla kez kafası kesilse bile."

Belli ki, o ve Callum arasında bir husumet vardı.

Casteel'in çenesindeki bir kas seğirdi. "O pisliği nefret etmek için daha da fazla neden var."

"Ama Callum diğer Revenantlar gibi değil. O istek ve ihtiyaçlarla dolu." Parmakları ahşabı tıklattı. "Onun bir ruhu var."

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordu Casteel ve ben hemen Millicent'i düşündüm. "Onu farklı kılan nedir?"

"Yaratılıştta biraz sihir vardır, bilinmeyen bir kısmı. Ama ne zaman bir yaşam yaratılsa, yani özgür irade, benlik duygusu, bir lisans, bir ruh ile gelen *gerçek* bir yaşam, yaratılış anında yaratıcının hissettiklerinden doğar," diye açıkladı. "Kurtları yarattığımda, yeni bir hayat yaratmanın sevincini hissettim, çünkü oğullarımdan sonra bir daha bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Sevgi hissettim, çünkü *kiyou* kurtları her zaman kalbimde

kalbimde özel bir yeri vardı. Ve yeni bir başlangıç için heyecan. Ayrıca..." Hüzünlü bir sesle, yavaşça başını salladı. "Iliseum'un torunlarının, kendilerine yabancı bir alemde rehberleri ve arkadaşları olacağını bilmek bana rahatlık verdi. Ayrıca gurur da hissettim. Tüm bu duygular kurtları şekillendirdi."

"Keşke Kieran da burada olup bunu duyabilseydi," dedi Casteel. Ben de öyle düşünüyordum.

Bu da aklıma bir şey getirdi. "Herkes Nyktos'un onlara çift hayat verdiğine inanıyor. Bu arada, bu saçmalık," dedim ve Seraphena gülümsedi. "Bunu nasıl başardı?"

"Oradaydım, ama sadece biri kimliğimi biliyordu."

"Elian," diye mırıldandı Casteel, açıkça atasını düşünüyordu.

Atasını düşünüyordu.

O bunu ne doğruladı ne de yalanladı, ben ise cevabın bu kadar... basit olmasına hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

Casteel derin bir nefes aldı. "Kolis, Callum'u yaratırken ne hissediyordu? Sinir ve genel bir boka batmışlık mı?"

Seraphena burnunu çekti. "Bana, kaybedilen hayat için üzüntü ve öfke, yapılanları bir şekilde geri almak için çaresizlik ve..." Çenesi gerildi. "Ve Sotoria'nın kanını paylaşan birine yakın olmanın sevinci hissettiğini söyledi."

"İyy," diye inledim.

"Hemen hemen," dedi. "Ancak, diğer Revenantlar gibi, o da sadece hayat yaratma görevini hissediyordu - ki bunu yapmak zorundaydı. O zamana kadar, ikizinden çaldığı hayatın közleri güçlerini kaybediyordu ve denge tehdit altındaydı. Ve bu işe yaradı. Ancak bu hayat görünüşünün ne kadar süre daha işe yarayacağı kimsenin bilemeyeceği bir şeydi."

Bunu kafamda düşündüm. "Bu, Millicent'in de neden farklı olduğunu açıklayabilir. Isbeth'in de benzer duygular hissettiğini tahmin ediyorum. Tabii, bir de kanında taşıdığı eather."

Casteel, platformu çevreleyen sütunlardan birine yaslandı. "Peki Kolis, Rev'leri nasıl yarattı? Senin kurtlarla yaptığın gibi yeni bir hayat yaratmıyordu."

"Onları kanı ve iradesiyle yeniden canlandırdı," diye cevapladı.

Casteel bana doğru kaşlarını çattı. "Isbeth'in bir kralın ya da gelecekteki bir kralın kanıyla Rev'leri yarattığını öğrendik."

Seraphena'nın kaşları birleşti. "Güçlü bir kana ihtiyacı vardı ve oğlumun kanı işe yaramazdı. Bir kral ya da elemental soyundan gelen gelecekteki bir kral, kalbi yeniden çalıştırmak için yeterince güçlü olurdu, ama bundan daha fazlası gerekirdi."

"Büyü," diye tahmin ettim.

O başını salladı. "Bizim bile bilmediğimiz yasak büyü." Pencereden dışarı baktım, güneşin batmaya başladığını gördüm.

"Ama kaderler bunu biliyor olabilir."

"Ve Callum," dedi.

"Evet," diye fısıldadım, Seraphena'nın bakışlarıyla gözlerim buluştuğunda boğazım kurudu. Söylemediği bir şey vardı.

İşleri karmaşıklaştıran bir şey.

"Öyleyse." Seraphena boğazını temizledi. "Sotoria'nın yeniden doğmasını ve Kolis'i uyandırmasını engelleyebilmemizin tek yolu, Mierel soyunun benimle sona ermesini sağlamaktı."

"Bu olmadı." Casteel kollarını açtı. "Belli ki."

"Kolis'i gömmeden önce ikizlere hamileydim." Gözleri yere indi. "Eğer bilseydik..."

O sesi duyduğumda kulaklarımda kanım daha da hızlı atmaya başladı ve midem bulanmaya devam etti.

Senin tüm ilklerini yaşadım.

"Bu, oğullarımızın çocuk sahibi olmalarına asla izin veremeyeceğimiz anlamına geliyordu. Malec ve Ires ne olacağını biliyorlardı. Onlardan saklamadık. Riskleri tamamen anladılar." Seraphena başını kaldırdı. "Bu yüzden, ne kadar zor ve adaletsiz olsa da, kalp eşini bulma denemelerini reddettik. Isbeth zaten hamileydi, bu da Ash ve bana Malec'in

gerekli önlemleri almayacaktı. Bu yüzden oğlumu mezara gömmek için yardım ettim. Aynı hataları yapmayacağına güvenilemezdi.

İlk nefesinle beni uyandırdın.

"Bu, Nyktos ve benim yaptığımız en zor şeylerden biriydi." Sesi kalınlaştı ve gözleri parladı. "Ama yapmak zorundaydık. Böylece Sotoria, kan veren ve kemik getiren ikinci kız olarak yeniden doğmadı."

Casteel sütundan uzaklaştı. "Kan ve Kemik'in İlkleri."

Gözlerin ilk açıldığında, ben de yeniden gördüm.

"Kızıl ve altın rengi bir kefen içinde doğdu." Göz bebeklerinin arkasında ışıklar parladı. "Ölümün sembolü olan kraliyet işaretini taşıyordu."

Dizlerim titriyordu. Burun deliklerim yanıyordu.

Seraphena yutkundu. "Ama kader bir yol bulur, değil mi?"

Ben hep seninleydim.

Casteel yavaşça bana döndü, gözleri büyüdü. "Hayır."

Bacaklarım titremeye başladı. Bana doğru ilerledi ama ben geri çekilmeye devam ettim. "*Hayır.*"

Seraphena bana baktı ve hissettikleri bir kez daha duvarlarını delip geçti, odayı benim sıcak, inkar edilemez öfkemi örten suçluluk ve sempati duygularıyla doldurdu. "Bu doğru. Sen Sotoria'sın."

BÖLÜM 38

POPPY

Sen Sotoria'sın.

Bu sözler kafamda yankılandı, kalbim güm güm atıyordu. Her atış, Casteel'in sesini duyana kadar diğer tüm sesleri susturan sağır edici bir kükreme gibiydi.

Ve şokunun soğuk bir rüzgar gibi odayı sarstığını hissettim.

"Bu imkansız," dedi sert bir sesle. Tonunda tartışmaya yer yoktu ve stazdayken gördüğüm rüyayı çevreleyen bulanıklık buharlaşıp yok oldu.

"Bunu duymak ve inanmak zor, biliyorum, ama bu doğru." Seraphena ayağa kalktı ve avuçlarını masanın üzerine koydu. Gözleri benimkilerle buluştu. "Senin ruhunu içimde taşıdım."

"Hayır," diye tekrarladım boğuk bir sesle, *onu* Sorrow Kayalıkları'ndaki gelincik tarlasında açıkça görmeme rağmen.

"Bu yüzden, durgunluk halindeyken bile seninle bağlantı kurabildim," diye ısrar etti Seraphena, sesinde hafif bir titreme dışında sakın bir tonda. "Millicent'e hiç ulaşamadım."

"Yanılıyorsun," diye bağırdı Casteel, bu iki kelime sert ve öfkeli bir tonda çıktı.

"Keşke yanılsaydım... Tanrılar, keşke yanılsaydım." Başını eğdi. "Onun bir daha bu duruma düşmesini hiç istemedim."

Tekrar.

Bu kelime gök gürültüsü gibi çınladı. Oda bulanıklaşıp kenarlarından kayboluyor gibiydi, sanki etrafımdaki dünya parçalanıyormuş gibi.

Sanki oradaymışım gibiydim. Gökyüzü kızıl çizgili bir gece yarısına dönüşürken, onun o sepeti tuttuğunu gördüm. Seraphena'nın sesini duymadan önce benimle konuşmuştu, beni soğuk gölgelerin ulaşamayacağı bir yere çekmişti.

Kim olduğumu biliyorsun, demişti benimkine benzeyen bir sesle. Ve nerede olduğunu da biliyorsun. Bir şekilde, daha önce sayısız kez buraya geldin.

Göğsümde titreyen özü hissederek irkildim.

Ve beni uyarmıştı. *O neredeyse geldi. Ölüm.*

Ama o değildi.

Çünkü şimdi o rüyada gördüğüm şeyi gördüm.

Kendimi gördüm.

O zaman hissettiğim korku, cildimi farklı, zihnimde geçici görüntüler oluşurken, seyahat ettiğimi hatırlamadığım yerlerin ve hatırlamadığım yüzlerin görüntülerini gördüm. Etrafımda sesler yükselirken ve hava enerjiyle dolarken, bu görüntüler birbirine karıştı. Bu görüntülerin gerçek olduğuna dair içimde kötü bir his vardı.

Kayalıkları izlerken ne kadar rahatsız hissettiğimi düşündüm. Farkında bile olmadan, uyurken bile kendimi onları izlerken bulduğumu düşündüm.

"O hiçbir durumda değil," dedi Casteel elini sallayarak. "Sen bilmiyorsun..."

"Bir Primal yalan söyleyemez," diye Seraphena sözünü kesti. "Gerçeği dolaylı olarak ifade edebiliriz. Gerçeği atlayabiliriz. Ama açıkça yalan söyleyemeyiz."

Seraphena ona tokat atmış gibi başını geriye attı. O da benim gibi, Seraphena'nın doğruyu söylediğini biliyordu. Nefesi ağırlaşmış, kalbi benimkiyle aynı ritimde hızla atıyordu.

"Üzgünüm," dedi Seraphena, kolları titriyordu. "Senin için bunu hiç istemedim."

Oda bir anlığına kayboldu ve ben *altın gördüm.*

"Külçeler," diye fısıldadım, geriye doğru sendeleyerek. Bacaklarım bir sandalyeye çarptı ve oturdum. Ya da düştüm. Hangisi olduğunu emin değildim, çünkü stazdayken kısaca gördüğüm şeyi hatırladım. "Altın külçeler."

Casteel bana doğru döndü, keskin kehribar rengi bakışları eather ile aydınlanmıştı. "Poppy."

Sandalyeyi kavradım, parmaklarım pürüzsüz ahşap üzerinde kaydı. "Yaldızlı bir kafes."

Seraphena'nın gözleri kapandı. "Ne diyorsun?" diye sordu Casteel.

"Stazda gördüm. O benim kafamın içine girdiğinde stazdaydım. O zaman ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum."

"Kolıs, Sotoria'yı altın bir kafeste tutuyordu," dedi Seraphena.

Geri çekildim, kafamda binlerce inkar ışıltısı yükselirken, Casteel'den buz gibi bir öfke yayıldı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ona doğru döndüm ve nefesimi tuttum. Boğazının derisinin altında gölgeler belirdi ve yukarı doğru yayıldı, yanaklarında dönerek...

Seraphena geriye doğru sendeleyerek platformdan düşmeden önce kendini tuttuğunda dudaklarım aralandı. İkimiz de Casteel'e bakakaldık, koyu kırmızı renkli dallar karanlığı delerken, onun cildi inceldi ve *kemikleri* görünür hale geldi.

Kemiklerin *gümüş rengi* parıltısı.

Tek düşünebildiğim, onun etini delen kemik hançer ve kabul etmek istemediğim, aklıma gelen bilgiydi.

Eather, irislerinin altın rengini gümüş bir parıltıyla yuttu ve onları değiştirdi. Yanan kömürler gibi alev alev yanıyorlardı - Yükselmişlerinininki gibi siyah ama ateşin parıltısıyla aydınlatılmış.

O, tanıdığım adama hiç benzemiyordu. Onun yerine, orada bir Ölüm Tanrısı duruyordu. İçimdeki öz, saf gücün gösterisine tepki olarak alevlendi. Garip bir şekilde kaçma ve onun beni kovalama isteği duydum, bu da midemi sıkıştırdı.

Bende ciddi bir sorun vardı.

Gözlerindeki kırmızı parladı ve başını eğdi. Seraphena pencerelere baktı, tam o sırada ben de kargaların cıvıltılarını duydum. Bir saniye sonra dışarıda belirdiler, pençeleri camı tırmalıyor, kanatları camı vuruyordu.

Nefes aldım ve ona döndüm. "Cas."

Sesimi duyunca tüm vücudu kaskatı kesildi ve soğuk öfke anında geri çekildi, çalkantılı gölgeler ve kırmızı renkli kütle tekrar bedenine sızdı. Bir nefes içinde kemik artık görünmüyordu ve kalp atışlarının yavaşladığını hissettim.

Yutkunmak zorunda kaldım. "Sen... iyi misin?"

Casteel gözlerini kapattı ve çarpıcı yüz hatları buruştu. "Tanrılar," diye boğuk bir sesle konuştu. "*Bana* bunu mu soruyorsun?"

"Uh..." Hala sandalyenin kollarına tutunmuş halde "Farkında mısın bilmiyorum ama ben senin *kemiklerini* gördüm."

Gözlerini kırptı. "Kemiklerim mi?"

Ben başımı salladım ve sonra Seraphena'ya baktım. O da ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi ona bakmaya devam ediyordu. "Değil mi?"

"Hay sıçayım," diye fısıldadı. Tamam.

O da kesinlikle görmüştü.

"Ben iyiyim." Kalın kirpikleri kalktı ve sıcak kehribar rengi gözlerini görünce rahatlardım, ama genellikle sıcak ve davetkar olan bu gözler, şimdi zamanın ötesine uzanan derin bir keder barındırıyordu. Aramızdaki mesafeyi aşarak önümde diz çöktü, ellerini dizlerime koydu ve nazıkçe sıktı. "İyi misin?"

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Bir an gözlerime baktı ve sonra başını salladı. "Bir çaresini buluruz," diye söz verdi. "Sonra da iyi olduğundan emin oluruz. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

"Bu yüzden onunla özel olarak konuşmak istedim." Seraphena'nın sesi bize ulaştı, tonu bıçak gibi keskindi. "Böylece

başkalarının duygularıyla ilgilenmeden önce düşünmek için zamanı olsun."

Gerildim.

Ama Casteel sadece bana gülümsedi ve o gamzelerini hafifçe gösterdi. Öne eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu ve sonra ayağa kalktı. Kollarını kavuşturdu ve bana koruyucu gibi durarak, bana hiç yakışmayan gömleğin sınırlarını test etti. "Neden bunu istediğini anlıyorum," dedi. "Kendimi daha iyi kontrol etmeliydim."

Seraphena onu izledi. "En azından kendinin farkında olduğuna sevindim."

"Her zaman farkında olmayabilirim, ama *onu* her zaman farkındayım," dedi. "Başka bir şeyden bahsetmeden önce, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. O Sotoria değil. O Penellaphe Da'Neer—Poppy, eğer izin verirse."

Nefesim kesildi, göğsüm şişti. Tanrılar, bu adamı daha fazla sevemezdim.

"Haklısın," dedi Seraphena. "O, yeniden doğmuş Sotoria. Ama sonuçta, Sotoria *artık* yok ve o Penellaphe."

Casteel kısa bir şekilde başını salladı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Bakışları bana kaydı. "İyi olduğundan emin misin?"

Ağzımı açtım, kapattım ve tekrar denedim. Kendimi... uyuşmuş hissediyordum. Kolis'in beni etkileyebileceğini öğrendiğimde hissettiğim gibi. Kopuk. "Şu anda bir şeyler içmek istiyorum."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Anlaşılabilir." Dönüp dolaba gitti, şişeyi aldı ve bana bir bardak doldurdu. "Casteel?"

"Ben almayayım."

Seraphena dönüp bize doğru yürümeye başladı, ben de kalkmak için harekete geçtim.

"Ben hallederim." Casteel öne çıktı, Seraphena'dan kısa, kare şeklindeki bardağı aldı ve bana getirdi.

"Teşekkürler," dedim ve bardağı aldım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde enerji geçti. Casteel yanıma gelip dururken, zengin likörden bir yudum aldım ve karamel tadını zar zor hissettim. "Ben... ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Bu doğrudu. Şu anda tek düşünebildiğim şey, Ian'ın bunu bilip bilmediği idi. Bu yüzden mi bana Sotoria'nın hikâyesini anlatmıştı? Artık bir efsane olarak kabul edilen ve halk tarafından neredeyse tamamen unutulmuş olan hikâyeyi?

"Stazdayken bir şey gördüğünü söylemiştin," dedi Seraphena, platformun etrafından dolaşarak.

"Bir kafes." Casteel'in çenesindeki bir kas gerildi.

Sotoria'nın tutulduğu altın kafes... bir evcil hayvan gibi. Ya da daha doğrusu, bir tutsak gibi.

Midem bulandı. Bir sonraki içkimin yardımcı olacağından emin değildim. "Sadece kısaca gördüm."

"Başka bir şey gördün mü?" diye sordu Casteel, Seraphena oturma alanına yaklaşırken.

"Sanırım öyle... Hayır, başka şeyler de gördüm... ama..." Kaşlarımı çatarak, hatırladıklarımı anlamaya çalıştım, ama bu karanlıkta bir portreye bakmaya çalışmak gibiydi. "Sanki anılar bulanık ve odaklanmamış gibi."

"Benim Yükselişimden sonra da öyle olmuştu." Seraphena karşımda oturdu.

"Ama tanımadığım insanları ve bugünkü hiçbir şeye benzeyen yerleri gördüğümü hatırlıyorum. Sanki başka bir zamandan gelmişler gibi." Kendimi zorlayarak koltuğun kolçaklarından bıraktım. "Onu gördüm. Şimdi hatırlıyorum."

"Sotoria mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Onu Kayalıklar'da gördüm. Çiçek topluyordu, gelincikler." Dudaklarımdan ince, boğuk bir kahkaha çıktı. *O mu? O mu?* Onu ben olarak düşünemiyordum. "Uyanmadan hemen önceydi." Parçalanmış anılar zihnimde hızla bir araya gelirken, bakışlarım Casteel'e yöneldi. "Bana dinlememi söyledi. Senin beni çağırdığını söyledi. Ve seni duydum. Bana gözlerimi açmamı söyledin."

Casteel'in göğsü hızla yükseldi. "Öyle yaptım." Yutkundu.

"Ben

bunu yapmanı ben istedim."

"Ve beni çağırdığını duydum." Seraphena'ya döndüm.

"Dedin ki... uyanma vaktim gelmişti."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Casteel. "Uykusunda Poppy'ye ulaşmaya çalıştım ama onu bulamadım."

"Rüyaların Tanrısı'ndan yardım aldım," dedi bize. Sanırım ikimizin de soruları vardı, ama o devam etti.

"Biraz zaman aldı, ama seni bulmayı başardı." Beni dikkatle izledi. "O rüyadan hatırladığın tek şey bu mu?"

Evet demek istedim ama dudaklarımdan çıkmadı. "O geliyormuş diye beni uyardı."

Casteel başını yana çevirip boynunu uzattı. "Kolis mi?"

"Adını söylemedi. Ama Ölüm dedi. Yani, evet..."

Boğazımı temizledim. "O ana kadar rüya hoştu."

Gözleri birdenbire benimkilere çevrildi. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Hava sıcak ve güneşliydi, o da bir şeyler mırıldanıyordu. Bir şarkı." Bir yudum daha aldım.

"Ama sonra gökyüzü karardı ve ben..." Donakaldım, kalbim durdu. "Başka birini gördüm."

"Kolis," dedi Seraphena sessizce. Bu bir soru değildi.

"O... çoğunlukla kemikten oluşuyordu. Kızıl kemiklerden.

Ve ben..." Kolis'in beni korkuttuğunu söylememe gerek yoktu.

Elimin titremesinden anlaşılıyordu. Ama birkaç dakika önce, Casteel'in görünüşü beni hiç korkutmamıştı. O... Boğazıma sıcaklık yükseldi. Evet, şu anda bunu düşünmek istemiyordum. "Sonra o kayboldu ve sadece o kaldı. Ama onu gördüğümde, sanki aynada yara izleri olmayan kendime bakıyormuşum gibi hissettim." Bakışlarım Casteel'e döndü. "Bunu şimdi hatırladım."

Hafif bir gülümseme belirdi, ama gözlerine ulaşmadı.

"Gördüğün şey bir rüyaydı." Seraphena durakladı, saçlarını geriye doğru çekerek. "Ama o oradaydı."

Bunu zaten bilmeme rağmen, ciğerlerimdeki hava yavaşça boşaldı.

"Onu hissettim." Eather'ın gözleri parladı. "Kokusunu aldım."

"Bayat leylak kokusu," diye fısıldadım, *grul'un* sözleri zihnimde yankılanırken avucumu uyluğuma sürttüm. Ceeren bana nasıl zarar vermedi? Kabusumu düşündüm — boynumu kırdığını hayal etmeden önceki dokunuşunu. Çünkü oydu. *Onun* dokunuşuydu.

Cildim birden yapış yapış hissettim. Kirli. Sanki Teerman'ın kanını içtiğimi ya da onun benim kanımı içtiğini düşündüğümde olduğu gibi. Bu his kaybolana kadar cildimi yıkamak istedim.

Dağınık duyguların akını beni ayağa kaldırdı. Sandalyeden kalkıp, bardağı göğsüme sıkıca bastırdım. Casteel döndü, bakışları arayış içindeydi. "Oturmam mümkün değil."

Hiçbir şey söylemeden kollarını bir kez daha kavuşturdu. İçtim, ama boğazım kuruydu. "Rüyadan önce, onu stazda duyduğumda? Bu bana..."

"Ne?" diye sordu Casteel

sessizce. Yutkundum. "Acıdım."

"Penellaphe," dedi Seraphena keskin bir sesle.

"Poppy," diye düzelttim onu.

Gözlerinde bir şey parladı, ama bir anda kayboldu. "O, bir erkek olarak acınası bir varlık. Ona acıma."

"Hissettiğim tek şey bu değildi," diye ekledim. "Aynı zamanda kaynayan bir nefret ve..." Korku. Boğucu bir korku hissetmişim. Hâlâ hissedebiliyordum, cildime yapışmış kalan dehşeti.

Gözlerimi kaldırıp Casteel'in gözlerine baktım. Güzel yüzünde hiçbir duygu yoktu ve kalkanı açıktı. Ondan hiçbir şey algılayamadım. Zorlarsam içeri girebileceğimi biliyordum, ama buna gerek yoktu.

Ne hissettiğini biliyordum.

Ve benim söylemediğim şeyleri duyabildiğini de biliyordum. Muhtemelen benden yayılan korkuyu hissetmişti.

İçimdeki dönen özü sakinleştirerek geri çekildim ve duvara yaklaştım. "Sotoria'yı hissedebildiğini söyledin. Ben doğduğumda uyandı ya da... farkına vardı."

"Öyle olurdu," diye onayladı Seraphena.

Dönerek pencereye gittim. Güneş çoktan doğmuştu. Nefes aldım ve sonra yavaşça nefesimi verdim.

Aniden, Seraphena'nın daha önce söylediği bir şey aklıma geldi.

"Bir dakika, ben Callum'un akrabası mıyım?"

"Evet." Seraphena kelimeyi uzatarak söyledi. "Aile toplantısı yapamayabiliriz," dedi alaycı bir tonla. "Belli nedenlerden dolayı."

Ne oluyor lan? Ağaçlara baktım ama onları gerçekten görmedim. Callum? Benim... kardeşim mi? Kesinlikle hayır. O benim için hiçbir şey değildi. Sotoria olabilirdim, ama ben o değildim. *Değildim.*

"Ben de Malik'in aile yemeklerini garip hale getireceğini düşünüyordum," diye mırıldandı Casteel.

Bu yorum içimde biriken gerginliği biraz hafifletti ve bir kahkaha patladı. "Sen..." Aniden aklıma geldi ve hızla döndüm. "Sotoria'ya benziyorum. Callum'un hafızası çok zayıf değilse, bu benim kim olduğumu bildiği anlamına gelir... ya da eskiden kim olduğumu."

"Biliyordur."

Şaşkınlıkla yavaşça başımı salladım. "O benim yanımdaydı."

"Ve hiç bir şey söylemedi mi?" diye sordu. "Hiçbir ipucu vermedi mi?"

"Hayır. Yani, sanmıyorum. Uzun uzun konuşmadık." Bana verebileceği herhangi bir ipucu bulmak için beynimi zorladım ama hiçbir şey bulamadım. Ama bunun nedeni, kafamın daha fazla bilgiyi kaldıramayacak gibi hissetmesi olabilir. "Bana karşı her zaman... dostça davrandı."

Casteel homurdandı. "Kibar davranırken insanı sinirlendirmeyi iyi bilir."

"Doğru." Bir an durdum. "Beni sinirlendirdiği için onu bir kez öldürdüm."

Seraphena güldü. "Bunu duymak kalbimi mutlu etti."
Bu biraz rahatsız ediciydi.

Ama onun sözleri beni gülümsetmiş olması da öyle.

Pencereye geri döndüm ve Callum'u son gördüğüm anı düşündüm. Kemik Tapınağı'ndaydı ve Isbeth Malec'i kurban etmeye karar verdiğiğinde şaşırılmış gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Ama belki de ifadesini yanlış yorumlamıştım. Yüzü boyalı olduğu için anlamak biraz zordu. Holland'ın, Isbeth'e yardım edenlerin farklı nihai hedefleri olduğu konusunda söylediklerini düşündüm.

Neden hiç bir şey söylememişti? Bu soru, Seraphena'nın söylediklerini inkar etmek isteyen bir parçamı besledi. Onun açıkça yalan söyleyemediğini görmezden gelmek isteyen aynı parçayı.

Şeriyi yudumlarken, kafamı pencereye vurma dürtüsüne direndim. "Nasıl oldu da yeniden doğduğumu bilmiyordum? Başka bir hayatım ya da hayatlarımla ilgili tek bir anım bile yok."

"Muhtemelen çocukken vardı, ama yaşlandıkça silindi," dedi Seraphena. "En azından Ione öyle söyledi."

Yeniden Doğu Tanrıçasının adını duyunca kalbim şaşkınlıkla sıçradı. Seraphena ile burada olmak ve bana her zaman masal gibi gelen diğer tanrılar hakkında konuşmasını dinlemek gerçeküstü bir duyguydu. "Ona benden bahsettin mi?"

"Evet. Geçmiş yaşamlarını hatırlayıp hatırlamayacağını bilmek istedim."

Kolis hakkında şimdi bildiklerimi düşününce, hiçbir şey hatırlamamış olmamın bir lütuf olduğunu hissettim.

Yine de, bir parçam bilmek istiyordu.

Nefesim çok zayıf geliyordu. "Ian, Kolis'in görünüşünün Sotoria'yı korkuttuğunu ve onun..." Garip bir anı aklıma geldiğinde kaşlarım çatıldı: bir köy ve çılgınlıklar. Kafamı salladım. "Onun kaçmasına neden oldu. Ve düştü. Kaza gibi görünüyordu."

"Öyleydi."

"Onun uçurumdan *atladığını* inanamıyorum," diye mırıldandım.

"Ben de buna inanmakta zorlandım. Ama o zaman tam olarak anlamadığım şey, Sotoria'nın zamanında tanrıların ölümlülerin hayatlarında çok fazla var olduklarıydı. Ölümün İlkel Gücü'nden korkmak normal bir tepki olurdu."

Öyle tahmin etmiştim. "İkinci kez öldüğünde... intihar etmesi için zorlandı mı?"

Seraphena tereddüt etti. "Evet."

Gözlerimi kapattım. Birini böyle bir eyleme itecek ne yapılmış olabileceğini hayal edememeyi dilerdim, ama edebiliyordum. Hapsedilme. Seçim hakkının kaybı. Saldırı. Umudun sonu.

"Ama kendi eliyle ölmedi," dedi Seraphena ve gözlerim açıldı. "Eythos ile konuşmayı başardı ve ondan hayatını sonlandırmasını istedi."

"Ve o da kabul etti mi?" diye sordu Casteel.

"Evet. Sanırım o zamana kadar Sotoria'ya nasıl yardım edebileceğini bulmuştu."

"Ya da yardım etmeye çalışmak," diye düzelttim. "Kolis onu her zaman bulmuş gibi görünüyor." Alnımı serin pencereye dayadım ve bu geçmişle duygusal bir bağ kurmak için tüm varlığımı aradım. Korkunçtu. "Ben... hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Casteel'in sesi daha yakındı.

"Onu ve yaşadıklarını, benim yaşadıklarımı düşündüğümde hissetmem gereken hiçbir şeyi hissetmiyorum." Bunun nasıl geldiğini fark ederek iç geçirdim. "Yani, öfke ve üzüntü hissediyorum, ama bu durumda herkes için hissedeceğim şeyler. Bu..."

"Kişisel gelmiyor?" Seraphena benim için cümleyi tamamladı. Başımı salladım.

"İone, Sotoria'ya benziyor olsan da ve ruhun ona ait olsa da, sen kendi kişiliğine sahipsin, dedi," diye açıkladı.

"Geçmişinle bazı özellikleri paylaşıyor olabilirsin - sevmediklerin ya da hobilerin - ama kendi anıların var."

ve Şu anda yaŐadığınız hayata dayalı kendine özgü kiŐiliğın. Onun değil. Bu yüzden, bunun kişisel gelmemesi mantıklı."

Gözlerimi kapattım ve içimi bir rahatlama kapladı. Kendimi bulmaya *yeni* başladığımı hissettikten sonra, başka biri olduğumu söylemelerini istemedim. Ama bu rahatlama kısa sürdü. "Ama Kolis için..."

"O seni Sotoria olarak görecek." Zaten bildiğim Şeyi doğruladı.

Casteel'den yayılan buz gibi öfke dalgası kalbimin atışını hızlandırdı. Bilinçsizce ona döndüm, bakışlarımız kilitlendi.

"O zaman onun gözlerini alacağım ve hiçbir Şey görmeyecek," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Sana söz veriyorum."

Onun sert Őözleri aramızdaki boşlukta yankılanırken nefesim kesildi, sanki Őözleri bedenime kazınmış ve kemiklerime işlenmiş, kırılmaz bir bağ haline gelmiş gibiydiler.

"Őözlerine dikkat et," diye uyardı Seraphena. "Bir Primal'ın verdiği yemin bozulamaz ve bunun ikiniz için de geçerli olup olmadığını bilmiyorum."

Bence geçerliydi.

"Sorun değil." Dudaklarının bir tarafında soğuk, gölgeli bir gülümseme belirdi. "Bu yemini yerine getirmeye niyetliyim."

Kalbim, bir tsunamiye dönüşme tehlikesi olan korkuyu durdurmak için mücadele ederken hızla atıyordu. Karşıımızda bir Yükselmiş ya da bir yarı tanrı yoktu. Gerçek Ölüm İlkelinden bahsediyorduk.

Seraphena'nın zihni benimkine uymuş gibiydi. "Yeni Yükselmiş bir İlkel'in zayıflıkları vardır. Yeterince ağır yaralanırsa, durgunluğa sokulabilir. Ve hasar çok büyükse, yeni doğmuş bir İlkel öldürülebilir. Bu üçünüz için de geçerli."

"Ama biz Birleşmişiz," dedim. "Ben..." Bilgi zihnime girerken vücudum birden soğudu. "Hayır."

Seraphena derin bir nefes aldı, Casteel ise kaşlarını çatdı. "Ne?" diye sordu.

"Gerçek bir Ölüm Primal'ı her türlü bağı koparabilir," dedi. "Eğer savaşta ona yenik düşerseniz, bağ kopar. Onlar ölmez."

Cas, durumu anlayınca sertleşti. Korku damlası, sürekli bir akıntıya dönüştü. "Peki ya Cas veya Kieran'ın peşine düşerse?" diye sordum, gerçeği bilmeme rağmen. "Yine de korunurlar mı?"

Seraphena bir nefes daha aldı. "İkisinden biri onun eliyle ya da iradesiyle ölürse, Birleşme ikinizi de korumaz. Sanki hiç var olmamış gibi olur. Onları öldürebilir."

BÖLÜM 39

CASTEEL

Bedensel bir deneyim yaşıyordum.

Sen Sotoria'sın.

Seraphena'nın Poppy'ye söylediği sözler, göğsüme bir yıldırım gibi çarptı ve beni ikiye böldü.

Dinliyor, bilgiyi özüksüyor ve iletişim kuruyordum, ama yarısı inanamayıp sarsılıyordu, sanki zeminin temeli tekerlekler üzerindeymiş gibi hissediyordum. Söylediklerini anlamaya çalışıyordum, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışıyordum.

Ama diğer yarım, onun sözlerinde lanet olası gerçeği duydu ve içimde daha önce hiç hissetmediğim bir öfke yükseldi, kemiklerimi buz gibi bir öfkeyle kapladı. Her şey yerine oturdu. Reaver ve Attes'in ketumluğu. Teerman ve grul'un içindeyken o *lanet olası herifin* söylediği şeyler ve...

Nedense, Aydun'un söylediklerini düşündüm. Kalp eşlerini reddetmek, alemleri ya da onu yok etmek gibi saçmalıkları değil, birliğimize inanmakla ilgili kısmı. O yüzden mi o saçmalıkları söylemişti?

Çünkü... eskiden kim olduğu için mi?

Ve bunun anlamı neydi?

Dikkatimi tekrar onlara yönelttiğimde çenem sıkıştı. Çoğunlukla söylenmemiş olanı anladım.

Onu, sadece tanrılar bilir ne kadar zamandır takıntılı olduğu kişi olarak görecekti.

kasıtsız olarak öldürdüğü, sonra da sahip olmak için kardeşinin özünü çaldığı kız. Ondan sonsuz huzuru çaldığı kadın. Kafese kapatıp muhtemelen bilinmeyen zulümler uyguladığı, çarpık arzularının nesnesi.

Biliyordum, lanet olası tanrılar, biliyordum, o bunu istiyordu.

O, onun gündemiydi.

Onun motivasyonuydu.

Hedefi.

Ama o benimdi.

"Eğer senin ya da Kieran'ın peşine düşerse," dedi Poppy, sesi kısılmıştı, "Birleşme ikinizi de korumaz. Seni öldürebilir."

Korku ve endişenin yoğun, ağır acısı boğazıma takıldı ve kalp atışlarım hızla yükseldi.

Poppy.

Beni boğan duygular onundu. Onu gördüğümde, kafamdaki kaotik düşünceler bir anda durdu. Birdenbire, artık ikiye bölünmüş hissetmiyordum. Bütün bir insandım ve tüm dikkatim Poppy'ye odaklanmıştı.

Göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesleri hızlı ve sığdı. Yüzündeki kan çekilmiş, çilleri ve yara izleri belirginleşmişti. Kirpikleri titrerken ağzı açılıp kapanıyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Hiç.

Yaklaştım. "Poppy?"

"Sanırım ciğerlerim... çalışmayı durdurdu."

Eşyalarımı toplayıp bir kenara koymak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Bir anda onun karşısına geçtim. Parmaklarından bardağı alıp yakındaki sehpa koydum ve yanağını tutup gözlerini benimkilere çevirdim. "Ciğerlerin gayet iyi çalışıyor," dedim. "Sadece nefesine odaklan. Nefesini yavaşlatmalısın."

Alt dudağı titredi ve nefesinin şiddetle yükseldiğini hissettim. "Nefes aldığımı hissedemiyorum."

Kahretsin.

"Her nefes arasında dörde kadar saymak yardımcı olur," dedi Seraphena arkamdan. "Nefes al. Dört saniye tut. Dört saniye nefes ver."

Başımı salladım ve Poppy'nin çok daha küçük olan elini benim elimle kavradım, avucunu göğsüme doğru çektim. Seraphena'nın söylediklerini duyduğunu sanmıyordum. "Benimle birlikte sayın, kraliçem. Benimle birlikte derin bir nefes alın ve dört saniye tutun. Tamam mı?"

Gözleri inanılmaz derecede büyümüş, sarsarak başını salladı.

"Nefes al," dedim ve o nefes alırken ben de yavaşça, derin bir nefes aldım. Onun izine odaklandım ve ona ait olan topraksı sıcaklığı buldum. "Şimdi, tut." *Bir. İki. Üç. Dört.* "Ve nefes ver."

Poppy nefes verdi.

Bir. İki. Üç. Dört. "Nefes al."

Ben başparmağımı elinin üstünde gezdirirken o da itaat etti.

Kalbi yavaşlayana ve yüzüne biraz renk gelene kadar bunu yaptık. Saniyeler ya da dakikalar sürmüş olabilir. Önemli değildi.

Elini göğsüme dayadım, diğer elimi ise yanağına koydum. "Daha iyi misin?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi.

"Güzel. Çünkü bunu duymanı istiyorum. Bizi kaybetmeyeceksin, Poppy."

Ether, irisindeki mavi ve yeşil tonları delip geçti, kahverengi lekeyi iz bırakmadan bıraktı. "O gerçek Ölümün İlk Varlığı..."

"Kim ya da ne olduğu önemli değil." Başparmağımla yanağını okşadım. "Onun hiçbirimize zarar vermesine izin vermeyeceğim. Kieran da vermeyecek. Ama en önemlisi, sen de vermeyeceksin."

Dudaklarını sıkıca kapatırken vücudu titredi.

Kalbim keskin bir şekilde sıkıştı.

"Değil mi?" "Değil," diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

Midem sıkıştı. "Poppy," dedim, alnımı alnına dayayarak. Bizi birbirimize bağlayan kordonu buldum.

Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bizi ayıramadı. Bizi zayıflatamadı. Ne benim aptalca davranışlarım. Ne Kanlı Taç'ın orduları. Ne Alastir ve Görünmezler. Ne de Isbeth. Biz güçlüyüz. Lanet olasıca kırılmazız. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Senin benim için yapmayacağın hiçbir şey yok. Aynı şey Kieran için de geçerli.

Biliyorum, diye fısıldadı.

Onun bakışlarını karşıladım. *Seni terk etmeyeceğiz, Poppy. Düşmeyeceğiz. Özellikle de o sikik Primal'a.*

"Siktiğimin herifi mi?" diye yüksek sesle haykırdı.

"Evet. Pislik."

Kalın kirpikleri aşağıya doğru inerken boğuk bir kahkaha attı. "Panikledim. Tek düşünebildiğim ikinizi de kaybetmekti."

"Biliyorum, tatlım." Bu sözümle dudakları hızla yukarı kıvrıldı. "Ama biz hallederiz."

Yavaşça nefes verdi. "Elimizde."

Gözlerine baktım. "Hatırlıyorsun, değil mi? Ne olduğunu? Korkusuz olduğunu."

Nefes aldı, titremesi azaldı. "Ben hiçbir şeyden kaçmam."

Gülümsedim. "Ve kimseden."

Poppy gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim." "Teşekkür etmene gerek yok."

Derin bir nefes aldı ve hareket etti. Onu bırakmak istemiyordum ama kendi başına ayakta durması gerektiğini düşündüm. Ve onu bırakmak zorundaydım.

"Özür dilerim," diye başladı, yanakları yeniden kızardı. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Sorun değil. Nasıl hissettiğini biliyorum. Gerçekten." Seraphena yavaşça oturdu. "Sık sık endişemi kontrol edemediğim zamanlar oluyor. Sanki zihnimin nereye gittiğini kontrol edemiyorum ve vücudum beni öldürmeye çalışıyormuş gibi hissediyor."

Poppy, yeleğinin kopçalarını gergin bir şekilde oynadı.
"Gerçekten mi?"

Seraphena gülümseyerek başını salladı. "Nefes alma tekniğini bu sayede öğrendim. Ash'in bana kaç kez uyguladığını sayamadım bile."

Poppy'nin sessizleştiğini izledim. Nefesi normaldi, kalp atışları yavaştı, ama yine de utancın kalıntılarını ve şüphelerin hafif metalik tadını hissedebiliyordum. Onu buradan çıkarmak istedim. Bakışlarım Seraphena'ya kaydı.

Bakışlarımla karşılaşınca, bana zar zor fark edilebilecek bir şekilde başını salladı.

Rahatlamaya başladım.

"İkinizi de üzecek bir şey söyleyeceğim," dedi Seraphena.

Hafif rahatlama hissi bir anda yok oldu. Çenem sıkıştı.

Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve bakışları bana kayınca midem burkuldu. "Ve senin sakın kalmana ihtiyacım var."

"Sakinim," diye soğukkanlılıkla cevap verdim, Seraphena bana şüpheyle baktı.

"Öyle." Poppy öne çıktı.

"Tamam." Parmaklarını dizlerine vurdu. "Eythos'un Sotoria'nın Kolis'i öldürebileceğine inanmasının bir nedeni var

—benim yapamadığım ve sadece senin yapabileceğini söylediğim nedeni. Bu, İlkel'in zayıflığı. Aşk."

Gerildim, aklıma hemen Isbeth'in söylediği bir şey geldi. Kahretsin. Sadece o değil. Millicent de.

"Aşk," diye tekrarladı Poppy ve Seraphena başını salladı. "Casteel'in beni öldürebileceğini söylüyorsun çünkü onu seviyorum? Bu aşk *benim* zayıflığım mı?"

Seraphena'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Ben de öyle diyorum." "Bu..." İnanamama duygusu yerini öfkeye bırakınca başımı salladım.

Öfkeye dönüştüğünde başımı salladım. "Bu tamamen saçmalık."

Seraphena gülümsedi, ama kısa sürdü. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun.

Vadentia bunu doğrulamalı."

"Evet, ama bu, onun dediği gibi, saçmalık olduğu gerçeğini değiştirmez." Poppy'nin yüzü buruştu. "Bir Primal'ı öldürmenin başka bir yolu olduğuna inanamıyorum."

"Primallerin sevmesi asla amaçlanmamıştı. Onlar bu tür... ölümlülerin ihtiyaç ve arzularının ötesindeydiler ve bu nedenle, bu tür duygularla bir şekilde etkilenemezlerdi," dedi. "Ama uzun zaman önce, Eythos'un Yaşam Primal'ı olarak hüküm sürdüğü ve kardeşi ona ihanet etmeden önce, bir Primal düşünülemez bir şey yaptı ve aşık oldu."

"Düşünülemez bir şey mi?" Poppy kollarını kavuşturarak mırıldandı. "En azından Arae için düşünülemez bir şey."

Poppy gözlerini devirdi. "Tabii ki, onlar da bu işin içindeler."

"Sözde, bir Primal'ın sevebileceğini keşfetmeleri, kadere müdahale etmeye karar verdikleri anlardan biriydi." Seraphena omuzlarını kaldırdı. "Bir Primal'ın kalbinde saklı olan sevginin bir silaha dönüşebileceğinden endişeleniyorlardı."

"Aşk bir silah olamaz..." Poppy sözünü yarım bıraktı, sonra başını salladı. "Silah olan aşk değil. Aşkları yüzünden Primal'lar oluyor."

"Gerçekten bir fark var mı?" diye karşılık verdi Seraphena. "Her iki durumda da, Kaderler müdahale etti, çünkü aşık olmanın bir Primal'ı yok edebileceğini düşündüler, böylece aşık olma olasılıkları azalırdı."

"Peki bu onlar için nasıl sonuçlandı?" Kaşlarını kaldırdım.

"Pek iyi değil, çünkü çoğu yine de aşık oldu," diye cevapladı.

"Ama ilk Primal aşık olduğu andan itibaren, her biri, en çok sevdikleri kişinin varlıklarını sona erdirecek kılıç olabileceğini bilerek aşık oluyor."

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Poppy. "*Vadentia* neden bana bunu söylemedi?"

"Muhtemelen Arae'nin bunu yaptığıyla aynı nedenden dolayı.

Denge."

Poppy gözlerini devirdi. "Casteel bana asla zarar vermez," dedi. "Yani... neyse ne."

"Umarım zarar vermez," diye cevapladı, bakışları bana kaydı. "Çünkü zarar verse, bundan sonra uzun süre yaşayamaz."

Poppy gözlerini kııptı.

"Eğer ona zarar verirsem, peşimden gelmek için endişelenmene gerek kalmaz."

"İyi." Seraphena başını eğdi. "Buna şaşırımış gibi görünmüyorsun."

"Değilim."

Poppy bana döndü. "Değil misin?"

Ağzımın kenarlarında gerginlik hissettim. "Isbeth, Primallerin sahip olduğu zayıflığı asla istemediğini söylemişti. Millicent bundan bahsedene kadar anlamamıştım."

"Ve bana söylemedin mi?" Poppy uzanıp beni hafifçe itti, Seraphena kaşlarını kaldırdı.

Elini kolayca yakaladım ve onu göğsüme çekerek kolumu beline doladım. Birkaç dakika boyunca bana gözlerini kısarak baktı. "Beni öldürmeyeceksin."

Dudaklarımın bir tarafı kıvrıldı. "Tabii ki hayır, Poppy. Bu yüzden bu konu, konuşmam gerekenler listesinin başında değildi."

Ellerini belime koyarken gözlerini kısarak baktı. "Bu duyduğum en aptalca şey."

"Katılıyorum." Gözlerimle onun gözlerini aradım. "Peki, neden bana kızgın görünüyorsun?"

"Kızgın değilim!"

Kaşlarım kalktı.

"Bunu düşünmek zorunda kalmam bile beni sinirlendiriyor," dedi.

"Tamam." Dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmaya kararlı olmasına karşı koymaya çalıştım. "Ama hala bana bağıırıyorsun."

"Hayır, bağıırmıyorum!"

"Az önce kulak zarımı patlattın." "Bir şeyin yok."

"Özür dilerim." Başımı çevirdim. "Seni duyamıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve dikkatini Seraphena'ya çevirmek için döndü. Gülümsememi görmedi, ama

rahatladığımı hissedip hissetmediğini merak ettim. Çünkü paniklemiyordu. Kendisi gibi konuşuyordu: masumiyet ve kötülüğün büyüleyici bir karışımı.

"Siz ikiniz bana Ash ve beni hatırlatıyorsunuz," dedi Seraphena.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Nykto's'u bıçakladın mı?"

"Casteel!" diye bağırdı Poppy, göğsüme vurarak. "Çünkü o beni bıçakladı," diye devam ettim.

"Aman Tanrım!" diye tısladı ve elini tekrar salladı.

Ağzımı kulağına yaklaştıırken bileğini tuttum. "İnanılmaz derecede şiddetli," diye mırıldandım, sonra sadece ona özel olarak ekledim, "*Bu beni inanılmaz derecede sertleştiriyor.*"

"Sen inanılmaz derecede işlevsizsin," diye tısladı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordum.

"Disfonksiyonel kelimesini hecelemeden yazamayacağını unuttun..."

"Yapma..."

"Aslında," diye araya girdi Seraphena. "Ash'i bıçakladım."

Poppy kavgayı bıraktı ve Seraphena'ya döndü. "Öyle mi?"

"Evet."

"Ailevi bir şey olmalı," diye mırıldandım.

Beni ateşe verecek kadar sert bir bakış attı ama bu beni sadece daha da sertleştirdi. Poppy beni bırakıp çekildi. Bu sefer onu bırakmaya izin verdim. Neyse ki önüme geçti. Büyükannesinin benim tahrik olduğumu bilmesini istemeyeceğini düşündüm.

"Nykto's'u bıçaklayanla ilgili sorularım var," dedi Poppy.

Seraphena sırtıttı. "Bunun için gerçekten vaktimiz yok."

"Hayır." O içini çekti, ama omuzları düzeldi. "Demek ben Kolis'in zayıf noktasıyım."

"Öylesin."

Bu durumun gidişatı hoşuma gitmedi. Penisim de öyle.

"Bu bir avantaj," dedi Seraphena, benim daralmış bakışlarımdan kaçınarak. "Eythos'un Sotoria'nın ikna ederek yararlanabileceğine inandığı çirkin bir avantaj..."

"Dur orada." Bir adım öne çıkarak kollarımı kavuşturdum. "Lütfen, onun..."

"Onun başlangıçta planlanan şeyi yapmasını önermiyorum." Seraphena gözlerime baktı. "Güven bana."

"Güvenmiyorum," dedim ve Poppy bana döndü. "Şu anda değil," diye ekledim.

"Anlıyorum. Anlıyorum." Seraphena ayağa kalktı ve ellerini pantolonunun üzerinde düzeltti. "Benim yapmak zorunda kaldıklarımın yarısını bilseydin, bunun benim önereceğim *en* son şey olduğunu anlardın." Poppy'ye odaklandı. "Zaten onu ikna etmene gerek yok. Tek ihtiyacın olan bu." Eğilip hançerini kınından çıkardı. "Bunu almanı istiyorum."

Silaha odaklandım. Beyazdı ve kabzası dolunay şeklinde işlenmişti. Sapına alevler oyulmuş, çapraz korumaya ise asmalar çok detaylı bir şekilde kazınmıştı.

Bakışlarım bıçağa kaydığı anda, onun ne olduğunu anladım. "Eski kemik mi?"

"Evet." Elinde çevirip Poppy'ye sapı önde uzattı. "Bıçağa dikkat et. Dokunursan cildini yakar."

"Gerçekten mi?" Poppy ince parmaklarını sapın etrafına dikkatlice doladı. "Sandıktaki eski kemik hançere dokundum," dedi bana bakarak. "Beni yakmadı."

Seraphena kaşlarını çatı.

"Yanmalıydı." "Yanmadı. Bak..."

Seraphena ve ben onu durdurmak için harekete geçtik, ama Poppy parmağını çoktan açıkta kalan kemik bıçağına koymuştu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, onu elinden almak istedim.

"Yanmıyor." İkimize de baktı. "Sadece hafif bir karıncalanma var."

"Hafif bir karıncalanma mı?" Seraphena şüpheli ve şaşkın görünüyordu. Bana baktı. "Seni yakıyor mu?"

"Beni bıçakladığında yaktı."

Poppy, Seraphena'ya bakarken yüz hatları gerildi. "Nedenini bilmiyor musun?"

"Hayır. Ama ne bulabileceğime bir bakayım." Poppy gibi o da burnunu kıristirdi. "Bunun bir anlamı olmalı."

Poppy sonunda bıçağa dokunmayı bırakıp onu çevirdiğinde, bıçağın çıplak olmadığını gördüm. Kemiğe oyulmuş, ateş püskürten, hırlayan bir kurt vardı.

Detaylar şaşırtıcıydı. Kahretsin. Malik böyle bir ustalık gördüğünde çılgına dönecekti.

"Bu... çok güzel," diye fısıldadı Poppy, Seraphena'ya bakarak. "Bunu kabul edemem."

"Güzel, ama kabul etmelisin." Seraphena ellerini birleştirdi.

Poppy ona bakarken vücudumdaki her kas gerildi. "Onu sadece sen öldürebilirsin," dedi Seraphena. "Ve Kolis'e bu hançeri sana vereceğime söz verdim, böylece onu kalbinden geçirebileceksin."

Poppy bir an ona baktı, sonra bakışları hançere düştü. "O zaman bu sözü yerine getireceğim."

Seraphena başını sallarken gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, içinde dökülmemiş gözyaşlarının parıltısını gördüm. "Bu yükün sana bindiği için üzgünüm, Poppy. Bu adil değil. Eythos... şey, o her şeyi mahvetti. Ve biz bunu engelleyemedik."

Kendime çenemi kapalı tutmam gerektiğini söyledim. Ama dinlemedi.

"Ama bunu engellemeyi başarsaydınız, Poppy burada olmazdı," dedim ona. "Onunla asla tanışmazdım."

Daha iyi bir adam olamazdım, ki bu, itiraf etmeliyim ki, hâlâ devam eden bir süreç. Ama o olmasaydı..." Göğsüm sıkıştı ve Poppy'nin elini kolumda hissettim. Boğazımı temizledim. "Kulağa ne kadar berbat gelse de, başaramadığın için hayal kırıklığına uğrayamam."

Tanrıların Kraliçesi'nin bakışları benimkilerle buluştu. "Ben de." Yavaşça nefes verdi. "Gitmeliyim."

"Anlıyorum." Poppy bir an durdu. "Bir şey daha var. Ir'ı, yani babamı ziyaret etmek istiyorum." Yanaklarının ortası pembeleşti. "Kendisi daha iyi hissettiğinde ve krallık tehdit altında olmadığına."

Seraphena'nın yüzünü süsleyen gülümseme, Poppy'nin yüzünü süslediğinde en çok sevdiğim türden bir gülümsemeydi. Büyük, sıcak ve samimi. "Eminim o da bunu ister."

Poppy çekinerek gülümsedi. "Bunu duyduğuma... sevindim."

Seraphena onun önünde durdu ve bir an sessiz kaldı. "Veda etmekte çok kötüyüm, geçici vedalar bile." Kollarını kaldırdı ve sonra durdu. "Sana... insanlık tarihinin en garip kucaklaşmasını verebilir miyim?"

Poppy gülerken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşti. "Tabii ki." Kollarını kaldırdı ve sonra hala çok keskin ve tehlikeli bir ucu olan bir hançer tuttuğunu hatırladı.

"Al." Onu ondan aldım ve göğsümdeki kayışa sabitledim. Umarım lanet olası gömlek ortadan yırtılıp derimi kemiklere kadar ortaya çıkarmazdı.

Geri adım atarak Seraphena'nın Poppy'yi kucaklamasını izledim. Biraz sert görünüyordu, ama *o kadar da* garip değildi. O anda, Poppy'nin kan bağı olan biri tarafından kucaklandığını ilk kez gördüğümü fark ettim. Ve bu, göğsümde bir şeyler hissettirdi.

Ve Malik'i düşünmeme neden oldu.

Bu saçmalıkla işim bitmişti: onun eylemlerinin nedenini bilmeme rağmen güvensizlik ve kalıcı ihanet duyguları. Hiçbiri önemli değildi. İnanılmaz gelebilir, ama

sadece... bunu aşmıştım. Belki bu aniden olmamıştı, ama nedenini öğrendiğimden beri böyle olmuştu.

Ayrıldılar, ama Seraphena Poppy'nin ellerini tuttu. "Bu konuda yalnız değilsin. Bizim desteğimizi alacaksın ve seni tekrar göreceğim. Umarım Millicent ile birlikte."

Poppy başını salladı.

Seraphena geri adım attı ve bakışları bana döndü. "Ve sen."

Kaşlarımı
kaldırdım. "Ona iyi
bak."

Yeminimi yerine getirmeye hazır olduğumu belirtmek için çenemi kaldırdım, "Kılıcım ve hayatımla."

POPPY

Tanrıların Kraliçesi geldiği kadar hızlı bir şekilde gitti, yaz güneşi gibi sıcak olan varlığı yavaşça kayboldu.

"Poppy," dedi Casteel yumuşak bir sesle. Gözlerimi onun son durduğu yerden ayıramıyordum. "Ne düşündüğünü veya hissettiğini hayal bile edemiyorum," diye devam etti.

"Ben de öyle," dedim ve kısa bir kahkaha attım. Kulağa saçma geliyordu, ama doğrudu.

Düşünceler birbiri ardına gelmeye devam ediyordu ve çok fazla şey hissettiğim için ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Onunla tanıştığım için mutluydum, benden hoşlandığı için minnettardım ve onu bir insan olarak seviyordum. Kan bağı olmayan başkalarına karşı gösterdiği şefkat, cesareti ve hatta bir ara Nyktos'u bıçaklamış olması bile hoşuma gidiyordu.

Bu, kendimi daha az... katil hissetmemi sağladı.

O, elinden geldiğince bizim için, benim için orada olacağını söylediği için rahatlamıştım. Ayrıca onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi hissettim. Seraphena'yı daha iyi tanımak istedim. Bu da babamı tanımak istememe neden oldu. Millicent'i de. Çünkü belki, sadece belki, Ires benim için bir baba gibi olmaya başlayabilirdi. Ve belki Millicent'i sevebilirdim, o da beni sevebilirdi.

Ian'ı kaybettikten sonra, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Yani Seraphena'yla, hepsiyle bir ilişki kurmak konusunda umut vardı.

Ama Sotoria hakkında bana anlattıkları her şeyi gölgeliyordu. Jadis için hissettiğim üzüntüyü bile gölgede bırakıyordu, bu da beni bencil hissettiriyordu. Ama Kolis yüzünden kaç kez yaşadığımı ve öldüğümü yeni öğrenmiştim. Bunun üzerinde durmamalıydım. Bunun bana nasıl hissettirdiğini çözmeye bile başlayamazdım. Çünkü artık o hayatlardan, Sotoria'nın geçmişinden, hissiz ve kopuk hissetmeyeceğimi tahmin ediyordum ve tüm bunları hissedersen... bu beni *mahvederdi*.

Bunu kaldıramazdım.

Ama Birleşme'nin inandığımız korumayı sağlamayacağı bilgisi? Midem daha da düğümlendi.

Bu hissi nefret ediyordum. Kolis'in sadece iradesiyle Rhahar'ı öldürdüğünü fark ettiğimde hissettiğim, neredeyse her şeyi tüketen aynı duyguydu.

Ve bunu hissedemezdim.

Cesur olmalıydım. Korkusuz.

Casteel'in yoğun bakışlarını hissederek, Seraphena'nın tavsiyesine uyarak kalkanlarımı devreye soktum. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordum, ama midemdeki düğümler biraz gevşedi ve hızla dönen düşüncelerim sakinleşti, böylece Cas ve Kieran'ın çok iyi olduğu şeyi yapabildim. Öncelikli olarak ilgilenmem gereken şeyleri belirledim ve hatırlayamadığım geçmişi en alta koydum... ya da koymaya çalıştım.

Başaramadım.

Çünkü hemen sonraki düşüncem, bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi kanıtladı.

Ben Sotoria'yım.

Bu rahatsız edici düşünceyle kalbim bir an durdu ve zihnim hemen inkârlarla dolmaya başladı. İmkânsız görünüyordu. Gerçek dışı. Ama gerçektir. Ama ben uçurumdan düşen kız değildim. Aslında değil...

"Poppy."

Tanrım, öncelik belirlemede çok kötüyüm.

Sığ bir nefes alıp, zorla gülümsedim ve başarana kadar numara yapmaya karar verdim. "Geri dönmeliyiz."

Cevap vermedi.

Ona gizlice baktım.

Casteel kollarını kavuşturmuş, o gülünç derecede dar gömleğin dikişlerini kontrol ederken beni izliyordu.

Ama gömlek ona gerçekten yakışıyordu.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, parmaklarımla yeleğimin kopçalarını okşadım. "Neden bana bakıyorsun?"

"Çünkü çok güzelsin."

Göğsüm çarpıyordu, ama sesimi sakın tutmayı başardım ve "Gerçekten mi?" dedim.

"Evet." Başını eğdi ve bir an geçti. "Aklından binlerce farklı şey geçtiğini söyleyebilirim."

Burun kıvırdım. "O kadar belli mi?"

"Biraz." Benden uzaklaşarak Seraphena'nın bardağını aldı ve içki dolabına doğru yürüdü. "Ne içmek istersin? Şeri mi? Yoksa..." Gözlerinin rengiyle uyumlu bir sıvının olduğu bir sürahi aldı. "Viski mi?"

"Sence şu anda bir şeyler içmeli miyiz?" "Bence içmenin daha uygun olduğu bir zaman asla olmayacak. içki içmenin *daha* uygun olacağı bir an olmayacağıdır."

Domuz gibi, domuz yavrusu gibi değil, homurdandım.

"Doğru, ama..."

"Yakında geri döneceğiz."

"Ama," diye tekrarladım, "Lowertown'da bir şeyler kontrol etmemiz ve Thad'in Pensdurth'tan dönüp dönmediğini görmemiz gerekiyor." Aklıma başka bir şey daha geldi. "Ayrıca Malik'in bize göstermek istediği şeyi öğrenmemiz gerekiyor."

"Hepsini yakında yapacağız." Casteel omzunun üzerinden bana baktı. "Sadece bir içki. Sonra döneriz." Gülümsedi, sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Peki, viski mi?"

İç geçirdim. "Tabii."

Casteel iki yeni bardak çevirip içkiyi doldurdu. "Carsodonia ve çevresindeki Yükselmişler hakkında şikayet edemeyeceğim tek şey," dedi, içkileri bana getirip bir bardağı uzattı, "aslında iyi içkileri olması."

Masadonia'daki içkilerle başkenttekiler arasında bir fark olduğunu bilmiyordum. Aslında pek deneme fırsatım olmamıştı.

Uzun kanepelerden birine oturdu ve üzerine bağladığı kılıç ve hançerle elinden geldiğince arkasına yaslandı. "Bana eşlik eder misin?"

İçkiyi kucaklayarak ona doğru yürüdüm ve oturdum. Bir yudum aldım, içkinin yumuşaklığı beni şaşırttı, ama yine de midemi bulandırdı. Bunun sebebi viski değildi. Casteel'in burada kalmak istemesinin sebebini biliyordum.

"Ee," dedi yavaşça ve ben gerildim. "Neden Kaderlerden birini öldürmek istediğini bana söyleyecek misin?"

Bu soruyu beklemediğim için gözlerimi kırpıttım. "Bunu unutursun umuyordum."

O burun kıvırdı. "Bunu bilmeliydin."

"Onlara diğer alemle ilgili bir şey yapıp yapmayacaklarını sordum." Başparmağımla bardağı ovuşturdum. "Kurallar olduğu için yapamayacaklarını söylediler." Gözlerimi devirdim. "Ve, şey, ben de biraz sinirlendim."

"Öyle mi?" diye sordu, sesinde hafif bir eğlence tonu vardı.

Onlara, dengeleme fikrinin mantıksız olduğunu düşündüğümü söylediğimi anlattım. "Durumun açıkça dengeli olmadığı halde hiçbir şey yapmadan beklediklerini söyledim ve konuşma o noktadan sonra biraz gerginleşti."

"Nasıl yani?" Sesinde artık eğlence yoktu. "Müdahale etmek istememelerinin sebebinin uyanan Kadimlerden daha zayıf oldukları için olduğunu fark ettim. Onlara korkak dedim ve Lirian bunu pek iyi karşılamadı. Ağzını açmaya başladı." Bir yudum içtim. "Diğerlerinin denediği ve başarısız olduğu şeyi, şey... bilirsin."

"Hayır." Sesi düzdü. "Bilmiyorum."

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. "Beni öldürmek için." Casteel sessiz kaldı.

Bu, beklediğim tepki değildi. Ona bir göz attım. Çenesi sıkıydı ve göz bebeklerinin arkasında parlak bir ışıltı vardı. "Millicent'in bile benim ölmemi istediğini söyledi."

Çenesindeki bir kas titriyordu. "Başka ne dedi?" diye sordu.

"O anda ona saldırdım ve o da beni dondurarak karşılık verdi. Biraz daha konuştu ve ben de o anda, alemler yok olmadan önce kaçının öleceğini öğreneceğime söz verdim."

"Bunu gerçekleştirmeyi planlıyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

Ona baktım. "Evet."

"İyi." Dudaklarında beliren gülümseme acımasızdı. "Çünkü sen yapmazsan, ben yaparım."

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. "Umarım en azından birinin ölmesini göze alabilirler."

Casteel kısa bir şekilde başını salladı, bir yudum aldı, sonra alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Bakışları tekrar bana döndüğünde, gözlerindeki öfke yatışmıştı. "Her şeyi gerçekten nasıl idare ettiğini bilmek istiyorum."

Boynumdaki kaslar gerildi.

"Bunu konuşmalısın," diye ısrar etti.

Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama bunun o olmadığını biliyordum. Çünkü onun konuşmamı istediği şeyi düşünürsem, aklım onun bu haberi nasıl karşıladığına gidecekti. Bu onun için bir şeyleri değiştirmiş miydi, az da olsa? Çünkü nasıl değiştirmesin ki? Midem burkuldu. Endişelenmem gereken onca şeyin arasında, bu en son sırada olmalıydı. Bunu biliyordum, ama benim için önemliydi. Çünkü o önemliydi. "Gerçekten söyleyecek pek bir şey yok," dedim, bakışlarım masaya kaydı. "Ayrıca, konuşmamız gereken daha önemli bir şey var."

"Şüpheli," diye mırıldandı.

"Bana, neden hayatını önemsediyini daha sonra sormamı söylemiştin," diye hatırlattım. "Şimdi daha sonra."

Sessizlik içinde saniyeler geçti. Ona gizlice baktım.

Gözlerimiz buluştu ve kendimi kehribar rengi havuzlara düşecekmişim gibi hissettim.

Sonra tek bir kelime söyledi.

"Sen."

Dudaklarım keskin bir nefesle açıldı.

"Seninle tanışmak," diye devam etti, kalbim hızlanarak, şiddetle çarpmaya başladı. Bir yudum aldı. "Benimle tanıştığında yaşamaya başladığını söylemiştin, hatırlıyor musun? Benim için de aynı şey geçerliydi. Uzun süre sadece var olmuştum, tek motivasyonum intikamdı."

"Cas," diye fısıldadım, ona doğru dönerek.

Hızlıca nefes aldı ve gözlerini yavaşça kapattı, kalın kirpikleri cildini gölgeledi. Bardağı tutan elini uyluğuna indirip yuttu. "Sana karşı hissettiklerim, kendimi yeniden önemsememi sağladı. Hayatı önemsememi."

Ona bakarken gözyaşlarım boğazımı tıkadı.

"Ağlayabilirim..."

Casteel'in gözleri açıldı ve bakışları benimkilere yöneldi. "Seni ağlatmak için söylemedim bunu."

"Biliyorum, ama bu..." *Tatlı* kelimesi yeterince güçlü değildi. Gözyaşlarımı silip bardağımı yere koydum. Yaklaşarak yanağına dokundum. "Seni seviyorum."

Gözleri benimkileri aradı. "Biliyorum."

Elimi geri çekip parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. "Seni çok seviyorum."

Alnını benim alnıma yaklaştırdı. "Biliyorum, kraliçem."

Parmaklarım saçlarını sıktı. Gözleri benim ağzıma kayarken, göz bebeklerinin arkasında bir ışık parladı. Onun bakışları altında, göğüslerimde acı veren bir ağırlık hissettim. Onun ağzını benimkine yaklaştırdım. Dudakları o güçlü kelimelerin tadını taşıyordu ve o anda *onun* ihtiyacım olan şey olduğunu anladım. Öpücükleri. Dokunuşları. Vücudunun benimkine değdiği hissi. Çünkü o anda zihnimi başka hiçbir şeyin meşgul edemeyeceğini biliyordum. Onunla birlikte olmak, neredeyse sihirli bir etkiye sahipti.

Farkına varmadan hareket ettim ve kucağına tırmandım. Dizlerim kılıçlarının bulunduğu yere geldiğinde, o da doğruldu ve bardağını kenara çekti.

"Rahat mısın?" Başını geriye eğdi ve bir yudum daha aldı.

"Evet." Ellerimi omuzlarına koydum ve aşağı kaydırdım.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Hançer seni yakmayabilir, ama etini delebilir."

Kemik hançere baktım. "Biliyorum."

Yarım bir gülümseme belirdi ve sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Hançerin oraya bağlandığını tamamen unutmuşsun."

"Belki." Kabzaya uzandım ve kayışı çözdüm, bıçağı serbest bırakıp aramızda tuttum.

"Endişelenmeli miyim?"

"Sen söyle," dedim, gözlerim bıçağın üzerine kazınmış kurdu izliyordu. "Gerçekten çok güzel, değil mi?"

"Öyle," dedi ve ben eğilip hançeri sehpa üzerine koyarken beni dengelemek için elini kalçama koydu. "Az önce ayaklarının dibine bir sürü ağır yük bırakıldı, Poppy."

"Evet," diye mırıldandım, doğrulup dikkatimi onun kılıcının askılarına çevirdim.

"Sotoria'yı gerçekten hiç hatırlamıyor musun?"

"Stazdayken gördüğüm rüyalardan başka bir şey hatırlamıyorum."

parmaklarımı kayışın üzerinde gezdirdim.

Bir an sessiz kaldı. "Belki de bu yüzden pencerenin önünde durup duruyorsun."

Gözlerimi kaldırdım. "Duruyorum mu? Ben sadece..." "İki gece önce de yaptın."

Keskin bir nefes aldım. "Bunu hatırlamıyorum." "Ama ondan önceki geceleri hatırlıyorsun?" "Çoğunlukla," dedim, onun gerginleştğini hissederek.

"Hatırlamıyorum."

Neden orada durduğumu hatırlamıyorum, ama *bizi* hatırlıyorum.

Ben bakışlarımı indirdiğimde o başını salladı. Bilinçaltımın bir kısmı Sotoria olduğumu hatırlıyor muydu? Uyurken bu kısım daha mı güçlüydü? Mantıklı olan tek şey buydu. Keşke öyle olmasaydı.

"Seraphena, belki de çocukken onunla ilgili daha fazla şey hatırladığımı söyledi." Dikkatimi kayışlara geri verdim. "Ama o zamanlar Kayalıklar'dan rahatsız olduğumu hatırlamıyorum."

"Peki ya şimdi?"

Onun tarafındaki tokayı bulduğumda başımı salladım. "Belki de Yükselişin, Sotoria ile ilgili bazı duyguları ortaya çıkarmıştır," diye önerdi.

Bu mantıklıydı. Ama mantıklı olması hoşuma gitmedi.

"Ve gördüğün kabusu hatırlamıyor musun?" "Hayır." Bu tamamen yalan değildi. Sadece... altın külçeleri hatırlıyordum.

Ben tokayı kurcalarken, "Onları her zaman hatırlardın," dedi. "Ne değişti, ne yapıyorsun?"

Kemerin tokasını açtığımda, kılıcın ağırlığının değiştiğini hissettim. "Hiçbir şey."

Parmaklarım diğer tokaya doğru ilerlerken o bir yudum daha aldı. "Hiçbir şey gibi görünmüyor, kraliçem."

İkinci kılıcı da çıkardıktan sonra, ellerimi göğsüne koyup gevşemiş kayışların altına soktum. İkinci bir deri gibi oturan gömleğin altında kaslarının gerildiğini hissettim. "Biliyor musun, gömlek umurumda değil. Sana yakışıyor."

"Tabii ki yakışıyor."

"Kibirli."

Cas göz kırptı. Ben denediğimde sanki seğiriyormuşum gibi görünürken, onun bunu yaparken ne kadar seksi görüldüğü hala biraz sinir bozucuydu.

Başımı eğip onu öptüm. Dudaklarında viskinin odunsu tadını hissettim. Alt dudağını ısırarak, daha da yaklaşıp kucağına daha sıkı oturdum. Basıldığında tısladı. Dudakları açıldı ve istediğim yere sert penisini hissettiğimde kaçan nefesini yuttu. Öpücük derinleşti ve kalp atışlarının hızlandığını hissettim, benimkilerle aynı ritimde atıyordu. Elleri kalçalarımın indi, ikisi de. Kadehi nereye gittiğini bilmiyordum.

"Poppy..."

Onu tekrar öptüm, eğilerek onu susturdum. Giysilerimizin arasında olsa da göğüslerimin onun göğsüne değmesi, meme uçlarımdan neredeyse acı verecek kadar sertleşmesine neden oldu. O, içinden gelen ham, ihtiyaç dolu bir sesle beni öptü ve bu, bende hafif bir titremeye neden oldu.

Başımı döndüren bir sıcaklık damarlarıma ve bacaklarımdan arasına yayıldı.

Tanrım, onu istiyordum. Ve bu ihtiyaç beni cesaretlendirdi. Aramıza uzandım, avucum sert çıkıntının üzerinde kaydı. Onu yumuşak deri pantolonunun içinde kasılmasını hissettim ve neredeyse eridim.

"Siktir," diye inledi Casteel, kalçalarını kaldırarak.

"Poppy." Elleriyle benim elimi kavradı ve onun elimi kendi uzunluğu boyunca yönlendirdiğini düşününce midem sıkışıp gerildi. Arzu o kadar yoğundu ki nefesim kesildi ve...

Casteel elimi çekti. "Burada oturmamızın sebebi bu değil."
Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Hayretle, elimi kaldırıp dudaklarına götürmesini izledim.

Benim izimi öptü.

Konuşmaya çalıştım ama boğazım düğümlendi ve sesim çıkmadı. Beni... reddediyor muydu?

"Benimle konuşmanı istiyorum, Poppy." Gözleri benimkilere baktı.

Gerginleşerek, parmaklarım boşluğa kıvrıldı. "Ama ben bunu istemiyorum."

"Senin ihtiyacın olan bu."

"Hayır." Bakışlarım onun kucağına düştü. "Benim ihtiyacım olan bu." "Poppy," diye homurdandı, göğsü hızla yükseldi. "Sen..."

kısa sürede çok şey yaşadım. Anneni öldürdün."

"Bununla bir sorunum yok."

"Sonra bir durgunluk dönemine girdin ve psikopat bir İlkel tanrı zihnine girmeyi başardın," diye devam etti.

"Uyandığında onun etkisi altında olduğunu fark ettin, sonra başka bir aleme çekildin ve onun yok oluşuna tanık oldun."

"Bunu unutmadım," dedim.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Bir Kadim ile savaştın.

Ben olmadan," diye ekledi düşük bir homurtuyla. "Bu tek başına başa çıkması zor bir şey."

"Hatırladığım şeyleri saymayı bitirdin mi?"

"Hayır."

"Harika," diye mırıldandım.

"Sonra Stonehill vardı. Sonra Tawny. Sonra Lowertown," diye devam etti. "Ve şimdi, tüm bunlar."

Devam etmesini istemiyordum, bu yüzden onu susturmak için bildiğim en iyi yolu seçtim. Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım.

Casteel beni omzumdan yakaladı ve geri çekti. "Ve sen az önce öğrendin ki senin... lanet olsun," dedi ve midem bir kez daha içe doğru kıvrılmış gibi hissettim. Kafasını salladı.

"Tanrılar bilir kaç tane hayat yaşadığını yeni öğrendin."

"Biliyorum." Geriye doğru sallandım, boğazımda oluşan düğümü yutmak için zorlandım. "O konuşmaya şahit oldum."

Benim alaycı cevabımı görmezden geldi. "Bu senin kafanı karıştırmış olmalı."

"Seninkini karıştırdı mı?" Kendimi durduramadan patladım.

Casteel hemen cevap vermedi.

Cevap verdiğinde, söylediği tek kelime göğsüme yumruk gibi indi.

"Evet."

BÖLÜM 40

POPPY

Evet.

Ona bakarken, bu kelime kalbimin atışını yansıtıyordu. "Nasıl olmasın?" diye sordu Casteel.

Şimdi, bu *dört* kelime de kalp atışlarıma eşlik ediyordu.

"Elbette," diye mırıldandım, hızla gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim.

Şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ve bu yine de konuşmak değildi. O da değildi. Mesafe idi.

Boşluk.

Başını eğdi, ellerini kalçalarımaya koyarak beni durdurdu. "Bu ne demek oluyor?"

Kanepenin kolunu tuttum, ama o beni tuttu. "Bırakabilir misin?"

"Hayır."

"Bırak." Onun bakışlarına karşılık verdim ve havayı şarj edecek kadar yüzeye çıktım. "Seni bırakmaya zorlamadan önce."

Kaşları kalktı ve bir kalp atışı geçti. Gözlerimi dik dik bakarken parmaklarını yavaşça kaldırdı.

Ondan uzaklaşarak ayağa kalktım ve geri adım attım, sonra eğilip bardağımı aldım. Viskiye büyük bir yudumla içtim ve bu hayat seçimimden hemen pişman oldum. Ateş gibi yakan viski boğazımı yakarak gözlerimi yaşarttı ve ciğerlerimi sıkıştırdı.

"İyi misin?" diye sordu Casteel, dudaklarının köşeleri seğirerek.

"Evet," diye hırıltıyla cevap verdim.

"Öyle görünüyor."

"Kapa çeneni." Dönüp viskiye bakarak yüzümü buruşturdum. Bir daha asla içmeyecektim.

"Bence bu karmaydı," diye devam etti. "Soruma cevap vermediğin için."

Bardağı daha sıkı kavradım. "Tabii ki karma olduğunu düşünürsün."

"Poppy."

Yükseltilmiş platforma çıktım ve onun ses tonunu taklit ederek "Casteel" dedim.

İç çekişi etkileyici derecede gürültülüydü. "Konuş benimle."

Bardağı masaya koydum ve Solis haritasına doğru yürüdüm, onun istediği şeyle ilgisi olmayan bir şey söylemek için bir şeyler aradım. Neyse ki buldum.

"Kardeşinle buluşmamız gerekmiyor mu?"

"Göreceğiz."

"Bunu şimdi yapmalıyız." Gözlerimi haritadan ayırmadım. "Ve halkı güvende olduklarına ikna etmek ve krallıkta olup bitenleri anlatmak için bir kamu adresi oluşturmayı ciddi olarak düşünmeliyiz. Bilirsin, güneş gibi."

"Konuştuktan sonra bunu tartışırız."

"Konuşuyoruz."

"Yapmamız gerekenler hakkında değil."

"Hayır." Haritanın bir kenarını tutan çelik hançerin kabzasına parmaklarımı gezdirdim. "Ne hakkında konuşmamız gerektiği konusunda anlaşılamıyoruz."

"Bu, konuşmamız gerektiği gerçeğini değiştirmez."

"Hmm?"

"O haritaya gerçekten ilgi duyuyormuş gibi davranma, Poppy."

Çenemi o kadar sıkımdım ki ağrıyordu. Gözlerimi kapattım. Düşüncelerimin küçük bir kısmı mantıklı bir şekilde çalışıyordu. Çok şey yaşamıştım. Ve başıma birçok şey gelmişti. *Stufi*, bir ömür boyu zamanım olsa bile gerçekten sindirebileceğimi sanmıyordum. Casteel

endişeliydi. Nazik ve şefkatli davranıyordu. Düşünceliydi. *Sevgi doluydu*. Beynim bana tüm bunları söylüyordu. Ama kalbim...

Ayak parmaklarıma düştüğünde tamamen farklı bir yöne gitti. Ve bu olduğunda, beynimin diğer kısmını uyandırdı — *onun* gibi birinin *benim gibi* birini isteyebileceğine inanamayan kısmı. Ancak bu, yara izlerim veya Yükselmişlerin imrendiği narin güzelliğe sahip olmamamla ilgili eski güvensizliklerim değildi. Beni istediğini biliyordum. Ne kadar istediğini hissetmiştim.

Bu daha yeni, daha derin bir korkuydu. Ve biraz saçma davrandığımı bilmemin bir önemi yoktu — tüm bunları düşünmek istememem bu korkuyu daha da besliyordu.

Boğazımı temizledim. "Geri dönmeliyiz."

"Konuşmadan olmaz," diye karşılık verdi.

Gözlerimi açtığımda, hayal kırıklığına bir de sinirlilik eklendi. "Konuşmak mı istiyorsun?" Ona döndüm. "Sen ve Kieran arasında neler olduğunu konuşmaya ne dersin?"

"Konuyu değiştirme." "Neden?"

"Çünkü şu anda bu önemli değil." "Yani bir şey var."

"Lanet olsun, Poppy." Hayal kırıklığı

"Ben öyle demedim." "Peki," dedim sertçe.

Bir an geçti. "Neden bana hislerini anlatmıyorsun?"

Bir an ona baktım, onu yanlış duyduğumu düşündüm. Ama duymuştum. "Ne demek istiyorsun? O boktan şeyleri konuşmak istemememin seninle hiçbir ilgisi yok."

Çenesi gerildi. "Birkaç dakika önce öyle görünüyordu."

Derin bir nefes alıp, ellerimi yanlarımdan aşağı doğru düzelttim.

O haklıydı. Bunun onunla bir ilgisi vardı. "Başka bir şekilde ifade edeyim. Bunun benim sana güvenmemle hiçbir ilgisi yok."

Casteel uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra küfretti. "Bunu söylememeliydim."

"Hayır, muhtemelen söylememeliydin," diye onayladım. "Geri dönmeliyiz. Yapmamız gereken çok önemli şeyler var."

Gözlerini bana çevirdi. "Şu anda yaptığımız ya da yapmaya çalıştığımız şeyden daha önemli hiçbir şey yok."

Ellerim yanlarımdan düştü ve yumruk yaptım. "Sen olmadan da geri dönebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Asla yapmazsın."

"Bahse var mısınız?"

"Evet."

Bakışlarım onun bilgece yarı gülümsemesine sabitlendi ve Lirian'la olduğu gibi, birçok kez olduğu gibi, bir anda öfkemi kaybettim. "Peki, Casteel. Başıma çok şey geldi." Eather içimde alevlendi, sıcak ve hazırды. "Babamı gördüğümü bile hatırlamıyorum, ama tabii, konuşalım. Ne yazık ki hatırladığım şeylerle başlamak ister misin? Annemi öldürmek gibi?"

Sırıtiş kayboldu.

"Ve evet, benim için sorun yok. Bu doğru." Bir adım öne çıktım. "Ölmesi gerekiyordu. Ama hala kemiklerinin kırılma sesini duyabiliyorum... *benim* kırdığım kemiklerin. Yoksa Kolis'in etkisi altındayken kim bilir ne yaptığımdan mı bahsedelim?"

"Sen hiçbir şey yapmadın, Poppy."

"Tabii." Gülümsedim ve bu gülümseme keskin geldi. "Ya da kıtalar hakkında düşündüğümde, tek duyduğum binlerce insanın acı ve korku içinde ııııı attığı sesler olduğunu mu konuşalım? Ya da onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamamak nasıl bir şeydi?" Göğsüm titredi. "Ya da gözlerimi kapattığımda, ellerinde yemek bıçakları tutan o küçük kızları gördüğümü? Ya da Tawny'nin yüzünü?" Seraphena'ya *thanionlar* hakkında sormalıydım. Kahretsin. "Ve onu nasıl mahvettiğimi düşün."

O öne doğru eğildi. "Sen..."

"Hayır." Elimi havada salladım. "Sen benim hislerim hakkında konuşmak istedin. Benim hislerim böyle. Sen benim hislerimi inkar edemezsin."

Casteel hemen sustu.

Ben de öyle yapmalıyım, ama yapmadım.

"Büyükannemi ilk kez görmenin şokunu konuşabiliriz. Ya da Jadis'in durumunun sorumlusunun kendi kanımdan kanım olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu. Merak ediyorsan, bok gibi bir his."

Derin bir nefes aldı.

"Ama sanırım asıl konuşmak istediğin şey Sotoria," dedim, sesim bu isimde takıldı. "Peki, ben ne hakkında konuşmak istiyorum biliyor musun? Kafanı karıştıran ne? Artık *sadece* Poppy olmamam mı?"

"Ne?" Casteel geri çekildi.

"Kafanı karıştıran şey bu mu?" diye sordum. "Yani, karının onlarca hayat yaşamış olduğunu ve ona takıntılı psikopat bir Ölüm Primal'ı olduğunu yeni öğrendin. Sebep bu olmalı."

Casteel ayağa kalktı. "Öyle değil."

Güldüm, ama sesim tiz çıkmıştı. "Gerçekten mi?" "Tamam, öyle."

Acı veren bir nefes alarak, göğsümün derinliklerinde keskin bir ağrı hissedince kollarımı kavuşturdum. Giysilerim çok dar geliyordu, cildim yapış yapış yapıştı.

"Ama senin düşündüğün gibi değil," dedi, öne doğru adım atarak.

"Peki nasıl düşünüyorum? Cidden." Yan dönerek baktım. Bu gerçek bir soruydu çünkü *ne* düşündüğümü bilmiyordum.

"Bence bu tamamen delilik." Bir adım daha öne çıktı.

"Gerçekçi gelmiyor."

Düşük bir kahkaha kaçtı. "Eh, bu konuda hemfikiriz."

"Ama bu gerçek," dedi. "Ve bunların hiçbiri benim için senin hala Poppy olduğunu değiştirmez."

Alaycı bir şekilde ona baktım. "Gerçekten mi? Primallerin yalan söyleyemeyeceğini sanıyordum?"

Çenesini indirdi. "Yalan söylemiyorum."

"Ya da belki bu *Deminyen* Primalleri için geçerli değildir," diye karşılık verdim, boynum karıncalanıyordu. İçgüdülerim, az önce söylediğim şeyin yanlış olduğunu söylüyordu. Aynı kural *Deminyen* Primalleri için *de* geçerliydi. Ama yalanı tanımlayan şey, insanın düşündüğü kadar siyah ve beyaz değildi. Yarı gerçekler vardı, şekerle kaplanmış olanlar. İyi niyetli yalanlar. Ama hepsi yalanı doğuran motivasyona bağlıydı. *Deminyen* Primaller manipülasyonla beslenen yalanlar söyleyemezdi. "Ya da belki artık Casteel değilsindir?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tek bildiğim şey

Sen..." Kendimi durdurdum, ağzımı sıkıca kapattım. Kendimi utandıracak bir şey söylemek üzere olduğumu hissettim.

"Ne biliyorsun?" diye sordu. "Sakın '*hiçbir şey*' deme."

Ona döndüm. "Hiçbir şey."

Karanlık, gölgeli bir kahkaha attı ve bu kahkaha bende iki farklı tepki uyandırdı — ok farklı nedenlerden dolayı. "Senin fkeni tahrik edici bulmam iyi bir şey."

"Bundan emin misin? Çünkü birkaç dakika önce öyle görünmüyordu."

"Biraz dakika önce, benim ne kadar tahrik olduğumu hissettin," diye karşılık verdi. "Ve merak ediyorsan, şu anda elin benim sikimde olsaydı, aynı şeyi hissederdin."

Onun sözlerinin yarattığı baş döndürücü kızarıklık, en son yapmak istediğim şeyi yapmama neden oldu. Aptal ağzımı açtım. "Hayır, teşekkürler. Gerçekten arka arkaya iki kez reddedilmek istemiyorum."

Casteel tüm boyunu dikleştirdi ve geçen sessiz saniyelerde, masanın altına girip saklanmaktan başka bir şey istemedim.

Ve kendime defalarca yumruk atmak.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, parmaklarımı alnıma bastırdım. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Neyim var bilmiyorum. Samaladığımı biliyorum. Yani, az önce bana hayatı yeniden önemsemenin sebebinin ben olduğumu söyledin." Alnımı ovuşturdum. "O zaman, bunu hiç söylememişim gibi davranabilir miyiz? Tamam mı? Teşekkürler."

"Bunu kabul etmedim."

Bir sürü küfürü yutarak, elimi indirdim. "Lütfen dersem olur mu?"

"Bu, o kelimenin bana hiçbir etkisi olmadığı tek durum." "Harika," diye mırıldandım, saçımı çekme dürtüsüne direnerek. "Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşları çatıldı. "Eskiden kim olduğunu öğrenmenin Eskiden kim olduğunu öğrenmek, sana bakışımı etkiledi mi? Bana hissettirdiklerini?"

Evet diye bağırarak istedim ama bunun yerine omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum." Kollarımı belime doladım. "Ama öyle değil mi?"

"Sanırım..." Derin bir nefes aldı ve elini saçlarına geçirdi. "Sanırım her şeyi mahvettim."

"Hayır," diye hemen reddettim. "Bu senin suçun değil. Benim suçum, yani sen..." Casteel aniden önümde belirdiğinde geri çekildim ve nefesim kesildi. "Tanrım, artık daha da hızlı hareket ediyorsun."

"Evet." Orada durdu, kolları yanlarında, üzerimde yükseliyordu.

Yutkunarak bir adım geri attım ve masaya çarptım. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Bana bakarken göz bebekleri nemlendi. "Gerekliydi."

"Hayır." Eğilip masanın düz kenarını tuttum. "Buraya normal bir şekilde yürüyebilirdin..."

"Hiçbir şey," diye sözümü kesti ve yanaklarımı kavradı. Sesi alçaldı ve incelendi, sonunda dudaklarımın gölgesi haline geldi.

"Senin gözlerine baktığımda gördüğüm şeyi ya da seni düşündüğümde hissettiğim şeyi hiçbir şey değiştiremez."

Ona bakarken sözlerim tükendi.

"Ve seni asla sadece Poppy olarak görmüyorum," diye devam etti. "Gördüğüm tek şey benim her şeyim, benim dünyam olduğunda."

Bir titreme beni sardı.

Casteel alnını benim alnıma dayadı. "Seni her an, tüm varlığımla ihtiyacım olmayan bir an bile yok." Elleri geri kayarak saçlarımı okşamaya başladı. "Ve sen bunu biliyorsun, Poppy."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak. Ve *biliyordum*. "Neden öyle tepki verdiğimi bilmiyorum."

"Onlarca hayat yaşadığını yeni öğrendin," dedi sessizce. "Muhtemelen bununla bir ilgisi vardır."

Dudaklarımdan titrek bir kahkaha çıktı. "Muhtemelen."

"Ve sadece bu değil." Başını kaldırıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Olanları sindirmeden önce seni konuşmaya zorlayarak hata yaptım. Özür dilerim."

Boğazımda takılan titrek bir nefes aldım. "Önemli değil."

"Ama değil," dedi, sesi fısıltı gibiydi. "Böyle bir şey iyi olamaz."

Tek bir kapalı kapının önünde durdum, avucumu soğuk taşa bastırdım.

Ironspire'dan döndükten sonra neden buraya geldiğimi bile bilmiyordum, ama işte buradaydım, başkalarının varlığından bile emin olmadığım bir odanın önünde duruyordum.

Mahzen.

Büyük Salon'daki kürsünün solundaki bir kapıdan giriliyordu ve hizmetçilerin sık kullandığı, dar ve loş bir koridorun sonunda, koridorun ikiye ayrıldığı yerde gizlenmişti.

Ben o yoldan gelmemiştim.

Casteel, Pensdurth'tan herhangi bir haber var mı diye Kieran'la konuşmaya giderken odayı koruyan Delano'nun peşimden gelmesini önlemek için Güneş Odasından gölge adımıyla gelmiştim. Ve Malik'i bulmak için.

Ama Casteel'in Kieran'ı Solar'a çağırmak yerine onun yanına gitmesinin tek nedeni Pensdurth değildi. Ona öğrendiklerimizi anlatmak istiyordu.

"*Kieran'a söylemek ister misin yoksa...*?" Casteel, Wayfair'e döndüğümüzde sordu ve cevabı açık bıraktı.

Kieran'ı habersiz bırakabilirdim. Benim istediğim de buydu. Sotoria meselesini bilen kişi sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi. Ama bu aptalca olurdu. Bu tür bilgileri, bu noktada *herhangi* bir bilgiyi, kendimize saklamak inanılmaz derecede tehlikeliydi. Kieran'ın bilmesi gerekiyordu. Kolis'in yapabileceklerine karşı hazırlıklı olabilmemiz için diğerlerinin de bilmesi gerekiyordu.

Bu yüzden korkakça bir yol seçtim ve Casteel'den ona söylemesini istedim. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Tanrılar bilir, kendimi yine küçük düşürecek ne söyleyecektim.

Böyle bir şey kabul edilemez.

Parmaklarımla pürüzlü kumtaşı blokları taradım, gizli kapının neredeyse görünmez olan ek yerini aradım. Parmaklarım minik boşluğu bulana kadar sadece birkaç saniye geçti.

Isbeth'in açmak için dokunduğu alanları hatırlamak, onu yüzlerce kez, belki de daha fazla izlediğim için kas hafızası gibi geliyordu. Uzanarak, daha küçük taş bloğa bastırdım, beş saniye saydım ve tekrar ittim. Taş parçası titredi, başardığımı

başarılı olduğumu söyledi. Kapıyı ittiğimde taşlar birbirine sürtündü.

Zifiri karanlık boşluğa adım attığımda üzerime serin bir hava esti. Tamamen karanlıkta dururken cildimde küçük kabarcıklar oluştu. Bu alanda ışıkları besleyen elektrik yoktu. Gaz lambaları ve meşaleler vardı, ama muhtemelen haftalar önce yanmışlardı. Yine de meşalelerin yerini hatırlıyordum ve bunun için plan yapmıştım.

Arkamdaki kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Vault'taki anılarımı hatırlayarak, mağara gibi alanı aydınlatan duvarlara dizilmiş düzinelerce meşaleyi gözümün önüne getirdim. Zihnimde iradem şekillenirken Eather kıpırdadı.

Hızla arka arkaya alevlerin yumuşak uğultusu sessizliği bozdu.

Dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. Tanrılar. Çocukken bu yeteneğe sahip olmak ya muhteşem bir şey olurdu ya da bir şeyi yakıp kül etmekle sonuçlanan tam bir felaket.

Gözlerimi açtım. Meşale ışığı şimdi duvarlarda titreyip dans ediyor, mücevher sandıklarının üzerine kehribar rengi bir parıltı saçıyordu.

Her şekil ve boyutta elmaslar. En keskin çim yaprağı renginde zümrütler. Şafak vakti derin mavi gökyüzünü andıran safirler. Süt yeşili bir taş olan Kraliyet Yeşimi ve derin kırmızı rengiyle değerli olan Kan Yakutu gibi nadir mücevherler. Hatta siyah opaller ve meşale ışığına maruz kaldığında siyahtan beyaza dönüşen İkiz Taş bile vardı.

Sandıkların arasında yürüdüm, kapalı kadife kutuları ve sergileme masalarına dikkatsizce bırakılmış mücevherleri geçtim. Sadece mücevher ve takı koleksiyonunda bile çok büyük bir servet vardı.

Wayfair'in altında bulunan ve madeni paraların istiflendiği Vault bölgesinde daha da fazlası vardı.

Böyle bir şey kabul edilemez.

Bu, Carsodonia ve ötesindeki tüm ruhları yıllarca besleyebilirdi. Bunun yerine, burada saklanıyordu. Taşları çıkarmak için sırtlar kırıldı ve hayatlar sona erdi. Paraları basmak için kemikler parçalandı ve etler yandı. Hepsi biriktirmek için, çok azı olanların daha da azına sahip olmasını sağlamak için.

İlerledikçe, Isbeth, Kanlı Taç ve kendime karşı tiksinti duymaya başladım. Mücevherlerle sanki önemsiz ıvır zıvırmış gibi oynadığım anılar beni rahatsız ediyordu. Ama o zamanlar çocuktum ve bu kadar güzel şeylerin değerinin farkında değildim.

Diğerlerinin bunu bilmesini sağlamalıydım ve bunu nasıl kullanacağımızı planlamalıydık.

Çünkü artık burada kalmayacaktı. Tek bir sikke ya da mücevher bile.

Ama şu anda, özellikle tek bir şey için buradaydım.

Merdivene yaklaşırken sağa döndüm ve sandıkların arasında bir kapıya giden bir yol gördüm. Yuvarlak kemerin altından geçtim ve kolu çevirdim, kapıyı ittiğimde ahşap gıcırdadı. İçeri bir adım attım ve durdum, hava kıvrılıp bükülüyordu.

Güller.

Isbeth'in parfümünün hafif kokusunu alabiliyordum.

Böyle bir şey normal olamazdı.

Çenemi sıkarak içeri girdim. Meşaleler emrimle yandı. Isbeth'in tembel ama zarif bir şekilde uzanmış halini hala görebildiğim kadife kırmızı şezlongu ve yıllar geçtikçe sonunda yere ulaşabildiğim, bacaklarım sarkarken oturduğum aynı derecede lüks sandalyeyi geçtim. Bakışlarım yaldızlı tabureye ve yakutlarla süslenmiş makyaj masasına düştü, yüzeyinde safirlerle süslenmiş bir fırça vardı. Onu aldım.

Koyu renkli saç telleri fırça kıllarının arasına dolanmıştı.

Böyle bir şeyin iyi olması mümkün değil.

Onu yerine koyup, makyaj masasının arkasındaki cam vitrine ve içinde aradığım şeye bakışlarımı yönelttim.

Orada, bir zamanlar Kan Kralı'nın tacının durduğu boş raf yoktu. Kan Kraliçesi'nin tacının durduğu raf da yoktu. Onların arasında duran şey vardı. Makyaj masasının etrafından dolaşarak camın önünde durdum.

Kırmızı kadife üzerine yerleştirilmiş, düzensiz kenarları ve sivri uçları parlak gümüş renginde ışıltıyordu.

Yıldız elması.

Böyle bir şeyin olması normal olamazdı.

Kapıdaki küçük topuzu uzattım ve kilitli olduğunu gördüm. Anahtar... Isbeth ya da Hizmetçilerden biri onu her zaman yanlarında taşırdı. Muhtemelen son nefesini verirken de üzerindeydi.

Kalın cam parçalandı ve avucumu yüzeye koyduğumda, parıldayan kırık parçalar şelale gibi yere düşerek tınlayan bir ses çıkardı. İçeri uzandım ve parmaklarımla elmasa bir santim kala durdum. Bir parçam, artık bir mezar olarak düşünmekten kendimi alamadığım bu şeye dokunmak istemiyordu.

Dudaklarımı sıkıştırarak parmaklarımı elmasın etrafına doladım. Vitrinden uzaklaşarak koltuğun kenarına oturdum ve parmaklarımı uzattım. Elmas avucum kadar büyüktü ve yıldız şeklindeydi. Onu yana çevirdim. Sayılır. Ona baktım.

Hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Bir enerji dalgası mı? Bir şeyin parlaması mı? Çünkü eğer onun ruhu da benimse ve bu elmasın içindeyse, bir şey hissetmem gerekmez miydi?

Sadece yıldız şeklinde bir elmas gibi hissettim. Özel bir şey hissetmedim. Ama...

Ama çocukken ona ilgi duymamış mıydım? Isbeth, duruşmaya çıkmadan önce saçını tararken ya da sayısız mücevherlerle uğraşırken sık sık ona bakardım. Onun neyin bu kadar özel olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.

Beni Masadonia'ya göndermeden birkaç yıl önce, Isbeth onu kutusundan çıkarmış, yanıma diz çökmüş ve şöyle demişti: "

Krallığın en güzel şeyleri genellikle pürüzlü ve düzensiz çizgilere sahiptir..."

O zaman onun benim yara izlerimden bahsettiğini anladım.

Ve

güzelliğin genellikle kırık, dikenli ve her zaman beklenmedik olduğunu söylediğinde, benim hakkımda da konuştuğuna inandım.

Ama şimdi, acaba kendinden mi bahsediyordu diye merak ettim.

Çünkü yaptığı onca şeyi yapabiliyorsa, düşündüğümde daha da kırık ve dikenliydi. Ve bu elmasın içinde ne olduğunu bilmediğine hiç inanmıyordum.

Callum ona söylemiş olmalıydı. Ve bu bilgiyle, kehaneti anlayabilmişti.

Parmığımı elmasın pürüzlü kenarında gezdirirken tiksinti ve öfke içimi kapladı. Callum, kız kardeşine yapılanların tekrar tekrar olmasına nasıl izin verebilirdi? Bunun cevabını bilmiyordum. Isbeth'i düşündüğümde de aynı şeyi hissediyordum. Sanırım çaresizlik ve kederin onları tanınmaz hale getirmesine izin vermişlerdi.

Onların kanını nasıl paylaşabilirdim?

Bu düşünce aklıma Millicent'i getirdi. O bunu biliyor muydu? Kehaneti biliyordu, ama *bunu* biliyor muydu? Kafamı salladım. Biliyor olsa bile, ne değişirdi ki? Bu, onun bunu desteklediği anlamına gelmezdi. Sonuçta o da benim gibi, biz doğmadan çok önce kurulmuş bir tahtada hareket eden bir piyondur. O, İlk Kız olarak tasarlanmıştı...

Çünkü kehanette öyle yazılmıştı.

Sessiz Mahzen'de otururken, Isbeth'in muhtemelen ikinci bir kızına ihtiyacı olduğu için Millicent'i doğurduğu aklıma geldi.

Sert, kısa bir kahkaha attım. Tanrılar. Bu çok açıktı, ama biz Isbeth'in planının Millicent ile ters gittiğini varsaymıştık. Casteel'in çok zayıf olması nedeniyle Yükselme'ye ulaşamadığını ve benimle tekrar denediğini.

gerçekte, ilk ölümlüden doğan iki kız çocuğuna ihtiyacı vardı.

Yine de Millicent'i kurtarmıştı.

Ancak Millicent ve benim asla bilemeyeceğimiz şey, kızını şu ayet nedeniyle kurtarıp kurtarmadığıydı —*Birlikte, sonun başlangıcını müjdeleyerek krallıkları yeniden kuracaklar*

Bu yüzden Millicent'in hayatta kalması gerektiğini biliyordu. Yoksa bunu aile sevgisi gibi bir şeyden mi yaptı? Muhtemelen ilkiydi, ama bu, ayetin Millicent ve benimle ilgili olduğu varsayımına dayanıyordu.

Her halükarda önemi yoktu. Çünkü sonuçta Isbeth, Kolis'in kızlarından birini almaya gelebileceğinden emin olmuştu. Ve tanrılar, bu...

Bu iğrençti. Her şey iğrençti.

Yavaşça nefes verip elimi indirdiğimde elmasın yüzleri parıldadı. Bunların hepsi nasıl olabilirdi?

Daha da iyisi, Eythos neden Sotoria'nın ölmesini ve ölü kalmasını sağlayacak bir yol bulmamıştı? Gözlerim birden açıldı. Eğer bulmuş olsaydı, ben burada olmazdım.

Ve tanrılar, bu kafamı karıştırdı.

Uyandığımdan beri kendimi farklı hissetmemin sebebinin bu olabileceğini fark etmek de öyle. Başka biriymişim gibi değil, ama... *değişmiş gibiydim*.

Kolis'in takıntısının nesnesi olduğum gerçeği de öyle. Dürüst olmak gerekirse, keşke sadece közleri alıp beni öldürmek isteseydi. Bu, diğer seçeneğe tercih edilirdi. Çünkü bu...

Bu, gördüğüm parmaklıklar ve Kolis'in Sotoria'ya yaptıkları aklıma geldi. Teerman, onun dersleri ve hatırlamadığım şeyler, hatırlamama *izin vermediğim* şeyler aklıma geldi.

Kıpırdanarak, derim ürperirken elimi elmasın etrafında sıktım. Kaşındı. Sanki bu

bu şekilde kirlenmiş hissini ortadan kaldırılabilmış gibi. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını kanıtlayabilirmiş gibi. Onun sevgisi, onu öldürmek zorunda kalmamın sebebiydi - kaderlerin bahsetmediği bir şey.

Böyle bir şeyin normal olamayacağını düşündüm.

Ama önemi yoktu.

Çünkü Seraphena, onun benim için geleceğini söylerken doğruyu söylemişti. Ve geldiğinde ne olacağını görebiliyordum.

Ölüm getirecekti.

Stonehill'e çoktan getirmişti. Ama bu sefer, hiç tanımadığım, adlarını hiç duymadığım insanlara karşı olmayacaktı.

Kolis, hastalıklı takıntısı yüzünden, değer verdiğim herkese ölüm getirecekti. Bu yüzden insanlar çoktan ölmüştü. Daha fazlası da ölecekti.

Bunu çok net görebiliyordum, sanki bir vizyon gibi. Ve bu...

beni *dehşete düşürdü*.

Değer verdiğim insanlar ölecekti. Birleşme'ye rağmen öleceklerdi. Hayatta kalmaları garanti değildi. Peki ya ben? Onlarla birlikte ölürsem *şanslı* sayılırdım. Acı ve kaygan bir şey göğsümü sıkıştırdı.

Korku.

Bunu ben seçmedim.

Eythos'un kararlarında ya da *annemin* planlarında benim söz hakkım yoktu. Eythos hayatımı elinden alıp onu bir silaha dönüştürmeye karar vermişti. Annem ise hayatımı elinden alıp intikam aracı olarak kullanmayı planlamıştı.

New Haven'da kendimi seçene kadar tüm hayatım böyleydi. Deneyimler yaşamayı seçtim. Sevmeyi. *Yaşamayı*. En azından, naif bir şekilde buna inanıyordum. Ama bunların hiçbirisi bir seçim miydi? Yoksa kader miydi? Kader miydi?

Bu olasılık beni etkilememeliydi. Buna alışık olmalıydım. Ama etkiledi. Stonehill'den beri hissettiğim öfke, sakladığım yerden dışarı çıktı.

sanki sonsuzluklar boyunca yanan alevlerin dumanı gibi içimden geçti. Özü de onu takip etti, kıvrılıp uzadı.

Böyle bir şey normal olamaz.

Gözlerimi açtım, nefes almaya zorladım kendimi, sonra avucumda duran Yıldız'a baktım. Onun bir mezar gibi olduğunu söylediğimde yanılmıştım.

Orası bir hapishaneydi.

Parmaklarım elmasın pürüzlü kenarlarını kavrarken, içimdeki öz sıcak bir şekilde atıyor, damarlarım alev alıyordu.

Öfke göğsümde ağır ve sıcak bir şekilde yerleşirken, elimden yoğun, siyahımsı gümüş-altın bir parıltı fişkırdı. Her nefesimi ve kalp atışımı keskinleştirdi, ta ki elmas keskin bir çatırtıyla parçalanana kadar.

Elimi açtım. Yıldız'ın kalıntıları parmaklarımın arasından kayarak, uzaklardaki meşale ışığını geçici, soluk bir parıltıyla yakaladıktan sonra toz olarak yere düştü.

Böyle bir şey kabul edilemez.

Bu sözlerin gerçeği içime işledi. Ama öyle olmak zorundaydı.

Çünkü bununla ilgili her şeyin, göğsümdeki o sıkışık, ağrıyan yerden yükseldiğini hissedebiliyordum. Boğazımı yakıyor ve gözlerimi acıtiyordu. Ve bir kez serbest kaldığında, tüm bunların *ne* kadar *kabul edilemez* olduğuna dair her düşünce ve duygu beni ezip geçecekmiş gibi hissettim. Sanki kendimi kontrol edemeyecektim. Ve bu zayıflıktı, değil mi? Bunu göze alamazdım. Şimdi değil. Eğer buna izin versem, yıkıcı olurdu.

Kendimi toparlamalıyım.

Korkmamalıyım.

Güçlü olmalıyım.

Cesur.

İyi olmak zorundaydım.

BÖLÜM 41

POPPY

"Poppy?"

Delano'nun sesi beni irkitti ve birkaç kez gözlerimi kırdım. Yine cam duvarın önünde durup, Sorrow Kayalıkları'nın gri, kayalık yüzüne bakarken, keskin bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Delano.

"Evet," dedim, kalbim çarpıyor olsa da ve orada ne kadar süredir durduğumu bilmesem de. Vault'tan döndüğümünden beri mi? Şakaklarımı ovuşturup ona döndüm ve zorla gülümsedim.

Kapının eşiğinde duran Delano'nun kış gökyüzü gibi gözleri endişeyle doldu. "Emin misin? İki kez adını seslendim."

"Üzgünüm. Dalgınlık etmiş olmalıyım."

Delano ağırlığını kaydırды, tereddütleri belliydi. "Başın ağrıyor mu?"

"Hayır." Onun rahatladığını hissedince elimi indirdim.

"Sadece bir şeyi hatırlamaya çalışıyordum."

Başını eğdi. "Şakaklarını ovmak yardımcı oluyor mu?"

"Pek sayılmaz." Güldüm. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Cas'ı beklerken biraz arkadaşlık hoşuna gider diye düşündüm." Bir an durdu ve gülümsemem daha samimi hale geldi. "Özellikle de geri döndüğün için."

Gülümsemem dondu.

"Evet," dedi, çenesini eğdiğinde alnına beyaz sarı bir saç teli düştü. "Bütün bu zaman boyunca Solar'da olmadığını biliyorum."

Kahretsin.

"Nasıl anladın?" diye sordum.

Omzunu kaldırdı.

Ona baktım. *Notam* o kadar hassas değildi, ama Delano her zaman farklı olmuştu.

Culling'e girmeden önce bile *notamı* fark etmiş gibiydi.

"Neye bakıyordun?" diye sordu, beni düşüncelerimden kopararak.

"Sanırım Kayalıklar ve Karanlık

Kızılağaçlar." Kafasını tekrar eğdi.

"Karanlık Kızılağaçlar mı?"

"Ormanı." Dönüp uzaktaki karaağaçları işaret ettim. "Ian onlara öyle diyordu."

Delano merakla yüzünü buruşturarak ilerledi. "İlginç. Biz de onlara benzer bir isim takmıştık."

Kaşlarımı kaldırdım. "Güneş ışığının içlerine nüfuz edemediği için mi?"

"O da var, ama daha çok... tuhaf bir hava yaydıkları için," dedi, onlara bakarak. "Kötü olduğu için değil, sadece... hoş karşılanmadıkları için. Sanki zaten işgal edilmiş gibiler."

Bir şaşkınlık dalgası beni sardı. "Kurtadamlar ruhları hissedebilir mi?"

Bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Onlara eşlik eden doğaüstü olanı hissedebiliriz.

Bazen, hissettiğimiz şeyin bu olduğunu her zaman bilemeyiz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu soruyu yarı şaka yarı ciddi sormuştum. Dikkatim tekrar Karanlık Kızılağaçlara kaydı. Tawny bir keresinde orada bir ruh gördüğünü söylememiş miydi?

Tawny.

Ona yaptıklarımı anlatmak zorunda olduğumu düşününce göğsüm parçalanıyor gibiydi. Birisi

Birinin ruhunu aldığını itiraf etmek nasıl bir şeydi? Daha da iyisi, ilk gerçek arkadaşına, sonunda içten içe çürüyecek ve ruhu olmadan canavarca bir şeye dönüşeceğini nasıl söyledin?

Delano'nun bakışlarını hissederek, düzensiz bir nefes aldım. "Ian bana ormanın, öbür dünyaya geçip yargılanmaktan korkan ruhlarla dolu olduğunu söylemişti."

"Gerçekten mi?" Delano başını geriye eğdi. "Bir şeyin peşinde olabilir. Muhtemelen hissettiğimiz şey budur."

Artık oraya asla girmemek için daha fazla nedenim vardı.

"Bazen Ian'ın bir kısmı kahin miydi diye merak ediyorum," dedim başımı sallayarak. "Bana o kadar çok şey anlattı ki, ben bunların sadece fantastik hikayeler olduğunu düşünüyordum ama şimdi doğru olduğu ortaya çıkıyor."

"Belki de öyleydi." Delano vücudunu bana doğru çevirdi. "Leopold ve Coralena onun ebeveynleriydi, değil mi?"

"Evet, ama..." Ama ne? Kaşlarımı çattım. Bir şeyi unutmuşum gibi hissediyordum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Bana öyle söylendi. Ama açıkçası emin değilim."

"Millicent biliyor mu acaba?"

Dudaklarımı sıkıştırdım. Biliyor olabilir. Ona sorabilirim. Tabii onu bir daha görürsem. O anda aklıma oldukça... korkunç bir şey geldi.

Eythos benim büyük büyükbabamdı, yani Kolis benim büyük büyük amcamdı. Bunu zaten biliyordum, ama Sotoria olayını öğrenmeden önceydi.

Üst dudağım tiksinti ile kıvrıldı. Kolis bunun farkında mıydı?

Bu önemli miydi?

Muhtemelen hayır. İğrenç.

Bu düşünceleri kafamdan silkeledim ve Delano'ya baktım. Meraktan adeta titriyordu.

"Bu sabah kar yağdığını fark ettin mi?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. "Ne? Kar mı yağıyordu?" "Şey, hafifçe yağıyordu," diye cevapladı. "Ama evet."

"Burada hiç kar yağmaz," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak. "Kar yağacak kadar soğuk muydu ki?"

"Sanmıyorum," dedi Delano. "Ama yine de, benim soğuğu hissetmem için hava çok soğuk olması gerekir." Kollarını kavuşturdu. "Sanırım bu daha çok istikrarsızlık meselesi."

Ona merakla baktım. "Kieran bize anlattı."

"Oh," diye mırıldandım, bunun ne zaman olduğunu merak ederek.

Stonehill'den önce miydi, yoksa daha yakın zamanda mı? Sanki çok fazla şeyi kaçırmışım gibi hissettim. "Sanırım sadece hava durumu..." Dudaklarımı büktüm. "Ve güneşin yolu etkilenmiş olması iyi bir şey."

"Evet," dedi Delano. "*Sadece* güneşin yolu."

Onun bu sözleri beni güldürdü. "Sanırım öyle söylememeliydim."

Gözleri benimkilere kaydı. "Onun hakkında soru sormak için can attığımı biliyorsun," dedi, sesi fısıltıya dönüştü.

"Seraphena?"

" dedi, sesi fısıltıya dönüştü. "Seraphena mı?"

Gözleri ilgiyle parladı. "Evet."

"Sor bakalım," dedim, konuyu değiştirmesine sevindim.

"Nasıl biriydi?"

"O..." Uygun bir sıfat bulmaya çalışırken durakladım.

"Casteel muhtemelen huysuz derdi. Ben ise açık sözlü derdim.

Ve..." Yine kaşlarımı çatarak sözümü yarım bıraktım.

"Tamam. Belki biraz huysuz."

Delano'nun gözleri büyüdü.

"Casteel'e karşı," diye hemen ekledim. "Aralarında... yanlış anlaşılmalarda oldu. Ama aslında hoştu ve beklediğim gibi değildi."

"Ne bekliyordun?"

"Akıcı bir elbise giymiş, ruhani bir varlık," diye cevap verdim bir süre sonra. "Ama benim gibi giyinmişti ve liman işçisiyle yarışacak kadar küfürbazdı."

Delano buna gülümsedi. "Normal biri gibi geliyor."
"Şaşırtıcı bir şekilde," dedim. "Bu alemde uzun süre
kalamayacağını

bu alemde uzun süre kalamayacağını söyledi.
ona geri dönmek için *notam*.

"Bunu duyduğuma şaşırmadım. Burada
hissedebiliyordum," dedi, kollarını açıp göğsüne dokunarak.
"Seninkinin hemen yanında."

Merak uyandı. "Farklı hissediliyor mu? Benim *notamım* ve
onunki?"

Kaşları saçlarının kenarlarının altında çatıldı. "Onunki...
sıcak ve tazeydi."

"Taze mi?" Ona baktım. "Ben taze değil miyim?"

"Öyle demek istemedim," dedi, dudakları seğirerek.
"Demek istediğim... *notam* taze hissettiriyor. İlkbaharın ilk
rüzgarları gibi. Kesilmiş çimen ve leylaklar. Hafif. Seninki
daha topraksı ve sıcak.

Daha ağır." Benim kaşlarım çatıldıkça o da başını eğdi. "Tabii
sen deli değilsen... cinayet işleyecek kadar deli. O zaman, evet,
o başka bir şey."

Belki de sormamalıydım. "O
zaman buz gibi sıcak hissedilir."

"Peki." Bunu kabul ettim. "En azından çürüme ve
bozulmayı düşündürmüyor."

Delano güldü.

Sesini duyunca dudaklarım kıvrıldı ve kendimi onun
profilini incelerken buldum. Yine Karanlık Kızılağaçlara
bakıyordu. Düşüncelerim kız kardeşine yöneldi. Ondan hiç
bahsetmezdi. Başka kardeşi olup olmadığını bile
bilmiyordum. "Erkek kardeşin var mı?" diye sordum.

"Bir erkek kardeşim var. Ronan," diye cevapladı, hafif
gülümsemesi kayboldu. "Ve bir kız kardeşim."

"Preela mı?" diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere kaydı ve sonra kısa bir kahkaha attı.
"Bunu bilmen şaşırtıcı değil. Cas mı söyledi?"

Kafamı salladım. "Onun Malik'in bağlanmış kurt olduğunu biliyordum, ama Padonia'da Malik'i seninle gördükten ve daha sonra onunla konuştuktan sonra onun senin kız kardeşin olduğunu anladım." Ellerimi birleştirdim, boğazım kurumuştu. Delano'nun, Jalara onun hayatını almadan önce nasıl öldüğünü ve ona ne yapıldığını bilmediğini umuyordum. Hançerin sarılı olduğu alçak masaya bakarak derin bir nefes aldım. "Malik bana başka bir şey daha söyledi."

"Bunun ne olabileceğini sadece tanrılar bilir," diye şaka yaptı, ama ben gülümsemeye çalışırken gözleri hafifçe kısıldı. Omuzları dikleştirdi. "Sana ne söyledi?"

Ağzımı açtım, kapattım, sonra derin bir nefes aldım ve hançere doğru yürüdüm. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Endişelenmeye başlıyorum." O da peşimden geldi.

Sarılı hançeri elime alırken durumu daha da kötüleştirdiğim için kendime lanet ettim. "Vikter'in bana hediye ettiği kan taşı hançeri... Coralena'nın onu Leopold'a verdiğini biliyorum, ama Vikter'in eline nasıl geçtiğini bilmiyorum." Leopold'u hiç görmediğini söylediğinde ona sormalıydım. "Bütün bunların arkasında kaderlerin parmağı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Derin bir nefes alıp Delano'ya döndüm. "Sapını yapmak için kullanılan kemik mi?" Onun bakışlarıyla karşılaştım ve bir şeyin farkına vardığını gördüm. "Preela'ya aitti."

Delano'nun dudakları açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Malik bana söyleyene kadar bilmiyordum." Sarılmış hançere baktım. "Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl olduğunu hiç düşünmemiştim, ki bu... şey, benim için çok kötüydü.

Ama öğrendiğimde..."

"Ben..." Delano boğazını temizledi. Sonra konuştuğunda sesi kalınlaşmıştı. "Bu yüzden gölge taşı hançeri kullanıyordun."

Başımı salladım ve gözlerime baktım. Gözleri cam gibi parlıyordu.

Tanrım, eğer ağlamaya başlarsa, ben de gözyaşları içinde çöküp kalırım. "Onunla ne yapmamı istediğini bilmek istedim."

Delano birkaç kez gözlerini kırptı, bakışları elimde tuttuğum şeye indi. "Poppy..."

"Ne yapmak istersen kabulüm," diye aceleyle devam ettim ve ona sarılı hançeri uzattım. "Saklamak ya da yakmak istersen... ne olursa olsun."

Göğsü hızla yükseldi. "O sana ait." Kafamı salladım. "Hayır, değil."

"Vikter sana verdi ve onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Başını kaldırdı. "Onunla ilgili sahip olduğun tek fiziksel hatırayı senden alamam." Gülümsedi. "Onu kaybetmek seni üzecektir ve ben bunu isteyemem."

Gözlerim doldu çünkü... Tanrım, bu anda *benim* hislerimi nasıl bu kadar önemserdi? Delano... O çok saf biriydi.

"Vikter'le ilgili anılarım var ve onlar bundan çok daha önemli," dedim ona, içtenlikle.

"Benim de kız kardeşimle ilgili anılarım var," dedi sessizce, yaklaşarak.

"Biliyorum. Ama bu? Bu bana ait değil, Delano. Eğer istemiyorsan, anlarım. Ama bir daha kullanmayacağım." Aklımda onun görüntüsü belirlediğinde, kar beyazı kürkü kanla lekelenmiş, düzensiz bir nefes aldım. "Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşinle hiçbir ilgisi olmasa bile, bundan sonra onu bir daha kullanabileceğimi sanmıyorum..." Sesim kısıldı ve tekrar nefes almam gerekti. "Sana zarar vermek için kullanıldıktan sonra. Yani, sen al ya da alma, ben ya da başka biri onu bir daha asla kullanmayacak."

"Poppy." Adımı tekrarladı, bu sefer sertçe.

Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık, sonra elini benimkinin üzerine koydu. Gözlerini kapatırken vücudu hafifçe titredi.

"Ben alırım," diye fısıldadı.

Parmaklarımın arasını açtığımda, Casteel'in yakınlarda olduğunu belirten bir farkındalık dalgası hissettim. Delano hançeri elimden aldığı anda dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedim.

"Biliyorum." Paketi göğsüne sıkıca bastırarak kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Bununla ne yapacağım bilmiyorum," dedi, nefesi başımın üstünü okşarken, "ama bir seçeneğim olduğu için çok minnettarım."

Delano eğilip alnıma bir öpücük kondurduğunda nemli kirpiklerimi kırptım.

Geri çekildiğinde, dudaklarında eğri, tatlı ve çocuksu bir gülümseme belirdi. Hiçbir şey söylemeden ayrıldı; yalnız kalmak istediğini düşündüm. Benim de buna ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldım, kendime ait birkaç dakikam olduğu için minnettardım. Gözlerimin altını silerken boğazımdaki acıyı hafifletmek umuduyla birkaç kez derin nefes aldım. Kollarımı indirip ellerimi salladım, bakışlarım odanın içinde dolaştıktan sonra cam duvara ve onun ötesindeki gri Kayalıklara takıldı.

Öldüğüm yer.

Bu düşünce bana çok... yanlış ama aynı zamanda doğru geliyordu. Camın önüne küçük bir adım attım...

Bir farkındalık içimi kapladı ve dikkatimi Kayalıklardan uzaklaştırdı. Hem Casteel'i hem de Kieran'ı hissettim, ama sadece ikincisi kapıda belirdi. Gözlerim kış mavisi gözlerle buluştu.

Kieran odaya girdi ve durdu. Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. "Cas bana söyledi."

Gülümsedim. En azından öyle yaptığımı sandım. "Bunu beklemiyordun, değil mi?"

"Sen bekliyor muydun?"

Sorduğu soru çok basitti, ama cevap boğazımda takıldı. Yutkunarak pencereye ve Kayalıklara döndüm. Sayısız kez yeniden doğduğumu öğrenmeyi mi bekliyordum? Hayır.

Ama uyandığım andan itibaren, hatta belki de ondan önce, *bir şeylerden* şüpheleniyor muydum? Evet.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Ama önemli değil."

"Haklısın."

Onun cevabı bakışlarımı tekrar ona çevirdi.

Kieran aramızdaki mesafeyi aştı ve kollarımı kavradı. Çenesini indirirken gözlerini benden ayırmadı. "Poppy," dedi, normalde düz olan sesi sert ve alçaktı. "Sen busun. Her zaman da öyle olacaksın. Ve önemli olan tek şey bu."

Göğsümdeki gerginlik azaldı, çok değil ama biraz. Ve o anda, bu yeterliydi. "Teşekkür ederim," dedim, sesim titriyordu.

Kieran cevap vermedi. Sanki söyleyecek başka bir şey kalmadığını hissetmiş gibiydi. Nefesim, içime çöken bir tür ihtiyat ve kemiklerime işleyen kederin karışımıyla kesik kesikti. Hayır, sadece keder değildi. *Acı* çekiyordum. Cildimi donduran acı bir soğukluktu. Geldiği gibi çabucak kayboldu. Başımı kaldırdığımda Kieran'ın bakışlarıyla karşılaştım. Ben duyularımı açtığımda, gözlerine tam ulaşmayan küçük bir gülümseme attı. Kieran'ın kalkanı açıktı, ama ben zayıf bir hüznün izi ve neredeyse acı bir ihtiyat izi yakaladım. Ama hissettiğim şey daha güçlüydü. Daha yoğundu. *Tanıdık*. Hissettiğim şey Kieran'dan gelmiyordu. Geri adım attım ve kapıya doğru baktım.

Casteel orada duruyordu, ağzını saran gerginlik dışında yüz hatları pürüzsüzdü.

O acı ondan geliyordu. Ve tanıdık gelmesinin nedeni, Masadonia'da ilk tanıştığımızda da hissetmiş olmamdı. Her alaycı sözün ve gülümsemenin altında her zaman var olan aynı acıydı. Kardeşi için neredeyse sürekli hissettiği acıydı.

Ama Malik, biraz önce Casteel'den kısa bir süreliğine algıladığım şeyin kaynağı değildi. Olamazdı.

Ona doğru adım attım.

Gerginlik ağzından kayboldu. Ben konuşmadan, o konuştu. "Malik bizi bekliyor."

Carsodonia'da yılın bu zamanına rağmen hava serindi, Luxe'nin derinliklerindeki geniş bir cadde boyunca ilerliyorduk.

Ahıra varmadan önce Casteel'e iyi olup olmadığını sormuştum. Bana iyi olduğunu söyledi. Ona inanmadığımı belli olunca, çukur olmayan bir gülümseme ve yumuşak, tatlı bir öpücükle karşılık verdi.

O da bana o soruyu sorduğumda benim yaptığım şeyi yapmıştı. Beyaz bir yalan söylemişti. Benim bunu ne kadar sık yaptığımı düşünürsek, ona kızamazdım, ama onun ıstırabının ardındaki neden aklımdan çıkmıyordu.

Bunun neyle ilgili olduğunu bildiğimden korkuyordum. Ya da kiminle. Kieran.

Bizimle seyahat etmemiş, bunun yerine geride kalıp generallerle halka açık bir konuşma düzenlemeyi tartışmayı tercih etmişti. Aklıma gelen ilk şey, uyanmadan önce böyle bir şeyin daha önce hiç olmadığını.

Aralarında, üçümüz arasında olan her neyse, Seraphena'nın gelişiyle bir anlığına arka plana düşmüştü. Ama Casteel konuşmayı kabul etmişti. Ve bu, elimizdeki işi bitirir bitirmez gerçekleşecekti. Sessiz bir sokağın sonunda bulunan görkemli bir evin dairesel giriş yoluna vardığımızda, kendime ya da ona dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğimi söyledim.

Çünkü onunla Kieran arasında ne olduğunu, bu kadar derin bir acıya neden olabilecek ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

bir tür kalp ağrısı.

Setti yavaşladı, bu da benim çevreme odaklanmamı sağladı. Birkaç at, araba garajının sığınağının altındaki bir bağlama direğine bağlıydı; bunlardan birinin üzerinde bir general ya da komutanın altın ve beyaz renkli eyeri vardı.

"Güzel ev." Bize katılan Delano, evin fildişi rengi taş cephesine ve verandaya çıkan geniş basamakları çevreleyen süslü sütunlara baktı. Ahırların dışında ona katıldığımızda gözlerinin hafif kızarıklığı ve hâlâ devam eden hüznü mırıldanması dışında, iyi görünüyordu.

"Buradaki tüm evler güzel," diye cevapladı Casteel, Setti'yi durdurarak. "Croft's Cross'un aksine."

"Garden District'in bu bölümünde sadece en zengin ölümlüler yaşıyor. Evlerin çoğu Yükselmişler tarafından işgal edilmiş durumda. Diğer bölgelerde Yükselmişler yaşamıyor," dedim. "En azından hatırladığım kadarıyla."

"Bu değişmedi." Malik attan indi.

"Henüz," diye mırıldandım, Casteel Setti'den inerken bakışlarım caddenin karşısındaki evlere kaydı.

Birçok ev yakında boşalacak ve bu da Croft's Cross'un daracık sınırlarını büyük ölçüde hafifletecekti. Bu düşünce beni biraz daha iyi hissettirdi, çok az da olsa.

Pelerininin kapüşonunun yerinde kaldığından emin olduktan sonra, Setti'nin sırtından atladım ve Casteel yardım etmek için döndüğünde ayaklarımın üzerine indim.

"Sana yardım edebilirdim."

"Biliyorum." Uzanarak yanağına öpücük kondurdum. Ya da kondurmaya çalıştım. Sonunda başlığını öptüm.

Geri adım attım ve merdivenlere doğru yürüdüm. Malik çoktan kapıya varmıştı. Merdivenlerin iki yanındaki iki büyük vazo önünden geçerken, bakışlarım solmuş çiçeklere kaydı ve sonra verandanın tavanından sarkan sepetlere yöneldi. Sapları yanlara sarkmış, bitkiler açıkça susuz kalmıştı.

"Peki, bize ne göstereceksin?" diye sordu Casteel kardeşine.

Malik kapıları açtı. "Beni izleyin."

Delano ve Casteel içeri girerken birbirlerine baktılar. Hoş bir koku burnuma geldi.

"Bu koku." Delano, arkamızdaki kapıyı kapatırken kokladı. "Elma ve tarçın mı?"

"Yükselmişlerin yaşadığı bir ev için şaşırtıcı derecede... ev gibi," dedim.

Malik avizenin altından geçerek merdiven boşluğunun gölgeli köşesindeki bir kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtığında, neden aşağı kata indiğimizi anladığım için gerildim. Bize bir şey değil, *birini* göstermek istiyordu.

Elim refleks olarak uyluğuma ve Solar'dan ayrılmadan önce alıp oraya sakladığım gölge taşı hançere gitti. Zor durumda kalırsam ona gerçekten ihtiyacım olacağı için değil. Gerekirse bu evi yerle bir edebilirdim.

"Yükselmiş Koliler kurudu," dedim, Casteel'in arkasından lambalı merdivene girerken ve Yükselmişlerin evine girerken hissettiğim tedirginliği atmaya çalışırken. "O evler buraya yakın mıydı?"

"Birkaç cadde geride," diye cevapladı Casteel.

Merdivenler bir tür fuayeye açılıyordu ve kapalı, renkli semsiyelerin ve narin, ipli çantaların yanında asılı şapkalar gördüm. Bu kadar... normal bir manzara rahatsız ediciydi.

Malik önündeki kapıları açtı ve duvarları ve tavanı altın rengi sarmaşıklarla süslenmiş geniş bir salon ortaya çıktı. Daha önce gördüğüm kadın Descenter, açık bir kemerin önünde bekliyordu. Onu görünce şaşırdım.

Casteel'e baktım. Kaşlarını çattı ve sessiz kaldı, ama benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Descenter'ı bulmayı en son beklediğim yer burasıydı.

Derin bir nefes alıp, zihnimi boşaltarak ilerledim. Bu konunun ne olduğuna odaklanmam gerekiyordu.

Casteel ve ben yaklaşırken Helenea başını eğdi, gergin bakışları Malik'e, sonra da sanki birini arıyormuş gibi arkamıza kaydı.

"Helenea ile daha önce tanıştığını duydum," dedi Malik. "Evet." Casteel tek kelimeyi kaşlarını kaldırarak yavaşça söyledi.

Söz almadan önce, büyük odada gördüğüm şey dikkatimi dağıttı ve kafamı karıştırdı.

Ve Helenea sessizce arkamızdaki kapıyı kapatırken, bu durumdan etkilenen tek kişi ben değildim.

Mekan, sanki güneş ışığıyla yıkanmış gibi görünüyordu. Bu yanılsama, duvarlar boyunca boyanmış pencereler, yumuşak mavi gökyüzü ve boyalı çerçevelerin içine çizilmiş kalın dallı meře ağačları tarafından yaratılmıştı. Tavanın parlak ışıkları, sanki yeraltında değil de, yukarıdaki bir odada olduğumuzu hissettiriyordu.

Ben odayı tararken, hem Casteel hem de Delano durdu. Emil'i yanan şöminenin yanında, koyu renk pantolon ve bol gömlek giymiş bir erkekle konuşurken gördüm. Oldukça önemli bir konuşma yapıyor gibiydiler ve bizim geldiğimizi fark etmemişlerdi. Birkaç Ascended daha masanın etrafında oturmuş, bir tür kart oyunu oynuyorlardı. Parlak, koyu renk bukleleri ve soğuk kahverengi tenli bir kadın, kanepenin köşesine kıvrılmış, dikkatini kucağındaki kitaba vermişti. Hiçbiri ince ipek giysiler giymiyor ya da gösterişli mücevherler takmıyordu.

Bu Yükselmişler, Wayfair'de veya Oak Ambler'daki Castle Redrock'ta gördüklerime hiç benzemiyorlardı. Hatta Masadonia'dakilere bile. *Sıradan* görünüyorlardı.

Malik boğazını temizledi.

Karşımızda, Emil'in başı, erkek Yükselmiş olan dönüp hareket etmeyi bıraktığında birden yukarı kalktı. Kart oyunu durdu. Kadının kucağındaki kitap unutuldu. Hepsi karanlık gözlerle bakıyorlardı ve onlardan hiçbir şey hissedemesem de, gergin ya da korkmuş oldukları belliydi.

Hızla Casteel'e baktım ve onun odanın içinde etrafına bakındığını gördüm. İleri adım atarak, başlığımı indirmek için uzandım. "Merhaba," dedim, çünkü gerçekten başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Yükselmiş olanlar hemen harekete geçti. Hepsi. Ben donakaldım, ama Delano, sanki saldırı yapacaklarını düşünüyormuş gibi, elini kılıcına koyarak öne çıktı.

Saldırmadılar.

Hepsi bir dizlerini yere koyarak başlarını eğdiler ve bir elini göğüslerine, diğerini kalın halıya koydular.

Ben bakmaya devam ettim.

"Bu... beklenmedik bir durum," diye mırıldandı Casteel.

"Onlara bunun gerekli olmadığını söyledim," dedi Emil. "Muhtemelen durumu daha da garip hale getireceğini söyledim. Ama işte buradayız. Kimse beni dinlemiyor."

Delano başını eğdi ve Atlantiyalıya bakarak

Malik yana doğru adım attı. "Sizi tanıştırayım. Bu, hepinizin bildiği gibi Kraliçe Penellaphe." Kendime böyle hitap edildiğini duyunca irkildim; buna *asla* alışamayacaktım. Malik Casteel'e döndü. "Ve bu da kardeşim Casteel. Kral."

Casteel öne çıkıp başlığını indirdiğinde, Yükselmişlerin birçoğu titredi.

"Bu Mira," dedi Malik, elinde kitap ve koyu renk bukleleri olan kadına başını sallayarak. "Sarışın olan Raina." Kart oynayan kadın selam vermek için elini kaldırdı. "Onun yanında Regis var," diye devam etti Malik, Emil'in konuştuğu erkeği işaret ederek. "Diğer iki erkek Everett ve Wesley. Ve..." Malik öne eğildi ve odanın arkasına, koyu kahverengi saçlı, geniş omuzlu bir erkeğin diz çöktüğü yere baktı. "O da Heath."

"Majesteleri," dedi Mira, bakışlarını bana çevirerek. Başı hâlâ eğikti. "Sizinle tanışmak bir onur."

Casteel yavaşça bana baktı.

Kafamı salladım. O ne yapacağını bilemiyorsa, *benden* ne yapmamı beklediğini hiç bilmiyordum. "Şey... teşekkürler?" dedim ve hemen utandım. Kafamı tekrar salladım ve kendimi toparlamayı başardım. "Özür dilerim, ama bizimle tanışmak sizin için neden bir onur?"

Yükselmiş olan kadın başını kaldırdığında, basit bir süveterle süslenmiş omuzlarına koyu renkli bukleler döküldü. "Biz Yükselmiş olabiliriz, ama siz *bir tanrısınız*. Bu bir onur." Bir süre durdu. "Özellikle de hiçbirimiz bir tanrıyı görebileceğimizi düşünmediğimiz için."

Birkaç kişi başını salladı.

Sanırım bu mantıklıydı.

"Kalkabilirsiniz," dedi Casteel, Yükselmişler itaat ederken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Sessizlik odayı doldururken, onlar karşımızda duruyorlardı.

Sonunda Mira tekrar konuştu. "Bizi ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederiz." Kitabı karnına sıkıca bastırdı. "Size teşekkür etmek istedik."

"Hepinize," diye ekledi koyu saçlı Regis, zeytin rengi teninde tipik sıcak, altın rengi alt tonlar yoktu.

Ben gerildim. "Ne için?"

"Başkenti ele geçirdiğiniz için," dedi.

"Ve Kan Kraliçesi'ni öldürdüğünüz için mi?" diye sordu Casteel. "Özellikle onun için." Raina başını salladı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Bundan... mutlu musunuz?" "Evet," diye cevapladı Everett, hevesle başını sallayarak.

"Son derece."

Odaya hafif bir esinti bile girse düşeceğime emindim. Düşüncelerimi toparlamam birkaç dakika sürdü. "Neden rahatsız olmadığını bize söyleyebilir misin, Mira?"

Malik'e baktı ve Malik başını salladı. Helenea kadar gergin görünüyordu. Boğazını temizledi. "Bir zamanlar, onun ölümünü öğrendiğimde üzüldüm, hepimiz üzüldük." Birkaç kişi onaylayarak başını salladı. "Ama bu, Kutsamanın gerçekte ne olduğunu öğrenmeden önceydi. Ve bize yalan söylendiğini öğrenmeden önceydi."

"Peki tam olarak ne zaman bu gerçeği fark ettiniz?" diye sordu Casteel, kollarını kavuşturarak.

"Ayinlere katılanların hiçbirisi, ne ikinci ne de üçüncü oğullar ve kızlar, gerçeği bilmiyor," diye hatırlattım Casteel'e. "Sadece Ayin'den sonra öğreniyorlar."

"Oh, biliyorum," diye cevapladı.

"Keşke ritüellerimizin yapıldığı gece her şeyin değiştiğini söyleyebilseydim," dedi Mira, diğerlerine bakarak, "ve o zaman, hiçbir tanrı karşımıza çıkmadığında bize yalan söylendiğini anlayacak kadar akıllı olduğumuzu."

Regis konuşmaya devam ederken yüzünde çarpık, kırılğan bir gülümseme belirdi. "Bunun yerine bizi bekleyen şey kafa karışıklığı, acı ve ölümdü. Ve... *bu*." Kollarını uzattı. "Göreceğimiz tek güneşin benim çizdiğim güneş olduğu bir hayat."

Bakışlarım sahte pencerelerden birine kaydı. Meşe dallarının ötesinde parlak bir güneş parlıyordu.

"Sana ne olacağını söylemediler mi?" diye sordu Delano.

Raina başını salladı. "Neredeyse hiçbir şey söylemediler."

"Tanrıların yokluğu yeterli olur diye düşünürsün," dedi Casteel kuru bir şekilde. "Yalan söylendiğini anlamak için bilmen gereken tek şey bu olmalıydı."

"Haklısın," diye kabul etti Wesley. Kahverengi saçlı Yükselmiş, aralarından en genç görüneniydi, muhtemelen Yükseldiğinde on sekiz yaşında falandı. "Şüphelerimizi dinlemeliydik, ama..." Yüzü buruştu. "Ama dürüst olmak gerekirse..."

"Bu iyi olur," diye cevapladı Casteel.

Wesley'in kapkara gözleri aşağı indi. "Biz korkaktık, Majesteleri."

Casteel'in yüzünde hafif, neredeyse fark edilmeyecek bir gülümseme belirdi. Ben öne çıktım. "Ayinini kaç yaşında yaptın?"

"On dokuz, Majesteleri."

Şüphelerim doğrulandığında, keskin bir nefes aldım. "Sen korkak değildin, Wesley. Gençtin."

"Ben de sizin yaşıңызdaydım, Majesteleri." Başını kaldırdı. "Siz gençsiniz, ama gerçekle yüzleşebildiniz."

"Yardım aldım," dedim, Casteel'in bakışlarını hissederek. "Ne zaman yalan söylendiğini fark ettiniz?"

"Birbirini takip eden birçok küçük şey," dedi Regis, bakışlarını bana çevirerek. "Uymayan tutarsızlıklar." Derin bir nefes aldı. "Yükselmişler hakkında bize söylenen her şeyin doğru olmadığı yavaş yavaş anlaşıldı. Güneşte yürümeme tercihi gibi. Bildiğiniz gibi, bunun tanrılara saygıdan kaynaklanan bir tercih olduğu söylenmişti, ama bunun nedeni olmadığı kısa sürede anlaşıldı. Ayrıca bize söylenmeyen başka şeyler de vardı..."

"Ne gibi?" diye araya girdi Casteel.

"Kan arzusu," dedi Everett, yutkunarak. "Bize... beslenmemiz gerektiği söylenmemiştir." Sesi hafifçe titredi ve soluk pembe dudaklarının etrafındaki deri gerildi. "Bununla birlikte gelen açlık hakkında da."

Bu doğru, diye hatırlattım Casteel'e *notam* aracılığıyla. Cevap vermedi, sadece Ascended'e soğukkanlılıkla baktı.

"Bizim..." Raina başını eğdiğinde sarı saçları omuzlarına dalgalı bir şekilde döküldü. "...hayatımız boyunca korktuğumuz canavarlara bu kadar korkutucu bir şekilde benzeyen bir şeye dönüştüğümüzü kabul etmek zordu."

"Craven," diye tahmin ettim.

Kısa bir baş sallamayla gözlerini kapattı. "Bizi kaçıranlara hiç benzemiyoruz."

Yüzünde hüznünlü bir ifade vardı. Onun sözlerine inanmak istedim, neredeyse çaresizce. Bakışlarım, sessizce dinleyen diğer erkek Yükselmişlerin durduğu yere kaydı.

Casteel yavaşça nefes verdi. "Peki, gerçeği kendinize tam olarak ne zaman itiraf ettiniz?"

"Hepimiz için tam olarak ne zaman olduğunu söyleyebilirim," dedi Mira, zaten sessiz olan sesi neredeyse kırılgan hale geldi. "Her birimiz için bir sonraki Ayin, Perus Tapınağı'na yeniden girmemize izin verildiğinde," dedi, Elysium Zirveleri'nde gizlenmiş kırmızı taşlı Tapınaktan bahsederek. "Ve gördük... üçüncü oğulların ve kızların ne hale geldiğini gördük."

Göğsüm sıkıştı. Theon Tapınağı'nın altında bulduğumuz görüntüler zihnimde canlandı. Kan lekeleri. Kemikler, bazıları küçüktü. Perus Tapınağı'na hiç adım atmamıştım — hiç var olmamış bir tanrıya adanmış bir tapınak — ama orada gördüklerinin Oak Ambler'daki tapınağın altında bulduklarımızı yansıttığını tahmin ediyordum.

Casteel kaşlarını çattı ve Emil'e baktı. "Perus Tapınağı arandı, değil mi?"

Emil başını salladı. "Anormal bir şey bulmadık."

"Aradığınız şey şimdiye kadar yok olmuştur," dedi Regis. "*Onları* sakladıkları mezarlar labirent gibi tünellerin içindeydi. Hiçbirimizin onları tekrar bulabileceğini sanmıyorum."

Onları.

Bebekler. Çocuklar. Eather göğsümün ortasında uğuldadı ve Delano bana yaklaştı.

Casteel başını Malik'e çevirdi. "Mezarları bulabilir misin?"

O başını salladı. "Onların varlığından haberdardım ama içeri girmeme asla izin verilmedi."

Parmaklarımdan statik elektrik geçti ve birkaç Yükselmiş olan bir adım geri çekildi. Sessiz olan hariç.

Kaşları kalktı ve alabaster yüzünde merak izleri belirdi.
"Mezarların hala... dolu olması mümkün mü?"

"Son Ayin'den sonra değil," dedi Mira. Göğsümün ortasındaki zonklamaya rağmen zar zor nefes alıyordum.
"Biz dahil değildik ama... olanları duyduk."

Zaten biliyordum, ama duymam gerekiyordu. "Ne duydu?"

"Görünüşe göre, emir verildi... ondalıkları kırmızıya boyayın," dedi Mira, sesi zayıf ve gergindi.

Aldığım nefes ciğerlerimi yakarak geçti ve neredeyse istem dışı bir adım geri attım.

"Stoklar," dedi Casteel sertçe. "Bu kadar çok kanı bu şekilde mi biriktirebildiler?"

Mira başını sallarken bakışları yere indi.

"Biz bunu ancak iş bittikten sonra duyduk," dedi Helenea, içeri girdiğimizden beri ilk kez konuşuyordu. Boğazını temizledi. "Stoklar sadece Atlantis kanından ibaret değildi. Üçüncü oğullardan da alınmıştı —" Sesi kesildi, keskin, buz gibi kederi kalkanlarımı delip geçti. "Ve kızlarından."

"Hepsi mi?" diye sordum. O başını salladı. "Onlardan biri kardeşin miydi?"

"Evet." Helenea'nın omuzları gerildi, ama dudakları titredi. "Kız kardeşim."

Göğsüm sıkıştı. "Üzgünüm." Gözlerini indirdi.

"Teşekkür ederim."

"İkinci doğan kız kardeşin ne oldu?" diye sordu Casteel.

"Yükseldi," dedi Helenea. Tek söylediği buydu.

Onun burada olmadığını varsaydım, yoksa öyle tanıtılırdı. "Emri kim verdi? Kan Kraliçesi mi?"

"Hayır. Hawley'ler," dedi Wesley, sıkı çenesinden zorla çıkardığı bir sesle. "Lord Edmund ve Leydi Loral Hawley verdi. Eski Kraliçeye yakındılar ve sık sık Ayinlerin bir kısmını yönetirlerdi."

Parmaklarım seğirdi. "Hâlâ aramızda mı?"

Casteel'in burun delikleri genişledi. "Evet."

"Hâlâ bu havayı soluyor olmaları çok yazık," diye mırıldandı Wesley.

"Onları tanıyor musun?" diye sordum Casteel'e.

Öfkesi buz gibi dalgalar halinde yayılıyordu. "Birçok kez görüşme talebinde bulundular."

"Kısa süre içinde görüşecekler," dedim, bakışlarımı Wesley'e çevirerek. "Ve bu havayı çok uzun süre solumayacaklar."

Yükselmiş Olan'ın dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "O zaman sana tekrar teşekkür etmeliyim."

"Wesley bir zamanlar onların evinde hizmet etmişti," diye açıkladı Malik.

Wesley'in yorumlarını anlamak için duymam gereken tek şey buydu.

"Son Ayin'e katılmadığını söyledin," dedi Casteel, bakışlarını Mira'ya dikerek. "Bunun zorunlu olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama biz katılmadık," diye cevapladı, çenesini kaldırarak. "O Tapınağa, ya da herhangi bir Tapınağa bir daha asla adım atmayacağız."

"Gerçekten mi?" Casteel'in sesi boğazım kadar kuruydu. "Evet," diye cevapladı. "Tapınak bana sadece korku ve tiksinti uyandırıyor."

"Kan Kraliçesi yokluğunuza izin mi verdi?" diye sordum, hava sakinleşince Delano da duruşunu gevşetebildi.

"Sana teşekkürler," diye cevapladı hafif bir gülümsemeyle. "Solis'te olan bitenlerle o kadar meşguldü ki, derslere katılımı sağlamak ya da derslere katılmayanlara ceza vermek için zamanı yoktu."

Başımı eğdim. "Eğer çok meşgul olmasaydı..."

"Öldürülürdük," dedi Regis. "Tıpkı bizden öncekiler gibi. Ve biz bunu kabul ettik."

Gözlerimi kırptım. "Sizden öncekiler mi?"

"Ayinlere katılmayı reddeden diğer Yükselmişler," diye cevapladı Malik, duvara yaslanmış,

duvara yaslanmış, kardeşi gibi kollarını kavuşturmuş halde cevap verdi. "Ya da... eğlenceye."

Casteel'in alaycı gülümsemesi buz gibi soğuktu. "Ne kadar takdire şayan." "Takdire şayan değildi, Majesteleri." Mira'nın parmakları kitabını sıkıca kavradı. "*Öyleydi* işte."

O, gözünü kırpmadan ona bakarken, benim düşüncelerim hızla akıyordu. Ian yüzünden, tüm Yükselmişlerin aynı olmadığına inanmak zorundaydım. Onun farklı olduğunu ummuştum, diğerlerinin de öyle olduğunu. Umudumun sadece dileklere dayanmadığı ihtimali beni dengesiz hissettirdi.

Mira boğazını temizledi. "Oak Ambler'da teklifinizi duyduk. Bize bir seçenek sunmaya...

Doğru mu? Taleplerini duyduk: Ayinlere katılmamak ve ölümlülerin rızası olmadan onlardan beslenmemek.

"Bunu nasıl duydunuz?" diye sordum.

"Ben," dedi Helenea. "Oradaki Descenters'dan bu teklifi duydum."

Ona baktım. "Sana soracak çok şeyim var. Çok fazla."

Yine yutkundum.

"Hâlâ... bize bu seçeneği sunmaya istekli misin?" diye sordu Raina.

Öyleydim.

"Olanlara bu kadar kararlı bir şekilde karşıysan," dedi Delano, grubu incelerken soğuk gözleri sertleşerek, "onları durdurmak için ne yaptın? Burada oturup kart oynamaktan başka?"

"Bu iyi bir soru," diye ekledi Casteel.

Malik konuşmaya başladı, ama ben elimi kaldırdım. "*Bu* iyi bir soru. Onların cevabını duymak istiyorum."

Mira kafasını eğerek şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne yapabiliriz ki? Onlar bizden çok daha güçlü. Onlara karşı el kaldırmadan önce boyunlarımızı kırarlardı. Tıpkı geçmişte müdahale etmeye çalışanlar gibi."

"Anladığımı sanmıyorum," dedim, Casteel ve Delano'nun şaşkınlığı beni de sardı. Emil ve Malik'in şaşkınlık duymaması dikkat çekiciydi. "Sizden nasıl daha güçlüler? Ben tüm Yükselmişlerin aynı güç seviyesine sahip olduğunu sanıyordum."

Mira daha da şaşkın görünüyordu. "Kardeşin mi? Ian mı?" diye başladı ve ben gerildim. "Özür dilerim, Majesteleri," diye ekledi hemen. "Kaybınız için üzgünüm. Ian..."

"Muhteşemdi," diye mırıldandı sessiz erkek Yükselmiş, bakışlarını üzerine çekti.

"Adın neydi?" diye sordum. Bilmek istiyordum, bilmem gerekiyordu.

"Heath," dedi bana. "Heath Purcell."

"Seninle konuştu, değil mi?" diye ısrar etti Mira. "Ian?"

Gözlerimi Heath'ten ayırdım. "Sadece kısaca, ve hiç yalnız kalmadık."

Yüzü gerildi. "Anlıyorum."

"Neyi anladın?" Gözlerim Malik'e kaydı, aklıma kan stoğu olmayan ev geldi. Varsayımlarımızda yanılmış mıydık? Umut içimde kabarmaya başladı. "Zaten bildiğin gibi mi?"

"Ian ile ilgili hiçbir şeye cevap veremem." Malik'in kaşları çatıldı. "Onun bana tamamen... güvendiğini sanmıyorum."

"Sana güvenmiyor değildi," dedi Heath sakın bir sesle, ama ses tonu biraz titriyordu. "Senin gerçek sadakatinin nerede olduğunu biliyordu ve sana gereksiz dikkat çekme riskini almazdı."

Malik'in şaşkınlığı benimkini yansıtıyordu. Heath, Ian'ı çok iyi tanıyordu. Ve tanrılar, o anda aklımda pek çok soru belirdi. Onları susturmak benim için zordu, ama henüz onlara ses vermek için zaman değildi.

Casteel'in eli belimin altına bastırdı. Ben fark etmeden yanıma yaklaşmıştı. "Konuş."

Mira başını salladı, bakışları tekrar bana döndü. Ona baktıkça, gözlerinin siyah

ve sonsuz olsa da, diğer Yükselmişlerin gözleri kadar soğuk olmadığını fark ettim. Umutum arttı. "Taleplerinizi kabul ediyoruz, Majesteleri. Daha önce de söylediğimiz gibi, hiçbir Ayine katılmak niyetinde değiliz. Ölümlüleri incitmek istemiyoruz. Bizi ailelerimizden koparan ve bu alaycı varoluşa mahkum eden bir Krallığa hizmet etmek de istemiyoruz."

"Ve..." Derin bir nefes aldım. "Söylediklerinizin doğru olduğuna neden inanayım? Her şey yoluna girer girmez sözünüzden dönmeyeceğinize neden inanayım?"

"Onlar için kefil olabilirim," dedi Helenea. "Onlar..."

Elimi kaldırdım. "Alınma ama ben de seni tanımıyorum, bu yüzden bu benim için bir anlam ifade etmiyor." Elim indirdim ve Yükselmişlere odaklandım. "Tekrar söylüyorum, neden söylediklerinize güvenmemiz gerektiğini sizden duymak istiyorum."

"Biz Kan Kraliçesi ya da kendilerini Lord ve Leydiler olarak adlandıranlar gibi değiliz," dedi Raina. "Biz... biz onlar gibi davranmıyoruz."

"Yani?" diye sordu Casteel.

"Biz beslenmiyoruz."

Kalbim bir an durdu. "Hiç mi?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Delano. "Kana ihtiyacınız yok mu?"

"Kan, güç ve enerji kaynağıdır, ama var olmak için gerekli değildir. Bu, Kan Tacı'nın yaydığı bir başka yalandır," dedi bize. "Gerçekte, kan sadece bir..."

"Bir bağımlılık. Bir coşku," dedi bir başkası. Heath. Ian'ın *muhteşem* olduğunu söyleyen erkek. "Bir coşku hissi," diye devam etti. "*Yaşamın*. Ama bu gerçek değil. Sadece başkasının hayatının bir tadı ve bu tek tat daha fazlasını istemeye yol açar. Bundan kurtulmak neredeyse imkansızdır, ama yapılabilir. Ben başardım. Hepimiz başardık. Kardeşin de başardı. Ve o... O bunu yaptığında Yükselişine çok yeniydi. Bağımlılıktan kurtulmak yıllar alır."

"Yaşlanmayabiliriz. Diğerleri gibi... öldürülebiliriz, ama gücümüz? İhtiyaçlarımız? Onlar bir

ölümlülerinkiyle aynı," dedi Raina. Aniden oturmam gerektiğini hissettim. "Biz Bağlanmamışlarız," diye devam etti. "Kanla beslenmiyoruz."

BÖLÜM 42

POPPY

Ben saksılardaki solmuş çiçeklere bakarken, Casteel sessizce verandada yanımda duruyordu. Aklımda az önce öğrendiğimiz her şey tekrar tekrar canlanıyordu.

Bir parçam buna inanamıyordu. Beslenmeyen Yükselmişler vardı.

En azından ölümlülerin kanıyla beslenmeyenler.

"Biz vahşi kanla besleniriz, hayvanların kanıyla," diye açıklamıştı Regis. "Sık sık değil. Sadece kan arzusu hissettiğimizde."

Aklım hemen diğer konutta bulduğumuz kuşlara gitti.

"Peki bunu yapamazsanız ne olur?" Casteel, ben kendimi utandırmamaya çalışırken, her türlü eti yediğimi söyleyerek, aslında önemli bir soru sormuştu. Onların yaptığı şey o kadar da farklı değildi.

"Yükselmişlerin gücünü korumaya çalışmadığımız için sık sık beslenmemiz gerekmiyor. Genellikle ayda birkaç kez," demişti Wesley. *"Ama kan arzusu üzerimize çökerse, Yükselmişlere olan şey*

Yükselmiş Olanlara olan şey bize de olur. Deliririz." *"Ve bu olduğunda," diye ekledi Heath, "biz*

Aşağı. Bu, her Unbound'un birbirine verdiği yemindir . Geçmişte yaptığımız ve tekrar yapmak zorunda kalacağımız şey budur."

Şok bir kez daha beni vurmuştu ve tek yapabildiğim, onların açıklamalarını dinlemektir. Raina'ya göre, Heath'in çekilme dönemi olarak adlandırdığı süre boyunca çoğu kişi kan içme arzusunu bastıramamıştı. Bir annenin bebeğini süttten kesmesi gibi, ölümlü kanı yavaş yavaş vahşi kanla değiştirmekte daha başarılı olmuşlardı. Yine de bu kolay değildi. Bazıları güneşle buluşmayı tercih etti.

Tanrım, sanki biri göğsüme uzanıp sıkılmış gibi hissettim.

Delano sütuna yaslanarak vücudunu bana doğru çevirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım. "Sadece... Güneşe çıkmak için gereken cesareti düşünüyorum, ne kadar acı çekeceğini bilerek."

"Gerçekten çok cesaret gerektirir." Casteel'e bakarken esinti soluk saçlarının uçlarını kaldırdı. "Bu gerçek bir onurdur."

Hiçbirinin yapmak zorunda kalmaması gereken bir şey.

Adımlar yaklaştı ve Emil verandaya çıktı. Casteel döndü. "Bunu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

"Kısa bir süredir," diye cevapladı Emil, yanımıza gelerek. "Birkaç gündür."

"Ve bize söylemeyi düşünmedin mi?"

"Bu benim hatam," dedi Malik, Helenea ile birlikte dışarı çıkarken. "Onlarla konuşana kadar hiçbir şey söylememesini istemiştim."

Casteel'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Peki bunu neden yaptın?"

"Onlara bir seçenek sunmak istedim." Malik kollarını kavuşturdu ve kardeşine döndü. "Biliyorsun, onlara çok az seçenek sunuldu."

"Yani bana söylemek yerine Emil'e mi söyledin?"

"Ona girdiğimiz ev hakkında konuşuyordum," diye açıkladı Emil, gözlerini kısarak bulutlara bakarken. "Her şey

her şeyin ne kadar normal göründüğünü ve diğer evlerde gördüğümünden ya da beklediğimden ne kadar farklı olduğunu anlatıyordum."

"Bana göre, onun," Malik, kızıl saçlı Elemental'e doğru başını sallayarak, "açık fikirli olduğu açıktı."

"Peki sen bizim öyle olmayacağımızı mı düşündün?"

"Onun açık fikirli olacağını düşündüm," dedi, bana bakarak. "Ama sana Yükselmişler hakkında bilmediğin çok şey olduğunu söylemişim. Daha fazlasını duymakla ilgilenmiyor gibi görünüyordun."

"İlgi eksikliğinden değildi, Malik." Casteel'in sesi sakindi, ama içindeki öfke ve hayal kırıklığı belliydi. "Sadece aklımda daha önemli başka şeyler vardı."

"Biliyorum." Malik başını eğdi. "Bu yüzden sana daha önce söyledim..."

"Onları öldürme hatasını yapmadan önce mi?" Onun yerine cümleyi tamamladım.

Başını salladı ve bakışlarını küçük kardeşinden ayırmadı. "Millie olmasaydı Mira ve diğerlerini asla bilemezdim."

Kalbim bir an durdu. "Sana bunu o mu gösterdi?"

"Evet. Ama teknik olarak başka seçeneği yoktu." Kısa bir gülümseme belirdi. "Uzun hikaye. Ve dürüst olmak gerekirse, onlarla ilk tanıştığımda buna inanmamıştım. Vahşi kanla beslenen Yükselmişler mi? Ölümlülerin kanını içmek yerine güneşle yüzleşmeye razı olanlar mı? Saçmalık. Tanıdığım tüm Yükselmişler arasında, hayatta kalmak için kendilerini bu kadar alçaltan birine hiç rastlamadım. Ama mesele şu ki, Cas, ben tüm Yükselmişlerle tanışmamıştım. Sadece en kötülerıyla tanışmıştım. Onlarla pek bire bir vakit geçirmemiş olan Emil'in aksine, ben deneyimlerimden körleşmişim ve onların farklı bir yaşam sürme olasılığını bile düşünemiyordum. Ta ki bunu kendi gözlerimle görene kadar. Bu yüzden hepinizin buraya gelmesini istedim." Bakışlarımızla karşılaştı. "Onların kendi sözleriyle ne söyleyeceklerini duymanızı istedim."

Casteel sessiz kaldı. Kalkanı yukarıdaydı, ama onun bir düzine farklı duygu hissettiğini tahmin ediyordum. Çünkü ben öyle hissediyordum.

"Kaç kişi böyle?" diye sordum.

"Carsodonia'da yaklaşık iki bin Yükselmiş var."

Topukları üzerinde hafifçe sallandı ve sessiz Descenter'a baktı. "Yaklaşık yüzde yirmisi mi sence?"

Helenea başını salladı.

"Bir Descenter," dedi Casteel, onun dikkatini çekerek.

"Bin yıl geçse de, Yükselmişlere yakın davranan birini bulacağımı tahmin edemezdim."

"Bin yıl geçse de beni Yükselmişlere yakın davranırken göremezsın." Helenea'nın sesi sakindi, ama eteğini beyaz parmaklarıyla sıkıca tutuyordu. "Oradakiler mi? Onlar Yükselmişler değıl."

"Onları vampirlerden başka ne olarak görebilirsin ki?" diye sordum.

"nk gerçeğı görmek istiyorum," dedi. "Bu, benim anlatımım la veya inançlarım la uyuşsun ya da uyuşmasın." Eteğini tutan eli gevşedi ve dikkati tekrar Casteel'e yöneldi. "Descenders, Blood Crown'un zulmüne karşı bir direniş grubu ve Atlantia'nın destekçileri olarak başlamış olabilir, ama ideolojimiz bunun ötesine geçti."

"Nasıl?" diye düşündü Casteel.

"zgrlkleri ellerinden alınmış herkesi kapsıyor. Buna Yükselmişler de dahil."

Kaşlarım kalktı. "Hepsini mi?"

"Onlara bir seçim hakkı verilmesi gerektiğine inanıyoruz; kendilerine acı ektirilmeden ya da başkalarına acı ektirmeden yaşama şansı. Yani, teknik olarak, evet. Hepsi." Eteğini bıraktığında parmakları düzeldi. "Ancak, Yükselmiş olarak devam etmeyi seçenler için aynı şeyi düşünmüyoruz."

Kafamda binlerce düşünce dolaştı. "Tüm Descenders böyle mi düşünüyor?"

"Ne yazık ki, ve belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde... hayır. Biz tek parça bir yapı değıliz."

"Peki bu ideolojiyi desteklemeyenlere ne oluyor?"

Kaşları çatıldı. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Delano
tekrarladı.

"Tartışırız, oy veririz ve sonra çoğunluğun iradesine göre hareket ederiz."

"Sivil yönetim," diye mırıldandı Casteel ve ben kaşlarımı çattım. "Başka bir deyişle, demokrasi," diye açıkladı. "Tüm seçimlerin halkın iradesiyle belirlendiği bir sistem."

Helenea'ya döndüm. "Ve bu işe yarıyor mu?"

Gülümsedi ve sonra hafifçe güldü. "Yiyecek yemeyen Yükselmişler kadar inanılmaz geldiğini biliyorum. Ama işe yarıyor

—her zaman sorunsuz ya da problemsiz olmasa da. Ama bu şekilde, hiçbir kişi ya da varlığın Descenters'ın iradesine dönüşmemesini sağlayabiliriz."

Tek bir kişi veya varlık...

Bu fikri çok beğendim. Ama... "İnanması zor."

"İnanması zor olmamalı," dedi Malik hafifçe kaşlarını çatarak. "Sonuçta Atlantia, kral ve kraliçenin halkın iradesini yerine getirdiği bir sivil yönetim krallığı."

"Oh." Yanaklarım kızarıırken midem bulandı. "Bunu bilmiyordum. Kraliçe olalı çok olmadı ve..." Konuşmaya devam ettikçe ne kadar bilgisiz olduğumu fark ederek sözümü kesdim. Atlantia'nın nasıl yönetildiğini tartışırken Casteel de benzer bir şeyden bahsetmişti.

Casteel'in eli sırtımdaki örgüden aşağı kaydı.

"Atlantia'nın tüm iç işleyişini ve kullanılan terminolojiyi sana öğretmek için gerçekten çok fazla zaman olmadı." Başını eğdi ve *notam'dan* uzanarak şakaklarıma dudaklarını bastırdığını hissettim. *Utanacak*

Utanacak hiçbir şeyin yok.

"Kraliçe olalı çok uzun zaman olmamış olabilir," dedi Helenea, "ama bu süre içinde senden öncekilerden daha fazlasını başardın." Casteel ve Malik'e baktı. "Ailenizi kırmak istemem."

"Alınmadık," diye cevapladı Malik.

Utanç duygusu o kadar azaldı ki, tekrar odaklanabildim. "Peki ya kardeşin? O da seninle aynı mı düşünüyor?"

"Tam olarak değil, onunla tanıştığınızda söylediklerinden de tahmin edebileceğiniz gibi," diye itiraf etti. "Ama fikrini değiştiriyor."

"Peki ya kız kardeşin?" diye sordum. "O da...?"

Dudaklarında beliren gülümseme hüzünlüydü. Hemen duyularımı kapattım. "O, Bağlanmamış olarak yaşamaya çalıştı ve biz... ona yardım etmek için elimizden geleni yaptık.

Ama..."

"Güneşle buluştu," diye Malik onun yerine sessizce cümleyi tamamladı. Göğsümde bir ağrı hissettim.

"Üzgünüm."

Mavi gözleri parladı. "Bu onun seçimi idi. Keşke farklı olsaydı, ama öldüğünde yalnız olmadığını bilmek bana rahatlık veriyor."

Malik'e baktım, Helenea'nın kız kardeşinin yanında durduğunu düşündüm.

"Millie'ydi," dedi. "Ben değildim."

"Neredeyse her zaman Millie'dir," diye ekledi Helenea. "Nasıl yapıyor bilmiyorum."

Dudaklarım aralandı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama onun bunu yapabildiğine, son nefeslerini verenlerin yanında olabildiğine hayranlık duyuyordum. Benimle aynı kanı paylaşan birinin bu kadar özverili olabileceğini bilmek gurur vericiydi. Millicent'in yaptığı şey, devam edemeyenlere sağladığı şey özveriliydi. Çünkü bu acı verici olmalıydı. Kendilerine yapılanlar yüzünden ölmeyi seçen bu kadar çok insanı görmek, onun üzerinde iz bırakmış olmalıydı.

Casteel'in eli sırtımda yavaşça, yatıştırıcı bir hareketle aşağı doğru kaydı. "Peki ya diğer şehirler?"

"Başka yerlerde de Unbound'ların olduğu biliyorum," diye cevapladı Helenea. "Ama kaç tane? Ne kadar dikkatli iletişim kurmamız gerektiği için bunu söylemek zor."

Yani, Carsodonia'da yaklaşık dört yüz kişi mi? Çok fazla sayılmazdı, ama... "Sence diğer Yükselmişlerden kaç vahi kanla yaşamaya razı olur? Bağlantısız hale gelmeye?"

"Keşke buna cevap verebilseydim." Malik kaşlarını çatı. "Çoğu bunun bir seçenek olduğunu bile bilmiyor. Isbeth ve Jalara, olaylar başlamadan önce Yükselmişlerin nüfusunu çok daha sıkı kontrol altında tutuyorlardı. Ve hiçbir Descenters'ın onlara yaklaşması kolay değildi. Bu yüzden, Kan Tacı'nın yolunda yaşamayı reddedenler idam edildi, diğerleri ise küfürlü olduğundan şüphelendikleri kişileri ihbar etmeleri için teşvik edildi."

Başımı salladım ve bakışlarım onun arkasındaki kapıya kayarken yavaşça nefes verdim. "Ian... O Bağlanmamış mıydı?" diye sordum, bunu doğrulamak istiyordum.

"Öyleydi." Malik, dikkatim tekrar ona dönene kadar bekledi. "Ve Millie onu Unbound yaşam tarzıyla tanıştırdı." Bir süre durdu. "Ve Yükselmişlere başka bir yaşam tarzı olduğunu öğretti."

Nefesim ciğerlerimde daha da şiddetli yanıyordu, gözlerimi yakıyordu, içimde rahatlama, minnettarlık ve keder — çok fazla keder — karışımı kabarıyordu. Gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerimi kırptırarak, arkanı döndüm ve merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Casteel beni belimden tuttu ve bir basamak aşağı indi. Beni yanına çekti ve başımın arkasını kavradı. Çenesini eğerek alnımı öptü. Bir titreme geçti içimden. Gözyaşlarımın mutluluktan mı yoksa üzüntüden mi olduğunu bilmiyordum, belki de her ikisinden de.

"Nasıl öğrendi?" Delano, ben Casteel'in göğsüne yanağımı dayayıp kardeşi ve Helenea'ya bakarken sordu.

"Revenantlar beslenmek zorundadır." Malik'in çenesi gerildi. "Ve gerekli donanımına sahip olmadıkları için bu onlar için daha zorlu bir iştir."

Dişler.

"Altın saçlı pislik herifin ağzında keskin dişler varmış gibi görünüyordu," dedi Casteel.

"Biraz keskinleştirilmiş köpek dişleri var, bu da deriyi yırtmak için iyi ama delmek için değil," diye açıkladı Malik.

Ben irkildim. "Millicent ölümlülerin kanıyla beslenmiyor mu?"

Malik başını sallamadan önce gözlerinden bir şey geçti. Ne olduğunu bilmiyordum. Duvarları sağlam ve yerinde duruyordu, ama bunun basit bir evet ya da hayırdan daha karmaşık bir şey olduğunu hissediyordum.

"Onlara bir cevap vermedin," dedi Malik bir süre sonra. "Oak Ambler'dakilerle aynı şeyi onlara da sunup sunmayacağın konusunda. Ve bunun için memnunum. Bunun hakkında düşünmeni istiyorum. Kieran'la konuş ve aceleci bir karar vermek yerine iyice düşün." Derin bir nefes aldı ve kollarını açtı. "Yükselmiş olanlara, bunu hak edenlere bir seçenek sunmaya karar verirsen, bu kolay olmayacak." Merdivenlerden aşağı indi, yanımızdan geçip garaj yolunda durdu ve bize döndü. "Başarısızlık olmayacağını garanti edemem. Ama birçok kişiye yeniden yaşama şansı vereceksin."

Yükselmeye başlayan karmaşık duyguları bastırarak başımı kaldırdım. "Bunu tartışacağız."

Malik başını salladı ve başka bir şey söylemeden atına geri döndü. Ama uzaklaşmadı. Hâlâ bizi bekliyordu.

Helenea'ya veda ettikten sonra, Casteel elini sırtımdan çekip elimi tuttu. Helenea'yı çok sevmiştim. Casteel, bakışlarım evin kapısında kalırken beni Setti'ye götürdü.

"Geri dönmek istiyorsun," dedi Casteel. "Değil mi?"

"Oraya geri koşup Heath'e Ian hakkında bildiği her şeyi Ian hakkında bildiği her şeyi anlatmasını istemek istiyorum. Çok istiyorum." Bana döndü. "Yapabilirsin."

"Yapabilirim, ama *yapmamalıyım*." İç geçirdim ve ona baktım. "Şu anda olmaz. Bunu Kieran'la konuşmalıyız. Ama önce..." Durdum. "Önce, ziyaret etmemiz gereken bir lord ve leydimiz var."

CASTEEL

Hawley'lerin evine giden yol sessiz geçti. Poppy'nin Ian ve Millicent hakkında düşüncelere daldığını biliyordum. Muhtemelen Unbound ve bunun Yükselmişler için ne anlama gelebileceği hakkında da düşüncelere dalmıştı. Ben sessizdim çünkü Unbound hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Hâlâ imkânsız görünüyordu, ama hâlâ ölümlülerin veya Atlantis'lilerin kanıyla beslenenlere bir seçenek sunma fikri tüylerimi diken diken ediyordu — bunun bir olasılık olduğunu bilseler de bilmeseler de.

Poppy'nin bunun Yükselmişler için yeni bir başlangıç olabileceğini düşündüğünden emindim. Ben ise bunu, ihtiyacımız olmayan ve uğraşacak vaktimiz olmayan devasa bir risk ve baş belası olarak görüyordum.

Ama... bu görmezden gelinemezdi.

Hawley'lerin evine varmak dikkatimi dağıttı. Malik ve evde görevli kurt muhafızları takip ederek geniş malikaneye girdik ve penceresiz büyük bir avluyu geçtik.

"Tanrım," diye mırıldandı Delano, etrafa dağılmış lüks mobilyalara bakarak.

"Henüz hiçbir şey görmedin," diye cevapladı kurt adam Dain, önceki gece açıkça eğlenilen oturma odasındaki bir yan kapıyı açarken. Kullanılmış bardaklar, kurumuş hamur işleri ve altın tepsilerdeki hafifçe sertleşmiş peynirlerin yanında sehpa'nın üzerinde duruyordu.

Dar koridora vardığımızda, Dain'e döndüm ve anahtarı ondan aldım. "Artık burada kalmana gerek yok."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve Poppy kaşlarını kaldırıncı kızardı. "Özür dilerim, meyaah..."

"Gerek yok," diye cevapladı. "Eminim Hawley'lerle uğraşmak çok keyifli olmuştur."

Dain'in dudakları seğıirdi ve sonra düzensiz bir gülümsemeye dönüştü. "Onlar... unutmak istediğim bir deneyim oldu." Başını eğdi. "General Damron'a gidip nerede ihtiyacım olduğunu soracağım."

Kurt adam yukarı çıkarken, Malik'e döndüm. "Oraya gitmeden önce bilmemiz gereken bir şey var mı?"

"Seni sinirlendirecekler."

"Harika." Ağır demir kapının kilidini açıp, kapıyı sertçe açtım. Anında, baskın misk kokusu üzerimize çöktü.

O nedir? Poppy bağlantı üzerinden sordu.

Duvarlara yapışmış gibi görünen yoğun koku yüzünden dudaklarım kıvrıldı. *Muhtemelen bilmek istemeyeceğin bir şey.*

Bir sessizlik oldu. *Seks mi? Pis seks. Ve eğlenceli türden değil.*

"İğrenç," diye mırıldandı Poppy.

"İğrenç demek yetersiz kalır," dedi Delano arkasında.

Çamurlu botlarımın altındaki zeminler soğuk, kaygan, siyah mermerden yapılmıştı. Tavandan kırmızı kadife perdeler sarkıyordu, büyük avizenin altında *parıldayan* altın saçaklı, gerçek elmas ve yakutlarla süslenmiş. Ancak kireçtaşı heykeller, zevkten çok paraya sahip olmanın neye mal olduğunu gösteren birer kanıt gibiydi. Bazı heykeller yemek yerken tasvir edilmişti. Diğerleri kırmızı bir kadehten içiyordu. En az ikisi seks yapıyor gibi görünüyordu. Hepsi çıplaktı ve inanılmaz derecede detaylıydı.

"Kim çıplakken üzümleri öyle yer ki?" diye fısıldadı Poppy, ağzı açık bir heykelin üzerinde sallanan üzümleri izlerken.

"Öyle değil mi?" Malik yavaşça konuştu.

Başımı onun yönüne çevirdim ve göğsümden düşük, uyarıcı bir homurtu çıktı.

"Sakin ol." Kardeşim güldü. "Sadece masum bir soru."

"Belki de karımla evlenmek için hazırlanmamış olsaydın öyle olurdu," diye hırıldadım.

Poppy iç geçirdi.

Malik hiçbir şey söylemedi, ama yüzündeki lanet sırtışı, benim cevabımı çok eğlenceli bulduğunu gösteriyordu. Dilini kopardığımda da aynı şeyi hissedecek miydi acaba?

Ona son bir uyarı bakışı attıktan sonra, koridora doğru yöneldim. Hava ısınmıştı. Salon da aynı derecede gösterişliydi. Elmaslarla süslü abajurlar, uzun zaman önce nesli tükenmiş hayvan desenli altın kaplama mobilyalar, daha fazla çıplak heykel, yaldızlı...

"Neden bu kadar çok ayna var lan?" diye mırıldandı Delano.

"Kendilerine bakmaktan hoşlanıyorlar," diye cevapladı Malik, gözlerini odanın uzak ucundaki koridora dikerek, orada ölen bir kedi gibi bir ses yankılanıyordu.

Poppy yanımda durdu, dudaklarını büzerek. "Artık neden duymadıklarını biliyoruz..."

Bir yıl boyunca bir değirmeni çalıştırabilecek kadar abartılı bir iç çekişin ardından kaşlarımı kaldırdım.

"Onları bitirmelerine izin verecek miyiz?" diye sordu. Ona baktım.

"Neden...?"

"Evet! Evet!" diye bağırdı, Lady Hawley olduğunu düşündüğüm kişi. "Beni doldurun!"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Poppy, yanakları kızardı.

Büyük bir canavarın çiftleşme çağrısına benzeyen bir inilti

onu kesintiye uğrattı.

"Sanırım bitirdiler." Malik granit şömineye yaslandı.

"Umarım."

Lanet olsun.

Nefes nefese sesleri takip ederek, üzerine çok... çeşitli bir seks partisi oyulmuş gibi görünen bir çift kapıya ulaştım. Botumu kapının ortasına koyduğumda ahşap çatladı ve parçalandı, tekmeyle kapıyı açarken kilidi kırdım.

Soluk saçlı bir kadın belinden kıvrıldı, koyu renkli gözleri loş ışıktaki parıldıyordu. Lord Hawley olduğunu düşündüğüm kişi hala onun altındaydı, kan kırmızısı dudakları tıslayarak geri çekildi ve hafifçe uzamış köpek dişleri ortaya çıktı.

"Boğulmuş bir köpek gibi ses çıkarıyorsun," dedim. "Tabii numara yapmıyorsan."

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdı Lady Hawley.

"En kötü kabusun." Bir an durdum. "Klişe ama doğru."

"Bu ne cüret?" Lord Hawley karısının altından öfkeyle

"Çünkü yapabilirim."

Lord, yarı giyinik karısının kalçalarını kavrayıp onu kaldırırken - daha çok fırlatırken - kekeledi. Kadın ılgınlık atarak yere düştü ve neredeyse yataktan yuvarlanacaktı.

Lord Hawley dik bir şekilde ayağa kalktı, solgun göğsü sanki vahşi bir kediyle kavga etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyordu. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, ama benimle böyle konuşamazsın. Dilini keseceğim, seni pislik..."

"O sana istediği gibi konuşur." Poppy'nin sesi kavurucu bir rüzgar gibiydi ve Ascended'ın bakışları arkama yönelirken onu susturdu. "İkinizi de yataktan sürüklemeyen önce yataktan çıkın."

"Beş saniyeniz var." Bir adım geri attım. "Ve bu saniyelerin birini sikini yerine sokmak için kullanman iyi olur."

"Ve göğüslerini de," diye ekledi Poppy, topuklu ayakkabısıyla dönmeden önce.

Yataktan aceleyle kalktılar, Leydi sabahlığının önünü bir araya getirmeye çalışıyordu. Beyaz kumaşın gazlı bezden biraz daha fazlası olduğunu düşünürsek, neden bu kadar uğraştığını anlamadım. Lord pantolonunu giymeye çalışırken gözlerimi onlardan ayırmadım

Hala kim olduğumu bilmeyen Leydi, karışık sarı saçlarını sallayarak yanımdan hızla geçti. Lord Hawley yanımdan geçerken çürümüş bir şey koklar gibi burnunu çekti. Gözlerimi devirdim ve erkeği çizim odasına kadar takip ettim.

"Prens Malik." Leydi Hawley'in siyah gözleri açgözlülükle parıldarken, uzun bir bakışla onun vücudunu süzdü. Onun önünde durdu, elbisesinin korsesi omuzlarından gevşekçe sarkmış ve göğüslerinin kıvrımlarını zar zor örtüyordu, iliklemeyi unuttuğu düğmelerden biriyle oynadı. "Sen hain bir piç olabilirsin, ama oldukça... lezzetli görünüyorsun."

"Siktir git," diye cevapladı kardeşim.

Kadının kahkahası camı tırmalayan tırnaklar gibi tizdi. "Boğazında artık bir tasma olmadığını düşündüğünde ne kadar cesursun."

"Boynunu kırdığımda ne kadar ölü olacağını," diye cevapladı Poppy, Malik'in önüne geçerek.

Lady Hawley, dudaklarını kıvrarak homurdandı. "Ah, sizin gibiler ne kadar da lezzetli bir şekilde kibirli."

"Lezzetli mi?" Lord Hawley masaya gidip bir kadeh alırken güldü, bakışları Delano'nun üzerinden atladı. "Daha çok acınası."

"Öyle mi?" diye sordum.

Kadın da Delano'ya dönerek mırıldandı. Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek ona baktı. "Bir kurt adam daha. Acaba diğerinin cevap vermediği soruyu sen cevaplayacak mısın?"

Delano hiçbir şey söylemedi.

"Bu şekilde sevişmeyi mi tercih edersin?" diye sordu kadın tiz bir kahkaha atarak. "Yoksa kurt şeklinde mi?"

"Yeter artık," dedi Poppy.

"Ne zaman yeter diye karar verecek olan sensin?" Lord Hawley, Poppy'ye döndü. "Sana söyleyeyim. Bizim üzerimizde yetkin olduğunu sanıyor olabilirsin, ama sen hiç kimsin."

"Kimse mi?" Poppy'nin örtülü başı Malik'e doğru eğildi.
"Onların ne kadar aptal olduklarından bahsetmedin."

"Söyledim," diye cevapladı.

"Aptallar mı?" Kadın ona döndü.

"Evet. Sana bunun ne olduğunu açıklamam mı gerekiyor?"
Poppy, vampirin kaslarının gerildiğini görünce teklif etti.
"Aptalca. Akılsızca. Düşük..."

Lady Hawley Poppy'ye doğru atıldı. Delano ve Malik müdahale etmek için harekete geçti. Ben geride durdum, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Poppy, Lady Hawley'in kolunu yakaladı. Bileğini hafifçe hareket ettirerek kemiği kırdı. Vampir, dizlerinin üzerine çökerek acı içinde çığlık attı, ama bu çığlık, zevk çığlığından pek de farklı değildi.

"Bu ne cüret?" Lord Hawley nefes nefeseydi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Penellaphe Da'Neer. Kraliçe. Ve Yaşam ve Ölümün İlk Varlığı." Poppy başlığını indirdi, havada bu aptalların bile hissedebileceği türden bir elektriklenme vardı. "*Sen* kim olduğunu sanıyorsun?"

Anında sertleştim.

Lord Hawley'in zaten solgun olan teni şeffaflaşırken, karısı geri çekildi. "Sen... sen..." Başı benim yönüme doğru döndü.
"Sen..."

Başlığımı indirdim.

Lord Hawley geri adım attı.

"Bizimle birkaç kez görüşmek istemiştin," dedim, dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ama şimdi görüşme fırsatı bulduğuna pek de minnettar görünmüyorsun."

Kırık kolunu kucaklayan Lady Hawley ayağa kalkmaya başladı. "Kalkabileceğini söyledim mi?" Poppy onu durdurdu.

Vampir aniden durdu, keskin yüz hatları daha da belirginleşti.

Karısına biraz daha yaklaşan Lord Hawley, boğazını temizledi. "Özür dileriz."

Bu pislikler iyi besleniyorlardı. "Sonunda çağrımıza cevap vereceğinizi bilmiyorduk."

Çenesinin kalktığını gördüm. Vampirlerin durumu kontrol altına almaya çalışması, kibirlerini bir kalkan ya da kılıç gibi kullanmaları oldukça eğlenceliydi.

Karısının arkasında durdu. "Konuşmak istediğim şey..." "Ne konuşmak istediğin umurumda değil," diye sözünü kestim, bu konuyu kapatmıştım.

Lord Hawley omuzlarını geri çekti ve ağzını açtı.

"Ve bizim sorularımızı cevaplamak dışında konuşmayacaksın," diye devam ettim. "Anladın mı? Bu bir soru. Anladıysan başını sallla."

Burun delikleri genişledi ve başını salladı.

Poppy'ye baktım ve onunla bağlantı kurdum. *Onlara soracağın bir şey var mı?*

Cevabı hemen geldi. *Hayır.*

Emin misin? Öğrendiklerimize rağmen mi?

Mira ne dedi? Onuncu yılın vergilerinin kırmızı renkle doldurulmasını emrettiklerini mi?

Vampirleri izlerken dudaklarımın bir tarafı kıvrıldı. *Öyle yaptılar.*

Bundan eminim.

Poppy öne çıktı.

"Kazandığını mı sanıyorsun?" diye sordu kadın.

"Kapa çeneni, Lural," diye homurdandı erkek.

"Neden susayım?" diye karşılık verdi kadın. "Bunun nasıl biteceğini biliyorum." "Öyle mi?" diye sordu Poppy.

Kadın başını salladı. "Soruma cevap vermedin. Kazandığını mı düşünüyorsun? Şehri ele geçirdiğine göre?"

"Cevap vermedim çünkü bu aptalca bir soru," diye cevapladı Poppy. "Daha da aptalca bir yaratık tarafından sorulmuş bir soru."

"Cevap vermedin çünkü kazanmadığını biliyorsun." Saçlarının arasından dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrıldığını gördüm. "Yaşasın Kraliçe."

Poppy, vampiri aşığıdan yukarıya doğru bakarken gözlerinde bir parıltı belirdi. "Annem öldü."

Lady Hawley güldü. "Artık kimse gerçekten ölmüyor." "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Geriye yaslanarak kolunu sallarken yüzünü buruşturdu. "Tam olarak söylediğim anlamı."

"*Laural*," diye bağırdı Lord Hawley. "Sessiz olmalısın."

"Hayır." Poppy'nin gülümsemesi, uyluğına bağladığı hançer kadar keskindi. "Bırak konuşsun."

Lord Hawley'in çenesi gerildi, ama akıllıca ağzını kapalı tuttu.

"Gerçek Kral dirildi," dedi Lady Hawley. "Ve ona ait olan her şeyi geri alacak."

"Peki sence ona ait olan ne?" diye sordu Poppy. "Her şey," diye fısıldadı.

Poppy'nin kahkahası yankılandı ve güneşin sıcağıyla hava cızırdadı. "Burada ya da Iliseum'da ona borçlu olduğumuz hiçbir şey yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Benim bildiğim bu." Poppy, Yükselmiş Olan'a doğru bir adım attı. "Onun hükümdarlık günleri çoktan geçti."

"O daha yeni başladı. Ve sen, hiçbiriniz onu durduramayacaksınız." Lady Hawley başını eğdiğinde saçları yüzünden geriye düştü. "Annene benziyorsun. Tabii, yara izleri hariç."

Öne doğru atıldım, ancak Poppy elini kaldırınca durdum. Kendimi geri çekip ona uzandım. *Bir kelime daha...*

Uyarıyı bir süre beklettim. Poppy'nin yaralarından bahsetseydi

—kızımın ne kadar güçlü olduğunun güzel bir kanıtı—tek bir kez bile bahsetseydi, konuşacak dili kalmazdı.

"Senin için çok büyük umutları vardı," diye devam etti. Göğsümde bir ağrı hissettim.

Poppy vampirin önünde diz çöktü, bu da Delano'nun refleks olarak kılıcına uzanmasına neden oldu. "Çok şey biliyorsun, değil mi?"

Leydi güldü.

"Söylesene, annem neden Kolis'in geri dönmesini istedi?" diye sordu Poppy. Kaşlarını çatıldı. "Sadece Atlantia'nın yanmasını görmek için miydi? Gerçekten bu kadar tahmin edilebilir biriydi?"

"Öyleydi." Leydi Hawley omzunu kaldırdı. "Ama daha fazlasını istiyordu. Senin onun yanında oturmanı planlamışlardı."

Ellerimi yumruk yaptım, ama kendimi kontrol ettim.

"Şimdi, onun ayaklarının dibine uzanacaksın," vampirin sesi alçaldı. "Her zaman ait olduğun yere."

Kızdım, ama Poppy istediğinde çok hızlıydı. Ben bir adım bile atmadan eli Lady Hawley'in boğazına dolanmıştı, kan damarları atıyor ve damarlarını aydınlatıyordu.

"Ben oraya hiç ait olmadım," dedi Poppy, vampir'in vücudu sarsıldı ve sonra kaskatı kesildi. Ve ben...

Donakaldım.

Poppy'nin parmakları Lady Hawley'in boğazına bastırdı. Eather parmak uçlarından kıvılcımlar saçarak vampirin bedenine sızdı. Bir öz dalgası Yükselmiş'in içinden geçerek önce bacaklarındaki, sonra gövdesi ve kollarındaki damar ağını aydınlattı.

"Ve bir daha asla ait olmayacağım," diye fısıldadı Poppy.

Lady Hawley başını geriye attığında kalbim deli gibi atıyordu.

Eather gözlerine sıçradı, içinden yakarak ağzından dışarı döküldü. Yükselmiş olan titredi, çatlaklar vücudunda hızla yayıldı. Derisi çatladı ve pul pul döküldü, parçalar havada süzülerek kayboldu.

Saniyeler içinde, Lady Loral Hawley, bir yığın giysi dışında ortadan kayboldu. Lord kaçmaya çalıştı ama Delano ve Malik orada olduğu için uzağa gidemedi. Onu soğuk mermer zemine ittiler, ben ise Poppy'nin ayağa kalkışını, gözlerindeki yeşilin canlılığını izledim.

Poppy'ydi. Gözleri. İçinde kıvranan öfke. Ama o ses?
Oraya hiç ait olmadığını, *bir daha* asla oraya dönmeyeceğini
söylediğinde.

Onun sesi gibi gelmemişti.

BÖLÜM 43

POPPY

"Yükselenler hakkında konuşmamız gerek," dedi Casteel, bizim Gölge Konseyimiz olarak adlandırdığı gruba.

Vonetta'nın yarın gelmesi planlandığı için, Konsey'in tüm üyeleri yemek ve tartışma için bir araya gelmemiştir.

"Tanrıların Kraliçesi'nin bizzat burada olduğunu konuşmak için hepimizi akşam yemeğine davet ettiğini umuyordum," dedi Emil. Ona kaşlarını çatıttım.

"Kraliçe hakkında konuşmayacağız," diye araya girdi Casteel. "Ama..."

Kieran, Elemental'ı susturmak için elini kaldırdı. "Lütfen devam et," dedi Cas'a.

"Malik bu öğleden sonra Poppy ve bana bir şey gösterdi," diye devam etti, benim bakışlarım Malik'e kayarken.

Onun varlığı sürprizdi. Gelmeyeceğini düşünmüştüm. Solar'a en son gelen oydu, ama şimdi buradaydı, cam kubbenin altındaki büyük oval masada oturuyordu.

"Bugün birkaç Yükselmiş ile görüştük," diye devam etti Casteel. "Kendilerine Bağlanmamışlar diyen Yükselmişler... ölümlülerin ya da Atlantisli'lerin kanıyla değil, hayvanların kanıyla beslenenler."

Kieran bardağına baktı, şoku soğuk yağmur gibi tenime sıçradı. Cas, Wayfair'e döndükten hemen sonra Kieran'ı almıştı, bu yüzden Kieran'ın yemekten önce bilgilendirilmemiş olmasına şaşırdım. Bu, bizim konuşmamıza fırsat vermedi, ama onlara kesinlikle konuşmak için zaman tanıdı.

"Hiç beslenmiyorlar mı?" diye sordu Kieran.

Casteel bunun ne anlama geldiğini açıklarken, kendimi zorlayarak tabağımdaki yiyeceklerden birkaç lokma aldım. Kieran ve Cas'ın ne kadar yediğimi düşündüklerini bilmiyordum.

"Sence bu Bağlanmamışlardan kaç tane var?" diye sordu Naill.

"Carsodonia'da birkaç yüz tane," diye cevapladı Malik. Naill yavaşça gözlerini kırıştırdı ve arkasına yaslandı. "Peki

Descenders bunu destekliyor mu?"

Malik başını salladı.

Boğazımı temizledim. "Oak Ambler'ı ele geçirmeden önce, oradaki Yükselmişlere bir seçenek sundum," masadakilere hatırlattım. "Artık isteksiz olanlardan beslenmemeyi, ölümlüler üzerindeki tüm otorite pozisyonlarından vazgeçmeyi ve Atlantis'in yönetimini kabul etmeyi kabul etmeleri gerekiyordu."

Geçici olarak, diye zihnimde ekledim, çünkü Casteel ile ölümlüler üzerinde hüküm sürmememiz gerektiğini tartışmam gerektiğini biliyordum.

"Teklifi kabul etmediler," dedi Kieran.

"Ama oradaki Yükselmişler muhtemelen başka bir yaşam biçimi olduğunu ya da bunun mümkün olduğunu hiç bilmiyorlardı. Biz de bilmiyorduk," dedim. "Ve şimdi bildiğimize göre, teklif yeni şartlar altında yapılabilir. Ya Bağlanmamışlar olarak yaşamayı seçebilirler ya da Kan Tacı gibi ölmeyi."

Sessizlikle karşılandım.

"Ölümün bir seçenek olması pek de bir seçenek gibi görünmediğini biliyorum," dedim, sessizliğin sebebinin bu olduğunu düşünerek, "ama Yükselmişlerin insanları avlamasına izin veremeyiz."

"Eğer şartları kabul ederlerse, ölümlüler mutlu olmayacaklar."

Konuşan kişi beni şaşırttı. Kafamı sağımda oturan Tawny'ye çevirdim. O resmi olarak Gölge Konseyi'nin bir üyesi değildi, ama herkes gelmeden hemen önce ortaya çıkmıştı. Ona Gianna'nın

bize katılmak isteyip istemediğini sormuştum, bu da Casteel'in çok eğlenceli bir bakışıyla karşılanmıştı, ama ikisinin de haberi olmaması gereken bir şey tartışılacak olursa, onlar ayrılana kadar bekleyebileceğimizi düşünmüştüm. Ama Tawny, Gianna'nın Luxe'de devriye görevinde olduğunu söyleyerek kurtlar için reddetti.

"Onlar Yükselmişlerin gerçeğini yeni öğreniyorlar," diye devam etti. "Ve şimdi onlardan, onların aralarında yaşamalarına razı olmaları mı istenecek?"

"Ben..." dedi Casteel, "aslında sana katılıyorum." Tawny ona gözlerini kısarak baktı.

"Onların heyecanlanmasını beklemiyorum, ama..." Geriye yaslandım ve ayak parmaklarımı taş zeminde sürttüm. "Ama onları doğrudan öldürmek Blood Crown'un yapacağı bir şey. Bizim yapmamız gereken..."

"Farklı olduğunuzu kanıtlamalı mıyız?" diye önerdi Malik. Başımı salladım.

"Peki ya Kan Tacı'nın işlediği en acımasız suçlara katılanlar ne olacak?" diye karşı çıktı Kieran.

"Onlara seçenek sunulmamalı," dedim. "Hawley'lere seçenek sunmadım."

"Tanrılara şükür," diye mırıldandı

Tawny. Ona baktım. "Onları tanıyor muydun?"

"Maalesef," dedi, kadehini kaldırarak. "Onlarla bir kez tanıştım. Bu kadarı yeterliydi."

Bize karşı davranışlarını düşününce, onun duygularını tamamen anlıyordum. "Sadece bu tür suçları işleyenleri bulmamız gerekiyor."

"İçimde bir his var ki, kendilerini ele verecekler," dedi Casteel. "Tıpkı Dük Ashwood'un yaptığı gibi."

Muhtemelen haklıydı. Yükselmişler... ölümcül derecede kibirliydiler. Hawley'ler bunun kanıtıydı.

Kieran bir şişe aldı ve Casteel'in içkisini doldurdu. "Buna katılıyor musun?"

"Evet," dedi Casteel, yeniden doldurulmuş bardağını alırken. "Bunu yapmak istemenin ardındaki motivasyona katılıyorum, ama onlara bir seçenek sunmaya katılmıyorum."

Şarap ağzımda ekşi bir tada dönüştüğünde bardağımı masaya koydum. "Ne?"

"Bence onlara seçim şansı verilmemeli," diye tekrarladı Casteel, gözlerini benimkilere dikip bakarak. "Daha önce düşündüğüm şey hala geçerli. Bence hepsi öldürülmeli."

Malik geriye yaslandı, çenesi sertleşti.

"Yükselmişlere karşı sevgim olmadığını biliyorsun." Casteel koltuğunda yana kaydı ve dirseğini koltuğun koluna dayadı. "Hiçbir Atlantisli sevmez."

"Bu doğru değil," dedim.

"İki Atlantisli tüm Atlantis'i temsil etmez."

"Biliyorum, ama Atlantisli Yükselmişlerin farklı bir şekilde yaşayabileceğini öğrendiklerinde bu durum değişebilir." Casteel'in sözlerine şaşırarak derin bir nefes aldım. O da oradaydı. Benim gördüklerimi ve duyduklarımı o da görmüş ve duymuştu. "Ve onlara neden sevgi duymadığını tamamen anlıyorum." Sonra Kieran ve diğerlerine baktım. "Neden hiçbiriniz sevgi duymuyorsunuz. Ben bunu istemiyorum."

"Ama öyle değil mi?" Kieran ısrar etti. "Ondan ya da herhangi bir Atlantisli'den ya da Yükselmişler tarafından haksızlığa uğrayan birinden onları kollarını açarak karşılamalarını istemiyor olabilirsin, ama onların kabul etmelerini istiyorsun."

Bunu inkar etmek için ağzımı açtım ama sessiz kaldım. İstedğim bu muydu? Öyleydi, ama aynı zamanda değildi.

"Tawny'nin de belirttiği gibi, onlardan yüzyıllardır yalan söylemekten ve onları sömürmekten başka bir şey yapmamış olanları kabul etmelerini istiyorsun, bu neredeyse imkansız bir şey," diye ekledi Kieran.

"Bu imkansız değil. Descenters bunun kanıtı," diye düşündüm. "Ve evet, *Blood Crown* onlara yalan söyledi." Çatalımı tabağımın yanına koydum. "Tıpkı bana ve Tawny'ye yalan söyledikleri gibi. Ama ben Blood Crown'dan bahsetmiyorum. *Ascended'den* bahsediyorum."

"Onlar aynı değil mi?" diye karşılık verdi Casteel, kadehindeki şarabı çevirerek.

"Unbound ve *Ascended*'ı nasıl aynı görebilirsiniz?" diye sordum. İkisi de cevap

"Unbound ve Ascended'ı nasıl aynı görebilirsiniz?" diye sordum. İkisi de cevap vermedi. Derin bir nefes daha aldım. "Blood Crown, Ascended'ın en eskilerinden oluşur — İki Kral Savaşı'ndan önce ve hemen sonra yaratılanlardan. *Onlar* ne olduklarını biliyorlardı.

Solis halkını manipüle eden ve onları Atlantia'ya karşı kıskırtan yalanları *onlar* uydurdu. İkinci oğulları ve kızları alıp, tanrıların kutsamasını alacaklarına ikna ettiler — İkinci oğullar ve kızlar, Yükselmişlerin tanrılar *adına konuştuğuna* inanmaları öğretilmişti. Kardeşlerinin, onları korumaya yemin etmiş olanlar tarafından sığır gibi kullanıldığından habersiz masum çocuklar.

"Onlar artık çocuk değiller," dedi Casteel, bardağının kenarından bakarak.

"Ve onlar büyüdükçe bu yalanları yaymaya yardımcı oldular." Kieran b

"Ve büyüdüklerinde bu yalanları kolaylaştırmaya yardımcı oldular." Kieran bardağını tabağının yanına koydu. "Ve Kanlı Taç'ın Solis halkı üzerindeki hakimiyetini güçlendirdiler."

Onlara bakarken cildimde bir tahriş hissettim. "Peki başka seçenekleri var mıydı?"

Casteel kaşlarını kaldırdı. "Bu ciddi bir soru mu?" "Evet," dedim, ona bağırarak yerine ses tonumu sabit tutmaya çalışarak ona bağırmamayı başardım.

Kısa, keskin bir kahkaha attı, başını inanamıyormuş gibi sallayarak başka yere baktı.

"Ne komik?" diye sordum. "Hiçbir şey," dedi ve bir yudum aldı.

Sessizlik içinde saniyeler geçerken, bakışlarım onun profiline sabitlenmişti. Ne söyleyeceğimi hiç bilemiyordum. Casteel'in Unbound ile tanışmasına rağmen tamamen destekleyici olacağını beklemiyordum, ama duygularını gizlemesine rağmen sinirli ve kızgın olduğunu biliyordum. Bu genel olarak durumdan mı yoksa benden mi kaynaklanıyordu?

Bu düşünce beni rahatsız etti ve yerimden kıpırdadım. Hiç tartışmadığımızdan değil, ama onun

bana kızdığı zamanlar, benim, şey, oldukça pervasızca bir şey yaptığım zamanlardı. Ve o zaman bile, onun öfkesi her zaman endişeden kaynaklanıyordu. Dilimi dişlerimin arkasına sürdüm.

Bu seferki farklıydı.

Kalbim ağır bir şekilde attı ve hemen ardından düşüncem, pes edip durumu yatıştırmaktı. Ağzımı açtım...

Ama Vikter'in sesini zihnimde duyduğumda gerekli kelimeler aklıma gelmedi — Tawny ile vakit geçirmek istediğimde, tozlu, unutulmuş bir odada eğitim görmek yerine, bana söylediği bir şeydi. "Senden, Yükselmişlere kendileri için bir seçim şansı vermeni istiyorum, tıpkı Kan Tacı'na sadık kalmayı seçen ölümlülere fikirlerini değiştirmeleri için bir şans verdiğimiz gibi."

"Bu aynı şey değil," diye cevapladı Casteel. "Yükselmişler cinayet işlemişler."

"O askerler de öldürdü," dedi Malik. Diğerleri sessiz kaldı.

Casteel buna bir şey söylemedi.

"Yükselmişlere bir seçenek sunmaya karar verirsek," dedi Kieran, gergin sessizliği bozarak, "herkesi buna ikna etmeliyiz. Kolay olmayacak."

"Doğru olanı yapmak nadiren kolaydır," diye mırıldandım. Vikter'in de bir ara bana bunu söylediğinden emindim.

"Bu çok... yetişkinçe bir söz oldu," dedi Kieran.

Casteel'in çenesindeki seğirmeyi izledim. "Bazen öyle olurum," dedim.

Tawny sessizce burnunu çektirdi.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı Kieran.

Casteel'den gözlerimi ayırıp tekrar ona baktım. "Ne düşünüyorsun?"

Kieran bakışlarını masaya indirdi. "Yükselmişler bir seçim yapma şansı verilirse zorlanacağını düşünüyorum." Parmakları içe doğru kıvrıldı. "Ve seçim şansı verilmezse de karşı çıkacaklarını düşünüyorum."

"Bu bir cevap ya da fikir değil," dedim. "Sadece bir gerçek."

"O da benimle aynı Őeyi dűŐűnűyor," dedi Casteel ve gűŐűŐűm sıkıŐtı. "YűkselmiŐlerinin yanmasını istiyor, ama senin tarafında olacak."

Gerildim. "Ama..."

"Onların ne gibi bir seçeneęi olduęunu sordun." Casteel gűzlerini bana çevirdi. "Bugűn gűrdűn ki, bir seçenekleri vardı. Kan Tacı'nın gerçekte ne olduęunu ve neye dűnűŐeceklerini bilerek yaŐamayı ya da ilk fırsatta gűneŐe kavuŐanlar gibi insanlıklarını koruyarak ۆlmeyi seebilirdiler. Bir seçenekleri vardı, Poppy. Sen onlara ikinci bir Őans vereceksin."

Hayal kırıklığı arttı, ama ben bunu bastırdım, onların neden bűyle davrandıklarını tamamen anlıyordum.

Neden Casteel'in buna açık olmasını bekledim ki? Dięerlerine baktım. Aralarında açık olan var mıydı? Delano tabağına bakarken gűzlerim onun űzerinde kaldı. Bir avuç Unbound ile tanıŐmak, yűzyıllardır sűren dűŐmanlıęı ve kalp kırıklığını ortadan kaldıramazdı. Bu odadaki herkesin Blood Crown'un elinde yaŐadıęı kayıp acısını silemezdi. Bunu anlıyordum. Ama mesele Őu ki, onlar bu yalanların içinde doęmamıŐlardı. Doğduklarından beri onlara inanmaları için yetiŐtirilmemiŐlerdi. Gerçekle yűzleŐmenin ve bu gerçekte oynadıkları rolle yűzleŐmeye zorlanmanın nasıl bir Őey olduğunu bilmiyorlardı. "Bu pek bir seçenek sayılmaz."

Casteel'in bakışları benimkilerle buluştu ve sabitlendi. "Sen neyi seçerdin?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Sen ۆlűmű seçerdin."

Ellerim kuaęıma dűŐtű. "Öleceęime inandıęında, beni Yűkseltti, o zaman bir vampir olacaęıma inanarak. Peki, bu senin hakkında ne diyor?"

"Haklı," diye mırıldandı Kieran. Casteel'in çenesi gerildi. "Hayır, haklı değil."

Sinir bozukluğu tenimi ürpertti. "Nasıl haklı değilim?"

"Çünkü biz aynı değiliz, Poppy. Ve bunun için her gün tanrılara şükrediyorum." Şarabından bir yudum aldı. "Çünkü aynı olsaydık, ben kesinlikle ölmüş olurdum."

"Poppy seni öldürmeye çalıştı," diye hatırlattı Kieran ve Tawny yine yumuşak, narin bir homurtu çıkardı.

"Ciddi değildi," dedi.

Onun ne olduğunu ve kim olduğunu öğrendikten sonra o hançeri göğsüne sapladığımda tamamen ciddiydim. Ve o da bunu biliyordu. "Bunun tartıştığımız konuyla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Her şeyle." Casteel bana doğru eğildi ve kadehini indirdi. "Ben bencil bir piçim..."

"Daha doğru söz söylenemezdi," dedi Malik fısıldayarak.

Masanın diğer tarafında Delano'nun gözleri büyüdü ve Perry koltuğunda kıpırdadı.

"Ben bencil bir piçim," diye tekrarladı Casteel, "seni kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır bir bencil piçim. Bu, o seçimi senden aldığım için sonsuza kadar benden nefret etmeni de içeriyordu. Yeter ki sen nefes almaya devam et."

Tawny, "Aslında bu... çok tatlı," diye mırıldanırken ben de hafifçe nefes aldım.

"Ve bildiğin gibi, ben pek affedici ya da anlayışlı biri değilim. Yükselmiş olanlara baktığında, onların içinde bulundukları durumu anlarsın," diye devam etti Casteel.

"Tıpkı benim yalanımı gördüğünüzde neden yalan söylediğimi anladığınız gibi. Onlara baktığımda, Kanlı Taç'ın halkıma, bana, size yaptıklarını engellemek için hiçbir şey yapmayanları görüyorum... ve hala sizi kontrol ediyor olsalardı size ne yapabileceklerini."

Göz bebeklerinin arkasındaki özün parıltısı nabız gibi atarak içimdeki eather'ı dürtüyordu. Odanın havası soğudu. "Onların ne olduklarıyla barışabiliyorsun, bu yüzden

onlara bir şans verebilirsin. Oysa ben, tüm Yükselmişler güneşe çıkarılıp yakılsa bile, gözlerimi kaçırmaz ve en ufak bir pişmanlık bile duymazdım."

Ona baktım, parmaklarım gevşedi ve düzeldi, ruhumu sakinleştirmek için çabalarırken. Söylemek istediğim sözler kafamda birikip çarpışıyordu. Onun neden böyle hissettiğini anlıyordum ve Yükselmişlere bir şans verme yeteneğimin, onların elinde çektiğim acının Casteel ve çok daha fazlasının çektiği acılara kıyasla hiçbir şey olmadığı için olduğunu biliyordum. Ve içten içe Kieran'ın haklı olduğunu biliyordum. Ondan, hepsinden, kendilerini sömüren bir sisteme katılmış olanları kabul etmelerini istiyordum.

Ama tüm bunları bilsem de, her Yükselmiş'i ölüme mahkum etmek, benim yapabileceğim bir şey gibi gelmemiştir. Yapamayacağımdan değil. Poppy Da'Neer'in kim olduğunu yeni yeni keşfetmeye başlamış gibi hissetsem de, bunun benim özümde olduğum kişi olmadığını biliyordum. Bu yüzden ilk kez bu konuyu tartıştığımızda direnmişim.

Ama Casteel bunu desteklemezse...

Kadehimi elime alıp bir yudum içtim ve boğazımı temizledim. "Peki, ne yapacağız?"

"İstediğin gibi Yükselmişlerle konuş," dedi Casteel. "Onlara bir seçenek sun, sonra da Bağlanmamışlarla yaşamayı seçenlere yardım etmek için elimizden geleni yapalım." Bakışları Malik'e kaydı. "Sen liderlik edeceksin."

"Seve seve," diye cevapladı kardeşi.

Az önce söylediklerinden sonra, onun cevabının bu olmasını beklemiyordum. "Bununla bir sorunun yok mu?"

Casteel'in bakışları başka yere kaydı. "Önemli değil."

Kaşlarımı çattım. "Önemli. Eğer sen bununla barışamıyorsan, ben de barışamam."

"Ben bununla barışık olacağım."

"Cas." İç geçirdim.

"Doğruyu söylüyorum," dedi, bakışları bana döndü. "Yükselmişler hakkında düşündüğünde ne gördüğünü biliyorum, Poppy. Ian'ı görüyorsun."

Nefesim kesildi. Cevap bile veremedim.

"Ve bu yüzden, onlara bir seçim hakkı vermelisin. Bir *şans*." Casteel eğildi ve elini ensemin arkasına koydu. Sanki masada sadece ikimiz varmışız gibi. "Eğer buna ihtiyacın varsa, benim de var. Bu kadar basit."

Kalbimin çarpışını duyabiliyordum. "Hayır, öyle değil."

"Öyle." Casteel beni kendine doğru çekti, yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta kalana kadar.

"Çünkü sen huzurlu değilsen ben de asla huzurlu olamam."

Aldığım nefes boğazımı yakıyordu. "Benim huzurum için kendi huzurunu feda ediyorsun," diye fısıldadım. "Bu tamamen tek taraflı bir şey."

"Değil." Alnını alnıma dayadı. "Çünkü benim istediğim olsaydı, huzurunu feda eden *sen* olurdun. Ve benim eylemlerimle yaşamak zorunda kalırdın. Vazgeçtiğin şey bu."

"Ve sen hiçbir şeyden vazgeçmiyor musun?"

"Vazgeçtiğim tek şey intikam. Ve bu senin huzuruna değmez." Bir an durdu. "Ya da inanılmaz derecede bencil kardeşiminkine..."

Malik'in homurtusu, aslında yalnız olmadığımızı hatırlattı.

"Yükselmişlerle olan deneyimlerim, yargımı bulanıklaştırıyor,"

"Bunu kabul etmemek beni sadece boktan bir kral yapmaz. Aynı zamanda seni hak etmeyen bencil bir piç yapar."

Boğazım düğümlendi, göğsümde karışık duygular dolaştı ve gözlerim yaşlarla doldu. "Neden bu kadar... mükemmel olmak zorundasın?"

Yanımdaki sandalyeden Kieran homurdandı. "Sanki egosu okşanmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi."

Casteel'in dudakları benimkine değdiğinde bir gülümseme belirdi. "Çünkü öyleyim."

"İşte örnek," diye mırıldandı boğuk bir ses.

Reaver.

Tanrım, o kadar sessizdi ki, burada olduğunu unutmuştum.

Reaver'ın buraya nasıl geldiğini hiç bilmiyordum.

Banyoya gitmişim ve geri döndüğümde o masada oturuyordu. Jadis'le olanlardan sonra ne Casteel'in ne de Kieran'ın onu içeri almaya cesaret edemediğini tahmin ettim.

Casteel, başımın üzerinden şiddet dolu bir bakış attıktan sonra gözlerini benimkilere indirdi. Beni öptü ve onun eşsiz izini buldum. *Seni çok seviyorum, Cas.*

Alnımı öperken titredi, başını kaldırdığında dudaklarının sıcaklığı hala hissediliyordu.

"Ne tatlı," diye fısıldadı Tawny. Şarabı biraz azaltması gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

"Merak ediyorsan, ben de Casteel'in düşüncesine katılıyorum." Kieran'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Senden daha azını beklemiyordum."

Titrek parmaklarla kadehime uzandım. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

Kieran hafifçe gülümsedi. "Bu gerekli olan şey."

Titrek bir nefes alarak diğerlerine baktım. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Benim ne düşündüğümü biliyorsun," dedi Emil. "Seçim yapma hakkı olmalı."

Bakışlarım Naill'e kaydı. "Kolay olmayacak," dedi birkaç saniye sonra. "Ve insanların bunu kavraması zor olacak, ama katılıyorum."

Bir dişi dürterek, bakışlarımı Delano ve Perry'ye çevirdim.

"Atlantia'nın tamamını bunu desteklemeye ikna etmek zor olacak," dedi Perry. "Aşılması gereken çok fazla tarih var. Ama bu doğru olan şey."

"Delano?" diye fısıldadım.

Birkaç saniye sessiz kaldı ve ben onun düşüncelerini okumamaya çalışarak kendimi zor tuttum. "Bugün tanıştıklarımız mı? Onlar benim tanıştığım Yükselmişler gibi değil." Parlak mavi gözleri benimkilere doğru yükseldi. "Ama benim... kız kardeşim bir keresinde bir şey söylemişti."

Malik gerildi.

"O zamanlar daha gençtik ve Atlantisli'lerle kurtadamlar arasında ilişkiler pek iyi değildi," dedi. Perry'nin elinin masanın altında hareket ettiğini gördüm. Delano, Atlantisli'ye bakarken yüzünde kısa bir gülümseme belirdi ve devam etti. "Şöyle bir şeydi: 'Eğer tüm Atlantisli'leri en kötülerine göre yargılasak, o zaman biz de en kötülerinden farksız oluruz.

"Onun söyleyeceği bir şeye benziyor," dedi Malik sessizce.

Delano ona baktı ve sonra iç geçirdi. "Evet, öyle." Boğazını temizledi. "Katılıyorum."

Ani gözyaşı akıntısına karşı hızla gözlerimi kırptım.

"Katılıyorum," dedi Tawny. "Benim fikrimin önemi olmasa da."

Gülüşüm titriyordu. "Önemli."

"Biliyorum." Bardakının kenarından sırtarak baktı.

"Sadece alçakgönüllü olmaya çalışıyordum."

Gözlerimi Reaver'a çevirdim.

"Açıkçası umurumda değil," dedi.

Tamam o zaman.

Bize baktı. "Benim umurumda olan şey, Thad'in geri dönmemiş olması."

Bu, masadaki havayı değiştirdi.

Cas ve Kieran ile bakıştım.

Kieran'ın yüzü, sanki kendini kılıcına atmak üzereymiş gibi bir anlığına gerildi. "Bu gece geleceklerini umuyordum, ama sabaha kadar haber almazsak bir karar vermemiz gerekecek."

"Ben gidebilirim," dedi Malik.

Bir an durup, tabağımdaki ızgara balığı karıştırdım.

Casteel şarap kadehini indirdi ve kardeşine uzun uzun baktı. Malik'e bakan tek kişi o değildi.

Herkes bakıyordu.

Reaver hariç. O

yemek yiyordu.

"Ne?" Malik, masadaki herkese bakarak sordu. "Biri gitmeli. Ne olduğunu öğrenene kadar başka bir alay göndermemeliyiz."

Kieran dirseğini masaya koydu ve elini yüzünde gezdirdi. "Yine başlıyoruz."

"Sen gitmeyeceksin," dedi Casteel, kadehini indirerek.

Malik kaşlarını kaldırdı ve kardeşinin bakışlarına karşılık verdi. "Neden olmasın? Pensdurth'a nasıl gideceğimi ve bu sırada görünmeden kalacağımı biliyorum."

"Eminim biliyorsundur." Casteel arkasına yaslandı ve tabağına baktı. "Ama bu, söylediklerimi değiştirmez."

"Öyle mi?" diye sordu Malik.

"Öyle." Casteel, kardeşinin bakışlarını karşılarken uzanıp bir kaşık dolusu dilimlenmiş salatalık ve soğanı, bir tür sirke sosuyla marine edilmiş olarak aldı.

Casteel salatalık karışımını tabağına koyarken Malik'in ağzında yavaşça, dudakları sıkı bir gülümseme belirdi. O gülümsemeyi tanıyordum. Casteel'in yüzünde binlerce kez görmüştüm. Malik'in şiddet eylemine geçmek üzere olduğunun kesin bir işaretiydi.

Emil, Perry'ye baktı, Perry de gözlerini tabağına dikti, Delano ise sandalyesinde beş santim kadar aşağı çöktü.

Reaver öne eğildi ve kızarmış tavuğun yarısını alırken bir anlığına onları görmemi engelledi.

"Benim senin ağabeyin olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi Malik, parmağıyla bardağın sapını tıklatarak.

Ye. Casteel'in sesi *notamdan* duyuldu, bakışları Malik'e sabitlenmişti. "Ve benim kral olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Tawny şarabını içerken gözleri Malik'e döndü.

"Son baktığımda, Kral olmak, açıklama yapmadan emir verebileceğin anlamına gelmiyordu."

Tawny'nin bakışları tekrar Casteel'e döndü. Sanki bir tür maçı izliyor gibiydi, hem de kendini kaptırmış bir şekilde.

"Aslında," dedi Casteel, sandalyesine yaslanarak, "Kralın tam da bunu yapabileceğinden eminim."

Gözümün ucuyla Kieran'ın burnunun köprüsünü sıktığını gördüm.

"Elbette. Eğer söz konusu kral iyi bir kral olma arzusu taşımıyorsa."

Naill dudaklarını büzdü.

"İyi bir kral olmakla ilgilendiğini sanmıyorum," dedi Reaver, ağzı yemekle dolu halde. "Tabii bu, kraliçesini ilgilendirmiyorsa."

Kieran gözlerini kapattı.

"Yorumun tamamen gereksizdi," dedi Casteel Reaver'a, "Ben hiçbir zaman kral olmakla ilgilenmedim, iyi bir kral olmakla ise hiç ilgilenmedim."

Malik'in ağzı açıldı. "Gerçekten mi?" dedi Tawny.

"Gerçekten." O da parmağıyla bardağına hafifçe vurdu. "Tabii bu, kraliçemle ilgili değilse."

Tartışmak için içimdeki dürtüye direndim. Cas kendine yeterince değer vermiyordu. O *da* önemsiyordu.

"Huh," diye mırıldandı Tawny.

"Gitmeme neden bu kadar karşı çıkıyorsun?" diye ısrar etti Malik. "Babamız kayıp, Cas."

Salatalık ve soğan midemde ekşidi.

"Biliyorum." Casteel bir yudum aldı. "Ama bu teklifin nedeninin bu olduğuna bir an bile inanmıyorum."

"Sence ne oldu?" Malik meydan okudu. "Kolis'e katılmayı planladığım için mi?"

Reaver, ağzına götürmek üzere olduğu patates püresini çatalında durdurdu. "Planın bu mu?"

Malik'in altın rengi gözleri draken'e çevrildi, dudakları incelirken gözleri hafifçe kısıldı.

"Bu geçerli bir soru," dedi Reaver düz bir sesle ve patatesleri ağzına attı. "Madem sen konuyu açtın."

Tawny'nin ikinci kadeh şarabını bitirirken üçü arasında bakışlarını gezdirirken göz kaslarını inciteceğinden endişelendim. Yoksa üçüncü kadehi miydi?

"Bence gitmek istemenin sebebi bu değil," diye cevapladı Casteel, tanrılara şükürler olsun.

Emil şarap şişesini kaldırdı ve Tawny'nin yönüne doğru eğdi. Tawny hevesle başını salladı.

"Biraz daha ayrıntı verir misin?" diye sordu Malik. "Özellikle değil," diye yanıtladı Casteel.

Malik'in parmağı masayı tıklatmayı bıraktı ve yüzündeki küstah maske çatlamaya başladı.

Konuşma sırasının bana geldiğini düşündüm. "Ben giderim." Casteel başını bana doğru çevirdi. "Kesinlikle olmaz." "Bu bende işe yaramaz," dedim ve çatalımı

Gözleri daraldı ve içinden bir enerji dalgası geçti. "Bahse girer misin?"

"Sıkıcı bir bahis olur, çünkü kaybederdin," diye karşılık verdim.

"Ah, dostum," diye mırıldandı Delano, koltuğuna iyice gömülmüş bir halde.

"Annemle babam kavga ediyor," dedi Emil, sesini alçaltarak. "Yine."

Ona kaşlarımı çattım, sonra başımı salladım.

"Bunu zaten konuştuk, Poppy," dedi Casteel dişlerini sıkarak.

"Kolis'i öldürmek için oraya gitmemi konuştuk," diye düzelttim, Malik'in kaşlarının kalktığını fark ederek. "Oraya gidip neler olduğunu görmek için değil."

"Aslında," dedi Kieran, "bunu da konuştuğumuzdan eminim."

"Aslında değil," diye itiraz ettim. "O benim orada olduğumu fark etmeden girip çıkmaktan bahsediyorum."

Kieran bana kayıtsız bir bakış attı. "Sürenin önemi var mı?"

"Şey, demek istediğim..." Gözlerimi kısarak baktım.

"Önemli değil, ama..." "Konuşmamızın sende kalıcı bir izlenim bıraktığına çok sevindim etkisi bıraktığına çok sevindim," diye araya girdi Casteel. "Bıraktı, ama..."

"*Ama* kelimesini kullandığında bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi.

"Kelimelerin anlamını biliyorum, Casteel. Ama o konuşma *daha önce* gerçekleşti," dedim. "O, hangi İlkel tanrının orada olduğunu hemen anlayacak değil ya. Bunun için biraz zamana ihtiyacı olacak," dedim, haklı olup olmadığını bilmeden. Diğer tanrılara karşı ne hissettiğimi bilmiyordum. "Sadece birimizi hissetmesi ile üçümüzü birden hissetmesi arasında fark var. Hemen oradan ayrılacağım ve oraya varmam belki yarım dakika sürer..."

"Ne?" Tawny bardağını indirdi.

"O gölge adımı atabilir," diye cevapladı Reaver, tabağındaki balığa bakarak. "Ether kullanarak alemler arasında ve içinden geçebilir."

Tawny, ben bardağımı kaldırırken gözlerini kırptı. "Bunun mantıklı olduğunu varsayacağım."

"Aynı şey," diye mırıldandı Emil.

"Bu, tanrıların yapabildiği bir şey," diye açıkladı Perry.

"Biz de aynı şeyi, daha az ölçüde, hızlı hareket etmek istediğimizde yapıyoruz."

Doğaçlama ders bittiğinde devam ettim. "Bir şeyler yapmalıyız, Casteel. Baban orada. Thad da öyle. Daha fazla bekleyemeyiz."

Kieran'ın nefes alışışı duyulabiliyordu. "Poppy," diye başladı. "Sen

—

"Ben kraliçe olduğum için kendimi tehlikeye atmamalıyım" kendimi tehlikeye atmamam gerektiğini söyleme," diye araya girdim, tabağımı kaldırıp Tawny'nin yanından Reaver'a uzattım. "Sen daha iyi bilirsin."

"Teknik olarak, kraliçe olduğun için kendini tehlikeye atmamalısın," diye cevapladı Kieran. "Ama bu... farklı," dedi, son kelimeyi sadece Casteel ve benim anlayabileceğimiz şekilde ağır bir vurguyla söyledi.

"Değil."

"Öyle," dedi Casteel sessizce. Nefes alırken göğsü yükseldi.

Derin bir nefes aldım, ama bu sinirimi yatıştırmadı. Onlardan birine içkimi fırlatmak gibi pervasız ve çocukça bir şey yapmadan önce içkimi masaya koydum. "Aslında, ikiniz de haklısınız. Bu farklı."

"Sağduyunu kullandığın için sevindim," dedi Casteel. "Ve farklı olduğu için," dedim, "benim olmam gerekiyor."

Parmağı masayı tıkladırmayı bıraktı. "Sağduyu hakkında söylediklerimi unut."

"Zaten unuttum," diye karşılık verdim. "Açıkça."

Onu sandalyesinden dışürmeden önce gözlerimi kaçırdım.

Tawny kaşlarını kaldırdı. "Gözlerin neredeyse parlıyor," dedi, başını eğerek beni inceledi. "Bu çok güzel... ve ürkütücü."

"Bu..." İleri doğru sııradım. "Gözlerim!"

"Gözlerin mi?" Tawny, Kieran ve Casteel'e sanki neden bağırdığımı biliyorlarmış gibi bakarak tekrarladı. "Onlarda bir sorun mu var?"

"Sana ne gibi görünüyorlar?" Tawny'ye yaklaştım ve sonra ayağa kalkarak bana sırttan Delano'ya doğru eğildim. "Ne renkler?"

"Renkleri mi? Yeşil ve..." Tawny başını dikleştirince bukleleri geriye düştü. "Gümüş."

"Gümüş çizgiler," diye ekledi Delano.

"Tek gördüğünüz bu mu?" diye sordum. İkisi de başlarını salladı. Casteel ve Kieran'a döndüm. "Peki ya siz?"

Kieran kaşlarını çattı. "Daha önce yaptıklarımı görüyorum." "Aynı," dedi Casteel.

"Neden soruyorsun?" diye sordu Delano.

Kafa karışıklığı arttı. Neden Casteel ve Kieran'ın gördüklerini görmüyorlardı? Cevap birden aklıma geldi. "Uh, hayır..." Gülümsedim. "Sadece hala eather izlerini görebiliyor musunuz diye merak ettim."

Bunu sormadın, Casteel'in sesi bana ulaştı.

Onlar renkleri göremiyorlar, diye cevap verdim, Kieran Cas ve beni izlerken. Bir an durup onu da sohbete dahil ettim. Sadece Arae—Kadimler—gerçek Yaşam İlkeleri ve gerçek Ölüm İlkeleri görebilir. Ve Deminyen İlkeleri. Diğerleri onları görebilecek kadar yeterli özü barındırmazlar.

Casteel gülümsedi. *Ne kadar da özeliz, değil mi?*

Konuştüğümüz şeyin gözlerini devirdim. "Neyse, konuştuğumuz şeye geri dönelim. Ben..."

"Poppy," dedi Naill, bakışlarımı ona çevirerek. "Buradaki kimse Pensdurth'a tek başına gitmene izin vermez."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Tawny, ben de ona bakakaldım. Kaşlarını çattı. "Bana hainmişim gibi bakma. Gölge atlamana izin vermeyeceğim..."

"Gölge atlamana," diye düzeltti Reaver.

"Her neyse." Tawny elini kaldırarak Reaver'ı susturdu. Draken'ın kaşları havaya kalktı ve onun hareketinden açıkça rahatsız olduğu belliydi. "Öldürücü bir Ölüm Primal'ının dolaşıyor olabileceği bir bölgeye gitmene izin vermeyeceğim," diye devam etti. "Bu pervasız ve tehlikeli bir şey, ve benim bir şeyin pervasız olduğunu söylemem için, bunun gerçekten öyle olması gerekir."

"Bu tehlikeli," dedi Delano. O ana kadar masanın altına kaybolmamış olmasına şaşırdım. "Orada neler olduğunu bilmiyoruz."

"Ve Pensdurth'un yakınlarında bulunmaması gereken son kişi sensin," dedi Casteel.

"Oraya yakın bir yere giden en güvenli kişi muhtemelen benim," diye tartıştım. "İkiniz de" —Cas ve Kieran'a keskin bir bakış attım—"gidemezsiniz. Birçok nedenden dolayı."

Casteel çenesini o kadar sıkı kapattı ki, azı dişi kırılabilir diye düşündüm. Kieran ise sadece kollarını kavuşturdu.

"O haklı," dedi Reaver.

Ona bakarken nefesim kesildi.

"Bu odadaki ya da bu diyardaki herkesten daha güvenli olan kişi o." Son balığımı bitirdi. "Nispeten konuşursak."

"Çünkü o artık sert bir İlkel tanrı olduğu için mi?" diye sordu Tawny.

Ben bir şey söylemeden önce, Casteel'in öne eğildiğini hissettim. "Sen biliyordun," dedi draken'e ve odadaki sıcaklık düştü.

Reaver'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim hızla çarpmaya başladı. "Her zaman biliyordum," dedi. "Her şeyi değil, ama temel bilgileri."

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi kaçırđım. Ne düşüneceğimi, nasıl hissedeceğimi de bilmiyordum.

Karşımızda Emil kaşlarını çatdı. "Neden bu konuşmanın çok önemli bir kısmını kaçırıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Katılıyorum," diye mırıldandı Malik, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Orospu çocuğu," diye homurdandı Casteel.

Ona döndüm. Eti... incelemeye başlamıştı.

"Oh, lanet olsun." Emil doğruldu. "Dönüşecek mi? Günümün neredeyse yenilerek bitmesini istemiyorum."

"Şimdi daha da fazla sorum var," diye mırıldandı Tawny, yine bardağının kenarından.

Bunu nasıl hızlıca açıklayabileceğimi bilmiyordum, ama onun bir mağara kedisine dönüşmesinden endişelenmiyordum. Derimde küçük şişlikler çıkarken, onun tamamen İlkel hale gelmesinden daha çok endişeleniyordum.

"Hiç bize söylemeyi düşündün mü?" diye sordu Casteel, gözlerinin beyazlarını gölgeli bir hava sarmıştı. "Bu bilgi yararlı olabilirdi, değil mi?"

"Haklı," diye fısıldadım ve masanın altına uzanarak elimi Casteel'in bacağına koydum.

"Yapamazdım." Reaver bir yudum aldı.

"Saçmalık," diye bağırdı Kieran.

"Saçmalık değil." Bardağını masaya koydu. "Ağzımı kapalı tutacağıma yemin etmiştim."

"Kim tarafından?" diye sordum.

"Nyktos."

Ağzım açık kaldı.

"Nasıl?" Kieran öne eğildi. "O uyanırken sen hala uyuyordun."

"Uyanık olduğu tek zaman o değildi," dedi Reaver. Ve haklıydı. Nyktos, ara sıra uyanık olduğunu söylemişti. "Ve biz uyandığımızda o zaten uyanıktı. Iliseeum'dan ayrılmadan önce onunla konuştum. Ve Nyktos'a karşı gelinmez."

"Neden?" diye sordum, neden bunu bir an önce bilmemi istemediklerini anlayamıyordum. "Neden senden bunu talep etsin ki?"

"O, Seraphena'nın seninle birlikte olmasını istiyordu..." Reaver sözünü yarım bıraktı.

Sözünü bitirmesine gerek yoktu. Söylenmeyenleri biliyordum.

Nyktos, Sotoria'yı öğrendiğimde Seraphena'nın benimle olmasını istiyordu. Bu...

Casteel'e baktım, gözleri hâlâ Reaver'a dikilmişti.

Cas?

Çenesi titreyerek, bakışları bana kaydı.

Bu bir fark yaratır. Kieran'a *notamı* açarken dizini sıktım ve ona da aynısını söyledim. *Evet, yaratır.*

İkisi de aynı fikirde değildi ve ben onların kızgınlıklarını anladım. Anladım. Kolis'in etkisi altındayken bu bilgi onlara yardımcı olabilir miydi? Belki. Belki de olmazdı. Ama Reaver bunların hiçbirini açıklamamalıydı. Ona muhtemelen cevap veremeyeceği sorular sorardım. Ve...

"Biri bize de ne hakkında konuştuğunuzu anlatacak mı?" Malik cevap verdi.

Üçümüz de hiçbir şey söylemedik ve dikkatim Malik'e kayarken garip bir sessizlik çöktü. Duyularım açıldı ve ondan aldığım tek şey kafa karışıklığı ve merak oldu. Sotoria olayını bilseydi, söylenmeyenleri anlardı. Bu, Millicent'in bilmediği anlamına mı geliyordu?

"Tamam, öyleyse." Malik boğazını temizledi. "Öyleyse ben gidiyorum."

"Yine mi bu konuya döndük?" diye tersledi Casteel. Esans daha sakindi, ama oda hala soğuktu.

"Hala nedenini söylemedin," diye cevapladı Malik.

Casteel'in dudakları düzleşti. "Sanırım Millicent'in orada olup olmadığını görmek istiyorsun." orada olup olmadığını görmek istiyorsun."

Öksürdüm ve tabağıma ince bir şarap sisi püskürttüm. "İyi misin?" Casteel döndü ve elini sırtıma koydu. sırtına koydu.

"Evet," diye hırıltıyla cevap verdim ve Tawny'nin bana uzattığı keten bezi aldım. "Millicent'in orada olduğunu mu düşünüyorsun?" diye Casteel'e sordum.

Çenesindeki kas gerildi. "Sanmıyorum."

Ama devamını söylemedi.

Çenemi silerek Malik'e döndüm. "Sence orada mı?"

Yüzünde seğiren kas şakağındaydı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Her yerde olabilir."

"Ama *oraya* gitmesi için bir neden var mı?" Soruyu sorar sormaz, cevap aklıma geldi. Bu

Vadentia değildi. Casteel'in bende olmadığını düşündüğü sağduyumdu.

Kolis, Yükselmişler ve İntikamcılar'ı çağırabilirdi — onları çağırmak gibi. Bu bir tür zorlama gibi olurdu. Onlar onun yaratıklarıydı. "Yükselmişlerin kaçmaya çalıştığına dair herhangi bir rapor var mı? Durdurma yeteneği olmadan bunu yapmaya çalıştıkları gibi?"

"Bazıları denedi, özellikle stokları azalanlar," diye cevapladı Naill, dudaklarını kıvrarak. "Ama

kendilerini durduramayacak gibi değillerdi."

Bu beni biraz rahatlattı, ancak bu onun Revenantları çağırmadığı anlamına gelmiyordu. Çağırılmış olsaydı, Millicent tam olarak bir Revenant olmadığı için bu durum onun için de geçerli olur muydu? Bilmiyordum. Ama Malik'in endişelendiğini biliyordum. Ona bir bakış attığımda, bunun onun cildini kapladığını hissettim. Eğer oraya gitmişse, bunun sebebi başka seçeneği olmaması olmalıydı. Yükselmişlerin güneşle karşılaştıklarında yanlarında duran kişinin, Kolis'e gönüllü olarak katılacağına inanamıyordum.

Ama artık Casteel'in Malik'i göndermeme nedenini anlıyordum.

Malik'in Millicent orada olursa kalacağını ve bunun muhtemelen onun ölümüyle sonuçlanacağını biliyordu.

Casteel kardeşini korumaya çalışıyordu.

"Thad ve diğerlerine sabaha kadar zaman tanınmalıyız," dedi Kieran, Emil'in ölümcül bir şekilde tuttuğu şarap şişesine bakarak. "Pensdurth ile ilgili tartışmayı o zamana kadar erteleyelim."

Onaylayan mırıldanmalar duyuldu ve ardından Gölge Konseyimiz Solar'dan dağıldı. Tawny ayakta kalan son kişiydi. Casteel, Malik'in hareketlerini takip etmişti ve hala kapılara bakıyordu.

"Onunla konuşmalısın," dedi Kieran ayağa kalkarken. "Aptalca bir şey yapmadığından emin ol."

Casteel sandalyesinin kolunu sıktı. "Sence beni dinler mi?"

Kieran iç geçirdi. "Haklısın."

"Belki de ikiniz de onunla konuşmalısınız," diye önerdim. "Hiçbir şey yapmadığından emin olmak için."

"İyi fikir." Tawny tekrar oturdu. "O zaman Poppy ve ben baş başa vakit geçirebiliriz."

Casteel gözlerini üzerimize gezdirdi. "Neden bunun kötü bir fikir olduğunu hissediyorum?"

"Muhtemelen her şeyin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun," diye karşılık verdi, başını eğerek şarabı uzattı. "Muhtemelen sadece kötü fikirlerden hoşlanıyorsun."

"Gidin," diye ısrar ettim, Casteel cevap veremedi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Tereddüt etti.

"Öyle değil." Tawny benim bardağımı ve sonra da kendininkini doldurdu. "Ona bir ağaç ayısı gibi yapışacağım."

"Buna gerek yok," dedim ona.

"Göreceğiz."

Casteel nefes verdi, Kieran'a ve sonra bana kısa bir bakış attı.

Poppy...

Pensdurth'a kaçmayacağım, ona güvence verdim.

Bana söz ver.

Kucağımda duran elim yumruk haline geldi. *Söz veriyorum.*

Ve bu sözümü tutacaktım. En azından bu gece değil.

Ama yarın kadar hiçbir haber almazsak? Giderdim.

Birkaç saniye tereddüt etti, sonra öne eğilip yanağımı avuçladı, dudakları benimkine değdi. "Uslu dur."

Tawny burnunu çektirdi.

Sandalyesinden kalkarak ayağa kalktı. "Gidip kardeşimle konuşalım."

Kieran masanın etrafında dolaştı ve yanımda durdu. Casteel platformdan inerken bir an sessizce orada durdu.

Ona baktım. O

bekledi.

Ben iç geçirdim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Yemin ederim."

"Gitmesen iyi olur," dedi ve enseme sıktı.

Gözlerimi devirdim ve kollarımı kavuşturdum. Kieran, Tawny'ye başını salladı ve Casteel'in yanına gitti.

Kapı arkalarından kapandığında, Tawny bana baktı.

"Kieran'ın gitmeden önce seni öpeceğini sanmıştım."

"Buna cevap bile vermeyeceğim," diye mırıldandım ve bardağımı aldım.

Tawny kıkırdadı. "Da'Neer kardeşlerin kavga edeceklerini sandım."

"Kavga mı?"

Kafasını salladı. "Akşam yemekleriniz her zaman bu kadar eğlenceli mi?"

Aklım, Casteel'in benimle evlenmek istediğini açıkladığı New Haven'daki akşam yemeğine gitti. "Daha da eğlenceli olabilirler."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlatır mısın?"

"Bazen insanlar akşam yemeklerine kalplerini göğüslerinde taşıyarak başlarlar." Tatlı şaraptan bir yudum aldım. "Ve o kalpleri kaybedip ölerек bitirirler."

"Oh." Tawny başka yere baktı. "Vay canına." Gülümsedim.

"Peki." Tawny kelimeyi uzatarak söyledi. "Nykto's'un Reaver'a sana söylemesini yasakladığı şeyi bana söyleyecek misin?"

Bardağı daha sıkı kavradım.

"Eğer olmazsa, kırılacağım ve kırıldığımda nasıl olduğumu biliyorsun," diye ekledi. "Muhtemelen ikimizden biri ya da ikimiz de uygunsuz davranışlarda bulunarak sonlanacak. O zaman Casteel seni benimle asla yalnız bırakmayacak." Sandalyesinde dönerek, olabildiğince geniş gözlerini kırptı. "Bunun sorumluluğunu üstlenmek ister misin?"

Ona kayıtsız bir bakış attım.

"Beni strese sokmak mı istiyorsun?" diye ekledi. "Seni nasıl strese sokuyorum?"

"Çünkü *seni* strese sokan bir şey olduğunu biliyorum. Yükselmişler meselesi dışında, akşam yemeği boyunca garip bir şekilde sessiz ve *hareketsizdin*. Sen asla hareketsiz kalmazsın."

Kaşlarımı çattım.

"Seni sessiz yapan şeyin, söylenmeyenlerle ilgili olduğunu hissediyorum. Nereden mi biliyorum? Çünkü Reaver her zaman bildiğini söyledikten sonra, yine sessiz ve hareketsiz oldun."

Derin ve yavaş bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Ben..." Boğuk bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. "İmkansız gibi gelecek."

"İmkansızlara inandığım için iyi," diye cevapladı. "Yani, bana bak. Nasıl inanmayayım?"

Ona baktım. Bu fırsatı değerlendirip ona yaptıklarımı, *neden* imkansızı inandığını anlatmam gerektiğini biliyordum. Ama konuştuğumda, konu bu değildi. "Sotoria efsanesini biliyor musun?"

BÖLÜM 44

POPPY

Ne yapıyordum ben?

Gözlerimi kapatıp dururken, mevsim normallerinin dışında serin bir esinti örgümden kaçan birkaç saç telini çekip dururken, aklıma bir cevap gelmedi.

Casteel, babasından veya Pensdurth'taki diğerlerinden haber var mı diye bakmak ve Yükselmişler ile ilgili yeni planlarımız hakkında kardeşi ile daha fazla konuşmak için ayrıldığından beri kendime bu soruyu yüzlerce kez sormuştum. Benimle gelmek isteyip istemediğimi sordu.

Kibarca reddettim ve *buraya* geldim.

Nedenini bilmiyordum ama. Kraliçe olarak, onunla görüşmem gerekirdi. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Casteel, hayır dediğimde tereddüt etmişti ve bana iyi olup olmadığımı sormak istediğini biliyordum. Tawny'nin dediği gibi, bu sabah sessiz ve hareketsizdim.

Ama dün gece Sotoria'yı anlattığımda *o* bu rolü üstlendi. Göstermeye çalışmasa da şok olmuş ve rahatsız olmuştu. Kim olmazdı ki?

Casteel'e Malik hakkında soru sormayı düşünmemiştim, onu Pensdurth'a gitmemesi için ikna edip etmediğini sormam gerekirdi, bir eş olarak, onun partneri olarak. Bu da midemin bulantısını daha da artırdı. Umursamadığımdan değil. Umursuyordum. En son istediğim şey Malik'in kaçıp kendini öldürmesiydi. Ve bunun için bir nedeni olduğundan endişeleniyordum: Kolis'in Revenant'ları çağırması ve Millicent'in...

gitti, onun etkisine karşı koyamadan. Göğsüm o kadar sıkıştı ki, sanki hava alamıyormuşum gibi hissettim.

Casteel şekerli meyve kasesi içindeki çürük olmayan çilekleri seçip tabağıma koyarken, neden ona bunlardan hiç bahsetmediğimi bilmiyordum. Aklımdaydı ama diğer her şey de öyle.

Belki de *diğer her şey* bu yüzden buradaydım. Gözlerimi bulutlu gökyüzüne açarak, ve başımı eğdim.

Buraya geldiğime inanamıyordum.

Çayır, aslında Elysium Zirveleri'nin bir çıkıntısıydı, kabaca Gölge ve Güneş Tapınakları'nın kulelerinin hemen üzerinde ve dağların sürekli yükselişinin gölgesinde yer alıyordu.

Pembe ve mor kır çiçekleri, uzun karaağaçların Peaks'in eteklerini doldurduğu yere kadar çimleri süslüyordu. Güzel, narin görünümlü çiçeklerden oluşan bu örtü, Sotoria'nın düştüğü kenardan sadece birkaç metre ötede sona eriyordu.

Gelincikler nereye gitmişti?

Yoksa burada hiç yetişmemişler miydi ve benim gördüklerim hayal gücümün bir ürünü müydü?

Kulağımın arkasına gevşek bir saç telini sıkıştırarak yavaşça döndüm. Burası çok sessizdi. Tek ses, rüzgâr ve birbirlerine şarkı söyleyen kuşlardı.

Dudaklarımı sıkıştırdım, uçurumun kenarına döndüm ve yürümeye başladım. Çayır şaşırtıcı derecede huzurluydu. Öyle olması gerekmiyordu, ama öyleydi. Sotoria'nın çiçek toplamak için buraya çıktığını hayal etmeye çalıştım. Bunu yapmak için günün büyük bir kısmını harcamış olmalıydı.

Kısa süre sonra taşların üzerine su sıçradığını duydum ve ardından çimenler ve kır çiçekleri yerini sıkışmış, kayalık toprağa bıraktı. Adımlarım yavaşladı ve sonra durdu. Derin bir nefes alıp aşağıya baktım. Soluk gri kayalar dışarı çıkıntı yapıyordu ve küçük,

dik uçurumlar arasındaki dar çıkıntılar. Yarı yolda ve bu çıkıntılardan birinin altında, beyaz uçlu su kayalardan aşağı dökülüyor, d  erken havayı bu ulandırıyor ve ardından gece gökyüzü kadar karanlık bir g le kayboluyordu. Bakışlarım g l n kıyısına kaydı, orada karaa a lar o kadar sık ve bolca yeti iyordu ki, altındaki zemini görmek imkansızdı. Ağaçların uzandığı yeri takip ederek Wayfair'in kulelerinin g r nd    yere kadar gittim.

Hiçbir şey hissetmedim.

Tıpkı Yıldız'ı tuttu umda hissetmedi im gibi. Belki *de bu* yüzden buraya gelmi tim, Kayalıklarla bir ba  hissedip hissetmedi imi görmek için.

Burada olmak bana üzüntü ya da   ke hissettiriyor mu diye bakmak için. Herhangi bir şey. Ama burayla bir ba  hissetmedim. Tek hissettiğim kendime karşı bir kızgınlıktı.

Eğer burası benim...  ey, kendimi uçurumdan attı ım yer olsaydı, bir şeyler hissetmem gerekmez miydi?

Ne utanç verici.

Yele imin kancalarıyla oynarken kendimi bir kez daha uçurumun kenarına bakarken buldum.

Sotoria aşağıdaki çıkıntılardan birine mi d  m  t ? Yoksa aralarına d   p g le mi d  m  t ? Sa daki sert kayaya çarptığında hızlı mı olmuştu, yoksa yanlış mı? —açısı mı? Yoksa suya çarpması onu  ld rm   müydü? Y ksekl   çarpışmanın etkisini yıkıcı hale getirmiş olmalıydı ve d     hızlı olmuş olmalıydı, ancak ne olduğunu, neyin geldiğini anlayamayacak kadar hızlı değildi. Yine de, ölümünün anında ger ekle ti ini ve Kolis'e müdahale edecek zamanı olmadığını düşünmek zorundaydım. Acı  ekmemi ti.

Acı çekmesi daha sonra ba lamı tı.

Tanrılar, neden bunu düşünüyordum ki? Bu, morbidli in ötesinde bir şeydi, özellikle de uzak geçmişte rastgele bir kadını düşünmüyor olduğum için. Nasıl  ld   m  merak ediyordum.

Çünkü ben oydu.

Öyle olmadığımı haykırmak istedim, ama yalan boğazımdan bile çıkamadı. Ben Poppy'dim.

Ama ben Sotoria'ydım.

İç çekerek başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım. Buraya gelmemeliydim. Yapabileceğim başka pek çok şey vardı. Eğitim. Casteel ve Kieran ile özü kontrol etmeyi öğrenmek. Kolis'i zayıflatmanın bir yolunu bulmak. Her şey buradan daha verimli olurdu, Perdeyi geçip Kıtaya girip Kadimlerin yeni bir felaket yaratıp yaratmadığını görmek bile...

Elim yeleşimin kopçalarından kayarken gözlerim birden açıldı.

Eskiler.

Onlar da yaşam ve ölümün özünü taşıdıkları için Kolis'ten daha güçlüydüler. Ve onlar da bebek Primaller olarak kabul edilemezlerdi. Onlar...

"Ayrıca tamamen çılgındılar," diye mırıldandım. Kadim Varlıkları bu işe karıştırmak, yangını yağla söndürmeye benzerdi.

Ve onlara ihtiyacım yoktu.

Kolis'i neyin öldüreceğini zaten biliyordum ve bunu yapmak için onun zayıflamasına ihtiyacım yoktu.

Uylukuma bağladığım kemik hançerin kabzasına parmaklarımı gezdirdim. Kabza avucumda ısındı, kan taşı ve kurt kemiği hançerlerin aksine. Aşağı baktım, kabzanın hangi malzemeden yapıldığını merak ederek. Hafifti.

Ona bakarken göğsümde bir baskı hissettim. Neyi bekliyordum?

Göğsümde bir farkındalık zonkladı ve nefesim kesildi. Hava doldu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Birkaç metre ötemde gümüş bir ışık çaktı ve hızla yayılıp ince bir çizgi oluşturdu.

Bir saniye sonra, Casteel alemdeki yırtıktan çıktı. Nefesim yine kesildi, ama bu sefer tamamen farklı bir

nedenle. Boyunu vurgulayan siyah deri pantolon ve omuzlarının ve göğsünün genişliğine mükemmel şekilde uyan bir tunik giymişti. Neredeyse başka dünyadan gelen güzelliği ve altın rengi gözlerindeki eather aurası, onu her yönüyle benim her zaman hayal ettiğim bir tanrı gibi gösteriyordu.

Esinti, dalgalı, koyu saçlarını kaldırarak kaşlarının altından geriye doğru savurdu.

Kolumu garip bir şekilde salladım. "Merhaba."

Tek kaşı kalktı. "Merhaba, Poppy."

Yanaklarımın ısındığını hissederek kollarımı kavuşturdum. Son zamanlarda neden bu kadar çok el sallıyordum?

Casteel'in bakışları arkama kaydı ve sonra hızla bana geri döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... bilmiyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Yani, buraya geldiğini hatırlamıyor musun? Yoksa buraya gelmeye karar verdin ama nedenini bilmiyor musun?"

"İkincisi. Ben..." Buraya gelince bir şey hissedip hissetmediğimi görmek istediğimi söylemeye başladım, ama sözler boğazımda takıldı. Kafamda aptalca ve anlamsız geliyorlardı. Üstelik, buraya gelme sebebimin bu olduğundan bile emin değildim.

"Ne?" diye sordu, beni dikkatle izleyerek.

Kafamı salladım ve omuzlarımı kaldırdım. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Çenemi eğip boğazımı temizledim. "Pensdurth'tan haber geldi mi?"

"Bir saat önce yoktu," diye cevapladı ve midemdeki düğümler daha da sıkılaştı. "Solar'a döndüğümde sen orada değildin, kemik hançer de yoktu, ben de Pensdurth'a gittiğini *düşündüm*."

Kollarımı daha sıkı bir şekilde kendime doladım.

"Gitmeyeceğime söz verdim."

Bana doğru yavaş, neredeyse tereddütlü bir adım attı. "Yine de korktuğum için beni suçlayabilir misin?"

"Hayır," diye itiraf ettim, yavaşça nefes vererek. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Senin olduğun yerde olmak istedim," dedi basitçe, sanki bir odadan diğetine geğmiş gibi. "Bu yüzden, kendimi oraya götürdüm."

"Vay canına," diye mırıldandım. "Bunu yapabileceğimizi bile bilmiyordum."

Hafif bir gülümseme belirdi. Gamze yoktu. "Henüz farkında olmadığımız birçok şey yapabileceğimizi düşünüyorum."

"Muhtemelen haklısın." Onun dönüştüğünü düşündüm. "Hâlâ benim önümde dönüştüğüne inanamıyorum."

"Nedenini biliyor musun?"

Karışık bilgileri aktarmaya çalışırken iç geçirdim. "İlkel tanrılar Yükseldikten sonra istedikleri zaman dönüşebilirler, ama Kadim olanlar için - ki *Deminyen* İlkeler olarak onlara en yakın olan biziz sanırım - bu aylar, yıllar, hatta yüzyıllar sürebilir. Bu kadar çabuk dönüşmemen gerekirdi. Atlantisli olduğun için daha fazla eather'ın olduğu anlamına gelmez bu."

"Daha önce de söylediğim gibi, ben sadece özelim." Güldüm. "Hey, benim sözlerimi kullanma."

Bana bakarken dudaklarını keskin bir nefesle araladı. "Ne?"

"Senin kahkahan," dedi, bakışları yüz hatlarımı tararken.

"Onu duymak her zaman göğsüme bir şey yapar."

"İyi bir etki mi?" diye fısıldadım, göğsümün garip bir şekilde hareket etmeye başladığını hissederek.

"Cevabı biliyorsun." Başını eğdi. "Senden bir ricada bulunabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Kenardan uzaklaşabilir misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Yanlışlıkla uçurumdan düşeceğimden mi korkuyorsun..." Acıyla kendimi durdurdum.

"Bunu yapmak için bir nedenin yok, değil mi? Yani, öyle düşünmüyordum," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Sadece seni uçurumun kenarına bu kadar yakın görmekten hoşlanmıyorum."

"Düşsem ölmem ki."

"Ama iyi hissettirmez."

"Bilmiyorum." Kenara döndüm. "Sanırım... ayaklarımın üzerine düşerdim."

"Bunu denemeyelim," dedi Casteel, kokusu beni sarmaladı, bana yaklaştığını belli ediyordu.

Bunu denemeyi düşünmemiştim. Ama şimdi bunu söyledikten sonra, bir şekilde denemek istedim. Kalp atışlarım hızlandı. Kendimi bunu yaparken, atlamayı seçerken neredeyse görebiliyordum. Midem bulandı ve kendimi bir adım geri çekmeye zorladım.

Casteel ve benim aramda sessizlik çöktüğünde kuşlar neşeyle şarkı söylemeye başladı. Artık onun vücudunun sıcaklığını hemen arkamda hissedebiliyordum. O kadar yakındı. Ona dönmek istedim, ama hareket edemedim.

Casteel, Ironspire'dan beri bana dokunmamıştı. Dün gece döndüğünde beni uyandırmamıştı ve bu sabah yataktan çoktan kalkmıştı. Casteel, benim yattığım yataktan kalkmak için her zaman ikna edilmeye ihtiyaç duyardı. Şimdi bana dokunmuyordu bile, oysa her zaman vücudumun bir yerine dokunuyordu. Bu normal değildi.

Bir sonraki nefesim daha zayıftı ve aramızdaki sessizlik de yardımcı olmuyordu. Söyleyecek bir şey aradım. Neyse ki buldum. "Malik ile konuşman nasıl gitti?"

"Sanki sana Pensdurth'ta olduğunu düşünüyorsam oraya gitmememi söylüyor gibi," dedi. "Ama o yerinde kalıyor."

"Şimdilik" kısmı söylenmedi.

Dişlerimin uçlarını alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Millicent'in orada olduğunu öğrenirsek, bu onun orada isteyerek olduğu anlamına gelmez."

"Biliyorum." Bir süre durdu. "Ama orada olduğunu öğrenirsek, Malik'i durdurmak imkansız olacak."

Ona baktım ve bakışlarımız kısa bir süre buluştu. "Yine de onu durdurmaya çalışır mıydın?"

"Hayır," diye itiraf etti bir süre sonra. "Bunu yapamazdım."

Bu doğru değildi.

Casteel kesinlikle Malik'i durdurabilirdi. Casteel'in, nereye götüreceğini bilmeden benim bulunduğum yere kendini götürecek kadar güçlü olması bunun kanıtıydı. Ama Malik'ten kendisinin yapmayacağı bir şeyi yapmasını istemek onun için zaten yeterince zordu.

"Demek olay burada oldu," dedi Casteel, beni düşüncelerimden kopararak. "Bu yer hakkında meraklanman çok normal."

"Öyle mi?"

"Evet." Arkamda yer değiştirdi ve omzunun omzuma değdiğini hissettim.

"Ben..." O aptalca sözler yine ağzıma geldi, ama onları durdurmadım. "Buraya geldiğimde bir şeyler hissedeceğimi düşünmüştüm."

"Ne hissediyorum?" diye sordu bir süre sonra.

"Bilmiyorum." Gözlerimi kısarak kalın, gri bulutlara baktım. "Üzüntü mü? Öfke mi?"

"Ve bunu hissetmiyor musun?"

Başımı salladım. "Hissetmediğim için rahatlamalıyım."

"Sadece hissettiğin şeyi hissetmelisin," dedi ve ben ona doğru baktım. Omuz omuza duruyordu, bakışları aşağıdaki göl ve karaağaçlara dikilmişti. "Kendine hissetme izni verdiğin sürece."

"Hissediyorum."

Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. "Hayır, hissetmiyorsun." Kafamı sallayarak başka yere baktım.

"Yanılıyorsun."

"Nerede yanıldığımı söyle."

Kalın bulutlara bakarak, duygularımı kelimelere nasıl dökebileceğimi aradım. "Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece... uyuşmuşum. Ama..." Kollarımı kavuşturdum. "Isbeth'in Yıldız'ı nerede sakladığını biliyordum."

Cas cevap vermediğinde devam ettim. "Wayfair'in Kasası'ndaydı. Düne kadar unutmuştum. Orada çok sayıda sikke ve mücevher de var. Buradaki insanların hayatlarını iyileştirmek için fazlasıyla yeterli," diye ekledim. "Onu kullanmalıyız. Hepsini."

"Yıldız ne olacak?" diye sordu Casteel, az önce ona orada inanılmaz bir servet saklandığını söylediğini görmezden gelerek.

Derin bir nefes alıp geri adım attım. "Onu elime aldığımda hiçbir şey hissetmedim."

"Öyle mi düşünüyordun?"

"Öyle olmamalı mıydı?" Kollarımı ellerimle ovuşturdum. "Ruhum yüzlerce yıl boyunca orada tutulmuş olsaydı."

Casteel cevap vermedi, çünkü cidden, buna ne cevap verilebilirdi ki?

Ona döndüm, bakışlarım boynundaki altın zincirde takıldı. "Elması yok ettim. O kadar kızgındım," dedim. "Onu tutarken bir şey hissettiğim için değil, çünkü ben..."

"Ne yaptığın için?" diye sordu sessizce.

Böyle bir şey normal olamaz.

Gözlerimi kapattım. "Çünkü bunu ben seçmedim."

"Poppy," dedi boğuk bir sesle. Kısa bir an için, hissettiği şey

kalkanımı delip geçti. Öfke ve keder beni sardı — ham, yoğun ve o kadar ağırdı ki, göğsümün ağırlığı altında çökecekmiş gibi hissettim.

Onun bunu hissetmesini istemedim.

Bana doğru adım attı ve diken diken olan his geri döndü, cildimde gezindi. Savaş ya da kaçma içgüdüğü devreye girerken, bir ayağımdan diğerine geçtim. Kaçmak istedim. Ve bunu hiç istememiştim - tamam, yılanlar işin içindeyse, o zaman evet. Ama normalde? Hayır. Ve bu beni rahatsız etti.

Casteel durdu, yüz hatları keskin ve sert bir şekilde gözlerimi sabitledi. Aniden bir adım geri attığımı fark ettim.

Boğazım kurumuştı, yutkundum. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, ama yakınlarda bir draken olduğunu aniden fark ettim ve bu beni derinden etkiledi. Şehre doğru döndüm ve yukarı baktım. "Bir draken geliyor."

"Hiç umurumda değil."

"Umursamalısın. Bir draken buraya geliyorsa, bunun bir nedeni vardır." Reaver olduğunu hissederek ona döndüm. "Ve sen bunu biliyorsun."

"Sen bir draken hissettiğin için, bir draken geliyor demek değildir..." Garden District üzerindeki bulutların arasından büyük, kanatlı bir gölge süzülerek doğrudan bize doğru gelirken, sözünü yarım bıraktı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne diyordun?"

Burun delikleri genişledi.

Reaver bulutlardan sıyrıldı, morumsu siyah pulları kırılan güneş ışığında parıldıyordu. Kanatlarını açarak alçaldı ve bir grup karaağaç ağacının arkasına indi.

"Sence neden çayır yerine oraya indi?" diye sordum.

"O Reaver," diye mırıldandı Casteel. "Neden böyle davrandığını bilen var mı?"

Ben dönüp karaağaçlara doğru yürürken burnumdan soludum. Reaver'ın bu ani hareketine hiç bu kadar minnettar olmamıştım...

Casteel önümde belirince çığlık attım. "Tanrım!" diye bağırdım. "Neden böyle yapıyorsun?"

Bana sıırttı.

Gözlerimi devirerek yanından geçmek için hareket ettim, ama eli hızla uzanıp kolumu kavradı. Esans damarlarımdan akarken başım ona doğru döndü. Onun da hissettiğini biliyordum. Göz bebeklerinin arkasında eather parladı...

Casteel güldü. Bu, gölgeli, tehlikeli ya da dumanlı, şehvetli bir kahkaha değildi. Derin ve eğlenceli bir kahkahaydı.

Başımı geri çektim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Az önce seni durdurduğumda, bana ya yumruk atmak ya da bıçaklamak üzere olduğunu gösteren bir bakış attın." Dünden beri aradığım gamze, sağ yanağında canlanarak ortaya çıktı.

"Bu seni eğlendirdi mi?" diye sordum. "Dur. Neden soruyorum ki? Tabii ki eğlendirdi."

Dudaklarından mizah kayboldu. "Bu konuşma bitmedi."

Ben başımı salladım ve o da beni bıraktı. Yürümeye başladım ve Reaver'ın karaağaçların arasında hareket ettiğini gördüm...

Çıplaktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Casteel, ben iç çekerek tamamen durduğumda. "Dün yanında kıyafetlerin vardı."

"Ee?" Reaver önümüzde durdu.

Casteel yanımda dururken, gözlerimi belinin üstünde tuttum. Saçları bir peçe gibi öne sarkmış, yüzünü gizliyordu, ama Jadis onunla eve dönmeyi reddettiğinde yüzünde beliren yıkımı görmeye devam ediyordum. O zamandan beri onunla konuşma fırsatım olmamıştı, özellikle de akşam yemeğinin nasıl geçtiğini düşünürsek. "Nasılsın?"

"Harika."

Onun kısa cevabına yüzümü buruşturdum, keşke söyleyebileceğim veya yapabileceğim bir şey olsaydı. Ya da belki de bu soruyu sormamış olsaydım. "Ben çok..."

"İkinizin de Wayfair'e gitmesi gerekiyor," diye sözümü kesti, kısık sesiyle. "Thad geri döndü."

CASTEEL

Wayfair'in girişinden öteye gölge adımlarıyla ilerlerken Poppy sessizdi. Duygularını gizliyordu. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu.

Bir kez daha, Seraphena'ya o küçük tavsiye için teşekkür ettim, başka bir deyişle, onu lanetledim.

Kırmızı bayrakların bir zamanlar pencereleri kapladığı uzun koridorda yürürken Poppy'ye baktım.

salonu kaplayan. Solar'a döndüğümde onun gitmiş olduğunu görünce, kalbim korkuyla doldu. Kendimi ikna etmeye çalışsam da, onun Pensdurth'a gittiğini düşünmüştüm.

Biraz pervasız olabilirdi, ama öyle değil. Yine de, bir ihtimal vardı. Tanrıya şükür onu buldum.

Ona alan tanımaya çalışıyordum, bu beni deli gibi hissettirse de. *Benim* hislerimi düşünmeden olayları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Onu Keder Kayalıkları'nda bulduğum anda, bunun doğru bir hareket olup olmadığından emin olamadım.

Aklım, uyandığımda onu o lanet pencerenin önünde dururken gördüğüm ana gitti. O, beni onu götürmem için rica ettiği zamanki gibi olmamıştı; şimdi bu durumdan pek de rahat değildim çünkü sesi, Lady Hawley'i öldürmeden hemen önceki sesine çok benziyordu.

Siktir, o gece kucakladığımın sadece Poppy olmayabileceğini düşünmek bile kafamı karıştırıyordu. Onun eskiden olduğu kişi de olabilirdi, onu pencereye ve lanet Kayalıklar'a çeken kısmı. Tanrıların Salonu'na girdiğimizde çenemi sıktım.

Hisa, pürüzsüz, ifadesiz yüzleri kemerli tavana doğru eğilmiş heykellerin ortasında durarak bizi bekliyordu. Emil ve Delano, Naill'in bana bıraktığına benzer, diz boyu, koyu gri tunikler giymiş olarak onun arkasında duruyorlardı.

"Bu taraftan," dedi komutan.

Poppy'ye baktım. Heykellerin arasındaki, şimdi parlak renkli kır çiçekleriyle dolu vazolara ve ardından Büyük Salon'a giden koridora bakıyordu. Kan Kraliçesi ve Kralı onurlandıran iki yakut heykel kaldırılmıştı, şükürler olsun.

Emil ve Delano, atriyumun yuvarlak girişinden geçerken arkamızda yürümeye başladılar. Atriyum, çok hareketli bir yerdi.

. Birçoğunun kraliçeleri Poppy'yi ilk kez gördüklerini fark edince, ona biraz daha yaklaştım.

Biz içeri girerken muhafızlar dikkatle durdular, başlarını eğerek sert bir duruş sergilediler. Selam vermemeleri gerektiğini anlamışlardı. Ölümlüler mi? O başka bir hikaye.

Hizmetçiler tek başlarına veya ikili gruplar halinde geniş, dairesel odada koşturuyorlardı. Bazıları boş tepsiler, bazıları ise yeni yıkanmış çamaşırlar taşıyordu. Hepsi bizi gördüklerinde birden durdular. Sessizce sürdürdükleri konuşmalar kesildi, gülümsemeleri dondu ve hem gençlerin hem de yaşlıların gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hizmetçiler güvenlik kontrolünden geçmiş olsalar da, güvenin nadiren mutlak olduğunu düşünüyordum. Duygularımı açık tutarak, hızla duyguların dalgasını sıraladım. Soğuk şaşkınlık, coşkulu bir hayranlığa dönüştü, ama altında bir acı da vardı. Korku.

Ve korku, insanları ya inanılmaz derecede bilge ya da ölümcül derecede aptal yapar.

Onların temkinli davranması beklenen bir şeydi, ama bunun bizim kim olduğumuzdan kaynaklanmadığını hissediyordum. Şaşkınlık, saygıdan daha derindi, sanki içgüdüsel bir tanıma varmış gibi. Daha önce ölümlülerle karşılaştığımda onların tepkilerine pek dikkat etmemiştim. Ama şimdi bunu görmezden gelemedim.

Birdenbire, ölümlüler sersemliklerinden sıyrılmış gibi göründüler ve dizlerinin üzerine çöküp başlarını eğdiler, atriyumdaki sessizlik uzayıp giderken.

"Önümüzde eğilmenize gerek yok," dedim. "Ayağa kalkın ve bizimle birlikte durun, bizim altında değil."

Şaşkınlık dalgası, tereddütlü ve kararsız bir şekilde ayağa kalkan her yüzünde yankılandı. Kan Tacı'nın saygı talep ettiğini düşünürsek, sözlerim muhtemelen bekledikleri son şeydi. Ama dikkatimi çeken, Poppy'nin tepkisiydi; kalkanından bana sızan duygular. Sıcak, tereyağlı kek gibi tadı vardı. Onay.

Dudaklarım kıvrıldı, söylediklerimi beğendiğini biliyordum. O tapılmak istemiyordu. Ve bazılarının düşündüğünün aksine, ben de istemiyordum.

"Lütfen görevine dön," dedi Hisa, ona göre şaşırtıcı derecede *dostça* bir ses tonuyla.

Hizmetçiler hızlıca birbirlerine baktılar ve sonra dağınık bir şekilde, neredeyse birbirlerine çarpacak şekilde dağıldılar. Birkaç tanesi birkaç saniye daha kalarak gözlerini Poppy'ye dikti, sonra hızla dönüp koştular.

"Yaklaşmamalarına şaşırdım," dedi Poppy sessizce, salondaki muhafızlara başını sallayarak.

"Bunu yapmamaları için talimat aldılar," diye açıkladı Hisa. Ve sonra aceleyle ekledi, "Bu, onlara izin verilmediğini ima eden bir şekilde değil, ama..."

"Anlıyorum," diye araya girdi Poppy, Hisa'nın sırtına gülümseyerek. "Teşekkürler."

Hisa bizi altın süslemeli kapalı kapılarla çevrili kuzey salonlarından birine götürürken Kieran'ın yakınlığını hissettim.

—kapılar, kırmızıyı örtmek için yakın zamanda fildişi rengine boyandığını tahmin ediyordum.

"Generaller de burada," dedi Hisa, adımlarını yavaşlatarak.

"Güzel," dedim, geçen sefer generallerle görüştüğümüz odaya gitmediğimizi fark ederek.

Hisa, koridorun sonuna doğru bir çift kapının önünde durdu, bir kez kapıyı çaldıktan sonra kapıyı açtı ve yüksek pencereleri nedeniyle Blood Crown'un gündüzleri kullanmadığı büyük, dairesel bir oda ortaya çıktı.

İçeri girerken Poppy'nin beline elimi koyarak odayı taradım ve her iki yanındaki küçük ön odaları not aldım. Odanın ortasındaki oval masanın etrafında çoğunlukla boş kanepeler ve koltuklar vardı. Oturanlar sandalyelerini taş zeminde sürterek geri çekildiler ve ayağa kalkarak bize doğru geldiler, selamlaşarak

Selamlar mırıldandılar. Daha önce tanıştığımız tüm generaller oradaydı. Naill ve...

"Poppy!" tanıdık bir ses haykırdı. Bir saniye sonra Netta, kardeşini neredeyse yere devirerek ön odadan dışarı koştu.

Kieran kız kardeşine sert bir bakış attığında dudaklarım gülümsemeye başladı.

Netta, sanki ben eski, yıpranmış bir çizmeden başka bir şey değilmişim gibi yanımdan hızla geçti, sıkı örgülü saçları arkasında dalgalandı. Poppy'ye sarıldı ve Poppy birkaç adım geriye sendeledi.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Bana aldırma. Ben görünmezim." "İkimiz de," dedi Emil fısıldayarak. "Ama Onunla yatmıyorsun."

Başımı eğip ona baktım, Delano sessizce öksürdü. Emil'in bakışları benimkilerle buluştu. Kaşlarımı kaldırdım. "Bir daha söyler misin?"

Emil ne dediğini fark etmiş gibi göründü ve hemen topuklarını döndürerek, sürahiler, sürahi ve bardakların dizili olduğu servis masasına doğru yöneldi.

Poppy'ye döndüm. Netta hâlâ onu sıkıca kucaklıyor, botlarının ucuna kaldırıyordu. Dudaklarım düzleşti. "Lütfen karımı kırma, Netta."

"Sus," diye cevapladı Netta ve Poppy'nin boğuk kahkahasını duydum.

Tanrım, o ses...

Hafif ve bulaşıcıydı. Başımı kaldırıp, koyu saçlı La'Sere ile General Murin'in arasında duran General Aylard'ın sert duruşunu gördüğümde, gülümsemem daha da genişledi. Netta ve Poppy'yi sabırsızlık ve tiksintiye benzer bir ifadeyle izliyordu.

Lanet olası kurt Poppy'nin kaburgasını kırmadan Netta'yı ondan ayırma dürtüsüne direnmek, Aylard'ın boynunu kırma isteğine direnmek kadar zordu. Bacaklarımı zorlayarak onların yanından geçtim. Her şeyden sonra, Poppy'nin buna ihtiyacı vardı. Kaburgaları iyi olacaktı ve Aylard da canı cehenneme gidebilirdi.

Kieran'ın masanın ucunda durduğu yere doğru yürüdüm.
"Thad?"

O odasında, bağlantı aracılığıyla cevap verdi. Yaralı.

Donakaldım, şimdi neden bu kadar geç

Ne kadar kötü?

İyileşecek.

Daha fazla soru sormadan önce, *Poppy nasıl?* dedi.

Çenemdeki bir kas seğirdi ve cevap vermemeyi düşündüm.
onu. Ama ben bile o kadar pislik değildim. *Onu Clifis of Sorrow'da buldum.*

Kafasını bana doğru çevirdi ve sonra Poppy'nin kız kardeşi ile birlikte durduğu yere doğru gitti. *Orada ne halt ediyordu?*

Onlarla bir bağ hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyordu.

Kieran yavaşça nefes verdi. *Öyle olması mantıklıydı.* Bir an geçti. *Öyle miydi?*

Kafamı salladım.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Ben de emin değildim.

Kieran bakışlarını ondan ayırdı. *Baban da geri döndü.*

Başımı ona doğru çevirdim, ama ona soru soramadan Poppy konuştu. "Sizi beklettiğimiz için özür dileriz."

"Sonunda bize katılmaya karar verdiğinizize sevindik," diye cevapladı General Aylard. "Yine uzun süre ortadan kaybolacağından endişelenmiştik."

İleri adım atmaya başladım, elim hançerin kabzasına uzandı, ama Poppy'nin gülümsemesi beni durdurdu. Göğsüme bağlanmış bıçak gibi keskin bir gülümsemeydi ve içimdeki ruh, onun ruhundaki yükselişe karşılık vererek kıpırdadı.

"Eminim," dedi. Seraphena'nın onun hakkında ne düşüneceğinden endişelenen, önceki belirsiz kız artık yoktu. Bir kraliçe konuşmuştu. Bir ilkel tanrı

Aylard'ın bakışlarını geri çekilene kadar sürdürdü ve Netta, kollarını kavuşturarak Aylard'a açıkça nefretle bakarken onun arkasına geçti. *Lütfen hançeri atma*, sesi bağlantıdan geldi. *O buna değmez.*

Sven gülümseyerek öne çıkarken, ben sırtarak elimi indirdim. "O kadar da uzun beklemedik, Majesteleri..." Kendini tuttu. "Penellaphe."

"Teşekkürler. Umarım diğerleri Aylard kadar endişelenmemiştir," dedi Poppy, generale anlamlı bir bakış atarak.

Aylard yutkundu. Poppy'nin gülümsemesi daha da genişledi.

Yanımda duran Kieran iç geçirdi ve masayı işaret etti. "Oturalım mı?"

Poppy başını sallayarak gitmeye başladı ama durdu ve Sven'e döndü. "Araştırmanızda yararlı bir şey buldunuz mu?"

"Henüz değil, ama Perry hala arıyor," diye cevapladı.

"Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa lütfen bize haber verin." "Elbette." Sven başını eğdi.

Poppy, odadaki tüm gözlerin onu takip ettiği, yumuşak ve avcı bir zarafetle bize doğru yürüdü. O, bu iki şeyin farkında değildi, ama sonraki hareketleri? Omzuyla Aylard'ın zırhlı koluna hafifçe dokunarak onu bir adım geri çekilmeye zorladığında, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sırtarak, masanın başındaki sandalyeyi çektim.

"Kraliçem," diye mırıldandım.

Bana gözlerini devirdi ve oturdu. Diğerleri de onu takip etti, Kieran soluna, ben de sağına oturdum. Netta kardeşinin yanına oturdu, ama ne Emil ne de Delano oturdu, iki koltuk boş kalarak Naill'in yanına geçtiler.

Bir an boş sandalyelere baktım, sonra arkama yaslandım ve Poppy boğazını temizlerken dikkatimi generallere çevirdim.

"Thad'in geri döndüğü söylendi," dedi.

"Öyle," diye cevapladı Sven, Aylard ve Damron'un arasında oturduğu yerden, kaşlarını hafifçe çatarak. "Reaver size onun durumunu anlatmadı mı?"

Poppy yanımda sertleşti. "Hayır, yaralanmadı. Thad yaralandı mı?"

"Evet," diye cevapladı Kieran, Poppy'ye yaklaşarak. "Ama iyileşecek."

Endişe yüzüne yansıdı. "Ne oldu?" "General Da'Neer bize katıldığında daha ayrıntılı bilgi verebilir dedi Lizeth ve Poppy'nin kalkanlarından sızan hafif bir şaşkınlık hissettim, ardından hemen ormanlık bir rahatlama geldi.

Sözlerini bitirir bitirmez, ayak sesleri dikkatimi kapalı kapıya çekti. İki çift. Kapı çalındı ve Emil kapıyı açtı.

İlk giren kardeşimdi, beyaz keten gömleği, uzun boylu vücuduna bol gelen koyu renkli pantolonunun içine sokulmuştu. Gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Gözlerinin altındaki gölgeler eskisi kadar belirgin değildi, ama saçlarını ensesinde bir topuz haline getirmiş olduğu için yüzünün ne kadar zayıfladığını görmemek imkansızdı. Bunu dün fark etmiştim ve bir ara yemek yemişti, ama çok fazla yediğini sanmıyordum. Kendine bakmıyordu.

İkinci grup adımlar durdu. Bakışlarımı yavaşça kardeşimin arkasındaki adama çevirdim.

Babam zırhını çıkarmış, sıradan bir askerin sade siyah üniformasını giymişti. Kumral saçları hatırladığımdan daha uzundu, neredeyse çenesine kadar uzanıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, ilk düşündüğüm şey Attes'e ne kadar benzediği oldu.

"Valyn?" Poppy endişeyle öne eğilerek sessizce seslendi.

Kaşlarımı çattım ve ona odaklandım. Ondand aldığım duygu endişe değildi. Şokun soğukluğu, neredeyse

babamın hissettiği duygularla aynıydı.

Bağlantı yoluyla ona ulaştım. *Bir sorun mu var?*

Poppy, babama bakmaya devam ederken kaşlarını çatı. Kieran ile göz göze geldik. Açıkçası, o da neler olduğunu anlamamıştı.

Malik yanımdaki koltuğa oturdu. "Bu çok garip," diye mırıldandı.

Isbeth konusunda ailemin bildiklerini öğrendikten sonra babamla aramızdaki durum için "garip" kelimesi yetersiz kalırdı. Ama bu? Bu başka bir şeydi. Poppy ona bakmaya devam etti.

Malik bana doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "Şu anda Yükselmişleri gündeme getirmenin iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Anladım," dedim, babamı izleyerek. Hâlâ kıpırdamamıştı.

Sonra Malik boğazını temizledi. "Baba?"

Sanki trans halinden çıkmış gibi, hızla gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını gelinine çevirdi. "Özür dilerim. Biraz hazırlıksız yakalandım."

"Özür dilemenize gerek yok," diye onu teselli ettim.

"Anlaşılabilir bir durum."

"Sizi görmek güzel," diye cevapladı, bakışları tekrar bana döndü. "İkinizi de."

Bu üç kelime çok anlamlıydı.

Emil boğazını temizledi. "İçmek isteyen var mı?"

Sven ona bakarak, "Şarap varsa, cevap evet, her zaman evet," dediğinde birkaç el kalktı.

"Şarap var," diye cevapladı Emil, servis masasına dönerek. Ev sahibi olarak, hâlâ ayakta duran babama hızla bir kadeh uzattı ve ardından Sven'e servis yaptı.

"Su," dedim, Poppy'ye bakarak. O da başını salladı.

"Üç tane," dedim.

Babam kendine gelmiş gibi görünüyordu ve Malik'in yanındaki koltuğa doğru yürümeye başladı. "Umarım herkesi çok bekletmedim."

"Hiç de değil," dedim, o otururken.

"Pensdurth'taki durum hakkında şu ana kadar herkes ne biliyor?" diye sordu babam, Emil Poppy, Kieran ve sonra bana su koyarken.

"Thad'in yardım için gönderildiği şehir dışında büyük bir güçle karşılaştığınızı biliyoruz. Onun muhalefeti çabucak halledeceğini düşünmüştüm, ama yaralandığı söylendi."

"Thad geldiğinde ordunun neredeyse yarısı yok edilmişti," diye cevapladı babası. Poppy, *yok edilmek* demek canlı canlı yakıldıkları anlamına geldiğini bildiği için irkildi. "Kalan ordu Pensdurth'a doğru kaçtı."

Emil, Netta istemedi onlara şarap gibi görünen bir içki koyduğunda La'Sere'nin yüzünde şaşkınlık belirdi. "Buna izin mi verdin?"

"İnan bana, bu bizim planımız değildi, ama başka seçeneğimiz yoktu," diye cevapladı babam. "Olanları tahmin etmeliydik, ama geriye dönüp bakınca her şey net görünüyor, ya da öyle derler."

"Tam olarak ne oldu?" diye sordu Murin.

"Neden bunu beklemediğimizi anlamak için önce bir şeyi bilmen gerekiyor," dedi babam, kadehine uzanarak. "Benim alayım, Bram'ın tümeninin Kan Ormanı'nı kayıpsız geçmesini sağlamakla görevlendirilmişti. Bu, beklediğimizden daha kolay oldu."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Babam başını salladı. "On iki kadar Craven ile karşılaştık ve onlar... şey, belli ki uzun zaman önce dönüşmüşlerdi. Onlarla başa çıkmak hiç sorun olmadı."

"Bu sürpriz oldu," dedi Poppy yavaşça. "Kan Ormanı'nın bazı kısımlarının daha seyrek olduğunu biliyorum, Masadonia'dan ayrıldığımızda geçtiğimiz bölüm gibi," dedi, bana bakarak

bana doğru baktı. "Ama Carsodonia ile Pensdurth arasındaki bölüm sık."

"Çoğu öyle," diye onayladı babam. "Ama kıyıya en yakın güneydeki nokta daha seyrek. Biz de o yolu kullandık."

"Gerçekten mi?" Geriye yaslandı. "Bana hep söylenmişti..." Sesi kesildi ve dudaklarını sıktı. "Görüyorum ki bu da başka bir yalandı."

"Kan Ormanı ile ilgili yalanların bir amacı vardı," dedi Malik. "İnsanlar kaçmanın kolay bir yolu olmadığına inanırsa, böyle bir şeyi deneme olasılıkları azalır."

"Başarılı bir yalandı," dedi Poppy, suyunu yudumlarken. "Bu yolu nasıl keşfettiniz?"

"Kan Ormanı'nı keşfetmek için çok zaman harcadık," diye cevapladı Kieran. "Eğlenceli zamanlardı."

Poppy burnunu çekip dikkatini babama yöneltti. "Lütfen devam et."

"Askerler kaçarken ve bizim alayımız peşlerine düşmeden önce, Craven üzerimize üşüştü," dedi, bardağını sıkıca kavrayarak. "Yüzlerce kişi."

"Yüzlerce mi?" diye fısıldadı Poppy. Aylard'ın yüzü soldu ve Damron küfretti.

Babam başını sallarken Malik öne uzanıp yuvarlak, oniks rengi bir kağıt ağırlığını aldı.

"Kan Ormanı'nda kaç tane Craven olduğunu tahmin ediyoruz?" diye sordu Netta.

Poppy ona baktığında Malik, "Kimse tam olarak bilmiyor," dedi. "Kanlı Taç ayrıntılı kayıt tutmuyordu, ama bir keresinde binlerce olduğu tahmin edildiğini duymuştum."

"Bu..." Netta şarabından uzun bir yudum aldı. Kadehini masaya koyduğunda Emil onu yeniden doldurdu. "Sorunlu."

"Çok sorunlu," diye onayladı babam, "özellikle de bunlar... taze oldukları için. Çok hızlıydılar."

"Taze mi?" Poppy kadehini masaya koydu. "Sence Kemik Tapınağı'ndaki savaştan sonra mı dönüştüler?"

"Bundan neredeyse yüzde yüz eminim, birazdan açıklayacağım," dedi. "Thad, Craven'a elinden geldiğince yardım etti ama çoğunlukla işi bize bıraktı."

"Kaç kayıp verdik?" diye sordum, dirseğimi koltuğun koluna dayayarak.

"Yaklaşık elli," dedi, bana bakarak.

"Craven'a karşı elli eğitimli asker mi kaybettik?" diye sordu Aylard.

Babam masanın karşısına baktı, Malik ise avucunda kağıt ağırlığını yuvarladı. "Daha kötü olmamasına şaşırdım."

"Buraya gelirken yolda birkaç Craven ile karşılaştık," diye başladı Aylard. "Hiçbir zarar görmedik..."

"Bir seferde kaç Craven ile karşılaştınız?" diye Poppy sözünü kesti. "On mu? On iki mi? En fazla iki mi?"

"Bir seferde asla bir düzineden fazla değildi," dedi Damron, mavi gözlerini Aylard'a dikerek.

"Peki hiç bir sürüyle karşılaştınız mı?" diye ısrar etti Poppy. "Aynı amaçla, aynı anda üzerinize gelen bir sürüyle. Beslenmek için mi?"

Aylard sertleşti. "Şey, hayır..."

"Ben karşılaştım. İlk seferinde, her zaman baktığın yara izlerini aldım," dedi Poppy ve ben, La'Sere koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, muhtemelen bu ahmağın yanına oturmamış olmayı dilerken, gülümsememi saklamak için parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Casteel ve Kieran da gördü. Naill, Emil ve Delano da. Ve şimdi Valyn, bir sürü yaratığın yol açabileceği yıkımı öğrendi," diye devam etti. "Görmüş olsaydın, sadece ellisini kaybetmenin bir mucize olduğunu bilirdin."

Aylard'ın çenesi gerildi ve omuzları sertleşti, ama akıllıca sessiz kaldı.

Poppy, gözlerinin kenarlarında kırıksıklıklar oluşturan gülümsemesini saklamaya bile çalışmayan babama döndü.

"Craven'la işimiz bittikten sonra, başka bir sürü gelirse diye Bram'ın alayında kalmaya karar verdim," dedi Malik'in kağıt ağırlığı ahşabı sıyıırken. "

tabii ki, onun bölüğü desteğe ihtiyaç duyuyordu. Pensdurth'a kaçanların sayısı bizimkilerden fazlaydı, ama onların ölümlü olduklarına inanıyorduk. Ne de olsa güneşin altındaydılar."

"Öyle olmadıklarını mı düşünüyorsun?" dedim, Malik'in eline bakarak. Kağıt ağırlığı sürtünerek ses çıkardı.

"Bazıları öyleydi." Koltuğunda kıpırdadı. "Craven bize saldırmadan önce, kaçan birkaçıyla çatışmaya girdik ve onları öldürdük." Bir süre durdu. "Ölü kalmadılar."

"Revenantlar," dedi Poppy.

"Kaç tanesinin öyle olduğunu ya da Thad'ın kaç tane aldığını bilmiyorum." Kadehini kaldırdı. "Pensdurth's Rise'a kalan mesafeyi geçmek yarım günden az sürdü." Poppy'ye baktı. "Şehir sessizliğe bürünmüştü."

Poppy keskin bir nefes aldı. Kafamın karıştığını fark ederek, "Carsodonia'ya giderken karşılaştığımız sessiz şehirler ve köyler asla iyiye işaret değildi," dedi.

"Neredeyse tüm ölümlüler Craven'a dönüşmüş ya da beslenmek için yakalanmıştı," diye açıkladı Kieran. "Yeni Craven'ların Pensdurth vatandaşları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyoruz," diye onayladı. "Rise yakınlarında savaşçılarla karşılaştık. Thad o sırada yaralandı." Şakağındaki bir kas seğirdi. "Bir mızrakla."

"Mızrak mı?" diye tekrarlardım. Malik'in eli hareket etmeyi bıraktı. "Böyle bir silahın bir draken'in etini delebileceğini bilmiyordum."

"Normalde, yapamaz." Malik avucunun içinde kağıt ağırlığını tekrar yuvarlamaya başladığında babam bardağını masaya koydu. "Ancak bunlar, sadece drakenleri öldürmek için tasarlanmış gibi görünen mızraklardı. Normal mızraklardan on kat daha büyüktüler."

"Thad ne kadar ağır yaralandı?" Poppy, ellerini masaya dayayarak sordu.

"Omzunun hemen altındaki göğsünden yaralandı. Kontrollü bir iniş yapabildi, ama mızrağı hemen çıkaramadık." Malik o lanet kağıt ağırlığını yuvarlamaya devam ederken, babam yüzünü buruşturdu ve mızrak sürekli kazıdı, kazıdı...

kazıma— "Sonunda yaptık ve bu, tekrarlamak istemediğim bir şey."

Elimi uzattım ve Malik'in eline vurdum. Bakışları benimkilere yöneldi. Elimi kaldırırken kaşlarımı kaldırdım, parmaklarımı tek tek çıkardım.

Malik, bakışlarımı karşılayarak benim hızıma uydu ve parmaklarını yavaşça kaldırdı.

"Gecikmenin sebebi neydi?" diye sordu Kieran, babam kağıt ağırlığını bakmadan hemen kaparken.

Malik geriye yaslanıp babamızın eline bakarken dudaklarım seğirdi. Bu, içimizden biri diğerini kızdırdığında onun sayısız kez yaptığı şeyi hatırlattı bana.

Babamın sonraki sözleri, lanet olası kağıt ağırlığı ya da geçmişte bizden aldığı birçok oyuncakla ilgili tüm düşüncelerimi silip süpürdü. "Bunu yapmakta geciktik çünkü Thad vurulduktan sonra Rise'da karşılandık."

"Kolis mi?" diye sordu

Damron. "Varus," dedi.

"Kim?" Kieran kaşlarını çattı.

"Bir tanrı," dedi babam sertçe. "Oldukça kendini beğenmiş bir tanrı." Bir an durdu, sonra Aylard'a baktı. "Ve evet, gerçek bir tanrı."

Aylard, Emil'e bardağını yeniden doldurması için işaret etti.

"Orada tek tanrı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sence kaç tane var?" diye sordu Poppy ve ben babamın bu soruya cevap verebileceğini neden düşündüğünü merak ettim. "Tahminde bulunmam gerekirse?"

O başını salladı.

"Benim alayımdaki kadar çok olsalar şaşırmazdım," dedi, onun bakışlarını karşıladıktan sonra başka yere baktı.

"Kaç kişiyi yanına aldın?" La'Sere masaya doğru eğilirken zırhı gıcırdadı. "İki yüz mü?"

"İki yüz elli," diye düzeltti Valyn. "Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı Kieran.

Bazı tanrıların Kolis'in tarafında olacağını biliyorduk, ama bu kadar çok mu? Bunu beklemiyorduk. "Bu Varus bir şey söyledi mi?"

Babam gözlerini bana dikip nefes verdi. "Sadece yakında Kolis'ten haber alacağımızı söyledi."

BÖLÜM 45

POPPY

O odaya ilk girdiğinde fark ettiğim, hissettiğim şeyin şokunu hala atlatmaya çalışıyordum. Yükselişimden önce hissedemediğim bir şeydi bu.

Valyn, daha önce bilindiğinden daha fazla sır saklıyormuş. Büyük sırlar.

Ama o anda, buna gerçekten odaklanamıyordum. Az önce söylediği şey ön plana çıkmıştı.

Kolis'ten yakında haber alacaktık.

Kieran kaşlarını çattığında dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diye onayladı Valyn. "Sonra Rise'dan kayboldu ve biz de başka bir olay olmadan oradan ayrıldık."

"Bana onun mesajı daha çok bir tehdit gibi geldi," dedi Casteel, parmağıyla bardağının kenarını tıklatarak.

Haklıydı.

"Bu bizi ciddi bir dezavantaja sokar," dedi Sven, Emil'e bakarak bardağını kaldırdı. "Bunun açık olduğunu biliyorum, ama belirtilmesi gerektiğini düşündüm."

Murin o kadar solgun görünüyordu ki, Emil Reaver'ın kuyruğunu yönlendirirken bayılacağını sandım. "Bir tanrımız var..."

"Sizin üç ilkel tanrınız var," diye sözünü kestim, *Deminyen* kısmını atlayarak.

Valyn başını Casteel'in yönüne çevirdi.

"Ve bence bu, oyun alanını eşitliyor," diye bitirdim.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Gayla, sesinde hiçbir meydan okuma yoktu.

"Ceeren saldırdığında Lowertown'da mıydın?" O başını sallayınca, Casteel sıkı bir gülümsemeyle, "O zaman kraliçenizin neler yapabileceğini biliyorsunuz," dedi.

"Lowertown'da bir tanrı öldü," diye hatırlattı Aylard, kumtaşı duvarların içindekilere nazikçe.

"Bir tanrı, krallıklar için kendini *feda etti*," diye karşılık verdim. "Ve onun adı Rhahar'dı."

"Siktir," diye mırıldandı Valyn, elini yüzüne götürerek. "Malik bana Lowertown'da olanları anlattı, ama Rhahar olduğunu bilmiyordum." Elini indirdi ve Casteel'e baktı. "Peki, bu senin için ne anlama geliyor?" Çenesiyle Kieran'ı işaret etti. "Ve Kieran, sanırım?"

Casteel, özü yüzeye çıkarken gülümsedi. Gölgeler ortaya çıktığında birkaç küfür ve hayret nidası duyuldu.

Malik doğruldu ve geriye yaslandı. "Tanrılar, lanet olsun, gereksizdi," diye mırıldandı.

Valyn sadece bakakaldı, kağıt ağırlığı elinden düşmek üzereydi. "Bu... beklenmedik bir şey."

Casteel sırtarak bakışlarını Aylard'a çevirdi. Elemental, karşısındaki duvarı birdenbire çok ilginç buldu.

"Bekle." Vonetta kardeşine doğru döndü. "Bunu yapabileceğini mi söylüyorsun?"

"Poppy'nin yeteneklerinin diğer tarafını aldım." Bir yudum alırken kaşlarını kaldırdı. "Ve hayır, Cas gibi gösteriş yapmayı sevmem."

Bir an için Vonetta'nın kardeşine yumruk atacağını sandım.

İçimdeki ruh, Casteel'deki daha yoğun nabızlara tepki göstererek aniden yükseldi. Kieran da bunu hissetti. İkimiz de ona baktık.

İçindeki özü sakinleştirmeye çalışırken çenesi gerildi.

"Kolis ikinizden haberdar mı?" diye sordu Valyn.

"Sanmıyorum," dedi Casteel.

Valyn, bardağına bakarak başını salladı. "O zaman *bu* bir avantaj."

"Bu tek avantajımız değil," dedim. "Yakında başka bir İlkel tanrı daha gelecek. Eski bir tanrı." Dudaklarımı dişlerimin arasına alırken Valyn'e baktım. "Bir savaş tanrısı."

Valyn, kağıt ağırlığını o kadar sıkı tutmuştu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Casteel ve kardeşine attığım hızlı bir bakış, ikisinin de bunu fark ettiğini gösterdi.

"Bir Savaş Tanrısı mı?" diye sordu Sven. "Theon? Lailah mı?"

"Hayır. Çok daha eski bir İlkel tanrı," dedim ve bunun, staz durumuna girerek tacını ve sarayını terk eden bir İlkel tanrı olduğunu hızlıca açıkladım.

Sven sarayın ne anlama geldiğini biliyordu. Odanın yarısı bilmiyordu. Açıklarken, Casteel'in babasını nasıl izlediğini fark ettim. Valyn dümdüz önüne bakıyordu, eli kağıt ağırlığını sıkıp gevşetiyordu. Duyularımı açtım. Muhtemelen benim varlığımdan dolayı kalkanlarını kaldırmıştı, çünkü Kieran ve Cas'ın da artık duyguları okuyabildiğini bilmiyordu, ama kalkanlarında çatlaklar vardı. Bu beni şaşırttı. Casteel kadar duygularını okumak zordu, ama yorgundu ve zihni muhtemelen birçok şeyle meşguldü.

Ondan aldığım şey tam olarak tedirginlik değildi. Belirsizlik miydi belki? Ama bunun altında başka bir şey vardı. Kararlılık ya da kabullenmenin çılgın tadı.

Valyn'in bakışları benimkilerle buluştu ve benim farkında olduğumu anladığını anlayabildim. Seraphena'nın Casteel'e, İki Kral Savaşı'na nasıl müdahale ettiğini babasına anlatmasını önerdiğini hatırladım. Ama bu, Seraphena'nın Valyn'in kim olduğunu bildiği anlamına mı geliyordu? Ne olduğunu? Nasıl bilmezdi ki?

"Peki bu İlkel tanrı ne zaman gelecek?" diye sordu Gayla.

"Yakında," dedim. "Ama bize söylenen tek şey buydu." Boğazımı temizledim. "Tanrıların Kraliçesi, kendisinin ve dolayısıyla Iliseeum'un yardım edeceğini de söyledi. İlkel tanrılar, Mahkemelerle bağlantılı olarak ölümlülerin dünyasına etkilerini sürdürdükleri sürece, yapabilecekleri çok fazla bir şey olmayacak, ama Kolis'e karşı tek başımıza mücadele etmiyoruz."

Masadaki herkes başını salladı, ama artan tedirginliği kolayca hissedebiliyordum.

"Bir sonraki adımımızın ne olacağına karar vermemiz gerekiyor," dedi Lizeth, dikkatimi çekerek.

"Kral ile daha önce halka açık bir konuşma konusunda konuştum," dedi Hisa, dişi kurtların yanında oturduğu yerden. "Sven ve bazı komutanlarımızla konuştuktan sonra, bunu yarın yapabileceğimize inanıyorum."

"Halkı, onların güvenliğini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza ve bunu bizden duyacaklarına dair güvence vermek önemli bence," dedim, birkaç çift göz bana çevrildiğinde. "Özellikle Lowertown'a yapılan saldırıdan sonra. Peki ya Kolis?" Valyn'e baktım. "Kolis'in durumuna dair herhangi bir ipucu var mı?"

"Hayır." Valyn iç geçirdi.

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "Varus sana mesajını ne kadar zaman önce verdi?"

Valyn'in gözlerinin kenarındaki deri kırıştı. "İki gün önce."

Casteel ve Kieran'a *notam'ı* açarken bakışlarım Casteel'inkilerle buluştu. Kolis'in *ne durumda olduğunu Kolis'in ne durumda olduğunu öğrenemeyeceğiz.*

Katılıyorum, dedi Kieran. *Kolis'in bir sonraki hamlesini bekleyip beklemeyeceğimize ya da kendimiz bir hamle yapıp yapmayacağımıza karar vermeliyiz.*

Bakışlarım Lizeth ve Hisa'nın üzerinde dolaştı ve daha önce daha önce birbirlerine söylediklerini hatırladım. Dikkatli olun, ama cesur olun.

Umarım Attes yakında gelir, dedim onlara. Ama uzun süre bekleyip Kolis'in bir hamle daha yapmasına izin vermemeliyiz. Bize iki kez saldırdı bile.

Ben de öyle düşünüyorum, diye cevapladı Casteel, bakışlarını kaldırıp generallere yöneltti. "Savaşa hazırlanmalıyız."

Yolda herhangi bir hareket olup olmadığını izlemek için keşif erleri göndermeye karar verdik. Gemiler de Pensdurth ve Carsodonia limanları arasında bulunan Kemik Körfezi'ne doğru kuzeye gönderilecekti.

Ve her iki karar da, Kolis ve o iki yüz kadar tanrının başkente ulaşmak için atlara veya gemilere ihtiyaç duymayacakları bilgisiyle verildi.

Kuşatma planları tartışıldıktan sonra, konuşma tekrar halka açık hale geldi. Murin, paniğe yol açabileceği endişesini dile getirdi ve ben, her iki konuşmanın da nasıl bittiğini gerçekten bilmiyordum. Düşüncelerim, her an Kolis'ten haber alabileceğimiz gerçeğiyle meşguldü. Casteel koluma dokunana kadar, insanların kalkıp gitmek üzere olduklarını fark etmemiştim bile.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Hiçbir şey söylemedi, ama bakışları endişeyle doluydu. Hızla odayı taradım ve kapının yanında Valyn'i gördüm. Kolis'i bir an için aklımdan uzaklaştırarak odaya göz gezdirdim, ama Malik'i göremedim.

Kahretsin.

"Babanızla konuşmamız gerek," dedim. "Hemen."

Casteel kaşlarını çatı, ama ben masadan kalkıp ayağa kalktığımda bana soru sormadı. *Notam* aracılığıyla Kieran'a ulaşip onu takip etmesini istedim.

Masadan aceleyle kalkarken, Vonetta ile konuşmak için oyalanmamaktan nefret ettim, çünkü onunla konuşmayalı küçük bir sonsuzluk gibi gelmişti, ama bu ertelenemezdi.

Odayı geçip koridora çıktığımda, Valyn artık kapıda değildi. Birkaç kapı ileride, bana sırtını dönmüş durduğunu gördüm.

Delano ve Naill bizi takip etmek için harekete geçti, ama Kieran'ın arkamızda olduğunu bilmeme rağmen onlara geride kalmalarını işaret ettim. Valyn, ben yaklaşırken omuzlarını dikleştirdi. "Konuşmamız gerek," dedim, sesimi alçaltarak.

"Biliyorum." Elini saçlarına geçirdi. "Özel bir yerde."

Etrafa bakındım ve Kraliçe Bahçesi'ne giden koridorlardan birini gördüm. Dudaklarım kıvrıldı, ama bu iş görürdü. "Beni takip et."

Cevabını beklemeden, orada görevli muhafızların yanından geçerek yuvarlak kemerli geçide doğru yöneldim. Muhafızlar başlarını eğip dönerek peşimden gelmeye hazırlandılar. "Lütfen yerinizde kalın," dedim onlara, sabahkinden daha soğuk, hatta çok soğuk olan havaya çıkarken.

Rüzgarlı geçidi geçip patikaya adım attığımızda sessizdik. Mermer döşeme taşlarının arasında yabancı otlar büyümeye başlamıştı, çocukken böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyordum. Taş çardaktan geçerken durum daha da kötüleşti. Sürünen sarmaşıklar patikayı kaplamıştı, küçük sarı çiçekler soğuktan solmuştu. Bir zamanlar düzgünce kesilmiş çitler kenarlarından bulanıklaşmaya başlamış ve düzensiz bir şekilde büyümüşü. Gece açan güllerin yetiştiği yerden uzaklaştıkça, daha dayanıklı çiçekler malçlı yataklarından taşmaya başlamıştı. Meraklı gözlerden ve kulaklardan yeterince uzak olduğumuzdan emin olmak için yürümeye devam ettim. Jakaranda ağaçlarının dallarının yanından geçtik, dalları normal canlı renkleri yerine donuk pembe tonlarında trompet şeklindeki çiçeklerle doluydu.

Aios olduğunu düşündüğüm mermer bir heykel, büyümüş çitlerin arkasında belirdi. Durup, bakışlarım

mavi-mor çiçeklerin dikenleri ve heykelin dibinde karı andıran minik beyaz çiçeklerden oluşan halıyı süzdüm. Dönüp kale ile aramızdaki mesafeyi kontrol ettim.

"Bu işe yarayacaktır," dedim, Kieran'ın jakaranda ağaçlarının hemen arkasında, duyabileceği kadar yakın ama çok da yakın olmayan bir mesafede durduğunu fark ederek. Casteel, çiçeklerin döküldüğü pembe yaprakların üzerine botlarını basmış, çalılıkların önünde duruyordu. Nasıl tepki vereceğini bilmediğim için ona yakın durmaya özen gösterdim.

Valyn taş bir bankta oturdu, kollarını uyluklarının üzerine bıraktı ve ellerinin dizlerinin arasında sallandığını izledi.

"Neden burada olduğumuzu bana söylemek isteyen var mı?" diye sordu Casteel, kollarını kavuşturarak.

"Babanız paylaşmak istediği bir şey var," dedim.

"Öyle mi?" Casteel kaşlarını kaldırdı ve babasının eğik başını izledi.

Gözlerimi Valyn'e diktim. *Öyle olsa iyi olur.*

Gözlerini bana çeviren Valyn, boğazını temizledi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Casteel gerildi ve Kieran öne çıktı, bakışları Valyn'e sabitlendi.

Nereden başlayacağını kolayca tahmin edebiliyordum. "Sen Atlantlı değilsin." "Ne oluyor lan?" diye fısıldadı Casteel ve ben

omzumu onun omzuna yasladım.

"Ben Atlantlıyım," dedi Valyn, oğluna bakarak. Buraya gelene kadar yıllar yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Sende eather hissediyorum, Valyn." Onun ne olduğu konusunda şüphelerim vardı, özellikle Setti ve kan atının bulunduğu yer konusunda. Ve tabii ki Seraphena'nın bahsettiği şey konusunda. "Sen

sadece bir Atlantisli değilsin. Ve bunun Attes ile bir ilgisi olduğuna bahse girerim."

Valyn bu ismi duyunca başını hafifçe çevirdi. "Ben yarı Atlantiyalıyım. Annem bir Elemental'dı ve..."

"Baban?" Sanki bunu söyleyemiyormuş gibiydi. "Bir tanrıydı... tanrıdır," itiraf etti. Casteel'in vücudu o kadar gerginlikten neredeyse titriyordu. "Babam diğer tanrılar uykuya daldığında uykuya daldı." Derin bir nefes vererek, geriye uzanıp boynunu ovuşturdu. "Sanırım şimdi uyanıktır. Muhtemelen... Vathi'de."

"Baban mı?" Hava, eather'ın yükselişiyle uğuldarken ağırlığımı değiştirdim. Bir esinti kalktı, jakarandaların dallarını salladı.

O başını salladı. "O, Attes'in oğlu."

Casteel bana baktı, ben de uzun bir nefes alıp başımı salladım. "Lanet olsun," diye mırıldandı, kollarını açıp gözlerinden saçlarını geri itti. "Attes benim büyük büyükbabam mı?"

"Öyle," dedi Valyn, oğlunun yüzünü dikkatle inceleyerek.

"Peki baban tam olarak kim?" diye sordu Casteel. ben onun yanına yaslandım. Onun vücudundan benimkine dans eden zayıf enerji yükünü görmezden geldim. Bir süre sonra, bu temas ona yardımcı olmuş gibiydi. Vücudundaki gerginliğin bir kısmı azaldı. "Çünkü tahminimce, senin çocukken öldüğünü söylediğin adam o değildi."

Valyn derin bir nefes aldı. "Elian."

"Bu..." Casteel sözünü yarıda kesti ve başını sallayarak şüphelerimin doğrulandığını gösterdi. Duyduğum hikayeye göre Elian, Valyn'den önce Atlantia'nın kralı olan bir atası, belki de büyük büyükbabasıydı. Ve Casteel'e anlatılanların bununla çeliştiğini sanmıyordum.

"Muhtemelen bunun da bir yalan olduğunu düşünüyorsun..." "Öyle değilse," babasını keserek, "ne olduğunu ne dersin?"

"Bana asla bahsetmemem için uyarıldığım bir şey derdim," diye cevapladı Valyn. "Annen bile bilmiyor."

Bu beni şaşırttı. Casteel de açıkça şok olmuştu, çünkü sessiz kaldı. Sonra babası da öyle yaptı. Kieran'a baktım. Yüzü ifadesizdi, ama onun da şok olduğunu düşündüm.

"Neden bize ne olduğunu söylemiyorsun?" dedim, gergin sessizliği bozarak. "Sen bir tanrı çocuğu değilsin." Bu, bir ölümlü ile bir tanrının sonucu idi ve açıkça uzun yıllardır gerçekleşmemiş bir şeydi. *Vadentia*, bir tanrı – görünüşe göre Kadimlerden sadece iki nesil uzak olan – ile bir Elemental Atlantisli arasında ne olduğu konusunda sessizdi.

"Hayır. Ben bir... yarı tanrıyım," diye mırıldandı, başını kaldırırken elini indirdi. "Ne bir yarı tanrı ne de bir tanrı. Sadece bir yarı tanrı."

"*Sadece* bir...?" Casteel kısa bir kahkaha attı. "Özü kullanabilir misin?"

"Bunun için çok uzun süre ölümlülerin dünyasında kaldım. Normal bir Elemental'dan daha fazlasına sahibim, ama onu çağıramıyorum." Derin bir nefes alarak Casteel'den gözlerini ayırdı. "Senin gibi değil."

Yavaş yavaş her şey yerine oturdu. "Sen ölümlülerin dünyasında doğmadın."

"Hayır, babam annemi doğumdan önce Iliseeum'a geri götürdü."

Kaşlarımı çatarak yana döndüm. "Seni zayıflatacağını bilirken neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Buna cevap veremem, Penellaphe. Babam bu konudan veya nasıl gerçekleştiğinden nadiren bahsederdi." Boğazını temizledi ve dikleşti. "Sadece bir Elemental gibi davranmak istiyordu ve bir şekilde bunu başardı."

Kieran'ın hareketsiz bedeninin arkasında sallanan pembe çiçekleri izledim. "Büyü," diye fısıldadım, boynum karıncalanıyordu. Güçlü, eski bir büyü. "Tanrılarla olan savaş yüzünden miydi?"

"Eskiden öyle düşünürdüm." Valyn heykele bakarken gözlerini kısarak baktı. "Ama savaştan önce kim olduğunu saklıyordu.

Yine, bu onun bahsettiği bir şey değildi ve ben de bu konuyu açmamam gerektiğini biliyordum."

"Neden?" Casteel bu kelimeyi sertçe söyledi.

"Görünüşe göre, büyükbabam..." Elini çenesinin kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Bana söylenen tek şey, Attes'in soyunun ipliklerini karıştırarak Kaderleri kızdırdığıydı. Bunun neden böyle bir şey yapacağına tam olarak emin değilim, ama ilk yarı tanrı olmadığımı çok iyi biliyorum. Sonuncu da olmayabilirim."

Soylarının ipliklerini mırıldandım. Attes'in ürememesi gerekiyorsa bu mantıklıydı. Ama neden böyle olsun ki? Neden Kaderlerin...

Ve ikinci kız, kanı kül ve buzla dolu...

Kehanet.

Kül ve buzla dolu kan. Bu ne anlama geliyordu? Düşüncelerim hızla akıyordu. Kan ve külden... Kül, yıkım anlamına gelebilir. İmha. Krallıkları kan ve yıkımdan doğmuştu. Ama buz? Emin değildim. Cevap sanki burnumun dibindeydi, ama göremiyordum.

Kollarımı göğsüme daha sıkı bastırdım. "Hepsi bu mu?"

"Bunun dışında, Elian bana kendi soyumu kendime saklamam konusunda uyarıda bulundu kan bağımlı kendime saklamamı söyledi, evet." Gözleri benimkilerle buluştu — oğullarıninkine çok benzeyen gözler. Attes'inkine benzeyen gözler. "Ve bu gerçek, Casteel. Kahretsin." Ellerini dizlerine indirip ovuşturdu. "Sadece bundan bahsetmek bile Arae'nin ortaya çıkmasını beklememe neden oluyor."

Eğer ortaya çıksalardı, benimle uğraşmak zorunda kalacaklardı. Ve şu anda, bunun nasıl sonuçlanacağını denemek isteyeceklerini sanmıyordum. "Bence onlar daha iyi biliyorlar."

Valyn kaşlarını çatı.

Hızla konuyu değiştirdim. "Senin soyunda bir şeyler olduğunu düşünmeye devam ettim—neden özün

senin kanında Kieran'inkinden daha güçlü görünüyordu," dedim Casteel'e, biraz özür dilercesine Kieran'a bakarken, o da bana bir taş kadar coşkulu bir bakışla karşılık verdi.

"Mesela, sen zaten dönüşebiliyorsun."

Valyn kaşlarını kaldırdı, Casteel ise bana bakmayı kesti.

"Bir de Setti var." Durup Valyn'e baktım.

O, bankta geriye yaslandı, bana Malik'i hatırlattı, kağıt ağırlığını aldığı zamanki gibi.

"Setti'nin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet, biliyorum. Ama hayır, onun babamın malikanesine nasıl ve ne zaman geldiğini bilmiyorum. Neden geldiğini de."

Casteel buna hiçbir şey söylemedi ve kollarını bir kez daha kavuşturdu.

Aklıma bir şey geldi. "Diğer tanrılar seni hissedebilir mi?"

"Sanırım bir şeyler hissedebilirler. Benim diğer

Elementaller'den farklı hissettiğim gibi

ama yarı tanrı olduğumu değil," dedi, Cas'a ve sonra bana bakarak. "Neden o hissedemedi?" Sonra bakışları ağaçlara kaydı. "Ya da Kieran, bu konuda?"

"İyi soru." Casteel'in bekleyen bakışları bana döndü. "Ve bunun senin özel olduğun için olduğunu söyleme."

Ağzımı kapattım. Kahretsin. "Neden ne sen ne de Kieran bunu hissetmediniz, bilmiyorum. Muhtemelen benim Yaşam ve Ölüm'ün İlkel Varlığı olmamla ilgisi vardır." Aklıma başka bir şey daha geldi. "Ve sanırım drakenler de bunu hiç hissetmediler... ya da senin içindeki tüm o özü hissettiklerini söylemediler."

Casteel burnunu çekti. "İkinci seçeneğin olasılığı ne kadar?" Çok yüksek.

Düşüncelerim bir konudan diğerine atladı ve sandıkta bulduğum Kadim kemiği tuttuğumda düşündüğüm şeye odaklandı.

Casteel'in bıçaklandığı şey. Onu... öldüren şey.

Bir adım geri çekildim ve kaleye doğru baktım. Tanrım... tanrılar... Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı. Bir Revenant'ın elindeki

Primal'ı öldüremezdi, ama yeni doğmuş bir Primal'a, bir tanrıya, yarı tanrıya veya bunların arasında herhangi bir şeye karşı kullanılırsa? Evet, öldürebilirdi, ama ben... onu geri getirmiştım, staz halindeyken bile. Bu, Birleşmenin gücüydü ve... Ensem hafifçe karıncalandı. Bu aynı zamanda onun içindeki özün gücüydü. Onun kan bağı.

"Büyükannen kim?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım."

Hayal kırıklığı içimi yaktı. "Ve onun bir Elemental olduğundan emin misin?"

"Öyle olmalı. Ben tam kanlı bir tanrı ya da ilah değilim." Haklıydı, ama...

Casteel'in bakışlarını üzerimde hissettiğimde, dönüp heykeli tekmeleme dürtüsüne direndim. "Attes ne kadar açık sözlü olacak acaba?"

Valyn cevap vermedi.

"Malik'e söylemelisin. Ve bunu bir an önce yapmalısın," dedi Casteel. "Tercihen Attes gelmeden önce."

"Söyleyeceğim." Valyn, Casteel'in bakışlarını karşıladı. "Bunun sana muhtemelen başka bir yalan gibi göründüğünü biliyorum, ama..."

"*Bu* bir yalan," diye sözünü kesti. Ben gerildim, sonra kolumu onun kolunun ve sıkıca bastırdığı yan tarafının arasına sıkıştırdım.

Başımı çevirip, onun pazılarına öptüm. "Ama," diye ekledi ağır bir nefes alarak, "anlıyorum."

Valyn'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve konuşmak üzereydi ama konuşmadı.

Casteel boğazını temizledi ve bana döndü. Gözlerimiz buluştu, ama onun varlığı düşüncelerime dokunduğunu hissettiğim için gözlerinde hiçbir şey okuyamadım. *Solar'da görüşürüz.*

Başımı salladım ve isteksizce kolumu çektim. Başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma hafifçe değdirdi. Hâlâ karıncalanan dudağımı dişlerimin arasına çektim ve onun sert bir şekilde dönüp geldiğimiz yoldan sessizce Kieran'ın yanından geçip gitmesini izledim.

Gözlerim Kieran'ın kollarıyla buluştu ve tek kelime etmeden, bana kısa bir baş sallama yaptı ve Casteel'i takip etmek için döndü.

Kollarımı belime doladım ve onun için endişelenirken boş yolu izledim.

"Anladığını söylüyor," dedi Valyn, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. "Ama Isbeth hakkındaki gerçeği ondan saklayarak ilişkimizi mahvetmemiş olsaydım, şimdi mahvettiğimden korkuyorum."

"Bence... her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var." Sonuçta, Sotoria'yı öğrendikten sonra benim de ihtiyacım olan buydu. Bu yüzden, çok istemesem de onu takip etmemiştim.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Onun da dediği gibi, *bu* bu da bir yalan, Penellaphe."

"Onun da anladığı bir yalan. Ve bence Malik de anlayacaktır."

Valyn bir an sessiz kaldı. "Umarım haklısındır ve Eloana da anlar."

Karısından bahsedilmesi, Seraphena'nın söylediği şeyi bir kez daha hatırlattı bana. Kollarımı açarak boş yola baktım ve küfür etmekten kendimi alıkoydum. Casteel de unutmuştu. Valyn'e döndüm. "Seraphena buradaydı."

Kaşlarını çatı.

"Gerçek Yaşamın İlk Varlığı," diye açıkladım ve duyularımı açtım. Kafasının karıştığı belliydi. "O Seraphena. O Tanrıların Kraliçesi."

Hâlâ kafası karışık görünüyordu.

"Bunun bilinmemesinin nedeni, gerçekten zamanımız olmayan uzun ve karmaşık bir karışıklık," dedim ona. Bu noktayı tartışmak istiyor gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. "Ama sanırım onu Nyktos'un Eşi olarak tanıyorsun."

Ben "Consort" dediğimde daha dik oturdu. Bakışları arkamdaki heykele kaydı. "Sanırım sana yollarımızın kesiştiğini söyledi?"

"Söyledi, ama sadece İki Kral Savaşı sırasında olduğunu söyledi. Sana bunu sormam gerektiğini söyledi."

"Neden sana anlatmadı bilmiyorum... Aslında, nedenini tahmin edebiliyorum. Muhtemelen düşünmek istemediği bir şeydi." Uzatmış olduğu bacağının dizini ovuşturdu.

"Pompay'daki savaştan sonraydı. Her iki tarafta da çok sayıda ölü ve yaralı vardı, ortalık kaos gibiydi. Jasper ise... ağır yaralanmış ve bilinci kapalıydı."

Dudaklarım aralandı ama sessiz kaldım.

"Onu güvenli bir yere götürmeye çalışıyordum. Hepimiz zaten çok şey kaybetmiştik, onu da kaybedemezdim. Ben..." Gözlerini kısarak baktı. "Dikkatim tamamen onda idi. Daha iyi biliyordum, ama Jasper... dikkatimin bu kadar dağıldığını bilseydi, beni fena halde pataklardı." Başını salladı. "Orada olduğunu fark etmeden önce, çoktan üstüme çullandı."

Aniden, onun kimden bahsettiğini bildiğime dair içime bir şüphe düştü.

"Sırtımın alt kısmına bir kılıç sapladı." Valyn sert bir kahkaha attı. "Öldürücü bir darbe değildi, ama kasıtlıydı. O birçok şeydi..." Çenesi gerildi. "Ama Malec'in hala bir miktar onuru vardı."

Tanrılar, keşke haklı olmasaydım.

"Hâlâ bir adamın ölüm verdiğinde karşısındakinin gözlerine bakması gerektiğine inanıyordu. Kavga ettik, ama o beni domuz gibi bıçaklamadan önce ben yaralanmıştım. O da öyle. Ama Malec... O daha güçlü ve daha hızlıydı. Üstünlük sağladı." Valyn'in yüzüne uzak bir bakış yerleşti. "Hâlâ o kılıcı kaldırıp boğazıma doğrulttuğunu görebiliyorum. Ölümü kabul etmemiştim. Edemezdim. Eloana evdeyken ve Malec başarılı olursa ne olacağını bilirken edemezdim. Atlantia'yı geri alacaktı ve... şey, sonra ne olacağını tahmin edebilirsiniz."

Tahmin edebiliyordum.

"O zamana kadar tanrıların uyuduğunu düşünmüştük - ya da en azından çoğunun. Bu yüzden, Malec ile benim aramda birdenbire ortaya çıktığında, onun kim olduğunu fark etmedim

olduğunu anlamadım." Eli dizinde durdu. "Malec ona vurmaya çok yaklaştı. Yemin ederim ki bıçak boğazının derisine değdi. Ve o... Hiçbir erkeğin o anki gibi görüldüğünü görmemiştim. Dehşete kapılmıştı." Bir an sessiz kaldı. "Tek bir kelime söyledi. Anne."

Aniden oturmak istedim.

"Sonra kadın onu yere serdi." Ağzım açık kalınca güldü. "Evet, ben de aynı tepkiyi vermiştim. O beni kurtardı. Atlantia'yı kurtardı." Başını sallarken yüzünde şaşkınlık belirdi. "Böylece oğlunu değil, krallığı seçti."

Ve krallığı seçmişti. Çünkü Malec başarılı olsaydı, Solis'in durumu daha da kötüye giderdi.

Tanrılar, ben...

Ne diyeceğimi bilemedim.

Seraphena'nın bize anlattıklarına rağmen, şok olmuşum. Ve yine, oğluna karşı bir değil iki kez direnmesinin ne kadar zor olduğunu hayal edemiyordum. Bunun için gereken görev sadakati akıl almazdı. Ama Malec'i durdurmasaydı? Eloana, Isbeth'i öldürmeye çalıştığı için Malec'in öfkesiyle karşılaşmış olacaktı.

Ne Malik ne de Casteel doğmuş olacaktı. Ben de doğmamış olacaktım.

Seraphena müdahale ettiğinde ne yaptığını veya bu kararın neye yol açacağını bilmediğini düşünmüyorum. Bu, Eloana'ya Malec'i gömmek için yardım ettiğinde engellemeye çalıştığı tek şeye yol açan bir dizi olayı tetikledi.

"Evet... Evet. Bu düşünce yıllarca aklımdan çıkmadı," diye sessizce paylaştı. "Onlarca yıl boyunca. Ta ki bunu asla tam olarak anlayamayacağım bir şey olarak kabul edip unutmaya karar verene kadar. Senin soyunu öğrenene kadar bu konuyu bir daha düşünmedim."

Sözlerimi bulmam biraz zaman aldı. "Başka bilen var mıydı?"

"Eloana. Ama benim gibi o da bunun Consort olduğunu düşünüyordu." Çenesini kaşıdı ve bacağını geri çekip dizinden bükdü. "Jasper'a elini koydu. Bayılmadan önce bunu yaptığını hatırlıyorum. Sanırım şimdi nedenini biliyorum."

Tanrım...

Seraphena Jasper'ı iyileştirmişti, hatta belki de onu kurtarmıştı. Ve bunu yapabilmişti çünkü o gerçek Yaşamın İlk Varlığıydı. Eğer bunu yapmamış ve sadece Valyn'i kurtarmış olsaydı, Kieran burada olmayabilirdi. Birleşme gerçekleşmezdi.

Seraphena'nın seçimlerinin sonuçları, kafamın omuzlarımdan kopacakmış gibi hissettirdi.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim, geri adım atarak. "Malik ile konuşacak mısın?"

"Bu bahçeden çıkar çıkmaz konuşacağım." Başımı sallayarak dönmeye başladım.

"Penellaphe." Valyn beni durdurdu. "Verilen mesaj? Dahası vardı."

Yavaşça ona döndüm.

"Bu kısmı oğlumun önünde paylaşmamamın en iyisi olacağını düşündüm," dedi. "Ya da diğerlerinin önünde."

İfademi kayıtsız tutmaya çalışırken midem düğümlendi. "Peki, bu hoş olacak."

"Rise'da bizimle buluşan tanrı. Varus mu? Kolis'in yanında hizmet edebilmen için geri dönmen gerektiğini söyledi." Derin bir nefes aldı ve çenesini sıktı. Yağlı, iğrenç bir tiksinti hissettim. "Ya da reddedip... onun altında hizmet et."

BÖLÜM 46

CASTEEL

Wayfair'e döndüğümde gece çökmüştü. İsteddiğimden daha uzun süre dışarıda kalmıştım ve babamın anlattıklarına ne tepki vereceğimi hala bilemiyordum.

Kızgın mıydım? Elbette. Neden sessiz kaldığını anlıyor muydum? Evet, *eğer* söylediği şey doğruysa. Bundan şüphe duymaktan nefret ediyordum.

Büyürken babamdan hiç şüphe etmemiştim. Kardeşim de öyle. Babamız olağanüstü biriydi, Atlantia halkı ve bizim için bir kahramandı. Babama sadece birkaç konuda soru sormuştum ve bunlar Poppy ile tanıştıktan sonraydı, onunla ilgili planları değişmemişti. Ama onun doğruyu söyleyip söylemediğini sorgulamak zorunda kalmak? Bu, Ileana'nın Isbeth olduğu ve ailemin bunu hep bildiği ortaya çıkana kadar olmamıştı.

Soyumuzun gerçeği beni derinden etkiledi ve gaz lambalı geçitlere yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Bundan şüphem yoktu. Poppy'nin gözlerinde gerçeği görmüştüm.

Elian'ın dedem olması mı, yoksa Attes'in sadece fiziksel benzerlikler paylaştığım uzak bir atam olmaması mı daha beklenmedik bir şeydi, emin değildim.

Lanet olası tanrılar.

Malik ne düşünürdü? Yolu yarıda kesip boynumu yana doğru uzatırken bunu merak ediyordum. "Gölge adımlarından çok korktuğunu sanıyordum?"

"Korkmadığımı hiç söylemedim."

"Bana öyle gelmedi," diye cevap verdim.

Cevap gelmedi.

Sadece uzaklaşmayı ya da Solar'a gölge adımlarla gitmeyi düşündüm, ama bunun yerine arkamı döndüm. Gözlerim Kieran'ın parlak, kış mavisi gözleriyle buluştu. O pislik, bahçelerden ayrıldığımdan beri peşimdeydi, önce Blood Forest'a kadar takip etti, orada kılıçla düşüncelerimi çözmek için bir Craven bulmayı umuyordum, ama hiç yoktu, sadece barratlar vardı. Ve beni hissettikleri anda kaçtılar - Poppy bunu duyunca mutlu olurdu. Craven'ların olmadığı ormanlar endişe vericiydi, çünkü başkente en yakın kısım kalındı ve normalde lanetli piçlerle doluydu.

Babamın dönüşünde öğrendiklerimizi düşünürsek, Kolis, ölümlülerin bir zamanlar *benim* yapabileceğimi düşündükleri şekilde Craven'ları kontrol edebiliyordu. Bu yüzden, onların nerede olduklarını bildiğimi hissediyordum.

Aşırı büyümüş kemirgenleri korkutup kaçırmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığı için, Elysium Zirveleri'nin gölgesinde yer alan Carsodonia'nın en güney ucundaki bölgeye gölge adımlarla gittim. Her iki seferde de Kieran geride kaldı. Benim onun farkında olduğumu bildiği halde tek kelime etmedi.

Ben serbest bırakıldıktan sonra, hatırlayabileceğimizden daha fazla kez yaptığı gibi, beni gözetlemeye devam ediyordu.

"Aptalca bir şey yapmayacağım," dedim ona.

Lowertown saldırısı sırasında araba tekerleklerinin bıraktığı derin izlerden birinin yanında durarak kollarını kavuşturdu.

"Umarım yapmazsın."

Sıkı sıkı kapalı dişlerimin arasından zorlukla çıkan kısa bir kahkaha attım ve dönmeye başladım ama durdum. Çenemi o kadar sıkı kapatmıştım ki ağrıyordu. Ama o anda birden açıldı. "Gerçekten benim o kadar dengesiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Koridor kapılarının önünde duran muhafızların farkında olarak, ona doğru adım atarken sesimi alçaltmaya çalıştım. "Beni bu yüzden takip etmiyor musun?"

Kieran'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Söylediğimi sandığım şeyin aslında sorduğum şey olmadığını anlamam biraz zaman aldı. *Senin*

"Poppy'yi gömmek için neden sen olmayı kabul ettin?"

"Bu yüzden mi kabul ettiğimi düşünüyorsun?" diye sordu Kieran, kollarını açarak.

Esans yükselmeye başladığında onu bastırdım, ama hava yine de soğudu. "Öyle değil mi?"

Kieran bana bakarak kaşlarını düzeltti. Konuşmaya başladı ama ağzını kapattı, kalkanı çatladı. Sadece birkaç saniye için -hatta o kadar bile değil- onda ani, sıcak bir öz patlaması hissettim ve onun inanmazlığının ekşi serinliğini tattım.

"Lanet olası tanrılar," dedi sonunda, benimkinden daha kuru bir kahkaha atarak. "Gerçekten hiç düşünmedin, değil mi?"

Sırtım gerildi.

"Düşünmemiş olamazsın." Yavaş, ölçülü adımlarla bana doğru yaklaştı ve yaklaşık otuz santim uzaklıkta durdu.

"Poppy'nin benden bunu söz vermemi istemesinin ve benim de kabul etmemin bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan, düşünmemiş olamazsın."

Çenemdeki bir kasın seğirdiğini hissettim. "Daha acil meseleler arasında bunu düşündüm, mesela kuzeyimizdeki pislikle uğraşmak ve Poppy'nin tüm hayatının mahvolduğunu düşünmediğim anlar gibi."

"Ya da babanın bir yarı tanrı olduğunu öğrenmek?" diye sordu. "Bu *hiçbir şey*," dedim, elim havayı keserek

"Poppy'nin öğrendiklerine kıyasla bu hiçbir şey."

"Hayır," dedi bir süre sonra. "Değil." Yine durakladı.

"Ama az önce yaptığın o boktan yorum, ona bu konuda hiçbir şey söylemediğini gösteriyor." Göz bebeklerinin arkasındaki parıltı alevlendi. "Bunu doğrulamama gerek yoktu."

Onun bakışlarını karşılarken ellerimi yumruk yaptım. İç Rise'daki muhafızlar surlar boyunca hareket ederken saniyeler geçti.

"Seni neden takip ettiğimi bilmek ister misin?" diye sordu Kieran. "Poppy benden bunu istemedi."

"Eminim o da senin bunu yapmanı istemiştir."

"Ve eminim haklısın," diye kabul etti. "Ama istemeseydi bile, yine de ben isterdim, çünkü ikimiz de babanın ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyorduk, sen de mantıklı davranıp bu konuyu konuşmak istersen diye."

Bu konuda hemfikir olduk. Bunu beklemiyorduk. Kieran geri adım attı. "Solar'a mı dönüyorsun?" Başımı salladım, ellerimi gevşetmeye zorladım.

"İyi." Dönmeye başladı, sonra durdu. Bakışları benimkilere saplandı. "Zamanın azalıyor, Casteel."

Bana bakışları ve konuşma şekli, kolumdaki tüyleri diken diken etti. "Ne için?"

"Poppy ile konuşmak için. Havayı temizlemek ya da ne derseniz deyin."

"Neden?" diye sordum, sesim sert bir hırıltıya dönüştü. "Daha önce uyardığın gibi ona söyleyecek misin?"

Kieran uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve cildimde hissettiğim ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

"Umarım olan tek şey bu olur," dedi ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp kapı kulübesine doğru yürüdü.

Geri çekilen silüetine baktım, itiraf etmeliyim ki sinirlenmişim ama daha çok kızgındım.

Çünkü onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Ama lanet olsun, doğru zaman ne zamandı? Lanet olası iskelet ceeren saldırısı sırasında mı, Sotoria olduğunu öğrendiği sırada mı, yoksa halkı sakinleştirmek için yapılan bir konuşmadan hemen önce mi?

Siktir.

Wayfair'e geri döndüm, bakışlarım doğu kanadının en üst katına yöneldi. Oturma odasının penceresinden loş bir ışık parlıyordu.

oturma odasının penceresinden loş bir ışık parlıyordu.

Düşüncelerimi susturarak, Solar'a gölge adımlarla yaklaştım. Oda boştu, ama koltuğun arkasına asılı şal Poppy'ninkine benzemiyordu. Öncelikle, beyazdı. Ayrıca bayat leylakların ve... şurupsu ve hafif çiçeksi bir kokunun çok hafif bir izini taşıyordu. Şeftali.

Tawny buradaydı.

İlerlerken, kılıcımın kayışını çözmeye başladım. Poppy'nin önceki gece olduğu gibi uykuya dalmış olup olmadığını bilmediğim için sessiz kaldım. Yatak odasına yaklaşırken, tatlı, odunsu bir koku burnuma geldi. Gözlerimi yatağa dikmeden önce, Poppy'nin sesi banyodan yankılandı. Yarı açık kapıdan sızan altın rengi ışığa bakışlarım kaydı.

"Buradayım."

İçeri girince, baldric'i kanepenin karşısındaki kapının yanındaki sandığın üzerine koydum. Kieran ile yaptığım konuşmaya rağmen, su sesi duyduğumda dudaklarım yavaşça gülümsemeye başladı. Adımlarım beni yeterince hızlı taşıyamıyordu, ama mahremiyet perdesini geçip onu küvette gördüğümde birden durmak zorunda kaldım.

Onu görmek, doğrudan sikime gitti.

Poppy küvetin bir tarafına kıvrılmıştı, köpüklü su göğüslerinin şişkinliğini zar zor gizliyor ve yüzeyin altındaki gölgeli kıvrımları gizlemek için çok az şey yapıyordu. Hafifçe hareket etti, bacaklarını birbirine daha da yaklaştırdı. Tek bir baştan çıkarıcı diz köpüklü suyu deldi ve ben alt dudağımı dişlerimin arasına çektim, yavaşça bakışlarımı ona çevirdim. Derin kırmızı şarap rengine ıslak saç telleri boğazına yapışmıştı ve güzel pembe bir kızarıklık yanaklarını boyamıştı.

"Eğleniyor musun?" diye sordum, sesim kanımda dolaşan şehvetle boğuklaşmıştı.

"Evet." Sesi daha yumuşak, daha nefes nefeseydi. Ben hafif, limonlu bir tedirginlik hissederken, benekli gözleri hızla başka yere kaydı. "Oldukça güzel bir küvet."

"Ayrıca oldukça güzel bir manzarası da var." İleri adım atarak, çıkıntıya oturdum. "Ne zamandır oradasın?"

"Cildim buruşacak kadar uzun süredir."

Elimi uzattım, ıslak saçlarını yanağından çekip geriye attım. "Bu kadar uzun süre gitmek istememiştim."

"Önemli değil." Dizi suyun altında kayboldu. "Biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Bütün bunları gerçekten kavramak için yeterli zaman olacağını sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Çenesi suya batarak neredeyse kayboldu, bakışları yüzümü taradı. "İyi misin?"

Babamla ilgili olanları sorduğunu biliyordum, bu yüzden göğsümdeki sızı hissini görmezden geldim. "Evet, iyiyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Parmaklarımı suya daldırdım, hala çok sıcak olduğunu hissettim. "Bu..." Kieran'ın söylediklerini düşünerek, yüzeyde dağılan baloncukları izledim. "Beklenmedik bir şeydi."

Bir gülümseme belirdi. "Bu hafif bir ifade."

Dudaklarım kıvrıldı, onun gülümsemesine karşılık verdim. "Doğru."

Ben doğrulup elimi sudan çıkardığımda beni izledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Eğilip botumu çıkardım. "Emin değilim."

"Ona... kızgın mısın?"

Diğer botumu da çıkarırken bunu düşündüm.

"Rahatsızım."

Sözlerimi duyunca kaşlarını kaldırdı.

"Ama eğer Kaderler hakkında doğruyu söylüyorsa, o zaman kızgın değilim." Botu diğerinin yanına koydum.

"Arae'nin kızmasından endişelenmek, benim neslim için pek önemli bir şey değildi, tabii kurt değilsen. Onlar her zaman Kaderlerin her çalı ve ağaçtan izlediğini düşünürler."

Gülümsemem geçiciydi. "Ama babamın nesli..."

ve daha yaşıllı olanlar? Onlar da kurtlar gibi hissediyorlardı. Eğer bu doğruysa, babam kaderi kışkırtmak istemezdi."

"Peki *sen* bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu, parmaklarıyla dizlerinin yanındaki su yüzeyini hafifçe vurdu.

"Aynı." "Cas."

Diye iç geçirdi.

"Cidden. Aynı." Ve bu doğrudu. "İlk başta... sarsıcıydı, ama büyükbabamın veya büyük büyükbabamın kim olduğu, benim kim olduğumu değıştirmez. Sadece benim soyumu da seninki kadar ilginç hale getirir."

"Bence aslında kim olduğunuzu değıştiriyor," diye cevapladı kuru bir şekilde. "Ama ne demek istediğini anlıyorum."

Başımı eğdim. "Gerçekten Kieran'dan daha fazla eather'a sahip olmamın nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Mantıklı. Ama... Senin neden şimdiden dönüşebildiğini ve bir Revenant'ı öldürebildiğini açıklayan başka bir şey olduğunu hissediyorum."

"Kieran'ın yapıp yapamayacağını bilmiyoruz," diye hatırlattım ona. "Bunu öğrenmek için bir tane bulmamız lazım."

"Doğru." Bir süre durdu. "Bu arada, bence Valyn doğruyu söylüyordu."

"Sence mi?" Başımı eğdim.

Kafasını salladı. "*Vadentia* bana bir şey söylemiyor, ama neden yalan söyleyeceğini anlamıyorum." Bir süre durdu.

"Özellikle de sen ve Kieran gittikten sonra bana söylediklerinden sonra."

Ona yan gözle baktım. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Seraphena'nın söylediklerini hatırlıyor musun?"

Bir an düşündüm. "Kahretsin. Unutmuşum." Ayağa kalktım. "Ona sordun mu?"

"Sordum." Poppy çenesini kaldırdı. "Bu da... beklenmedik bir şeydi."

Seraphena'nın Pompay Savaşı'nda babamın ve Jasper'ın hayatını nasıl kurtardığını anlatırken ben kıpırdamadan dinledim. Ama o sadece onların hayatını kurtarmakla kalmamıştı. Kendi kanından olan oğlunu bile onlara tercih etmişti.

Evet, bu beklenmedik *bir şeydi*.

Yutkundum, göğsüm düğümlendi. "Nedenini söyledi mi?"

"Bence benimle bir ilgisi yoktu, sanki babanın sonunda benimle bir bağlantısı olacağını biliyormuş gibi." Burnu sevimli bir şekilde kırıştı. "Çünkü öyle olsaydı, Sotoria'nın yeniden doğmasını engellemek için bu kadar uğraştıktan sonra neden müdahale etsin ki?"

"Haklısın. Mantıklı olmaz." "Çılgınca, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O tüm bunları yaptı, ama her ne sebeple olursa olsun müdahale ettiğinde, benim... böyle olmamı sağladı."

Poppy'nin bakışları suya indi. "Eğer müdahale etmeseydi, Malec muhtemelen Isbeth ile yeniden bir araya gelirdi ve o da bu yola asla girmezdi."

"Ve sen doğmamış olurdun."

"Sen ve Kieran da doğmazdınız," dedi. "Seraphena sonunda benim doğmamı ve Birleşme'nin gerçekleşmesini sağladı. Çılgınca olan da *bu*."

Siktir.

Aynı zamanda sinir bozucuydu. "Kader gibi geliyor."

Kaşlarının arasında bir kırıxıklık oluştu. "Öyle, ama..." diye mırıldandı, ben tişörtümü başımdan çıkarırken. Kumaşı bıraktığımda yüzündeki ifade yumuşadı. Bakışları göğsüme ve karnıma kayarken dişlerinin uçları göründü.

"Dikkatin dağınık." Pantolonumun fermuarını açtım.

Dizi kayboldu, ama pembe göğsünün ucu suyun üstünde belirdi. Sadece yarım saniye sürdü, sonra köpükler cildini kapladı. Yine de, içimde şehvet kıvranıyordu.

O ana kadar lanet olası baloncukları hiç kiskanmamıştım. "Hayır, değilim," diye ısrar etti, gözleri ellerime sabitlenmiş halde. Sırıttım. "Ne dediğini unuttun."

"Ben yapmadım," diye tartıştı. "Neden...?" Ben pantolonunu aşağı çekerken keskin bir nefes aldı.

Onu çıkarırken kaşlarını kaldırıp ona baktım. O benim aletime bakıyordu. "Ne diyordun?"

Dilinin ucuyla alt dudağını ıslattı. "Ne?"

Kıkırdayarak, çıkıntıya oturdum, bacaklarımı kenara salladım ve suya bıraktım. "Penisim dikkatini dağıtmadan önce bir şey söylüyordun."

Yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti. "Kızardığın hali çok seviyorum."

"Bu yüzden mi sürekli beni kızartacak şeyler söylüyorsun?"

"Muhtemelen," mırıldandım.

Kafasını salladı. "Aslında kaderlerin gerçek olmadığını söyleyecektim. Sanki benim doğumumu engellemek istiyorlardı."

Göğsümde soğuk bir öfke yükseldi. "Hepsi mi?"

"Holland ve Thorne'un ne istediğini kesin olarak söyleyemem, ama neden riske girsinler ki?"

Neden riske girsinler ki?

Bir veya daha fazlası Lirian'a karşı çıkıp bu riski almaya değer olduğuna karar vermedikçe.

Onların iyiliği için, öyle olmasını ummaları daha iyi olur.

Poppy'nin bakışları düştü ve sonra hızla yükseldi. Yeşil gözleri daha parlak görünüyordu. "Sen... Kieran'la konuştun mu?"

"Konuştum." Bu doğruydı. Bakışlarım, bacaklarının arasındaki gölgeli birleşme noktasına indi ve ağzımın suyu akmadıysa ne olayım. Onu en son ne zaman tatmıştım?

"Nasıl gitti?"

"Harika," diye yalan söyledim ve onun sinirli homurtusuna sırtarak baktım. "ıplakken babam ya da büyükbabamla ilgili hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum."

Gülümsemesi geri döndü. "Ne istiyorsun?"

"Bunu gerçekten sormak zorunda mısın?"

Gülmesini bekliyordum, ama bakışları aşağıya doğru inerken sessizleşti. "Sen...?"

"Ne yapayım?"

Çenesi su yüzeyine değecek kadar eğildi. Kısa bir süre, olgunlaşmamış meyve gibi buruk bir tat aldım. Belirsizlik mi?

"Poppy?"

"Önemli değil," diye fısıldadı, bakışları hala aşağıya doğruydı. "Yapma," dedim. Kirpiklerini kaldırdı. "Beni dışlama." "Dışlamıyorum."

"Kanıtla." Ona uzandım, parmaklarımı çenesinin etrafına doladım. "Çünkü açıkça bir şeyin aklını meşgul ediyor."

Poppy alt dudağını ısırdı, küçük ama keskin dişlerini bana gösterdi. "Aptalca bir şey."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun, nasıl öyle olmadığını söyleyebilirsin?"

Başparmağımı çenesine sürdüm. "Bana ne olduğunu söylemezsen, ne düşüneceğimi nasıl bilebilirsin?"

Poppy'nin gözleri hafifçe kısıldı ve onun ifadesine gülmek zordu. Bana lallasları hatırlattı — Thronos'un Yüksek Tepelerinde bulunan vahşi kediler. Bu kavgacı kediler avucumdan biraz daha büyüktü ve sürekli hoşnutsuz ifadeler takınırlardı.

"Peki," diye mırıldandı, sertçe nefes vererek. Gözlerini kapattı ve yanakları pembeye döndü. "Beni gerçekten istiyor musun?"

İnanamayıp dudaklarım aralandı. Sessizce ona baktım. Lanet olsun, bu aptalca bir soruydu. Ama bunu söyleyemeden, gözleri açıldı. Ve gözlerinde gördüğüm şey - korku ve belirsizlik - göğsüme yumruk yemiş gibiydim. Sorusu aptalca değildi. Ciddiydi. Ve ben, onun bunu sormasına kızgın mıydım, yoksa kalbi kırık mıydım, bilmiyordum.

Sesimi sabit tutarak başparmağımı onun dolgun dudağının altına götürdüm. "Neden bunu soruyorsun?"

Yanaklarındaki pembe renk daha da koyulaştı. "Sotoria ile olanlar yüzünden." Nefesi yine düzensiz bir şekilde dışarı çıktı ve aceleyle devam etti. "Daha önce sevdiğini söylediğini biliyorum, bu yüzden bu soru aptalca. Keşke hiçbir şey söylemeseydim ve sen de mantığı karıştırmasaydın. O zaman biz..."

Eğilerek, ağzımla onu susturdum. Öpücük sert ve acımasızdı. Poppy kaskatı kesildi, keskin bir nefes alırken dudakları açıldı. Ben de bu fırsatı değerlendirip dilimi içeri sokarak onun dilini buldum. Onun sorusuna cevap verecek kadar güçlü bir şekilde onu öptüm ve başımı kaldırdığımda ikimiz de biraz nefes nefese kalmıştık.

"Sadece seni istemiyorum," dedim ona, parmaklarımı onun sıcak yanağına yayarak. "Sana ihtiyacım var, Poppy. Her zaman sana ihtiyacım olacak." Geri çekilerek, onun biraz odaklanmamış bakışlarıyla karşılaştım. "Bunların hiçbirisi önemli değil, Poppy. Ve bu lanet olası gerçek. Anladın mı?"

Boğazını yutkunarak başını salladı. Bakışlarını tutarak, bunun hakkında konuşmamız gerektiğini biliyordum.

Kahretsin, konuşmamız gereken *çok şey* vardı. Ve Kieran'ın söyleyecek bir şeyler olacağına emindim. Ama şu anda, ona doğruyu söylediğimi kanıtlamam gerekiyordu. Sotoria hakkında öğrendiklerimin hiçbir şeyi değiştirmedeğini.

Göz teması kurmaya devam ederek çenesini bıraktım ve geriye yaslandım. "Buraya gel."

Sersemlemiş bakışlarının kaybolması biraz zaman aldı. Hareket etmediğinde, emrimi tekrarladım. "Buraya gel, Poppy."

Kaşları kalktı ve gözlerindeki ışıltı değişti. Sertleşti. İçimdeki öz, saniyeler önce belirsiz olan kızın yerini, büyüdüğü Poppy'nin yeniden ortaya çıkmasıyla birlikte uğuldadı. Aramızdaki hava yoğunlaştı. Kendimi, onun direnmeye devam mı edeceğini yoksa pes mi edeceğini merak ederken buldum. Her iki seçenek de beni memnun edecekti.

O geriye yaslanıp, sertleşmiş iki meme ucunu kısa bir süre ortaya çıkarmak için eğildiğinde su dalgalandı. "Neden?"

Onun reddi kanımın yoğunlaşmasına ve havanın uğuldamasına neden oldu. Hakimiyet kurma ihtiyacı keskin bir şekilde içimi kapladı, o kadar yoğun bir şekilde atıyordu ki nefesim hızlandı. Bu dürtü tamamen yabancı değildi. Tüm Elementaller kontrolü arzuları, ama bu farklıydı. Hayvani. İlkel. "Çünkü."

Kızarıklık boğazına kadar yayıldı. "Ve?"

Kanındaki enerjinin kıpırdadığını, bedenimde dans ettiğini, ikinci bir nabız gibi kanımda yankılandığını hissedebiliyordum. "Poppy."

Gözlerini kaçırmadı. Bir saniye bile. Çenesi yukarı doğru çıkıntı yaptı ve lanet olsun, inatçılığı beni o kadar sertleştirdi ki neredeyse acı vericiydi. "Casteel."

"Sana bunu üçüncü kez sormamı istemezsin," dedim, sesim alçaldı.

Göğsü sığ bir nefesle yükselirken, onu saran titremeyi görebiliyordum. Gözlerindeki benekler çalkalanmaya başladı ve kalın kirpikleri yarıya indi. Aldığım bir sonraki nefes, onun artan uyarılmasının tatlılığıyla doluydu ve onu ele geçirdiğimi biliyordum.

Hala bakışlarımı yakalayan gözlerle küvetin kenarından uzaklaştı ve onun bu meydan okumasından daha tahrik edici bir şey olabileceğini düşünemedim. Ama onun boyun eğmesi beni neredeyse çıldırttı. Suyun altında dizleri ayaklarıma değdi.

Öne eğildim ve parmaklarımı tekrar çenesine doladım. Bu sefer, ağzımı ağzına yaklaştırdığımda titrediğini hissettim ve nefesinin kesildiğini duydum. "Aferin kızım."

Poppy, kokusu yoğunlaştığı anda kaskatı kesildi.

"Bundan nefret ediyorsun." Diğer elimi suyun altına sokup kalçasını kavradığımda güldüm.

"Neden anladın?" diye sordu, ben parmaklarımı uyluğunun üzerinde gezdirirken.

"Çünkü," dedim, dudaklarım dudaklarına değdi, elim titrek uyluklarının arasına gömüldü. "Bu aynı zamanda seni..." Parmağımı içine soktum, sırtı kavrulduğunda çenesi sıkıldı. Titreme geçirdi, dudakları birbirine bastırdı. Parmağımı daha derine soktum. "Islak."

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

Sırıtarak, parmağımı onun sıkı sıcaklığından çıkardım. Çenesini bırakıp kalçalarını kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Gözlerim, derisinden, büzülmüş meme uçlarından ve karnının kıvrımlarından aşağıya, şimdi tam yüzümün önünde duran uyluklarının arasındaki incecik kıllara doğru akan su damlalarını takip ederken, onun şaşkın nefes alışış damarlarımdaki zonklamada kayboldu. Onu bacaklarımın arasına çektim ve elimi aşağı kaydırarak ayağını yanımdaki çıkıntıya koyana kadar kaldırdım. Bu hareket onu gözlerimin önüne serdi.

Siktir. Amcığı güzel değildi; mükemmeldi. *Ve benimdi.* Yüzümü tam istediğim yere koyduğumda, ellerinin omuzlarıma değdiğini zar zor hissettim, göğsüm hırıltıyla titreyene kadar kokusunu içime çektim.

"Cas," diye nefes nefese, geri çekilmeye başladı.

Benden çıkan hırıltı, saniyeler önce çıkan homurtuyu küçük bir yaratığın çıkardığı bir ses gibi gösterdi. Poppy, uyarıyı duyarak ya da hissederek hareketsiz kaldı. O anda, hangisi olduğu umurumda değildi. Tek önemli olan, dilimden bir nefes uzaklıktaki çürümüş, ıslak et parçasıydı.

"Cas," diye fısıldayarak tekrarladı.

Ağzımı klitorisine kapattım.

Poppy'nin tüm vücudu sarsıldı ve ben bir şekilde aklım başımda kalarak onu sabit tutmak için kolumu beline doladım.

"Tanrım," diye bağırdı, ben o sinir demetini emdiğimde dizleri büküldü.

Başımı eğip dilimi alt dudaklarının üzerinde gezdirip sonra içine sokarken onu tutuyordum. Yavaşlık yoktu.

Baştan çıkarma, alaycı yalamalar yok. O tırnakları omuzlarımın etini çizdiğinde, ben onu dilimle becerdim. O dilimin etrafında kasılana kadar durmadım ve onun boşalmasıyla sarhoş oldum. Onun içine derinlemesine girmek ihtiyacıyla aklımı kaçırana kadar.

Ayağa kalkarak, bacağını belime doladım ve onu kaldırdım. "Tatlım," diye mırıldandım, dudaklarım onun dudaklarına değdi, sonra ağzım aşağıya doğru indi ve ikimizi döndürdüm. O, kendi tadını taşıyan öpücüğe inleyerek karşılık verdi ve göğsünü göğsüme bastırdı. Onu aşağıya indirirken, su küvetin kenarlarından ve çıkıntısından aşağıya aktı, onu benim sikime doğru çekerek, onun içine derinlemesine girene kadar.

"Siktir," diye inledim, her sinir uçum gerilmişti.

Poppy titredi ve alnını alnıma dayadı, vücudu titriyordu. "Her yer su içinde kalıyor."

Öyleydi. Suyun şapırdadığını duyabiliyordum. "Umurumda değil."

Dizleri kalçalarımın sıkıca yapıştığında kahkahası iniltiye dönüştü. Tırnaklarının acısı azaldı ve sonra kayboldu. Alnını alnıma bastırırken parmakları saçlarıma kaydı. Ellerim kalçalarında gerildi, ama onu hareket ettiremeden önce kendini kaldırdı ve tekrar aşağı indi. Sonra tekrar yaptı.

"Böyle mi?" diye fısıldadı, bunun onun için hala çok yeni olduğunu hatırlatarak nefesimi ve kalbimi yeniden çaldı.

"Evet, kraliçem." Sözler boğazımdan çıkıyordu. "Böyle. Nasıl istersen."

Poppy ellerini göğsüme koydu ve omuzlarım küvete değene kadar beni itti. İlk başta, hareketleri yavaş, kararsız ve güzeldi, ama sonra ritmini buldu.

Başım geriye düştü, sanki tüm vücudum onun sıkı tutuşunda var oluyormuş gibi. Bacaklarının gücü beni sabit tutarken, beni sikişini izlemenin tadını çıkarıyordum. Kızarmış teni, sallanan göğüsleri, çalkalanan kalçaları ve gözleri eather ile dönen bakışlarıyla, tam bir İlkel tanrıça gibi görünüyordu. Boşalmamın yaklaştığını hissedebiliyordum, eather'ın

cildime baskı uyguladığını, içimde ham enerji birikirken tenimi soğutup sertleştirdiğini hissedebiliyordum.

Aniden keskin bir acı penisimin tabanını vurdu. Bir sonraki nefesimde acı kayboldu ve *kendimi şişkin* hissettim. Penisimin tamamı değil, sadece tabanı şişmişti, çünkü onu sahiplenme, hakimiyet kurma ve bize katarak onun benim olduğunu kanıtlama içgüdüğü bir kez daha yükseldi.

Poppy nefesini tuttu, vücudu gerildi ve sonra geriye doğru eğilmeye başladı. Özü kontrol altına almak için mücadele ederken, kontrolü ele aldım. Kollarımı onun etrafına doladım ve onu göğsüme doğru çektim, ona girerken onu sabit tutarak. Onun başının arkasını kavradığımda, yüzünü boynuma gömdüğümde ve ona süründüğümde, etrafımızdaki hava çatırdadı.

"Beslen," diye teşvik ettim.

Bir an tereddüt etti, sonra dişleri boğazımı deldi. Acı buna değdi, dişlerini çıkardığı anda acı kayboldu ve ağzını yaraya kapattı. İlk yutkunmada amı sikimde kasılmaya başladı. Dayanmamın imkanı yoktu. O boşalırken ve beslenirken değil. Yeterince derine giremediğimi hissederek, onu üzerime defalarca çarptım, ta ki aşağıdaki avluda duyulacak kadar yüksek bir çığlık atarak boşalana kadar. Kolunun onu sıkıca sardığını gördüm ve ön kolumda gümüş bir kemiğin parladığını fark ettim.

Bazı boktan nedenlerden dolayı, Kieran'ın zamanın dolduğu yönündeki sözleri, ona boşalırken zevk bulutumu delip geçti. Aniden, onun bakışlarında ve sesinde tüm vücudumdaki tüyleri diken diken eden şeyin ne olduğunu anladım. Bunu daha önce de onun gözlerinde görmüş ve sesinde duymuştum. Aynı şeyi babasında da görmüş ve duymuştum.

Gördüğüm ve duyduğum şey bir uyarı ya da tehdit bile değildi.

Daha çok bir önsezi gibiydi.

BÖLÜM 47

POPPY

"Ağzını aç."

Kaşlarımı kaldırarak, onun istediğini yaptım. Bir saniye sonra, bir dilim kavun dudaklarımdan geçti. Sulu, hafif tatlı meyveyi çiğnerken, Casteel'e daha da yakınlaştım.

"Rahat mısın?" diye sordu, meyve kasesi dizimin üzerinde duruyordu.

"Uh-huh."

Casteel, bir ömür boyu savaşarak ve kılıç kullanarak şekillendirilmiş, tamamen zayıf ve sert kaslara sahipti. Ama yatakta uzanırken sırtımı göğsüne dayayarak bacaklarının arasına kıvrıldığımda, onun şaşırtıcı derecede rahat bir dinlenme yeri olduğuna karar verdim. Özellikle de halka açık bir konuşma gibi bir konuyu tartışırken.

Halkın Stonehill ve Lowertown'da olanlardan endişe duyduğunu kabul ederek, konuşmayı kısa tutmaya karar verdik. Kolis hakkında onlara vereceğimiz bilgi kısa olacaktı, Kolis'in kim olduğu hakkında daha ayrıntılı bilgiyi her bölgede düzenlenen küçük belediye toplantılarında verecektik. Onları güvende tutacağımızı ve onlar için savaşacağımızı garanti edecektik.

"Attes bu arada ortaya çıkarsa, onu da konuşmaya davet etmeli miyiz?" diye sordum, Casteel bir parça muz çıkarırken.

"Onun varlığının yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Bu görüşün, ona karşı beslediğin açık nefretinden başka bir şeye dayanıyor mu?"

"Muhtemelen hayır."

"En azından dürüstsün," diye mırıldandım. "O senin büyük büyükbaban."

Kaseyi biraz daha karıştırdı. "Bana hatırlatmana gerek yok."

Kıkırdadım. "Onunla şimdiden anlaşılamadığına inanamıyorum."

"Onunla tanıştığında nedenini anlayacağına eminim."

Ama ben zaten tanıştım, tamamen bana ait bir ses fısıldadı ve ben kaşlarımı çattım. Teknik olarak, Kolis'in etkisi altındayken tanışmıştım, ama...

"İnsanların başka bir tanrının bizim tarafımızda olduğunu görmesinin iyi olduğunu düşünsem de, onu resmi olarak tanıtmanın veya onun bizim yanımızda olmasının gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedi. "O, insanların hiç duymadığı başka bir tanrı. Bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirecek."

"Haklısın." O parlak bir çileği ağzıma götürürken, ben geceliğimin yakasından sarkan zarif bir kurdeleyle oynuyordum. Isırdım ve zihnimde olayı düşünürken yavaşça çiğnedim. "Attes gelsin ya da gelmesin, Kolis'e karşı harekete geçmeye karar verdiğimizizi biliyorum, ama ne kadar yakında?"

Bir an sessiz kaldı. "Yarın ya da öbür gün." Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. O kadar rahat bir şekilde söyledi ki, sanki eğlence amaçlı bir seyahate çıkmayı tartışıyormuşuz gibi. Ama yine de, o bir Savaş Tanrısı'nın soyundan geliyordu. "Tamam."

"Buna gerçekten razı mısınız?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Günlerdir Pensdurth'a gitmek istiyordum," diye hatırlattım ona. "Yani, evet."

Göğsü sırtıma doğru yükseldi. "Ama?"

"Ama... bu bir savaş," dedim, tavana bakarak, Cas ile olan bu yakınlık ve samimiyetin tadını çıkarmakla, böyle bir tartışmanın gerekliliğinden nefret etmek arasında kalmıştım. "Sadece Yükselmişler veya Revenantlar ile değıl, tanrılarla da."

"Onları yeneceğiz, Poppy," diye beni teselli etti. "Bize karşı koyamayacaklar."

"Biliyorum." Ve biliyordum. Göğsüm sıkıştı.

Biliyordum. "Daha fazla ister misin?" diye sordu.

Kafamı salladım. "İnsanlar ölecek, Cas. Savaşta insanların her zaman öldüğünü biliyorum, ama bu sefer ikinci bir şans olmayacak." Kafamdan ıkaramadığım bir görüntü zihnimde parladı. Kızıl çizgili, kar beyazı kürk. Bunu bir daha görmek istemiyordum.

Casteel kaseyi yanımıza koydu ve tekrar bana sarıldığında parmaklarını temizledi. "O zaman mümkün olduğunca az kayıp vermek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Evet," dedim, bunun söylemesi yapmasından kolay olduğunu bilerek. Kurdeleyi bırakıp ellerimi onun kollarına koydum. Onun teninin dokunuşu beni, tam olarak anlayabileceğimden emin olmadığım bir şekilde sakinleştirdi. "Sence generaller, Attes olmadan harekete geçmemiz konusunda gerçekten ne düşünüyorlar?"

"Söylemesi zor," dedi iç çekerek, elini karnıma koydu. "Ama Damron ve babamın aynı fikirde olduğunu düşünüyorum. Sven de öyle."

"Bence Sven'in Perry ile birlikte geride kalması gerekiyor. Henüz Kolis'i zayıflatacak bir şey bulamadılar, ama bu bulamayacakları anlamına gelmez. Ve ben başarılı olamazsam buna ihtiyacımız olacak." Yani, yeterince yaklaşma şansı bulamazsam.

"Başarılı olacağız," diye cevapladı, başparmağıyla yavaş, boş hareketler yaparak. "Ama sana katılıyorum. Sven'in alayını yönetmesi için bir komutan öne çıkarılabilir."

"Peki ya diğler generaller?"

"La'Sere?" Çenesi başımın üstüne değdi. "Onun da bizimle olduğunu düşünüyorum. Murin ise kararsız."

"Aylard muhtemelen değildir," diye mırıldandım. "Çünkü o bir korkak."

O birçok şeydi, korkaklık da dahil. Ama... "Ölmekten korkuyor. Çoğu insan korkar."

"Ölmekten daha kötü şeyler var." Başparmağıyla göbek deliğimi daireler çizdi. "Aylard kadar kibirli biri bunu bilmeli."

"O hep böyle miydi?" diye sordum merakla.

"Geçmişte yollarımız pek kesişmedi," dedi.

"Ama karşılaştığımızda pek etkilenmemiştim."

Burun kıvırdım ve bu pek de hoş olmayan bir ses çıkardı.

"O kadar da..." Doğru kelimeyi aradım. "Atlantisli'lere olduğu kadar kurtadamlara da saygılı değilmiş gibi geliyor bana."

"Şüphelerin doğru olabilir." Casteel yerinden kıpırdadı ve bir iki santim geriye yaslandı.

"Seni rahatsız mı ediyorum?" Omzumu çevirip baktım.

"Yerimi değiştireyim mi?"

"Kesinlikle hayır." Kollarını sıktı ve ben tekrar ona yaslandığımda devam etti. "Kurtadamlar ve Atlantisli'ler arasında yine sorunlar çıktığını biliyorsun."

Biliyordum. Alastir da bundan bahsetmişti, bu da Cas'ın Gianna ile evlenmesini istemesinin nedenlerinden biriydi.

Dudaklarım kıvrıldı.

"Aylard gibi Atlantisli'lere bunun bir parçası. Bizim arasında bağnazlar olmadığını söylemek isterdim, ama bu onun gibileri güçlendirecek bir yalan olurdu." Başparmağı tekrar hareket etmeye başladı. "Kurtadamları aşağı gören çok fazla kişi yok, ama bir kişi bile yeter."

Öfke alevlendi, özü harekete geçirdi. "Bu hiç mantıklı değil. Kurtlar tanrılara daha yakındır."

"Böyle bir nefretin mantıklı olması nadirdir."

Tanrılar. Solis'te bunu yeterince görmüştüm, doğru olduğunu biliyordum. "Nedenini biliyor musun? Tanrılarla olan savaş yüzünden mi?"

"Kısmen. Her iki taraf da birçok kişiyi öldürdü." Cas bacağını çekip dizini bükte. "Ama kısmen de Aylard gibilerin, kurtların artan nüfusu nedeniyle daha da kötüleştiğine inandıkları yer sıkıntısından kaynaklanıyor. Sanki hakları olmayan bir şeyi alıyorlarmış gibi." Casteel alaycı bir şekilde güldü. "Atlantia'nın ilk günden beri hem Atlantislilere hem de kurtlara ait olduğunu unutuyorlar gibi görünüyor."

Gerçek Yaşamın İlk Varlığı ile olan benzersiz bağları göz önüne alındığında, buranın daha çok kurtlara ait olduğunu iddia etmek mümkün. Cas'ın da aynı fikirde olacağını hissediyordum.

"Ama Aylard da uyum sağlayacaktır," diye devam etti Cas. "Onun gibi insanlar her zaman uyum sağlar."

Buna kaşlarımı kaldırdım, bizim ihtiyaçlarımıza yarasa bile bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Düşüncelerimi Aylard'dan uzaklaştırdım. "Masadonia ile de ilgilenmemiz gerekiyor. Ne yazık ki, benim ve senin gönderdiğin keşifçiler geri dönmeyeceklerini varsaymak güvenli olur."

"Korkarım buna katılıyorum," dedi, kollarını sıkıp gevşetirken, kaybın ağırlığı göğsüne çöktü. "Ama önce Kolis'le ilgileneceğiz, sonra Masadonia'da bizi bekleyen her şeyle ilgileneceğiz."

Masadonia'nın daha da şiddetli bir Yükselmişler kalesi olarak kaldığını düşünerek başımı salladım. Bunun Kolis adına olup olmadığı önemli değildi. Kolis'ten sonra Yükselmişlerle savaşmak, kemiklerden ibaret olan Craven'larla savaşmak gibi olurdu.

"Yarın vaktimiz olursa, antrenman yapmak istiyorum. Yayla," diye ekledim. "Yayı elime aldığımdan bu yana yıllar geçmiş gibi geliyor. Ayrıca kılıçla da antrenman yapmak istiyorum."

"Bu mümkün." Dudakları şakağıma değdi ve yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Ancak bu gülümseme uzun sürmedi, çünkü zihnim Pensdurth'a vardığımızda olacaklara geri döndü. Yapılması gerekenlere.

Başparmağı göbeğimin üzerinde durdu.

"Poppy?" "Duygularımı okumayı kes."

"Senin gibi yalan söyleyip evet diyeyim mi?" Gözlerimi devirdim. "Kapa çenenini."

Hızlıca güldü. "Ne düşünüyorsun?"

Aynı fikirde olmamız gerektiğini bilerek, derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi? Benim ne yapmam gerektiğini."

Casteel sessizleşti.

Arkamı dönüp dizlerimin üzerine çöktüm. Bakışlarımız kilitlendi. "Ben onun zayıf noktasıyım..."

"O zaman neden Sven'e onu zayıflatacak bir şey aramasını söylüyorsun?"

"Gerçeği öğrenmeden önce ona bunu yapmasını ben istedim," diye hatırlattım ona, ellerimi göğsüne koyarak. "Ve eğer ona yeterince yaklaşamazsam, buna hala ihtiyacımız olabilir."

Çenesinin kenarındaki kas seğirmeye başladı. "Onun yanına yaklaşmanı istemiyorum."

Göğsüm sıkıştı. "İstemiyorum, ama yapmak zorundayım."

Gözleri soğuk sitrin rengine dönüşürken, içindeki öz parladı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım, ellerimi yukarı kaydırarak. Boğazındaki ısırik izi çoktan soluk pembe-mor bir renge dönüşmüştü. "Keşke öyle olsaydı. Gerçekten öyle olmasını isterdim. Ama bir gelecek istiyorsak, bizim için, sevdiklerimiz için, Solis ve Atlantia için, bunu yapmak zorundayız. Bunu biliyorsun."

"Aslında, bilmiyorum." Bileklerimi kavradı ve göğsüne indirdi. "Sen de bilmiyorsun. Sadece bize söylenenleri biliyoruz."

"Cas..."

"*Vadentia* sana aşkın bir zayıflık olduğunu mu söyledi?"

"Hayır. Ama başka bir yol olduğunu söyledi," diye düşündüm.

"Ve bence bu, Primallerin sadece bilmekle kalmayıp öğrenmeleri gereken bir şey."

Kaşlarını kaldırdı. Evet, bu bana da ona olduğu kadar saçma geldi. "Ama bu tek yol değil. Daha güçlü bir Primal onu öldürebilir."

"Haklısın. Ama..."

Birleşmiş ellerimizi aramızdaki boşluğa indirdi. "Daha güçlü olmadığımızı nereden biliyoruz? Benim ya da Kieran'ın daha güçlü olmadığını nereden biliyoruz?"

Gerildim. Onun ya da Kieran'ın Kolis'e teke tek karşı koyması fikri beni dehşete düşürdü. "Bu konuda çok yeniyiz..."

"Kim diyor?"

Ağzımı açtım. "Kader mi?"

Ağzımı kapattım. Öyle mi demişlerdi? Hayır. Ama Casteel hakkında o kadar endişelilerdi ki, onun onlardan daha güçlü *olma* ihtimali vardı. Alt dudağımı içime çektim. Ama bu doğru olsa bile, Kolis'ten daha güçlü olduğu anlamına gelmezdi.

"Biz *Deminyen* Primalleriz, değil mi? Sen gerçek Yaşam Primali ve Ölüm Primali'nin soyundan geliyorsun. Ben Savaş Primali'nin soyundan geliyorum ve hem Kieran hem de ben sana Bağlıyız." Elleri dirseklerime kayd. "Neler yapabileceğimizi kimse bilemez."

Öyleydi.

Biz yeni bir şeyduk.

"Ve o hala Kieran ve benim ne olduğumuzun farkında olmayabilir.

Bizim vereceğimiz darbeyi beklemeyecektir."

Umarım Kolis hazırlıklı olmaz. Ama... "Onu nasıl öldüreceğimizi biliyoruz. Bildiğimiz şeyi yapmalıyız." Omuzlarım düzeldi. "Sizden ve Kieran'dan istediğim şey, ona ulaşabilmemi sağlamanız."

Casteel başını çevirirken çenesi hareket etti. Birkaç saniye geçti ve ben onun derisinin altında gölgeli bir varlığın belirip sonra kaybolduğunu izledim. "Bununla sorunum olmadığını bekleyemezsin."

Gözlerimi kapattım. "Beklemiyorum."

Ben bile bunu kabul edemiyordum.

Ama bunu kendime sakladım.

Derin bir nefes verip gözlerimi yeniden açtım. "Ama benim geri durmamı bekleyemezsin."

Gözleri benimkilere dikildi. "Bunu istemiyorum."

"Senin istediğin bu. Yapılması gerekeni yapmamı istemiyorsun, bu yüzden hem seni hem de Kieran'ı tehlikeye atıyorsun," dedim. "Ve ben bunu yapmayacağım."

Casteel başını salladı. "Kendini ölümle sonuçlanabilecek bir duruma sokuyorsan, bizi tehlikeye atmamak neye yarar?"

Elini onun elinden çekip, yanağını avuçladım. "O beni öldürmeyecek."

Göz bebeklerinin arkasında yine damarlar atmaya başladı. "Geçmişte Sotoria'yı öldürdü."

Soğukluk göğsümü deldi. "Seraphena'nın söylediklerine göre, zamanla bu durumun daha da kötüleştiğini hissediyorum. Ve ona bu şansı vermeyeceğim."

O buna hiçbir şey söylemedi, sadece başını geriye yasladı. Elim göğsüne düştü. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, kıpırdanmaya başladım. Sonra konuştu. "Senin üzerinde kontrolü varken, aşık bir erkek gibi davranmadı."

Geriye doğru sallandım, elim kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni kullanarak beni kandırıp seni hücreden çıkarmaya çalıştı," diye sertçe söyledi. "Aşık bir erkek bunu düşünmez."

Ona bakarak, o sırada kafasından neler geçtiğini hayal etmeye çalıştım. Yapamadım. Yapmak da istemedim. "Kolis... o normal bir aşık gibi görünmüyor."

"Bazı şeyler evrenseldir." Bakışları tekrar bana döndü. "Bana göre o, takıntılı bir adam gibi geliyordu ve bu aşk ile aynı şey değil."

"Bunlar birbirini dışlayan kavramlar mı?" diye sordum. "Çünkü ben sana takıntılıyım ve seni seviyorum."

Bana baktı.

Ortamı yumuşatma girişimim başarısız olunca iç geçirdim. "Anlıyorum."

"Anlıyor
musun?"
Anlıyordu
m.

"Başka bir yolun işe yarayacağına inanmak istiyorsun. Eğer durumlarımız tersine dönseydi, ben de öyle yapardım," dedim. "Ama gerçeklik bu değil. Gerçeklik bu. Bu konuda anlaşmalıyız. Tamam mı?"

Bir süre daha sessizlik sürdü, sonra o başını salladı.

Onun rızasının bana biraz rahatlama getireceğini düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Gerginlik içime işlemiştı ve o beni göğsüne çekse bile geçmedi. Dudaklarının tadı ve beni altına yuvarladığında hissettiğim dokunuş, yavaş yavaş korkuya dönüşen gerginliği dindirmedi. Çünkü o başını sallamış olsa da, gözlerinde ve yüz hatlarında gerçeğı gördüm.

Ve tanrılar, ona sarıldığımda, onun beni öptüğü kadar şiddetle onu öperken, onu bunun için sevdim. Onu çok sevdim. Ama gördüğüm şeyden de korktum.

Casteel kabul etmemiştı ve eğer Kolis'e gitmemi engellemeye çalışırsa ya da bunu kendisi yapmaya kalkışırsa, sonuç felaket olurdu.

Ölüm ve yıkımla.

Ben hep seninleyim.

Birdenbire uyandım, kalbim çarparken bakışlarım karanlık tavana sabitlenmişti.

Bu kabus, Lockswood'da gördüğüm kabuslar gibi değildi; o kabuslarda sanki o geceyi yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Bu kabus ise parçalar halinde aklımda kalmıştı: altın külçelerin parıltısı, soğuk bir dokunuş ve onun sesi.

Kolis'in.

Bir titreme beni sardı. Casteel'in am ve yoğun baharat kokusuyla dolu titrek bir nefes aldım ve başımı sağa çevirdim. Sırt üstü yatıyordu, bana en yakın kolu üstüne atılmıştı ve başı hafifçe yana dönmüştü. Battaniye kalçalarının etrafında toplanmıştı, üst vücudu çıplaktı. Göğsünün yavaş ve derin bir ritimle inip kalkmasını izledim.

Ona olabildiğince yaklaşmak, yanına sokulmak istedim, ama bunu yaparsam onu uyandıracağımı biliyordum. Uykusuna ihtiyacı vardı. Kabusumun onu uyandırmamış olması bunun kanıtıydı. Bu yüzden, ona yaslanmaktan kaçındım.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Çarpıcı hatları ve çizgileri pürüzsüzdü. Onun savunmasız, hatta biraz ölümlü görüldüğü tek an, uyuduğı zamandı. Bu durum değişmemiştı, her ne kadar Birleşme onu tahmin edemeyeceğimiz şekillerde değiştirmiş olsa da.

Yavaşça, düzenli bir nefes vererek, bakışlarımı tekrar yukarıdaki gölgeliklere çevirdim. Bu bir kabus muydu? Yoksa bir anı mı?

Kalbim ağır bir şekilde attı. Öyle miydi? Kabus değil de, bir anının parçaları mı?

Kes şunu, dedim kendime. Hemen ardından, daha kötü bir şey düşüncelerimi işgal etti.

Valyn'in benimle paylaştığı *mesaj*.

Reddet ve onun altında hizmet et.

Casteel'in babasından yayılan tiksinti şimdi içimde dönüp duruyordu, cildimi kaygan ve yağlı hissettiriyordu. Beni tedirgin etmek için yapılan kaba bir tehdit olarak görmezden gelmek istedim, ama Lady Hawley'in alaycı sözlerine çok benziyordu. Oysa ben onun söylediklerinin en kötüsü olduğunu düşünmüştüm. Kolis'in ayaklarına hizmet etmek.

İkisini de yapmayacaktım.

Gerekeni yapacaktım. Onu öldürecektim.

Ve yakında.

Tanrılara şükür Valyn bunu Cas'ın önünde söylememiştii. Söylemiş olsaydı, uyumadan önce yaptığımız konuşma asla gerçekleşmezdi. Kimse benim Pensdurth'a gölge adımla gideceğimden endişelenmek zorunda kalmazdı.

Casteel yapardı.

Yan dönüp uykuya dalmaya çalışırken bunu düşünemedim.

Uyku gelmedi.

Çünkü Isbeth'in Kolis'in dönüşünü planlarken, Sotoria'nın yeniden doğmasını sağlarken ne bildiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Ya her şeyi biliyorsa? Kolis'in Sotoria'ya yaptıklarını. Benden ne isteyeceğini.

Midem bulanırken cildim rahatsız edici bir şekilde ısındı.

Neden şok olduğumu ve tiksindiğimi bilmiyordum.

Sonuçta,

The Star'da ne olduğunu biliyordu. Star elmasını ele geçirdiğinde ne yaptığını ve Sotoria'nın ruhunu serbest bıraktığında ne olacağını tam olarak biliyordu. Elbette, Callum'un beyni yıkanmış versiyonunu dinlemiş olabilir, ama yine de. Yaptıkları zaten iğrençti.

Nasıl? Bir yabancıya, hele ki kendi çocuğuna bunu kim yapabilir?

Odanın sessizliği bir cevap vermedi,
vadentia da cevap vermedi.

Hayal kırıklığına uğrayarak gözlerimi kapattım. Saatlerce uyumaya çalıştım, ama muhtemelen sadece birkaç dakika sonra gözlerimi tekrar açtım. Perdelerin aralığından, pencerenin ötesindeki gökyüzünün karanlık ve sonsuz olduğunu gördüm. Ay ışığı olmadan, sadece uçurumun şeklini seçebiliyordum. Gözlerimi ayıramıyordum. Çekim çok güçlüydü. Ve artık tamamen açıklanamaz değildi, değil mi? Uçurumlara çekildim çünkü ilk önce ölmüştüm...

Kes şunu.

Ben oydu ama *ben değildim*. Tawny'ye böyle söylemiştim. Kieran ve Casteel de öyle demişti. Seraphena da öyle demişti. Yine de, The Star'ı tutarken ya da Kayalıklar'da dururken hiçbir şey hissetmesem de, içimdeki küçük bir parçam ona, eskiden olduğum kişiye ait olmalıydı.

İçimde huzursuz bir tür gergin enerji oluşmuştu, kıvranmak ve bacaklarımı tekmelemek istiyordum. Çocukken, gece yarısı uyanıp Craven'ın kabuslarımdan çıkıp yatak odama girdiğine ikna olduğumda olduğu gibi, kendimi sabit tuttum.

Onu sadece sen öldürebilirsin.

Nefesim boğazımda takıldı. *Onu ikna etmene gerek yok.*

Orada yatarken, kabusun bulanık parçaları sanki birbirlerini birleştirmek istercesine dönüyorlardı. Yıldızlı kafes ve sandıklar. Yatak ve zincirleri... Tanrım, zincirler vardı. Ve nedense, bunların her zaman orada olmadıklarını biliyordum. İlk seferden sonra eklenmişlerdi. Ya da ikinci seferden sonra.

Dur.

Dinlenmem gerekiyordu, ama burada duruyordum, kısa bir nefes aldım, tüm vücudum sarsıldı.

Bir adım geri çekildim ve döndüm.

Ben... yatakta değildim.

Tanrım. Kalkıp cam duvara doğru yürüdüğümü, giydiğim bornozu giyip düğmelerini iliklediğimi bile hatırlamıyordum.

Titrek ellerimi kaldırıp saçlarımı okşadım. Bütün bunları nasıl yapıp da farkına varmamış olabilirdim? Elbette, bazen düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, hatırlamadığım şeyler yapmıştım. Mesela bir şeyler içmek gibi. Ama *bu* değil. Burada dururken, aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissettim. Çünkü biliyordum — tanrılar, biliyordum — burada birkaç saniyeden fazla durduğumu.

Böyle bir şey normal olamazdı.

Elimi kaldırıp soğuk cama bastırdım. Parçalar düşüncelerimde dönmeye devam ediyordu, her biri acı bir korkuyla kaplı, buz gibi nefrete dönüşen acıma ile ıslanmış ve utançla sıırılsıklamdı. Bir araya gelip, öğrenmek istemediğim bir hikayeyi anlatmaya çalışıyorlardı.

İnce gümüş ay ışığı huzmeleri, bulutlar üstümüzden geçerken, Kayalıkların soluk, sivri kayalıkları üzerinde sürünerek ve kaya yüzeyine tırmanarak serbest kaldı. Ay ışığı

— Soluk ışık Kayalıkların zirvesini kapladığında, bir anlığına çayırları ışıkla yıkarken, tamamen hareketsiz kaldım. O zaman gördüm — hareketsiz, gölgeli birinin durduğunu. İzlediğini.

Ay ışığı soldu, bir kez daha bulutlar tarafından örtüldü. Karanlığa bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyordu, artık hiçbir şey göremiyordum ama o kısa saniyelerde gördüklerimi biliyordum.

Elimi geri çektim. Duyularımı açarken nefesim kesik kesik geliyordu. Kolis'i hissetmiyordum.

O kadar ki, onu bırakmayı reddediyordu.

Kolis burada değildi.

Ölümünde bile.

Diğer geceler de onu hissetmemiştim. Casteel de hissetmemişti. Ama izlemek, görmek için burada olması gerekmiyordu. Sadece bir Yükselmiş'e ihtiyacı vardı.

Ya da bir Revenant.

Aklım, cam duvarın önünde dururken Casteel'den beni almasını istediğim geceye geri döndü. *Onun* başka birinin gözünden izlediğini içgüdüsel olarak biliyor muydum? Ve onu bir nedenden dolayı kışkırtmış mıydım?

Casteel'i ve beni izlemişti. Bilinçli olarak farkında olmasam da, bunu ben sağlamıştım. Bu, cildimde yine o *yapışkanlığı* hissetmeme neden oldu. Kemiklerimden etimi soymak istedim. Hissettim...

Öfke.

Sadece bana ait olan, saf, katıksız bir öfke... Bir zamanlar olduğum tüm hallerim. O anda bunu tamamen kabul edebiliyordum. Çünkü bu öfke yüzyıllar boyunca içimde çürümüş ve büyümüştü. Şimdi ise şokun etkisiyle alevlendi ve kontrol edilemez bir şekilde parladı.

Pencereden dönüp yatak odasını sessizce geçerken, iradem zihnimde şekillenirken, damarlarım esansla doldu. Casteel'i uyandırmamak için aramıza biraz mesafe koyacak kadar akli başında davranarak yemek odasına girdim. İçgüdülerimin rehberliğinde yürümeye devam ettim, ta ki Güneş Odası'na ulaşana kadar. Önümde hava yüklendi, ince, gümüş rengi bir çizgi belirdi ve genişleyerek bir boşluk oluşturdu. Elm ağaçlarının topraksı, hafif tatlı kokusu beni sardı, yırtığın içinden geçerken ayaklarım pürüzsüz taştan ayrılıp Sorrow Kayalıkları'nın nemli, soğuk çimlerine basıyordu.

Keskin bir dönüş yaptım ve etrafımı tarayarak, o şekli gördüğüm uçurumun kenarını buldum.

Artık orası boştu.

Ama yalnız olmadığımı biliyordum.

Çarpıntılı kalbimi sakinleştirerek, orada durup parmaklarım yanlarımda seğirirken geceyi dinledim: rüzgâr sazlık otları ve kır çiçeklerini kıpırdatıyor, saçlarımı yüzüme atıyordu. Gece kuşları birbirlerine şarkı söyleyerek cıvıldıyorlardı. Su, kayaların üzerinden sürekli akıyor, derin yarıklar ve kenarlardan sıçrayıp kayıyordu. Odaklandım, bunların altındaki sesleri aradım. Peaks'i çevreleyen karaağaçların dallarında zıplayan kuşların yumuşak şapırtıları. Çimlerin arasında hızla hareket eden hayvanların hışırtısı...

Daha büyük ve ağır bir şey kaldırırken başım sola doğru eğildi ve bir dal kırıldı. Ağırlığın kaymasıyla daha derin bir ses duyuldu. Ya sessiz gözcüydü ya da bir ağaç ayısı.

İkincisi ise, bu hayat seçimimden pişman olmak üzereydin.

Seslerin geldiği yere odaklandım ve Casteel'in hareket ettiğini gördüğümünden daha hızlı bir şekilde çayırdan geçtim. Hızından etkilenmeyi sonraya bırakacaktım.

Bir ok gibi, kayın ağaçlarının altındaki kalın gölgelere daldım, şekil belirginleşirken hızımı bile kesmedim. —uzun boylu, omuzları ve vücudu ince, koyu saçlı. Kan kırmızısı boyalı kanatları, uçları saçlarının ve çenesinin soluk tenine kadar uzanıyordu. Daha sonra, Revenant'ın cansız, soluk mavi gözlerinde gördüğüm şaşkınlık parıltısının tadını çıkardım.

Şimdi bunun için zaman yoktu.

Ona doğru yürürken hızımı yavaşlattım ve kısa bir süre onun özelliklerini inceledim. Genç görünüyordu, erkekliğe adım atmış bir çocuktuk — bu kadar yaşamak için çok gençti. Bu trajedi normalde, ona yapılan haksızlık yüzünden göğsümü acıttı. Ve belki daha sonra, iyi kalbim acıdı. Ama o anda, silah çekip çekmeyeceğini görmek için ellerini gözetlerken, umurumda bile değildi.

Eather boğazımı ısıttı. "Merhaba."

Sesim havaya karıştığı anda, Kayalıklar sessizleşti. Kuşlar ötmedi. Hayvanlar kıpırdamadı. Ancak Revenant hareketsiz kalmadı.

Topukları üzerinde döndü.

Öne doğru atıldım ve onu ensesinden yakaladım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Cevap beklemedim. Parmaklarımı derisine batırıp onu yerden kaldırdım ve fırlattım.

Döndüğümde, Revenant'ın sanki küçük bir çakıl taşıymış gibi havada uçuşunu görünce gücüm beni şaşırttı.

Daha sonra *bu durumdan* kesinlikle etkilenecektim.

Revenant, gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla bir karaağaç gövdesine çarptı. Elleri ve dizleri üzerine düştü. Ona doğru

ona doğru sürünürken, bayat kan kokusu burnuma ulaştı ve midemi bulandırdı. Revenant kalkmaya başladı.

Ona yardım etmeye karar verdim.

Dizimi çenesine vurdum, başını geriye doğru savurarak onu geriye düşürdüm. Ona toparlanma şansı vermedim. Eğilip boğazını tekrar yakaladım ve onu kaldırarak karaağaç ağacına çarptım, kabuğunu parçaladım ve tırtıklı yapraklar yere yağmur gibi yağdı.

Hızlıca baktığımda, uyluğuna bağlanmış uzun, sivri uçlu bir hançer gördüm. Benim yaptığım anda o da ona uzandı, ama ben daha hızlıydım.

Parmaklarımla demir kabzayı kavradım ve kınından çıkardım. Bıçak siyahtı. Gölge taşı. Ve uzundu, neredeyse ön kolum kadar.

Mükemmel.

Onu göğsünün ortasına, akciğerlerinin arasına, kalbinin hemen altına sapladım. Revenant, kılıcın kabzasını kavrayarak homurdandı.

"Hayır." Kolunu yakaladım, elini çekip çevirdim.

Kemik kırılıp derisini yırttığı anda acı içinde bağırdı.

"Henüz işimiz bitmedi," dedim ona.

Soluk gözleri biraz genişledi, ben de sağ kolunu tutup aynı şeyi yaptım. Bu sefer acı çılgılığı daha keskin çıktı ve vücudu titredi.

Geri adım atarak yaptığım işi inceledim. Yere birkaç metre yüksekte saplanmış, kolları gevşek ve garip açılarda sarkıyordu. Isbeth'in bana verdiği porselen kukla bebeklerden birine benziyordu, ama bir şekilde daha az ürkütücüydü.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim.

Sessiz kaldı, çenesi göğsünün düzensizce inip kalkmasına yaslanmış, koyu saçları yüzündeki boyalı kanatlara değiyordu.

Cidden yıkanması gereken bir avuç saçını kavrayarak, başını yukarı kaldırdım ve cansız gözlerine baktım. Bir Revenant'ın gözlerine benziyorlardı, ama sonra gördüm. Göz bebeğinde ürkütücü bir ışık parlaması.

"Kolis," diye fısıldadım.

Revenant'ın çenesi sıkıldı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedim. Göz bebeğindeki ışık titredi.

Onun bakışlarını karşıladım. "Konuşmak istediğini varsayıyorum." Işığın titreşimi daha da parlaklaştı.

"Öyleyse konuşalım."

Sessizlik.

Hayal kırıklığı kıvılcımlandı, Revenant'ı öldürüp öldüremeyeceğimi öğrenme dürtüsüyle mücadele ederken ortamı karıştırdı. Buna sabrım yoktu. Gece yarısıydı, hava soğuktu ve Revenant'ın kırık kemiklerini iyileştirmesi uzun sürmezdi.

Casteel de yakında uyanacaktı ve ben bunun olmadan önce geri dönmek istiyordum çünkü o bundan hiç hoşnut olmayacaktı.

Hiç de bile.

"Konuşmak istemiyor musun? Sapık bir sapık gibi izlemeyi mi tercih ediyorsun?"

Kızıl bir ışık göz bebeklerindeki ışığı bastırdı.

Zorla gülümsedim. "Yoksa korkak mısın?"

Aura saf kırmızıya dönüştü ve Revenant'ın dudakları kanlı dişlerini ortaya çıkardı.

"İşte buradasın," dedim, geri adım atarak.

Ondan düşük bir tsk sesi geldi. "Ben hep buradaydım, Sotoria."

BÖLÜM 48

POPPY

Tüylerim diken diken oldu, kısmen bana söylediği isimden, kısmen de stazda duyduğum ses olduğu için. "Bana öyle deme."

"Ama bu senin adın," diye cevapladı, sesi güçlenerek. "Sen onsun." Kızıl renkle aydınlanan süt beyazı gözleri, yavaş ve kararlı bir şekilde üzerimde dolaştı, tüylerimi diken diken etti. "Sonunda."

Onları yüzüne vurma isteği ile avuç içlerim karıncalandı. Bu isteğe boyun eğmekten başka bir şey istemiyordum, ama içgüdülerim bunun bir hata olacağını fısıldıyordu — gösterdiğim her duyguyu kullanarak, bir tepki elde etmek suretiyle güç ve kontrol kazanacağını söylüyordu.

Ve ben ona bunu vermeyi reddettim.

Isbeth'e davrandığım gibi ona da davranmalıydım. Sakin ol. Hiçbir şey belli etme.

Kaslarımdaki gerginliği zorla bıraktım. "Benim adım o değil."

Kan tükürerek güldü. "Sana Poppy dememi mi tercih edersin?"

"Senin geldiğin deliğe geri dönüp ölmeni tercih ederim, ama bunu benim için yapmayacağını hissediyorum."

"Aynı şey," dedi, yorumumu görmezden gelerek. "Sotoria. Poppy."

Kaşları çatıldı. Aynı mı?

"Hadi ama Sotoria," dedi neredeyse şarkı söyler gibi, bakışları bizi çevreleyen gölgeleri tararken kanlı gülümsemesi daha da belirginleşti. "Seni burada ilk gördüğümde pek akıllı değildin."

Kırgın bir şekilde başımı geri çektim.

"Naif, saf ve kolayca korkuyordun," diye devam etti, dili kanlı dişlerinin üzerinde kayarken. "Ama öğrendin. Daha akıllı oldun. Daha güçlü. Ve şimdi, uyandın. Kendi soruna cevap verecek bilgiye sahipsin." Bir süre durdu. "Öyleyse... toria."

Söyleyiş şekli. Sanki isim iki kelimeymiş gibi... Çünkü bu, tanrıların dili olan Kadimlerin dilindeydi.

"So" benim veya benim anlamına geliyordu.

Ve toria bahçe anlamına geliyordu. Çiçek. Ya da...

Nefes aldım, ama nefes almış gibi hissetmedim. *Toria*, güzel çiçek anlamına geliyordu.

Gelincik.

Benim güzel
çiçeğim. Benim
güzel gelinciğim.

Aynı anda hem sıcak hem soğuk hissettim, farkında olmadan bir adım daha geri çekildim. O kafiye. Gerçekten o olmuştu. Kulaklarım çınladı, diğer tüm sesleri bastırdı. Bir an için ayaklarımın altındaki soğuk zemini ya da saçlarımı havalandıran esintiyi hissedemedim.

Keskin, uğultulu ses, başladığı gibi aniden sona erdi. "O gece orada mıydın? Lockswood'da?"

"Ben hep oradaydım, Sotoria." Sesi neredeyse... hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Neden bana inanmıyorsun?"

Öfke ve tiksinti yükseldi ve birbirlerinin etrafında dönmeye başladı. Çarpıştıkları anda kontrolümü kaybedeceğimi biliyordum. "Demek istediğim o değildi. O gece olanlarla bir ilgin var mı?"

"Hayır," diye cevapladı, tam da kemiklerin birbirine kaynaşırken çıkardığı hafif çıtırtı sesini duyduğum anda. "Sana ihtiyacım var ve senin

. Neden bu kadar kolay kontrolden çıkabilecek bir durumla ilgim olsun ki?"

Bu çok mantıklı geliyordu. "Çünkü sen delisin?"

Revenant'ın göz bebeklerinde kızıl bir ateş parladı.

"Dikkatli ol,

Sotoria."

"Siktir git *Kolis*," diye karşılık verdim, onun abartılı ses tonunu taklit ederek.

Gülümsemesi kayboldu. "O kaltağın kanı dilini kirletmiş."

"Annemden mi bahsediyorsun?" Başımızın üzerinde daha kalın bulutlar toplandı.

"O orospudan değil," diye öfkeyle cevap verdi. "Diğer orospudan.

Seraphena."

"Onu orospu diye arama," dedim, iyileşmekte olan kolunu tutarak.

"Hangisi?"

"İkisi de," diye hırıldadım ve kemiği bir kez daha kırdım.

Diğer kolunda da aynı işlemi tekrarladığımda, Revenant'ın uluması rahatsız edici, boğuk bir kahkahayla sona erdi. "Bana zarar vermediğinin farkındasın, değil mi?" dedi.

"Farkındayım."

"Zalim," diye tısladı, ağzından kan sızıp çenesinden akıyordu. "Eskiden çok tatlıydın, balın içine batırılmış şeker gibi."

Artık Sotoria gibi olmadığımı biliyordum, çünkü kimse beni öyle tanımlamazdı.

"Kanının tadı da öyleydi." Midem bulandı. "Her seferinde biraz değişiyordu. Biraz daha az tatlı. Biraz daha tatlı. Bu sefer..." Revenant alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Tadı... *bal kabağı gibi.*"

Hayır.

Sare boğazımı tıkadı. O böyle demedi.

"Ama daha tatlı," diye fısıldadı.

"Sıfatlarla aran pek iyi değil, değil mi?"

"Sen de ne zaman konuşmaman gerektiğini bilemiyorsun," diye karşılık verdi. "Öyle değil mi?"

Elimi kaldırıp orta parmağımı uzattım.

Gözlerindeki aura yoğun bir kırmızı renkte parladı. "Bana saygısızlık ettiğinde ne olacağını unutmuşsun galiba."

"Bunun hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Diğer elimi kaldırdım ve orta parmağımı da uzattım.

Bana uzun bir süre baktı. "Senin kanını ilk kez ne zaman tattığımı bilmek ister misin?"

"Hiç umurumda değil."

"Bu hayatta olanlardan bahsediyorum," diye devam etti. "Ve senin kanını ilk kez tattığım zamandan bahsetmiyorum. O, sen henüz kendi başına ayakta duramadan önceydi."

Ben daha...

Lanet olsun.

Bu iğrenç ifadeyi sindiremedim, denemek bile istemedim. "Bu kabus dolu yolculukla ilgilenmiyorum."

"Ama ben bu yolculuğa çıkmakla çok ilgileniyorum, Sotoria."

Ellerim yanlarımda yumruk oldu. "Bana öyle deme."

"Teerman'ın ilk kez dişlerini

"Senin içinde," dedi, sesi benim midemle birlikte düşüyordu.

"Nasıl hiç fark etmedin acaba diye merak ediyorum."

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Sen...?"

"Bunu yapmaması gerekiyordu, ama onun içinde çok fazla zaman geçirdim." Revenant'ın başını ağaç kabuğuna yasladı. "Kanın alınacak ve şişeye doldurulacaktı. Beslenilmeyecektin. Ama o benim bazı... arzularımı miras aldı." Başını eğdi.

Kusacaktım. Onun yüzüne.

"Bunun olacağını beklemiyordum," diye araya girdi. "Sen ilk çiçek açana kadar kendini kontrol etmeyi başardı."

"Cevap ver..." Bekle. İlk çiçek açtığında mı? Cidden düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz.

Kuru kemiklerin birbirine sürtünmesi gibi bir sesle kıkırdadı.

Öyle demek istedi.

"Sonra kendini kontrol edemedi. Yoksa kontrol edemeyen ben miydim?" Revenant'ın omzunu acı verici bir şekilde kaldırdı. "Belki de ikimiz de. Ama o derslerini halletti. Hepsi onun sayesindeydi."

Cildim gerildi.

"Senin *tatlı* etinin kanamasını izlemek oldukça... tahrik ediciydi."

Onu dinlemeyi bırakmam gerekiyordu. Söylediği her şey kafamı karıştırmak için söylenmiş bir yalan olabilirdi ve işe yarıyordu. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve midem bulanmaya devam ediyordu.

"Her zaman olmadı, ama sen bilinç kaybına girdiğinde, kendimizi tutamadık." Revenant'ın vücudu öne doğru eğildi. "O, senin damarından, görünmeyen ve senin bakmayacağın bir yerden almayı akıllıca biliyordu. Sonuçta, benim güzel çiçeğim o zamanlar çok itaatkardı, Rahibelere boyun eğiyordu. Sen asla... böyle yasak, utanç verici bölgeleri keşfetmezdin."

İlk başta, neden bahsettiğini anlamadım. Kafayı yemiş gibi konuşuyordu. Ya da belki de inkar içinde olduğum için anlamak istemiyordum. Ama bedenim anladı. Cildim karıncalandı ve kaşınmaya başladı, sanki benim bir parçam değil de yabancı bir varlık gibi hissetmeye başladım. Çünkü...

Biliyordum.

Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Ve bana öğretilmişti, hazırlanmıştım.

—o bölgeyi düşünmek bile istemiyordum, banyo dışında dokunmak ise hiç söz konusu bile değildi. Teerman'ın derslerinden sonra her zaman o kadar acı çekiyordum ki, sanki her yerim ağrıyormuş gibi hissediyordum

Yoksa bu da inkarın bir yanılsaması mıydı? İkisi arasında bir bağlantı olmadığını biliyor ve o anda neler olduğunu anlamamış mıydım? Göğsüm sıkıştı ve parmaklarım seğirdi.

"Ne kadar çökmüş bir damar." Sesi gürlledi ve kalınlaştı, cildimin altında sanki bir şey canlanıyormuş gibi hissettim. "Daha önce oradan içmiştim. En güzel çiçeğinin yanındaki. Ve biliyor musun, *so'lis*? O zaman da eskisi kadar sevmiştin."

Kendimi kaybettim.

Tepkimi başka türlü tarif edemezdim. "Kapa çeneni."

Öne atılarak, dizimi yukarı kaldırıp bacaklarının arasına vururken

Revenant'ın hançerinin kabzasını yakaladım ve dizimi yukarı kaldırarak bacaklarının arasına vurdum. "Kapa çeneni, seni hasta pislik."

Bıçağı çevirdiğimde vücudu kasılmaya başladı, ama Kolis güldü. *Uludu*.

"Gülmeye devam et," diye tısladım, diğer elimle saçlarını kavradım

"Bu sadece senin dengesiz ve zayıf olduğunu gösterir."

Bu onu susturdu.

"Ne istediğini biliyorum," dedim, bakışlarını yakalarken içimdeki öz parladı, görüşümün kenarları altın, gümüş ve gölgelerle çizgili hale geldi. Rüzgar hızlandı, çayırdaki dönerek esiyordu.

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Bu olmayacak," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Revenant'larını izlemeye göndermeye devam et, ben de onları yok edeceğim. Umurumda değil. Ama şunu bil, seni zayıf, zavallı... sikik herif."

Revenant gözlerini kırptı. "Siktiğimin herif?"

"Doğru duydu." Gülümsedim. "Ve şunu da dinle. Seni öldüreceğim, Kolis."

Tamamen sessizleşti ve sonra, "O zaman bundan daha iyisini yapmalısın," dedi. Saçlarım kopana kadar beni tuttuğumdan çekmeye başladı. "Daha akıllı olmalısın."

"Tavsiyen için
teşekkürler." Güldü.

Sonra kolları kalktı, *iyileşmiş* kolları. Siktir.

Benim fark ettiğim anı gördü. "Evet."

Başımın iki yanını kavradı ve başını öne doğru salladı.
Başını benimkine çarptığında gözlerimin arkasında bir acı patladı.

"Siktir," diye inledim, onu bırakıp geriye sendeledim.

Böyle çocukça bir hareket yaptığını inanamıyordum,
ama sonuçta kırdığı *kendi* kafası değildi.

Ve Revenant'ın kafasını ciddi şekilde kırmıştı. En azından
ben öyle düşünüyordum. O anda görüşüm biraz bulanıktı,
ama Rev'in alnının ortasından kan akıyor gibi görünüyordu.
Belki benim kafamı da kırmıştı, çünkü yüzümden de sıcak bir
sıvı akıyordu ve onun iki tane olduğu görünüyordu.

Hançeri kavrayarak, onu çekip çıkardı ve ayakları üzerine
indi. Gözlerimin arkasındaki keskin, zonklayan ağrıyı bir
kenara itip, eather'ı çağırdım ve...

Hançeri, ya da hançerleri, doğrudan bana fırlattı.

Orospu çocuğu.

Elimi uzatarak bıçağı yüzümden yaklaşık bir santim
uzaklıkta durdurdum — *gerçek yüzümden* — ve onu
parçaladım. "İyi denemeydi."

"Denemedim."

Kaçmak istercesine yana doğru döndü, ama ben öne
doğru atıldım.

Arkasına uzandı ve bir... Lanet olsun!

Sırtına ikinci bir hançer bağlanmıştı. Siyah gömleğiyle
uyumlu olmalıydı. Kontrol etmeliydim. Daha iyi bilirdim.

Yan tarafa sıçradım, hançer yanağımın yanından
vızıldayarak geçerken nefesim kesildi. Revenant bana
çarptığında keskin, acı bir ağrı hissettim. Yere sertçe düştüm,
öfkem içimi kemirirken ciğerlerimden

öfkem içimi parçalarken ciğerlerimden hava çıktı. Onun üstünlük sağlamasına izin verdiğime inanamıyordum. Ben bundan daha iyiyim.

"Eski günlerdeki gibi," dedi, kanın içinden göz kırparak kalçalarımın üzerine oturdu. Saçımı yakaladı, başımı yukarı çekti ve sonra aşağıya doğru çarptı.

Gözlerimde yıldızlar patladı, her iki tarafım da titriyordu.

Bileğimi yakaladı ve başımı tekrar aşağıya doğru çarptı, zaten iyice karışmış beynimi daha da karıştırdı. "Söyle bana, Sotoria." Etrafımızdaki hava gerginleşirken üzerime eğildi. Çayır, güçlü, *eski* ve... belli belirsiz tanıdık gelen bir varlıkla doldu. "Ne istediğimi düşündüğünü söyle bana."

"*Ben* sana söylesem nasıl olur?" Atlantislilerinkine benzeyen, ama daha kalın, melodik bir tınıya sahip derin bir ses geldi.

Kolis, Revenant'ın başını yukarı kaldırdı ve kanlı dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Tabii ki," diye mırıldandı. "Sensin."

Bir saniye sonra deri giysili bacaklar başımın önünden geçti ve ardından oldukça büyük bir el Revenant'ın boğazını kavradı. Bir saniye sonra, geriye doğru uçtu ve daha önce onu fırlatıp sıkıştırdığım ağaca çarptı.

"Zavallı ağaç," diye mırıldandım.

Siyah giysili uzun ve geniş bir siluet görüş alanıma girdi. Sersemlemiş bakışlarımı yukarı doğru çevirirken, onun bir tanrı olduğunu, bir İlkel tanrı olduğunu belli belirsiz anladım. Sırtına kınlanmış bir kılıç, her iki kalçasına da birer hançer takılıydı. Tanrılar, ne kadar da uzundu.

Casteel'den bir iki santim daha uzundu. Bana dönüp baktığında, rüzgâr tunikasının yakasından açık kahverengi ya da koyu kahverengi saç tellerini kaldırdı.

"Zavallı ağaç mı?" diye tekrarladı, gururlu kaşlarının altındaki gümüş rengi gözleri bana sabitlenmişti.

Onu duydum.

Gerçekten duydum.

Ama dolgun dudakları açıldığında cevap veremedim. Çenesi gerildi, keskin hatları rahatsız edici bir şekilde tanıdık geliyordu. Zihnimin bir köşesinde, kalkmam ya da en azından oturmam gerektiğini biliyordum, ama bakışlarım yükseldiğinde donakaldım ve ona bakakaldım. Sol yanağını kesen ve burun köprüsünden geçerek saç çizgisinde son bulan sığ yara izine.

Bir kez, sonra iki kez gözlerimi kırptım ve sonunda o özellikler netleşti ve bir araya geldi. Ya da belki de karışık düşüncelerim sonunda uyumlu bir şekilde bir araya gelmişti.

Gözlerim parlak, gümüş rengi gözlerle buluştuğunda kalbim hızla çarpmaya başladı. Sıcak, altın bronz teni soldu ve o da benim kadar şaşkın görünüyordu.

Onu tanıyordum. Onu tanıdım.

Casteel'e çok benzediği için değil, daha çok Malik'e benziyordu ve babalarının tıpatıp aynısıydı.

Ama onu daha önce, sayısız yer ve insanın görüntülerinin arasından kayıp giderken, durgunluk halindeyken görmüştüm. Ve o... o da o insanlardan biriydi.

"Attes," diye boğuk bir sesle fısıldadım. Primal irkildi.

Kafam karışmış bir şekilde, onun adını bağırmış mıyım diye merak ettim.

Attes'in arkasından alçak, çatırdayan bir kahkaha duyuldu. "Şok edici, değil mi?"

Attes, ben sonunda sersemliğimden kurtulduğumda Revenant'a doğru döndü. Ayağa kalkmaya çalıştım, başımdaki zonklamaya eşlik eden baş dönmesi dalgasına inleyerek.

"Kolis?" Attes, Casteel'inkine benzeyen kısa bir kahkaha attı. "Hiç... etkileyici görünmüyorsun." Bir an durdu. "Her zamanki gibi."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye cevapladı ben ilerlerken. "Tıpkı kendine sürekli

"

"Kapa çeneni," diye Attes sözümü kesti, ben onu geçip giderken tüm vücudu gerildi.

Revenant hala dizlerinin üzerindeydi ve sanki önemli bir şeyi, belki de sırtını kırmış gibi garip bir şekilde yana doğru eğilmişti. Bu, kahkahasının çatırtı sesini açıklıyordu.

Attes'e hızlıca bir bakış attım. "Yardımın için teşekkürler," diye mırıldandım, yanaklarım kızardı çünkü öncelikle yardıma ihtiyacım vardı ve sesim hiç de samimi gelmiyordu.

Attes cevap vermedi.

Kolis yaptı. "Gerçekten mi, Sotoria? Minnettar mısın?"

Ellerim yumruk oldu. "Bana öyle demeyi bırakmanı söylemiştim." "Duydun mu, Attes?" Öne doğru eğildi, gözlerindeki kızıl aura titriyordu. "O, öyle çağrılmak istemiyor..."

Sözleri, göğsünü delen hançer tarafından geriye doğru çekilirken bir homurtuyla sona erdi.

Attes'e dönüp baktım. Onun hareket ettiğini hissetmemiştim, hançeri kınından çıkardığını da duymamıştım. O kadar hızlıydı. "Bu bir Revenant'ı öldürmez."

"Biliyorum." Öne doğru baktı, dudaklarının bir tarafı kıvrılarak... sol yanağındaki, yaranın hemen altındaki gamzeyi ortaya çıkardı. "Yine de bunu yapmak iyi geldi."

Ondan gözlerimi ayırarak, Revenant'ın kan ve daha kalın bir şey tükürdüğünü izledim. İlerlerken dudaklarım kıvrıldı.

"Ondan uzak durmalısın," dedi Attes. Onu dinlemedim. "Ben hallederim."

"Öyle mi?" diye alay etti.

Revenant yine tiz bir kahkaha attı. Omurgam gerildi. "Sen geldiğinde öyle görünmemiş olabilir," dedim, gözlerimi Revenant'tan ayırmadan, "ama ben hallederim."

"Sözüne güveniyorum. Öyleyse, yürümeye devam etmene gerek yok

—

Dizimi Revenant'ın yüzüne çarptım ve kafasını ağaca çarptım. "Bu, kafa atman için." Hançerin kabzasını tutup onu çekip çıkardım. Süt beyazı bıçak beni bir an için şaşırttı.

Revenant öne doğru eğilirken Attes, "Dikkatli ol," diye uyardı.

Kemik hançeri Revenant'ın boğazına sapladım ve onu bir kez daha ağaca çiviledim. Kan elimde sıçradı.

"Tanrılar," diye mırıldandı Attes, sesi daha yakındı. "Bu da Revenant'ı öldürmez."

"Biliyorum." Elimi onun tunikinin ön tarafına sildim. "Yine de iyi geldi."

Arkamdan, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir kahkaha sesi geldi.

"Hala orada mısın, Kolis?" Dizlerimin üzerine çökerek Revenant'ın göz hizasına geldim, kırmızı parıltıyı aradım ve buldum. "Güzel."

Revenant'ın dudakları, ağzından kan akarken grotesk bir gülümsemeye dönüştü. O dudaklar hareket etti.

"Ne? Seni duyamıyorum?" Sıkı bir gülümsemeyle onun bakışlarını karşıladım. "Oh, boğazındaki hançer yüzünden konuşamıyor musun? O yüzden orada."

Kızıl aura titredi ve ben elimi kaldırdım. "Belki ona dokunmamalısın," dedi Attes, ben Revenant'ın yanağına dokunduğumda.

"Ya da... devam et ve yap."

"Beni almaya gelmeyeceksin, Kolis." Eather'ı çağırdım. Gümüş çizgili altın ışık görüş alanımın köşelerini doldurdu. "Ben seni almaya geliyorum."

Öz, buz gibi sıcak bir akınla içimi yakarak hızlandı. "Ve bu, senin ayaklarının dibinde hizmet etmek için olmayacak." Ben eather'ı yüzeye çektiğimde, kızıl aura nabız gibi atarak genişledi. "Senin altında da olmayacak."

Öz, elimden fıskırdı, gümüş ve gölgelerle çizgili altın bir nabız ve soluk kırmızı dallarla örülmüş gölgeler.

Attes'in keskin laneti, eather'ın çatırtısı içinde kayboldu, Revenant'ın etine sızarak, hala Kolis'in özüyle parlayan gözlerinin altındaki damarları aydınlattı.

Yanık et kokusu yükselmeye başlasa da gülümsedim. Kıpırdamadım. Eather vücudu kaplayıp organları ve kemikleri yakarken gözlerimi ayırmadım. Eather, Revenant'ın bacaklarını, gövdesini, sonra da göğsünü ve omuzlarını yok etti.

Özü boğazına tırmanırken göz bebekleri kapkara oldu. Bir saniye içinde, sadece kemik hançer kaldı, hala ağaca gömülüydü.

Görünüşe göre, bir Revenant'ı öldürebilirdim.

Hançeri çekip çıkardım, ayağa kalktım ve Attes'e döndüm. Primal bana bakıyordu.

Ben de aynısını yaptım. Orada sessizce durduk ve ben, onu gerçekten stazdayken görmüş müydüm diye merak ettim, sonra zihnimde kendime bir tokat attım. Tabii ki görmüştüm. Onu görmüştüm. Muhtemelen onu... önceden tanıyordum. Bu da, biri ondan bahsettiğinde göğsümde ve midemde hissettiğim garip kıpır kıpır hissi açıklıyordu.

"Adını söylediğimde neden irkildin?" diye sordum, soru ağzımdan çıkmadan önce kendimi durduramadım.

Gözünün köşesi seğirdi.

Kısa bir nefes aldım. "Yine yaptın."

Orada sessizce durdu ve sanki bir hayalet görmüş gibi bana baktı.

"Sen..." Hançerin kabzasına daha sıkı sarıldım. "Sotoria'yı tanıyordun, değil mi?"

Bu, yine hızlı bir yüz buruşturma ile karşılık buldu, ki bu benim için yeterli bir cevaptı. Çünkü Sotoria'yı tanıyorsa, o zaman

muhtemelen biliyordu... benim düşünmeme gerek olmayan şeyleri. Kolis, benim ihtiyacım olandan çok daha fazlasını zaten ortaya çıkarmıştı.

Hançeri çevirip, bıçağından tutup ona uzattım.

Hareket etmedi.

"Bu senin, değil mi?" Hançeri salladım.

Kalın kirpikleri aşağıya doğru indi, sonra gözleri büyüdü. Hançere uzandı. "Lanet olsun, kadın, kendini yakıyorsun..." Kaşlarını çatı, sabit duran elime baktı. "Seni yakmıyor."

Seraphena ona söylememişti herhalde. "Karıncalanıyor ama yakmıyor. Casteel'i yakıyor," dedim, o kılıcı kabzadan tutarken. "Kieran'ı yakıyor mu, emin değilim."

Gözleri benimkilere doğru kalktı, gümüş rengi irislerinde eather çizgileri dönüyordu.

"Nedenini bilmiyorum." Omuz silktim, ellerime baktım. Üstümüzdeki kalın bulutlar gitmişti. Kan parmaklarımı lekeliyordu, ay ışığında parıldıyordu. "Sanırım ben özelim."

"Özel mi?" diye tekrarladı, sesi alçak ve zayıftı.

"Ben Kanın İlkleri'ndenim ve..."

"İnanılmaz Aptalca Eylemler?" diye sözümü kesti. Başımı geriye attım. "Anlamadım?"

Onu sessiz tutan her neyse, ortadan kaybolmuştu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, etrafına hızla bakındı.

"Özellikle de burada, onca yer varken?"

Omurgam sertleşti.

"Tek başına, Kolis'in ele geçirdiği bir Revenant ile mi?"

Hançeri kılıfına soktu, ama kalçasına değil, göğsüne, başka bir hançerin de takılı olduğu yere.

Üzerinde kaç tane silah vardı?

"Kolis'in ne olduğunu biliyor musun? Neler yapabileceğini? Bu arada, bu retorik bir soru."

Eğer torununun torunu gibi biriyse, en az beş silah daha saklıydı.

Aşağıya baktım ve sağ ayak bileğinin üzerindeki pantolon paçasının daha kalın olduğunu fark ettim.

"Bunu birmelisin, çünkü Seraphena sana onun neler yapabileceği konusunda uyarıda bulunmuştur," diye devam etti Attes.

Bakışlarım sol bacağına kaydı. Evet. Orada, çizmesinde başka bir hançer saklıydı. Neden komik bulduğumu bilmiyorum. Belki de çok tuhaf olduğu içindi. Boğazımdan bir kahkaha yükseldi ve dudaklarımı sıkıştırmadan önce birazcık dışarı sızdı.

Attes sessizleşti. Bir saniye için. "Sen...?" Ona baktım.

Tamamen şaşkın görünüyordu. "Az önce güldün mü?"

Sessiz kalmanın akıllıca olacağını düşünerek, ağzımı kapalı tuttum.

"Aslında... bunun nesi komik, bilmek isterim." Elini kaldırdı. "Biliyor musun, sanırım bilmek istemiyorum."

O geri adım atıp yana dönerek elini saçlarına geçirdiğinde kaşlarımı kaldırdım. Göğsümde bir sıcaklık hissettim, bu bana... sevgiyi hatırlattı. Arkadaş mıydık biz?

"Hiç bir fikrin var mı...?" Bana dönünce şakağındaki bir kas seğirdi. "Ben gelmeseydim ne yapardın?"

"Senin önünde yaptığım şeyi yapardım."

"Bunu yapmaya niyetin yokmuş gibi görünüyordu," diye dişlerini sıktı. Bir şekilde bunu sihirli bir şekilde unutmuş olmasını ummuştum. "Burada olduğuna inanamıyorum..."

"Bak, benim zaten bir kocam var..." Söylemeden önce kendimi durdurdum ve... Kieran'a ne diye sesleneceğimi bilemediğim için kaşlarımı çattım. Kafamı salladım. Şu anda bunun önemi yoktu. "...ve o, benim sözde pervasızlığım hakkında bana ders verme hakkına sahip olduğunu düşünüyor. Benim ihtiyacım olan..."

Kaşları inanamayan bir şekilde yukarı kalktı. "Sözde pervasızlık mı?" Bir adım öne çıktı. "Bununla ilgili hiçbir şüphe yok

. Tam olarak buydu. Kocan *nerede*?"

"O..." Onu hissettiğimde, ağzım kapandı — onun varlığı — göğsümün ortasında zonkluyordu. Omuzlarım çöktü, Attes'in arkasındaki alanı çatırdayan bir ışık şeridi aydınlattı. Keşke gölge adım atamasa. Ya da Kieran gibi bundan korkuyor olsaydı. "O yatakta uyumuyor."

"Hayır," diye homurdandı Casteel, alemdeki yırtıktan adım atarak. "Uyumuyor."

Casteel'in ilerlemesini izlerken vücudumdaki her kas gerildi. Aceleyle dar deri pantolonunu giymiş olmalıydı, çünkü pantolonun kopçaları açılmıştı ve kalçalarında tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Öfke dolu eather'dan başka hiçbir şey giymiyordu, eather vücudunu kalın bir pelerin gibi kaplıyordu. Derisi, altındaki koyu gri ve kırmızı gölgeleri ortaya çıkarıyordu. Özün dalları kollarının derisinden ve göğsünden geçerek, karnındaki sıkı ve gergin kaslar boyunca kıvrılıp derisinin altında kayboluyordu.

Sesini duyduğum anda, başımın belada olduğunu anladım. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğu anda bu durum kesinleşti.

Kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Bir iç çekerek ona doğru adım attım.

"Cas..."

Casteel bir saniyeden daha kısa bir sürede önümdeydi, kış sabahı kadar soğuk parmakları çenemi kavradı. Başımı geriye ve yana doğru eğdiğinde nefesimi tuttum. "Kanaman var." Gözlerinin altındaki damarlar koyulaştı. "Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştirdim. "Sadece küçük bir çizik..."

"Sadece bir çizik mi?" Göz bebeklerinde kırmızı gölgeler belirdi ve sesi doldu.

"Evet. Eminim çoktan iyileşmiştir. Ben..." Eli enseme kayarken sözlerim kesildi. Gölgeli hava

boynunun yanlarından yukarı doğru akarken derinleşti.

Casteel elini çekti ve yavaşça çevirdi, parmaklarında kırmızı lekeler ortaya çıktı. "O da sadece bir çizik mi?" diye sordu, sesi soğuktu.

"Evet, sadece... bir şişlik."

"Onun iyi ellere teslim edildiğini görmek güzel," dedi Attes, sesi alçak, düz ve sertti.

Casteel başını kaldırdı ve yavaşça Attes'e doğru döndü.

"Onun ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Attes.

"Sadece tahmin edebilirim." Casteel'in sözleri, donmuş kan taşı kadar keskin bir şekilde havayı yararak ilerledi. "Ama neden bana söylemiyorsun?" Başını eğdi. "Büyük büyükbaba."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Attes hızlıca nefes aldı. "Görünüşe göre at ahırdan kaçmış."

"Gerçekten." Casteel'in çenesini saran derinin altında bir kas gerildi. "Burada ne yapıyorsun, Attes? Onunla mı?"

"Görünüşe göre, çok fazla yaralanmamasını sağlıyorum," diye cevapladı Attes. "Sen başıboş olduğun için..."

"Sakın," diye uyardım, boynumu çevirip Primal'a uyarıcı bir bakış attım, "o cümleyi bitirme."

"Hayır." Casteel'in sesi bu tek kelimeyle alçaldı ve omurgamdan bir ürperti geçti. "Lütfen, bitir."

"Lütfen, yapma," dedim, diğer elimi Casteel'in göğsüne koyarak. Cildi daha da soğumuştı. Kenara çekildi.

Attes sessizleşti. Tanrıya şükür.

Ancak Casteel susmadı. "Yoksa bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu yeni mi fark ettin?"

Onun adımlarına uyum sağlayarak önünde durdum.

"Cas," diye tekrar denedim.

"Sana geçen sefer ne demiştim, evlat?" Attes homurdandı ve onun yaklaştığını duymaktan çok hissettim.

Oğlum mu? Yüzümü buruşturdum. Vikter'in Casteel'e oğlum demesi eğlenceliydi. Attes'in Casteel'in yüzüne karşı söylemesi ise pek de eğlenceli değildi.

Casteel'in dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüştü. "Hafızamı tazelemen gerekebilir."

"Gerek yok," diye araya girdim ve Casteel'in göğsüne daha sıkı sarıldım.

"Yani," diye devam etti Casteel, parmaklarını bileklerime dolayarak, "eğer bu kadar ileri yaşında söylediklerini hatırlayabilirsen tabii."

Aman Tanrım.

Attes'in kahkahası Casteel'inkinden kadar ürpertici değildi, ama aynı şiddet vaadini taşıyordu. "İnanılmaz derecede ileri yaşına rağmen seni tekmeleyebilirim. Buna ne dersin?"

Casteel kollarımı indirdi. "İnanılmaz derecede klişe gelecek ama denemeni çok isterim."

"Bunu göremeyeceksin." Parmak uçlarımda yükselerek, Kieran'a uzanmayı kısa bir süre düşündüm. Ama onun yardım edemeyeceğini hissettiğim için bu fikri hemen reddettim.

"Eğer bu doğruysa, neden karının arkasına saklanıyorsun?"

Oh.

Kahrets
in.

Tepki verecek fırsatım bile olmadı. Bir saniye önce Casteel'in önündeyken, bir saniye sonra onun arkasında, gergin sırt kaslarına bakıyordum.

"Artık değil," diye homurdandı Casteel, Attes'in sırttan yüzüne yaklaşarak. "Peki, ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Öne atıldım ve kolumu Casteel'in göğsüne doğru uzattım. "İkiniz de hiçbir şey yapmayacaksınız."

Birbirlerini ölçüp biçerken beni dinlemiyorlardı. "Sizi ayırmak zorunda bırakmayın beni," diye uyardım. "Çünkü yapabilirim ve yapacağım."

Casteel'in dudaklarının kıvrımı Attes'inkiyle aynıydı ve ben bir farkındalık dalgası hissettim. Hızla gökyüzüne baktım, sonra tekrar onlara döndüm.

"Cas, bana kızgın olmalısın," dedim, aralarına girmeye çalışarak. "Ona değil. O sadece gerçekten aptalca şeyler söyledi, başka bir şey yapmadı."

"Oh, sana kızgıyım." Casteel'in dönen gözleri Attes'e sabitlenmiş haldeydi. "Ve bunu sonra halledeceğiz."

"Aptalca *bir şey* söylediğimi sanmıyorum," diye cevapladı Attes. "Şimdi halletmeye ne dersin?"

Onların arasına kendimi sıkıştırmayı başardım.

"Sen ders verebilirsin..." Bir tarla faresi gibi ciyakladım, çünkü birkaç metre geriye doğru nazıkçe itildim. "Ne oluyor lan?"

"O ben değildim," dedi Attes.

"Hadi oradan," diye bağırdım, Casteel'e öfkeyle bakarak. "Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum..."

Reaver bulutları yarıp, kanatlarını açarak onları dağıttı. Casteel'in arkasına ağır bir gürültüyle indi, pençeleri toprağa saplanırken kanatlarını geriye doğru savurdu ve havaya toprak ve kaya parçaları fırlattı. Nefes verirken burun deliklerinden duman çıktı.

"Biri destek çağırdı mı?" diye sordu Casteel.

Başım ona doğru döndü. "Konuşmayı kesmelisin."

"Neden bu sadece o uyurken oluyor gibi bir his var içimde?"

"Sen de," diye bağırdım, Attes'i işaret ederek ilerledim. "İkiniz de susun."

"Bu olmayacak," dedi Reaver boğuk sesiyle. Ona hızlıca bir bakmaya cesaret ettim ve evet... çıplaktı. "İkisi de konuşmayı sever. Hem de çok."

"Beni incittin, Reaver," diye cevapladı

Attes. Draken burnunu çektirdi. "Eminim incitmişimdir."

Casteel'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Çıplak, değil mi?"

"Tabii ki," diye mırıldandım, kollarımı kavuşturarak.

Attes kaşlarını çattı ve sonunda, *sonunda* Casteel ile göz teması kurmayı bırakıp Reaver'a baktı.

"Bu çağın insanları oldukça namuslu," dedi Reaver.

"Karımın yanında sikini çıkarmak istememem beni tutucu yapmaz," diye karşılık verdi Casteel.

Attes'in gümüş rengi bakışları ona geri döndü ve çenesi gevşedi. "Aslında buna katılıyorum."

Reaver iç geçirdi.

"Burada ne işin var, Reaver?" diye sordu Casteel. Hâlâ Attes'ten gözlerini ayırmamıştı.

"Kötü bir şey olacağını hissettim," diye cevapladı. "Ve Poppy'nin artan hayal kırıklığını hissettiğimde, her ne olursa olsun en azından eğlenceli olacağını düşündüm. Yanılmamıştım."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Onun yorumunun, hala benimle bağlı olduğu anlamına geldiğini fark etmiştim. Ama o anda umurumda değildi.

"Peki, burada neler oluyor?" diye sordu Reaver.

"Şey," dedi Attes yavaşça. Gözlerimi açmadan bile onun bakışlarını hissettim.

Başımı geriye eğdim. "Kayalıklarda birini gördüm. Kolis'in kendisi olmadığını biliyordum ama bir Revenant veya Ascended ile birlikte olduğunu düşündüm. Bu yüzden ona bir mesaj göndermeye karar verdim."

"Beni uyandırmadan karar mı verdin?" diye sordu Casteel.

Gözlerimi araladım. Gölgeyi altın rengi gözler şimdi bana bakıyordu, ki bu bir gelişme sayılabilirdi. "Uykuna ihtiyacın vardı."

"Buna cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim." "Bu bir cevap değil mi?" diye karşılık verdim.

Casteel çenesini indirdi.

"Sırf burada birini gördün diye neden onun Kayalıklar'da olduğunu düşündün?" diye sordu Attes.

Şey...

"Bu iyi bir soru," diye Reaver araya girdi.

Diğer gözümü de açtım. "Bu uzun bir hikaye ve önemi yok."

Casteel konuşmak istedi ama...

"Hiç önemi yok," diye vurguladım. "Gelip Revenant'ı öldürdüm.

Hepsi bu."

Attes güldü. "Evet, hepsi bu. Karşılaştığım tek şey bu."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Casteel. "Çünkü kanaman vardı." Bakışlarını Primal tanrısına çevirdi. "Neyi keşfettiğini bana anlat. Ama önce, bunu nasıl başardığını anlat."

Attes, neredeyse benim duruşuma eşdeğer olacak kadar sertleşti. Onun görünüşü çok uygun olduğu için müdahale etmedim.

"Bekliyorum," diye mırıldandı

Casteel. "Ben de," diye ekledi

Reaver.

Attes'in çenesi gerildi. Bir adım geri attı ve Casteel'in bakışlarını karşıladı. "Ben senin düşmanın değilim."

"Umarım değildir, senin iyiliğin için," diye soğukkanlılıkla cevapladı Cas. "Ama bu benim sorumu cevaplamadı."

Bir an geçti. "Sanırım cevaplamadım." Attes boynunu bir tarafa, sonra diğer tarafa uzattı. "Beklenildiği gibi geliyordum. Setti'yi görmek için durdum. Onun tek başına krallığı dolaşmasına izin vermemek iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

Bir çığlık attım.

"Sonra, İlkel özü hissettim," diye devam etti Attes. "Onu takip ettim. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" diye mırıldandı Casteel ve yüzünde hissettiğim şüpheyi gördüm. "Peki neden Setti'nin tek başına krallığı dolaşacağını düşündün?"

Attes başını eğdi ve... Tanrım, ikisi aynı görünmese de, mizaçları açısından açıkça aynı kan bağına sahip oldukları belliydi.

"Evet. Hepsi bu. Ve şu anda bulunduğumuz yeri düşünürsek, Setti hakkındaki bu soruya gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?"

Casteel'in yüzüne yine o sırtış geri döndü ve ben onunla, ikisiyle de, sabrımın sınırına geldim. "Biliyor musun?" Kollarımı açtım. "Eğer ikiniz burada kalıp birbirinizi tehdit etmeye devam etmek istiyorsanız, devam edin. Ben geri dönüyorum." Dönüp Reaver'a baktım. "İyi eğlenceler."

Sonra, beklemeden, gölge adımla Solar'a geri döndüm.

BÖLÜM 49

CASTEEL

"Yarın, aslında birkaç saat sonra, halka açık bir konuşma yapacağız," diyordu Kieran. Attes'in varlığını hissederek, ben geldikten birkaç saniye sonra ortaya çıkmıştı. Poppy ayrıldıktan sonra ne Primal ne de ben uzun süre orada kalmadık. "İnsanlara, onların güvenliğini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı garanti etmenin önemli olduğunu düşündük."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Attes, gümüş rengi gözlerini Solar'ın kemerli kapısına dikerek.

Gözlerimi ona dikip baktım. "Sonra planlarımızı uygulamaya koyulduk."

Attes sandalyesine yaslandı. "Bu planlar tam olarak *nedir*?"

"Pensdurth'a gidiyoruz," dedim, Poppy ile daha önce konuştuklarımızı anlatmanın bir anlamı olmadığını düşündüm, çünkü Attes'in gelişi ile artık bu konu tartışmalı hale gelmişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevapladı Attes, dikkatini tekrar kapıya çevirerek. Parmaklarım sandalyenin kolunu tıklamaya başladı. "Ama daha fazla ayrıntı bekliyordum."

"Şehri kuşatacağız," dedim.

Attes'in bakışları tekrar bana döndü ve kaşları kalktı. Ona sıkı bir gülümseme attım.

O yardım etmek için burada. Kieran'ın sesi bağlantıdan bana ulaştı.

Cam bardağı daha sıkı kavradım. *Biliyorum.*

O zaman onu öldürmek istermiş gibi bakmayı bırak.
Onu öldürmek istemiyorum. Bardağımı kaldırıp biraz viski içtim. *Henüz.*

Ve bu "*henüz*" bir faktöre bağlıydı.

Poppy.

Annem ve babam Malik ve bana büyüklerimize saygı duymayı öğretmişti, ama Attes'in karşısında otururken bunu uygulamakta zorlanıyordum.

Kieran bana uyarıcı bir bakış attı, Primal tanrısı ise "Kuşatma yapmak için ayrıntılı bir planlama gerektiğini varsayıyorum" dedi. Draken'in yaklaştığını hissettiğim anda bakışları benimkilere kaydı. "En azından öyle umuyorum. Sonuçta sen benim kanımdansın. Strateji, doğuştan gelen bir beceri olmalı."

"Planlama olabildiğince ayrıntılı," diye araya girdi Kieran. Onun duruşu benimkinden çok daha rahattı. Ama bu, gece yarısı olduğu ve onun yorgun görüldüğü için de olabilirdi. "Pensdurth'un duvarlarının ötesinde neler olduğu hakkında çok az bilgi edinebildik, ama drakenleri yaralayacak kadar büyük ve güçlü mızrakları olduğunu biliyoruz."

Attes başını Kieran'a çevirdi. "Bir tanesi yaralandı mı?"

"Thad," diye cevapladım.

Burun delikleri genişledi. "Ne kadar ağır?"

"Omzundan vuruldu. İyileşecek."

Şakağında bir kas seğirdi. "Thad benim adamlarımdan biri... ya da öyleydi."

Yukarıdan ağır bir gürültü geldiğinde Kieran'ın yüzünde şaşkınlık belirdi ve Wayfair'in tüm kanadı titredi. Avize sallanırken pençelerin taşı kazıdığı sesi duyuldu.

Gözlerimi indirdim. "Ne demek benim adamım, ya da eskiden benim adamım? Ben onların Seraphena ve Poppy'ye hizmet ettiklerini sanıyordum."

"Biraz karmaşık." Boş boş çenesini kaşıdı. "Drakenler her sarayın koruyucusu olarak hizmet ederler ve o sarayın Primal'ına bağlanmayı seçebilirler."

"Kurtlar ve Elementaller gibi mi?" diye mırıldandı Kieran. "Sanırım öyle," dedi Attes, balkon kapıları açılırken

ve Reaver içeri girdi. Yanımda, Kieran içinden homurdandı. "Ancak, gerçek Yaşam Primal'ı, bir draken'in başka bir Primal tanrıyla olan bağını geçersiz kılabılır. Sanırım bu, onun için de geçerli," —bakışları kapıya kaydı— "onun için de."

Çenemi sıktım.

"Öyle." Reaver odayı geçerek, penisi sallanarak ilerledi. "Sera otoritesini göstermedikçe."

"O bunu yapmaz," dedi Attes, Reaver kürsüye çıkarken. "Poppy nerede?" diye sordu draken.

Muhtemelen bizi boğmak istemediğine kendini ikna etmeye çalışıyor. Solar'a döndüğümde hemen ona baktım, hala boğmak istiyordu. Banyo odasının kapısını yüzüme çarpmadan önce bana attığı bakış, neredeyse özel bölgelerimi korumak için ellerimi oraya götürmeme neden olacaktı.

"Diğer odada," dedi Kieran. "Neden buradasın?" Attes kaşlarını kaldırdı, bakışları draken'e kaydı.

Reaver omuz silkti. "Herkesin iyi geçindiğinden emin olmak için." Kieran burnunu çekti. "Buraya barışı korumak için geldin, *Reaver-*

popo?"

"Kıçlardan bahsetmişken." Oturma odasında bıraktığım şalı hatırlayarak, elimi kaldırdım. Bir saniye sonra, şal avucuma düştü. "Sandalyeye çıplak kıçını koymayı istemiyorum."

Reaver iç çekip şalı elimden kaparken Attes'in dudakları seğirdi. Şalı salladı, kaşlarını çatarak baktı ve sonra beline bağladı. Şal, dantelden yapılmış katmanlardan ibaretti ve pek bir şey gizlemiyordu, ama hiç yoktan iyiydi.

Reaver sarı saçlarının arasından bana baktı. "Mutlu musun?"

"Pek sayılmaz."

Lanet draken hala oturuyordu.

"Şalın neden havada uçtuğunu bilmek ister miyim?"

Poppy'nin sesi diğer odadan geldi.

Normalde, bakışlarım giriş kapısına sabitlenirdi. Kısa bir süre ayrı kaldıktan sonra onu görmek, sanki ilk kez görüyormuşum gibi bir duyguydu. Bu, beni fiziksel olarak her zaman etkilerdi ve ben bu içimi burkan duyguya biraz bağımlı olabilirdim. Ama bu sefer, bakışlarım Attes'te kaldı.

Çünkü onun bakışları kemere sabitlenmişti.

"Reaver'ın sandalye ile çıplak kıcı arasında bir şeye ihtiyacı vardı," dedi Kieran.

Attes'in çenesinin gerildiğini ve hızla başka yere baktığını, masanın damarlarını büyüleyici buluyormuş gibi görüldüğünü fark ettiğimde, onun içeri girdiğini anladım.

"Onun Tawny'nin şalı olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Poppy.

Ona baktığımda, Solar'ın içinde durmuş, kaşlarını çatmıştı. Sırtından serbestçe dökülen ateşli dalgalara uyumlu, karaağaç rengine sade bir sabahlık giyiyordu.

"Bilmediği şey ona zarar vermez," dedi Reaver, daha önce yatak odasına geri getirmediğim meyve kasesine uzanarak.

Poppy, kürsüye çıkarken ağzını açıp kapattı. Kieran'a bakarken gözlerindeki zümrüt rengi benekler yavaşça çalkalandı. "Hâlâ tartışıyorlar mı?"

Dudaklarım düzleşti.

"Tam olarak değil," dedi Kieran, draken kasenin içinden bir elma çıkarırken Reaver'a kaşlarını çatarak baktı.

"İyi." Poppy yanımdan geçerek Kieran'ın diğer tarafındaki koltuğa doğru ilerlemeye başladı.

Bunu kabul edemezdim.

Kolumu uzatarak onu belinden yakaladım.
Onu kucağıma çekerken hafifçe homurdandı.

Yanaklarının ortası kızardı ve benden olabildiğince uzak oturmaya çalıştı, dizlerimin üzerinde küçük bir heykel gibi duruyordu. "Burada birçok sandalye olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Farkındayım." Ona gülümsedim. "Ama ben senin en sevdiğin sandalyeyim." Kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti.

"Sanırım ikiniz hala kavga ediyorsunuz." Reaver elmayı ısırarak çiğnedi.

"Kavga etmiyoruz," diye ısrar etti Poppy.

Kieran ikimize de meraklı bir bakış attı. "Siz ikiniz ne hakkında kavga ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı.

"O, Kayalıklar'da birini gördü ve ona bir ziyaret etmeye karar verdi," dedim, onunla aynı anda. "Beni uyandırmadan."

"Ve o kişi bir Revenant çıktı," diye Attes, bir kez daha arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak araya girdi. "Kolis tarafından ele geçirilmiş."

Kieran öne eğildi, bakışları ona odaklandı. "Ne oluyor lan, Poppy?"

Ben viskimi yudumlarken o da "Ne?" diye karşılık verdi. "İzin almam gerektiğini bilmiyordum."

"Kimse izin alman gerektiğini söylemedi." Bardağı indirdiğimde, onu onun ulaşamayacağı bir yere koydum. Onun heyecanlanmaya başlayacağını hissettim. "Ama yalnız başına kaçmayacağına söz verdiğinden eminim."

"Böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum."

Poppy, ona attığım bakışı görmezden geldi ve bornozun kuşağını aldı.

"Revenant olduğunu düşündün herhalde," diye tahminde bulundu Kieran. "Aksi takdirde dışarı çıkmazdın."

"Gittim." Poppy, Primal'a ve sonra bana baktı. "Uyandım ve tekrar uyuyamadım."

Kabus mu görmüştü? Yoksa doğal olarak mı uyanmıştı? Ve bilerek cam duvara mı gitmişti? Ben gitmedim.

Biliyorum. Ama onun hareketleri beni uyandırmamış olması, bir an önce tekrar beslenmem gerektiğini fark etmemi sağladı.

"O zaman dışarıda birini gördüm," diye devam etti. "Ve sanırım... hayır, eminim ki Kolis, Revenantları kullanarak bizi gözetliyor."

Attes başını eğdi. "Onları şehirden temizlemedin mi?"

"Temizlediğimizi sanıyorduk." Poppy ayağa kalkarken kolumu ona daha sıkı sardım. Hoşnutsuz, zar zor duyulabilir hırıltısı dudaklarımı büzüştürdü. "Ama fark etmediysen, şehir çok büyük ve saklanacak sayısız yer var."

"O yerleri çabuk bulmalısın," diye tavsiye etti, dikkatini tekrar Poppy'ye çevirerek. Birkaç kez gözlerini kırptı. "Onlar zayıf noktalar."

"*Hadi canım*" dedim ve bunu yaptığım için kendimi tebrik ettim.

"Biliyoruz," dedi Kieran, bakışları Poppy'nin profiline dikilmişti.

Poppy yüksek sesle nefes verdi. "Seni uyandırmak istemedim," dedi, bana bakarak. "Revenant'ı halledebileceğimi bildiğim için uyandırmaya gerek görmedim..."

"Ama o sadece bir Revenant değildi. Yani..." Attes, ona bakışımı kesince keskin bir nefes aldı. Poppy de öyle yaptı. Şakaklarında atışlar hızlandı. "Kolis, bir Revenant kullanıyordu, Penellaphe."

O da ona baktı. "Biliyorum. İzlemeyi bırakması için onu uyarmak istedim." Sırtı biraz gevşedi. "Ve bana Poppy diyebilirsin."

Buna kesinlikle katılmıyordum.

Özellikle de o pislik ona gülümsediğinde.

"O zaman onunla konuştun?" Kieran arkasına yaslandı, eli masanın üzerinde yumruk haline geldi. "Bir şey söyledi mi?"

"Önemli bir şey söylemedi." Kafasını eğdi, koyu kırmızı saçları öne düştü, ben ise kendimi kaybetmemek için

"Dürüst olmak gerekirse, sesi... dengesiz geliyordu."
Parmakları kuşağı bükmeye başladı, sonra çenesini kaldırdı.
"Onu tanıyordun, değil mi?"

Attes'in bakışları Reaver'ın elmayı bitirip başka bir tane almasıyla ondan uzaklaştı. "Maalesef."

"O... dengesiz mi?"

Primal'ın kahkahası kuruydu. "Evet. Hayır? Her şey onun neyle uğraştığına bağlı."

"Örneğin?" diye sordum, Kieran bana bakarken cevabı zaten bildiğimi düşünerek.

"Bazı şeyler onu, sizin deyiminizle, dengesizleştiriyor," dedi Attes bir süre sonra.

"Mesela... ben mi?"

Attes'in bakışları tekrar ona döndü, gözlerinde bir karanlık belirdi. Hiçbir şey söylemedi.

"Seraphena bana Sotoria ve Yıldız elmasından bahsetti," dedi. "Ve Kolis'in takıntısından."

Attes çenesini bir yandan diğer yana oynattı. "Evet, sen de o şeylerden birisin."

Parmaklarımın altında, camda ince çatlaklar oluştuğunu hissettim.

Demek ki, onun geçmişini açıkça biliyor. Kieran'ın sesi bana ulaştı.

Açıkça. Aklım, onun Sotoria için dayanılmaz acılara katlanmaya hazır olduğuna gitti. Onun çok daha fazlasını bildiğini hissettim.

"Ama bunun dışında, inanılmaz derecede hesaplı ve titizdir. Her zaman birkaç adım önde. Ve nadiren amaçsızca hareket eder," diye devam etti Attes, şimdi Kieran'ın ona aldığı, dokunulmamış viski bardağına bakarak. "Sen söz konusu olduğunda..." Bakışları Poppy'ye döndü. "Her zaman kontrolünü kaybetmiştir."

Kieran parmaklarıyla benimkine dokunarak bardağı elimden aldı ve masanın üzerine koydu.

"Öngörülemez hale geldiği anlamında. Pervasızca," diye ekledi Attes, bardağına uzanarak. "Zayıflığı bu." Gözleri benimkilere doğru kalktı.

"Bir şeyler olduğunu mu söyledin?" diye sordu Poppy, sesi sakın, sanki konu onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi. Ama ben gerçeği biliyordum. Onun limon gibi tadı veren tedirginliğini ve daha yoğun, daha yağlı bir şeyi hissettim. Yapışkan. Tiksinti. Başparmağımı kalçasında gezdirdim, bunun onu genellikle sakınleştirdiğini biliyordum.

"Kardeşi," dedi Attes ve Reaver başını kaldırdı. "Nyktos ve Callum."

"Açıkla," diye ısrar etti Poppy ve sonra benim gereksiz bulduğum bir şey ekledi, "lütfen."

"Kolıs Eythos'u seviyordu. Hâlâ da seviyor. Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum, ama doğru," diye açıkladı Attes. "Ve Callum... Sotoria'ya bağlı."

"Nyktos'u kıskanıyor," dedi Reaver, elindeki elmayı çevirerek. Elmanın çekirdeği dışında pek bir şey kalmamıştı. "Onu kırmaya çalıştı ama başaramadı. Sonra onu değiştirmeye, şekillendirmeye ve biçimlendirmeye çalıştı. Bunu da başaramadı."

Poppy başını salladı. "Eythos çoktan öldü ve Callum'un nerede olduğunu bilmiyoruz, tabii Kolıs'in yanında değilse. Nyktos ise... Onun bu aleme girebileceğinden emin değilim."

"Girebilir, ama sadece kısa bir süreliğine," dedi Attes. "Ölümlülerin dünyasında üç Ölüm İlahı'nın ne yapacağını merak etmeden edemedim. "Kan Antlaşması mı? Şu anda gündemde değil. Yani, tüm İlahlar girebilir. Ama güçleri zayıflamış durumda ve dikkatli olmalılar."

Poppy bana bir iki santim daha yaklaştı. "Rhahar için üzgünüm."

Attes ona gülümsedi ve bu gülümseme göz kamaştırıcıydı.

Boğazını temizledi. "Ben gelmeden önce ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Senin uydurduğun sözde ayrıntılı savaş planı," dedi Attes, viskisini yudumlarken. Dudakları hemen kıvrıldı.

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

"Dakkai sidiği gibi tadı var," diye mırıldandı.

Ben güldüm. "Eğer *bunun* tadı sidik gibi geliyorsa, bu şehirde başka bir şey içmek istemeyeceksin."

Poppy burnunu kırıştırdı.

"Ne yazık." Bir yudum daha aldı, yutarken dudakları geri çekildi. "Yani, draken'i yaralayabilecek mızrakları mı var?"

"Evet," dedi Kieran. "Önce onları ortadan kaldırmak gerekir."

"Ben halledebilirim," dedi Reaver.

"Hayır," dedi Poppy. "Ben halledebilirim... ya da içimizden biri."

Reaver elma çekirdeğini indirdi. "Nasıl... zikzak yapacağımı biliyorum."

Onun büyük, kanatlı kışının bunu yaptığı görüntüsü beni neredeyse güldürdü.

"Yapabileceğini biliyorum." Sesi yumuşadı. "Ama bunu güvenli bir mesafeden yapabiliriz. Sen çok yaklaşmak zorunda kalırsın, çok fazla."

"O zaman mızrakları kontrol edenleri yakabilir miyim?" diye sordu Reaver.

Poppy iç geçirdi. "Evet, onları yakabilirsin."

Başını sallayarak, elmayı kemirmeye devam etti, kalan her parçayı yedi.

"Ayrıca, Pensdurth'ta yaklaşık iki yüz tanrı toplandığını da biliyoruz," diye ekledi Kieran.

"Sanırım gölge taşı donanımınız yok," dedi Attes.

"Kan taşı ve bir avuç gölge taşı silahımız var," dedim, başparmağımı Poppy'nin kalçasında yavaşça daireler çizerek. "Ama gölge taşı silahları yüz kişiden fazlasını silahlandırmaya yetmez."

"Kan taşı," diye mırıldandı Attes. "Güneşte taşılaşan öfkeli gözyaşları." Yan tarafa eğildi. "Bir tanrıyı yaralayabilir. Kafasına veya kalbine isabet ettirirsen bir süreliğine onu etkisiz hale getirebilirsin. Ama onu öldürmez."

Atlantisli birine benzer. Tabii, kafası hariç.

"Millicent'in gölge taşı vardı," dedi Poppy. "Onu bir yerden bulmuş olmalı. Belki Malik bir zulası olup olmadığını bilir."

Öne eğilip dudaklarımı yanağına bastırdım. "Soracağım."

"Silahlandırdıklarımız en güçlü savaşçıların olmalı," dedi Attes. "Ve sadece fiziksel olarak değil. Sadece zorlamaya karşı bağışık olanlar olmalı."

"Umarım tanrıları azaltabiliriz," dedi Poppy, Reaver'a bakarak. "Mızrakları ortadan kaldırdıktan sonra, sen, Aurelia ve Nithe olabildiğince çoğunu vurabilirsiniz. Oak Ambler'da olduğu gibi. Umarım bazı tanrıları da yakalayabiliriz."

Reaver başını salladı. "Bunu yapabiliriz." Nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Memnuniyetle."

"Kolis'in drakeni yok, değil mi?" diye sordu

Kieran. "Hayır, daha kötüsü var," dedi Attes.

"Harika," diye mırıldandı Poppy. "Ne?"

"Naberius," dedi, sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuşuz gibi.

"O da ne?" diye sordum. "Kolis'in

vellámi," dedi Attes.

"Ne?" Poppy yana doğru sıçradı ve düşecekti.

Eğer tutmasaydım, kucağımdan düşecekti. "Onun Setti versiyonu bir draken mi?"

"Draken değil. Aslında değil," dedi Reaver. "Tıpkı Setti'nin aslında bir at olmaması gibi."

Bu orospu çocuğu başından beri Setti'nin ne olduğunu biliyor muydu?

"Naberius bir ejderhanın özüdür," dedi Reaver. Poppy ağzı açık kaldı.

Tabii ki ona bakmakta olan Attes, gülümsemesini saklamak için parmaklarını ağzına götürdü. "*Vellámlardan* bahsetmişken, Setti nasıl?"

"Sen de gördün, değil mi?"

"Setti buraya nasıl geldi?" Attes cevap veremedi Poppy araya girdi.

Primal birkaç saniye sessiz kaldı. "Ben stazdayken burada kalmasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Bu çok belirsiz bir cevap," dedi Kieran.

Poppy ona bakarken, gözleri hafifçe kısılmıştı. Dudakları açıldı...

"Sera'nın *vellámı* da aynı," dedi Reaver. "Ne?" Poppy yine çığlık attı, Kieran da irkildi.

"Bekle. Bu demek oluyor ki...?" Omuzları çöktü. "Hayır, öyle değil." Bana doğru döndüğünde hiç bu kadar üzgün görünmemişti. "Mahkemem yok, bu yüzden *vellám'ım yok.*"

Gülmemek için kendimi zorlayarak, kalçasına hafifçe vurdum. "Ama Kieran ve ben varız. Biz, bir ejderhanın özü kadar muhteşem değiliz."

Reaver boğuk bir kahkaha attı.

"Ama ben bizim oldukça muhteşem olduğumuzu düşünmek istiyorum." "Evet." Poppy iç geçirdi, omuzları daha da çöktü. "Vay canına," diye mırıldandı Kieran.

"Üzgünüm," dedi. "Ama bir *ejderhanın* özü mü?" Sesindeki hüznün sevimliydi.

Bu Naberius'un öyle olduğunu sanmıyordum.

"Öldürülebilir mi?" "Kolis'i öldürmek dışında mı?"

Kafasını kesmek ya da sadece bir aptal ilkinini yapmak için yeterince yaklaşır - Nab uyumuyorsa tabii, ki sanırım çoğu zaman uyuyordur," dedi Attes ve ben kaşlarımı çattım. "Ve sadece çok güçlü bir Primal ikincisini yapabilir."

"Sen yapabilir misin?" diye sordu Poppy. "Vathi'yi yönettiğin zamanlarda?"

Attes'in yüz hatları, yara izlerini daha az belirgin hale getirdi. İfadesi yumuşadı. "Nab'a biraz zarar verebilirdim, ama onu öldüremezdim. Seraphena'nın bile yapabileceğinden emin değilim."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Poppy ve Reaver'ın başının aşağı eğildiğini gördüm. Umarım masaya vurmuştur.

"O zaman Kolis'e yeterince yaklaşman imkansız," dedim Poppy'ye, hissettiğim rahatlamadan hiç utanmadan.

Attes gerildi, ağzının köşelerindeki deri beyazlaştı. "Kocanın hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim." Bakışları Kieran'a kaydı. "Diğeri de muhtemelen hoşlanmayacaktır."

"O zaman söyleme," diye tavsiye etti Kieran.

"Söylemesine gerek yok," dedi Poppy, göğsüme yaslanarak. O bunu yaptığı anda, Attes'in haklı olduğunu anladım. Mutlu olmayacaktım. "Naberius bana saldırmayacak çünkü... çünkü Kolis saldırmayacak."

Kieran'ın eather'ı benimkiyle aynı seviyeye çıktı.

"Ben de siz ikiniz kadar hoşlanmıyorum." Attes elini indirdi. "Ama gerçek bu. Başa çıkmamız gereken bir gerçek."

"Biliyorum," dedi Poppy sessizce. "Onlar da biliyor."

Belki Kieran biliyordu.

Ben bilmiyordum.

"Sadece ona ulaşmamı sağlamanız gerekiyor. O zaman... her şey bitecek."

"Sonunda," diye fısıldadı Attes.

Parmaklarım Poppy'nin kalçasında sabit kalırken, ben Primal'a odaklandım. O ne bana ne de Kieran'a bakıyordu. Tekrar Poppy'ye bakmaya başlamıştı. Öfkemi kontrol etme gücüm zaten zayıflıyordu. Konuşulan konu da buna yardımcı olmuyordu. Ve onun Poppy'ye sanki... onun için özel biriymiş gibi bakmasından bıktım artık.

"Ne bilmek istiyorum biliyor musun, Attes?" diye sordum, göğsümde bir heyecan dalgası hissederek.

Poppy başını bana doğru çevirdi.

Attes bakışlarını ondan ayırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Neden karıma bakıp duruyorsun?"

Reaver'ın başı birden yukarı kalktı, eğik göz bebeklerinin arkasında özü atıyordu.

"Sorun yok." Poppy koluna dokundu. "Onu daha önce gördüm." "Öyle mi?" diye sordu Kieran. "Kolis'in etkisi altındayken mi?"

etkisi altındayken mi?"

"Hayır. Uyurken."

Kieran'ın kaşları kalktı. "Öyle değil," diye ekledi hemen.

"

Attes'in gözleri büyüdü.

"Ama sadece kısa bir süre," diye ekledi.

Bunun onun geçmişiyile ilgili olduğunu düşündüm — belki de Sotoria olarak geçirdiği zamanları hatırlayan, onun içinde gömülü kalmış bir parçasıyla. "Bu benim sorumu cevaplamadı."

"Onu asla incitmeyeceğim," dedi Attes. "Eğer düşündüğün buysa."

Benim düşündüğüm bu *değildi*.

Primal'ın bakışları ona döndü. "Üzgünüm, sadece o..."

"Sotoria'ya benziyor mu?" Poppy onun yerine cümleyi tamamladı. O başını salladı. "Ve beni tanıyordun?" diye ekledi.

Attes'in şakağındaki kas tekrar seğirmeye başladı. "Evet, tanıyordum."

Poppy'nin elinin göğsümün ortasında, yüzüğün hemen yanında hissettiğim duyguya odaklandım. "Onunla ne tür bir ilişkiniz vardı?"

"Casteel," diye tısladı Poppy, yanakları kızardı.

"Hayır, o bu soruyu sormaya hakkı var." Attes elini yüzüne götürdü, sonra indirdi. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Arkadaştık. Hep öyleydik."

Sadece arkadaşlık.

Buna bir an bile inanmadım.

BÖLÜM 50

POPPY

Naill'in koyu gri tunikin omuzlarına ve gövdesine özenle diktiği altın ipliklere bakarken, bir saatten az bir süre sonra gerçekleşecek olan halka açık konuşma aklımda değildi.

Arkadaşlar.

Attes ve Sotoria arkadaştı. Bunun hakkında ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyordum. Bunun hakkında gerçek bir hatıram olmadığı için ya da Casteel'in bundan hiç hoşnut olmadığı için değil - ki bunun komik olduğunu düşünüyordum, olmaması gerektiğini bilmeme rağmen. Bu muhtemelen benim hakkımda pek de iyi bir şey söylemiyordu, ama Casteel'in endişelenmesi ya da kıskanması için gerçekten hiçbir neden yoktu.

Yani... hadi *ama*.

Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum çünkü Attes, Kolis onu tutarken onu tanımak zorunda kalmıştı. Sonuçta, savaşın hüküm süren Primal'ı olarak, ölümlülerin dünyasında uzun süre kalamazdı. Nasıl hala ona... sevgi duyabilirdim?

Nasıl arkadaş olabilirdik ki, o bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı?

Bunun arkasında başka bir şey olmalıydı... Bekle.

"Ben değil." Dudaklarımı ısırarak yansıma baktım. "O."

Böyle bir şeyin normal olması mümkün değildi.

Ama öyle olmalıydı.

Gözlerimin arkası yanıyordu ve elimi karnıma bastırdım. İçimde enerji hareketlenirken titriyordu. Boğazım... acımıyordu ama kaşınıyor ve baskı hissediyordum. Çığlık atmak istedim. Kaşınan ve baskı yaratan şey buydu.

Manyak gibi çığlık atmak yerine, Seraphena'nın önerdiği gibi derin bir nefes aldım ve birkaç saniye tuttu. Sonra yavaşça nefesimi verdim. Bunun yardımcı olup olmadığını bilmiyordum, ama artık çığlık atmaktan korkmuyordum. Mükemmel zamanlama, çünkü Casteel'in geri döndüğünü hissettim.

Aynadan döndüm ve Solar'a doğru yürüdüm. Casteel'i görmek küçük bir mucizeydi. Nefesim kesildi ve karanlık düşünceler zihnimin kenarlarına itildi. Tamamen durdum ve onu içime çektim. Konuşma hazırlıklarını kontrol etmek için ayrıldığında onu görmemiştim, çünkü Tawny ve Vonetta dudaklarıma ve gözlerime ruj sürmekle ve saçımı örgü yapmaktan başka bir şey yapmakla meşguldüler. Sonunda saçımın yarısı yukarıda, geri kalanı sırtımda dökülüyordu.

Aynı altın işlemeli dar bir tunik ve siyah pantolon giymişti, her yönüyle artık bir tanrı gibi görünüyordu.

Tanrım, o muhteşemdi. Ve o da bana aynı şekilde bakıyordu. Göğsümdeki çılgın çarpıntılar, o bana doğru *yaklaşırken* mideme ve daha aşağıya indi.

Koyu baharat ve çam kokusu beni sardığında, altın benekli mağara kedisinin görüntüsü zihnimde belirdi.

Durdu ve yanağımı avuçladı. Gözlerindeki ether aurası ve enerjisi bedeninden bedenime dans ederken nefesim yine kesildi. "İnanılmaz derecede güzelsin," dedi, başını eğerek alçak ve kalın bir ses tonuyla. Sonra beni öptü, cildimin altında yavaşça bir yanma hissi uyandırdı ve vücudumda bir sıcaklık dalgası yayıldı. Ağzı açgözlülükle ağzıma doğru hareket etti, muhtemelen

Tawny ve Vonetta'nın tüm emeklerini boşa çıkardı. "Ve çok zarif ve güçlü."

Ona yaslandım, ellerim onun beline yerleşti. Onun bana güzel dediğini duymak asla eskimezdi. Ama son kısmı? Son derece güçlü? Bu, sahip olduğum tüm mantığımı neredeyse çaldı ve beni sadece dudaklarının hissinden daha fazlasını arzulamaya itti. Onu içimde hissetmek istedim, kalın ve sert, beni gerginleştiren. Küvette içimdeyken nasıl şiştiğini düşündüm, acı ve keskin zevki hatırladım. Arzu dalgası kalbimin derinliklerine ulaştığında nefesim titredi.

Beni belimden kucaklayıp göğsüne çektiğinde, içinden düşük, kaba bir ses çıktı. "Kraliçem," diye mırıldandı. "*Uslu dur.*"

Parmaklarım, karnıma değen kalın, sert uzantısını hissederken onun yanlarına bastırdı. "Nasıl uslu davranmıyorum?"

Cas'ın burnu benimkine değdi. "Senin benim için ne kadar ıslak olduğunu tadabiliyorum," dedi, alt dudağımı ısırarak. "Ve ne yazık ki, bunun için vaktimiz yok."

Yanaklarımı kaplayan kızarıklık utançla ilgisi yoktu, tamamen ateşli şehvetle ilgiliydi. Ve... tıpkı küvette olduğu gibi, biraz da rahatlama. Sotoria'yı öğrenmeden önce olduğu kadar şiddetle beni arzuluyordu. Ve bana bunu açıkça söylemiş olsa da, bunu bana göstermesi çok daha büyük bir etki yarattı. "Sonra mı?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun, kraliçem." Parmakları saçlarımı okşadı. "Ama gerçekten bilmiyorsan, merak etme, bir sonra olacak. Ve o zaman geldiğinde, '*sonra*' kelimesi hafızandan silinene kadar seni becereceğim."

Bu sözlerin ardından, beni konuşma yeteneğimi kaybetmeme neden olan, zonklayan bir arzu dalgası geldi.

Ve Casteel bunu biliyordu.

Kahkahası alçak, karanlık, duman ve gölgelerle doluydu. "Herkes Tapınak'ta." Ses tonu tamamen değişti.

"Attes de dahil."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Onu gerçekten sevmemelisin. O senin ailen ve onu tanımıyorsun bile."

"Yeterince biliyorum."

"Sen..."

"Sotoria ile arkadaş olduğunu söyledi, ama hala nefes alıyor."

Vücudumdaki tüm harika sıcaklık kayboldu. "Ve hala nefes alıyor çünkü açıkça Sotoria'nın adına müdahale etmediği için hala nefes alıyor." Gözleri benimkileri aradı. "Bunun aklından geçmediğini söyleyemezsin."

Elbette aklımdan geçmişti. Az önce bunu düşünüyordum. "Bunda daha fazlası olmalı."

"Eminim vardır." Saçımı kulağımın arkasına itti. "Ve muhtemelen onu da sevmeyeceğim."

"Cas," diye tekrarlardım. "Onunla geçinmeye *çalışabilir* misin? O bize yardım ediyor, bize yardım etti. Şu anda önemli olan tek şey bu."

Çenesini sıktı. "Bu seni mutlu eder mi?" "Evet."

"O zaman..."

deneyeceğim." "Söz veriyor musun?"

İçini çekti ve gözlerini kısaca kapattı. "Söz."

Başımı eğdim. "Neden söz verirken sanki ölümcül bir yara almış gibiydin?"

"Çünkü öyle hissettim."

Gülmekten kendimi alamadım. "Sen çok komiksin." Kaşlarını kaldırdı. "Komik..."

"Hayır." Parmaklarımı dudaklarına koydum. "Cümleyi tamamlama."

Kıkırdayarak parmak ucumu ısırdı. "Senin için daha nazik olacağım."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Acaba Valyn'le konuştu mu? Ya da Malik'le?"

"Onları gördüğümde konuşuyorlardı—Valyn ve Attes. Malik ben ayrılırken geldi. Umarım babam dün gece onunla konuşmuştur. Eğer konuşmadıysa, şey..."

Bu çok garip olurdu.

Ve zamanlamadan bahsetmişken. Valyn dün dönmemiş olsaydı?

"Hazır mısın?" diye sordu. Ben başımı salladım.

Casteel doğruldu ve elini benim elime bıraktı. Benim aklımın yerinde olmadığını anlar gibi öncülük etti. Bir heyecan dalgası hissettim...

"Bekle!" diye bağırdım.

Casteel yavaşça başını bana doğru çevirdi. "Sanırım az önce kulak zarımı kaybettim."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, kaybetmedin." Kaşlarını kaldırdı.

Krallıkların geleceği hakkında, onları kimin yönetmesi gerektiği hakkında onunla konuşmayı sürekli unutuyordum. Bu konu yeniden gündeme gelmişti, ama... bunu tartışmak için doğru zaman mıydı? Neredeyse tüm başkent dahil herkes bizi beklerken? Bu konuyu konuşmak için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacımız vardı.

Cas bekledi, bakışları umut doluydu. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Sadece... seni seviyorum." Ona kocaman bir gülümseme attım.

O da o saçma sapan uzun kirpiklerini kırptı. "Bu yüzden mi kulak zarımı patlattın?"

"Kulak zarın gayet iyi." Diye iç geçirdim.

"Ne kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değilsin galiba," dedi, dudaklarının köşeleri seğirerek. "Ama o sözleri duymak için geçici olarak işitme yeteneğimi kaybetmeye değdi."

Şimdi, gülümsemem büyük olduğu kadar samimiydi. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

"Hazır mısın?" Başımı salladım.

"Emin misin? Diğerini de kaybetmek istemem..."

"Lanet olsun, bir dakika içinde kulak zarını patlatacağım."

Cas derin bir kahkaha attı, altın rengi gözleri ısındı. "Sen inanılmaz derecede... şiddetlisin."

Bu, krallıkların geleceğini tartışmamız gereken birçok nedenden biriydi.

Uzanarak onu öptüm. "Hazırım. Artık bağırma."

Cas, kulak zarlarımız zarar görmeden bizi Güneş Tapınağı'na gölge adımıyla götürdü.

Gümüş ışık kaybolduğunda, etrafımı tanımam biraz zaman aldı. Tapınağa en son küçük bir çocukken gitmiştim, ama tapınağın ana odası olan geniş cella'yı hemen hatırladım.

Gün bulutluydu, ancak bu mekanın parlaklığını gölgelemedi. Fildişi zeminlerdeki altın damarlar parıldıyordu ve kilise sıralarına ve cella'yı çevreleyen oyuğa giden basamakları çevreleyen yüksek kireçtaşı sütunlara işlenmiş elmaslar, mevcut ışığı yakalayıp geniş odaya kırık sıcak ışınlar yayıyordu. Casteel döndüğünde, bakışlarım yükseltilmiş kürsü ve sırt kısmı güneş şeklinde oyulmuş altın tahtı süzdü. Neredeyse başka bir dünyaya ait bir ışıkla parıldıyordu.

Seraphena, Tapınak boşken bu tahtta hiç oturmuş muydu?

Casteel elimi sıktı ve ben bakışlarımı tahttan ayırdım. Cella'yı geçtik, adımlarımız boş odada yankılandı. Parılayan salonları ve güneş ışığıyla dolu odaları keşfetmek için meraklıydım, ama bunun için zaman yoktu.

Dışarıda toplanan kalabalığın sesini duyabiliyordum.

Diğerlerinin beklediğı Yüksek Oda'ya çıkan spiral merdivenleri tırmanırken, gerginliğimin büyük yırtıcı kuşlara dönüşmesini bekliyordum. Ama öyle olmadı.

kalbim endişeden çarpmaya başlamadı. Bu farkındalık beni durdurdu.

Bir adım üstümde duran Casteel döndü. "Poppy?"

Ona baktım. "Gergin değilim. Yani, biraz gerginim ama hepsi bu kadar."

"Bu iyi bir şey." Başını eğdi. "Değil mi?" "Evet." Ve bu mantıklıydı.

Cas bir an beni inceledi. "Durmanın başka bir nedeni var mı?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına çektim. "Sanırım sadece şaşırdım."

Birkaç saniye daha bana bakmaya devam etti, sonra dudakları hafifçe kıvrıldı ve sağ yanağındaki gamze neredeyse ortaya çıkacaktı.

"Muhtemelen yolumuza devam etmeliyiz," dedi.

Hayal kırıklığını bastırarak başımı salladım. Elim sıkı, bu da neredeyse gamzeyi görmek kadar güzeldi. Neredeyse. Sonsuz gibi gelen merdivenleri tırmanmaya devam ettik. Kısa koridora vardığımızda baldırlarım yanıyordu, ki bu bir Primal tanrısı olduğumu düşünürsek oldukça saçma bir durumdu. Emil'i duyduğumda Casteel'e hızlıca bir bakış attım ve bin basamak tırmandığımız gerçeğinden hiç rahatsız olmadığını gördüm.

Elbette.

"Beni öldürmeyecek," dedi Emil, fısıltı gibi sesi bize ulaştı.

.

"Emil," dedi Vonetta sessizce

fısıldayarak. Oh, tanrım.

"Normalde kendine güvenini çekici bulsam da..." "Sen benim her şeyimi çekici buluyorsun," diye araya girdi Emil. "Bu durumda kendini fazla abarttığını da düşünüyorum," diye devam etti Vonetta.

devam etti. "Seni öldürmeyebilir, ama kesinlikle bir şeyleri kıracaktır. Birçok şeyi."

"Sikim olmadığı sürece..." Köşeyi döndüğümüzde Emil'in başı birden yukarı kalktı. Vonetta aceleyle geri adım attı.

Emil'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "İşte buradasınız. Endişelenmeye başlamıştık."

"Tabii, endişeleniyordunuz," diye cevapladı Casteel.

Vonetta, sanki kireçtaşında hayatın cevaplarını bulacakmış gibi yere bakıyordu. Gözlerimi ona diktim ve o da bana hızlıca bir bakış attı, dudaklarını büzerek.

"Öyleydik," diye ısrar etti Emil. "Kraliçemiz ve Kralımız kaybolursa kalabalığa ne söylerdik?" Kenara çekildi, rahat gülümsemesi kaybolmadı. "Herkes içeride sizi bekliyor."

Aralarından geçerken Casteel Emil'e baktı. "Bu arada," dedi, sesini alçaltmaya bile çalışmadan, "o kesinlikle senin sikini kırmaktan daha kötüsünü yapacak."

Kieran koridorun sonunda ortaya çıktığında başım Cas'a doğru döndü. "Neden sık kırmaktan bahsediyoruz?" Bakışları arkamıza kaydılar. "Kız kardeşimin önünde."

"Konuşmuyoruz," dedim, Casteel ağzını açmadan. "Sadece o konuşuyor. Ve kimse nedenini bilmiyor."

Kieran kaşlarını çatı.

Casteel de öyle. *Neden penisleri kırmaktan bahsedeyim ki?*

İyi soru. Arkama bakmam gerekmeden Emil'in muhtemelen Yükselmişler kadar solgunlaştığını biliyordum. *Ve Kieran Emil'e bunu yapmayacaktı.*

Bahse girer misin?

Gözlerimi devirdim. *Hayır. Çünkü kazanırdım.* En azından öyle düşünüyordum. Ama sırtışının giderek artmasına bakılırsa, kendime fazla güveniyormuşum diye düşünmeye başlamıştım.

Kieran kız kardeşi ve Emil'e baktı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Bu soru hiç yardımcı olmadı.

"Tuvaleti kullanıyordum, bilmek istersen," diye cevapladı Vonetta. "Şu zaman geldi..."

"Boş ver," diye Kieran sözünü kesti. Şimdi, bir Craven kadar hasta görünüyordu. "Sormuş olduğumu unut. Tanrılar."

Kapıyı açık tuttu. "Herkes içeride."

Yüksek Salon'a girerken Vonetta'ya baktım. Bana hızlıca bir gülümseme gönderdi.

Kieran'ın bakışlarının beni deldiğini hissettiğim için yüzümü ifadesiz tutarak öne doğru baktım. Yüksek Salon iki odadan oluşuyordu ve insanlar her iki odaya da dağılmıştı. Ama bakışlarım hemen sıkı, kar beyazı buklelerle dolu bir kafaya çekildi.

Midem keskin bir şekilde burkuldu. Hâlâ Tawny'ye yaptıklarımı anlatmamıştım. Ve bu noktada bunun için bolca vaktim vardı. Korkaklık ediyordum. Perry ve babasının arkasından çıktığında, yalnız olmadığını fark ettim.

Çocuk olmayan ve benden daha kısa olan tek kurt, Tawny'nin yanında duruyordu, altın sarısı saçları omuzlarına dalgalı bir şekilde dökülüyordu.

Kusursuz altın rengi teni, geniş aralıklı kış mavisi gözleri ve absürt derecede mükemmel vücuduyla Gianna Davenwell, onu ilk gördüğüm zamanki kadar güzeldi, hatta Tawny'nin söylediği bir şeye gülümsediğinde daha da güzeldi.

Casteel, Hisa Delano ve Naill'i atlatırken benim bakışlarımı takip etti. *Sence aralarında bir şey mi var?*

Bilmiyorum, dedim ona. Tawny daha önce hiç böyle bir ilgi göstermedi, bir erkek onun dikkatini çektiğinde olduğu gibi. Ama bunun, özellikle geldiğimiz dünyayı düşünürsek, hiç bir şey olmadığı anlamına geldiğini düşünmüyordum. Solis'te soylular arasında böyle bir çekim tamamen yasak değildi, ama tam olarak hoş karşılanan bir şey de değildi. Tawny, çekimini tartışmaktan rahatsızlık duyuyor olabilirdi. Ya da belki de, benim ve birçok ikinci oğul ve kız gibi, neyi sevdiğini bilmek için yeterli deneyim kazanmamıştı.

Sormak istedim, ama bunun büyük bir mesele gibi görünmesini de istemedim. Çünkü değildi. Ne benim için ne de bu odadaki diğerleri için.

Aslında, bu tam olarak doğru değildi.

Tawny'nin kimseyle olan ilişkisi, onu dönüştürdüğüm şey yüzünden büyük bir meseleydi.

Döndü ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Böyle gülümsediğinde, onun acımasız ve soğuk biri olduğunu düşünmek imkansızdı.

Tawny yanıma yanaştı ve alçak sesle, "Eee, Attes?" dedi.

Etrafa baktım, ama onu göremedim, yakınlarda olduğunu hissetmeme rağmen. Belki diğer odadaydı. "Dün gece geldi."

"Oldukça... erkeksi."

"Erkeksi mi?"

Öksürdüm.

Gülümserken dudakları birbirine yapışmıştı, bu oldukça ilginç bir ifadeydi. "Evet."

"Fark etmemiştim."

"Çünkü sen... *dickmatized'sın*." Tawny'nin bakışları odanın içinde dolaştı.

"Tawny," diye fısıldadım, Kieran'ın kaşlarını çatıldığını görünce gülmeme engel oldum.

"İki kez," diye ekledi.

Dönmeye başladım.

"Meyaah *Liessa*," dedi Gianna, başını eğerek dikkatimi çekti. Selam vermeye başladı.

Casteel onu bıraktığında, neredeyse Malik'e çarpacak şekilde öne atıldım. "Gerek yok," diye onu sakinleştirdim.

Gianna doğruldu, yanaklarının ortası kızardı.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Alışkanlık."

"Önemli değil." Malik Casteel'i durdururken arkama baktım. Onlara dönüp gülümsedim. "Tawny'nin buraya sağ salim gelmesini sağladığınız için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi Gianna, lavanta rengi tunikasının önünde ellerini gevşekçe birleştirirken, Tawny kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunu yapmak benim için bir onurdu."

Tawny güldü. "Yalan söylüyor. Benim şikayetlerimi düşünürsek, bu daha çok büyük bir eziyetti."

"

"Bu doğru değil." Gianna'nın mükemmel bir şekilde kıvrılan dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç de bile."

Tawny bana hala tuhaf bir şekilde bakmasına rağmen gülümsemeye devam ettim. "Tawny'nin dört duvar ve bir çatı dışında uyuduğuna hala şaşkırım."

Tawny burnunu çekti. "İkimiz de." Gianna'ya döndü ve kolunu koluma doladı. "Hemen dönerim," dedi ve beni yönlendirmeye başladı.

"Seni görmek güzel," dedim Gianna'ya. Gianna şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ben de."

"Poppy," diye fısıldadı Tawny, beni Delano'nun meraklı bakışlarından uzaklaştırırken. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bütün yüzünle gülümsüyorsun." Tawny ikinci odanın girişinde durdu. "*Bütün* yüzünle."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Tawny iç geçirdi. "Böyle gülümsüyordun."

Sonra, ağzı yarı açık ve yanakları pamukla doldurulmuş gibi geniş bir gülümsemeyle gülümsedi.

Gülünç görünüyordu.

"Öyle değildim," diye tısladım.

"Gülümsüyordun," dedi Kieran, diğer odaya girerken omzuyla benim omzuma dokundu. Omzunun üzerinden baktı. "Ve bu biraz rahatsız ediciydi."

O, alçak sesle konuşan Casteel ve Malik'in yanına giderken ağzım açık kaldı. Tawny'ye döndüm. "Gerçekten mi?"

O başını salladı.

Ben irkildim. "Ağzım açıkken bile mi?"

"Ağzın kısmı olmasa da olur," dedi.

Tanrıya şükür.

"Ama kocaman bir gülümsemeydi."

İç geçirdim. "Dostça davranmaya çalışıyordum. Bilirsin, çünkü ben..."

"Onu barratlara yem etmekle tehdit ettin mi?"

Bunu doğrulamama gerek yoktu. "Ve çünkü ikiniz... dostça görünüyorsunuz. Yakın."

Soluk kaşları yukarı kalktı ve sıcak kahverengi teninde kırışıklıklar oluştu. "Öyle miyiz?"

Tamam, belki de Casteel ve ben onların ilişkisini yanlış yorumlamıştık. "Yoksa değil mi?"

"Şaka yapıyorum. Biz dostuz." Tawny kıkırdadı, eğilirken beyaz bir bukle yanağına düştü. "Ve yakınız."

"Tam olarak ne kadar yakın?"

Tawny, altın rengi elbisesinden hayali bir tüyü silkelerken gülümsedi. "Şey..."

"Tawny," diye ısrar ettim, o sessiz kaldığında.

Yukarı baktı, soluk, neredeyse renksiz gözleri... neşeyle parlıyordu. *Hayat*. O kadar çok ki, görmek rahatlatıcıydı. Aynı zamanda acı vericiydi. "Biz..."

"Penellaphe," Valyn'in sesi diğer odadan geldi. Girişte duruyordu. "Zamanı yaklaştı."

Lanet olsun.

"Sonra konuşuruz," dedi Tawny, servis masasına dönerek.

Konuşacaktık.

Konuşmak zorundaydık.

Ama sadece Gianna hakkında değil.

"Al." Bir kadeh şarabı neredeyse zorla elime tutuşturdu.

"Bunu iç. Harika bir iş çıkaracaksın."

"Teşekkürler."

Beni kucaklayıp "Bir daha o gülümsemeyi yapma" diye fısıldarken, bayat leylak kokusu zar zor fark edilebiliyordu.

"Denemeyeceğim," dedim ona, sesim kurumuştı.

O güldü. "Dışarıda bir sürü insan var, Poppy." Kollarını yavaşça gevşetti. "Eğer çok fazla olursa, onların üstüne bak. Tamam mı?"

"Tamam," dedim ona.

Beni son bir kez sıktıktan sonra bıraktı. Valyn'in beklediği yere döndüm.

Ona katıldım. "Bu tanıdık geliyor, değil mi?" diye sordu. Aklım Oak Ambler'a gitti. "Evet."

"O zaman yaptığın kadar harika bir iş çıkaracaksın." Kemerini geçerken eğildi. "Sana tamamen güveniyorum."

"Teşekkür ederim." Kuru şaraptan bir yudum aldım. "Casteel burada olduğu için daha kolay olacak."

"Belki," dedi, oğullarına çok benzeyen yarı gülümsemesiyle, bakışları Kieran'ın yanında duran oğullarını buldu. Durduğunda, tatlı, neredeyse coşkulu bir duygu içini kapladı. Bakışlarımı fark edince, yumuşak bir kahkaha attı. "Üzgünüm. Onları birlikte görmeye hala alışamadım. Ne yazık ki, kabul etmiştim..." Sesi kesildi, gülümsemesi de onunla birlikte kayboldu.

"Anlıyorum." Koluna hafifçe dokundum. "Beklediğin şeyin gerçekleşmemesine sevindim."

"Ben de." Derin bir nefes verdi. "Eloana, Malik'in hayatta ve sağlıklı olduğunu biliyor. Bu haberi öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görebilseydim keşke." Hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ağlayıp sonra ağladığı için kendine kızardı."

Bir yudum daha şarap içip başımı salladım. Karısı ile aramızdaki karmaşık geçmişe rağmen, onu anlayabiliyordum. "O duyguyu bilirim."

Elini kılıcının kabzasına koyarak bana baktı. "Eloana ikisini de tüm kalbiyle seviyor. Atlantia'yı sevdiğinden daha fazla. O..." Vücudunu bana doğru çevirdi ve sesini alçaltarak konuştu. Daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi ve ben ne olduğunu biliyormuşum gibi hissettim. Yutkundum ve oğullarına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Dün gece Malik'le konuştum."

"Nasıl gitti?"

"Şaşırtıcı derecede iyi," dedi. "Meğer o da zaten şüpheleniyormuş."

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım. Öyle mi? Malik'e baktım. Cas ve Kieran'ın yanında olmasına rağmen, aralarında fiziksel mesafeden öte bir mesafe vardı. Konuşmalarına dahil olacak kadar yakın duruyordu ama sessizdi, sanki bir şeyleri eksik gibiydi. Sessizliğinin, söyleyecek bir şeyi olmadığı için değil, başka bir şeye odaklandığı için olduğunu düşündüm. Millicent'e.

"Attes nerede?" diye sordum.

"Buradaydı, ama sanırım biraz bunalmıştı," dedi. "İlgi yüzünden."

Tawny'nin yorumu hemen aklıma geldi. "Buralarda.

Ama nerede? Hiçbir fikrim yok,"

"Ama sanırım senin için hazırlar." Valyn, Casteel Kieran ve kardeşinden uzaklaşırken hafifçe eğildi. "Hemen arkanızdayım."

Dönmeye başladım ama durdum.

"Valyn?" Başını eğdi.

"Kin tutmamaya çalışırım," dedim ona, sesimi alçaltmış olsam da Casteel'in duyabileceğini bilerek. "Her zaman başarılı olamıyorum ama ben..." Uzun bir nefes verdim. "Eloana'nın neden yalan söylediğini anlıyorum. Onu bunun için suçlamayacağım. Oğulları da suçlamayacaktır."

Valyn başını salladı, sıkı bir gülümsemeyle hızla gözlerini kırptırdı. "Bu..." Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim."

O uzaklaşırken onu durdurmadım.

Bu *da* neydi böyle? Casteel'in sesi *notamdan geldi*.

Gözlerine baktım. *Ona duyması gereken bir şeyi söylüyordum*.

Başını eğdi, elimi tuttu, sonra dudaklarını alnıma değdirdiğinde

benimkine bastırdı ve dudaklarını alnıma değdirdi. *Malik, Yükselmişleri gündeme getirmeyi planlayıp planlamadığınızı sordu*.

Tanrım, bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

Ona, mesajımızın net olması ve sorularını yanıtlayabilmemiz için bu konuyu belediye meclislerine bırakmanın en iyisi olacağını söyledim.

İyi karar.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. Ayrıca, Helenea ile birlikte, Unbound gibi yaşamaya açık olacaklarına inandıkları Yükselmişlerle konuşmaya başladıklarını da paylaştı.

Bunu söyleme fırsatı bulamamıştı.

Casteel'in yanından bakarak başımı salladım. Malik şimdi soğukkanlı bir kayıtsızlıkla duruyordu. Onu tanıyanların arasında neden maske taktığını merak ettim.

Nasıl gitti? Cas elimi tutup beni ileriye doğru yönlendirirken sordum.

Şimdiye kadar iyi gidiyor.

Yükselmiş olanlarla ilerlemenin kolay olmayacağını bilsem de, biraz rahatladım.

"Hazır mısın?" diye sordu Kieran yaklaşırken.

Vonetta arkamızdan gelip bardağıma aldığında başımı salladım.

"Resmi olarak duyurulmak istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Hisa.

"Eminiz," diye onayladı Casteel.

Hisa geri çekilirken, Vonetta'nın parlak bakışları benimkilerle buluştu. "Başarabilirsin."

Derin bir nefes aldım, ama aslında buna gerek olmadığını fark ettim. "Başaracağım."

CASTEEL

Kalbim yavaş ve düzenli atıyordu, Poppy'nin kalbi gibi, balkonun açık kapılarına yaklaşırken. Konuşma konusunda daha önce hissettiği gerginlik ortadan kalkmış gibiydi, ama ben yine de elini sıkıca tutmaya devam ettim.

"Balkonun eğriliği, altınla karıştırılmış kireçtaşı ve mermer gibi sesin yayılmasına yardımcı olacaktır." Kieran'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Yani, başkent'in yarısının duymasını istemediğin bir şey söyleyeceksen bunu aklında tut."

Kuru bir kahkaha attım. "Not aldım."

Poppy başını salladı ve Malik'e anlamlı bir bakış attı. Malik, o anda duvara gömülmek istermiş gibi görünüyordu.

"Hemen arkanda olacağım." Diye iç geçirdi.

Onun bariz rahatsızlığı, tuhaf olduğu kadar eğlenceliydi de. Benim birlikte büyüdüğüm Malik, böylesine geniş bir seyircinin ilgisinden büyük keyif alırdı.

Ama o artık o Malik değildi.

Poppy'nin küçük eli benim elimi sıktı ve dikkatimi öne çekti. Hisa ve babam kapının iki yanında belirdiler ve kapıyı aynı anda açarak serin esintinin içeri girmesini sağladılar.

Aşağıdaki kalabalık hemen sessizleşti, ardından daha uzaktaki kalabalık da sessizliğe büründü.

Poppy ve ben bulutlu gökyüzünün altına çıktık, Kieran ve Malik de peşimizi takip etti.

Poppy, bize bakan herkesi görünce keskin bir nefes aldı. Kalbi biraz hızlandı ama şehri tararken çabucak sakinleşti.

Aşağıda ölümlülerin sayısı bu kadar azken, birkaç öksürük ve bir bebeğin ağlaması dışında ortalığın bu kadar sessiz olması şaşırtıcıydı. İnsanlar avluyu doldurmuş, Garden District'in her sokağını kaplamış ve açık pencerelerden izliyorlardı.

Göz alabildiğince boş bir yer yoktu ve karımı izlemek için gizlenen tek bir İlkel tanrı bile yoktu.

Poppy'ye baktım. Gözlerimiz buluştu ve dudakları yukarı kıvrıldı. Kahretsin, o anda kalbim durdu. Onu öpmek için duyduğum dürtüye direnerek, dikkatimi yeniden topladım. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk dudaklarının tadını alabilecektim.

Daha iyi bir motivasyon olamazdı.

Balkonun ortasına ve avluya doğru uzanan hafif kıvrıma doğru yürüdük. Hâlâ ellerimizi birleştirmiş halde, diğer elimi serin korkuluğa koydum, taşın pürüzsüzlüğünü ve ezilmiş elmasların pürüzlülüğünü hissettim. Poppy de aynısını yaptı...

Malik soluna doğru sıçrayınca, sağlama doğru bir hışırtı sesi duyuldu. Gözleri, gümüş rengi altın alevlerin taş meşaleden fışkırmasıyla büyüdü. Diğerleri de tek tek onu takip etti ve Kieran'ın solundaki meşale alev alana kadar Güneş Tapınağı'nın duvarları boyunca dalgalı bir çizgi halinde alevlendi ve aşağıdaki kalabalığa gümüş rengi bir parıltı yaydı.

"O meşaleler," dedi Malik, kalabalığın arasında bir dalga halinde mırıldanmalar yayılırken. "Onların yandığını hiç görmemiştim."

Poppy'ye baktım.

"O ben değilim," dedi, başını kaldırarak.

Onun bakışlarını takip ederek bulutların perdesine baktım ve gözlerimi kısarak... leylakların hafif kokusunu içime çektim.

"Seraphena," diye fısıldadı Poppy.

Gökyüzünde büyük, kanatlı bir şekil belirdi — hayır, bir tane değil.

Üç tane.

Draken.

Bulutları yarıp geçtiler. Kahverengimsi yeşil pullar. Kül rengi pullar. Morumsu siyah pullar. Aurelia. Nithe. Ve o pislik. Drakenlerin kanatları genişçe açıldığında, kalabalığın içinden bir tedirginlik ve hayranlık dalgası geçti. İnsanlar hareket etmeye başladı, birbirlerine çarpıyorlardı.

"Sorun yok," diye bağırdı Poppy, sesi kalabalığın üzerinde belirgin bir titreşimle yayıldı. "Onlar zarar vermek için burada değiller."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı Kieran.

Poppy ona ölümcül bir bakış attı, ama insanlar... sakinleşmediler.

"İniş yapmayacaklar..." Malik, Aurelia ilk olarak iniş yapıp bir kuleye konarken sözünü yarım bıraktı.

Sırada Nithe vardı, solumuzdaki kuleye indi, uzun siyah kuyruğu taş sütunu sardı.

Karanlık bir gölge üzerimize düştü ve Kieran kaskatı kesildi. "Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandı.

Reaver, tam üstümüzdeki kuleye konduğunda Tapınak titredi ve Hisa ile babam dışarı çıktı.

Onun devasa kışını kuleye tırmanışını, pençelerinin taşa izler bırakışını, dikenli kuyruğunun arkasında bir yay çizerek sallanışını biraz hayranlıkla izledim. Kule tabanındaki düz çatıya kocaman pençesini koydu ve başını, derin nefes alırsam nefesini koklayabileceğim kadar yaklaştırdı. Bakışlarım, başı Reaver'inkinden sadece birkaç santim uzaklıkta olan Kieran'a kaydı.

Kollarını kavuşturmuş, hiç etkilenmemiş gibi bir ifadeyle dümdüz önüne bakıyordu.

Reaver, üzerimize doğru esen bir nefes verdi.

Kieran'ın burun delikleri genişledi ve göz bebeklerinin arkasında damarlar atıyordu.

Ve o lanet draken, kahkaha gibi bir ses çıkardı.

"Uslu dur," diye uyardı Poppy. Kieran'a mı yoksa Reaver'a mı söylediğini bilmiyordum.

Aslında bunun bir önemi yoktu, çünkü kalabalığa baktığımızda, onları hareketsiz tutan geçici sükunetin ortadan kalktığını gördüm. Onlarca, sonra yüzlerce kişilik gruplar halinde diz çökmeye başladılar. Gençler ve yaşlılar, ellerinden geldiğince eğildiler. En küçüklere bile sesler yükseldi, tanrılar hakkında bağırıp kutsandıklarını söylediler, ta ki tüm şehir eğilmiş gibi görünene kadar.

Poppy hafifçe nefes verdi. "Buraya, bizim önünde eğilmen için gelmedik." Sesinde sadece hafif bir titreme vardı.

"Ya da bizlerin fatihler ya da tanrılar olarak sizin üstünüzde durmamız için de değil. Bizler sizin..." Sözleri aniden kesildi, gözleri büyüdü ve biz *de* aynı anda hissettik.

Aleminde bir değişiklik.

Bir tanrıya benzer ama ondan farklı bir varlık ya da farkındalık. Daha karanlık. Yağlı.

Kieran öne adım attığında Poppy yanımda kaskatı kesildi.

Ne hissediyoruz? Kieran bağ aracılığıyla bana ulaştı.

Bilmiyorum, diye cevap verdim, aşağıdaki alanı tarayarak. Kalabalık hala diz çökmüş, sessizlik devam ederken birbirlerine bakıyorlardı. Karışıklık ve belirsizliğin dalgası zorlukla bastırılıyordu. *Poppy?*

Cevabı hemen geldi. *Burada bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir tanrı gibi hissediyorum... ama değil.*

Reaver yükselirken sırtımıza sıcak bir hava esintisi çarptı. kafası. Taşın çatlaması gibi, boğazının derinliklerinden düşük, ritmik bir tıklama sesi yankılandı. Ses giderek yükseldi ve düşük bir uyarı hırıltısına dönüştü. Aurelia ve Nithe, ben aşağıdaki insanları taramaya devam ederken bu rahatsız edici sesi tekrarladılar. Ölümlüler arasında tedirginlik arttı ve kalabalığın her yerine yayıldı. Askerler bize bakmak için döndüklerinde altın zırhları parladı.

"Cas." Malik'in sesi alçaktı, babamın balkona çıktığını hissettim. "Neler oluyor?"

Cevap veremedim, sağımızdaki sokaklardan birinden düşük bir mırıldanma yükseldi ve her geçen saniye daha da yoğunlaştı. Biz de döndük ve görkemli sıra evlerin sıralandığı, tuğla cepheleri fildişi ve kırmızıya boyanmış sokakları dolduran insanlar önce yavaşça, sonra panik sınırındaki bir hızla ayağa kalkmaya başladı. Atların ağır nalları, taş döşeli yollarda araba tekerleklerinin çıkardığı gürültüyle yankılanıyordu.

Poppy, iki Atlantisli asker, birkaç katlı sıra evlerin engellediği yan caddelerden birinden çıkıp önümüzdeki sokağa döndüklerinde, korkuluktan geri çekildi.

çıkıp önümüzdeki sokağa döndüklerinde, Poppy korkuluktan geri çekildi. Çelik miğferlerin altındaki bakışları dümdüz ileriye sabitlenmişti, yüzlerinde hiçbir duygu yoktu. Bakışlarım beyaz atların çektiği siyah arabaya kaydı, ama bunlar sıradan atlar değildi. Bunlar sirtianslardı. Atlantis atları.

Ve bu atları yönlendiren tek bir kişi bile yoktu.

Kimse sırtlarına ya da sürücü koltuğuna oturmamıştı.

"Bu konuda pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı Atlantisli biniciler üzerlerine doğru hızla yaklaşıırken aşağıdakiler hızla ayağa kalktı.

Askerler durduğunda ben de öyle hissettim. Atlarından inmediler. Hareket bile etmediler. Öne doğru bakmaya devam ettiler.

"Onlardan hiçbir şey hissetmiyorum," diye fısıldadı Poppy. "Hiçbir şey."

"Ne oluyor?" diye mırıldandı babam.

Arabası aşağıdaki avluya dönüp yan tarafını bize gösterince, onun bu tepkiyi neden verdiğini hemen anladım. Gözden kaçması imkansızdı.

Bu, Yükselmişlerin Kraliyet Armasıydı — ortasından hafifçe kaymış bir çizgiyle kesilmiş bir daire — ancak altın rengi yerine kırmızıya boyanmıştı. Bu şekilde tasvir edildiğinde, her zaman temsil ettiği şeyin ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Ölüm.

Arabanın kapısı açıldığında, üçümüzün içinde yükselen özü birdenbire zirveye ulaştı.

İlk olarak koyu kırmızı, sivri topuklu bir çizme belirdi, sivri topuk kaldırım taşlarına çarparak bir çatırtı çıkardı, ardından aynı renkteki bir elbise, dökülmüş kan gibi arabadan yavaşça süzülerek çıktı.

Koyu kırmızı elbise, uzun bacaklara ve yuvarlak kalçalara yapışmıştı. Gerginlik her kasıma sızarken bakışlarım yukarı kaydı. Başından dantelli bir peçe sarkıyordu, rüzgar beline kadar uzanan taraklı kenarlarını kaldırıyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, Poppy'nin kalbi de aynı şekilde, aşağıdaki figür donmuş ölümlülere aldırış etmeden Tapınağa doğru süzülürken. Peçeli baş geriye doğru eğildi.

"Hayır," diye fısıldadı Poppy.

O tek kelime, o korkuluklara doğru fırladığında kafamda bir gök gürültüsü gibi yankılandı. O, eldivenli ellerini kaldırıp peçenin kenarını kavrayıp kaldırırken, o taş sıklıkla tutundu.

Zaman yavaşlamış
gibiydi. Sesler
kayboldu.

Santim santim, aşağıda duran şey ortaya çıktı. İnanılmaz derecede ince bir bel. Koyu kumral saçlar. Elbisenin derin kesimli korsesi sayesinde neredeyse tamamen açıkta kalan göğüsler. Kırmızı rujlu, dolgun dudaklar sıkı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yakutla delinmiş ince bir burun. Yüksek elmacık kemikleri. Yanımda duran kişinin yüzüne benzeyen bir yüz.

Peçe tamamen kaldırılıp sırtına döküldüğünde, gözlerinin koyu renkli olacağını ama Yükselmişlerin gözleri kadar siyah olmayacağını biliyordum. Bir parçam, Poppy'nin o tek kelimeyi fısıldadığı anda anladığını düşündü.

Ama bu imkansızdı.

Altımızda duran, kan kırmızısı dudaklarıyla alaycı bir şekilde bize bakan şey, ölmüştü. Kemik Tapınağı'nda parçalanmış ve geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ama o buradaydı.

Ve o kaltak bize gülümsüyordu.

Isbeth.

BÖLÜM 51

POPPY

Onu aşağıdan izlerken, kulaklarımı öfkeli arı sürüsü gibi yükselen düşük bir uğultu doldurdu.

Kan Kraliçesi.

Annem.

"Isbeth," diye fısıldadı biri, Valyn ya da Malik. Güneş Tapınağı'nın içindeki ve altındaki insanların mırıldanmaları da bu uğultuya katıldı.

Gördüklerime inanamıyordum. Bu gerçek olamazdı.

Halüsinasyon görüyor olmalıydım, hepimiz öyleydik. Bakışlarım durmuş olan ölümlülere kaydı. Onlar, açık *bir hayranlıkla* kırmızıya bürünmüş figürü izliyorlardı, arkada duranlar ise bu kadar ilgi çeken şeyi görmek için daha da yaklaştılar. Onlar da *onu* gördüler. Aşağıdaki askerler kılıçlarını çekince, kan taşı kınlarına sürtünme sesi bir an için uğultuyu bastırdı.

O onlara tepki göstermedi — ne bir bakış ne de bir irkilme. Karanlık bakışları bize — bana — sabit kalmıştı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsüm ağrıyordu.

O gerçekten orada duruyordu.

Isbeth.

Bu olamazdı.

Parmaklarımda titreme başladığında geri adım attım. "İmkânsız." Gözlerimin köşeleri altın ve gümüş ışıkla doldu.

Biri benim adımı söyledi — belki Kieran ya da Delano. Yaklaştıklarını hissedebiliyordum, ama nereden geldiklerini tam olarak anlayamıyordum çünkü vücudumda bir uğultu hissediyordum. Sadece gürültülü değildi, aynı zamanda kavurucu bir sıcaktı. "Onu öldürdüm." Sesimden sıcaklık yayılıyordu. "Yani, ondan geriye tapınağın zemininde bir leke dışında hiçbir şey kalmadı."

"Biliyorum."

O sesi tanıyordum. Ne olursa olsun, her zaman tanıyabilirdim. Casteel.

"O zaman *nasıl olduğunu* söyle," dedim, sesime sıcaklık doldu.

Hava gerildi. Acı veren, buz gibi sıcak bir enerji zonkluyordu ve hava bana doğru çekiliyor, cildime yapışıyor gibiydi. "O nasıl bizim önümüzde duruyor?"

"Poppy?" başka bir ses yumuşakça dedi. Onu da tanıdım. Kieran.

Cildim karıncalandı ve uğuldadı. "*Nasıl?*"

Cevap verdiyse, ben duymadım. Zihnim hızla çalışıyordu. Bu bir tür hile olmalıydı. Kolis'in işi olmalıydı. O gerçek olamazdı. Ama zihnimin bir kısmı yavaşladı ve geriye sadece soğuk mantık kaldı. Yeterince. Saf öfke ve bunaltıcı güç her şeyi boğmadan önce. Valyn'in haklı olduğunu biliyordum.

O son saniyelerde, Casteel ve Kieran'a kim olduklarını açığa vurmamaları konusunda uyarıda bulunma hissine kapıldım. Sonra öfke ve güç tüm varlığımı kapladı, diğer tüm hislerimi silip süpürdü ve geriye hiçbir şey bırakmadı. Şu anda ya da geçmişte kim olduğum bir anda yok oldu. İçgüdülerim kontrolü ele geçirdi ve İlkel özü kontrol altında tutan bağları parçaladı. Ortaya çıkan şey, beni hareketsiz tutan şoku paramparça etti. Zihnimde bir anlığına, Kadim'in kendini kurtarıırken topraktan çıkmaya çalıştığını gördüm.

Öne doğru atıldım ve korkuluğa tutundum. Gölge adımı kullanmadım. Kollarımın kaslarını gerdiğimde bunun ötesine geçmiştim. Kendimi balkondan aşağı attım.

Kavurucu, çıtırdayan hava bana ulaşıp beni yakaladığında, alemin ağırlığı kaybolmuş gibiydi. Rüzgâr, şaşkınlık çığlıkları ve haykırışları yakaladı. Hava kıvılcımlar saçıp alev aldığında, yanmış ozon kokusu aldım. Alevler patladı ve ardından hava akımıyla söndü.

Dizlerimi bükerek yere indim ve imkansız darbeyi emmek için ömelve pozisyonuna geçtim. Parmak uçlarım yere değdi ve çimleri ateşe verdi. imler küle dönüşürken dumanlar yükseldi. Kafam geriye doğru eğildi ve bakışlarım benimkine benzeyen koyu renkli gözlerle buluştu. Görüş alanımın köşelerine karanlık süzöldü; soluk kırmızı izlerle çizgili gölgeler. Yavaşça kalktım.

Yüzündeki gülümseme, ikimizin üzerine bir gölge düşerken büyüdü. ığlıklar, üzerimize uzanan devasa kanatların bir draken'in inişini yavaşlatmasıyla çığlıklara dönuştü.

Reaver kaçan askerlerin ve ölümlülerin arasına indi, önce arka ayakları, sonra ön ayakları sertçe yere çarptı. Çarpmanın etkisiyle birkaç kişi yere devrildi, ama o devrilmedi.

O, yüzünde o lanet gülümsemeyle ve o lanet gözleriyle bana bakmaya devam ederken, Reaver'ın boynu öne doğru eğildi ve ağzını genişçe açarak, benim bile içimde hissettiğim bir kükreme çıkardı.

O ise kıpırdamadı bile.

Ama kıpırdayacaktı.

Dudaklarım *onunkiyle* aynı gülümsemeye dönuştü. Benden çalkantılı sis dalları dököldü, gümüş, gölgeli kırmızı ile çevrili altın etrafında dönüyordu. İlerlerken ondan başka hiçbir şey görmedim.

Alemin titremesi yoktu; her adımında alev aldı, sonra ben yükselirken hava da alev aldı. Sis bulutları çalkalandı, alevler yakınlarda kalacak kadar aptal olanların nefeslerini yakarken etrafa yayıldı.

Uzakta, çığlıklar duydum — panik içindeki ama korkusuz sesler. Talepler, emirler, yalvarışlar içeren sesler.

"Sen," diye fısıldadım, sisi geri çekerek. Sis dönüp kalınlaştı, ben ona bakarken bir çukur yılanı gibi sıkıca kıvrıldı.

Kafasını geriye eğdi ve ateşli eather zonkladı. "Kızım."
O ses.

Onun sesi.

Yumuşak ve pürüzsüz. Ateşli. Sefil. Yıkıcı.

Sis dönüp daha da yoğunlaşırken, öfke artarken gölgeler derinleşip kırmızı renk parlaklaşırken içimde buz gibi bir sıcaklık yükseldi. Jadis'i gördüm, çıplak teninde kemikleri çıkıntılı, gözleri çukurlaşmış. Ölmek için yalvardığını duydum. Oak Ambler'daki mağarada masumların dökülen kanını gördüm. Cevaplanmamış sayısız ailenin çığlıklarını ve yakarışlarını duydum. Casteel'i ittiği durumu gördüm, gözleri kana susamış bir Yükselmiş gibi yanıyordu. Ian'ın gözlerinden hayatın kaybolduğunu gördüm ve Duke Teerman'ın üzerime eğildiğini, solgun yüzünün kızardığını ve dudaklarının kırmızıya boyandığını gördüm.

Gülümsemesi genişlemeye devam etti, ta ki beyaz dişleri görene kadar — hafifçe sivrilmiş köpek dişleri. "Yap şunu," diye fısıldadı, ama kafamın içinde bu bir çığlık gibiydi.

Korku havayı kapladı ve ben nefes alırken onu içime çektim. Onu kabul ettim. Onunla beslendim. Onu *kullandım*.

Ölüm içimde uyandı ve damarlarımda yanan ateşi soğuttu.

Buz

cildimi kapladı, altın rengi yaşam gücü titreyerek söndü, ölümün acı verici soğuk ve karanlık özü tarafından yutuldu. Hava büzüldü ve genişledi. Başımın üstünde şimşekler çaktı, bir buluttan diğerine uzandı.

"Beni öldür, kızım," diye ısrar etti. "Eminim bu, senin planladığın şeye yardımcı olacaktır..." İnce bileğini hafifçe sallayarak etrafına bakındı. "Her ne planladıysan."

Soğukluk içimden yayılırken, avluda yayılan alevleri söndürdü. Bu şeyin ne olduğunu bilmiyordum, ama onu Isbeth olarak düşünmeyi reddettim.

Isbeth olarak düşünmeyi reddettim. Önemli değildi. Küle dönüşecekti.

Bağırışlar daha yakındı, daha netti. Bu bir isimdi ve bir İlkel'in varlığını hissettim. Attes.

"Yap şunu." Kalçalarını sallayarak bana yaklaştı. "Onlara neler yapabileceğini göster. Kemik Tapınağı'nda görmelerine izin verilmeyen şeyi göster onlara." Sesi uzaktan duyuluyordu. "Et ve Ateş Kraliçesi'nin neler yapabileceğini göster onlara."

Çenem indi ve parmak uçlarımdan öz ışıldadı. İkiz yayların gölgesi onun üzerine düşerken, arkamda sis dönerek yükseldi. Göğsümdeki dönen eather topu çözölmeye başladı...

"Penellaphe!"

Dizlerinin üzerine çöktüğünde kahkahası kırık rüzgâr çanları gibiydi. Cesaretle önümde eğildi. "Onlara kimi korkmaları gerektiğini göster."

"Dur."

Ses beni sarsmıştı. Kafamı sola çevirdim ve... Valyn, Reaver'ın başının altından geçti.

"Sakin olmalısın," diye emretti, sesi alçak ve gergindi. Attes, Reaver'ın diğer tarafında durduğunda, o da dikleşti.

Sakinleşmek mi?

Öz patladı, kollarımdan aşağı döküldü. Yıldırım Valyn'in bir santim uzağına düştü. Rüzgâr caddelerde uğuldadı ve evlerin etrafında çırpındı, perdeleri yakalayıp açık pencerelerden dışarıya savurdu.

"Belki ona sakinleşmesini söylememelisin," dedi Attes. "Tecrübelerime göre, bu asla iyi sonuçlanmaz."

Valyn'in çenesi gerildi. "Penellaphe," diye tekrar denedi. "Etrafına bak. Bak." Yavaşça yaklaştı, saçları yüzünden geriye doğru savruldu. "Lütfen."

Gözlerim başka yere kaydı. Orada kalanların yüzlerini gördüm. Solgun yüzler.

"Bu, onun ya da her ne haltsa onun istediği şey," dedi Valyn.

"Anlamadım?" diye homurdandı. "Her zamanki gibi, sevgili Valyn, *ne* istediğimi hiç bilmiyorsun."

Boğazımdan bir ses çıktı. Bir tıslama. Kafam ona doğru döndü.

"Onlara bak," dedi Valyn. "Onları gör."

Dikkatim kalan kalabalığa geri döndü. Şok ve korkuyla solgunlaşmış yüzler gördüm. Soğuk ve keskin bir dehşet hissettim.

"Ben yapmazdım..." Attes, Valyn uzanıp ayağını tuttuğunda sessizleşti.

Başım, özüm avuçlarımdan etrafında dönerken aşağı eğildi.

"Beni dinle, Penellaphe," diye emretti, altın rengi gözleri parıldayarak. "Şu anda ondan korkmuyorlar."

Korkmuyorlar...

Bakışlarım tekrar insanlara döndü ve o isimsiz gözler bana kilitlendiğinde, onların dehşetinin acısını tattım. Gençler. Yaşlılar. Bazıları donmuş. Bazıları ağlıyor.

Ben.

O değil.

Bugün böyle olmamalıydı. Onlara koruma sözü vermeli, endişelerini gidermeliydim. Onları korkutmamalıydim.

Gözlerim tekrar ona, kırmızı renkle süslenmiş sırtıışına kaydı. Valyn haklıydı. O bunu istiyordu — eğer bu *oyduysa*. Bu, onun her zaman istediği şeydi.

Tek bildiği buydu.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Derin bir nefes alarak, içimdeki öfke ve hiddet fırtınasını yatıştırdım. Kolay olmadı. Tek yapabildiğim, onu bastırıp derinlere gömmekti.

Ama başardım.

Çünkü ben o değildim.

Onun önüne çöktüm.
Soluk boynu dikleşti. "Kızım..." "Yapma," diye uyardım, buradaki hiç kimsenin onun ağzından çıkacakları duymaya ihtiyacı olmadığını bilerek uyardım. Bir adım öne çıktım.

Ellerini sıkıca tutarak, başını yana eğdi ve onayladı. "Sadece seninle konuşmaya geldim. Savaşmaya değil, Kraliçem."

Gülmekten boğazım düğümlendi ve göğsüm yanıyormuş gibi hissettim. "Başka bir şey söyleme."

Başını alçakgönüllülükle eğdi. Tanıdığım kadının sahip olamayacağı bir şeydi bu.

"Ve kalk lan," diye tükürdüm.

Casteel, ayakta durmak gibi basit bir şeyi bir sanat formuna dönüştürürken, düşüncelerime dokundu. *Onu Onu halkın gözünden uzaklaştırmalısın. Tapınağı boşalttım.*

Nefes alırken parmaklarım seğirdi, sonra hemen pişman oldum ve kaskatı kesildim. *Güller.* Güllerin kokusunu aldım. *Onu Seraphena Tapınağı'na götürmemi mi istiyorsun?*

Gerçekten başka seçeneğimiz yok.

Onun eğik başını izledim, onun haklı olduğunu biliyordum. Ama hareket edemedim. Kalbim göğsümde çarpıyordu, önümdeki canavara duyduğum öfke ve onun burada olduğuna inanamama duygusu, bıçak gibi keskin bir kederle iç içe geçmişti. Çünkü bu benim annem olabilirdi. Her şey, çözebileceğimden emin olmadığım bir düğüm haline gelmişti. *Cas?*

Kraliçem?

Göğsüm keskin bir şekilde burkuldu. *O olamaz. Onu öldürdüm. Biliyorum.*

Nefes almak zordu. Ama... *o gül gibi kokuyor.*

Önemli değil, Poppy. O şey her neyse, bir gerçek değişmez. O senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Cevabı hemen geldi. Ve biliyorum ki, onun sana etki ettiğini

seni etkilediğini düşünmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Onu içeri al, biz bir yolunu buluruz. Yapabileceğini biliyorum.

Elimi yumruk yaptım ve burnumdan nefes aldım. O haklıydı. Bu şeye kendimi gösteremeyecek kadar güçlüydüm. "Güneş Tapınağı'nın ön kapısına doğru yürümeye başlayacaksın. Kimseyle konuşmayacak ve kimseye bakmayacaksın. Anladın mı?"

Çenesi hala aşağıdayken başını salladı. "Evet." Kalın kirpikleri yukarı kalktı ve koyu renkli gözleri benimkilere baktı. "Kraliçem."

Kenara çekilip kolumu uzattım. O da itaatkar bir şekilde başı eğik ve elleri birbirine kenetlenmiş halde ilerlemeye başladı. Kalçaları sallanmıyordu. Yasadışı bir faaliyette bulunuyormuş gibi yürümeyi bilmediğinden emin değildim. Ya bu o değildi ya da... Ya da yüzyıllardır yaptığı şeyi yapıyordu. Rol yapıyordu. Sıkıntılı metres. Kırık kalpli aşık. İyiliksever kraliçe. Sevgi dolu bakıcı. Hepsi rol.

Valyn ve Attes'in arkamda olduğunu fark ederek, onu takip ettim. Kalabalığa bakmadım. Yüzlerinde göreceğimi bildiğim şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim: kendimi ne kadar kötü idare ettiğimin teyidi.

Ağır bulutlar başımızın üzerinde toplanmış, havayı yağmur kokusuyla doldurmuştu. Geniş merdivenleri tırmanırken gölgeleri bizi takip ediyor gibiydi. Sütunlu geçidin altından geçerken kapılar açıldı.

O benim önümde durdu. "Penellaphe?"

"Ne dedim?" Onun arkasında durdum.

"Ne dediğini biliyorum. Dinledim," diye cevapladı, omzunun üzerinden bana bakarak. "Şimdi sıra sende dinlemek için."

Essence yükseldi, ellerimi onun boğazına doladığımı hayal etmekten kendimi alıkoyarken bedenime bastırdı.

"Buradan çıkmazsam," dedi yumuşak bir sesle, "güneş batana kadar bu şehir bir mezar olacak."

Omurgamdan bir ürperti geçti.

O ilerledi ve ben kendime tepki vermemem gerektiğini söyledim.

İçeri adım attığı anda, etrafımızda yumuşak bir uğultu yankılandı ve dış duvar boyunca ve kapıları çevreleyen meşaleler titreyerek söndü.

Sanki Seraphena hoşnutsuzluğunu gösteriyor gibiydi. Yüzümü buruşturarak, "Üzgünüm," dedim.

Sonra yüksek sesle, "Valyn?" dedim.

"Evet, Kraliçem?"

"İnsanların güvenli bir şekilde evlerine döndüklerinden emin ol."

Bir an tereddüt etti. Bizi takip etmek istediğini biliyordum, ama bu şeyin ne olduğu belli olmayan bir şeyin yanında olmasına izin veremezdim.

Bana sert bir reverans yaparken zırhı hafifçe gıcırdadı. "Evet, Kraliçem."

Yavaşça nefes vererek, Attes'in ardından onun arkasına girdim.

Bakışlarım sütunları geçip karanlık cella'nın ötesindeki Casteel'e kaydı. Tahtın önündeki kürsüde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, hareketsiz bir şekilde. Yalnız değildi. Yanında geyik rengi bir kurt vardı.

Kieran.

İnanılmaz derecede hareketsiz duruyordu, başı eğik ve parlak mavi gözleri ona sabitlenmişti.

Kapılar arkamızdan kapandı.

Ve bir anda, önümdeki şey rolünü bıraktı.

Çınlayan kahkahası cella'da yankılandı. "İşte buradasınız. İkiniz de." Kalçalarını sallayarak ilerledi. "Endişelenmeye başlamıştım."

Casteel'in dudakları kıvrıldı. Kollarını açarak, podyumdan atladı. Kieran onu takip etti, pençeleri taşları sıyrıyordu. "Eminim endişelenmişsinizdir." Adımları yavaş ve ölçülüydü. "Askerlere ne yaptığını bilmek istiyorum, böylece içeri girebildin."

"Kafamı kesmektense mi?" diye düşündü. "Çok ikna edici olabilirim. Senin de bildiğin gibi, Casteel."

Kieran homurdanarak dudaklarını kaldırdı.

Kadın yumuşak bir şekilde tsk diye ses çıkardı. "Haydi ama. Böyle bir şey olmayacak, değil mi Penellaphe?"

Casteel gözlerini bana çevirdi.

"Eğer buradan canlı çıkamazsa, şehir gece bir mezara dönüşecek diyor," dedim onlara.

Buna pek tepki göstermedi. "Öldüğünden eminim."

O, ince parmaklarını sütunun altın damarları üzerinde gezdirirken etrafına bakındı. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevapladım.

Dönünce elbisesinin eteği yerde kaydı. "Öldüyse, burada senin önünde duran ben neyim?"

"Bir baş belası mı?" diye önerdim. Kieran, sırtındaki güçlü kasları kürkünün altında yuvarlanırken, artık ses çıkarmadan yavaşça ilerledi.

"Bu pek hoş değil, Penellaphe." Gözlerinde bir şey parladı. "Seni daha iyi yetiştirdim."

"Sen..." Kendimi durdurdum, çenemi kaldırdım. Bu o değildi. Olamazdı. Başka bir şey olmalıydı. Başka bir tanrı mı? Değişken gibi bir şey mi? Ama *vadentia* sessizdi. "Nesin sen?"

"Sence hayatı geri getirebilecek tek kişi sen ve gerçek Yaşamın İlkeli misin?" diye sordu. "O, gerçek Kral, beni diriltti."

"Neyden?" diye sordum. "Seninle işim bittiğinde, sen külden başka bir şey değildin."

"Ve küllerden yeniden doğarız, değil mi?"

Casteel'in gözleri kısıldı ve gözlerinde kısa bir süreliğine parıltı belirdi. Neyse ki, o bana odaklanmıştı... yani, arkamda duran kişiye. Onu gözümün önünden ayırmamak için yana doğru bir adım attım.

"Sen..." Karanlık bakışları Attes'in üzerinde yavaşça dolaştı. "Seni daha önce görmedim." Dudakları yukarı kıvrıldı ve

ince kolunu uzattı, diğer eli ise göğsünün kıvrımlarını okşadı.

Gözlerim o kadar geriye kaydı ki, neredeyse kafamdan düşeceklerdi.

"Sizinle tanışmak bir onur," dedi.

Attes kaşlarını kaldırdı ve ellerini kendine sakladı.

"Aynı şeyi söyleyemem."

Kadın bir anlığına ona baktı ve sonra yine kahkahalarla güldü. Elini indirdi. "Benim burada olmamın sebebi sensin."

Gözümün ucuyla, oyuğun sonundaki koridorda beyaz bir ışık gördüm.

Notam'dan uzandım ve esnek, taze bir iz buldum.

Görünme, Delano. Onun ne olduğunu ya da o olup olmadığını bilmiyorum.

"Öyle mi?" Attes, Casteel elini uzatıp Kieran'a geri çekilmesini işaret etti.

Koku doğru gelmiyor, dedi Delano.

Bana göre Isbeth gibi kokuyordu: güller. Ama kurtların koku alma duyusu çok daha gelişmişti. *Ne kokuyor?*

Çürük, dedi.

Ben

gerildim.

"Gerçek Kral senin varlığından hoşnut değil," dedi.

"Senin gerçek kral dediğin kişi, sahtekardan başka bir şey değil," dedi Attes. "Onu memnun edecek şeylerin umurunda olmadığını bilen biri."

"Ama o senin neyi sevdiğini önemsiyor." Elbisesinin basamaklara takılmasıyla durakladı. "Attes."

Ağzının köşeleri gerildi. Bu, onun sözlerinin onda bir şeyleri tetiklediğinin tek işaretiydi.

"Ve kimseye karışmaman gerektiğini herkesten daha iyi bilmen gerekir," diye devam etti. "Ama yine buradasın."

"Ve sen de Kolis adına buradasın," diye karşılık verdi Attes. "Kendisi gelmeyecek kadar korkak mıydı?"

"Oldukça meşgul." Başını eğdi, kalın dalgalar omzunun üzerinden kaydı. "Ama gelseydi ne olacağını biliyorsun. Sonuçta, sana henüz yerine getirmedeği bir söz verdi." Eşiğin kenarında süzülerek, elbisesinin basamaklara düşmesine izin verdi. Gül kokusu midemi bulandırdı. "Ve yerine getirecek."

Attes'in dudakları inceldi ve gümüş rengi gözlerinde kırışıklıklar belirdi.

Casteel'e baktığımda ne hakkında konuştuklarını hiç anlamadım. O da kaşlarını çatarak onları izliyordu.

"Ama senin varlığın, diyelim ki, işleri tırmandırdı." Bakışları yanlara kaydı ve bana doğru döndü. "Ordularını kuzeye, Pensdurth'a sevk etmene gerek yok, canım."

Omurgam kaskatı kesildi.

"Biri konuşmuş," diye mırıldandı Casteel, yavaşça merdivenleri tırmanırken.

Kaşlarını kaldırarak Casteel'i baştan aşağı süzdü. O anda, onun içindeki eather'a hiçbir tepki göstermediğini fark ettim. Bir demis normalde bunu hisseder miydi? *Hayır*, *vadentia* cevap verdi. Demisler gerçek tanrılar değildi. Özü hissetme yetenekleri ölümlülerinkinden biraz daha iyiydi. Öyleyse, eğer o bir demis değilse, Isbeth değilse, o zaman neydi? Çünkü o bir tanrı gibi hissettirmiyordu.

"Kim?" diye sordu Casteel yumuşak bir sesle. "Her zamanki gibi."

Aklım hemen Oak Ambler ile ilgili başarısız planlarımıza gitti. Isbeth bizim geleceğimizi biliyordu. Buna hazırlıklıydı. Ya önceden düşünmüş ya da biri ona söylemişti. Ancak planlarımızı bilen çok az kişi vardı ve bilenler de kralını ya da Atlantia'yı riske atmazlardı.

Casteel'in gülümsemesi rahattı, ama kaslarında gerginlik hissettim. "Bu bir cevap değil."

"Hayır, değil." Bakışları tekrar bana döndü. "Kolis seninle konuşmak istiyor."

"Kolis siktirip gidebilir," diye cevapladı Casteel.

Kadının kahkahası alçak ve boğuktu. "Ve kocan ve..." Kieran'a bakıp göz kırptı.

— "*sevgili* arkadaşın da sana katılsa çok sevinir."

Boynumun arkasında hafif bir titreme hissettim.

"Ve *sen*." Attes'e doğru başını salladı. "Penellaphe ile sohbet etmeni çok isterdi."

Bakışları tekrar bana döndüğünde titreme sırtımdan aşağıya doğru yayıldı.

"Yarın öğlene kadar vaktin var."

"Yoksa?" diye sordum.

"Yoksa bu şehir ölülerin eline geçecek," dedi güzel, kırmızı dudaklı bir gülümsemeyle. "Ve bu boş bir tehdit değil."

"O kadar güçlü değil." Ona doğru bir adım attım. "Bu kadar uzun süre mezarda kaldıktan ve yeni uyandıktan sonra değil."

"Penellaphe," diye azarladı. Kieran'ın kürkünün altındaki kaslar dalgalandı. "Yüzyıllardır ona iyi bakıldı.

Daha yeni serbest bırakıldı. İkisi arasında büyük bir fark var."

Vücudum bir anda soğudu ve bakışlarım Casteel'e kaydı. Anladığımız şey bu değildi. "Neden buna inanalım ki?"

"İnanmak zorunda değilsiniz." Ellerini birleştirip bir adım geri attı. "Öğlene kadar gelmezseniz, söylediklerimin doğru olup olmadığını anlarsınız."

"Sen ve o bizi aptal sanıyor olmalısınız," diye homurdandı Casteel. "Sohbet etmek için geleceğimize inanıyorsanız."

"Sizin aptal olduğunuzu hiç düşünmedim." Başını eğdi. "Pervasız? İnatçı? Evet. Ama asla aptal değil." Kalın kirpikleri aşağı indi, sonra bana bakarken yukarı kalktı. "Seacliffe Malikanesi'ne geleceksiniz."

Parmaklarım avuç içlerime kıvrıldı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü Seçilmişler, masum insanlarla dolu bir şehrin yok olmasına izin vermezler."

Casteel öne çıkmak istedi, ama Kieran onu engelledi. "Bir Kader orada olacak," diye ekledi. "Konuşmanın konuşmanın... uygun kalmasını sağlamak için. O" —Attes'e başını salladı—"işlerin böyle yürüdüğünü doğrulayabilir."

Ona baktım. Hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi, kendim çıkacağım. Askerleriniz beni Rise'a kadar eşlik edebilir ve ben de ayrılabilirim." Elbisesini hışırdatarak döndü. "Aksi takdirde, gerçek Kral'ın ne kadar güçlü olduğunu görmek için öğlene kadar beklememize gerek kalmayacak."

"Sana ne olacağı neden umurunda olsun ki?" diye sordum. Cevap olarak omzunun üzerinden bir gülümseme gönderdi.

, onu bir kez daha süzdü. Boğazından çıkan şehvetli ses o kadar Isbeth'e özgüydü ki, onu takip edip kafasını tutup kapıdan *geçirmek için tüm gücümü kullanmam* gerekti.

O gittikten sonra, Delano salondan fırlayarak, oyuk boyunca koştu. Birkaç sıra sırayı atlayarak Kieran'ın arkasına indi. Büyük kurt adamın yanından geçerek yanıma geldi.

Kieran'ın daha önce kullandığımız merdivenlere doğru sürünerek ilerlediğini izlerken, Kolis ve taleplerini konuşmamız gerektiğini biliyordum. Odak noktam bu olmalıydı, ama...

Ama yapamadım.

Çünkü varlığımın her parçası, Kolis'in isteğinin ne olduğunu ve bir Kader'in var olduğunu iddia etmesine rağmen ne planladığını biliyordu. *Onlar* bahsedildiği anda anladım. Bana bunu söyleyen *vadentia* değildi. Bu farklı bir tür içgüdüydü.

Bu yüzden, şimdilik, biraz daha az korkunç bir şeye odaklandım. Isbeth.

"Malik," dedi Casteel düz bir sesle. "Artık çıkabilirsin."

Malik'in varlığından haberdar olmamam beni endişelendirmeliydi.

Malik'in varlığından haberdar olmamam beni endişelendirmeliydi. Gözlerimi kırpıştırarak, ayak seslerinin geldiği yöne döndüm

aynı koridordan çıktı.

Üzgünüm, Delano bacaklarıma yaslandı. Gitmek istemiyordu.

Malik, iki sütun arasından çıkarken tedirgin görünüyordu, yüz hatları gergindi. Tanrım, Attes'e çok benziyordu.

"Herkesin düşündüğünü söyleyeceğim," dedi Malik.

"Ne sen ne de Delano basit bir isteği yerine getiremezsiniz, öyle mi?" Casteel kollarını kavuşturdu.

"Onun dışında." İki sıra arasında yürüdü. "Az önce burada olan şey? Gerçekten ona benziyordu."

Nefesimi tuttum.

Casteel başını bana doğru çevirdi. Kulaklarımda yine uğultu duyuyordum. O olamazdı.

"Ya gerçekten Isbeth'tiyse? Ona benziyordu." Bakışlarım kapıya döndü. "Sesi ona benziyordu. Kokusu ona benziyordu."

"Lady Hawley ne dedi?" Malik, Casteel ile benim aramda bakışlarını gezdirdi.

"Artık kimse gerçekten ölmüyor," dedim. Yakındaki duvarlarda hafif bir titreme oldu, aplikler sallandı. "Ciddi olamaz."

"Kolıs onu geri getirmediyse," dedi Casteel, çenesini kasarak. "Bunu yapabilir mi? Toza dönüşmüş birini geri getirebilir mi?"

"O gerçek Ölümün İlk Varlığı." Attes öne çıktı. "Ruh bozulmamış olduğu sürece, bu mümkün."

"Nasıl ama?" Kieran merdivenlerden inerken sordu. Ayakları çıplaktı ama koyu renkli deri pantolonunu giymiş ve tunikasını taşıyordu. Dönüşmeden önce soyunmuş olmalıydı. "Nykto's hala Gölgeleler Diyarı'nı yönetmiyor mu?"

Attes cevap verdi, ama düşüncelerim bir konudan diğerine o kadar hızlı geçiyordu ki dinleyemedim. Tek odaklanabildiğim şey, onun yapmış olma ihtimaliydi.

Hala hayatta olduğu. Her Şeyden sonra, günahlarının bedelini ödemek için sonsuza kadar Abyss'te kalmadığı.

Bunda adalet, lanet olası denge neredeydi?

Duvarlarda bir başka sarsıntı oldu. Attes bana bir bakış attı.

"Seraphena, Kolis'in Abyss'tekileri serbest bıraktığını söyledi," dedi Kieran.

Ayaklarımın altındaki zemin hafifçe sallandı, Delano  n pençesini kaldırdı.

"O yaratıklardan bahsetti. İnsanlardan değil," dedi Casteel, dikkatini bana vererek. "Isbeth'in serbest bırakıldığını bilmez miydi?"

Öyle düŐünülürdü, ama... Seraphena da yeni uyanmıştı ve ellerinde çok iş vardı.

Bu imkansız değildi.

Ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

 z   ağırdım. Hava hafifçe çatırdadı ve tısladı.

"Poppy!" Kieran bana doğru atıldı.

Casteel daha hızlıydı ve kolumu sıkıca kavradı. Gözlerim onun gözlerine kaydı.

Ne yapıyorsun? diye sordu *notam* aracılığıyla.

Esans sıcak bir Şekilde nabız gibi atıyor, tıslama sesi artarken cildime baskı uyguluyordu. Odada gümüş rengi bir ışık parladı, yanık hava kokusu hücreyi doldurdu.

Onun olup olmadığını görmem lazım, dedim ona. Eğer oysa, Kolis'i öldürdükten sonra onu da öldüreceğim. Yine.

Bana doğru adım atıp yanağımı kavradığında "Sakinleşmelisin." "Sakinim."

Başını hafifçe eğdi, kaşları kalktı.

"Pensdurth'a gitmeyeceğim," dedim ona. "Iliseeum'a gideceğim."

BÖLÜM 52

POPPY

Kieran'ın kaşları birleşti, sonra düzeldi. "Nyktos."

"Nyktos, ruhunun hâlâ Abyss'te olup olmadığını bilmek zorunda." Attes'e döndüm. "Değil mi?"

Attes başını salladı.

Arkamı döndüm. "Oraya gölge adımla gidebiliriz." Kieran gerildi.

"Sadece geçmek..."

"Bu konuyu tekrar konuşmayacağız," dedi Kieran.

İç geçirdim ve dikkatimi tekrar Casteel'e verdim. "Fazla vaktimiz yok ve bunu Kolis ile konuşmamız gerekiyor. Ama..."

"Haklısın," diye Attes sözünü kesti. "Fazla vaktimiz yok ve elimizdeki zamanı buna harcamamız gerektiğinden emin değilim."

"Kimse senin fikrini sormamış olması iyi oldu," diye cevapladı Casteel, başparmağıyla yanağımı okşayarak. Başını eğip, dudaklarını alnıma değdirdi. "Hadi yapalım."

Attes arkamda bir şeyler mırıldanırken dudaklarım gevşedi. Anlamıştı ve rahatlamam anında oldu. Neredeyse, neredeyse midemdeki korku düğümünü çözdü.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Kieran. "Iliseum'a gölge adımla mı?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Kıtalar'a gölge adımıyla gidebiliyorsam, neden olmasın?"

"Kıtalar mı?" diye sordu Attes.

"Bunu sana sonra anlatmam gerekecek."

"Senin onlarla gideceğini varsayıyorum, bu yüzden ben bu ikisiyle burada kalacağım," dedi Kieran Attes'e.

"Neden olmasın ki?" Attes iç geçirdi.

"Eminim tek nedeni budur," dedim Kieran'a. Başını eğdi, bakışları donuklaştı.

Gülümsemeyi zor tutarak geri adım attım, hala gülümseyebildiğime biraz şaşırmıştım. "Hazır mısınız?"

Cas başını salladı.

Onlardan uzaklaştım ve zihnimde Nyktos'un görüntüsünü tutarken, alemleri açmak için özü çağırdım. Hava enerjiyle doldu ve düzensiz bir ether çemberi belirdi, çatırdayarak ve kıvılcımlar saçarak boyutunu iki katına çıkardı. Gümüş ışık titreşti ve sonra küçüldü.

Kaşlarım çatıldı. Özü bir kez daha çağırdım. Aynı şey tekrar oldu, bu sefer daha çok oval bir şekil aldı, sadece yaklaşık otuz santim genişliğinde ve üstte ve altta daralmıştı.

"İşe yaramıyor galiba," dedi Kieran.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım ve irademle daha fazla bastırdım.

Yırtık boyum kadar uzadı ve Delano'nun sallanan kuyruğunun bacağıma çarptığını hissettim. "Sonunda..."

Keskin bir patlama duydum ve ışık, taht ve Tapınak kapılarına doğru parlak gümüş bir dalga halinde dışarıya doğru yayıldı.

Yırtık hala açılmamıştı.

"Böyle olması mı gerekiyor?" diye sordu Malik.

"Hayır." Ellerimi belime koydum. "Ne oluyor...?"

"Ben deneyeyim." Casteel öne çıktı, Attes kollarını kavuşturunca çenesi

Attes kollarını kavuştururken çenesini indirdi.

Onun içindeki özün yükseldiğini ve iradesinin baskısını hissettim. Önümdeki yırtık birkaç santim daha genişledi.

Eğer

onu açmayı başarırsa...

Gümüş ışık, açıklığın ortası parıldarken titreşti. Sandal ağacı kokusu yayıldı.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandım, gözlerimi onun kendini beğenmiş gülümsemesine dikerek.

O göz kırptı. "Görünüşe göre ben daha özelim..."

"Uh, millet?" dedi Malik, geri adım atarak eğilip Delano'nun kürkünden bir avuç dolusu tuttu. "Açılmıyor galiba."

Eski, anlaşılmaz bir gücün ani farkındalığı üzerimize çöktü ve başlarımızı gözyaşına doğru çevirdi.

"Sanırım bir şey geliyor," dedi Kieran, elini kısa kılıcının normalde bağlı olduğu yere götürürken, Malik Delano'yu geri çekmeye devam etti.

Casteel, açıklık titreşirken kolunu önüme uzattı ve...

Delano, bir kafa ortaya çıktığında çığlık attı.

Altın kahverengi saçlı ve evet, omuzları olan gerçek bir kafa yırtıkta belirdi.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandı Attes. Kafa kalktı ve ben hemen yüksek, köşeli elmacık kemiklerini, köşeleri belirgin bir şekilde yukarı doğru kıvrılan kedi gibi gözleri ve yüzünün yanlarındaki yanık sienna izlerini hemen tanıdım.

"Thorne?" diye haykırdım.

Mavi, yeşil ve kahverenginin bir kaleydoskopu gibi olan gözler, yırtığın gümüş ışığı parıldayıp titrerken benimkilerle buluştu. "Merhaba, Penellaphe."

"Merhaba." Casteel'e gerginlik yayılırken, kelimeyi uzatarak söyledim. "Uh..." Bir nedenden dolayı onu tanıtmam gerektiğini hissederek başımı salladım. "Bu Casteel. Ve..."

"Ve Kieran," diye bitirdi Thorne. Kieran'ın yüz hatları gerildi. "Kurt adamı başından tutan adam..."

Bir dakika. Ne? Arkama baktım ve... evet, Malik, hırlayan Delano'yu başından tutmuştu.

"Malik. Ve çok dostça olmayan, tüylü top Delano," diye devam etti. Kaşlarım havaya kalktı. "Ve sen." Primal'a daralmış gözlerle baktı. "Senin burada olduğunu görmemiş gibi davranacağım."

Attes kollarını kavuşturdu. "Bana uyar."

Thorne başını dikleştirdi. "Yani, herkesi tanıyorum."

"Elbette tanıyorsun." Onun varlığı ve sanki sadece başı ve omuzları varmış gibi görünmesi beni tedirgin etti.

ve sanki sadece başı ve omuzları varmış gibi görünmesinden rahatsız oldum. Hızla Cas ve Kieran'a baktım. "Bu sana bahsettiğim Kaderlerden biri." Ağırlığımı değiştirdim. "Ne... ne yapıyorsun Thorne?"

"Bence bunu sana sormam gerek."

"Ben... alemi açmaya çalışıyordum."

"Biliyorum." Thorne'un bakışları Kieran'ın üzerinden Casteel'e kaydı.

"Tamam mı?" dedim.

"Yapamazsın."

"Neden?"

Gözleri Casteel'e sabitlenmiş halde, gözlerindeki çalkantılı renklerin arasında eather iplikleri çırpınıyordu. "Çünkü."

Sabrim azaldı. "Buna bir şey ekleyecek misin?"

"Hayır."

Derin bir nefes aldım, ama işe yaramadı. "Neden?"

Thorne'un dudakları seğirdi. "Çünkü."

"Aman Tanrım." Kieran'ın daralmış bakışları Casteel ve Thorne arasında gidip gelirken, iki parmağımı alnımın ortasına bastırdım. "Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktimiz yok. Nyktos'la konuşmamız gerek."

"Biliyorum."

Bir adım öne çıktım. "*Peki?* Bunu engelleme için bir neden var mı?"

"Evet."

"Lanet olsun," diye bağırdım ve Casteel'in eli tunikamın arkasını yakaladı, daha fazla yaklaşmamı engelledi. "Şu anda bir sorunun mu var?"

Attes öfkeyle güldü.

"Bende *her zaman* bir sorun vardır. Ben... işlevsiz olabilirim." Işığın parıltısı onun... köşeli yanaklarında dans etti. "Ama şu anda sorun, iki *Deminyen* Primals'ın Iliseeum'a girmeye çalıştığı gerçeği. Bu olamaz."

"Neden olmasın?" diye sordum. "Daha önce oradaydım."

"Sen bir Kader tarafından getirildin," diye cevapladı, dudaklarının diğer tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Sen davet edilmiştin."

"Davet edilmem mi gerekiyor?" "Aslında hayır."

"Aman Tanrım!" Casteel beni daha da geriye doğru çekince ellerim yumruk oldu. "Benim..."

"Bilincinde ve tek parça halinde kalmak mı istiyorsun?" diye sordu Thorne.

"Bu ne biçim bir soru?" diye sordu Casteel, sesi alçak ve karanlıktı.

"Geçerli bir soru." Thorne'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Çünkü ben müdahale etmeseydim, ikiniz de Arae'nin koyduğu koruma kalkanlarının gücüyle vurulacaktınız.

Ve bu... acı verici olurdu."

Kieran'a temkinli bir bakış atarken kalbim ağır bir şekilde attı. "Neden var...?" Isbeth olabilecek şey ne demişti? Kolis'in meşgul olduğunu. "Kolis'i dışarıda tutuyorsun."

"Şu anda Iliseeum tek yönlü bir alem. Ayrılabilirsin, ama girmek için ya Kraliçe olman ya da Iliseeum'da doğmuş olman gerekiyor. Bu da demek oluyor ki, sadece o" —çenesini Attes'e doğru salladı—"ki onu göremiyorum, geri dönebilir."

"Bir nedeni var mı?" diye sordu Kieran. "Kolis başka bir şey mi yaptı?"

"O her zaman bir şeyler yapar." Bir an geçti. "O, kimsenin istemediği bir ziyareti gerçekleştirmeye çalışıyor. Korumaları kaldırırsak, içeri girecek ve bu kötü olur."

"Tamam." Nefesimi verdim, zihnim hızla çalışıyordu. "O zaman Nyktos ile konuşabilir misin...?"

"Hayır."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü... bu müdahale olarak kabul edilir." Ağzım açık kaldı.

Attes başını geriye eğdi ve içini çekti. "Onlardan nefret ediyorum."

"Peki," diye başladım, "Iliseeum'u Kolis'ten korumak için bir koruma büyüü yapmak neden müdahale olarak görülmüyor?"

"*Bu iyi bir soru.*" Başını hafifçe eğdi ve çenesinin üzerindeki iz titredi. "Ama koruma Iliseeum'u korumak için konulmadı."

Kieran'ın kaşları daha da çatıldı. "O zaman neden?"

Bu farkındalık, kıvılcımla tutuşan çıra gibi beni vurdu ve ateşli bir öfke uyandırdı. "Sizi korumak için kuruldu."

"Doğru."

"İnanılmaz," diye homurdandım, Casteel beni tekrar geri çekince. "Aslında, tamamen inanılır. Bu Lirian'ın aptalca fikri miydi?"

Thorne, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir sesle güldü.

Bunu evet olarak kabul ettim. "Öyleyse, bu Isbeth'in ruhunun Abyss'te olup olmadığını bana söyleyemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Doğru tahmin ettin."

Burun deliklerim genişledi. "Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısınız?"

"Var."

"En azından kendinin farkındasın." Sanırım bu özelliği korkak ve bencil olmaya ekleyebilirim.

"Çoğunlukla," diye cevapladı. "Bu arada, koruma kalkanları sadece bizim korkak ve bencil olmamızdan dolayı değil. Kraliçe de tehlikede."

Nefesim kesildi. Onların zihin okuma yeteneği olmadığına inanamadım. "Ne?"

"Yapmaması gereken bir şey yaptı."

Onu, sanki sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca baktım. "Ve o şey..."

"Şşş," dedi ve kaşlarım havaya kalktı. "Boş ver, Lirian'ın... *aptal sesini* duydum sandım."

Ether'i aşağı ittim. "Ona zarar verdin mi?"

"Hiçbir şey yapmadım," diye cevapladı. "Ve hayır, ona zarar verilmedi. Sadece... zaman aşımı var."

"Ceza mı?" Attes fısıldayarak tekrarladı ve sonra güldü. "Eminim iyi gitmiştir."

"Oh, kesinlikle Nyktos'u neredeyse yere sermek zorunda kalmadım."

Gözlerimi kırptım. "Ne yapmış olabilir ki?" diye sordum.

"Bilmek istiyorsan, ona sormalısın."

"Nasıl *olur da*" — çığlığım altın duvarlar arasında yankılandı

— "Iliseeum'a giremediğim halde bunu nasıl yapacağım?" "Bu gerçekten iyi bir soru," dedi Thorne.

Keskin bir nefes aldım. Thorne'u yakalayıp muhtemelen pişman olacağım bir şey yapmadan önce yüzümü çevirmem gerekiyordu. Bu inanılmazdı — hepsi. Bilmem gereken şeye cevap yoktu ve Arae'lerin ne kadar korkak ve bencil olduklarının kanıtı vardı. Seraphena'nın bir şey yüzünden başının belada olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile

"Bana kızma," dedi Thorne. "Kuralları ben koymuyorum."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Aslında, sen yapıyorsun!" "Oh, evet. Yapıyorum." Bir duraklama. "Bir nevi."

Ne kadar derin nefes alsam da sakinleşemedim. "Hâlâ burada olmanın bir nedeni var mı?"

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye sordu Casteel.

Ne?

Hemen arkama döndüm, Casteel'in yüzünde gölgeler belirdeğinde vücudum gerildi, neredeyse Thorne'unkilerle aynı şekilde

ve aynı şekilde ortaya çıktı.

Fate'in gülümsemesi yayıldı. Bu çarpıcı ve gerçekten ürpertici bir gülümsemeydi. O da tüm bu süre boyunca Casteel'e bakıyordu. "Beğenmeliyim."

Bu ne biçim bir cevap?

"Bana bakıp durmanın bir nedeni var mı?" diye sordu Casteel. "Gözünü kırpmadan? Bir kez bile?"

Thorne gözünü *kırpmamıştı*.

"Evet," diye cevapladı Thorne, sonra nihayet gözlerini kırptı ve Casteel'den başka yere baktı. "Sana Poppy diyebilir miyim?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Kesinlikle olmaz." Gülümsemesi kayboldu. "Belki bir dahaki sefere." "Bir dahaki sefer asla olmayacak."

"Bundan o kadar emin olma, Penellaphe."

Onun bir Kader olduğunu düşünerek, tartışmaktan zorlukla kendimi alıkoydum. "Artık gidebilirsin."

"Kaba," diye cevapladı derin, boğuk bir kahkaha atarak. "Koruma kalkanını aşabileceğini sanma." Mizahı bir anda kayboldu. "Başaramayacaksın. Kendini inciteceksin."

Ona öfkeyle bakarak kollarımı kavuşturdum.

Thorne'un bakışları Casteel'e, sonra da Attes'e kaydı. "Sessiz kalsan iyi olur."

Attes gözlerini devirdi.

Thorne'un gülümsemesi, dikkatini bana çevirdiğinde bir kademe daha arttı. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere."

"Umarım bir daha olmaz..."

Thorne ortadan kayboldu ve arkasında sadece yanık ozon kokusu kaldı.

Malik, Delano'yu bıraktı. Kurt adam dönüp ona saldırdı. Malik gözlerini kısarak, "Bir dahaki sefere, seni bir Kader tarafından yok edilmesine izin vereceğim," dedi.

Delano homurdandı ve sonra bana doğru atladı. Onu okşamak için eğildim.

"Ee," dedi Kieran, bize dönerek. "*Bu bir Kader mi?*"

"Maalesef," dedi Attes. "Ve hepsi de farklı derecelerde *kader*."

Başımı ona doğru çevirdim. "Kaç tane olduklarını biliyor musun

? O ahmak Holland ve Lirian ile tanıştım." "Aydun da var," dedi Casteel.

"Ben iki tane daha biliyorum." Attes kaşlarını çatı.

"Neden?"

Sinirli bir nefes verdim. "Alemlere son gelmeden önce kaç tanesinin ölebileceğini bilmem gerek."

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı Malik, Attes yavaşça bana dönerken.

"Umalım da öyle olsun," dedi Casteel, sesinde küçümsemeyle, gözlerinde gölgeli bir ışıltı parıldarken, "krallıklar ikisini kaybetmeyi göze alabilirse."

"Biri bize ihanet etti," dedi Casteel, parmaklarıyla kan taşı bıçağını boş boş çevirerek, kalabalık Solar'a duyurdu. "Ve bu, Pensdurth ile ilgili planlarımızı tartışırken odada bulunan biri olmalı."

Thorne ile olan olaydan kısa bir süre sonra Solar'a dönmüştük. Valyn, Hisa ve Attes'in de katılımıyla Gölge Konseyi toplanmıştı. Perry, babasının yanında olduğu için yoktu, ayrıca resmi olmayan üyeler Tawny ve Reaver de yoktu. Casteel'in babası ve Kraliyet Muhafızları Komutanı, Casteel, Kieran ve benim şüpheyi yer bırakmayacak şekilde güveneabileceğimiz tek iki kişiydi.

"Isbeth kılığına giren şeyin doğruyu söylediğinden emin miyiz?" Valyn, Kieran'ın diğer tarafında Casteel'in karşısında oturduğu yerden sordu. "Sadece bilgili bir tahmin de olabilir."

"Olabilir," diye cevapladı Kieran, sandalyesinde kıpırdanarak. "Ama buna, Isbeth'in -gerçek Isbeth'in- Oak Ambler ile ilgili planlarımızdan haberdar olduğunu da ekleyin, o zaman onun iki kez doğru tahminde bulunma ihtimali azalır."

Casteel'in dikkati kardeşine kaydı. "Kan Tacı ile birlikte çalışmış olabilecek birini tanıyor muydun?"

Malik başını salladı. "Eğer biri Isbeth'e Oak Ambler'a beklenenden erken varacağınızı söylemişse, o bunu hiç belli etmedi." Yarı kapalı eli masayı sessizce vurdu. "Bunu daha önce de söyledim, ama o planlarını hiç açığa vurmazdı — bana tam olarak güvenmediği için mi, yoksa sadece istemediği için mi, bilmiyorum. Danıştığı tek kişi Callum'du."

Revenant'ın adının geçmesiyle yavaşça nefes verdim.

Benim...

kardeşim. Hayır. Bu doğru gelmiyordu.

Vonetta öne eğildiğinde, birkaç sıkı örgü saçları yanağına düştü. "Bu hainin kim olabileceğini üç kişi düşünebiliyorum." Kış mavisî gözleri benimkilerle buluştu. "Ve eminim sen de aynısını düşünebilirsin."

"Murin, Gayla ve Aylard," dedim.

"Onlardan biri olmalı," dedi, masanın etrafına bakarak. Emil ve Naill başlarını salladılar. "Muhtemelen birden fazla."

Valyn, Hisa ile bakışarak küfretti. "Adını saydığın üçünün... başa çıkması zor olduğunu biliyorum."

"Zor mu?" diye homurdandı Vonetta.

"Ama onlar sadece Kan Tacı ile değil, aynı zamanda Kolis ile de çalışıyorlar," dedi, iki parmağını alnında gezdirerek. "Bu, siyasetin ötesine geçen bir tür ihanet."

"Bence şu anda Kan Tacı ile Kolis'in aynı şey olduğunu varsayabiliriz. Ama Alastir da Kan Tacı ile komplo kuruyordu," diye hatırlattı Casteel, öne eğilip su sürahisini eline alırken. "Bunu Atlantia'nın çıkarları için en iyisi olduğuna inandığı için yaptı."

" Benim bardağımı doldurdu, sonra geriye yaslandı ve bir kez daha hançeri zahmetsiz bir hassasiyetle döndürdü.

"Bu kişinin de aynı şeye inandığı mümkün."

"Alastir Görünmezler'e aitti, ama bunu söyleyerek onun eylemlerini mazur göstermeye çalışmıyorum." Valyn elini indirdi. "Sadece orada önemli bir geçmiş olduğunu belirtmek istedim."

"Bu kişiyle bir geçmişi olmadığını kim söyleyebilir?" diye karşılık verdi Kieran. "Ne zamandır Kanlı Taç'a bilgi sızdırdıklarını bilmiyoruz."

"Onlardan herhangi birinin sorumlu olduğunu düşünmek zor.

Aylard bile," dedi Hisa, toplantı başladığından beri ilk kez konuşarak. "Ama sana yemin ederim." Çelik gibi bakışları benimkilerle, sonra da Casteel'inkilerle buluştu. "Kim olduğunu bulacağım."

"Yardımcı olmak isterim," dedi Vonetta. Hisa başını salladı.

Şiddet vaat eden sıkı bir gülümsemeye Vonetta arkasına yaslandı ve dirseklerini koltuğun kollarına dayadı. Diğer tarafında Emil, tamamen farklı bir şey ifade eden bir gülümsemeye ona baktı.

Muhtemelen bakışlarımı hisseden Emil, gözlerini bana çevirdi. Kaşlarımı kaldırdım. Hemen öne döndü. Karşısında duran Naill sırtı.

"Aranızdaki haini bulmak önemli," dedi Attes. O da şimdiye kadar sessiz kalanlardan biriydi. "Ama daha acil bir sorun var."

Bardağa uzanırken göğsüm sıkıştı. "Haklı. Kolis benim gelmemi istedi." Bir yudum aldım. "Yarın öğlene kadar onun huzuruna çıkmam gerekiyor, yoksa Carsodonia'ya saldıracak."

Masa mezar sessizliğine büründü.

Naill ilk olarak bu durumu bozdu. "Hangi orduyla? Onun toplayabileceği herhangi bir güçten sayıca üstünüz."

"Onun iki yüzden fazla tanrısı var," diye hatırlattım.

"Ve bizim ise üç tane... her neyseniz," diye karşılık verdi Emil

karşı çıktı, altın rengi gözleri öfkeyle parladı. "Ve bir İlkel

Var. O iki yüz sikik tanrıyı siktir et."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Kolis'in bir orduya ya da iki yüz sikik tanrıya ihtiyacı olmaz," diye araya girdi Attes. "Eğer o Isbeth—ya da her kimse—doğruyu söylüyorsa."

"Ne gerçeği?" diye sordu Vonetta.

"Kolis'in daha önce inandığımız kadar zayıf olmadığı," dedim. "Yüzlerce yıldır beslendiği."

"Beslendiği şey..." Vonetta sözünü yarım bıraktı, gerginlik ağzını kapattı.

Oak Ambler'daki Tapınağın altındaki çukuru düşündüğünü biliyordum: çoğu küçük olan kemikler. Kurumuş kan. Yüzlerce yıllık Ayinler ve kim bilir kaç masum ölümlü ortadan kaybolmuştu...

"Kolis, zayıflamak yerine bir durgunluk halinde olabilir," diye devam etti Attes. "Tam gücünde ya da ona çok yakın bir durumda olabilir."

"Öyleyse neden şimdiye kadar saldırmadı?" Malik, her zamanki kambur duruşundan çıkıp öne doğru eğilerek sordu.

"Bu Kolis'in tarzı değil," diye cevapladı Attes ve bakışlarım onun eline kaydı. Parmağı, başparmağı, bardağını tıkladıyordu ve Casteel'in elinde hançer olmasaydı, muhtemelen aynı şeyi yapardı. "O tamamen gösteriş meraklısıdır. Kendi zararına olsa bile."

"Seninle görüşerek ne kazanmayı umuyor olabilir?" diye sordu Vonetta. "Barış için pazarlık yapmayacağımızı biliyor olmalı."

"O bunu istemiyor," dedim hemen. "O, Yaşam ve Ölümün İlk Efendisi olmak istiyor." Üç çift gözün üzerimde olduğunu fark ederek boğazımı temizledim. Tamamen dürüst davranmıyordum. Ve bildiğim kadarıyla Kolis hala bunu istiyor olabilirdi. Kimsenin Sotoria'yı bilmesi gerekmiyordu. En azından, bu şekilde değil. Bu gerçeğin ortaya çıkacağı soruları

ve Şu anda bunların hiçbirini derinlemesine araştırmaya vaktim yoktu.

Gözlerimi bardağımdan kaldırıp Delano'nun gözlerine baktım. Emil'in diğeri yanında sessizce oturuyordu. Gözlerindeki bakış... Acaba biliyor muydu? Bir Şey duymuş muydu?

"Öyleyse," dedi Naill yavaşça. "Bu bir tuzak gibi görünüyor."

"Normalde bu söze katılırdım." Attes kumral saçlarının arasından başını kaldırdı. "Ancak, bir Kader'in hazır bulunmasını istedi."

"Ne... *Kader* mi?" diye haykırdı Emil.

"Bu yaygın bir uygulamadır - ya da benim zamanımda öyleydi - iki veya daha fazla Primals arasında bir toplantı yapıldığında ve işlerin ters gidebileceğı veya anlaşmaların yerine getirilmeyeceğı endişesi olduğunda," diye açıkladı Attes. "Toplantıyı talep eden kişi, toplantıyı denetlemek için bir Fate çağırırdı. Normalde, Fate diğeri Primal'a mesajı ileten kişi olurdu."

Casteel, hançeri parmakları arasında oynatırken bakışlarını Primal'a çevirdi. "Normalde mi? O zaman bir Kader'in toplantı çağırısını iletmemesi anormal kabul edilir mi?"

"Anormal, evet, ama duyulmamış bir Şey değıl." Attes, Casteel'e bir bakış attı, gözleri hançere düştü. "Her Şey Kadere bağılı."

"Ve ne kadar tembel olduklarına?" diye önerdim.

Valyn içkisini öksürerek içti, gözleri bana doğru büyüdü. Hisa ve Naill de bana aynı şekilde bakıyordu.

"Aynen öyle," dedi Attes hafif bir gülümsemeyle. Hepsi şaşkın gözlerle ona baktılar.

"Eğeri bir tanesiyle karşılaşmış ve iki saniye boyunca onun yanında bulunmuş olsaydınız, anlardınız," dedim.

"Buna katılıyorum," diye mırıldandı Delano. "Onlar... beklendiğı gibi değıller."

Vonetta öne doğru sıçradı, Delano'ya dönerek saç örgüleri sallandı. "Kaderinle mi karşılaştın?"

"Biraz önce." Delano'nun bakışları aramızda gidip geldi.
"Sana sonra anlatacağım."

"Anlamıyorum," dedi Malik. "Kolis Yaşam ve Ölümün İlkeli olmak istiyorsa, bunun için..." Bakışları Casteel'e kaydı, elindeki hançer hareketsiz kaldı. "İşlerin ters gitmesi gerekir. En azından Penellaphe için," diye ekledi.

"Poppy," diye düzelttim.

"Peki, Kolis ne yapabileceğini düşünüyor? Seni buna ikna etmek mi?"

"Kolis'in ne düşündüğünü bilmiyorum," diye cevapladım. Ve tanrılar adına, bu doğrudu.

Malik bana baktı, sonra kardeşine döndü. "Bu durum hoşuma gitmiyor."

Casteel cevap vermedi, muhtemelen gereksiz olduğu için. Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyorduk.

"Tekrar söylüyorum, Kolis endişe ve korku yaratan bir gösteri yapmayı sever," dedi Attes. "Reddedileceğini bildiği bir şey isterken böyle bir şey yapması ilk kez olmuyor."

"O... çok hoş birine benziyor," diye mırıldandı Vonetta.

"İşler ters giderse Kader orada olur demiştin,"

Kieran sözünü kesti. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Normalde kimse zarar görmez ya da daha kötüsü olmaz demek," diye cevapladı Attes.

"Normalde mi?" diye tekrarladı Casteel, bakışları parmak eklemlerinin üzerinde dönen bıçağa sabitlenmiş halde.

Attes iç geçirdi. "Evet, normalde. Bu durumda kuralların nasıl uygulandığını bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, parmaklarımı gevşekçe birbirine kenetleyerek.

Attes'in bakışları kısa bir süre benimkilerle buluştu. "Sen bir Mahkeme'nin Primal'ı değilsin ve bunun durumu değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyorum."

Kieran'ın bakışları benimkilere kaydı, işareti düşüncelerime dokundu. Vадentia'n *sessiz mi?*

Maalesef, diye cevap verdim. Eğer bu kuralları değiştiriyorsa, Kader'in sağladığı koruma ne olursa olsun önemsiz hale gelir.

Ama o zaman neden birini çağırırsın ki? Ne anlamı olur ki? Tanrılar, umarım Lirian'dır.

"Poppy çağırılan tek kişi değildi," dedi Casteel. "Kieran ve benim de gelmemiz istendi."

Valyn hareketsiz kaldı. "Üçünüz de—Kral, Kraliçe ve Kraliyet Danışmanı?"

"Aslında," diye başladı Attes, "öyle söylenmedi." Kılıç dönmeyi bıraktı ve Casteel'in bakışları

"Ben oradaydım."

"O zaman ne söylendiğini biliyorsun. Penellaphe çağrıldı."

"Poppy," diye düzelttim, bu sefer iç çekerek.

"Ve?" dedi Kieran.

"Ve senin ve onun varlığınız da eklendi," dedi Attes. "Sözler, senin de ona katılman onu çok mutlu ederdi şeklindeydi. Bu doğrudan bir davet değil."

"Tekrarlamak istemem ama..." Casteel durakladı. "Ve?"

"Bu, Kader'in varlığının geçerli olması gereken kuralların hiçbirinin garanti etmesi gereken hiçbir kuralın ne sana ne de ona uygulanacağı anlamına geliyor," dedi Attes. "Çünkü ikiniz çağırılmadınız. O çağrıldı."

Derin bir nefes aldım.

"*Ve?*" Casteel, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsedi. "Şu anda söyleyebileceğin tek kelime bu mu?" Attes

diye tersledi.

"Kullanabileceğim bir sürü kelime var, ama hepsi boşa gider," diye cevapladı Casteel. "Bu korumaların - Poppy'ye de uygulanacağından emin olmadığın korumaların - bizi koruyup korumadığı önemli değil."

"Gidiyoruz," diye bitirdi Kieran.

Parmaklarım birbirine dolanırken her kasımda gerginlik hissettim. Hiçbir koruma... Tanrım, bu

Kolis onların katılmasını çok istediğini söylediği anda bildiğim şeyin teyidi değil miydi?

"Casteel," diye başladı babası.

"Duymak istemiyorum." Casteel bıçağı tekrar çevirmeye başladı.

"Duymak istemediğini biliyorum." Babası ikna olmamıştı. Gözlerim Attes'inkilerle buluştu. "Ama hiçbir durumda en yüksek rütbeli üç üye böyle bir toplantıya katılmamalı."

"Üçümüz Kemik Tapınağı'ndaki savaşta oradaydık," diye işaret etti Casteel.

"O farklı," dedi Valyn, sesi sakın.

"Öyle mi?" diye sordu Kieran. "Çünkü bu mantıklı değil." Valyn'in şakağında bir kas seğirdi.

"Ayrıca," dedi Casteel, hafifçe kamburunu çıkararak. "Krallık rehberlikten mahrum kalmaz. Vonetta burada."

Vonetta'nın bakışları üçümüz arasında gidip geldi. Konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu ama bir kez daha düşündü.

Valyn derin bir nefes aldı. "Bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

"İstediğin kadar tavsiye et." Kalın kirpiklerini kaldırarak babasına uyarıcı bir bakış attı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Hayır."

Masa yine sessizliğe büründü.

Sonra Casteel başını çevirdi. "Ne?"

"Hayır dedim." Sesimi yükselttim. "Eğer ikiniz benimle gelerseniz, buradan ayrılamazsınız."

Hançer iki parmağının arasında durdu.

Gitmemelerinin tek nedeni bu değildi, ama ana neden buydu. Kolis'e yakınlaşmam gerektiğini biliyordum. Bu, Seraphena'nın söylediklerine rağmen, onun... arzularına bir dereceye kadar uymak anlamına geliyordu. Ve ikisi de oradayken bu asla gerçekleşmezdi.

Kieran öne eğildi. "Poppy..."

"Onun bu şekilde çağrı yapmasının başka bir nedeni olamaz."

"Korumanın bize de uzanıp uzanmayacağını önemi olmadığını az önce açıkça belirttim," diye cevapladı Casteel, ses tonu düz.

"Biliyorum, ama..." Attes'e baktım. "Onları korumak için Kolis'e karşı bir hamle yaparsam ne olur?"

"Sen... zaman aşımına uğrayacaksın," diye cevapladı. "Zaman aşımı mı?" Emil fısıldayarak tekrarladı.

Burnumdan nefes aldım. "Yani, o ikinize zarar verebilir ve ben müdahale edersem cezalandırılırım... ama müdahale edeceğim."

"Bize zarar verme şansı olmayacak," dedi Casteel.

Ona baktım. "Sanırım dinlemiyorsun..." "Dinliyorum," diye sözümü kesti. "Bu kurallar bizi korumuyorsa, bize de uygulanmaz."

Bakışlarım Attes'e kaydı.

O başını salladı. "O haklı."

"Bu yine de durumu değiştirmez," dedim, parmaklarımı çözerek. "Kolis'i iyi tanımıyorum, ama yeterince biliyorum. Sizi kışkırtacak... ikinizi de."

"Öyle olacak," diye onayladı Attes.

"Ve o, senin tepki vereceğin şeyler söyleyecek..." Dudaklarımı sıkıştırarak, oturmaya dayanamayıp ayağa kalktım. "Senin tepki vereceğin şeyler söyleyecek."

Casteel, sandalyenin arkasına geçerken beni izledi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence biliyorsunuz, ikiniz de." Sessizleşen Kieran'a baktım. "Ama onu duyduğunuzda durumun tamamen farklı olacağını da düşünüyorum."

"Onu ne zaman dinledin?" diye sordu Vonetta.

"Sen... gerçekten uyanmadan önce mi?" diye sordu Delano, Vonetta'nın şaşkın bakışlarını üzerine çekerek.

"Hayır." Sertçe nefes verdim. "Uzun bir hikaye. Size daha sonra anlatmam gerekecek. Ama inanın bana, o sizi kışkırtacak şeyler söyleyecek."

"

"Onlara sana güvenmelerini istemek yerine," dedi Casteel alçak sesle, "bizim sakın kalacağımıza güvenmeye ne dersin?"

"Size güveniyorum, ama..."

"Bu cümlelerin ardından '*ama*' olmamalı," diye sözünü kesti.

Sandalyenin arkasını kavradım. "Anlamıyorsun, Cas."

"Anlamıyorum," diye ekledi Malik. "Evet, yine. Ama neden onların orada olmasını istemiyorsun? Neden yalnız gitmek için tartışıyorsun?"

"O yalnız olmayacak," dedi Attes. "Ben de onunla gideceğim." Casteel'in çenesindeki kaslar gerildi.

"Buna izin verilir mi?" diye sordu Malik.

"Onun yalnız gitmesi istenmedi."

Malik'in bakışları aramızda gidip geldi. "Bu bana hala akıllıca gelmiyor."

"Kolis'in saçmalıklarını dinlemek için oraya gitmiyorum." Dönüp kürsüden indim. "Onu öldüreceğim."

Naill sandalyesinde dönerek bana baktı. "Bu kurallara doğrudan aykırı olmaz mı?"

"Mesele de bu." Onlardan biri. "Kader beni... bir süreliğine uzaklaştırır." Yürüyüşe başladığımda tunikimin kenarları dizlerime çarptı. "Bunu atlatırım, değil mi?"

Attes dönmedi. "Sen gerçek bir Yaşam ve Ölüm İlkelisin. Kaderin seni öldürüp öldüremeyeceğini bile bilmiyorum. En azından, tek başına öldüremez."

Oh.

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Ama muhtemelen bir süreliğine durgunluğa gireceksin," diye bitirdi.

Oturduğum yerden keskin bir eather yükselişi geldi, hem buz gibi hem de sıcaktı.

"Bu konuşmanın bir anlamı yok," dedi Casteel.

"Kader beni staz durumuna sokmaya karar verdiği anda ne yapardın?" diye sırtına doğru seslendim. "Buna izin verir miydin?"

Casteel cevap vermedi.

Kieran'a baktım. "Ya sen?"

Bana neredeyse çaresiz bir bakışla baktı. "Poppy..."

"İkiniz de buna izin vermezsiniz," diye sözünü kestim.

"İkinizi de öldürebileceklerini bilmiyorum, ama onlara saldıracağınızı biliyorum. Ve ben buna izin veremem, izin vermeyeceğim."

"İzin vermez misin?" Casteel'in sesi yumuşaktı.

"Evet. Reddediyorum." Sütunların arasından bir kez daha geçtim. "Orada gerçek Ölümün İlkeli'sini öldürürken sana ne olacağı, endişelenmem gereken son şey."

"Ya Kader yoksa?" diye karşılık verdi Casteel. "Ya bu sadece bir tuzaksa?"

Midem düğümlendi. "Bu... mümkün. Ama o beni öldürmez."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu Vonetta.

"Çünkü söyleyebilirim. Biliyorum." Göğsümde bir titreşim hissederken ilerlemeye devam ettim. "Benim yapmam gereken..."

"Sonra mı açıklayacağım?" Delano kaşlarını kaldırarak cümleyi tamamladı. "Evet. Sonra. O pislikle işim bittikten sonra," dedim.

Emil kaşlarını çatarak öne eğildi. "Sizler Birleşme'yi yaptınız, değil mi?"

Derin bir nefes aldım, Casteel'in babası varken bu konunun açılmamasını dilerdim. "Evet," dedim, Valyn'e bakmayı reddederek.

"O zaman Kolis onlardan birine saldırırsa bile..."

"Kolis'in eliyle ya da iradesiyle ölüm, her türlü bağı koparır," dedim ve üçüncü kez masa sessizliğe büründü.

"Hiçbir korumaları olmayacak."

"Bu önemli değil," dedi Casteel.

"Önemli." Onun arkasında durdum. "Mesele şu ki, ben hayatta kalacağım..."

"Mesele, bizim kendimizi kontrol edemeyeceğimizi düşünmen," diye çıkıştı Casteel. "Yoksa sadece benim edemeyeceğimi mi düşünüyorsun, seni tehlikeye atsa bile?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle demiyorum."

"Aynen öyle diyorsun, *hep* öyle dedin," diye karşılık verdi Casteel. "Doğru şeyi yapacağıma güvenmiyorsun."

Ciğerlerimdeki hava kesildi. "Ve daha önce anlamadığım gibi, şimdi de neden böyle söylediğini anlamıyorum."

Casteel cevap vermedi.

"Açıklayabilir misin?" diye sordum, kalbim

çarpiyordu. "Kieran'ın açıklayabileceğinden eminim."

"Ne?" Bakışlarım Kieran'a kaydı. O başını salladı, gözlerini kapattı. "Neden bahsediyorsun?"

Herkes koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başlayınca, sadece sessizlik hakim oldu.

"Casteel," dedim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, ama anlamalısın..."

"Dediğim gibi," diye sözümü kesti. "Çok iyi anlıyorum."

"*Neyi* anlıyorsun?" diye sordum, sabrım tedirginlik ve endişeyle birlikte tükeniyordu. "Peki bunu açıklarken bana dönüp bakmıyorsun?"

"*Anlıyorum*," dedi. Bir eather şarjıyla, kan taşı hançeri, kırmızı çizgilerle kaplı gölgeli bir özün dalgalanmasıyla ortadan kayboldu.

"Tanrılar," diye mırıldandı Vonetta.

"Anlıyorum," diye tekrarladı, ayağa kalkarak bana dönerek, "ne olursa olsun, ne kadar zor veya güç olursa olsun, gerekli olanı yapabileceğime inanmadığını anlıyorum."

Ona bakarken kafamdaki karışıklık artmaya devam etti.
"Gerçekten anlamıyorum."

"Sana bir şey sorayım, Poppy." Casteel basamağa çıktı.
"Gücünü kontrol edemediğini hissetsen, dengesizleştiğini hissetsen, bana gelir miydin?"

"Bence bu toplantı ertelenmeli," diye Kieran'ın önerdiğini duydum sanırım, ama Casteel'e bakarken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki emin olamadım.

Son basamağa indi. "Seni dengede tutabileceğime güvenir miydin? Kontrolünü kaybetmeni engelleyebileceğime güvenir miydin?"

Göğsüm titredi. "Evet," diye fısıldadım. Casteel keskin bir nefes aldı. "Bu bir yalan, Poppy."

"Hayır, değil..."

"Eğer doğru olsaydı, asla," diye sözümü kesti, elini havada keskin bir hareketle sallayarak, "Kieran'dan seni toprağa sokmasını istemezdin."

BÖLÜM 53

POPPY

Ona bakarken, olduğum yerde donakaldım ve göğsümde bir dehşet patladı.

Casteel bakışlarımı yakaladı, yüzündeki çizgiler ve hatlar inanılmaz derecede sertleşmişti... her şey birdenbire yerine oturdu.

Ona gelebileceğimi söylediğimde duyduğu şüphe.

Bana güvenmemle ilgili yorumları.

Kieran ve onun etkileşimi - ya da etkileşimsizliği. Aralarındaki mesafe. Gerilim.

Tanrım.

Kieran'a söz verdirdiğim şeyi öğrenmişti. "Herkes gitmeli." Kieran ayağa kalkarken sandalye ayakları Kieran ayağa kalktı. "Herkes dışarı. Hemen."

Herkesin dinleyip dinlemediğini ya da ne kadar hızlı çıktıklarını bilmiyordum.

Kieran, Casteel'in arkasında belirdiğinde konuşma yeteneğimi geri kazandım.

"Bunu... bunu nasıl öğrendin?"

"Kolis'in etkisi altındayken oldu," diye cevapladı Kieran. "Kontrolünü kaybettiğin bir anda beni çağırdın."

"Aman Tanrım." Geri adım attım ve nemli avuçlarımı tunikimin kenarlarına sildim.

Casteel sessiz kaldı, dudaklarını sıkıca kapattı. "Ve benden sözümü tutmamı istedin," diye bitirdi Kieran.

"Hatırlamıyorum." Birkaç adım daha geri çekildim, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. "Neden bir şey söylemedin?"

"Benim suçum değildi..."

"Sen değil," diye Kieran'ı durdurdum. "Cas, neden benimle konuşmadın?"

Casteel'in gözlerinde öfke parladı. "Neden bunu kaldıramayacağımı düşündün? Nasıl yapabildin...?" Sesi kalınlaştı ve acı ile doldu. "Ondan bunu nasıl isteyebildin?"

Onun sesini duyunca kalbim parçalandı. "Sen orada değildin. Esir tutuluyordun."

"Ondan daha fazlası var. Öyle olmasaydı, bu konuşmayı yapmıyor olurduk," dedi. "Bana kendimi idare edemeyeceğimi düşündüğün için kalmamı istemezdin."

"Bunun bununla ilgisi yok. Kolis'in hayal edebileceğin en iğrenç şeyleri söylerken öylece durmayacağını biliyorsun..."

"Ne gibi şeyler?" Gözleri bana dikildi. "O lanet Revenant aracılığıyla sana ne söyledi?"

"Önemli değil..."

"Gördün mü! İşte bu. Bana ne kadar güvendiğini tam olarak gösteriyorsun."

"Seninle bir ilgisi yok! Onun söylediklerini düşünmek istemiyorum, tekrarlamak ise hiç istemiyorum."

Casteel sessizleşti.

Çok kısa bir nefes alarak ona doğru adım attım. "Kieran'dan istediğim şey, sana güvenmediğim veya inanmadığımdan kaynaklanmıyordu. Seni yok edeceğini bildiğim bir duruma sokmak istemememle ilgiliydi."

"Peki Kieran'ı mahvetmeyeceğini mi düşündün?" diye karşılık verdi.

Kieran'a baktım. Balkon kapıları ile masa arasındaki koltuklardan birinin kenarına oturmuştu. "Hayır," diye fısıldadım. "Bir seçim yaptım. Ve ben... seni seçtim."

"Tam tersini seçmişsin gibi görünüyor."

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı Kieran, ellerine bakarak. "Şu anda tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Casteel sert bir kahkaha attı.

"Komik değil." Kieran başını kaldırdı. "Onunla konuşman gerektiğini söylemiştim. Böyle olacağını bilseydim, çenemi kapalı tutardım."

"Bu konuda açıkça çok iyisin," diye karşılık verdi Casteel. Kieran gözlerini devirdi.

Onlara bakarken kalbim parçalandı. Hiç böyle konuştuklarını duymamıştım. Ve bunu onlara ben yapmıştım. Bize.

"Cas." Ellerim titreyerek ona uzandım. "Ben..." "Yapma."

Casteel geri çekildi, çenesini sıktı.

O anda kalbim sadece kırılmadı. Ellerimi indirdiğimde neredeyse parçalandı. Boğazıma kadar yükselen gözyaşlarını hissettim ve kollarımı belime doladım.

Casteel birkaç kez gözlerini kırptı ve başka yere baktı. "Bildiğini sanıyordum," dedi, sesi sert ve kırgındı. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı, hatta kendinden bile."

"Bunu biliyorum," diye yemin ettim. "Ama kontrolümü kaybetseydim, beni durdurmak için zamanın olmazdı. Bunun Birleşme'den önce olduğunu unutma. Bizim şu anki halimizden önce."

"Peki ya şimdi?" Bakışları bana döndü. "Şimdi bahanen ne? Kolis veya Kaderlerle başa çıkamayacağımı düşündüğün için mi?"

"Çünkü beni korumak için her şeyi yapacağını biliyorum. Sen bunu yapamazsın..."

"Kendimi durduramazdın?"

"Yanılıyor muyum?" diye sordum.

"Yanılmıyorsun," dedi Kieran. "Ve bu onun sorunu." "Kapa çeneni," diye homurdandı Casteel.

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. Öyle miydi? Muhtemelen, ama sadece o değildi. Ben her şeyi mahvetmiştim. Kieran'a sormamalıydım sormamalıydım, hayır, birinin ne zaman müdahale edeceğini bilmesi gerekiyordu. Yapmam gereken Casteel'e söylemekti. Yeterince

zamanım vardı. Ve Kieran'ın bunu Cas'tan saklamasını asla istememeliydim. Onların ilişkisini koruduğumu düşünmem önemli değildi. İşler ters gittiğinde niyetlerin hiçbir önemi kalmazdı. Bunu biliyordum.

Ama onun da sınırlarını bilmesi gerekiyordu.

"Kieran'dan bunu istemek benim için kolay olmadı," dedim, yutkunarak. "Kabul etmek istemedi. Bundan memnun değildi. Ve sana söylememesini istememeliydim. Sana söylemeliydim." Göğsüm ağrıyordu. "Üzgünüm, Cas. Çok üzgünüm. Asla niyetim..." Gözlerimi sıkıca kapattım, başımı sallayarak arka döndüm. Gözlerimi tekrar açtığımda, balkon kapılarının ötesinde gökyüzünün karardığını gördüm. "Asla böyle hissetmeni istemedim. Seni böyle hissettirmek *istemedim*. Hatalıydim." Hızla geri döndüm. "Ve hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlamak için harcayacağım."

Gözlerini kaçırırken çenesindeki kas yine titremeye başladı.

"Ama sen de yanıyorsun."

Bakışları tekrar bana döndü.

"Yapabileceklerin ve yapamayacaklarının sınırları olduğunu kabul etmelisin. Bu sınırlar yüzünden seni daha da çok seviyorum," dedim. "Bunu bırakmalısın..."

"Neyi bırakmalıyım?"

Bir parçam tekrar özür dilemek istiyordu. Her şeyin normale dönmesi için ne gerekiyorsa yapmalı ve söylemeliydim - tabii mümkünse. Ve tanrılar, bu düşünce beni sadece korkutmakla kalmadı. Beni yıkmakla tehdit etti. Ama bunu söylemem gerekiyordu çünkü bu sadece benim sorumluluğum değildi.

Onun ya da Kieran'ın suçu değildi. *Öyleydi* işte.

"Seni incittiğimi biliyorum ve bundan *nefret ediyorum*" — bu kelimenin gücü boğazımı kaşıdırdı— "Biliyorum, her şeyi mahvettim."

"Poppy." Kieran başını bana doğru çevirdi.

"Hayır. Bu doğru," dedim, Casteel'in gözlerine bakarak. "Ve kendine yalan söylemeyi bırakmalısın."

Dudakları aralandı.

"Yarın benimle gelemezsin. Bu durum değişmeyecek." Ellerimi birbirine bastırdım. "Bu, sana güvenmediğim anlamına da gelmiyor. Tek anlamı, ikinizi de tehlikeye atmayacağım."

Yan dönüp, sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre duvarı izledi. "Buna katılıyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Kieran. "Ama o haklı. Varlığımız dikkatleri dağıtır ve ikimiz de Kader'in ona zarar vermesine izin vermeyiz."

Casteel başını sallarken çenesini oynattı. "Bu saçmalık."

"Cas," dedi Kieran. "Kendine yalan söylemekten kastettiği buydu."

Bana doğru dönünce elleri titredi. "Kendini tehlikeye atıyorsun ve benim bunu kabul etmemi istiyorsun."

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, "O beni öldürmez," dedim.

"Sen bunu bilemezsin!" diye bağırdı, odadaki camlar tıkırdamaya başladı. "Onun şu anda ne hissettiğini bilemezsin."

O pislik ne kadar zamandır mezarda yatıyor? Bu çok fazla düşünmek demek." Elini saçlarına geçirdi.

Parmakları titriyordu. "Seni kullanarak beni baştan çıkarmaya çalıştı. Aşık bir erkek bunu yapar mı?"

"Bunu daha önce de sormuştun, cevabım aynı. Neden böyle davrandığını kim bilir ki? Çiçek toplayan birine aşık olan o. Pek mantıklı biri sayılmaz."

"*Sen* mantıklı davranmıyorsun," diye bağırdı Casteel.

"Sadece başkalarının söylediklerini tekrarlıyorsun."

"Bizi izliyordu!" diye bağırdım. "Başka neden bunu yapsın ki?"

"Senin dediğin gibi, kafayı yediği için mi?" Göğsü kabardı. Bir sonraki sözlerinde sesi

daha yumuşaktı. "Ya haklıysam? O zaman ne olacak? Seni desteklemek için orada olmayacağız."

"Attes yanımda olacak." Bunu söylediğim anda, bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğunu fark ettim.

Casteel'in yüzü, yanaklarının çukurlarında gölgeler belirene kadar zayıfladı ve çenesinde gümüş rengi kemikler parladı. "Evet. Attes. Kendini kontrol edebilen ve aynı zamanda sana açıkça aşık olan İlkel."

"Ne?" diye çığlık attım, Kieran Casteel'e doğru fırladı.

"Senin için elini yakmaya bu kadar istekli olmasının tek nedeni bu."

lanet olası elini yakmak için bu kadar istekli olmasının tek nedeni bu."

"Elini yaktı," dedi Kieran. "Ama geri geldi." "Ve bunun ne kadar acı verici olduğunu gördün. Ayrıca ona nasıl baktığını gördüğünü de biliyorum," diye devam etti Casteel. "Buraya geleli sadece bir gün oldu ama sana bir haftada benim baktığımdan daha fazla baktı. Ve ben sana sürekli bakıyorum."

"Çünkü ben..." "Sen kendin gibi görünüyorsun, Poppy."

"Ben..." Elimi göğsüme bastırdım. "Şu anda bunu düşünemem bile. Çünkü bu..."

"Ne?" diye sordu.

"Çok rahatsız edici!" diye bağırdım, Kieran irkildi. "O senin büyük büyükbaban."

"Eğlenceli olduğunu söylemedim," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım." Dönüp saçımı geri çektim.

Casteel'in göğsü yükseldi. Konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Birlikte daha güçlüyüz, ayrı değil. Kolis'i birlikte yenebiliriz. Ona yaklaşmana bile gerek kalmaz."

"Belki," dedim yorgun bir sesle. "Ama orada kesinlikle müdahale edecek bir Kader de olacak."

"Sen olursan müdahale etmeyecek biri mi?"

"Kolis'i öldürmem gerektiğini söyleyenler onlardı. Üçümüz değil," diye tartıştım. "Ve o benim yaklaşmama izin verecek."

"Bu yorum yardımcı olmuyor," diye araya girdi Kieran.

"Ama bu gerçek." Casteel'e doğru ilerledim, ona tekrar dokunmak üzereyken durdum. Benden uzaklaşmasını ya da bana dokunmamamı söylemesini görmeye dayanamazdım. "zgnm. Bunun zor olduğunu biliyorum... ya da belki de bilmiyorum. Ama burada kalmanız gerekiyor. İkiniz de."

Casteel burnundan nefes aldı. "Hepsi bu mu? Kraliçe'nin emri mi?"

"Bu karının emri," dedim. "Lütfen dinlemeni rica ediyorum."

"Tamam." Casteel gözlerini kırttı ve gözlerindeki camsı parıltıyı gördüğümde kalbim daha da parçalandı ve bir anlığına onun duygularını hissettim. "yle olsun."

O tek kelime etmeden arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Cas," diye fısıldadım. Durmayınca, ben de peşinden gittim.

"Casteel."

Hâlâ durmadı. Koridora ulaştığında da arkasına bakmadı.

Bırak gitsin, dedi Kieran *notam* aracılığıyla. *Ona zaman tanı.*

Kapı Casteel'in arkasında kapanırken arkasında kapı kapandı.

Sessizlik vardı, hiç alışık olmadığım, acı veren bir sessizlik. Geri çekilirken kendimi kaybolmuş hissettim, o kadar kaybolmuştum ki, olmam gereken yere nasıl geri döneceğimi bilmiyordum. *Onun* olması gereken yere.

"Onun düşünmesini hiç istemedim..." Dönünce sesim kısıldı. Gözlerimin yaşlarla doluğunu hissedebiliyordum. "İkinizin arasında sorun çıkmasını hiç istemedim."

"Biliyorum," dedi Kieran, ayağa kalkarken sesi çok yumuşak, çok nazikti. "O da bunu biliyor."

"yle mi?" Gözyaşlarımı tutmak için hızla gözlerimi kırttım.

Kieran yaklaştı. "Seni asla gmemeyeceğini biliyor. Bu onu sinirlendiriyor. Bu onu..."

kaldırdı. "Zayıf hissettiriyor. Sanki her şeyi kontrol edemiyormuş gibi. Ve fark etmediysen, kontrol sorunları var."

"Hayır, gerçekten mi?" Güldüm, ama sesim hiç de iyi gelmedi. "Tanrım, Kieran, özür dilerim. Ben..."

"Dur." Omuzlarımı tuttu. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Tamamen yanlış değildi ve yaptığını kabul ettin. Özür diledin. Şimdi sıra onda."

Dudaklarımı sıkıştırdım.

"Senin dediğini yapması gerekiyor. Kendine yalan söylemeyi bırakması gerekiyor." Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Ve bunun onun için kolay olmadığını biliyorsun. Benim için de kolay değil. Tek fark, ben sınırlarımı biliyorum. O ise..." Bakışları kapıya kaydı ve yüz hatları gerildi, sonra yumuşadı. "O her zaman bununla mücadele etti."

Casteel'in herhangi bir şeyle mücadele ettiğini hayal etmek zordu, ama bunun aptalca olduğunu biliyordum.

"Yarın olacıklara odaklanmalısın," diye devam etti, nefes nefese. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Boğazımı temizledim. "Evet, yapabilirim."

"Biliyorum. Sadece bunu senden duymam gerekiyordu." Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımada. Sonra beni kendine çekti. "Her şey yoluna girecek."

Öyle mi olacaktı?

Alnımı göğsüne dayadım. Pek zarif bir hareket değildi. Dürüst olmak gerekirse, onu biraz incitmiş olabilirim. "Her şey yoluna girecek mi?" Casteel'in duygularını hissetmiştim. Çok şey hissetmişti, bazıları diğerlerinden daha endişe vericiydi. Ama bir de... Hızla ekşimeye başlayan keskin bir acı vardı. "İhanete uğradığını hissetti. Bunu nasıl atlatırsın?"

"Sen bilirsin." Elini başımın arkasına koydu. "Sen bunu yaptın."

Haklıydı. Ama bu... farklı hissettiriyordu.

"Umarım Cas haklıdır," dedi Kieran birkaç saniye sonra.

"Ne hakkında?"

"Attes'in sana aşık olduğu konusunda."

"Ne diyorsun sen?" diye inledim ve geri çekildim. Bir an için bunu unutmuştum.

Kieran güldü. "Hey, tek söylediğim, bu durum onun seni destekleme yeteneğine olan güvenimi artırıyor."

Kafamı salladım. "Bunu düşünmeyeceğim bile."

"Muhtemelen iyi bir şey." Bir süre durdu. "En son ne zaman beslendin?"

"Dün gece."

"Bu iyi, ama tekrar beslenmen gerekiyor mu?"

Kafamı salladım. "Hiç zayıf hissetmiyorum." Bu doğrudu, ama Kieran'ın endişelendiğini anlayabiliyordum. Teklif etmek üzere olduğunu biliyordum, ama şu anda bunu yapamazdım. Nefesimi verip, daha derin bir nefes aldım. "Cas'ı bulmaya çalışmalısın. Onunla konuş. Benim için değil. İkiniz için."

"Şu anda beni görmek isteyeceğini sanmıyorum." "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Kieran şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

"Git," diye onu teşvik ettim. "Kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım var çünkü yarın için Attes ile konuşmam gerekiyor."

Kieran tereddüt etti. "Emin misin?" Başımı salladım.

"Tamam. O pisliği bulmaya çalışacağım."

Dudaklarım zayıf bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bulursan, ona benim..."

"Ona söyleyeceğim," dedi, benim gözyaşlarına boğulmadan söyleyemediğim şeyi bilerek.

"Teşekkür ederim."

Kieran'ın sıcak dudakları alnıma değdi. O ayrıldıktan sonra da bu dokunuşun etkisi dakikalarca sürdü. Keşke daha uzun sürseydi, çünkü Casteel'in gözlerindeki hainliğin hissini ve tadını hatırlayarak, o camsı bakışı görmeye devam ediyordum.

Casteel'in gözlerindeki donukluğu görüyordum, onun hissettiği ihanetin duygusunu ve tadını hatırlıyordum.

Ellerimi yüzüme kapattım ve derin bir nefes aldım. Ağlayamazdım. Ağlarsam, durmak bilmezdim. Bunun için vaktim yoktu.

Çünkü hissettiğim tek şey ihanet değildi. Kararlılık da vardı.

Casteel gerçekten kalmayı kabul etmemişti. İçten içe bunun imkansız olduğunu biliyordum.

Bunu yapamazdı. Onun yapacağı bir şey değildi.

Ve bu yüzden onu daha da çok sevdim.

Sadece, yapacağım şeyi affedecek kadar beni sevdiğini umuyordum.

Ellerimi indirip onlara baktım. Parmak uçlarım kırmızı lekelerle kaplıydı.

Kanlı gözyaşları.

Onları güzel tunik yerine pantolonuma sildim.

Tamam.

Odaklanmam
gerekiyordu. Ben
Kraliçeydim.

Ben gerçek Yaşam ve Ölüm'ün İlk Varlığıydım.

Kendimi toparlamalı ve bir Kader'i nasıl çağıracağımı bulmalıydım.

Onları çağırdım mı? Hayır. Draken'i çağırdığım zamanki gibiydi. İrademi kullanıyordum. En azından *vadentia* bana öyle söylemişti.

Zihnimi boşaltıp gözlerimi kapattım, eather'ı çağırdım ve bir Kader'in cevap vermesini istedim.

Ve bekledim. Ama...

hiçbir şey olmadı.

Bir gözümü açtım. Sonra diğerini. Güneş boşalmıştı. Hayal kırıklığına uğrayarak, daha fazla zorlayarak tekrar denedim...

Hava enerjiyle doldu, ardından güçlü, eski bir varlık ve sandal ağacı kokusu geldi.

"Bir dahaki sefere olacağını söylemiştim."

İnleyerek döndüm ve Thorne'un orada durduğunu gördüm.
"Tabii ki, sen olman gerekiyordu."

"Daha kötüsü de olabilir," diye cevapladı. "Lirian cevap verebilir." "

Haklıydı.

Tabii bunu kabul etmeyecektim.

"Senden bir ricam var." Hemen

konuya girdim. "Biliyorum."

"Nasıl...?" Kendimi durdurdum.

Yavaşça bir gülümseme belirdi. "Casteel'in seni Pensdurth'a kadar takip edememesini sağlamamı istiyorsun."

"Yapabilir misin?"

diye sordum.

"Yapabilirim."

"Ona zarar vermeden yapabilir misin?" diye netleştirdim.

Gülümsemesi bir kademe daha arttı ve yine, onda tanıdık bir şey vardı. "Sadece onun alemini açmasını engelleyeceğim. Eski usulde seyahat etmek zorunda kalacak. Ve o zamana kadar her şey... bitmiş olacak."

Biter.

Bunu söyleme şekli...

Omurgamdan bir ürperti geçti.

"Ama iyilik bedava değildir."

"Ne?" diye sordum.

Başını eğdi, bu hareketiyle topuzuna takılmamış bir tutam saç yanağına kaydđ. "Bir iyilik karşılığında bir iyilik."

"Ne tür bir iyilik?"

"Benim seçeceğim bir iyilik." Thorne kaşlarını kaldırdı.

"Sana Poppy diyebilir miyim?"

"İstediğin iyilik bu

mu?" "Hayır."

Ellerimi kapattım. "O zaman

hayır." O iç geçirdi. "Kabul

ediyor musun?"

Ona baktım. Onun iyiliğinin rahatsız edici bir şey gerektireceğini düşünmemiştim. Umarım. Kahretsin. Önemli değildi.

Her ne olursa olsun, Casteel buna değeri. "Evet."

"Emin misin?" Sesi alçaldı, alaycı tonu kayboldu. "Bunun istediğın şey olduğundan emin misin?"

Tereddüt etmeden başımı salladım.

Yüzünde ve gözlerinde kanımı donduran bir şey belirdi.

"Anlaştık."

Thorne, ben bir nefes daha almadan ortadan kayboldu ve ben onun bulunduğı yere bakakaldım.

Yüzünde, gözlerinde gördüğüm şey neydi? Sanki... hayal kırıklığı gibi görünüyordu.

BÖLÜM 54

POPPY

Attes ve Valyn, güneş batmadan hemen önce Reaver ile birlikte geri döndüler.

Onları yan yana görmek... farklı bir deneyimdi. Yüz hatları, hatta tavırları bile birbirine çok benziyordu. Attes, Valyn'den on yıl daha genç görünmeseydi, ikiz kardeşler gibi görünebilirlerdi. Ve muhtemelen binlerce yıl daha yaşlı olduğunu düşünürsek? Aklım almıyordu, bu yüzden denemedim bile.

Ne Valyn ne de Primal, Casteel'e ne olduğunu sormadı, tanrılara şükür. Ama Cas'ın babasının sormak istediğini anlayabiliyordum, özellikle de koltuğun kollarına tutunurken bana bakışlarını gördüğümde.

Ellerimi bırakamazdım. Eğer bırakırsam, muhtemelen Casteel'in olduğu yere gölge adımla gider ve her şeyi konuşurduk.

Ama yapamazdım.

Casteel ve benim ötesinde sorumluluklarım vardı. Ölümlülerin dünyası ve Iliseeum'daki, hatta muhtemelen kıtadaki herkesin hayatını etkileyen bir görevim vardı. Kolis'in sonunda gözünü o diyara dikip işleri daha da kötüleştirmesini ne engelleyebilirdi?

Yarın için planları kesinleştirdik. Reaver ve Aurelia sabah yola çıkıp Pensdurth'a uçacaklardı ve Attes'in dediği gibi, *her ihtimale karşı* yakınlarda kalacaklardı. Bunun ne anlama geldiğini ayrıntılı olarak açıklamadı, ama açıklamasına da gerek yoktu.

İşler ters giderse diye.

Öğlen on kala Büyük Salon'da buluşmaya karar verdik. Yeri ben seçmedim. Valyn seçti. Oturduğum sandalyeden sadece Seraphena'nın hançerini almak için kalktım.

Attes, kınından çıkarmadan önce ona uzun uzun baktı. "Bunu görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Seraphena takmıyor muydu?"

"Kolis'i gömdükten ve senin... ruhla ilgili şeyi öğrendikten sonra takmadı," dedi, bana bakarak.

Hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ona bakmakta zorlanıyordum.

Casteel yanılıyor olmalıydı. Ama haklı olsa bile, Attes Sotoria'ya aşık olmuştu, bu benimle aşık olduğu anlamına gelmezdi. Biz farklı insanlardık.

Bu gerçeğin ta kendisiydi.

"Nyktoş bunu yapmamı istedi," diye devam etti, kaşlarını çatarak. "Bunu kemik mızrağımdan oyarak yaptım."

"Çok güzel," diye mırıldandım, Reaver elinde elma ile Solar'da oturduğumuz yerin önünden geçerken. Onu nereden bulduğunu bilmiyordum. Balkon kapılarının önünde durdu.

Attes kısa bir süre gülümsedi. "Teşekkür ederim." Bıçağı bana geri verdi. "Bir plana ihtiyacımız var."

"Ona yaklaşmam lazım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Primal ellerine baktı. "Bunun ne anlama geldiğini *gerçekten* bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Biliyorum." Valyn başka yere bakarken, çenesi hareket ederken yanaklarım kızardı. "Ve şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Attes arkasına yaslandı.

"Bir sorum var," dedim, Attes hakkında bildiklerim aklıma gelince. "Kolis senin varlığını sorgulamaz mı? Onu nefret ettiğini biliyor."

"Bunu düşündüm. Bence gerçeğe sadık kalmalıyız," dedi Attes. "Orada bulunmamın sebebi ona güvenmemem." Bir süre durdu. "Ve senin bunu yapacağını bilmiyormuş gibi davranacağım..."

Kendimi ona
sunacağımı. Anladım.

"Bunu saklayabilmem lazım," dedim, hançeri sallayarak. "Ama kolayca ulaşabilmeliyim."

"Ön kol kılıfı," diye önerdi Valyn. "Sana bir tane bulabilirim."

"Mükemmel."

Valyn gözlerime baktı. "Bu gerçekleştiğinde ne bekleyebiliriz?"

Attes'e baktım.

"Bir deprem hissedebilirsiniz, uzun sürecek. Bazı yıkımlar olacak, çoğunlukla Pensdurth ile sınırlı olacak," diye açıkladı Attes. "Sonra şok dalgaları olacak. Nyktos, gerçek Ölümün İlk Varlığı olana kadar bu dalgalar azalmayacak."

Valyn başını salladı. "Poppy ne olacak? Kaderler onu zaman aşımına sokmak dışında ne yapacak?"

Attes bana bakarken çenesini sıktı. "Muhtemelen eather kullanacaklar. Hoş bir şey olmayacak."

"Tahmin etmiştim," mırıldandım.

"Ne kadar süreceği belli değil," diye ekledi. "Ne kadar kızgın olduklarına bağlı. Ama sen çok derin bir durgunluğa girmeden seni buraya geri getireceğim."

Teşekkür etmek için zorla gülümsedim. "Kaderlerin o kadar kızacağını sanmıyorum."

"Bunu bir anlam ifade etmiyor diye düşünme," dedi Reaver, bakışlarımı kendisine çekerek. "Seni staz durumuna sokmak konusunda çekinmeyecekler. Dengeyi sağlayacaklar."

Ondan sonra söylenecek pek bir şey kalmamıştı. Valyn ve Attes kalkıp gitmek için ayağa kalktılar, önce Valyn durdu. "Teşekkür ederim."

Solar'ın salonunda durdum. "Ne için?"

"Oğlumun gitmemesini sağladığın için."

Nefesim kesilince, başımı salladım.

Valyn başını eğdi ve dışarı çıktı. Attes eşikte durdu. "İyi misin?" "Evet." Omuzlarımı dikleştirdim. "Tabii ki."

Bana bir an baktı, sonra bakışları arkama kaydđ. "Yarın görüşürüz."

Kapıyı kapattım ve sertçe nefes verdim.

"Berbat bir yalancısın." Reaver'ın sesi duyuldu. Dönüp geri gittim ve sandalyeye oturdum. "Bana neyin var, söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Tamam." Elmayı ısırđı ve pencerenin ötesindeki gökyüzüne baktı.

Ondan sonra ikimiz de konuşmadık ve bir süre sonra o gitti. Yaklaşanlara ve Kolis'i bitirmek için ne yapmam gerektiğine kendimi zihinsel olarak hazırlamalıyđım, ama kafam kalbimle meşguldü. Casteel'e alan tanımakla doğru şeyi mi yapıyordum? Onu bulmalı mıyđım? Tekrar özür dilemek yardımcı olur muydu? Suçu kısmen ona yüklemekle hata mı etmiştim? Sorular kafamda dönüp duruyordu. Bulabildiğim en yakın cevap, ikimizin de farklı derecelerde hatalı olduğuydu. Böyle bir şeyi nasıl düzeltebilirdik? Düzeltilebilir bir şeydi, değil mi? Bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım ve kime danışabileceğimi bile bilmiyordum. Tawny hiç evlenmemişti ve uzun süreli bir ilişkisi de olmamıştı. Vonetta'dan emin değildim, ama o öncelikle Casteel'in arkadaşıydı ve bizim aramıza başka bir Contou'yu sokmak, yapmam gereken en son şeydi.

Bu yüzden, olduğum yerde kalarak Casteel'in ya da en azından Kieran'ın dönmesini bekledim. Dakikalar saatlere dönüştü. Hareketsiz oturduğum için kaslarım ağrıyordu. Kendimi gerçeği kabul etmeye zorladığımda saat gece yarısını geçmişti.

İkisi de dönmüyordu.

Bu, Kieran'ın Casteel'i bulduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa o da kızgın mıydı? Ayrılırken öyle görünmüyordu, ama Kieran'ı anlamak her zaman zor olmuştu. Bu da değişmemişti.

Ya onları mahvetmişsem?

Nefesim, odadaki tüm havayı da beraberinde götürmüş gibi hissettim.

Koltuk kolaklarından parmaklarımı çekip ayağa kalktım ve Ian'ın hikayelerinde bahsettiği Karanlık Kızılağaçlar'daki hayaletler gibi yatak odasına doğru srklendim.

Sessizce giysilerimi çıkardım, geceliğimi giydim ve yatağa girdim. Kayalıklara bakmadım. Casteel'in uyuduğu tarafa dönük olarak yan yattım ve bekledim.

Ve bekledim, vücudum her an kalkıp Casteel'in yanına gidebilecekmiş gibi her yerim gergin bir halde.

Endişe ve çaresizlik içimi kapladı, bacaklarım yumuşak battaniyenin altında huzursuzca hareket etmeye başladı.

Battaniyeleri tekmeledim, kalktım ve kalbim çarparken ve midem sürekli ağrıyorken odada volta atmaya başladım. Sonunda battaniyenin altına geri dönmeden önce yatak önündeki yerde ne kadar süre bir iz bıraktığımı bilmiyordum. Kollarımı kavuşturup ellerimi yumruk yaptım ve bacaklarımı kendime çektim. Paralanmamak için kendimi sıkıca tuttum. Ve yle hissediyordum. Sanki parçalanmanın eşiğindeymişim gibi.

Buna izin veremezdim.

Çenemi sıktım ve gözlerimi kuvvetlice kırptım, içimden çıkmaya çalışan acıya boyun eğmeyi reddettim.

Ona gidemezdim.

Gitmeyecektim.

Sonunda uyku geldiğinde, çok hızlı geldi ve beni o kadar derine çekti ki, gecenin en karanlık saatlerinde olanların gerçek mi olduğunu yoksa onun arkamdan yatağa girmesini hayal mi ettiğimi bilemedim.

am ve baharat kokusu beni sarmalıyordu.

Güçlü kolları beni sardı, vücudu her zamankinden daha soğuktu ve beni göğsüne çekti.

Elini ağzıma bastırıp beslenmemi söylerken, kulağıma alçak ve gölgeli sesi geliyordu.

Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu.

Ne dilimde hissettiğim ilk damla kanının karıncalanması, ne de baş döndürücü tadı - çökmüş, bereketli ve ilk tattığımdan daha güçlü bir vahşilikle renklendirilmiş

. Hatta bileğinden her yudumda artan sıcaklık bile çaresizlikten doğan bir rüya gibi geliyordu.

Gözlerimi şafak vakti gri ışınlarına açtığımda, uykunun sisi hala düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu. Yalnızdım ve yanımdaki yer soğuktu, sanki hiç dokunulmamış gibiydi. Ama kendimi kızarmış, *daha güçlü* hissediyordum. Ve onun tadı...

Nefesim hızlandı.

Tadı ağızımda ve dudaklarımda kalmıştı, tıpkı beslenirken bacaklarımı ayırırken elinin bacaklarımdaki hissi gibi. Hâlâ bedenime kazınmış gibi hissediyordum. Şu anda bile bizi hissedebiliyordum, bedenim ihtiyaç ve içgüdüyle sallanıyordu. O arkamdaydı, içimdeydi. Her şey yanıyor ve bulanıklaşıyordu, ama bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Casteel bana geri dönmüştü.

Ama kalmamıştı.

Şu anda burada değildi.

Gelmiş ve beslendiğimden, *güçlü* olduğumdan emin olmuştu.

İhtiyaçlarımı karşıladıktan sonra gitmişti. Ve bu...

Bu yıkıcıydı.

Kieran'ın getirdiği kahvaltıyı zorla yedim. Tam olarak dengeli bir kahvaltı sayılmazdı, çoğunlukla çıtır çıtır domuz pastırması vardı — en sevdiğim türden: hem tuzlu hem tatlı.

Casteel önceki akşam Solar'dan ayrıldığından beri onun gözlerine bakmamıştım.

Kieran'a Casteel'i bulup bulmadığını yüzlerce kez sormaktan kendimi alıkoydum. Kieran bu bilgiyi gönüllü olarak vermiyordu ve bunun bir nedeni olmalıydı.

Şu anda yüzleşemeyeceğim bir neden.

Pastırma talaş gibi tadı vardı.

Ve Casteel'i bulmak için özü çağırmak üzere olduğum her seferinde, sesindeki acı, gözlerindeki gözyaşları ve hissettiği ihaneti hissediyordum.

Gitmeden önce bunu tekrar görme riskini alamazdım. Bu beni paramparça ederdi.

Kieran, sadece tanrılar ne yapacağını bildiği bir işe daldığında, yaklaşan gerçeklik her geçen an daha da gerçek hale geliyordu. Pensdurth'ta ne olursa olsun, Carsodonia'ya bilinçli olarak dönmeyecektim. Ya durgunluk halinde olacaktım ya da...

Göğsümde bir baskı hissettim. Her şey çok hızlı geliyordu. Nefesim kesildi, kalbim hızlandı.

Yavaşça nefes vermeye zorladım kendimi.

Tanrılar. Keşke Casteel'e onu sevdiğimi söyleseydim. İşler planlandığı gibi gitmezse diye bir kez daha.

Banyo yapıp giyinirken birçok şey diledim.

Aptalca şeyler diledim: denizde yüzmek ve karda çıplak ayakla yürümek. Bayan Willa'nın günlüğünü bitirmek. Bunun, istemediğim bir şeyi yapmak zorunda kaldığım son sefer olması. Tüm seçimlerin bana ait olduğu bir geleceğe sahip olmak. Babamı tanıyacak zamanım olmasını diledim.

Seraphena ve Nyktos'u tanımayı. Millicent ile normal bir sohbet yapmayı. Ian'ı bir kez daha görmeyi. Tawny'ye doğru davranmış ve ona yaptıklarımı anlatmış olmayı diledim. Ve Casteel'e Kieran'a ettirdiğim yemini anlatmış olmayı diledim.

Bunlardan sadece birini gerçekleştirebilirdim.

Kılıflı kemik hançeri ön koluma bağladım ve yatak odasından çıkarken aynaya bakmadım. Nasıl göründüğümü biliyordum.

Baştan aşağı siyah giyinmişim: siyah pantolon, uzun kollu gömlek ve ilk başta Casteel için olduğunu sandığım ama belime tam oturduğunu fark ettiğim kolsuz yelek.

Bu, Millicent'in giydiği bir şeyi hatırlattı bana.

Parşömen ve tüy kalem bulmak için saçımı örmek kadar uzun bir zaman harcadım. Casteel'in bunu yapmasına alışmıştım.

Bunu düşünemezdim.

Nedense, aradığım şey yemek odasındaki içki dolabında saklanıyordu.

Yazmam gerekenleri, bildiğim şeyleri, yazdıklarım üzerinde fazla durmadan hızlıca yazdım. Mektubun kişisel olmadığını ve konuşmanın nasıl olması gerektiğinden çok uzak olduğunu biliyordum, ama çok fazla zaman kaybetmiştim. Bitirmem sadece iki dakika sürmüştü. Mektubu okudum, mantıklı olmasını umarak ve notta yazdığım gibi Sven'e gitmeyi düşünmüş olmayı dileyerek.

Ama kalem parşömen üzerinde dururken, kontrolümün görünüşü o kadar çatladı ki, mektubun altına sıçrayan mürekkep damlası tek sorun değildi. Aceleyle bir satır daha yazdım.

Çok üzgünüm.

Titrek bir nefes alarak, kalemi geri koymaya başladım, sonra başka bir parşömen parçası aldım. Bu mektup daha kısaydı ve daha az yıkıcıydı. Bitirip mürekkep kuruduktan sonra, ikisini de katladım ve her birine bir isim yazdım. Biri, hayatımın büyük bir bölümünde tanıdığımı hissettiğim birine, diğeri ise neredeyse hiç tanımadığımı birine. Gözlerimi kapattım ve ikisini de teslim edebileceğini bildiğim kişinin görüntüsüne odaklandım. Özü çağırdım ve bir yırtık içinden, oturma odası olduğunu düşündüğüm bir odaya adım attım, ancak odada oturacak hiçbir şey yoktu ve pencereler ağır perdelerle kapatılmıştı, sadece birkaç ince ışık aralığı sızıyordu.

"Siktir..."

Yüzümden birkaç santim uzaklıkta bir bıçak havayı keserken geriye doğru sıçradım. Kafam sağa doğru döndü.

Malik orada durmuş, ağır ağır nefes alıyor ve terliyordu. Altın rengi gözleri bana bakarken kocaman açılmıştı. "Bana burnunu kesmeme ne kadar az kaldığını biliyor musun?" diye bağırdı.

"Özür dilerim." Birkaç adım geri attım. "Senin..."

"Üzgünüm." Birkaç adım geri attım. "Senin..." Sözümü yarım bırakıp ona baktım.

Malik gömleksizdi.

Ama ona bakmamın sebebi bu değildi. Koyu mürekkep, nemli göğsünün neredeyse tamamını kaplıyordu ve ince —neredeyse *çok* zayıf—karın kaslarına kadar uzanıyordu. Geniş vuruşlar, pantolonunun paçalarının altında kayboluyordu.

Gözlerimi kaldırdım, gördüğüm şeyi tam olarak anlayacak kadar uzun süre bakmadım, ama eller ve bir yüz tanıdığımdan emindim — tanıdık bir yüz.

"Antrenman yapıyordum." Malik keskin bir hareketle döndü ve eğilerek bir kın aldı. Kılıcı kınına soktu ve sonra tunik gibi görünen bir şeyi aldı.

"Neden tek başına yapıyorsun?"

"Böyle daha kolay." Dikleşti ve tuniği başının üzerinden geçirdi. "Bir şeye ihtiyacın vardı herhalde?" Elini nemli saçlarının arasına soktu ve saçlarını yüzünden geriye itti. "O kadar acil bir şeydi ki kapıyı çalamadın."

"Evet, insanları bulmak için bu eather şeyini kullanmaya yeni başladım. Bunun için de özür dilerim." Derisine kazınmış olan şeyi görmezden gelerek, ona doğru adım attım. "Senden bir iyilik istiyorum."

Kaşlarını çattı ve ellerime baktı. "Tamam." "Geri dönmeme ihtimalim var..."

"Ne oluyor, Penellaphe?"

"Poppy," diye düzelttim. "Biliyorum. Küçük bir ihtimal..." "Hiç ihtimal olmasa ne olur?" Kaşları çatıldı.

"Ama bir ihtimal var," diye ısrar ettim. "Ve bunu bilmelisin.

bunu bilmelisin. Aklından geçmiştir." Çenesi kilitlendi.

"Yapmam gereken ama yapmadığım bir şey vardı ve geri dönemezsem..." Mektupları kaldırdım. "Bunların onlara ulaşmasını sağlayabilir misin? Bu önemli."

Onlara sanki örümceklerle doluymuş gibi baktı.

"Lütfen."

"Siktir," diye mırıldandı ve mektupları elimden kaptı. "Tawny?" Diğerini çevirdi ve omuzları gerildi. "Millicent," diye fısıldadı, bakışları benimkilere yükseldi.

"Eğer sonunda ortaya çıkmazsa, onu aramaya istekli başka kimseyi tanımıyorum," dedim. "Ama bu önemli."

Bakışları mektuplara geri döndü ve uzun bir süre geçti. "Onlara ulaştırılmasını sağlayacağım." Nefesini bıraktı, sonra başını kaldırdı. "Ama içinde ne varsa? Onlara kendin söyleyebilirsin."

"Öyle yapmayı planlıyorum. O,"—Şu anda elinde tuttuğu mektupları işaret ettim — "sadece ihtimale karşı."

O başını salladı ve birkaç saniye geçti. "Millicent'i görürsen..."

"Onu geri getireceğim," dedim, umarım bu tutabileceğim bir söz olur.

"Tamam." Malik dudaklarını sıktı. "Ama... ama geri dönmelisin." Sesi kısıldı. "Ben..." Boğazını temizledi. "Kardeşimi kaybedemem."

Kalbim sıkıştı. "Biliyorum." Yutkundum ve hızla gözlerimi kırptım. "Gitmem gerek."

Malik, ben dönmeye başladığımda hiçbir şey söylemedi. "Geri dönmezsen Millicent çok kızacak."

Geri döndüm ve dudaklarımın hafifçe gülümsediğini hissettim. "Bunu istemem."

"İnan bana." Kahkahası boğuk ve kalındı. "İstemiyorsun."

Göğsümü ovuşturarak, derin bir nefes aldım. Bir an geçti. "Kendine iyi bak, Malik."

Gözleri bana doğru yükseldi.

"Söz ver. Bu iş nasıl biterse bitsin, kendine dikkat etmeye başlayacaksın," diye ısrar ettim. "Yükselenler sana ihtiyaç duyuyor ve... işler kötüye giderse, ailen de sana ihtiyaç duyacak. Millicent de öyle. Bana söz ver."

Malik'in göğsü yükseldi, ama alçalmadı. "Evet," dedi, sesi boğuktu. "Söz veriyorum."

Öğlene on dakika kalmıştı.

Veda etmek için kimseyi aramamıştım. Ne Tawny'yi, ne Vonetta'yı, ne de Delano, Naill veya Emil'i. Tawny hariç herkes ne yapacağımı biliyordu ve ben veda etmek istemiyordum. Bu çok... kalıcı ve rahatsız edici geliyordu.

Zaten yeterince tedirgindim.

Büyük Salon'da durup, mekanda yapılan tüm değişiklikleri incelerken, Casteel'e bir mektup bırakmalı mıydım diye düşündüm.

Bunu yapamamıştım.

Beni yıkmayacak ne söyleyebilirdim ki? Hiçbir şey.

Casteel burada değildi.

Attes, kırmızı bayrakların yerine asılan Atlantis bayraklarına bakarak dolaşırken, Kieran'a bakamıyordum. Bu bayraklarda, ortada güneş, kılıç ve ok simgeleri eşit olarak yer alıyordu. Bunun yerine, cam kubbeye bakıyordum. Boya çizilmişti ve güneş ışığı içeri giriyordu. Bu ne kadar zaman önce olmuştu?

Yüzlerce yıl mı?

Attes'in heykelin yanında durduğu yere bakışlarımı indirdiğimde, şimdiye kadar çoktan ayrılmış olabileceğimizi biliyordum.

Bekle.

Heykel.

Kaşlarımı çattım ve ona döndüm. Soluk renkteydi, Tanrıların Salonu'ndakilerden daha uzundu ve

Ağır tabanlı kaligalardan, heykelin taş ellerinde tuttuğu kalkan ve mızrağa kadar zengin detaylarla süslenmişti.

Ian bir keresinde bana ellerin boyanmasının ve oyulmasının ne kadar zor olduğuunu anlatmıştı. Vücutun gerçekçi bir şekilde tasvir edilmesi en zor kısmı olduğuunu söylemişti. Nedenini anlamamıştım. Yüzlerin daha zor olduğuunu düşünürdüm, çünkü heykellerin çoğu yüz hatlarından yoksundu. Bu heykel gibi. Bakışlarım baş kısmına kaydı.

Ona doğru ilerledim. Bunun Nyktos'un heykeli olduğuunu düşünmüştüm, ama Reaver'ın söylediklerini ve *nasıl* söylediğini hatırladım. Isbeth'in Büyük Salonu'nda Nyktos'un heykeli olamazdı elbette.

Gerçek Kral olduğuuna inandığı kişiyi taparken bunu yapmazdı.

Kolis'e.

Farkına varmadan hareket etmeye başladım, parmak uçlarım havaya kalktı. Elimi heykelin yan tarafına koyduğum anda heykel parçalandı.

"Ne...?" Attes hızla döndü, kaşları yükseldi ve büyük mermer ve kireçtaşı parçalarının toza dönüşmesini izledi. Başını bana çevirdi. "Bu seni rahatlattı mı?"

"Heykel Kolis'e aitti," diye açıkladım.

Kimse cevap veremedi, Büyük Salon'un büyük kapıları açıldı. Casteel olmadığını bilmeme rağmen, kalbim güm güm atarken döndüm.

Delano içeri daldı, kapılar arkasından kapandı ve mavi gözleri salonu taradıktan sonra bana takıldı.

"Burada olduğumuzu nasıl bildin?" diye sordu Kieran.

Delano cevap vermedi, girişteki geniş basamakları ikişer ikişer çıktı. Bir anda önümdeydi ve sonra kolları beni sardı.

"Solar'a gittim," diye mırıldandı. "Orada olacağını düşündük." Bir an durdu ve Kieran'a başımın üzerinden sert bir bakış attığını hissettim. "Geç kalacağımdan korktum."

Göğsüne yaslanarak gülümsedim. "Geç kalmadın."

Kollarını bana daha sıkı sardı. Tanrılar, Delano çok iyi sarılırdı.

"Seni bekleyeceğim," dedi sessizce. "O yüzden çok uzun sürmesin."

"Gecikmeyeceğim," diye fısıldadım.

Delano son bir kez daha beni sıktıktan sonra bıraktı ve geri çekildi. Ona gülümsedim. O gülümsememi karşılık vermedi. Attes'e döndüğümde nefesim daha da sıkışmıştı. "Gitmeliyiz."

"Emin misin?" diye sordu, salonu geçerek. "Hala birkaç dakikamız var."

Başımı salladım ve Valyn'e baktım. Duygularım kilitliydi, ama yüzünde kazınmış öfkeyi yanlış anlamak mümkün değildi. Dudaklarımı sıkıştırarak Kieran'a döndüm ve ona doğru adım attım.

Yapamam, dedi *notam* aracılığıyla. Gerginlik ağzını kapattı. Yutkundü. *Üzgünüm. Sana dokunursam, ben...*

Anlıyorum, onu sakinleştirdim. "Döndüğümde görüşürüz," dedim yüksek sesle, sesimin ne kadar sakin olduğuna şaşırarak.

Kieran başını salladı, çenesi o kadar gergindi ki dişleri çatlayacak mı diye merak ettim.

Attes'e döndüm. "Tamam. Hadi..."

Göğsümdeki bilinç dalgası nefesimi kesti. Eather'ın yükü cildimde dans ederken donakaldım. Hareket edemedim. Halüsinasyon gördüğümde çok korkuyordum. Onu görmek için o kadar çaresiz miydim ki onu yoktan var ettim? Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha.

Baharat, çam ve yeni yağın kar kokusu beni sardı.

Kalbim gırtlığımda, döndüm. Gözlerim, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş kehribar rengi gözlerle buluştu.

Casteel, benim hissettiğim kadar yıpranmış görünüyordu. Gözlerinin altında hafif gölgeler vardı ve yüz hatları keskinleşmişti.

Konuşmada giydiği tunik buruşmuştu ve saçları sanki bütün gece eliyle taramış gibi görünüyordu.

Hâlâ donmuş durumdaydım. Hareket eden tek şey, göğsümün hızlıca inip kalkması ve kalbimin hızlı atışıydı.

Casteel'in gözleri kapandı ve bir anda önümde belirdi, bir eliyle saçımı tutarken diğer eliyle yanağımı okşadı. Her iki eli de titriyordu.

"Cas," diye fısıldadım.

Beni öptü ve bu öpücükte yavaş ya da nazik bir yan yoktu. Dil ve dişlerin şiddetli bir çarpışmasıydı. Hoş değildi. Bir baştan çıkarma ya da ödöl değildi. Umutsuzluk ve öfke, özlem ve korkuyla dolu, yıkıcı bir iddiaydı. Çok fazlaydı, ama ona sarıldığımda yetmedi ve o da beni daha sıkı sarıldı. İkimiz de nefes nefese kalana kadar öpüştük. Tüm o duyguların keskin kenarları biraz yumuşayana kadar. Zaman kalmayana kadar öpüştük ve ağız ağızımdan ayrıldığında ona tutunmamak için tüm gücümü kullandım.

Casteel'in elleri hala titriyordu, alnını benim alnıma dayadı, gözleri açık ve iri, altın rengi gözlerinde kıvrımlı çizgiler ve kırmızı gölgeler vardı. Boğazı yutkunmak için hareket etti ve dudakları aralandı.

Parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Seni seviyorum, Casteel Da'Neer," diye fısıldadım. "Ve sana geri döneceğim."

BÖLÜM 55

POPPY

Attes ve ben Pensdurth'a gölge adımla girdiğimiz anda, ölümün etrafımı sardığını anladım.

Bunu, doğal olmayan soğuk havaya yapışan ve giysilerimden sızan acı kurulukta hissettim, cildim sanki sümükle kaplanmış gibi hissettim. Ayrıca havanın baskıcı ağırlığında da hissettim. Kireç rengi gri çimlerde, Seacliffe Malikanesi'nin girişine giden yolu çevreleyen çıplak dallarda ve koyu gri, kırmızımsı bulutlarda hissedebiliyordum. Deniz kokusunun yerini alan bayat leylak kokusunda da hissedebiliyordum. Hayatın tamamen yokluğunda ve şehrin sinir bozucu sessizliğinde duyabiliyordum.

Ölüm.

Kolis.

Arkamı döndüm. İç Rise yüksek bir yerdi, ama Seacliffe Malikanesi Pensdurth'a bakan bir uçurumun üzerindeydi. Rise'da kimse yoktu. Sokaklarda da kimse yoktu. Hiçbir tür at ya da hayvan görmedim ve görebildiğim kadarıyla her şey gri ve solgundu: kayalık tepelere uzanan kayalıklar, Pensdurth Körfezi'ne uzanan koyu çevreleyen çayırların uzun, sazlık otları... Her şey ölmüştü.

Bakışlarım körfezi dolduran gemilere kaydı. Hayaletler gibi beliriyorlardı, yelkenleri durgun sularda gevşek duruyordu. Dönmeye başladım, ama suda bir şey dikkatimi çekti.

dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak baktım. Görüşüm düzelmiş olsa da, gördüğüm şeyi anlamak zordu. Bir sürü şekil vardı — şişmiş, yüzen...

Aman Tanrım.

Onlar cesetlerdi.

Yüzlerce ceset.

Geri çekildim, göğsümü korku sardı.

Derin bir nefes alıp hızla başka yöne döndüm. Gözlerim Attes'inkilerle buluştu.

Çenesi gergindi. "Muhtemelen bundan daha kötüsünü göreceksin." Beni boğmak üzere olan kusmuğu yutarak, *Bunu halledebilirim. Daha önce de korkunç şeyler gördüm.* "Harika."

Attes bakışımı takip etti. "Buna hazır mısınız? Ona yaklaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısınız?"

Böyle bir şey kabul edilemez.

Kendini Isbeth olarak tanıtan şey ortaya çıkıp çağırışı ilettiği andan itibaren yaptığım şeyi yaptım. Onunla yüzleşirken düşünmeye fırsat vermedim. "Evet."

Bakışları bana döndü. "Aklın kocanda değil mi?"

"Aklım her zaman onda." Kolu düzelttim, kemik hançerin gizlendiğinden emin oldum. "Ama şu anda odak noktam o değil."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Buraya geleceğini biliyorsun, değil mi?"

"Gelmeyecek."

"Penellaphe..."

"Poppy," dedim. "Ve o yapmayacak. Bundan eminim."

Yüzünde şaşkınlık belirdi, yara izinin etrafındaki deri gerildi. "Ne yaptın?"

"Kaderle bir anlaşma yaptım."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu pek akıllıca olmamış."

"Muhtemelen değildi," diye kabul ettim, sonra dönüp uzaklaşmaya başladım. Gidecek biraz yolumuz vardı. Ve tabii ki, çoğu yokuş yukarıydı. Öğlen vakti olmalıydı. Teknik olarak, buradaydık, bu yüzden Kolis bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı... nefes alabileceği kısa süre içinde.

"Dur." Attes beni durdurdu. "Dün söyleme fırsatı bulamadığım bir şeyi anlamanı istiyorum."

Dudaklarımın içini ısırđım, bunu duymak isteyip istemediğimden emin değildim çünkü Casteel'in sözleri hemen zihnimde yankılandı.

Attes yaklaşarak sesini alçaltı. "Sera'ya sana zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz verdim."

Nefesim kesildi. "O senden bunu mu istedi?"

"İstedi, ama buna gerek yoktu. Senin onun ve Nyktos için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Onlar beni tanımıyor," dedim, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Yani, onlar için önemli olduğumu biliyorum... krallık için..."

—

"Onlar için öneminin bununla hiçbir ilgisi yok," diye sözümü kesti, gözlerini kısarak. "Sen onların kanından geliyorsun. Onlar için önemli olan tek şey bu."

Boğazımda ani bir sıkışma hissettim. Konuşmaya cesaret edemedim, bu yüzden başımı salladım.

Attes beni süzerken ağzını açıp kapattı. Bakışları Casteel'inki kadar yoğundu. "Bak, onlarla olan ilişkin hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama yeni uyandıklarını bildiğim için, muhtemelen pek bir şey yoktur."

Boğuk bir kahkaha attım. "Onları pek tanımıyorum." "Onlar seni tanımak isterler," dedi.

Seraphena da hemen hemen aynı şeyi söylemişti, ama bunu duymak yine de beni şaşırttı. Seraphena bana değer veriyor gibi görüldüğü için neden şaşırdığımı bilmiyordum. Aslında, bu doğru değildi. "Benim doğmamı engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını biliyorum."

"Öyle yaptılar," dedi, lafını esirgemedi. "Ama bu, senin doğduğuna minnettar olmadıkları anlamına gelmez."

Malikaneye doğru bakarak, alt dudağımın titremesini engellemek için çenemi sıktım. Bu sözler göğsümü sıcaklık ve umutla doldurdu. Leopold, Coralena, Ian veya Vikter'in yerini kimse dolduramazdı, ama ben bir aile istiyordum, o bağı istiyordum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Attes sessizce ve ben tekrar başımı salladım. "Seraphena senin doğmanı istemedi çünkü senin için *bunu* istemiyordu. Bunun hiçbir şeyi değiştirmediyi biliyorum, ama o senin bu durumda olmanı asla istemedi ve elinden gelse senin yerini alırdı. Nyktos da öyle. İkisi de senin için bunu istemiyordu."

Böyle bir şey kabul edilemezdi.

Düzensiz bir nefes aldım ve gözlerimdeki nemi silmek için hızla gözlerimi kırptım.

"Siktir," diye homurdandı Attes. "Şimdi seni üzdüm. Niyetim bu değildi. Ben..."

"Biliyorum." Boğazımdaki kısıklığı giderdim. "Sorun değil."

Attes bana bir saniye bile inanmamış gibi görünüyordu. Derin bir nefes verdi. Bir an geçti. "Her halükarda, işler orada kötüye gitmeye başlarsa." Çenesini malikaneye doğru salladı. "Oradan çıkarız. Bana karşı gelmezsin. Anladın mı?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim. "Anladım." Hızla döndüm. "Muhtemelen yola çıkmalıyız."

Attes hemen bana yetişti. "Az önce söylediğim şeyde ciddiylim."

"Biliyorum." Ve biliyordum.

Ama aynı zamanda, işler ters giderse, bir şekilde başarısız olursam, muhtemelen kaçış olmayacağını da biliyordum. Ve olsa bile, kaçmak benim yapımda yoktu. Özellikle de kaçmak, Kolis'i korumak için öleceğim kişilere geri götürmek anlamına geliyorsa.

Bir esinti saçlarımın kısa bir tutamını kaldırdı ve bayat leylak kokusuna karışan, midemi bulandıran başka bir koku getirdi. "Ama geri ödemem gereken her ne olursa olsun, buna değer."

Yürürken Attes bir süre sessiz kaldı. "Senin iyiliğin için, öyle olmasını umuyorum."

"Öyle," dedim. "Ve onun için de," diye ekledi.

Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Casteel'in şu anda odak noktam olmadığını söylerken yalan söylememiştim. Ayrım yapabilirdim. Ayrılmadan önce onu görmemiş olsam bile yapabilirdim. Ama onun hakkında konuşmak yardımcı olmuyordu. Özellikle de büyük büyükbabası Attes ile, ki o çok daha yaşlı ve farklı bir versiyonuma aşık olmuş ya da olmamış olabilir.

Tanrım, tüm bunlar hakkında o kadar çok sorum vardı ki. Aşk kısmı değil, diğer her şey.

Ona gizlice baktım, sonra başını çevirmeye başladığında hızla başka yere baktım. Ağzımı sıkıca kapattım. Şimdi unutulmuş anıları yad etmenin sırası değildi.

"Ne?" diye sordu

Attes. "Hiçbir şey."

"Bir şey söylemek istiyorsun," dedi ve göğsüne bağlanmış hançerlerden birini eliyle okşadı.

"Bu hançerler Kadim kemiklerden mi yapılmış?"

Kaşlarını çattı. "Biri öyle. Daha fazlasını yapmak için yeterli kemik yok." Bir süre durdu. "Ve senin sormak istediğinin bu olduğunu ciddi olarak şüpheliyim."

"Nereden biliyorsun?"

Sessiz kaldı ve elini indirdi.

"Çünkü beni tanıyorsun... ya *da tanıyordun*? Ya da en azından bir versiyonumu, sanırım." Kuru kemikler gibi birbirine sürtünen çıplak dalların altından geçerken dudaklarımı büktüm. "Tanrılar, bunu yüksek sesle söylemek çok tuhaf geliyor."

"Evet." Diye iç geçirdi. "O zamanlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyor musun? Çocukken hatırlama ihtimalin olduğunu biliyorum."

“Çocukken çok daha fazlasını hatırlayabilirdim, ama sorabileceğim herkes öldü.” Millicent hariç. O, ben küçükken yanımdaydı. “Sadece bazı parçaları hatırlıyorum — senin yüzünü görmek, diğer insanların görüntülerini ve... başka şeyler.”

"Başka şeyler mi?"

"Evet." Bana baktığını hissedebiliyordum. "Birbirimizi nasıl tanıyorduk?"

"Bunun için doğru zaman olup olmadığından emin değilim." "Daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir zaman," diye alaycı bir şekilde cevapladı. Ben iç geçirdim. "Neyse."

Esinti şiddetlendi ve koku daha da yoğunlaştı. Sadece daha tatlı bir koku değildi. Metalik bir tonu olan, mide bulandırıcı bir tatlılıktaydı. Ne olduğunu bildiğimi hissettim.

"Seninle, yani Sotoria ile, Kolis onu ilk kez geri getirdiğinde tanıştım," dedi ve bakışlarım ona kaydı. "O... o zamanlar başkalarının onun yanında olmasına güveniyordu. O yapamadığında onu korumaları için."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Sonra güldüm. Sesim sert çıkmıştı. Buna ne cevap verecektim? Nereden başlayacaktım? "Sen de o korumalardan biri miydin?"

"Öyleydi." Derin bir nefes aldı. "Tanıştık." "Ve Kolis'in yaptıklarında yanlış bir şey görmedin" diye sordum, kendimi durduramadan. "Siz tanışırken mi?" Şakaklarında bir kas seğirdi. "Öyle demedim." "O zaman neden bir şey yapmadın?" diye sordum. Gümüş rengi gözleri benimkilere baktı. "Yapmadığımı demedim."

Ona baktım, gözlerim aşına olduğum yüz hatlarını taradı ve yara izinde takıldı. Ağzımdan çıkan, hiç sormayı düşünmediğim bir soruydu. "O yara izi nasıl oldu?"

"Seninki nasıl oldu?"

"Craven," diye cevapladım. "Babam ve... birlikte olduğum insanlar saldırıya uğradığında ben daha çocuktum."

"Baban mı?"

"Babam olduğuna inandığım adam." Koku gittikçe güçleniyordu. Çürümüş gibi kokuyordu. "Leopold ve..." Attes'in yüksek sesli öksürüğü dikkatimi çekti. "İyi misin?"

Attes yüksek sesle öksürdü, dikkatimi çekti, sonra hızla gözlerini kırptı.

"İyi misin?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Yanlış nefes aldım." "İlkel tanrılar yanlış nefes alabilir mi?"

Boğazını temizledi, hızla gözlerini kırptırdı. "Sen hala yapabilirsin, değil mi?"

Aklım başımda olduğu için ağzımı kapalı tuttum, çünkü şansımı bildiğim için, bir sinekten boğulmaktan birkaç saniye uzaktaydım.

"Adı ne demiştin?" diye sordu. "Leopold." Ona kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Adını doğru duyduğumdan emin olamadım."

Cevabında beni rahatsız eden bir şey vardı.

İlkel tanrılar açıkça yalan söyleyemezlerdi, ama ben herkesten daha iyi, birinin gerçeği saklayabileceğini biliyordum. "Yara iziyle ilgili soruma cevap vermedin."

"Sonra anlatırım."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu saçmalık. Sana benimkini nasıl aldığımı anlatmıştım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Biliyorum."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diye mırıldandım ve dikkatimi tekrar malikaneye çevirdim. "Bana boğulmanın gerçek nedenini söyleyecek misin..." Hafif bir virajı dönerken sözümü yarım bıraktım ve ölü ağaçlar, geniş sütunlu galeriyi görebileceğim kadar seyrekleşti.

Adımlarım sendeledi ve fildişi sütunların arasında asılı duran *şeylere* bakarken midem düğümlendi. Sallanıyorlardı.

Artık kokunun ne olduğunu kesin olarak biliyordum.

Çürüme. Bozulma.

Kan Tacı'nın cesetleri sergileme eğiliminin nereden geldiğini de biliyordum.

"Seni uyarmıştım," dedi Attes
sessizce. Uyarmıştı.

Daha kötüsünü göreceğimi söylemişti. Bakışlarım sütunlu galeriyi taradı. Orada asılı olanlar düzinelerce olmalıydı. Muhtemelen ölümlüler. Hizmetkarlar mı? Giysilerinin çoğu lekeli ve yırtılmıştı, ama bazılarının üzerinde Rise Muhafızlarının siyah üniformalarını seçebiliyordum. Direnmişler miydi? Yoksa bu zulümden mi yapılmıştı?

"Kolis'in dekor zevki çok kötü," dedi Attes.

Bakışlarım onların başlarına kaydı. Midem bulandı. Yüzleri beyaz peçelerle veya kefenlerle örtülmüştü. Hızımı artırdıkça Eather titremeye başladı.

Bu sadece Kolis'in morbid dekorasyon seçimleriyle kendini evinde hissetmesi değildi. Beyaz peçeler bir mesajdı.

Ether göğsümde şiddetle uğuldadı ve parmak uçlarımda karıncalanma hissettim. Esinti peçenin kenarlarını kaldırırken öfke ve tiksinti içimi kapladı. Neden? Bu soru sürekli kafamda yankılanıyordu. Neden bunu yapıyorsun? Bunun ne anlamı var? Hayat neden bu kadar değersiz? Kanımdaki ether ısındı.

"Sakinleşmelisin," dedi Attes.

"Sakinim." Merdivenlere doğru
yöneldim.

Attes beni durdurmak için aniden koluma dokunduğunda, içimi bir enerji dalgası kapladı ve hemen ardından tuhaf bir tanıdıklık hissi uyandı. Bakışlarım kolumu saran parmaklara kaydı ve sonra yavaşça onun gözlerine yükseldi. "Bırakmak isteyeceksin."

Ağzının köşelerinde gerginlik belirdi. "Çok isterim."

Parmaklarım seğirdi. "O zaman seni engelleyen ne?"

Bakışlarını sütunlu galeriye çevirdi. Onun bakışlarını takip ettim ve sütunların alt kısmında oluşan ve basamaklara yayılan ince çatlakları görünce nefesim kesildi. O anda altımızdaki zeminde hafif bir titreme hissettim.

"Sakin misin?" diye sordu, sesi alçaktı.

Açıkçası, sakın değildim.

"Şu anda kafandan neler geçtiğini, neler hissettiğini ancak tahmin edebilirim," dedi Attes, sesi zar zor duyulur halde.

Ne mi hissediyordum? Öfkeliydim, tedirgindim ve bakışlarım sallanan bedenlere geri döndüğünde yüzlerce başka şey hissediyordum. Dudaklarımı sıkarken ciğerlerim yanıyordu. Kolumu çektim.

Kolumu daha sıkı tuttu. "Daha kötüsünü de gördün, Poppy."

Başımı onun yönüne çevirirken tüm vücudum sarsıldı. "Sotoria'dayken...?"

Çenesindeki kas gerildi. Kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Ve bu hayatta daha kötüsünü de gördün."

Cildimde küçük kabarcıklar belirdi. Birkaç dakika önce ben de tam olarak bunu düşünmüştüm, ama onun bunu bilemeyeceğini biliyordum. "Sen nereden bilebilirsin ki?" Aklıma bir şey geldi. "Seraphena?"

Şakağındaki kas şimdi seğirdi ve sessizliği cevap oldu. Seraphena değildi.

"Nasıl?" diye tekrarladım.

Attes sessiz kaldı ve nedense, muhtemelen *vadentia* yüzünden, büyük bir yırtıcı kuş görüntüsü zihnimde belirdi.

Kısa bir nefes aldım. "Bizi —bizi izliyor muydun—stazdayken? Seraphena'nın yaptığı gibi?"

Burun delikleri genişledi. "Bunu tartışacak vaktimiz yok, özellikle de sen bunu rahatsız edici bir şeymiş gibi gösterirken."

"Başka nasıl anlaşılabilir ki?" diye sordum.

"Öyle değil," diye mırıldandı. Ağzımı açtım ama o sözümü kesti. "Senin varlığını hissedebiliyor, Poppy. Burada olduğunu biliyor. Buraya geldiğimiz andan beri biliyor."

şimdi de kızgın olduğunu biliyor." Nefes aldığını duymamama rağmen göğsü yükseldi. "Zaten her şeyi mahvediyorsun."

Başım geriye doğru savruldu. İnkâr duygusu beni sardı, ama çabucak kayboldu.

"Gitmeliyiz." Attes malikaneye doğru baktı. "Bu işe yaramayacak."

"Ne?" Kolumu tekrar çektim, ama o tuttu. "Gidemeyiz. Gidersek, Carsodonia'ya saldıracağız. İnsanlar ölecek."

"Öyle olsun..."

Bu sefer kolumu çekerek onun tutuşunu kırdım. "Ben gitmiyorum." Geri adım attım, ellerimi yumruk yapıp bakışlarımı taş sütunlardaki çatlaklara diktim. "Sen gidebilirsin, ama ben gitmiyorum."

"Poppy..."

"Haklısın. Her şeyi mahvediyorum," diye itiraf ettim, kanıtlardan gözlerimi ayırarak. "Bunu kontrol altına alabilirim. Alacağım da. İster inan ister inanma, umurumda değil. Her halükarda, ben gitmiyorum. Sen ne yaparsan yap, sana kalmış."

Attes, saçlarını eliyle tararken küfretti. Bu hareket bana Casteel'i o kadar çok hatırlattı ki, bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

Dönerek sütunlu galeriye baktım. Gözlerimi kapatmadım. Söylediğim şeyi yaparken, orada asılı duran cesetleri görmek için kendimi zorladım. Kolay olmadı, rüzgârlı bir günde yırtık pırtık giysileri toplamaya çalışmak gibiydi. Ama yapmak zorundaydım. Bunu yapmak için çaresizdim çünkü bu işi bitirmeliydim ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Bu yüzden, bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptım. Derin bir nefes aldım ve peçeyi taktığımda yapmak zorunda kaldığım şeyi yaptım. Gerçek değildi. Kafama hiçbir şey geçirmiyordum, ama altın zincirlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Hiçbir şey hissetmemek için kendimi hiçbir şey olmaya zorladım. Ne öfkeyi, ne tiksintiyi. Öfkenin arkasına saklanan daha keskin, boğucu duyguyu bile.

Sadece kapatmadım. Kendimi kopardım. *Değiştim*. Uyum sağladım. Son kez, Seçilmiş olan oldum. Ve gözlerimi açtığımda, Yükselmişlerin yalanlarını gördüğüm gibi, cesetlerin ötesini görebildim.

"Poppy," dedi Attes yumuşak bir sesle.

"Ben hazırım." Yürümeye başladım ve merdivenleri tırmandım. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Attes cevap vermedi, ama beni takip etti. Zihnimin derinliklerinde, beni terk etmeyeceğini bildiğimi kabul ettim.

Attes'in arkamda olduğunu bilerek cesetlerin yanından geçtim. Dikkatimi kapılara çevirdim. Gözlerimi girişin çift kapısına kaldırdığımda, ensemde bir tedirginlik hissettim. Kapı korumasızdı.

Hiçbir gardiyan bizi selamlamadığı için biraz kırılmış bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Attes'e baktığımda, onun çatık kaşlarla etrafı gözetlediğini gördüm. "Sanırım kendimiz gireceğiz?"

Attes'in bakışları kapılara, sonra bana kaydı. Başını salladı ve bir şekilde önüme geldi. Kapıları iterek açtığında, serin bir hava bizi karşıladı. Birkaç küçük salona ayrılan geniş salona girdik. Uzaklardan... kahkaha sesleri geliyordu.

"Hadi." Attes ilerledi.

Kim gülüyor olabilir diye merak ederek onu takip ettim. Geçtiğimiz koridorları gözlemledim. Kolis'in varlığı diğerlerinin varlığını bastırsa da, burada birçok tanrı olduğunu biliyordum.

Şaşırtıcı derecede temiz malikaneye doğru ilerledikçe kahkahalar artıyordu. Aynı şekilde...

Sırtım gerildi. "Lütfen, duyduğum şeyin doğru olmadığını söyle."

"Maalesef, duyuyorsun." İnlemeler.

Yumuşak inlemeler ve derin, daha sert homurtular duydum.

Kahkahalar anlaşılması zordu, ama seks sesleri? Ne oluyor lan?

Attes aniden sağa döndü ve ben neredeyse sırtına çarpıyordum. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Sanırım gitmemiz gereken yere geldik."

Başımı çevirdim. İki adam koridorun sonunda, Seaccliffe'in Büyük Salonu olduğunu tahmin ettiğim kapalı kapının önünde duruyordu.

Yüzleri Callum ve Millicent'inki gibi, saç çizgisinden çeneye kadar uzanan kanat şeklinde boyanmıştı. Ama bunlar koyu, koyu kırmızıydı.

Kahkahalar ve inlemeler devam etti ve salondan yankılandı, ses sinirlerimi bozdu ve sabrımı zorladı. Kolis sadece bizim geldiğimizi bilmekle kalmamış, körfezde yüzlerce ceset ve sütunlu galeride asılı düzinelerce ceset vardı. Ve olan biten bu muydu? Bir seks partisi mi?

Peçede bir yırtık oluştu.

Böyle bir şeyin normal olabileceği yoktu.

Eather titredi ama öfke, tedirginlik ve diğer her şeyin altında gömülü ince korku iplikleri beni hiçlikten koparmadan önce yırtığı hızla diktim.

Revenantlar kapıları açmak için harekete geçti, ama ben onlardan önce davrandım. Elimi kaldırarak eather'ı çağırdım ve kapıları menteşelerinden kopardım.

Peçe takmış olabilirdim, ama Bakire olmamıştım.

Ağır ahşap kapılar duvarlara çarparak yüksek bir gürültü çıkardığında, odanın içindekiler şaşkınlık çığlıkları attılar. Tek gördüğüm kırmızı ve *deri* parlamalarıydı — çok fazla *deri*. Başka bir şey görebilecek kadar uzun süre bakmadım. Gözlerim *ona* takıldığı anda bakamadım.

Kolis.

Salonun diğerk ucundaki podyumda tembelce uzanmış oturuyordu, bir bacağı parlak kırmızı koltuğun koluna atılmıştı - koltuk yakut ve belki de granattan yapılmıştı. Koltuğun oturağı genişti ve her iki yanında koyu kırmızı kanatlar uzanıyordu.

Tek ışık kaynağı yapaydı. Pencereleer kırmızı perdelerle kapatılmıştı. Kubbe taştan yapılmıştı ve etrafımızın Yükselmişler tarafından çevrili olduğunu tahmin ediyordum, ama burada tanrılar olduğunu biliyordum.

Hem de çok.

Onları kanımda hissedebiliyordum.

Kısa merdivenleri inerken, botlarıımın topuk sesleri dışında salon sessizliğe bürünmüştü. Gözlerimi, şamdanın parlak ışığı altında altın rengi saçları parıldayan, oturmuş duran figüre diktim. Sol tarafa bakıyordu, bu yüzden geniş elmacık kemiğinin profilini ve heykel gibi çenesinin yarısını görebildim. Ama bu yeterliydi.

Onu tanıdım.

Belki stazdan. Belki de öncesinden. Önemli değildi. O pislik hala soluna bakıyordu. O yöne hızlıca bir bakış attım. Önünde, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kırmızı ipek giysiler giymiş bir kadın duruyordu. Kolları yukarı doğru uzanmış, sırtı eğilmiş, neredeyse çıplak göğsüne giysiyi gergin tutmak için. Dans ediyor gibi görünüyordu. Ve podyumun kanatlarında tek başına değildi. Diğerleri de aynı giysileri giymişti, ciltleri Yükselmişlerin soluk ve pürüzsüz özelliğini sergiliyordu.

Bakışlarım Kolis'e geri döndü. Gömleksizdi ve sadece beyaz keten pantolon giyiyordu. Sağ pazısını altın bir bant sarıyordu.

"Poppy." Attes'in sesinde bir uyarı vardı.

O anda bir Kader hissetmediğimi fark ettim.

"Bana katıldığın için teşekkürler, Sotoria."

Vücudumdaki her kas gerildi. Kolis hâlâ bana bakmamıştı. "Bana öyle deme demiştim."

"Ben de sana bunun senin adın olduğunu söyledim. Seni bu şekilde tanıdım." Sonunda başını bize doğru çevirdi.

Yeğeni Nyktos'a olan benzerliği, keskin çenesi ve yüksek elmacık kemiklerinde açıkça görülüyordu, ama Kolis'in simetrik yüz hatları neredeyse... narindi. Mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti.

Birbirimize bakarken, Ölüm'ün güzel yaratılmış olmasının mantıklı olduğunu düşündüm. Ölüm geldiğinde bir teselli, yaşamak için mücadele ederken bir cazibe görevi görüyordu.

"Umduğum kişiyle gelmedin," dedi.

"Gelmedim."

Kolis'in gözleri arkamda parlak kırmızı bir şekilde kayıyordu. Dolgun dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Senin olacağını tahmin etmeliydim."

Attes yana doğru hareket etti ve görüş alanımın kenarına girdi. "Kader nerede, Kolis?"

"Etrafta."

"Saçmalık," diye cevapladı Primal.

"Krala böyle konuşamazsın," diye bir ses duyuldu.

Bakışlarım, Delano'nunki kadar soluk saçları ve Elemental rengine gözleri olan uzun boylu, ince yapılı bir erkeğe kaydı. Ama o Atlantisli değildi.

O bir tanrıydı.

"Sen de kimsin lan?" diye sordum, salona göz gezdirirken, en az bir düzine kadar kırmızı pantolon ve tunik giymiş Revenant'ları fark ettim. Altın sarısı ya da açık sarı saçlı kimseyi görmedim. Callum yoktu. Millicent yoktu. En azından şimdilik.

"Diline dikkat et," diye azarladı Kolis.

Başımı ona doğru çevirdim ve gülümsemesi genişledi.

"Varus," diye cevapladı Attes. "Kithreia'lı Varus. hala hayatta olduğuna inanamıyorum."

"Aynısı senin için de geçerli." Tanrı kollarını kavuşturdu. "Krala bir daha böyle konuşursan bu geçerli olmayacak."

"Sorun yok." Kolis başını eğdi. "Attes'in... hoşnutsuz olmaya her hakkı var."

Kaşlarım kalktı.

"Benden neden nefret ettiğini sana söyledi mi, Sotoria?"

"Tahmin etmek zor değil," diye karşılık verdim ve Attes'in bana, bunun benim baştan çıkarma yöntemim olup olmadığını merak ettiğini gösteren bir bakış attığını gördüm. "Ve bana öyle deme."

"Eminim tahmin edemezsin, *so'lis*."

"Umurumda değil," dedim, ama bu doğru değildi. Bilmek istiyordum. Sadece ondan duymak istemiyordum.

"Ah, evet. İşe koyulmak istiyorsun." Hafifçe öne eğildi ve boynunda ve çıplak göğsünde hafif gölgeler gördüm. Yerden altın bir kadeh kaldırdı. "Seni neden çağırdığımı öğrenmek için."

"Kader'in nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi

Attes. "Bir yerlerde olduğunu tahmin ediyorum."

Ona inanmadım. Attes'in gerginliğine bakılırsa, o da inanmıyordu. Teknik olarak, Kader'in bir yerlerde olduğunu söylemek yalan sayılmazdı. Peçenin dikişleri gerildi ve damarlarıma bir damla buz damladı. Onu kestim. Önemli değildi. Sadece ona yaklaşmam gerekiyordu. Ve eğer Kader burada değilse, bu benim için daha iyiydi. Belki de tekrar durgunluğa girmezdim. "Isbeth olduğunu iddia eden kadın nerede?"

"Annen mi? Seninle görüşmesinden henüz dönmedi." Bir yudum içti. "Umarım onu kollarını açarak karşılamışsındır."

Midem burkuldu ve onun gerçekten o olup olmadığını sormaktan zar zor kendimi alıkoydum. Şu anda bunun da önemi yoktu.

Kolis'in bakışları kısa bir süre benim tarafıma kaydı, Attes'e bakarken gülümsemesi zayıfladı. "Peki, senin... kocan nerede?"

"Beni çağırdın," dedim. "Onu değil."

"Aslında, doğru hatırlıyorsam, onun ve kurtların gelmesini çok isterim demiştim," diye cevapladı, kadehi kaldırırken bakışları tekrar bana döndü. "Sen itaat etmedin."

Sanki ısırgan karıncalar salınmış gibi tüylerim diken diken oldu. "Çünkü gelmeyi *seçtim*. Sana itaat etmeyi seçmedim."

Attes yine bana, tavrımı değiştirmem gerektiğini haykıran bir bakış attı. Ama Kolis ile son görüşmemizin nasıl geçtiğini düşününce, ona yalakalık yaparsam bana inanacağını sanmıyordum.

"Sana hoşuna gitmeyecek bir seçenek sunduğumda başka ne seçeneğin vardı ki?"

"Tanımadığım insanların hayatlarını tehdit ettin. Kan Tacı'na hizmet eden insanların. Ben onlar için burada değilim." dediğimde, perde tamamen yerine oturmuştu.

Tek kaşı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Bana bakarak bir yudum daha aldı. Elini indirdiğinde, dudaklarında kırmızı bir parıltı kaldı. "Peki, o nerede?"

"Onun nerede olduğunu konuşmak için burada değilim."

Bir parmağı bardağın kenarına vurdu. "Peki sence buraya neden geldin?"

"Görünüşe göre, sabrımın ne kadar uzayabileceğini görmek için."

Hava gerginleşirken dudaklarının kıvrımı titredi. "Sotoria..."

"Benim adım Penellaphe," diye sözünü kestim ve kendimi zorlayarak öne doğru yürüdüm. "Beni Sotoria olarak tanıyor olabilirsin, ama şimdi beni tanımak istiyorsan, *şu anki* halimi tanımalısın."

Başını yılan gibi akıcı bir hareketle eğdi ve bu hareket omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yaydı. "Seni Penellaphe olarak tanımamı mı istiyorsun?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Hayatta kalmak istiyorum."

Kolis'in bakışları Attes'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Öyle mi?"

"Bunun nasıl biteceğini biliyorum." Birkaç adım daha ilerledim ve gergin olanların Revenantlar olmadığını fark ettim. *Onlar* heykel gibi duruyorlardı. Tedbirli davrananlar tanrılardı. "Bu sefer ruhum yeniden doğmayacak. Yani," diye devam ettim, acı bir tat bırakan sözler sarf ederek, "eğer geçmişte yaptığım şeyi yaparsam."

"Peki o ne?" diye sordu.

"Bununla savaşmak," sesimin düzgün kalması için kendimi zorladım. "Seninle savaşmak."

Kolis tamamen hareketsiz kaldı. "Kayalıklarda yaptığımız sohbetten bu yana tavrında büyük bir değişiklik oldu."

"Öyle değil. Aslında değil. Sana söylediğim şey doğru. Ne istediğini biliyorum."

"Ayrıca bunu elde edemeyeceğimi de söyledin." O geriye yaslandı. "Sonra beni öldürmekle tehdit ettin."

Bunu unutmasını beklemiyordum. "Öyle yaptım." "Bu kadar çabuk fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır."

"Kafam karıştı."

"Sinirli biriyimdir. Sık sık, her zaman kastetmediğim şeyler söylerim."

Kolis bir yudum daha aldı.

"Ve ben de istediğini elde edemeyeceğini söyledim," diye devam ettim. "Yani şehirleri ve insanları yok edebileceğin bir savaş."

Kadehini indirip, dişlerini alt dudağına sürttü. "Peki ben ne elde edeceğim?"

"Benim teslimiyetimi."

Kolis'in göğsü yükseldi ve alçalmadı. "Senin teslimiyetini mi?"

Başımı salladım.

"Peki bugünün hangi kısmı teslimiyet göstergesiydi?"

"Boyun eğmemin kolay olacağını söylemedim," dedim ona.

Bana baktı ve sonra güldü. "Buna neden inanayım? O da sana katıldığında mı?" Boş gülümsemesi kayboldu. "Attes'i tanıyorum. O buna razı olmaz."

"Sana güvenmiyorum," diye cevapladı Attes. "Bu yüzden buradayım."

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Ama ben sana sormadım." Boş sırıtış geri döndü. "Bekliyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başlayınca nefesim kesildi. Kolis'in alçak gülüşü, Attes'in nedenine ne düşündüğünü haykırıyordu. Acınası bir durumdu. Bunu gerçekten detaylandırmalıydık.

Attes daha yakındı. "Az önce söyledim..."

"Onun cevap vermesine izin vermeni öneririm," dedi Kolis, sesi rahat, hatta dostçaydı. Gülümsemesi arttı ve bu beni ürküttü. Gerçek değildi. Teermans'ların yanında dururken benim gülümsememi hatırlattı. Alıştırılmıştı. Sahteydi.

"Sotoria?"

"Penellaphe," diye homurdandım, aklımda Casteel'in söylediği sözler canlandı. Tanrılar, eğer yanılıyorsam, bu durum yüzüme patlayacak ve aynı zamanda inanılmaz derecede utanç verici olacaktı. "Çünkü o beni seviyor."

Kolis'in gülümsemesi, bakışları Attes'e kayarken sönüverdi. "Değil mi?" diye devam ettim aceleyle.

"Benim ölmemi istemiyor ya da..."

Kolis'in gözleri tekrar benimkilere döndü. Gözlerinde koyu renkli eather telleri dönüyordu. "Ya da ne?"

"Ya da daha kötüsü."

Kolis'in çenesi düştü. "İtiraf etmeliyim ki, hazırlıksız yakalandım." Bir süre durakladı. "Ona söyledin mi?"

"Evet," Attes ben cevap veremedenden cevapladı.

"Peki bu sana ne hissettirdi?" diye sordu Kolis bana. Lanet olsun, istesem bile buna cevap veremezdim. O anda yapabileceğim tek şey, Attes'in sadece benim söylediklerimi onayladığını kendime inandırmaktı.

"Hiçbir şey," dedim. Bu da acı bir tadı vardı. "Onu tanımıyorum."

"İlginç." Çenesi gevşedi. "Eminim bu canını yakmıştır, Attes."

Primal buna cevap vermedi.

"Hiç bir Kader çağırmadığını biliyorum." Sessizliği bozdum. "Çağırılmış olsaydın, onlar burada olurdu. Yani, sanırım benim gelmemi istediniz ve sevdiğim insanları tehdit ederek veya onlara zarar vererek beni zorlamak istediniz."

"Peki." Kolis kadehini kaldırarak güldü. "Cam kadar şeffaf olmalıyım, Penellaphe."

Adımı kullanmasının iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. Kolis, muhtemelen düşünülmemesi gereken bir şeyi bitirdi ve sonra öne eğilerek bacağını çekti. tahtının kolundan. Kadehi masaya koydu ve doğruldu. "Gidin. Penellaphe ve Attes hariç herkes."

Sahnedeki vampirler aceleyle uzaklaşırken, cesaretimi toplayıp derin bir nefes aldım. Arkamızdaki kapılar açıldı, ama bakmadım. Kolis ayakta dururken gözlerimi ondan ayırmadım. Taş zeminde aceleyle yürüyen ayak sesleri duyulurken, bakışları benimkilerden ayrılmadı. Kapılar kapanana kadar konuşmadı.

"Bana bir şey söyle, Penellaphe." Podyumun kenarına doğru yürüdü. "Ya sana inanmazsam?"

Korkmuyorum, dedim kendime, buz gibi bir keskinlik göğsümü delip geçerken. *O beni korkutmuyor*. "Bununla ilgili ne yapabilirim?"

"Birkaç fikrim var." Podyumun kenarına ulaştı. "Bu, bu salonda bizim dışımızda tek kişinin ölümünü gerektiriyorsa, zaten sorunumuz var demektir." Kaşlarını kaldırdı.

"Boyun eğiyor olabilirim, ama bu anlamsız cinayetleri desteklediğim anlamına gelmez." Onun bakışlarını karşıladım. "Sen gerçek Ölümün İkelisin. Psikopat bir katil değilsin."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunu düşünen ilk kişi sen olabilirsin... tanrılar adına." Güldü. "Ne kadar zamandır, Attes?"

"Çok uzun bir süre," diye mırıldandı Primal. "Ama gördüğün gibi, hala bazı orijinal... özelliklerini koruyor."

Gerildim ve kendime buna odaklanmamam gerektiğini söyledim. Bunu daha sonra sormam gerekecekti.

"Öyle." Kolis'in sesi alçaldı ve titremesini bastırmak için tüm gücünü kullanması gerekti. "Ya *biraz* anlamsız bir cinayet istersem?"

"Öldürme şekline bağlı."

"Mesela?"

"Birkaç Kader varsa, benim için sorun olmaz." Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

Çarpıcı yüz hatlarında gerçek bir şaşkınlık belirdi.

"Gerçekten mi?" "Onları pek sevmiyorum. Birçok nedenlerden dolayı," dedim, sonra biraz daha gerçekçilik katmaya karar verdim. "Özellikle Lirian."

Kolis kısa bir kahkaha attı. "İlginç."

Onun kürsünün kenarında ilerlemesini izledim. Keşke buraya inse...

"Ya senin boyun eğme isteğini kanıtlamam gerekirse?" dedi, tam üstümde durarak. "Ya seni Attes'in önünde sikmek istersem?"

Ben uyuşurken, Primal'dan düşük bir hırıltı çıktı. Tamamen, tamamen uyuşmuştum. Kalbim güm güm atıyordu. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim, vermeyecektim. "Eğer bunu istiyorsan, seni yanlış değerlendirmişim demektir. Ve hazırlansan iyi olur."

"Neye, Penellaphe?"

"Bir kavgaya." Hayatın sıcaklığını ve ölümün soğukluğunu hissedeceği kadar eather'ı yüzeye çıkardım. "Kazanamayabilirim, ama seni inciteceğimi biliyorum. Çok fena."

Yine hareketsiz kaldı, bakışları sarsılmadan. "Beni yanlış değerlendirmedin." Uyarı vermeden aşağı atladı, beni irkitti. "Sevdiğim bir kadına asla böyle bir şey yapmam."

Sözlerinde beni iliklerime kadar ürperten bir şey vardı.

Casteel'in söylediklerini hatırladım.

"Bilmiyorum, Penellaphe." Kolis benden birkaç metre uzakta duruyordu, şimdiye kadar bana en yakın olduğu mesafede. "Yaptığın teklifi yerine getirebileceğinden emin değilim."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen iyi kalplisin. Her zaman öyle oldun. Evet, bunu biliyorum. Seni hayatın boyunca tanıdım."

Evet, bunu görmezden gelecektim. "Benim nezaketimle zayıflığımı karıştıрма."

"En çürümüş varlıklarda bile iyiliği görürsün, en adaletsizlere bile adalet talep edersin ve ikinci şansı sadece boşa harcayacak olanlara ikinci şans verirsin. Sen Seraphena gibi değilsin." Aramızdaki mesafe bir adım kadar açıldığında, onun adını zehirli bir şekilde tükürdü. "Sen entrikacı değilsin. İntikam peşinde değilsin. Onun gibi bir katil değilsin. O yüzden öyleymiş gibi davranma."

Burnumdan keskin, boğuk bir nefes çıktı.

Kızıl çizgili bakışları daraldı. "Komik bir şey mi buldun?"

"Beni tanıdığını sanıyorsun." Sol elim ön kol kılıfındaki kancaya yakın olacak şekilde kollarımı kavuşturarak konuştum. "Açıkça görülüyor ki, tanı mıyorsun."

"Anlat bakalım?"

"Diğerlerinin sadece en kötüsünü gördüğü insanlarda iyi yanları görme eğilimindeyim." Kancayı hafifçe vurdum.

"Adaletsiz olanlara bile adil davranılmasını talep ediyorum. Ve evet, insanlara fırsat verilirse daha iyi olabileceklerine ve değişebileceklerine inanmayan bir dünyada yaşamayı reddediyorum."

O, alçak bir kahkaha atarak geriye yaslandı. "Aslında seni tanıyor gibiyim."

"Ama iyi bir şey kalmadığında da bunu görebilirim. Eşitsizlikten beslenenlerin işlediği suçlar için adalet talep ediyorum. Ve ikinci şansların bedelsiz verilmediğine, kazanılması gerektiğine inanıyorum."

Kolis meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

Bir adım öne çıktım. Aramızda sadece iki adım kalmıştı. Parmaklarımı kolumun altına soktum. "Ama intikam aradığımda, kan bağı olanlardan daha intikamcı olurum."

Özü gözlerinde parıldıyordu. Ama onda gördüğüm tek şey bu değildi, dudaklarının bir kısmında da vardı. İlgi de vardı. Şehvet.

"Ne kadar intikamcı?"

30 santimetreden az. Parmaklarımı hançerin kabzasına doladım. Hançer hemen cildimin ısınısını aldı. "Güven bana," dedim. "Bunu öğrenmek istemezsin."

"Bunu bilemem." Gözleri üzerimde dolaşırken, teninde kırmızı gölgeler belirdi. "Bence oldukça zevkli olur."

Hayır, olmayacak, diye içimden yemin ettim.

Kolis'in gülümsemesi geri döndü, genişledi. "Attes?" dedi, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak.

O bana bakarken ben hareketsiz kaldım. Onun kokusunu içime çekmedim. O kolunu belime doladığında irkilmedim. Beni kendine doğru çektiğinde yüzüne kusmadım. Karnıma değen hissini kafama takmadım.

"Gözlerini başka yere çevirmek isteyebilirsin," dedi Kolis.

O başını eğdiğinde sadece hançere odaklandım. O kadar odaklanmışım ki dudaklarının dudaklarımdaki hissini hissetmedim. Ben sadece bir silahtım — dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde çektiğim bıçak. O boğuk bir inilti çıkardı ve ben dudaklarımı gülümsemeye kıvırdıktan hemen sonra sağ elimi uzatıp onun dudağını sertçe ısırdım.

Kolis sarsıldı.

Ether'in yükselmesine izin vererek, iki elimi göğsüne vurup onu ittim.

Geriye doğru uçarak kürsünün kenarına çarptı. Kışının üstüne yere düştü, bir eliyle kendini desteklerken

diğeri göğsünün üzerinde, kalbine sapladığım hançerin yanında duruyordu.

Kalbim hızla atarken, Attes elinde kemik hançerle yanıma koşarken, elimle ağzımı sildim. Elimi indirdiğimde, onun dikkati Kolis'teydi. Siyah ve kırmızı çizgiler dalgalandı ve Kolis'in göğsüne yayıldı.

"Eski kemik," dedi Kolis, başını kaldırarak. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Hiçbir şey.

"Sıradan bir Kadim kemik değil," dedim. "Onu tanıyabilirsin. Ne de olsa, Seraphena'nın sana bana vereceğine söz verdiği hançer bu. Ne yazık ki bunu göreceğ kadar burada değil."

"Evet." Ağzından kan sızıyordu. "Ne yazık." Kolis kınını kavradı.

Gerildim.

Attes kaskatı kesildi.

"Onun yüzünü görmek isterdim." Hançeri çekip çıkardı ve bakışları benimkilere kaydı. Hançerin üzerine gölgeli bir dalga yayıldı ve hançer parçalandı.

Dudaklarım aralandı ve kulaklarımda yine o uğultu duyuldu. "Ama senin ifaden de yeter." Kolis hızla ayağa kalktı, ölümcül yaralanmış biri için çok ölümcül yaralanmış biri için çok hızlıydı. "Ah." Elini göğsüne götürdü. "Acıttı."

Iskelemiş miydim? Hayır.

I hadn't. Kalbin nerede olduğunu biliyordum.

"Penellaphe, gerçekten benim ne istediğimi bildiğini mi sandın?" Gülümsedi ve bu gülümsemede hiçbir yapmacıklık yoktu. Geniş ve ürkütücü bir gülümsemeydi, dişleri kanla kaplıydı. "Bazıları gibi, dengesiz olabilirim. Belki de çaresizim."

Attes'in kolunu belime doladığını ve beni geri çektiğini hissettim.

"Gerçekten benim o kadar çaresiz, o kadar deli olduğumu mu düşünüyorsun ki, beni bin yıldan fazla bir süre mezara gömmek için yardım eden o kaltağı hala sevebileceğimi?" diye sordu Kolis.

? diye sordu Kolis. "Her şeyi düşünmek için çok zamanım oldu. Unutmak için. Hayatıma devam ettim, *so'lis*."

Tanrım.

Casteel haklıydı. Kolis hakkında *haklıydı*.

Yanmış ozon kokusu bize ulaştığında Attes'te özün yükseldiğini hissettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kolis. "Hâlâ seni istiyorum... yani, içindeki şeyi istiyorum, *Poppy*."

Alemin açılmaya başlamasının çatırtısı

Havada tuhaf bir koku hissettim, narenciye ve leylak karışımı bir koku...

"Peki seninle işim bittiğinde?" Kızıl ve gece mavisi, incelen bedeninde dönüyordu. "Nereye gideceğimi biliyorsun," diye tısladı Kolis.

Ether'i çağırdım ve alemdeki yırtık açılırken bile onun yüzeye çıkmasına izin verdim. Narenciye ve temiz hava kokusu güçlendi ve Attes'in beni Carsodonia'ya götürmediğini anladım. Beni Iliseeum'a götürüyordu. Çünkü o koruma kalkanlarını geçebilirdi. Kolis geçemezdi. Yırtık arkamızda kapanacaktı ve Kolis'in tehdit ettiği yere gideceğini biliyordum.

Carsodonia'ya.

Casteel'e.

Ve Kieran'a.

Ayaklarımı yere sağlamca bastırdım ve dirseğimi Attes'in midesine sokarak kendimi kurtardım. Attes bağırırken Kolis ile göz göze geldim...

Alemin kıpkırmızı ve karanlıkta patladı.

İçimden ani ve keskin bir gök gürültüsü sesi geldi ve sonra... sonra hiçbir şey kalmadı.

BÖLÜM 56

CASTEEL

Bir şekilde, bir şekilde, Poppy bir şey yapmıştı.

"Buraya gelmek için bir nedenin var mı?" diye sordu Kieran.

Bunun dışında, Solar'da olmak bana duvarların üzerime çöktüğünü hissettiriyordu. Hayır. Büyük Salon'da olmam için iyi bir nedenim yoktu. Sadece Poppy'nin geri döneceğini söylediği yerden çok uzaklaşmak istemiyordum.

Ve geri dönecekti.

Dönmek zorundaydı.

Ve bunu yaptığında, cevaplaması gereken çok şey vardı. Onu kucakladıktan sonra.

En azından burada, Nithe'nin körfezi dolaşırken yaptığı huzursuz çağrışlarını duyamıyordum.

Ama burası aynı zamanda Poppy'yi son gördüğüm yerdi. Ve Kieran, o ahmak, bunu biliyordu.

"Beni takip etmenizin bir nedeni var mı?" İlerlerken omzumun üzerinden sordum.

"Neden seni takip ettiğimizi çok iyi biliyorsun." Evet, biliyordum.

Dengesiz bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyorlardı. Güvenilmez. Öngörülemez. Pensdurth'a gölge adımla gitmek gibi. Fark etmedikleri şey, bunu zaten denediğimdi.

Alemi açamadım.

Poppy benim onu takip edeceğimi biliyordu ve bir şekilde bunu engellemiştir. Aklım hemen Kader Tanrıçalarına gitti.

Viski şişesini kaldırıp uzun bir yudum aldım. Mideme kadar yaktı. Şişenin yarısından fazlası bitmişti, ama üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Eskiden olduğu gibi, kendimi bir insan değil de bir şey gibi hissettiğim zamanlardaki gibi değildi. Bu da, midemdeki endişe düğümünü gevşetmeye ya da her birkaç dakikada bir göğsümü kesen bıçak gibi keskin korku ipliklerini köreltmeye yardımcı olmuyordu.

Poppy o iğrenç herifin yanındaydı ve ben buradaydım, bir müttefikten çok bir engelmışim gibi kenara itilmiş.

Siktir.

Onu besledikten sonra kucağıma aldığımı biliyor muydu? Uykusunu izlediğimi?

Salona bakarken bir yudum daha içtim, bakışlarım boş kürsüye kaydı.

"Tahtlara ne oldu?"

"Onları erittik," dedi Delano, ana oyuk boyunca yürürken, şekli oyuk duvarlarından sarkan Atlantis bayraklarının arkasında belirip kayboluyordu.

Etrafa bakındım, bir şeylerin eksik olduğunu düşünerek. Bakışlarım salonun ortasına takıldı. "Heykel?"

"Poppy onu yok etti," dedi Delano gölgelerin içinden düz bir sesle. Kızgın olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. "Sen gelmeye karar vermeden önce."

İlerlerken elim şişenin etrafında kasılmaya başladı. Kürsüye ulaştığımda kendimi yukarı çekip oturdum.

Kieran'a bakarken, yine hiçbir etkisi olmayan bir yudum daha aldım.

"Bana istediğin kadar bakmaya devam edebilirsin." Adımları yavaşladı. "Beni kaçıramayacaksın."

"Ya da geri kalanımızı," dedi babam, salonun girişindeki geniş merdivenlerden aşağı inerken. Hisa

arkasından gitti ama içeri girer girmez durdu, akıllıca mesafesini korudu. İkisi de savaşa hazır gibi giyinmişti.

Benim ise silahım yoktu.

Onların sözleri, benim de seve seve kabul edeceğim bir savaş çağrısı gibiydi. Ne de olsa, kardeşim Emil, Naill ve Netta'yı çoktan kaçırmıştım.

"Bahse girmek ister misin?" diye sordum.

"Aptalca bahislere girmek istemiyorum." Babam, oyuğa çıkan merdivenleri çevreleyen mermer banklardan birine oturdu.

Bakışlarımı tekrar Kieran'a çevirdim. İnanılmaz bir şekilde hareketsiz duruyordu, kolları göğsüne bağlanmış hançerlerin üzerinde kavuşturulmuştu. Onların burada, kendimi sarhoş etmeye çalışıp başarısız olduğumu görmelerini istemiyordum. "Hiçbirinizin burada olması gerekmiyor."

"Katılmıyorum."

Kieran'ın Poppy'nin bir şey yaptığını bilip bilmediğini anlayamadım. Bir yanım bilmediğini söylüyordu. Diğer yanım ise bunu dinlemek istemiyordu. "Poppy'yi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

O zaten bu konuda harika bir iş çıkarıyordu.

Tanrım. Ne yapması gerektiğini bilmediğimi mi sanıyordu? Bu yüzden mi beni ve Kieran'ı orada istememişti? *Yakınlaşması* gerekecekti.

Siktir.

"Öyle yapacağını söylemedim," diye cevapladı Kieran.

Kuru bir kahkaha attım. "Bu saçmalık. Benim burada olmamın sebebi, tam da bunu yapacağımdan korktuğun için."

"Hayır. Bu en azından kısmen saçmalık, seni ahmak. Ve bunu biliyorsun," diye cevapladı. "Poppy ve Attes haklı olduğu için orada değiliz. Kaderle yapılan anlaşma ve onun sağladığı koruma bize uzanmıyor. O doğrudan bize saldıracaktı."

"Denemeye çalışırdı," diye düzelttim, sırf pislik olmak için tartışıyordum. "Ve *kısmen* dedin. Açıklayabilir misin?"

Çenesi gerildi. "Kolis ağzını açıp saçma sapan şeyler söylemeye başladığında ne yapacağını biliyorsun."

"Hmm." Dikkatim, kısa merdivenlerden inen Delano'ya kaydı. Kalçasındaki hançer dikkatimi çekti. Kabzanın rengi ve şekli tanıdıktı. Bakışlarımı indirdim ve koyu kırmızı bir parıltı gördüm. Yavaşça bakışlarımı Delano'ya çevirdim. "O kan taşı hançeri mi?"

"Evet." En alt basamağa oturdu.

Başımı eğdim.

Yapma, diye uyardı Kieran *notam* aracılığıyla, kollarını açarak.

Elbette, ne yapmaya çalıştığımı biliyordu. Yalnız kalmak istediğimi açıkça belirtmiştim. Reddettiler. Bu, Emil ve Netta'nın beni takip etmemesini sağladığımdan daha da alçalmaya istekli olmadığım anlamına gelmiyordu.

İkincisinin yakın zamanda benimle konuşacağını sanmıyordum.

Kieran ağırlığını değiştirdi. *Bu benim için de kolay değil. Hiçbirimiz için kolay değil. O oradayken hiçbirimiz burada kalmak istemiyoruz.*

Şişeyi daha sıkı kavradım.

Farkımız, biz pislik gibi davranmıyoruz, dedi Kieran bağlantıdan tekrar seslendi. Sen zaten iğrenç şeyler söyledin. Buna bir şey eklemene gerek yok.

Ben doğru şeyler söyledim. Kötü, doğru şeyler. Malik'e de kayıp bir Revenant hakkında aynı şeyleri söylemiştim. Durmamı istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Kieran çenesini indirdiğinde, Eather'dan bir titreşim yayıldı.

Şişenin kenarından sırtıtarak baktım. *Poppy yerine beni toprağa gömmek zorunda kalacaksın.*

Bunu yapmak senin için sorun olmamalı.

Hafif bir tereddüt vardı — bekleme kararlılığında bir çatlak. *Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Kieran*

sözünü kesti. *Bunu daha önce de yaşadık. O zaman işe yaramadı. Şimdi de yaramayacak.*

Haklıydı. Bunu daha önce de yaşamıştık. *Yıllar önce, içki içmek, kavga etmek ve sevişmek, düşünmek istemediğim boktan şeyleri susturmaya yetmediğinde. Ona, herkese saldırmıştım. Ama şimdi çok daha acımasızdım.*

Kız kardeşini kontrol etmelisin, dedim şişeyi kaldırırken. *Ama muhtemelen sevişmekle meşguldür...*

Kieran bağlantıyı kesti ve beni dışarıda bıraktı.

Ah.

Gülerek bir yudum içki içtim ve dikkatimi tekrar Delano'ya verdim. Onu buradan nasıl çıkaracağımı çok iyi biliyordum. "Kız kardeşinin kemiklerinden yapılanla mı?"

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldandı

Kieran. Delano çenesini kaldırdı.

"Öyle, Cas."

"Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun? Ya da saygısızlık olduğunu?" Şişeyi salladım, kehribar rengi sıvıyı çalkalarken ağzımı zorla hareket ettirerek ekşi ve acı tadı olan kelimeleri söylemeye çalıştım. "Yani, bunlar kız kardeşinin kemikleri..."

Şişe elimde parçalandı, üzerime cam ve viski yağdı.

Babam, parmaklarımı açıp şişenin boynunu yere düşürdüğümde düşük bir ıslık çaldı. Kafamı Kieran'a çevirdim.

"Bence yeterince içtin," dedi.

Hâlâ ayık olduğumu düşünürsek, yeterince içmemiştim. "Siktir git bence."

Kieran'ın dudakları ince bir gülümsemeye dönüştü. "Ve bence

Poppy, söylediğin saçmalıkları duysaydı sana çok kızardı."

Hareketsiz kaldım.

"Ne?" Kieran bir adım öne çıktı. "Bunu duymak istemiyor musun? Tıpkı onun seni toprağa gömmemi

neden onu toprağa gömmemi istediğini, neden bunu sana yüklemediğini kabul etmek istemediğin gibi mi?"

Bir saniyeden daha kısa bir sürede onun karşısına geçtim, yüz yüze. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım."

"Tabii ki konuşmayacaksın. Çünkü bunun için kafanı kışkırandan çıkarmalı ve zayıf olduğunu kabul etmelisin."

"Siktir," diye fısıldadı Delano.

Kieran'la göz göze geldiğimde Eather mırıldandı. "Az önce ne dedin sen?"

"Beni duydular," diye karşılık verdi. "Biliyorum duydular. Ama senin için tekrar edebilirim. Bu konuda çok zayıfsın

—

Tunikasının yakasını tuttum. "Söylemek üzere olduğun şeyi bir daha düşünmelisin."

Kieran kısa ve sert bir kahkaha attı. Delano ayağa kalktı. "Yine, sen düşünmek istemediğin halde *başkalarından* düşünmelerini istiyorsun."

Kolum titredi ve eather'ın cildime bastırıldığını hissettim. Yumruğum tuniğini sıktı.

"Geçen sefer sana söylemişim," dedi Kieran, Hisa salonun girişindeki geniş merdivenlerden inerken. "Bunu yapmak mı istiyorsun? Hadi yapalım."

Görüş alanımın köşeleri koyu griye döndü.

"İlk yumruğu sana bırakacağım." Kieran eğildi. "Hadi ama Cas. İstedığın bu."

Ona elimi sürmekten başka bir şey istemiyordum.

"Hayır." Babam elini kaldırarak Delano ve Hisa'nın bize yaklaşmasını engelledi. "Bırakın kavga etsinler."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Hisa.

"Bu ilk kez olmayacak," diye yanıtladı babam. "Ve oğlumun onu sevenleri aşağılamasını dinlemekten çok daha ilginç olacak."

Kieran gözlerini kırpmadan bakışlarımı karşıladı. Kolumda bir titreme daha hissettim.

Onu geri ittim. Elimden geldiğince sert değil. Sadece birkaç adım geri çekildi. "Bu sana verdiğim son şans."

Kieran dikleştı ve boynunu uzattı. Derisinin incelmeye başladığını gördüm ve o da bakışlarını bana çevirdi.

"Yanılmışım."

Kızıl renk gölgeleri kapladı, görüşümü engelledi. "O senin zayıflığın değil." Göğsü derin bir nefesle yükseldi
nefes aldı ve duruşunu genişletti. "Sen onun zayıflığısın."

Onun zırhındaki ölümcül kusur mu olacaksın?

Ben birden patladım, Kieran'a çarptım ve ikimizi yere düşürdüm. Ben onun üzerine çöktüğüm için düşüşün yükünü o çekti. Teklif ettiğı gibi, ilk darbeyi bana vurdu. Benim yumruğum çenesine çarptığında ve kafasını yana doğru savurduğunda elini kaldırmadı.

Kieran kan tükürdü, sonra bana dönerek başını yerden kaldırdı. "Bu kendini daha iyi hissettirdi mi?"

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Tunikasını yakaladım ve yumruğumu geri çektim...

Aniden başım dönmeye başladı ve dünya birdenbire eğildi.

"Cas?" Birkaç kez gözlerimi kırptığımda Kieran'ın yüzü bulanıklaştı. Yönümü kaybetmiş bir şekilde vücudumun yana doğru eğildiğini hissettim.

"Cas?" Kieran dirseklerinin üzerine kalkarken sanki yüz kilometre uzaktaymış gibi seslendi. "Ne oldu?"

"Ben..." Alnımda soğuk terler çıktı. Cildim birden nemli hale geldi.

Göğsümde bir ağrı hissettim ve babamın ve Delano'nun sesleri gelip giderken sallanmaya başladım.

Kieran kolumu yakaladı ve beni sabitledi. "Konuş benimle."

Bir terslik vardı.

Ona bunu söylemem gerekiyordu, ama göğsümde geniş ve acı veren bir boşluk açıldığında dilim çalışmadı. Yarı düşerek, yarı sürünerek kendimi ondan uzaklaştırdım. Ellerimi soğuk mermer zemine dayadım, nefesim bir nefes alma ve bir küfür arasında bir yerde takıldı. Avucumda donuk bir karıncalanma hissi patladı ve sonra karanlık.

BÖLÜM 57

POPPY

Bir an önce ayaktaydım. Bir sonraki an, kör edici ve mutlak bir acı içimi parçalarken havada uçuyordum. Göğsüm sıkıştı, nefes alamadan ya da çığlık atamadan ciğerlerim durdu.

Sert bir şeye çarptım, belki bir sütun?

Her neyse, akciğerlerimde kalan tüm havayı dışarı attı. Öne doğru düşerken, düşüşü durdurmak için kollarımı veya bacaklarımı hareket ettiremedim. Derimde ve derimin altında ateş yanarken, kemiklerimin iğrenç bir çıtırtı sesiyle yere çarptım ve duyularım kesildi. Orada yatarken, etraf karanlık ve sessizdi, ışık ve ses tamamen yoktu.

Hayır.

Ortam karanlık değildi. Vücudumu saran acı dalgaları her kasımı kilitlerken gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. Nefesimi kesen ateş her dalgada azalıyordu ama bu sadece başka acılara yer açıyordu. Kaburgalarımnda donuk bir ağrı. Omzumda bir yanma. Orada yatarken her nefes almam çaba gerektiriyordu, ölüm kokusu ve... küle dönmüş et kokusu küçülmüş gibi hissettiğim ciğerlerimi dolduruyordu.

Kömürleşmiş et...

Benimkindi. Özün bana çarptığı yerd.

Hissedebiliyordum: yırtılmış, sızan deri. Doğrudan bir darbe değildi ve öldürücü bir eter salınımı da değildi. Ya kalbine aldığı darbe onu zayıflatmıştı ya da...

İşitme duyum geri geldi ve beraberinde bir şeyin damlama sesi ve çıplak ayakların taşa çarpma sesi geldi. Kabul edemeyeceğim bir şey omurgamdan aşağı kayarak eather'ı okşadı. Boğazımın arkasında acı bir asit ve hafif metalik bir tat birikti. Gözlerimi açtım. Kubbeye bakıyordum, bu da hala sırt üstü yattığım anlamına geliyordu. *Kalk*. Kalkmam gerekiyordu. Bunu biliyordum. Yere yatık kalamazdım. Vikter bunu bana iyice öğretmişti, ama beynim bu mesajı kollarıma ve bacaklarıma iletmekte zorlanıyordu.

Derin bir ses yumuşakça mırıldandı. "Beni gerçekten kandırabileceğini mi sandın?"

Öyleydi, ama bunun önemi yoktu. Önemli olan, bedenimin kontrolünü ele geçirip hareket etmem gerektiği idi.

"Beni alt edebilirsin." Sessiz salonu kahkahası doldurdu.

İçimdeki tüm irade gücünü kullanarak, özüm zonkluyordu. İnleyerek yanıma dönmeyi başardım. Salon dönüyordu, gözlerim bulanıklaşmadan ve her şey şaşırtıcı bir netlik kazanmadan önce, başım dönüyordu. Kırmızı mobilyalar. Beyaz duvarlar. Mermer fayansların üzerine kırmızı lekeler. Dağınık bir yığın içinde, duman çıkan bir şey — altın-bronz tenli, siyah bir şey.

Attes.

Salonun diğer tarafında, kapıya daha yakın bir yerde yatan cesede bakarken kalbim durdu. Siyah tunikasının göğsü yırtılmıştı ve altında kan birikmişti. Hareket etmiyordu ve yanık etin mide bulandırıcı kokusu sadece bana ait değildi.

Ayak sesleri yaklaştı ve sonra durdu. Kolis.

Hareket et.

Parmaklarım, sonra da elim seğirdi. *Hareket et*. Kolumda bir karıncalanma hissettim. *Savaş*. Gözlerimi sıkıca kapatıp göğsümdeki sıcak hissi odaklandım. Acı değil

Acı değil. Beyaz bir Şey grŖ alanıma girdiğinde tüm dikkatimi özüne verdim. Pantolon. Kırmızıya bulanmıŖ beyaz pantolon. Kolis yanıma diz çöktüğünde ince kumaŖ gerildi, kalçalarımı kaldırdı ve dizlerimin üzerine gerildi.

"Ŗanslısın, *so'lis*." Kanlı eli belirdi. Soğuk parmakları alnımı okŖadı, ben de irkildim. Kahkahası derinleŖti, sertleŖti. "*ok seviliyorsun*."

İçim burkuldu.

"Senin için doğrudan darbe aldı - senin için yaptığı her Şeyi hatırlamayan biri için. Senin için feda ettiği her Şeyi." Kolis'in parmakları Ŗakaęımın üzerinde gezdirdi. "Ya da belki de baŖkalarının onun için feda etmesini sağladığı her Şeyi demeliyim."

Neden bahsettiğini hiç anlamadım ve umurumda da değildi. Tek yapabildiğim yan dnmekken. O bana *dokunurken*.

"O lmedi," dedi Kolis. "Henüz değil. Ben ölmesini isteyene kadar ölmeyecek."

Bu bir
rahatlamaydı.
Hasta bir
rahatlama.

Bacaklarıma his geri gelmiŖti, kaslarım acı verici bir Ŗekilde seğiriyordu.

"Senin aksine, ben tutmayı dŖndęm sözler verdim." Kolis parmaklarını yanağımın üzerinde gezdirdi ve orada bulunan yara izini takip ettiğini fark edince kalbim bir an durdu. "Beni gerçekten bıakladığına inanamıyorum."

Baldırlarımdaki ve uyluklarımdaki kasılmalar yatıŖtı.

"Bunu beklemiyordum." Kolis yumuŖak ve iğrenç derecede hoŖ bir kahkaha attı. Parmakları dudaklarımdın üzerinde kaydı ve alt dudağımı ekiŖtirdi. "Biliyorum. Biliyorum. Beklemeliydim.

Ama itiraf etmeliyim ki, beni hazırlıksız yakaladın. Bu tavrınla birlikte boyun eğme teklifini beklemiyordum."

Nefes almam giderek kolaylaŖtı.

"Bu, uzun zamandır gördüğüm en eliŖkili manzaraydı." Eli Ŗimdi boğazımın üzerinde kayıyordu

boğazımın üzerinde kayıyor, nabzımın yavaşladığı yerde kısa bir süre duruyordu. "Ama muhtemelen neden senin düşündüğün kadar zayıflamadığımı merak ediyorsundur."

Merak etmiyordum.

Isbeth'e benzeyen şey, gömüldüğü sırada beslendiğini söylemişti. Açıkçası, bu doğrudu çünkü Casteel'in kalbine hançeri sapladığımda olduğu kadar zayıflamıştı.

Ama ben Casteel'i yaralamıştım.

Ve Kolis'i yaraladığımı biliyordum.

Sesinden anlayabiliyordum: her kelimenin altında bir gerginlik, nefesini kesen bir acı vardı.

"Serbest bırakıldığımda kemiklerden ibaret bir haldeydim belki, ama asla zayıf değildim. Kardeşim veya yeğenim gibi zayıf olmadım hiç. Onlar bunu asla anlayamadılar." Eli aşağıya doğru kayd. "Ama anlayacaklar."

Hareketsiz kaldım, özün iyileştirebileceği kadarını iyileştirmesi için zaman tanıdım, böylece savaşılabilecektim — gerçek bir hasar verebilecektim. Tek düşünebildiğim buydu, çünkü onu yenemeyeceğimi biliyordum. Bundan kurtulamayacaktım. Özün darbesinden iyileşmek beni neredeyse tüketecekti. Gölge adımı bile atacak gücüm olmadığını biliyordum. Iliseum'a girdiğim zamankinden daha zayıftım, ama o zaman bile kazanamazdım.

Ama artık mesele kazanmak değildi.

Hayatta kalmak bile değildi.

O iğrenç herifin avucunu yaralı omzuma bastırmasıyla nefesim kesildi.

Kolis'in eli durdu. "Tanrılar, dudaklarından çıkan o nefesli sesi duymayalı çok uzun zaman oldu." Saçlarının uçları alnımı gıdıkladı. "Hâlâ beni tahrik ediyor."

Vücudum soğudu.

"Belki de seni çoktan sevmeyi bıraktım, çünkü sana acı çektirmek böyle bir tepkiyi hak etmiyor,"

diye düşündü, ben dişlerimi sıkarken. "Ama seni sevmiştim, *so'lis*. Sen bunu mahvettin."

Ona umursamadığımı söylemek için çaba gösterebilseydim bile, nefesimi boşa harcamazdım.

Arkadan bana doğru eğildiğinde yüzü benimkinin üzerinde belirdi. Gülümsemesine rağmen ağzının köşelerindeki deri beyazlaşmıştı. Alnında ter damlaları parlıyordu.

"Bu arada, ne düşündüğünü ve hissettiğini saklamakta her zaman berbat olmuştun." Avucunu ağrıyan omzumdan çekti ve ben hemen orada kalmasını diledim. Dudaklarının kıvrımı genişledi. "Seni ele veren şeyler var. Gözlerini hafifçe kısman, parmaklarını seğirmen, sık bir yutkunman, çok hızlı nefes alman." Dudakları burnumun köprüsüne değdi. Göğsümde bir ağrı dalgası yayıldı ve keskin bir nefes aldım. "Aynen böyle."

Kolis aniden hareket etti, vücudunu bükerek üstüme çıktı, dizleri kalçalarımın iki yanında duruyordu. Bakışlarım göğsündeki yaraya indi. Derisindeki yırtık hala duruyordu, etin kenarları pürüzlüydü. Yaradan artık kan akımıyordu, ama iyileşmemişti ve bunun bir anlamı olmalıydı.

"Haklıydın, biliyorsun. Ne istediğim konusunda. En azından, bir kısmı." Eli yine hareket ediyordu. "Seni istiyorum."

Bunu bir kez söylemişti ve bu yeterliydi.

"Senin içindeki şey," diye tekrarladı, eli gömleğimin altına kayıp karnımın çıplak derisini okşarken nefesi yanağımı okşadı. "Ama ben şehirleri yok etmek istemiyorum. Bana ait olanı istiyorum. Bana borçlu olunanı." Parmakları aşağı kaydı, pantolonumun lastiğini gerdi. Buna odaklanamıyordum, hiçbir şeye odaklanamıyordum. Odaklanmak da istemiyordum. "Ancak, anlamsız cinayetlerden biraz daha fazlasını istiyorum. Senin kocandan başlayarak. Onun kibri bana..." Başını kaldırdı, bakışları Attes'e kaydı. "Sadece o değil. Kyn bile değil." Gözleri kısıldı ve sonra

tanrıların dilinde bir şeyler mırıldandı, tüylerim diken diken oldu. Kulaklarımda başlayan uğultuyu duyamayacağım kadar hızlı ve alçak sesle konuşuyordu. "Her neyse, o ölecek. Onunla birlikte o kurt da ölecek."

Korku içimi kaplamaya başladı. Hayır.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Buna boyun eğemezdim. Sakin kalmam gerekiyordu. Ama kalbim deli gibi çarpıyordu, çünkü bu durumda nasıl sakın kalabilirdim ki? Beni öldürecekti. Sonra da Carsodonia'ya yönelecekti.

"Sana ne olacağını söyleyeceğim..." Eli kaydı ve örgümün üstündeki saçları kavradı. Kafamı geriye doğru çekti ve omurgamdan aşağı ateşli bir acı dalgası yayıldı. "Ve dikkatini vermeni istiyorum, Poppy. O yüzden, lanet gözlerini aç ve dinle, yoksa Dük'ün yaptığı gibi seni zorla *dinletirim*."

Dük.

Teerman.

Bir an için, Seaccliffe Malikanesi'nin Büyük Salonu'nun zemininde yatmıyordum. Teerman'ın koyu renkli duvarları ve kırmızı mobilyalarıyla en sevdiği ofisindeydim. Soğuk, pürüzsüz masanın çıplak göğsüme değdiğini ve sırtımda onun değerli bastonunun daha da soğuk, daha da pürüzsüz yüzeyini hissedebiliyordum.

Öfke, soğuk korku ve acıyı yakıp kül ederken gözlerim birden açıldı. Onun bakışlarıyla karşılaştım.

Kolis sırttı. "Senin için planlarım vardı. Onun için." Gece yarısı rengi çizgiler, kırmızı gözlerinin üzerinde parılıyordu. "Seni kuruturken sikmek istedim ve onun da izlemesini istedim."

Gözlerim kısılmadı.

"Senin hayatını sonlandırmadan önce onun görmesini istediğim şey buydu." Dudakları açıldı ve büyük dişlerinin uçları ortaya çıktı. "

Onun son gördüğü şeyin, boğazını parçalarken sana girip çıkan sikim olmasını istedim."

Parmaklarım seğirmedi.

"Bunun aşırı olduğunu düşünebilirsin. Belki de öyledir." Kolis konuşurken dudakları benimkilere değdi. "Ama sözde Kral kibirli ve saygısız. Ve sen." Alt dudağımı ısırıldı. "Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin."

Yutkunmadım.

"Öyleyse, sana beslenirken nasıl merhamet için çığlık attığını ona anlatmakla yetineceğim. Ve sen çığlık atacaksın, *so'lis*." Dili dudaklarımdaki kanı yaladı. "Ve sonra, kalbin durduktan ve özünü içime aldıktan sonra, ruhunu da alacağım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Seni geri getirebilirim. Ve getireceğim." Başımı yana çevirerek boğazımı ortaya çıkardı. "Bu senin sonun olmayacak, *so'lis*. O yüzden beni kızdırmasan iyi olur. Ve istediğimi ver."

Kolis'in dudakları nabzımı okşadı.

Özüm sıçradı ve sonra titredi, midemin derinliklerinden yayıldı. Sıcak ve soğuktu ama daha önce hissettiğim kadar yoğun değildi.

"Ve unutursan diye," diye fısıldadı. "Ben sadece çığlıklarını istiyorum."

Eather damarlarıma akıyordu.

"Bu acı verecek," diye söz verdi.

Henüz iyileşmemiş kaburgalarımındaki ağrıyı görmezden gelerek kolumu kaldırdım.

"Çok."

Dişler boğazımı sıyırdı.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başını geriye doğru çektim.

Kırmızı ve siyah gözleri benimkilerle buluştu. "Çığlık atan tek kişi sen olacaksın."

Üst dudağı kıvrıldı. "Seni orospu..."

Dizimi bacaklarının arasına, oradaki her şeyi ezmeye yetecek kadar sert bir şekilde vurdum.

O piç kurusu çığlık atmadı. Henüz. Saçımı bırakıp geriye doğru eğilirken, kendini tutarak kükredi. Yüzündeki kan çekildi ve yana doğru eğilmeye başladı.

Kalçalarımı içe doğru çevirip bacaklarımı yukarı kaldırdığımda, görüş alanımın köşeleri gümüş ve altın rengine dönüştü. Sırtımdaki ve omzumdaki acıya karşı çenemi sıktım. Tekmeledim, iki botumu da göğsüne saplayarak onu geriye savurdum. Yere düştü ve ben zaman kaybetmedim. Acıdan tıslayarak ayağa fırladım, saf enerjiyi serbest bırakarak, sendeleyerek düzensiz bir nefes verdim. Altın rengi ışık, gümüş ve soluk siyah ve kırmızı tonlarıyla çizgiler halinde yayıldı ve çatırdadı. Enerji, onun omzuna çarptı ve onu yerde kaydırđı. Onu öldürmek için yeterli olmadığını biliyordum, muhtemelen ona verdiğim zarardan daha fazla zarar verdiğimi biliyordum, ama devam ettim, içimdeki tüm gücü ona aktardım.

Kolis yerde kıvranıyordu, sırtı eğilmiş, Primal sisi içinden dökölüyordu, ince, çalkantılı, kırmızı ve siyah bir kütle hızla kayboluyordu. İçimde titreyen ve parıldayan eather'ı hissettığımde, bıraktım ve elimi uzattım. Attes'in elinde gördüğüm hançerin görüntüsünü zihnimde canlandırarak, özün geri kalanını kullandım.

Bir kalp atışı sonra, kemik hançer avucuma çarptı. O dizlerinin üzerine kalkarken, ben de ilerleyerek hançeri kafasının yan tarafına sapladım. O tekrar yere düştü ve ben de onu takip ederek, botumu testislerinin geri kalan kısmına bastırdım.

Kaçmıyordum.

Kolis'in elinde ölecektim, Birleşme ile kurulan bağı koparacaktım. Ölmek istemiyordum, ama düşerken bir kez daha onun kalbini hedef alarak içimi bir sükunet kapladı. Bu bana Spessa'nın Sonu'nu hatırlattı, boğazıma bıçağı dayadığım anı. O zaman da ölmek istememiştim, ama Casteel'i ve tanıdığım ve sevdiğim insanları korumak için ölmeye hazırdım.

Ve şimdi de buna hazırdım.

Kolis'i, Casteel ve Kieran'ın savaşıp kendilerini ve mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarabilecekleri kadar yeterince mahvetmem gerekiyordu.

Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Bir çığlık atarak hançeri göğsüne sapladım. Kolis inledi, vücudu sarsıldı. Bıçağı çekip tekrar sapladığımda ellerime kan sıçradı. Kulaklarımı çiğ, boğuk bir ses doldururken onu defalarca bıçakladım, ellerim parlak kırmızıya boyandı ve yüzüme damladı. Boğazım ağrıyordu ve o ses, acı dolu çığlık, kemik hançeri bir kez daha havaya kaldırdığımda benden geliyordu...

Kolis'in yumruğunu
görmedim bile. Ama
hissettim.

Yana doğru fırlatıldığımda başımın yan tarafında bir acı patladı. Yere düştüm ve kürsünün kenarına çarpana kadar yuvarlandım. İnleyerek kollarımı hareket ettirmeye zorladım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ağzımdaki kanı yere tükürdüm. O zaman farklı bir vızıltı duyuldu ve işitme duyumu köreltti. Geriye doğru sallandım ve ayağa kalkmaya başladım...

Zeminde titreme başladı, görüşüm gelip gidiyordu. Başım ve yüzüm zonkluyordu, kürsünün kenarını kavramadan önce avuçlarımın altında fayansın çatladığını hissettim. Onu destek olarak kullanarak kendimi dikleştirdim ve döndüm.

Orada duran şey bir insana hiç benzemiyordu. Aksine, etten çok kırmızı kemik ve çalkantılı gölgelerden oluşan bir varlıktı. Kan lekeli beyaz pantolonu olmasaydı onun Kolis olduğunu bile anlayamazdım. Bakışlarım onun arkasındaki bulanık kanat görüntüsüne kaydı. Bu kanatlar bana bir draken'i hatırlattı.

Kolis, farkına varmadan önüme geldi ve bir şey göğsüme çarptı, beni tekrar kürsüye doğru savurdu. Nefes almaya çalışırken, kutsal olmayan bir ateşle parlayan kırmızı gözlerle gözlerim kilitlendi, ama boğazıma ve göğsüme yeterince hava alamıyordum. Zayıf, buz gibi ama aynı zamanda yakıcı bir his göğsümde dalgalandığında, sıcak ve sıcak bir şeyin karnımdan aşağı aktığını hissettim.

bir his göğsümde dalgalandı. Şaşkınlıkla aşağı baktım.

Göğsümün ortasından deri kaplı bir kılıç sapı çıkıntı yapıyordu. Derime tam olarak yapışık değildi. Kılıcın bir parçası görünüyordu ve eski bir kemiğin donuk beyaz rengini ortaya çıkarıyordu. Attes'in hançeri.

Beni bıçaklamıştı.

O pislik beni bıçaklamıştı.

Titrek ellerimle ellerimi kaldırdım ve bakışlarımı kaydırırken kılıcın kabzasını sıktım.

Etten yoksun ağzı, grotesk bir gülümsemeyle genişçe açıldı. "Sana bir borcum olduğunu düşündüm."

"Iskeledin," diye fısıldadım, kanın tadı daha da güçlenmişti. "Iskeledin... kalbimi, seni aptal."

Kahkahası kuru kemikler gibiydi.

"Iskalamadım." Kemik hançeri çıkardım...

Kolis kolunu belime doladı, diğer eliyle örgümü kavradı ve başımı sertçe geriye doğru çekti. Nefes almaya fırsat bulamadan, bana vurdu.

Çığlık attım.

Durduramadım. Acı çok ani, çok şok ediciydi. Dişleri boğazımın derisini delip derin bir yara açarken çığlık attım. Refleks olarak elim açıldığında vücudumdaki kaslar kilitlendi. Hançer parmaklarımdan kaydı. Düşüğünü duymadım.

Isırığının ateşli acısı dinmedi. Dişlerini çekmedi. Beni soğuk göğsüne bastırarak, hem onun hem de benim kanımla ıslanmış, uzun ve sert yudumlar alarak içmeye devam etti.

İlkel bir içgüdü beni ele geçirirken, eather çılgınca atıyordu ve vücudumu felç edici acının ötesine itiyordu. Kendimi kurtarmaya çalışırken hiçbir beceri gösteremedim. Panik, öfke ve korkuya kapıldım. Ona karşı çılgına döndüm, bacaklarına tekme atarak onu tutan ellerini zorladım. Hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey onu yerinden oynatmadı. Onu durdurmadı. Beslenmeye devam etti, kanımı, özümü içine çekmeye devam etti ve sanki dişleri

sadece derimi delmekle kalmamış, varlığımın en derinlerine kadar saplanmış gibi hissettim. Eather'ı çağırmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu, ama onu çekemedim.

"Dur," diye fısıldadım, yalvardım... ya da öyle yaptığımı sandım. Emin olamıyordum. Sanki ben mücadele ederken başka biri bağırıyormuş gibi geliyordu.

O beni kendisiyle kürsünün arasına sıkıştırırken, kürsünün kenarı sırtıma batıyordu. Önemli değildi. Bacaklarım artık tekmelemiyordu. Onları hissedemiyordum bile.

Tanrım.

Ellerimi ve kollarımı da hissedemiyordum.

Tanrım, hazır değildim.

Değildim.

Ölmek istemiyordum.

Casteel'i görmek istedim.

Cas'ı kucaklamak, onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim. Kieran'ı görmek, onun nadir gülümsemelerine tanık olmak istedim. Tawny'den özür dilemek istedim. Delano'yu kucaklarken yumuşak tüylerini hissetmek istedim. Millicent'i, babamı, dedemi ve ninemi tanımak istedim. Yaşamak istedim, gerçekten yaşamak istedim.

Kolis'in kollarında ölmek istemiyordum. Bir daha değil.

Ama öyleydim. Ölümün soğukluğunun damarlarımdan süzülüp kaslarıma sızdığını hissedebiliyordum. Ölümün kemiklerime yerleştiğini hissettim. Öz, göğsümün ortasında sıcak bir şekilde titriyordu. Üzerimdeki sallanan ışıklar önce karardı, sonra tamamen söndü. Kısa bir süre için sinir bozucu acıyı hissetmedim. Hiçbir şey yoktu. Ama bu uzun sürmedi. Acı beni geri çekti ve Kolis'in üstümde, beslenirken, alırken, yerde olduğumu fark ettim. Artık beni sabit tutmasına gerek yoktu.

Gözlerimi kapatıp eather'ın közlerine odaklandım. *Notam* aracılığıyla Cas'a ulaşmaya çalışmadım. Bunu yapabileceğimden bile emin değildim çünkü hissedemiyordum, ama zaten ona bunu yapmazdım. Mümkün olduğunca uzun süre bilmesini istemedim.

Onun umudunu kaybetmesini istemedim, birkaç dakika daha olsa bile. Bu yüzden, onunla ilgili bir anıya odaklandım. Göğsümde ruhumu derinden sarsan bir hareket başladı. Sanki sıcak pençeler içime saplanıyormuş gibi hissettim, ama zihnimde Casteel'in görüntüsünü tutmaya devam ettim — başucuna yaslanmış, göğsü çıplak ve soluk izlerle kaplı, cildi kusurlu ama yine de mükemmel. Başı yana eğilmiş, dolgun dudakları yarı gülümsemeyle kıvrılmış, sağ yanağındaki sinir bozucu gamzeyi ortaya çıkarmıştı. Gözleri, koyu kirpiklerinin altında ısıtılmış bal rengindeydi. O çok güzeldi. O...

Kalbim.

Ruhum.

Kralım.

Casteel Da'Neer benim her şeyimdi ve onu sevmekten asla vazgeçmeyecektim. Bu hayatta, ister son hayatım olsun, ister geri getirilsem de. Onu her zaman sevecektim. O görüntüyü elimden geldiğince uzun süre zihnimde tuttum, dudaklarım sessizce hareket ederek üç *kelime* söyledi... *Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Etrafımızdaki hava gerginleşip tıslamaya başladığında, titremeye başlayarak bu kelimeleri tekrar tekrar söyledim. *Seni seviyorum. Seni seviyorum...*

Hafif bir titreme hissi tenimde dans etti.

Bir şey hissettim.

Güçlü bir şey.

Soğuk ve inatçı.

Taze leylak ve... narenciye kokusu taşıyan sık bir nefes aldım. Göğsüm dondu ve gözlerim açıldı.

Görüşüm kenarlarda bulanık ve ortada bulanıktı, ama içimdeki titreme duvarlara ve tavana yayılırken yoğun bir ışık parlaması gördüğümü sandım.

Görüşüm kaybolmadan, *ben* kaybolmadan önce o ışıktaki bir hareket gördüğümü sandım: uzun boylu, geniş omuzlu, yüzü siyah taştan yapılmış bir kaskla gizlenmiş biri duruyordu.

başıyla gizlenmiş bir adam. Başı eğik ve hırlayan başka bir şeyin de ileri doğru sürünerek geldiğini gördüğümü sandım.

Parlak ay ışığı renginde kürkü olan büyük bir kurt gördüğümü sandım.

BÖLÜM 58

CASTEEL

Sonra bir baktım, sırt üstü yatmış, kubbe şeklindeki tavanın camına bakıyordum.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Bulutlar. Daha önce orada değillerdi. Karanlık, ağır bulutlar gökyüzünü kaplamış, parçalanmış kenarları...

"Casteel," babamın sesi gökyüzünden bakışlarımı kopardı. Üzerime eğildi, yüzünde endişe belirmişti. "Buradasın."

Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda, elini yüzümde hissettim. "Ne oldu?"

Delano'nun başı babamın arkasında belirdi. Sonra Hisa'nınki. "Bayıldın," dedi Delano, parlak mavi gözleriyle benimkileri arayarak. "Yaklaşık on dakika."

On dakika mı?

"Sen baygınken bir şey oldu," dedi babam ve yüzünün gergin, hatlarının keskin olduğunu fark ettim. "Deprem oldu."

"Büyük bir deprem," dedi Hisa. "Henüz hasarın boyutunu bilmiyorum. Hiçbirimiz seni bırakmak istemedik."

Deprem mi?

Kubbeye yeniden odaklandım. Camda kıymıklar vardı. Bakışlarım duvarlara kaydılar ve orada da çatlaklar gördüm.

"Rhahar öldüğünde hissettiğim gibi," dedi Delano, sesi titriyordu. "Ama daha kötüydü. Daha uzundu. Tüm kale yıkılacak sandım. Batı kulesinde biraz hasar var. Ciddi bir şey değil."

Babam nefes verdi ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bence Poppy gerekeni yaptı."

Ne olmuştu?

Ne olmuştu böyle? Gözlerim babamın gözlerine döndüğünde beynim sisle kaplandı ve bu sis yavaşça dağıldı. Kieran'a saldırdığımı hatırlamam birkaç dakika sürdü. Ona vurduğumu...

Aniden başım dönmüştü. Göğsüm boşalmış gibi hissetmişim.

Avuç içimde hafif bir karıncalanma hissettim.

Poppy.

Yerden fırladım, neredeyse babamla kafalarımız çarpışacaktı. Aklım, ben hala burada olduğum için onun iyi olması gerektiğini haykırıyordu, ama bir şey... bir şey ters gidiyordu.

Bir şey olmuştu. Elimini çevirdiğimde kalbim deli gibi atıyordu.

Altın rengi girdap hala oradaydı.

Başımı geriye doğru attım. "Kieran?" diye boğuk bir sesle sordum. "Buradayım."

Sesinin geldiği yöne doğru ilerledim ve tunikasının önünü tuttum. Gözlerim onun üzerinde dolaştı, bir şey arıyordu.

"Gerçekten endişelenmeye başlıyorum," dedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Çenemin ağrması dışında mı?" Kaşları çatıldı. "İyiyim."

"Hiç başın döndü mü?"

"Beynimi sarsacak kadar sert yumruk attıktan sonra mı?" dedi. "Evet."

Onu bıraktım ve avucuma tekrar baktım.

"Neler oluyor, Cas?" Delano şimdi diğer tarafımda diz çökmüştü.

"Ben..." Hiç mantıklı gelmiyordu. İz oradaydı. Kieran ve ben hala nefes alıyorduk. Ve o hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Poppy'nin iyi olması gerekiyordu, ama baş dönmesi, acı veren boşluk hissi...

Elimde, kayıp parmağımın hemen altında biten evlilik izine baktım. Hâlâ oradaydı...

Ama her zamanki gibi parıldamıyordu. *Sönmüştü.*

BÖLÜM 59

CASTEEL

Kalbim yine takıldı.

"Poppy'ye bir şey oldu." Biraz sendeleyerek ayağa kalktım.

"Ne?" Kieran hızla ayağa kalktı.

"Bilmiyorum. Ama bir şey olduğunu biliyorum. Kemiklerimde hissedebiliyorum." Bir adım geri attım. "Beni etkileyecek kadar kötü bir şey."

"Casteel." Babam daha yavaş ayağa kalktı. "Depremi hissettik. Attes, Kolis öldürüldüğünde bunu hissedeceğimizi söylemişti. Bu da demek oluyor ki..." Kendini hazırladı. "Poppy'nin durgunluğunu hissediyor olabilirsin."

"Hayır," diye araya girdim. "Bu öyle hissettirmiyor."

"Cas," dedi Kieran, önüme geçerek. "Ne düşündüğünü biliyorum
düşündüğünü biliyorum, ama Poppy iyi. Öyle olmasaydı ne sen ne de ben burada olmazdık."

"*Bak*," diye hırıldadım, elimi kaldırarak. "İzine bak. Sana farklı geliyor mu?"

Kieran'ın sıcak parmakları bileğimi kavradı. Bakarken kaşlarını çattı. Yüzünde belirmeden önce onun buz gibi şokunu hissettim. Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Siktir," diye boğuk bir sesle fısıldadı.

"Ne?" Delano'nun söylediği tek kelimeye panik sızdı.

"Ona gitmem gerek." Elim çekip
özü çağırdım ve Poppy'nin görüntüsüne odaklandım,

onun yasemin kokusunu yakalayana kadar bekledim — tatlı, topraksı, sıcak ve tamamen ona ait.

Bulamadım.

Bu, daha önce gölge adımı denediğim ve yapamadığımı öğrendiğim zamanki gibi değildi. O zaman onu hissedebiliyordum. Sadece Pensdurth'a giden alemi açamıyordum.

Bu farklıydı.

Kieran'ın gözlerine baktığımda içim bir anda soğudu. "Onun izini bulamıyorum." Sesim garip geliyordu. Boğuk. Zayıf. "Onu bulamıyorum, Kieran. Onu *hissedemiyorum*."

Yüzünde panik belirdi. "Bu, onun bu alemde olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum." Elimi saçlarıma arasına geçirdim. "Neden gitsin ki?"

"En son gittiğinde onun yokluğunu hissetmiş miydin?" Kieran sordu, Delano ise birkaç adım geri çekildi. "Kıtaya gittiğinde mi?"

"Sanmıyorum. Ama Kader - Aydun - buradaydı. Onun varlığı işleri karıştırmış olabilir." Ondan uzaklaşarak gözlerimi tekrar kapattım, Poppy'ye odaklandım ve... hiçbir şey bulamadım. "Siktir!"

"Tamam. Sakin olmalıyız," diye başladı babam.

"Siktir et sakinliği." Ona, onlara döndüm. "Gitmem gerektiğini biliyordum!" Kalbim göğsüme çarpıyordu. "Bu yanlış bir karardı. Birlikte daha güçlüydük. Bunu biliyordum!"

"Cas." Kieran öne çıktı.

Altımızdaki zemin sallanmaya başladı ve yukarıdan toz bulutları düştü. Ellerimi yumruk yaptım. Bu, Rhahar'ın öldüğü zamanki gibi bir durumsa, bir tanrı, bir İlkel tanrı düşmüştü.

Bir sarayı yöneten bir tanrı.

Kahretsin.

Şu anda bunu düşünemezdim.

"Ona bir şey olursa," diye öfkeyle dedim, "saçının tek bir teline bile dokunulursa, affetmem..."

Kieran'ın kaskatı kesildiği anda, o varlık üzerime çöktü. Ruhumun derinliklerine işleyen, sonsuz bir soğukluk omuzlarıma çöktü ve ruhumun közlerini karıştırdı. O varlık ağır ve yoğun, kaba ve bedenime yanlış gelen bir şey gibiydi, sanki soğuk parmaklar omurgamdan aşağıya doğru kayıyormuş gibi. Arkasında kaygan bir his bıraktı.

Delano da bunu fark etmiş gibi görünüyordu, vücudu gerildi.

Büyük Salon'un üzerine bir gölge çöktü ve bakışlarımızı yukarıya çekti. Bulutlar kalınlaşıp dönüyordu, kenarları... kırmızıya boyanmıştı.

"Kolis," diye homurdandım.

Gökyüzü bir anda kapkara oldu. Kızıl şimşekler karanlığı deldi ve uzaktan Nithe'nin sendeleyeni ılığı aniden kesildi.

Sonra başka bir şey duydum.

Yükselen ve alçalan bir uğultu sesi. "Duydun mu?"

"Vızıltıyı mı?" dedi babam.

"Evet. Ama bu sadece bir uğultu değil." Gözlerimi indirdim. Ses yukarıdan ve aşağıdan geliyor gibiydi. "Bu bir şarkı. Bir şarkı..."

Ve bu ses akıldan çıkmıyordu. Melankolikti.

Hisa aynı anda nefesini tuttu, çünkü gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çekti.

"O neydi?" diye sordu babam.

Hisa, pencerelerden birine doğru büyük adımlarla yürüdü. "Bir şey düştü. Sanırım o..."

Başka bir şey daha düştü, sadece açık havada pencerenin ötesindeki yere doğru düşen siyah bir leke. Sonra çarpma sesini duydum. Etli bir şeydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Hisa, bir tane daha düştüğünde ve bir tane daha düştüğünde, alkovenin ikinci katına koştu ve kubbe şeklindeki tavana bakmak için geri döndü. Onun bakış açısından, muhtemelen daha yüksek katları görebiliyordu. "Balkonlardan düşüyorlar." Yüzü soldu

beyaza döndü. "*Atlıyorlar.*"

Zıplıyorlar...

Şarkı söylüyorlar.

"Dikkat et!" diye bağırdı Hisa.

Hisa korkulukların üzerinden atlarken babamın başı geriye doğru eğildi. Bir vücut düştü, kolları genişçe açılmıştı. Camın üzerine çarptılar ve camda bir delik açtılar. Onlar salona düşüp taşa çarptıklarında gözlerimi onlardan ayıramadım.

Kan, açık kahverengi üniformayı hemen lekeledi. Bu, ölümün çağrısına, Kolis'in iradesine yanıt veren bir ölümlüydü. Poppy ne demişti? Babam, bir başkası kubbeye çarptığında sıçradı. Bu, ölümlüleri ve

—

Bir başkası kubbeye doğru düştü.

Hisa'nın çığlığı, beden mide bulandırıcı bir sesle yere çarptığında ruhumu kararttı. Vücudu değişti, hareketsiz uzuvları kahverengi ve beyaz kürkle kaplandı. Böyle bir düşüş... Kurtlar bile, hangi formda olurlarsa olsunlar, bundan sağ çıkamazlardı. Çığlık, benim zaten bildiğim şeyi yankıladı. O sessizce düşerken kısa bir an gördüğüm şeyi. Kısa sarı saçlar. Savaşlarda kazanılan zaferlerin izlerini taşıyan bir cilt.

Babam kurt adamın yattığı yere sendeledi ve Hisa salonu geçerek babamın yanına düştü. Ona uzanırken elleri titriyordu.

"Hayır, hayır," diye fısıldadı. "Hayır. Tanrım, hayır."

Babam başını kaldırdı ve yüzündeki dehşeti asla unutmayacağım. İnanamama hali.

Bunu görmek beni harekete geçirdi.

"Kolis! Onları ölüme çağırıyor!" diye bağırdım, önce Kieran'a, sonra Delano'ya bakarak.

Onlar hareketsizdi, yüzleri boş bakışlarla, tüyler ürpertici şarkı yaklaşıırken. Bir başka ceset kubbenin içinden geçerek kürsüye düştü.

İki kurt adamın da silaha uzandığını gördüm. Kieran göğsüne bağlanmış olanı aldı, Delano ise ürkütücü bir şekilde sabit eliyle kalçasındaki kan taşı hançeri indirdi.

Poppy'nin sesini duydum. *Eğer bu onun eliyle ya da iradesiyle gerçekleşirse, Birleşme ikinizi de korumayacaktır.*

Tereddüt etmedim. Düşünmedim. İleri atıldım ve babam için bağırarak ileri atıldım, ikisinden sadece birine ulaşabileceğimi bilerek. Bir *seçim* yaptığımı bilerek.

Kieran'a çarptım ve onu tekrar yere düşürdüm. Atlantia'nın kuzey kesimlerinde cesetler yapraklar gibi birbiri ardına düşerken ona bağırdı —bazıları ölümlü, bazıları kurt adam. Babam yanımdan koşarak geçerken, onun bileğini tuttum ve kolunu geriye doğru çektim. Kieran direndi. O pislik çok güçlüydü. Benim tutuşuma karşı direnerek, hançeri göğsüne doğru kaldırmaya çalıştı. Dizimi karnına vurarak, Delano'nun kan taşı bıçağını içe doğru çevirdiğini ve ellerinin kemik kabzayı sımsıkı tuttuğunu görünce, kolunu bükerek çevirdim.

"Hayır!" diye bağırdım, babam Delano ile çarpışırken Kieran'ın bileğine baskı uygulayarak kurt adamın hançerini elinden aldım.

Rahatlamaya zaman yoktu. "Üzgünüm," diye homurdandım, Kieran'ın bileğini kırarak. "İyileşir."

Hançer parmaklarından düştüğünde ses çıkarmadı, ikinci hançere uzanırken bile irkilmedi, şaşırtıcı bir hızla kınından çıkardı.

"Orospu çocuğu." Üzerine atladım, kolunu yakaladım...

Cam kubbe parçalandı, bakışlarım yukarıya doğru çekildi. Kieran benim tutuşumu çekince. Kızıl çizgili deri bulutların arasından süzülerek Büyük Salon'a doldu.

Kolis buradaydı.

Gözlerim babama kaydı. Hâlâ Delano ile kavga ediyordu, Delano da babamın kılıçlarından birine ulaşmaya çalışıyordu. Omzumun üzerinden Hisa'nın pelerini tuttuğunu gördüm.

"Hisa!" diye bağırdım. "O burada!"

"Onur yok," diye fısıldadı, ama pelerinin bir kefen haline geldiğini gördüğümde onu duydum. "Bunda onur yok."

Elimden kayıp gittiğini hissettim.

Başım Kieran'a döndü. Bıçağı göğsüne dayamış, tunikasını delmişti.

Siktir.

Bunun için vaktim yoktu.

Kendimi tutamadan, Kieran'ın kolunu geriye doğru çektim ve o kemiği de kırdım. Hançer yere düşerken, babamın Delano'ya yaptığı gibi onun tüm silahlarını elinden almak ya da onunla dövüşmek için vaktim yoktu. Kieran'ın kafasını tutup yere vurdum. Kafatasının taşa çarpmasıyla çıkan ses, yaldızlı kapıların açılıp duvara çarpmasının şokuyla kayboldu.

Kieran'ın vücudu gevşedi ve gece yarısı ve kırmızı renkli dönen bir sis içeri girdi.

Şarkı söyleme durdu.

İlkel sis dağıldı ve Kolis ortaya çıktı. Yüzü etten çok kemikten oluşuyordu, gözleri sıcak kömür gibi yanıyordu. Ve berbat bir haldeydi.

Boğazı yırtılmıştı, taze pembe deriden sarkan et parçaları kalmıştı. Omzundan bir parça eksikti. Göğsü yırtılmış, kırık kaburgaları ortaya çıkmıştı ve karnı da pek iyi durumda değildi. Bir şey onu pençelemişti. Beyaz pantolonunun önü kan ve doku parçalarıyla lekelenmişti.

Lütfen, tanrılar. Poppy'nin ona bunu yaptığını söyleyin.

Kolis başını eğdi ve ben ayağa kalktığımda sis yoğunlaştı.

Her şey çok hızlı oldu, ama sanki zaman yavaşlamış gibi hissettim, kan kırmızısı bakışları Hisa'ya yöneldiğinde. Boynu keskin bir şekilde yana doğru bükülünce kemikleri çatırdadı ve çatırdamaya *devam* etti. Burnundan ve ağzından kan akarken birden irkildi, sonra ses çıkarmadan öne doğru eğildi ve vücudu Lizeth'in üzerine düştü.

Kolis'in başı sağ tarafıma döndü.

Delano kaskatı kesildi, sonra titredi. Gözlerinden ve burnundan kıpkırmızı kan aktı. Ağzı açıldı ve kan... Tanrım, dizleri çöktü ve başı geriye düştü, ağzından kan fışkırdı.

Babam bağırarak onu yakaladı. Ben geriye sendeledim.

"Sana ne demiştim?" Kolis'in sesi gürledi.

Babamın başı birden yukarı kalktı, gözleri benimkilere kilitlendi ve büyüdü.

Durdum.

İçimde her şey durdu. Kalbim. Ciğerlerim.

"Sana ne söz vermiştim?" Kolis'in sesi Büyük Salon'da yankılandı.

Babamın yüzünden ve boğazından etler sıyrıldı. Delano kollarından kayıp yere yığılırken zırhı paramparça oldu. Açığa çıkan kasları yırtıldı ve parçalandı. Omurgası kırıldı. Kemikleri çıtırdadı ve küle dönüştü.

"İkinize de söz verdim," diye tısladı Kolis. "Sevdiğiniz herkesi gözünüzün önünde öldüreceğime."

Valyn Da'Neer, gözlerime bakarken ses çıkarmadı. Çığlık atmadı.

İnlemedi.

Vücudum gerildi. İçim soğudu.

Son yaptığı şey, gözlerini benden Kolis'e çevirmektir. Söylediği son sözler ıslak ve kırık çıkıyordu. "O seni öldürecek."

Kolis güldü.

Babam Delano'nun yanında tanınmaz bir kan ve kemik yığınınına dönüşürken o *güldü*.

Kanımda bir uğultu hissettim ve görüşümün kenarları karardı. Babama bakarken etrafımdaki hava gerildi. O gitmişti. Son sözleri bir tehditti.

Delano da gitmişti. Ona söylediğim son sözler alaycıydı.

Hisa ve sayısız diğerleri de *gitmişti*.

Poppy'yi hissedemiyordum.

Ve burada kalmasaydım hepsinin hala nefes alacağını biliyordum.

İçimde karanlık, muhtaç, *aç* ve çözülmüş bir şey vardı.

"Bu soyun bu kadar aptalca kibirli olmasının sebebi ne?" diye sordu Kolis, sesi güçleniyor ve daha az bozuk hale geliyordu. "Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ona ne yaptın?" dedim, etrafımdaki hava nefesimin buğusunu görebileceğim kadar soğudu.

"Senin değerli Poppy'ne ne yaptım?" Kahkahası tüylerimi diken diken etti. "Senin güzel çiçeğine mi?"

Sesindeki tiksinti, nefret... Titredim.

"Beni öldürebileceğini sandı." Kolis'in kahkahası midemi bulandırdı. "Hâlâ ona aşık olacağımı sandı."

Parmaklarım seğirdi.

"Bin yıl mezarda kalmak uzun bir süre," diye homurdandı. "Bu sürenin büyük bir kısmında bilincim açıktı. Düşünmek için bolca vaktim vardı. O kaltağa olan hislerimin solup ölmesi için daha da fazla vaktim vardı."

Ne demiştim ben? Kolis, Poppy'yi kontrol ederken aşık bir adam gibi davranmamıştı. İçimde bir enerji yükseldi. Kimse beni dinlememişti. Ve haklıydım.

Herkes, gerçek Yaşamın İlkeli'si de dahil, yanılmıştı.

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Onu kuruttum..."

Ona dönerek elimi uzattım. Koyu gri ve kırmızı çizgili bir ışık avucumdan fışkırdı. Özün şimşeği odanın içinden geçti.

Kolis kolunu sallarken şaşkınlık belirtisi gösterdi. Yıldırım göğsünden bir santim uzakta düştü. "Salon numaraları," diye güldü. "Çok sevimli."

Tamamen döndüm.

Gözleri kırmızı renkte parladı, ama bu donuk bir titreşimdi.

Öz içimde kabardı. Zihnimde, yaşam özüne sahip olanların göremeyeceği şeyleri gördüm.

Ölümün izlerini gördüm.

Hâlâ iyileşmemiş yırtık arterler. Eather kullanımıyla zayıflamış, çırpınan öz. Kalbinin yavaş atışı ve Poppy'nin Kadim kemiği yerleştirdiğini *bildiğim*, bir santim uzunluğundaki yara. Onu derinden yaralamıştı. Belki Attes'i de. Belki de müdahale edip düşerek yeri titreten kişiyi de.

O anda önemli olan tek şey bunun ne anlama geldiği idi.

"Sen zayıfsın," dedim. "Bunu hissedebiliyorum." Başımı eğdim. "Buraya gelmemeliydin."

"Görüyorum ki sürtük sana bazı güçler vermiş..."

Salonu boydan boya geçtim. Kolis ayağa kalkmaya başladı, içinden sis sızıyordu. İleri doğru ilerledim, damarlarımdan akan eather etkisini gösterirken cesetler yolumdan çekildi. Primal sis içimden dışarı sızarken bedenim sertleşti, onu çevreleyen sisden daha kalın ve daha hızlı hareket ediyordu.

Kolis'in gözleri kısıldı. "Ne oluyor lan?"

Havaya fırladım ve acı veren, çalkantılı sisin içinden geçtim. Cildimi yırttı ve yaktı, ama tırnaklarım keskinleşip güçlenirken acı beni durdurmadı. Beni durduramazdı.

Bunu yapacak gücü yoktu. En azından şu anda yoktu.

Kolis'e çarparak, elimi onun mahvolmuş midesine soktum ve onu duvara çarptım. Çarpmanın etkisiyle altın damarlı mermer çatladığında, o homurdandı.

Kolis, elimle göğüs kafesinin altına gömdüğüm yere baktı ve sonra gözlerini bana çevirdi.

"*Kraliçem*," dedim, sesim gölgeler ve dumanla doluydu, "bana sadece salon numaralarından fazlasını öğretti."

İpliksi dokuyu yırtarak, bir avuç dolusu saçını tutup onu duvardan geri çektim. Başımı aşağı eğdim, dudaklarımı geri çektim. Dişlerimi boğazına derinlemesine batırdım ve çıkarmadım.

O yumruğunu göğsüme indirdiğinde göğsümde bir acı patladı. Derim yırtıldı. Kaslarım koptu. Kemiklerim kırıldı. İçerken sıkıca tuttum ve aşağı doğru bastırdım.

Yere düştük, taşlar çatladı. Yine de dayanmaya devam ettim, hızlı ve sertçe içerek, bakışlarım babamın haline dikildiğinde acıyı hafifletmeye çalıştım. Görüşüm değişti, daraldı ve uzadı, ta ki onu sadece ince bir yarıkla görebilene kadar.

Öfke, damarlarımda buz gibi bir ateşe dönüştü. Çift acı sırtımı, omuz bıçaklarımın tam ortasından yırttı. Bu Kolis değildi. Hayır, kemiklerimdi — omurlarım genişliyor ve kayıyor, derimi yırtarak dışarı çıkıyor, açılıyordu.

Kolis'in boğazındaki eti yırtarak başımı geriye doğru çekip kalktım ve onu yerden kaldırdım.

Kolis'in kaşları indi ve gözleri kısıldı. "Ne oluyor...?" Bakışları arkama kaydı ve ifadesi yumuşadı, dudakları aralandı. "İmkansız."

Görüşüm hızla genişledi ve normale döndü, ağızımdaki kanı onun yüzüne tükürdüm. "Ona ne yaptın?"

Döndüm ve öfkeyle bağırarak Kolis'i fırlattım. Vücudu yere çarptı ve birkaç fayans kırıldı.

Yere çarptı ve yuvarlandı. Ona toparlanma şansı vermedim. Anında üzerine atladım ve onu yakaladım.

"Ona ne yaptın?" diye bağırdım, onu yerden kaldırıp belinden çevirerek sütunların arasından pencereye doğru fırlattım ve camı kırdım.

sütunların arasına ve pencereden dışarı fırlattım, camı parçaladım.

İleri doğru ilerlerken göğsümden benim ve onun kanı akıyordu. Gölge adımla dışarı çıkarken ayaklarım yerden kesildi.

Güneş ışığı kalan bulutların arasından sızdı ve önümdeki yerde bir gölge gördüm. Başka bir deprem yeri yırtarken, ikiz yaylar yüksekte savruldu.

Bir şey patladı ve bakışlarımı çekti. Rise'ın ötesinde, uzak çılgınlıkların sesi rüzgârın uğultusunda kaybolurken, şehirden bir duman bulutu yükseldi. Kanla lekelenmiş zemini ve etrafa saçılmış cesetleri taradım. Çok fazlaydı. Çoğu ölümlüydü... hizmetkarlar...

Kolis burada
değildi. Eather
yükseldi...

Kırmızıya bulanmış soluk sarı saçlar beni durdurdu.
Kollar ve bacaklar doğal olmayan açılarda kırılmıştı.

Delano değildi. Ama...

Göğsüm sıkıştı. Keskin bir dönüş yaptım, kendimi Büyük Salon'a geri götürmeye, onlara geri dönmeye zorladım.

Hisa ve Lizeth. Delano
ve babam. Kieran.

Sendeledim, sonra bacaklarım tutmadı. Dizlerim yere çarptı.

Delano gitmişti.

Hisa da öyle.

Lizeth.

Babam.

Lanet olası babam.

Bunların hiçbirisi olmamalıydı. Aklım yıllar öncesine gitti. Kardeşimi kurtarmalıyım. Bakireyi almalıyım. Kanlı Taç'ı yok etmeliydim. Poppy beni onu takip etmekten, bunu engellemekten alıkoymamalıydı.

Bunların hiçbirisi olmamalıydı.

Titrek ellerim kanlı göğsüme bastırırken yumruk haline geldi. Kalbim. Atışını hissedemiyordum. Kolis Büyük Salon'a geldiğinden beri hissetmemiştim.

Poppy.

Yaralanmıştı. Yaralanmış olmalıydı. Ona ulaşmam gerekiyordu.

Ona odaklanmaya çalıştım, ama daha önce olduğu gibi, onun izini bulamadım.

Yapamadım...

Sol elimi göğsümden çekip açtım.

Avuç içim kanla kaplıydı. Kalbim çarparken, diğer elimle tekrar tekrar sildim...

Kemik.

Tek gördüğüm, gümüş rengi kemiğe dönüşen etti. İzini göremedim. Onu hissedemedim.

Kızıl çizgili sis içimden dökülüp havaya yayılırken, öfke ve eather'ın kükremesi giderek arttı.

Poppy'yi hissedemiyordum.

Başım geriye doğru savruldu ve bir çığlık içimden koparak çıktı.

Ses patladı ve havaya çarptığı anda saf yıkıma dönüştü. Yumruklarımı taşa vurdum.

Mermer ve altın parçaları patladı, kollarımdaki et parçaları solup kemiklerin parıltısıyla yer değiştirdi.

Elimin altındaki deliklerden mürekkep siyahı sarmaşıklar fışkırdı, yumruklarımdan kayarak kanlı zemine hızla yayıldı. Daha ince dallar kırıldı, başımı Kieran'a çevirdiğimde cesetlerin üzerinden kayarak geçti.

Duvarları sarsan ve kalan camları parçalayan bir başka bağırıyla onu Büyük Salon'dan *kovdum*.

Kapılar çarparak kapandı ve beni *onlarla* yalnız bıraktı.

Asmalar zeminde yayıldı, onları nazikçe sardı, diğerlerinin üzerine geçerek siyah bir kuş önümdeki zemine kondu. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Asmalar duvarlara tırmanıp, pencerelerin üzerine uzanarak birbirlerinin üzerine binerek kapıları kapatırken, kubbeden kuzgunlar içeri akın etti.

kubbeden içeri akın ederken, sarmaşıklar duvarlara tırmandı, pencerelerin üzerine uzanarak birbirleriyle örtüşerek kapıları kapattı.

Acı, ruhumun derinliklerine işleyen bir acı, içimde derinlere yerleşmişti ve birdenbire bir kopma hissettim. İçimde bir şey değişirken, her şey parçalanıyordu. Tüm çaresizlik ve keder kemiklerime kazınmıştı. Panik ve öfke, gazap küllerine dönüştü.

Öne doğru eğildim, omuzlarımdaki kullanılmayan kaslar seğirirken, her iki yanımda kanatlar çırpındı — koyu gri ve kırmızı çizgili gümüş tüyleri olan kanatlar.

Kar yağmaya başladığında, daha küçük kanatların çırpınmasıyla birlikte çılgınca kanat çırpma sesleri geldi. Aydu'nun birliğimizle ilgili sözlerini aniden anladım, çünkü içimden bir şey yükseliyordu. Bu bir şeydi — her zaman orada olan güçlü *bir şey*. Bekleyen. İzleyen. Kafese kapatılmış. Ve soğuktu.

Sonsuzdu.

Ve tadı yıkım ve öfke gibiydi.

Ölüm ve yıkım vaat ediyordu. Ve ben onu batıdan doğuya doğru salıverip, aradaki her şeyi mahvedecektim.

BÖLÜM 60

KIERAN

Kalın, gri bulutlardan kar yağıyordu, Wayfair'i çevreleyen duvarın tepesine tünemiş draken'in yeşilimsi kahverengi pullarını kaplıyordu. Avluyu geçtim, kahverengi ve bir hafta önce yemyeşil olan kuru çimlerin üzerinde yürüdüm, botlarımın altında çıtır çıtır sesler çıkıyordu.

Aurelia başını kaldırırken uzun, ince boynunu geriye çekti. Bir çağrı sesi duyuldu.

Uzun kollu tunik ve kalın ceketimin içinden geçen soğuğu umursamadan durdum. Muhafızlar donmuş zeminde koşarak her yöne kar fırtınası estirdiler. Ağır demir ve taş kapı itildiğinde gıcırdadı. Beyaz bir ata binmiş, pelerinli tek bir kişi içeri girdi, düşen kar atın yelesine yapıştıyordu. Kapı, başka kimsenin kaleye yaklaşmaması için hızla kapatıldı.

Bunun ne kadar kötü sonuçlar doğurabileceğini öğrenmiştik.

Atın nalları karları keserken, binici benim durduğum yere doğru ilerledi. Binici durduğunda, atın burun deliklerinden sisli, beyaz bulutlar yükseldi.

Eylerden atladi, donmuş zemine ses çıkarmadan indi ve aramızdaki mesafeyi geçerek eldivenli ellerini kaldırdı ve pelerininin başlığını indirdi.

"Kieran."

Kollarımı açtım ve nefes aldım, her şeyin mahvolduğundan beri ilk kez gerçek bir nefes almış gibi hissettim.

"Baba."

Tereddüt etmedi. Benim fark ettiğim farklılıkları sormak için durmadı. Onu tanıdığım kadarıyla, gönderdiğim mektupta ona bu konuda tek kelime etmemiş olmama rağmen, muhtemelen zaten biliyordu. Beni kendine çekti ve her zaman hayattan daha büyük görünen elini başımın arkasına koydu. "Her şey yoluna girecek."

Bir titreme beni sardı ve çocukluğumdan beri ilk kez, babamın sözlerinin gücüyle her şeyin yoluna gireceğine neredeyse inandım.

Ama onun böyle bir gücü olmadığını biliyordum. Elashya'nın her nefesini kısaltan ölümcül hastalık başladığında da aynı sözleri söylemişti. Cas'ın Kan Tacı'nın peşine düştüğünü öğrendiğimde de aynı sözleri söylemişti.

Ama sanki hala sadece babasının sahip olabileceği güce inanan o yavru gibi babama sarıldım.

Ancak bir kuzgunun sesi bunu çabucak sona erdirdi.

Babam, her yerden ve hiçbir yerden aynı anda gelen, uzun ve boş sesiyle havayı delen düşük, boğuk bir sesle sertleşti.

Geri çekildi, mavi bakışları kısa bir süre arkama kaydı. Bulunduğumuz yerden, Wayfair'in kulelerini ve kulelerini görebildiğini biliyordum. Derin bir nefes alarak, bakışları benimkilerle buluştu. "Nerede o?"

Bu soru bana çok anlamlı geldi. "Sana göstereceğim."

Babam, tepeye tırmanmaya başladığımızda yanıma geldi. Sessizdi. Bakışlarını takip ettiğimde, bir zamanlar geniş arazilere yayılmış olan malikanelerin yanmış kalıntılarına baktığını gördüm.

"Boştu," dedim. "Çoğunlukla."

Bakışları tekrar bana döndü.

"Dolu olanlar mı? Eh, kayıp yoktu," dedim, ileriye bakarak. "Annem nasıl? Renara nasıl?"

"İkisi de iyi."

Ona hızlıca bir bakış attım.

"Annen endişeli," diye ekledi, gözlerini kısarak. "Olan biten her şeyi bilmesinin imkânı yok, ama..."

Ama kaybı ve alemdeki doğal olmayan değişimi hissedecekti. Tüm kurtlar hissederci, nerede olurlarsa olsunlar.

Boğazını temizledi. "Valyn?"

Soğuk rüzgâr tepenin aşağısına doğru esip babamın pelerini çektiştirken, elim yumruk oldu. "Cenaze töreni... geriye kalanlar için yapıldı." Elimi zorla gevşettim. "Diğerleri için de."

Diğerleri.

Hisa gibi. Lizeth gibi. Gibi...

Çenesi gerildi ve sonra gevşedi. "Delano?"

Kahretsin.

Gözlerimi kaçırıp kısa bir baş sallama yaptım, göğsüm ağrıyordu. Bir an sessiz kaldı. "Ne Eloana ne de Delano'nun ailesi haberdar değil mi?"

"Haber vermedik." Tepeye yaklaşırken Wayfair'in iç Rise'ından geriye kalanlar göründü. "Bu haberi yüz yüze vermek daha iyi olur diye düşündük."

"Katılıyorum." Çenesindeki sakalları ovuşturdu. "Ama çok uzun süre bekleyemeyiz."

"Biliyorum." Tanrım, çok iyi biliyordum. Neredeyse üç hafta geçmişti. Kahretsin. Bu aklıma bir şey getirdi.

"Na'Lier'i gördün mü?"

Kaşlarını çattı. "Dominik mi?"

"Evet, başkente geleceği söylendi ama nedeni söylenmedi. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı."

"Eminim iyidir."

Normal şartlar altında ben de öyle düşünürdüm. En büyük Elemental'ı öldürmek çok zor olurdu. Ama imkansız da değildi.

"Netta...?" Babam, Wayfair ufuktan yükselip yıkık Rise'ın üzerinde belirirken sözünü yarım bıraktı. "Tanrılar..."

"Evet," diye mırıldandım.

Gözleri yıkımın üzerinde dolaştı. Duvarın büyük bir kısmı, yumruğumdan daha büyük olmayan parçalara ayrılmış moloz yığınları halinde yatıyordu. Ayakta kalan kısımlar pürüzlü ve kırık kenarlıydı, şiddetli bir rüzgârla yıkılmak üzereydi. Elm ağaçlarını tutan ve Keder Kayalıkları'na bakan bölümden geriye kalan tek şey, ya rüzgârla uçmuş ya da kar altında kaybolmuş küllerdi.

"Netta içeride," diye cevapladım, onun tamamlamayamadığı soruyu.

"Savaşın Pensdurth'ta olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diye iç geçirdim. "O... kızgındı."

"Peki ya kale?"

Gözlerim Wayfair'e kaydı. Bir zamanlar fildişi rengi olan duvarlar, her dalı ve sapı kaplayan buzla parıltı veren mürekkep siyahı sarmaşıklarla kaplıydı. "O da onun işi."

Avludan geçerken söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Küllü çimler ve topraktaki derin izler babamın dikkatini çekmişti. Ondandır pek bir duygu alamadım, muhtemelen ne hissedeceğini bilmediği içindi.

"Çok öfkeli." Mektupta da yazmış olmama rağmen, kendimi tüm bunları açıklamaya çalışırken buldum. "Sanırım Poppy ile Pensdurth'a gitmiş olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı diye düşünüyor."

"Belki de haklıdır."

Ona baktım. "Ciddi misin? Cas'ı tanıyorsun. Kolis ona birazcık bile olsa saldırgan bir şekilde baktığı anda, çılgına dönerdi."

"Belki."

"Hepsi bu mu? Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Kule kulelerinden birinin etrafında dönen kuzgunları izledi ve sonra aşağı baktı. "Görüyorum ki Cas merdivenleri nazikçe boş bırakmış."

Ben burnumu çektim. "Gerçekten söylemek istediğini paylaşmak ister misin?" "Söylemek istediğimi söyledim."

Adımları sessizdi, benimkiler taştan yankılanıyordu. "Ve duymak istemediğin şeyleri söylemedim"

duymak istemediklerini söylemedin."

Nefes aldım. "Duymak istiyorum."

"Belki de onun çıldırması tam da gereken şeydi."

Merdivenlerin başında durup ona döndüm. "Aklını kaçırırsaydı kendini öldürtecekti."

Alkovenin altında bana katılan babam, devam etmemi bekledi.

"Kolis'in elinde ölürsen, tüm bağlar kopar. Birleşme onu korumazdı," dedim.

Dikkatini kapılara çevirdi. "O nerede?" Sanki göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Nerede o?

Bu soruyu babam sormuştu, ama ben sadece Cas'ın aynı şeyi soran kükremesini duyabiliyordum.

Bu, iç Rise'ın yok edildiği zamana denk geliyordu.

"Iliseeum," dedim

sonunda. Babam sertleşti.

"Attes, hakkında yazdığım Primal, bana söyledi. Cas'a anlatmaya çalıştım ama..." Bu pek iyi gitmemişti ve malikanenin yıkılmasıyla sonuçlanmıştı. Ve Attes... onun için de iyi sonuçlanmamıştı. Göğsümü ovuşturdum. "Oraya götürüldü. Yaralandı," diye düşük sesle söyledim. Cas bunun farkında değildi, ama hatırlatmaya gerek yoktu. Kahretsin. Şehrin de hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "Neden hala burada olduğumuzu ama onu hissedemediğimizi açıklayabilecek tek şey bu."

"O zaman hayatta."

Hayattaydı.

"Önemli olan tek şey

bu." Öyleydi.

Ve önemli değildi.

Elimi indirdim, her şeyi kontrol altına almak için çenemi sıkıyordum. Kontrolden çıkmış iki *Deminyen*

Primals'a ihtiyacımız yoktu.

"Iliseeum'daysa, ailesi yanındadır," dedi, gümüş rengi saçlarından karları silkelerken. "Bu, güvende olduğu anlamına gelir."

Konuşmaya cesaret edemeyerek başımı salladım ve bir adım öne çıktım.

"Cas Pensdurth'a gitseydi ne olurdu diye ne diyordun?" dedi babam. "O daha önce hiç öldürülmedi."

Doğru. "Ama her şeyin bir ilki vardır." Kapıya tekrar uzandım.

"Kieran."

Sesindeki sessizliği duyunca gözlerimi kapattım. Konuşmadı. Birkaç dakika sessizlik geçti. Lanet kuzgunlar bile ses çıkarmadı. "Her şeyi mahvettik," dedim boğuk bir sesle, eather titriyordu. "Onu tek başına göndermemeliydik. Onunla birlikte olmalıydık. Yapmalıydık..." Sesimdeki titreme beni susturdu.

Babam elini omzuma koydu. Ağırılığı beni sakinleştirdi. "İkiniz de o anda yapmanız gerektiğini düşündüğünüz şeyi yaptınız. Tıpkı Poppy'nin yaptığı gibi."

"O yapmadı," diye fısıldadım, ona dönerek. "Cas yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmadı."

"Biliyorum, evlat."

Ağzımı açtım, kapattım ve daha önce söyleyemediğim şeyi söyleyene kadar tekrar denedim. "Poppy, Delano'yu öğrendiğinde..."

"Sen onun yanında olacaksın." Omzumu sıktı ve sonra elini indirdi.

Olurdum.

Peki Cas?

Çenemi sıkarak kapıyı açtım. "Siktir..."

Elimi kaldırdım, kanatların ve küçük, karanlık bedenlerin önümden hızla geçmesiyle, özü kolumdan aşağı sıcak bir şekilde akıyordu. Parmak uçlarıma ulaşmadan önce eather'ı geri çağırdım

babam küfrederek eğildi.

"Lanet kuzgunlar," diye mırıldandım, özü tamamen aşağı iterek. Kahretsin. Onlarla uğraşmaktansa Reaver'la uğraşmayı tercih ederim.

Babam doğruldu ve bana baktı, normalde sıcak zeytin rengi teninin rengi biraz solmuştu.

"Onlara alış." İçeri girdim. "Her yerdeler."

Beni takip etti ve büyük giriş salonunu incelerken düşük bir ısıklık çaldı. Asmalar pencereleri parçalamış ve içeri girmişti. Kalın, budaklı dalları duvarlar boyunca kıvrılıp dolanıyor, sütunların etrafında kıvrılıyordu sanki mermerden altını sıkmak istercesine. Tavan boyunca kayıyorlardı, düğümlü dalları aç bir şeyin parmakları gibi her çatlağı arıyor ve buluyordu. Belki de öyleydi. Onlara yeterince uzun süre bakarsanız, kalbimin atışını yansıtan kalp atışlarını görebilirsiniz.

"Kalenin tamamı böyle mi?" diye sordu babam, nemli toprak ve yosun kokusu yoğunlaşırken ve hava soğurken.

"Birinci kat ve ikinci katın büyük bir kısmı," diye cevapladım, Tanrıların Salonu'na açılan dört kemerli girişten birine yaklaşırken. Bir zamanlar tanrıları onurlandırmak için tasarlanmış bu mekana girerken hissettiğim soğuğu görmezden geldim.

Şimdi?

Şimdi, burası sadece harap olmuş bir yerdi.

Babam, vazolardan birine bakarken adımlarını durdurdu. Geriye kalan tek şey onlardı, bir de duvarları ve eğimli tavanları kaplayan sarmaşıklar.

Diz çöküp gelincikleri daha yakından inceledi. Onu suçlayamazdım. Muhtemelen daha önce böyle bir şey görmemişti.

Çiçekleri ince bir buz tabakası kaplamış, onları zamanda dondurmuştu. Parıldayan buzun altında, yaprakların canlı

turuncu-kırmızı tonu ve yaprakların yemyeşil rengi görülebiliyordu. Bir şekilde, gelincikler buzun altında yaşıyordu.

Bir hareket dikkatimi çekti. Gözlerim yukarı kaydı. Bir kuzgun, karışık sarmaşıkların arasından aşağıya bakıyordu, gümüş rengi gözleriyle bizi izliyordu. Beni tedirgin eden lanet olası kuş değildi ama. Sarmaşıkların arasından titreyen kırmızı çizgili gölgelerdi.

"Büyük Salon tam önümüzde," dedim, babamın varlığının hissedildiğini bilerek.

Kahretsin, Cas muhtemelen başkente girdiğinde bunu anlamıştı.

"Yalnız mı?"

"Attes muhtemelen onunla birlikte," dedim. Primal'ın Cas ile yaşadığı kavgadan sonra geri dönmüş olması beni hala çok şaşırtıyordu.

Ayağa kalktı ve odanın ortasına gelmişken, sessiz bir tıklama sesi duyduk... topuk sesleri. Kaşlarımı çatarak, daha büyük olan avluya doğru döndüm.

Kalenin o bölümünde topuklu ayakkabı giyen kimse olmazdı.

"Burada bekle." Büyük, dairesel odaya doğru yürüdüm.

Geniş merdivenlere kısa bir bakış attıktan sonra önümdeki salonu taradım ve öfke içimi kapladı. Wayfair'e girmeyi başaran aptalla uğraşacak vaktim yoktu.

Merdivenlerin tam karşısındaki salondan, yemek ve toplantı odalarına giden salondan, ağır bir gürültü yankılandı. Boynumdaki kaslar gerildi. "Bekle demiştim."

Babam arkamdan homurdandı. "Senin, babana böyle saçma bir emir vermeyecek kadar akıllı olduğunu sanıyordum."

Son birkaç gündür takındığım sakinlik maskesinin, tıklama sesleri gittikçe yükselirken çatlamaya başladığını hissettim. Atriyumun ortasına doğru ilerledim ve soluk sarı saçlı kadını gördüğüm anda bir adım geri çekildim.

adım attım. Oydu —

Hayır, bu Seraphena değil, aptal. Onu hissederdin. Bu onun diğer haliydi. Bunu fark ettiğim anda çenem açıldı.

Bu bir tür serap mıydı? Poppy komaya girdiğinden beri kimse onu görmemişti. Ama hayır, oydu.

Poppy'nin *kız kardeşi*. Sanki parkta yürüyüşe çıkmış gibi salonun ortasından geçerek, dar pelerini sivri burunlu botlarının ayak bileklerinin etrafında hışırdayarak yürüdü.

"Ben yokken dekorasyon yapılmış galiba," dedi Millicent, narin kaşlarını kaldırarak. "Beğendim."

Ona baktım, şaşkınlıktan konuşamadım.

"Yine de bazı sarmaşıkları keserdim. Az olan daha güzeldir, derler." Millicent'in adımları yavaşladı ve soluk mavi gözleri arkama kaydı. "Sen kimsin?"

"Jasper," dedi babam.

"Merhaba." Neşeli bir şekilde el salladı ve başını eğdi, soluk renkli bukleleri omzunun üzerine düştü. "Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi babam.

Gözlerimi kırıştıtarak sersemliğimden kurtuldum.

"Neredeydin sen ve buraya nasıl girdin?"

Millicent'in yakut kırmızısı dudakları aralandı.

Babama döndüm. "Onun kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"O, kraliçenin kız kardeşi," diye cevapladı babam. "Ve bu çok açık. Ona benziyor."

Haklıydı. Ama

aynı zamanda

yanılıyordu.

Millicent, Poppy'nin kalp şeklindeki yüzünü, sivri çenesini ve elmacık kemiklerini paylaşıyordu. Gözlerinin şekli aynıydı, ancak Poppy'nin burnu daha inceydi ve ağzı daha küçüktü. Millicent daha zayıftı ve yüzü çillerle doluydu

ama Millicent...

Büyükannesinin tıpatıp aynısıydı. "Soruma cevap ver," dedim.

Kollarını kavuşturarak, bakışlarımla karşılaştı. "Buraya nasıl geldim? Ya da neredeydim? Hangisini cevaplamamı istersin?"

Sabrim azaldı. "İkisi de, Millicent."

Poppy'nin Aylard ile konuşmak zorunda kaldığı her seferinde gördüğüm o şeker gibi tatlı gülümsemeyi gösterdi ve bu çok acı vericiydi. "Buraya nasıl girdim? Wayfair arazisine ve bu kaleye girmek için o kadar çok yol biliyorum ki, başın dönecek."

Kahretsin.

Bu hiç de iyi bir haber değildi.

Tüm bu giriş noktalarını bilmem gerekiyordu çünkü Wayfair'i ilk ele geçirdiğimizde onları güvenli hale getirdiğimize emindim.

"O zaman ana girişin olduğunu da biliyorsundur." Onun bakışlarını karşılariken içimde güvensizlik belirdi. "Neden onu kullanmadın?"

"Şey, şu anki durumu göz önüne alırsak..." dedi, elini sallayarak, "neye bulaştığımı bilmiyordum. Önce içeri girip durumu kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

"Mantıklı," diye araya girdi babam.

Millicent ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

"Teşekkürler. Bence çok mantıklı bir şeydi."

Derin ve uzun bir nefes aldım ama bu bana hiçbir fayda sağlamadı, çünkü ona bu cümleye "*mantıklı*" kelimesinin uymadığını söyleme dürtüsüne direndim. "Neredeydin?"

"Neredeydin?" diye tekrarladı.

Burun deliklerim genişledi. Bu ne tür bir soru olduğunu bile sormadım. Cevap, onun bana soruyu geri sorması kadar mantıklı olurdu.

Ağırlığını bir topuğundan diğerine kaydırды ve dudaklarının köşeleri gerildi, bakışları atriyumda dolaştı. "Kız kardeşim nerede?"

Ağzımdan çıkan sözler daha sonra beni utandırabilirdi. "Kız kardeşini sanki umurunda da."

Millicent sertleşti.

"Kieran," dedi babam, sesi alçaktı.

"Hayır." Çenemdeki bir kas seğirdi. "O gitti. Eğer yeterince önemsiyor olsaydı, burada olurdu."

Millicent'in yüzünde acı benzeri bir ifade belirdi ve keskin bir nefes aldı, ama bunu hayal ettiğimi düşündüm çünkü Millicent'in bunu hissedecek ruh halinde olduğunu sanmıyordum.

"Benim neyi önemsemiğimi ya da önemsemediğimi bilemezsin," diye karşılık verdi.

"Ve biliyor musun? Ben..." Derin bir inilti sözümü kesti ve bakışlarımı onun arkasındaki boş, karanlık koridora çekti. Gümbürtü sesini hatırlayarak bir adım öne çıktım. "Millicent?"

Ellerini önünde birleştirdi. "Evet?" "O ses neydi?"

"Neden senin perili şatondaki inilti sesinin kaynağını bildiğimi düşünüyorsun?" diye karşılık verdi.

Babam, açıkça çaresiz bir halde öne doğru adım attı. "Ben bir bakayım."

"Hayır, gerek yok." Millicent yüksek sesle nefes verip gözlerini devirdi. "Ben gidip onu getireyim."

"Onu mu?"

O çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı... mırıldanarak. Babam bana baktı.

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ona." Kafamı salladım. "Her neyse."

Neyse ki Millicent fazla zaman kaybetmedi. Koridorun kıvrımında kayboldu ve bir saniye sonra, duvar boyunca insan boyunda bir çuval sürükleyerek yeniden ortaya çıktı.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandım. Şimdi ne olacak?

"Biraz yardım alabilirim." Açıkça bir insan olduğu belli olan şeyi ağır bir kaidenin dibine sürükledi. "Oops."

Babam ona yarı yolda karşılaştı ve ipi ondan aldı. Çuvalın içindeki kişiyi kaldırmaya başladı.

"Onun için değerli zamanımı ve emeğimi harcamazdım," dedi Millicent, kollarını yanlarında sallayarak. "Teşekkürler, nazik beyefendi."

Babam sadece ona baktı ve sonra çuvalı biraz daha nazikçe sürükledi, o ise avluya doğru *zıplayarak* geri döndü.

"O kim?" diye sordum, babam ipi bıraktığında.

"Benim yokluğumun sebebi o." Millicent diz çöküp çuvalın üstündeki ipi çözdü. Çuvalı geri çekince, keçeleşmiş, kan lekeli altın sarısı saçlar ve...

"Callum," diye tükürdüm.

"Evet." Ayağa kalktı. "O babasına geri dönmeye çalışırken, ben de onu krallığın dört bir yanında kovaladım."

"Babasına mı?" Babam kaşlarını çatı.

"Kolis," dedim. "Aslında onun babası değil ama..." Tanrıların Salonu'nun karşısındaki koridordan yankılanan başka ayak sesleri duyunca, elimi yüzüme götürdüm. Şimdi kim? Şansıma bakılırsa, Reaver olurdu. "Onu nerede buldun?"

"Lockswood ile... önemli değil," diye cevapladı, Callum'un solgun yüzü gerildi. "Bekle."

Ben bir şey söyleyemedim, pelerininin iki yarısının arasına elini soktu ve döndü. Kısa bir an kırmızı bir parıltı gördüm — kan taşı — sonra bıçağı Callum'un göğsüne sapladı.

Revenant'ın vücudu bir, iki kez sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı. Babamın kaşları kalktı.

"Kan taşı çok yakıyor." Bıçağı çuval beziyle sildi ve ayağa kalkarak kınına soktu. "Kolis hakkında bir şey bilen biri varsa

Kolis hakkında bir şey biliyorsa, o da o olur diye düşündüm. O, boktan bilgilerin bulunduğu boktan bir hazine sandığı."

Callum'a baktım. Onu birkaç hafta önce buraya getirmek her şeyi değiştirebilirdi. Bunu kendime sakladım. Millicent ile ne kadar az konuşsam o kadar iyi olurdu. Koridora baktığımda Malik'i gördüm.

Cas'ın kardeşi babamı görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu, sert yüz hatlarını yumuşatmaya pek yetmedi, ama ifadesinde bir miktar rahatlama *vardı*.

"Malik," dedi babam derin bir nefes aldıktan sonra.

Malik'i görmek, neredeyse Valyn'i görmek gibiydi; hayatı boyunca tanıdığı bir adam. Bu zor olmalıydı.

Ve Attes'i henüz görmemişti bile.

Millicent sertleşti ve kendi kendine "Hayatım mahvoldu" diye mırıldandı.

Malik hala salonun girişinden birkaç metre uzaktaydı, ama onu duydu. Zaten kanı çekmiş olan yüzü daha da soldu. Atriyuma girerken aniden durdu ve geniş gözleriyle onu hemen buldu.

Sanki transa geçmiş gibi ilerlerken göğsü hızla yükseldi ve bizden birkaç metre ötede durdu. "*Millie*."

Millicent kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturdu. "Prens Da'Neer."

Malik irkildi. Çok hızlıydı, ama yüzündeki ifade düzelmeden önce bunu gördüm. "Nerede...?" Aniden Callum'u fark etmiş gibi göründü. Bakışları ona döndü. "Orada mıydın?"

"Sana ne?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sana yardım edebilirdim."

"Yardıma ihtiyacım yoktu." Başını eğdi. "Belli ki." "Bana söyleyebilirdin," dedi Malik, yılmadan. "

Kimseye söyleyebilirdin. Endişelendim, hepimiz endişelendik."

"Biz mi?" Millicent güldü.

"Evet. Ben." Malik saçlarını geriye attı. "Kız kardeşin."
"Kız kardeşim beni tanımıyor bile," diye cevapladı. "Peki,
nasıl
—?"

"Bununla uğraşacak vaktim yok," diye araya girdim,
yoksa kendimi kaybedecektim. Çünkü neredeyse
kaybedecektim. Malik'e baktım. "Ona anlat."

"Yerden çıkan yüz­süz yarı köpek şeylerin beni
doldurmasını tercih ederim... bekle." Millicent'in burnu çok
tanıdık bir şekilde buruştu, Malik'in çenesi sertleşti. "Bu
doğru çıkmadı."

"Öyle deme," diye mırıldandı babam.

"Kuduz draken sürüsü tarafından *doldurulmayı* tercih
ederim," dedi ve yanağını çevirerek durakladı. "Şey,
düşününce, draken sürüsü ölümlü formda ve kuduz olsaydı,
ben de f... olmayı pek umursamazdım."

"Anladık," dedi Malik, soğuk altın rengi bakışları yanan
kehribar rengine dönüştü.

Millicent, Malik'in gözlerine bakarak başını dikleştirdi.
"Emin misin? Nasıl olmayı tercih ettiğimi çok kesin ve
müstehcen ayrıntılarla anlatmakta hiçbir sakınca
görmüyorum..."

"Eminim," diye Malik sözünü kesti.

"Harika. İkiniz de aynı fikirdeymişsiniz," diye
mırıldandım.

Millicent konuşmaya başladı. "Hayır," diye onu durdurdum.

Gözlerini kısarak sessizce *hayır* dedi.

Callum'a baktım. Kirpikleri titriyordu. "Ve onunla bir
şeyler yap."

Millicent başını eğdi ve iç geçirdi. Dönerek, adamın
kafasının arkasına tekme attı ve kafatasını kesinlikle kırdı. "Bir
şey emredildi." Tuhaf bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Bir
şey yapıldı."

Bir anlığına ona baktım.

Babam ve ben avludan çıkarken kimse cevap vermedi. "O...
farklı," dedi babam, ben onu Tanrıların Salonu'na geri
götürürken.

Tanrılar Salonu'ndan geçerken.

Burun kıvırdım.

Yılın en hafif tabiri. "O ikisinin nesi var?"

"Onlar ruh ikizleri," diye cevapladım, kemerli kapının altından geçerken. Onun şaşkınlığını hissettim. "Dikkatli ol. Burada yerler sarmaşıklarla kaplı."

Büyük Salon'un çift kapısına yaklaşırken onlardan kaçınmak mümkün değildi. Botlarımızla ezdiğimizde tısladılar. Durup altın süslemelerden sarkık bir şekilde asılı duran bazı sarmaşıkları kopardım.

Babamın karşısına geçip derin bir nefes aldım. "İçeride Attes'ten başka kimse yok," dedim ona. O, İlkel tanrının varlığının farkındaydı. Ama bunun ötesinde? Bilmiyordum. "O..."

"Attes'in kim olduğunu biliyorum," diye sözümü kesti babam, bu birkaç kelime anlam yüklüydü. "Ve Valyn'in onun için ne ifade ettiğini de biliyorum."

Şaşırmamam gerekirdi. Babam her şeyi biliyor gibiydi.

Nefes verip kapılara doğru baktım. "Kendini hazırlamalısın. Cas... onu hatırladığın gibi olmayacak."

Babamın bakışları benimkilerle buluştu. "Hazırım."

Hazır olduğunu düşünmüyordum, ama yine de kapı koluna uzandım ve çektim. Direnç vardı. Tabii ki vardı. Dişlerimi sıkıp daha sert çekmek zorunda kaldım, ama direnç birdenbire ortadan kayboldu. Kendimi küfür ederken yakaladım ve Büyük Salon'un derinliklerinden yankılanan karanlık, dumanlı kahkahayı görmezden geldim.

Cas... evet, o pislik dönemini yaşıyordu.

Kapıları açtım ve içeri girdim. Sütunlardan birine yaslanmış uzun boylu bir figür doğruldu. Attes'ti. Kanaması yoktu. Bu sürprizdi.

Babam arkamdan içeri girdi, ama Attes'in farkında bile olmadığını biliyordum. Başka onca şey olurken nasıl farkında olabilirdi ki?

Kuzgunlar, kubbe şeklindeki tavandan sarkan kalın, sivri buz sarkıtları arasında uçuyorlardı, odanın acımasız soğğundan etkilenmeden. Buz, zeminde dolaşan, sütunlara tırmanan ve oyukları dolduran karışık sarmaşıkları kaplamıştı.

, sütunlara tırmanıyor ve oyukları dolduruyordu. Burada daha kalındılar ve *daha canlı* görünüyorlardı, beyaz bir parlaklığa sahip, kürsüye ve yanlarına kadar uzanan, sonra da zemine yayılan parlak, koyu renkli bir damar ağı gibiydiler. Cas'ın ayaklarının dibinde, koyu gri ve koyu kırmızı sisin dallarıyla çevrili olarak atıyorlardı.

Karanlık bir öfkeyle yapılmış bir tahtta oturuyordu.

Bir kehanet gibi belirliyordu, iskeleti Kolis'e hizmet etmiş olduğundan şüphelendiğim kişilerin kalıntılarından oyulmuştu. Ne de olsa, o Pensdurth'a gitmişti. Her bir kemik, kaburgaların arasından geçip, arka kısmı oluşturan kafataslarının göz çukurlarından spiral şeklinde geçen siyah sarmaşıklarla birbirine kaynaşmıştı.

Ve tahtta oturan, zar zor tanıdığım ve *notam* aracılığıyla bağlantı kuramadığım bir varlıktı. Onu anlayamıyordum bile. Onun kıyafetlerini giyyordu ve kol dayanağına boş boş vuran parmakları, tahminimce gerçek kolların kemiklerinden yapılmış olan kol dayanağına, onun gibi hareket ediyordu. Ama orada oturan, hayatım boyunca tanıdığım ve kan bağıyla kurulan bağdan daha derin sevdiğim adam değildi.

Babamın, Cas'ı gördüğü anda nefesinin kesildiğini duydum — yarısı gölge, yarısı gümüş kemik ve etten oluşan yüzünü gördü. Koyu kırmızı çizgilerle delinmiş altın rengi gözleri gördü.

Kolis'in saldırısından sonraki günlerde, Cas ile uğraşmak arasında düşünmek için zamanım oldu. Böylece önümüzde duran şeyin kehanetin öngördüğü şey olduğunu anladım. Eskilerin rüyalarında gördükleri gerçek, başından beri gözümüzün önündeydi. İçimizdeydi, ama her zaman onun bir parçasıydı.

Poppy, bizim inandığımız gibi Haberciydi. Kolis ise Büyük Komplocuydu. Ancak Poppy'nin alemlere getireceği ölüm ve yıkım, Kolis'in ortaya çıkaracağı şey değildi.

Bu, Kolis'in ve uzun zamandır unutulmuş eski tanrıların seçimleri ve eylemleri idi. Üçümüzün. Kadimler bunu görmüş

ama anlamamışlardı.

Şu anda olduğundan daha açık olamazdı.

Kehanetin önceden bildirdiği şey...

Her zaman gerçekleşeceği konusunda uyardığı şey...

Asla Poppy değildi. Hatta Kolis bile değildi. Her zaman oydu.

Casteel.

Kanatlar görünmüyordu, ama en karanlık gecenin renginde ve sivri kemik boynuzları şeklinde bir taç başının üzerinde duruyordu. Yıkım ve öfkenin kalıntıları üzerinde, kemik ve külden yapılmış bir tahtta oturuyordu.

Ölüm ve Yıkımın İlkel Tanrısı.

KEMİK VE KÜLÜNDEN YAPILMIŞ TAHT

Kan ve Küller, 7. Kitap

Poppy ve Casteel'in yolculuğu onları uçurumun kenarına getirdi ve son bölümde riskler her zamankinden daha yüksek.

Kolis'in karanlık gücü büyüdüğü, değer verdikleri her şeyi tehdit ederken ve Kaderler çarpık ipliklerini örerken, hiçbir şey eskisi gibi değildir ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Çünkü kehanet gerçekleşti. Yeni bir tanrı ortaya çıktı, ölüm ve yıkım saçıyor ve bu olaylara karışan herkes, hayal bile edemeyecekleri şekilde sınanacak...

RESMİ KAN VE KÜL BOYAMA KİTABI

Yazar: Jennifer L. Armentrout
4 Kasım 2025'te çıkacak Satın
almak için [buraya](#) tıklayın.

Blood and Ash dünyasını kendi tarzınızla hayata geçirin.

Altın taçların çaresizliğinden, Harbinger ve Ölüm ve Yıkımın Getiricisi'nin uyanışına kadar, bu resmi boyama kitabı sizi bir Bakire ve altın gözlü bir muhafızla başlayan büyüleyici destanı keşfetmeye davet ediyor.

New York Times'ın en çok satan Blood and Ash serisinden esinlenerek hazırlanan 50'den fazla çarpıcı orijinal illüstrasyon içeren bu sürükleyici koleksiyon, okuyucuları büyüleyen heyecan verici romantizm, şiddetli savaşlar ve unutulmaz karakterleri yansıtıyor.

Söğüt ağacının altında çalınan anlardan ateşte yapılan yeminlere kadar, romanlardaki ikonik sahneleri yeniden hayal ederken Poppy, Casteel, Kieran ve diğerlerinin dünyasına adım atın ve yol boyunca birkaç sürpriz keşfedin.

İster sadık bir hayran olun, ister bu dünyaya yeni girmiş olun, bu boyama kitabı kan ve külden yükselmek isteyenler için mükemmel bir yol arkadaşı.

ÖZELLİKLER Lİ İT Lİ UVL İT Sİ İT U N N İ N İ J
İ U H A İ N A L İ L L L İ T İ A T İ O N S
İ N S W İ İ T E D B Y T H E N E W Y (J k K
T İ M L S 8 E S T S E L L I N G İ L L U L İ O A N D
A . S H S E R İ E 3 . . .

INCLUDING
BELOVED
CHARACTERS,
QUOTES, MAPS,
AND MORE!

FLESH AND FIRE SERİSİNİ KEŞFEDİN

JENNIFER L. ARMENTROUT

Közdeki Gölge

Flesh and Fire Serisi, Birinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltli olarak mevcuttur.
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

New York Times'in 1 numaralı çok satan yazarı Jennifer L. Armentrout, sevilen Blood and Ash dünyasında geçen, yepyeni ve Büyüleyici Flesh and Fire serisinin birinci kitabıyla geri dönüyor.

Kaderin vaat ettiği gibi, Primallerin peçesinin ardında doğan bir Bakire olan Seraphena Mierel'in geleceği hiçbir zaman kendisine ait olmadı. Doğumundan önce, atalarının halkını kurtarmak için yaptığı çaresiz anlaşılmayı sürdürmek üzere *seçilen* Sera, hayatını geride bırakıp kendini Ölüm Primali'nin Eşi olarak sunmak zorundadır.

Ancak Sera'nın gerçek kaderi, Lasania'nın en iyi korunan sırrıdır: O, iyi korunan bir bakire değil, tek bir görevi olan bir suikastçıdır. Ölümün İlkelerini aşık etmek, onun zayıflığı olmak ve sonra... onu öldürmek. Eğer başarısız olursa, krallığını Rot'un elinde yavaş yavaş yok olmaya mahkum eder.

Sera her zaman kim olduğunu biliyordu. Seçilmiş. Eş. Suikastçı. Silah. Henüz tam olarak şekillenmemiş, ama kanla ıslanmış bir hayalet. Bir *canavar*. Ta ki *o gelene kadar*. Ta ki Ölüm'ün Bekarı'nın beklenmedik sözleri ve eylemleri, içinde biriken karanlığı kovana kadar. Ve onun baştan çıkarıcı dokunuşu, kendisinin hissetmesine asla izin vermediği ve onun için hissedemeyeceği bir tutkuyu ateşler. Ama Sera'nın hiç seçeneği olmamıştır.

, hayatı her zaman kaybedilmişti, çünkü o, sonsuza dek Yaşam ve Ölüm tarafından dokunulmuştu.

Alevdeki Işık

Et ve Ateş Serisi, İkinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltli olarak mevcuttur.
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Sera'yı kurtarabilecek tek kişi, hayatı boyunca öldürmeyi planladığı kişidir.

Sera'nın planının gerçeği ortaya çıkınca, Nyktos ile aralarında kurulan kırılgan güven parçalanır. Kendisine güvenmeyenlerle çevrili olan Sera'nın tek sahip olduğu şey görevidir. Sahte Tanrıların Kralı Kolis'i ve Iliseeum'daki zalim yönetimini sona erdirmek için her şeyi yapmaya hazırdır, böylece Kolis'in ölümlülerin dünyasına yönelik tehdidini durduracaktır.

Nyktos'un bir planı vardır ve birlikte çalışırken, aralarında alevlenmeye devam eden inkar edilemez, yakıcı tutku, ihtiyaçları olan son şeydir. Sera, işkence görmüş Primal'a aşık olmayı göze alamaz, özellikle de hiç istemediği bir kadere bağlı olmayan bir hayat her zamankinden daha ulaşılabilir hale geldiğinde. Ancak, paylaştıkları zevk ve rakipsiz arzunun anıları, karşı konulması imkansız bir siren çağrısı gibidir.

Sera, sadece isim olarak bir eş olmaktan daha fazlasını istediğini fark etmeye başladıkça, onları çevreleyen tehlike de artar. Shadowlands'e yapılan saldırılar artmaktadır ve Kolis onları Saray'a çağırdığında, yepyeni bir risk ortaya çıkar. Yaşamın Primal gücü onun içinde büyüyor ve onu Culling'in sonuna yaklaştırıyor. Ve Nyktos'un sevgisi olmadan —ki o bu duyguyu hissedemez —Yükselişinden sağ çıkamayacaktır. Tabii Yükselişine ulaşabilirse

Yükselişine ulaşabilirse ve Kolis ona önce ulaşmazsa. Çünkü zaman azalıyor. Hem onun hem de alemler için.

Ateşin Bedeni

Flesh and Fire Serisi, Üçüncü Kitap Ciltli, e-kitap ve ticari ciltli olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Şu anda alemleri kurtarabilecek tek şey, Kaderlerden daha güçlü olan tek şeydir.

Şaşırtıcı bir ihanetin ardından, Sera ve onun delicesine aşık olduğu tehlikeli ve baştan çıkarıcı Shadowlands hükümdarı, sahte Tanrıların Kralı tarafından esir alınır. Nyktos'u kurtarabilecek ve Shadowlands güçlerinin Dalos'u işgal etmesini ve Primals Savaşı'nı başlatmasını engelleyebilecek tek bir şey vardır.

Ancak Kolis'i ikna etmek kolay olmayacak – ömür boyu eğitim almış olsa bile. En sevdiği Revenant, onun bir yalandan ibaret olduğunu ısrarla savunsa da, Kolis'in dengesiz mizacı ve çarpık onur anlayışı onu derinden sarsar ve hiçbir şey onu Kolis'in sarayının acımasızlığına veya ortaya çıkan şok edici gerçeklere hazırlayamaz. Bu gerçekler, onun görevi ve alemlerin yaratılışı hakkında bildiklerini altüst etmekle kalmaz, aynı zamanda gerçek tehdidin ne olduğu sorusunu da gündeme getirir. Ancak Kolis'ten kurtulmak savaşın sadece bir parçasıdır. Yükseliş yaklaşmaktadır ve Sera'nın zamanı dolmaktadır.

Ama Nyktos, Sera'yı hayatta tutmak ve ona hak ettiği hayatı vermek için her şeyi yapacaktır. Hatta krallıkların tamamen yok olmasını göze alacaktır ve eğer Yaşamın İlk Varlığı olarak Yükseliş'e ulaşmazsa, tam da bu olacaktır. Ancak

çaresiz kararlılığına rağmen, kaderleri ellerinde olmayabilir.

Kan ve Külden Doğmak

Et ve Ateş Serisi. Dördüncü Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltli olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Aşk ve takıntı arasındaki çizgi hiç bu kadar geniş olmamıştı.

Sera nihayet Kolis'ten kurtulup sevdiklerinin yanına dönmüş olsa da, her şey yolunda değildir. Yaşadığı tüm acıların hatıraları hâlâ onu rahatsız etmektedir, ancak Sera nihayet kalbinin ve ruhunun diğer yarısı ile bir gelecek umudu bulmuştur. Nyktos, Sera'nın her yönünü arzulamakta, sevmekte ve kabul etmektedir; hâlâ mücadele ettiği canavarca yönlerini bile.

Sera ve Ash, her zamankinden daha fazla, savaşacakları her şeye sahipler ve Nyktos, Sera'nın Tanrıların Kraliçesi olmaya layık olduğuna şüphe duymuyor. Ancak diğer Mahkemeleri Kolis'e karşı onları desteklemeye ikna etmek ve Iliseeum ile ölümlülerin dünyasını herkes için daha iyi ve daha güvenli yerler haline getirmek istiyorlarsa, Sera bu inancı kendi içinde bulmak zorundadır.

Ancak Sera, soyunun önemini ve uğursuz kehanetin ardındaki gerçek anlamı bir araya getirmeye başladıkça, olan ve olacak her şeyin Kolis ve onun karanlık takıntılarından çok daha büyük olduğu ortaya çıkar.

Kaderlerin ne kadar etkisi olduğunu ve nihai hedeflerinin ne olduğunu merak etmekten kendilerini alamazlar. Sera'nın kesin olarak bildiği tek şey, kendileri dahil çok az kişiye güvenebilecekleridir.

Tanrılar arasında bir savaş başlamak üzeredir ve gerçek Ölümün İlkeli güçlenirken, yürek parçalayıcı kayıplar kaçınılmazdır. Kalplerinden gelen bir aile onların yanında savaşmaya hazırken, Sera ve Nyktos, Kolis alemleri yok etmeden onu durdurabilecekler mi, yoksa her şey kan ve külden oluşan ateşli bir cehennemde yok olacak mı?

Adalet ve intikam arasındaki çizgi hiç bu kadar ince olmamıştı.

ET VE KANIN VİZYONLARI

Kan ve Kül/Et ve Ateş Derlemesi Ciltli ve e-kitap olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Kan ve Küller/Et ve Ateş serisinin hayranları için, serinin arka planı, tarihi, okuyucuların en sevdiği bilgiler, sanat ve referans materyallerini içeren kapsamlı bir rehber olan ET VE KAN VİZYONLARI kitabından bir alıntı. Dünyanın en sevilen karakterlerinden bazılarının orijinal kısa hikayeleri ve sahneleriyle, daha önce hiç görülmemiş görsel cazibelerle birleştirilen bu kitap, duyular için bir ziyafet.

Miss Willa'nın kendi bakış açısından anlatılan bu derleme, araştırma materyali gibi davranıyor, ancak bir günlük ve kişisel notlar gibi okunuyor, okuyucunun çok sevdiği karakterleri ve tarihi yeniden ziyaret etmesine ve olayları farklı bir şekilde görmesine olanak tanıyor.

İşte iştahınızı kabartacak özel bir alıntı. KRAL VE BEN

Sevgili Günlüğüm,

Bir süre uzaklarda, gezgin ruhumu ve huzursuz kalbimi tatmin ettikten sonra eve döndüm. Bildiğin gibi, hayatımı keşfetmek için sık sık bilinmeyen yerlere yolculuk yaparım. Bu sefer de istisna olmadı ve kesinlikle yanımda taşıyacağım anılarla ve bu sayfalara yazmak için sabırsızlandığım bir karşılaşmayla döndüm.

Geçmişte yaptığım gibi, sadece bir yön belirleyerek yola çıktım ve kaderimin seyahatlerimi ve deneyimlerimi yönlendirmesine izin verdim. Sonunda Oak Ambler dışındaki ormana vardığımda, o zamana kadar birkaç gün seyahat etmiş olduğum için dinlenebileceğim bir yer aradım. Şanslıydım ki

yeterli bir avcı kulübesi buldum. Daha da şanslıydım ki, kapı kilitli değildi.

Şöminenin bacasının durumunu bilmediğim için, ocakta ateş yakmaktan vazgeçip, odanın etrafında bulduğum birçok mumdan ısı almaya razı oldum.

Yanıp sönen mumların ışığında, tuzlu ve kurutulmuş et, biraz peynir, çilek ve ekmekten oluşan mütevazı yemeğimi yedim ve seyahatimde şimdiye kadar yaşadığım tüm karşılaşmaları ve deneyimleri hatırlayabilmek için sana notlar aldım.

Gözlerim ağırlaşırken, başımı katlanmış kollarımın üzerine koyup uykuya daldım ve iki gece önce birlikte vakit geçirdiğim yakışıklı, kaslı ve gülünç derecede yakışıklı arkadaşlarımı hayal ettim — çok eğlencelilerdi. Ama onlardan önceki yazımda bahsetmiştim. Kabindeki geceme geri dönelim.

Uzun süre dinlenmediğimi biliyordum, ama kapının dışından gelen sesler aniden beni uyandırdı. Bunun bir hayvan mı olduğunu bilmiyordum - av sezonu vardı ve vahşi hayvanların spor için korku içinde evlerinden kovulduğuna emindim - yoksa başka bir şey miydi, başka biri miydi - sonuçta, geçici bir konaklama yeri gibi görünse de, birinin evinde izinsiz kalıyordum.

Çizmemden hançeri çekip, oturmaya devam ettim, bıçağı pelerininim kivrımlarına saklayarak ne olacağını bekledim. Korkup korkmadığımı merak edebilirsiniz, ama bu kadar uzun yaşamış biri olarak, beni pek korkutan bir şey olmadığını söyleyebilirim. Endişelendiren mi? Kesinlikle. Ve ben de olayların nasıl gelişeceği konusunda endişeliydim.

Kapının kolunun döndüğünü duyup gördüğümde, bunun bir hayvan olduğu varsayımımın yanlış olduğunu anladım. Kesinlikle iki ayaklı biriyle karşı karşıya kalacaktım. Sadece onların iyi niyetli olmasını umuyordum.

Ahşap kapı açıldığında, dışarıdaki dolunayın ışığı uzun ve geniş bir silueti aydınlattı.

Gölgelerin içinde görebildiğim kadarıyla, onlar göğüslerine asılı çantadan bir şey çıkarmakla meşguldüler ve henüz yalnız olmadıklarını fark etmemişlerdi. Sessiz ve hareketsiz kaldım, sadece figürün kapıdan iki adım attığını izledim, mumların ışığı sonunda onun yakışıklı yüzünün ince hatlarına ulaştı.

Mum ışığı o anda fark edilmiş olmalıydı, çünkü başını kaldırdı ve yüzünde şok ve alarm ifadesi belirdi. Sırt çantasından çıkardığı paketi düşürdü ve hemen kılıcını kınından çekti. Bunu yaptığı anda, kılıç kabzası ve bıçağı ateşin ışığında parladı ve ben, sayısız sanatsal eserde ve krallığın dört bir yanındaki kitapların sayfalarında yer alan tasarımı, ustalıkla işlenmiş işçiliği gördüm. Karşımda oturan kişi, Atlantia'nın şu anki kralı Elian Da'Neer'den başkası değildi.

Odanın loş ışığında bile, siyah saçları mavi renkte parıltıyordu ve muhteşem yüzündeki ifadeye rağmen -şimdi biraz öfkeye dönüşmüştü- düz burnu, yüksek elmacık kemikleri ve granitten oyulmuş gibi görünen gururlu çenesi içimde bir şeyleri ateşledi.

Hâlâ konuşmamıştı, bu yüzden bıçağımı nazikçe ve sessizce masanın üzerine koydum ve yavaşça ayağa kalktım, ellerimi önümde kaldırarak avuç içlerimi yatıştırıcı bir hareketle açtım.

Başımı eğdim ve ona Majesteleri diye hitap ettim. Bu onu biraz yatıştırmış gibiydi ve uzun, ince ve kaslı vücudundaki sert duruşunun biraz gevşediğini gördüm. Ona zarar vermek veya saygısızlık etmek istemediğimi, sadece geceyi geçirebileceğim bir yer arayan yorgun bir yolcu olduğumu söyledim. Kulübenin sahibine kaldığım süre için ödeme yapmaya niyetli olduğumu da ekledim. Şöminenin üzerine bıraktığım para çantasını gösterdim.

Kral kılıcını kınına soktu ve odaya birkaç adım daha attı, arkasından kapıyı kapatarak dışarıdaki sonbahar gecesinin soğuşunu dışarıda bıraktı. Bu beni rahatlatması gerekirken

beni rahatlatması gerekirken, ikimiz odaya kapandıığımızda oda birdenbire daha küçük gelmeye başladı. Onda, insanı içine çeken ve esir alan, ama aynı zamanda çok hoş bir çekicilik vardı. Yutkundum ve altın sarısı bakışlarıyla göz göze geldim.

Bana adımını sordu ve ben de elimden geldiğince saygılı bir ses tonuyla cevap verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde gördüğüm ifade beklediğim gibi değildi. Şaşkınlık ya da belirsizlik değil, tanıma ifadesiydi. Yeni oluşturulan Konsey Büyükleri'nden biri olan Kahin olup olmadığımı sordu ve ben de onayladım. Bu, nedense onu tamamen sakinleştirdi. Daha önce düşürdüğü şeyi aldı, çantasını bir kenara koydu ve karşımdaki sandalyeyi çekip, yorgun bir iç çekişle oturdu ve daha önce boşalttığım yere oturmam için bana işaret etti.

Şaka yaparak masadaki bıçağı kullanmayı planlayıp planlamadığımı sordu ve kalbimi hoplatan gamzeleriyle içimi titreten yıkıcı bir gülümsemeyle beni onurlandırdı. O kadar ince hatları olan biri, açıkça Vathi Sarayı'nın soyundan geliyordu. Ben de ona gülümsedim ve hançeri sandalyenin arkasına astığım çantaya attım.

Krala şarap isteyip istemediğini sordum. O da minnetle kabul edince, deri kılıfımı ve yedek kadehimi çıkardım ve ona bolca şarap doldurdum, kendime de bir kadeh doldurdum.

Kral, av kulübesinde ne yaptığımı sordu. Ben de ona gezgin ruhumu, macera tutkusunu ve yolculuklarım sırasında düzenli olarak ıssız barınaklarda dinlendiğimi, bilmeden bana ev sahipliği yapanlara cömertçe karşılık verdiğimi anlattım.

Gece ilerledikçe ve şarap akmaya devam ettikçe, Elian daha rahat hale geldi, hatta muhafızlarına kampı ormanın daha içlerine kurmalarını söyledi. Ben de kendimi rahatlamış hissettim. Onu görmüştüm elbette, mirasını, bir tanrıyı nasıl çağırdığını ve savaştan sonra kurtlar ile Atlantisler arasındaki ilişkileri tek başına düzelttiğini biliyordum.

düzeltilmiş olduğunu biliyordum. Yine de, uzaktan ve çok kısa bir süre dışında, onunla birlikte olmanın zevkini hiç tatmamıştım.

Her zamanki gibi, içki içmesem de, yorumlarım flörtöz hale geldi ve masum dokunuşlarım daha sık ve kasıtlı hale geldi. Elian'ın etkilenmediğini söyleyemezdim. Birden fazla kez, boğazını yutkunarak, adem elması sallanarak zarif boynuna gölge düşürdüğünü fark ettim.

Şarap içimden geçip giderken, mum ışıkları ve vücut ısısı cildimi ısıtırken, gece ilerledikçe kendimi giysilerimi çıkarıyor buldum. O da aynısını yapmıştı, sadece kendini daha rahat hissetmek için, ve birdenbire ne kadar rahat olduğumuzu fark ettim.

Kral ve Kraliçe'nin açık bir evlilikleri olduğu krallık genelinde iyi bilinir. Elbette çocukları var ve ben onların kendi tarzlarında birbirlerini sevdiklerine inanıyorum, ancak Kraliçe'nin kadınları tercih ettiği ve Kral'ın sevgilileri olmasıyla bir sorunu olmadığı da sır değil.

Bu bilgiyi zihnimin ön saflarına sıkıca yerleştirdikten sonra, cesaretimi topladım ve ayağa kalktım, masadan biraz uzakta, bacaklarını rahatça açmış bir şekilde sandalyesinde çökmüş halde oturan Elian'a yaklaştım. Onun bacaklarının arasına yerleştim ve ona baktım, sadece bakışımla ne istediğimi anlatmaya çalışarak, suyun sıcaklığını test ettim ve onun da benimle birlikte dalmasını umdum. O bana ciddiyetle baktı, muhteşem, parıldayan gözleri biraz ağırlaştı, göğsü nefes alıp verişiyse biraz daha hızlı yükseldi.

Yavaşça, çok yavaşça, elimi uzattım, adım adım yüzüne doğru yaklaştım, beni durdurup durdurmayacağını görmek için bekledim. Bunun yerine, parmaklarımı tuttu ve avucumu yanağına dayadı, bana doğru döndü ve bileğimin içini öptü. Karnım titredi ve o yumuşak, yastık gibi dudakların hassas tenime dokunmasıyla içimi bir sıcaklık kapladı.

Derin bir nefes aldı ve benim tahrik olduğumu koklayabildiğini anladım. Hiç utanmadım. Tam tersine. Serbest elimle eteğimi kaldırdım ve kendimi onun uyluğuna sıkıca yerleştirdim, gecenin bana yaptıklarını, içimde yerleşen sıcaklığı ve nemi hissetmesine izin verdim.

Bacağını salladığımda inledi ve başımı mutlulukla geriye attım, hala birbirine bağlı ellerimiz, elbisenin fırfırlı korsesinin hemen üstündeki boynumun dibine düştü.

Nefes bile alamadan, göğüslerimi sıkıştıkları yerden kurtardı, hava meme uçlarımı okşadı ve onları sertleştirdi. Hâlâ giyinik olduğum için pek rahat değildi, ama önce bir pembe tomurcuğu, sonra diğerini yalayıp, birini başparmağıyla masaj yaparken diğerini ıslak, sıcak ağzının içine aldığımda, tüm rahatsızlık düşünceleri uçup gitti. Yaladı ve yıkadı, beni arzuyla neredeyse nefes nefese bıraktı.

Serbest bacağını okşadım, bileğimi bükerek yumuşak deri kafesinden kurtulmaya çalışan çelik gibi sertliğini avucumun içine aldım. Elian tekrar inledi ve ben hafifçe bastırıp sıkıştığımda göğsüme olan tutkusunu yeniledi, işaret parmağımı pantolonunun kapağının arkasına sokup keskin olmayan tırnağımla nazikçe uzunluğunu okşadım. Bu onu tıslatıp başını kaldırıp bana bakmasına neden oldu.

Gözlerindeki ifade neredeyse tarif edilemezdi. En yakın tanım, açlıktan ölüyormuş gibi görüldüğünü söylemek olabilir.

Bir elimle belindeki ve kasıklarındaki bağları ustaca çözdüm, diğer elimle ise gömleğinin eteğini çektim. O, tunikasını başından yırttı ve sonra giysilerime o kadar aceleyle ve şiddetle saldırdı ki, yolculuğumun geri kalanında tek bir elbiseyle kalacağımdan korktum.

Beni geriye doğru itti, ikimizin de giysilerimizin geri kalanlarından kurtulabilmemiz için yeterli kadar, sonra beni kaldırdı, güçlü kollarına aldı

ve hiç düşünmeden beni kabinin yatak odası bölümüne taşıdı.

Beni yumuşak örtülerin üzerine yatırdı ve ben utanmadan geri kayarak dirseklerimin üzerine düştüm ve ona kendimi açtım, ona şehvetli bir gülümseme attım. O da hiç tereddüt etmedi, sadece daldı ve beni o kadar ustaca ve iyice yuttu ki, zirveye ulaşp diğer tarafa düştüğümde yıldızlar gördüm. Ama sadece bir taneyle yetinmedi. O sıkı sinir demetini daireler çizerek emdi ve başlığını ısırđı. Yaklaşan şeylerin öncüsü olarak, şeytani dilini içime soktu. Önce bir, sonra iki parmağını içime soktu, döndürüp çevirerek içimdeki o noktaya ulaştı ve beni nefes nefese bırakıp parmaklarını ıslatarak.

Vücudumu öpüp ısırarak yukarı doğru ilerlediğinde ve ateşli ve tutkulu bir öpücükle ağzımı ele geçirdiğinde, onun bana yaptığı gibi onun tadını almak istediğimi anladım. Bizi ters çevirdim, şaşkın nefesinden anladığım kadarıyla onu biraz şaşırttım, sonra öpüp yalayarak etkileyici uzunluğuna ulaştım, kökünden yukarı doğru okşadım ve başparmağımı ucunda döndürdüm, gözlerine bakarak ve ifademle onu ne kadar istediğimi gösterdim.

Onu ağzıma aldığımda, kalçaları yataktan sıçradı ve saçlarımı tutmak için uzandı - sertçe değil ama çok nazik de değildi, hafif bir acı hissi, onu memnun ettiğimi hissettiğim zevk ve güçle karışıyordu. Elimle okşarken, dilimle dönen hareketlerle sabit emme ve baskı arasında geçiş yapıyordum. Onun daha da sertleştiğini, vücudunun gerildiğini hissettim ve kendimi ona teslim etmeye hazırlandım, ama o aniden durdu ve benden çekildi.

Dudaklarımı büzüp, tam da iyiye gidiyorduk dedim. O da güldü, yine o eşsiz gamzelerini gösterdi ve sonra beni yatağa çekip, yoğun ve baştan çıkarıcı bir şekilde öptü. Dilini benimkine, daha önce yaptığını hatırlatan bir şekilde hareket ettirdi ve ben sadece bundan bile neredeyse tekrar boşalacaktım.

Elini indirip bu sefer üç parmağını soktuğunda, daha hareket etmeden bile ani girişinden dolayı neredeyse yanıyordum. İlk nazik kayma ve itişte bir kez daha parçalandım, içimden bir çığlık yükseldi ve kaslarım kilitlenirken bağlantımız koptu.

O kadar büyülenmişim ki, hareketlerini fark etmedim ve tek bir yumuşak hareketle içime girdiğinde sadece nefes nefese kalabildim. Doldurulmanın verdiği acı, onun uzunluğu o noktaya bir kez daha o kadar zevkli bir şekilde vurmasıyla daha da arttı ki, neredeyse acıtıyordu. Titredim ve kalçalarımı hareket ettirmek, hafifçe döndürmek istedim, o dalgalanmayı ve geri çekilmeyi hissetmeye ihtiyacım vardı, ama o sadece gülerek beni azarladı ve beni yerinde tutarak zevki uzattı.

Beni alay etti, boynumu öptü ve yaladı, omzumu ısırdı, sonra yavaşça ağzımı yeniden ele geçirdi. Sonra, sonunda hareket etti. O, içimde, üzerimde, içimde bir duygu ve his fırtınası uyandırırken, ben sadece tanrılara yakarabilirdim. O, hayal ettiğim gibi beni acımasızca alırken, ben sadece dayanabilirdim. O, beni zevkle cezalandırırken ve arzuyla neredeyse öldürürken. Sanki kendimin üzerinde süzülüyor gibi hissettim.

Daha fazla dayanamayacağımı düşünerek, dişlerini boğazıma derinlemesine batırdı ve beni tekrar uçuşuma sürükledi. Biraz mırıldandı, bir kez daha derin bir nefes aldı ve sonra sertleşti, sırtı eğildi ve içimi boşalttı.

Elian sonra beni şaşırttı. Görünüşe göre sarılmayı seven biriydi. Güneş doğana kadar saatlerce yatakta sarılmış yatıp konuştuk. Av gezisinden döndüğünde, istediği gibi onu bekliyordum. Muhafızlarına mesafelerini korumalarını söylediğini söyledi ve önceki gece olduğu gibi bir gece daha geçirdik. Ve ondan sonra bir gece daha. İkinci gün, onun doyumsuz açlığı yüzünden elbisesim mahvolduğu için, bana yeni bir elbise almak için kurtlardan birini şehre göndermek zorunda kaldı.

Şimdi, onu resmi bir krallık töreninde gördüğümde veya onun resminin olduğu bir sanat eseri ya da kitapla karşılaştığımda, o günler aklıma geliyor, onunla birlikte kendi orman vahamızda geçirdiğimiz günler.

Ve şunu söylemeliyim ki, günlüğümü, özellikle de bunu bulanlar, bir zamanlar bir kral ile kısa süreli bir ilişkim olduğunu öğreneceklerini bilmek bana tuhaf bir zevk veriyor.

Willa

BLUE BOX PRESS ADINA,

Liz Berry ve Jillian Stein teşekkürlerini sunar ~

Steve Berry

Benjamin Stein

Kim Guidroz

Chelle Olson

Hang Le

Chris Graham

Tanaka Kangara

Jessica Saunders

Malissa Coy

Jen Fisher

Stacey Tardif

Suzy Baldwin

Grace Wenk

Laura Helseth

Jessica Mobbs

Mona Awad

Vonetta Young

Dylan Stockton

Kate Boggs

Richard Blake

ve Simon Lipskar'a teşekkür ederler.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

